

Giới thiệu Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương

Truyện Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương xoay quanh cuộc tình bị ép buộc bởi hai gia đình. Vào năm mười tám tuổi cô phải đi lấy chồng bởi cha mẹ của anh đã chọn cô! Vì đền ơn cho gia đình anh nên cô không thể từ chối. Rồi từ đây anh cũng đã thay đổi sau khi lấy cô.

Cô tên là Viên Cồn Cồn, bản tính hiền lành nhất gan thích khóc, niềm vui lớn nhất của cô chính là ăn, sở thích lớn nhất là nuôi động vật nhỏ, ưu điểm lớn nhất chính là biết nấu ăn, thành tựu lớn nhất là nuôi dưỡng động vật nhỏ.

Anh tên là Hắc Viêm Triệt, ấn tượng bởi có một gương mặt hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ. Nhưng anh là người có hai nhân cách, một là nóng nảy hung ác, một là lạnh lùng khát máu...Mỗi khi như vậy cô phải hứng chịu mọi đau khổ từ anh! Vậy làm sao cô có thể thoát khỏi chốn địa ngục trần gian này? Với lối dẫn dắt truyện của tác giả Viên Cồn Cồn sẽ làm nổi bật các tình tiết cảm xúc thật cảm động!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Bảo trắng và chú đầu đất? !

Ban đêm...

Trong rừng cây um tùm cổ xưa, tất cả cây cối đều đã xơ xác, yên tĩnh đến chỉ có ánh trăng chậm rãi di chuyển, trong không khí tràn ngập hương vị cỏ xanh, ánh trăng êm dịu nhẹ nhàng an ủi thế giới tối tăm này.

Nơi này: nguy hiểm, thần bí, kỳ lạ, khắp nơi đều đã lộ ra hơi thở chết chóc.

Giữa bụi cỏ, từng đôi mắt phát ra ánh sáng màu lục, gắt gao nhìn chăm chăm về một hướng.

Đó là một cô bé nhỏ, bộ dáng khoảng 5 tuổi, thân thể nhỏ bé tròn tròn mập mạp, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt thật to, cái mũi nhỏ ngay thẳng vênh cao, miệng nhỏ trắng nõn mịn màng, làm cho người ta cảm thấy yêu thương...

Lúc này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé tràn đầy nước mắt, chạy đi không mục đích, tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại mang theo run rẩy kêu: "Mẹ, cha, hai người ở đâu, hu hu, ở đây thật đáng sợ..."

Nhưng trả lời cô bé chỉ có tiếng chim hót và tiếng côn trùng kêu.

Không gian càng có vẻ u ám và thần bí hơn.

"Hu hu...mẹ, cha, hai người ở đâu...Cồn Cồn rất sợ, hai người ở đâu..." Cô bé chạy không nổi nữa ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc rất đau lòng.

Lúc này vài con động vật ăn thịt có lông đốm, chậm rãi đi ra từ trong bụi cỏ từ từ đến gần cô bé

Cô bé nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngẩng người, ngoài dự đoán của mọi người là cô bé tươi cười ngọt ngào: "Các bạn chó lớn ở gần đây sao? Bộ dáng của các bạn thật đáng yêu a..., nhà của mình cũng có rất nhiều chó lớn, đều là cha nuôi cho mình a." Nói xong vươn cánh tay nhỏ trắng trẻo mập mạp muốn vuốt ve những 'con chó lớn'.

Trong phút chốc nguy hiểm, chỉ thấy một bóng trắng hiện lên chặn ở trước mặt cô bé, đánh bại tất cả đám báo đang nhảy lên về phía cô bé.

Cô bé sửng sốt nhìn những thứ trước mắt.

Nó, mặt trên toàn thân là lông trắng tuyết, còn có lông đốm màu đen phân bố đều đều, cái đuôi dài to lười biếng lắc lư qua lại, thân hình to lớn lại rất thon dài, vô cùng xinh đẹp... lúc này nó đang gắt gao nhìn chăm chăm đám báo vàng bị đánh bại, ung dung thản nhiên.

Cô bé không nhịn được đưa tay sờ sờ da lông mềm mại bóng loáng của nó, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Báo trắng nhìn cũng không thèm nhìn cô bé một cái, dùng cái đuôi vững chắc quăn lấy eo của cô bé, hơi hơi dùng sức, cô bé tròn trịa bị bầm lên nằm sấp trên lưng nó.

Cô bé vui vẻ ôm cổ nó, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ da lông của nó, thật là một chú chó lớn đẹp trai a....

Lông cũng rất thoải mái a...

Báo trắng trấn tĩnh tinh thần, ngón chân nhẹ nhàng quỳ rạp trên mặt đất, đám báo vàng bên cạnh không thể nhúc nhích, đôi mắt tím xinh đẹp lạnh lùng liếc mắt một cái, lập tức đi qua bên cạnh bọn chúng, đưa cô bé nhỏ đi rất lâu mãi đến khi thấy một dãy biệt thự, chỉ thấy nó đứng ở cửa, tao nhã dùng móng

vuốt ấn lên chuông cửa chế tạo đặc biệt.

Chỉ chốc lát cửa liền mở ra, chiếu vào trong con người của cô bé là bóng dáng vô cùng hoàn mỹ của một người đàn ông.

Người đàn ông nhìn nhìn cô bé, nhú nhú mày kiếm, xoay người đi trở về trong phòng.

Báo trắng cũng tao nhã bước nhẹ vào trong phòng, đuôi vung lên cửa liền ‘ ầm’ một tiếng đóng lại.

Trong phòng khách, người đàn ông lười biếng ngồi trên ghế sofa bằng da thật, nhìn một báo một người chậm rãi đi về phía anh.

Báo trắng nhìn nhìn người đàn ông, thả cô bé lên trên thảm, từ từ di chuyển tới bên cạnh người đàn ông nằm sấp xuống, cái đầu xinh đẹp dựa vào trên đùi anh, miệng còn phát ra tiếng ngáy làm nũng.

Người đàn ông đưa tay nhẹ nhàng vỗ về da lông của nó, đôi mắt màu xám tro lại nhìn thẳng về cô bé ở trên thảm.

Cô bé cũng nhìn thẳng về phía anh, chú thật xinh đẹp a...còn xinh đẹp hơn cha nữa.

Một lúc sau, cô bé mở miệng, " Chú là chú thiên sứ sao?"

Người đàn ông sững sốt, nở nụ cười tà mị "Chú là chú Satan."

"Chú đầu đất? Vì sao? Vì chú rất ngốc sao?" Cô bé tò mò nghiêng đầu, ngây ngốc hỏi.

Người đàn ông nhú nhú mày kiếm, không để ý lối suy nghĩ của cô bé. Trái lại là báo trắng dựa vào chân ông phát ra tiếng meo meo, giống như là đang cười?

Người đàn ông không vui nhìn nó, vỗ nhẹ cái mông co giãn của nó.

Sau đó, ánh mắt lại nhìn về phía cô bé tròn trịa mập mập trước mắt này giải thích: "Chú là chú ma quỷ."

Cô bé ngẩn người, vui vẻ cười rộ lên: "Gạt người, ma quỷ sao lại xinh đẹp như chú."

"Ha ha, chú là ma quỷ đặc biệt." Người đàn ông nhìn cô bé miệng cười ngây ngô cũng không khỏi mỉm cười.

"Vây...chú ma quỷ, cháu không tìm thấy cha mẹ, chú có thể giúp cháu tìm bọn họ không?"

Đột nhiên cô bé ngừng cười, hốc mắt có chút đỏ.

"Đương nhiên có thể, qua vài ngày chú sẽ bảo bọn họ đến đón cháu." Người đàn ông an ủi.

"Thật vậy sao?"

"Thật."

Nét mặt cô bé nhanh chóng chuyển sang trời trong, nhìn anh cười hì hì.

Đột nhiên người đàn ông đứng lên, đi đến trước mặt cô bé, ôm lấy cô đi về phòng: "Cháu tên là gì?"

"Cháu tên là Viên Cồn Cồn."

"Viên...Cồn Cồn?" Người đàn ông ngẩn người

"Đúng vậy, Viên Cồn Cồn, còn chú? Chú ma quỷ?" Cô bé vô cùng thân thiết ôm cổ của anh.

"Gọi chú là chú Tước là được." Người đàn ông nhẹ nhàng nói.

"Chú Tước." Cô bé ngọt ngào gọi.

"Ngoan, chú đưa cháu vào phòng trước, để cho người hầu tắm rửa cho cháu, cho cháu ăn cơm, cơm nước xong cháu liền ngủ sớm một chút, được không?" Người đàn ông vừa đi vừa nói chuyện.

"Được." Cô bé ngoan ngoãn gật gật đầu

"Ngoan." Người đàn ông nhanh chóng bước đến phòng, đặt cô bé ở trên giường

"Để chú gọi người đến chăm sóc cháu, ngoan ngoãn ở trong này không được chạy lung tung, biết không?"

"Biết." Cô bé cười ngọt ngào vẫy vẫy tay với anh.

Khóe miệng người đàn ông kéo nhẹ, xoay người đi ra ngoài còn thuận tay khép cửa lại.

Viên Cồn Cồn...xem ra... lựa chọn này cũng không tệ...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Khấu Lê Lạc và Hắc Viêm Tước

Trong phòng

"Tiểu giặc lùn." Tiếng gọi từ tính gọi cảm phát ra từ miệng người đàn ông, chỉ thấy con người màu xám tro của anh nhìn người phụ nữ trên giường không chớp mắt..

Người phụ nữ trên giường, một đầu tóc dài mềm mại màu trắng bạc dán vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, cô có đôi con ngươi màu tím nhạt, mê hoặc mà không dung tục, quyến rũ mà không ngán, lông mi nhỏ giống như cánh quạt, cái mũi xinh xắn đứng thẳng, môi trái tim mềm mại trắng mịn, cằm nhỏ kiên quyết, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, tóm lại, cô rất đẹp, rất rất đẹp.

Đẹp đến không giống một con người chân thật.

Người phụ nữ không vui nhìn người đàn ông một chút, khẽ mở môi đỏ mọng ra: "Chữ Khấu của em là chữ viết đứng đầu, không phải chữ khấu giặc lùn kia, đừng gọi bậy, em đề nghị anh nên học thêm kiến thức khoa ngôn ngữ Trung Quốc, người nước ngoài."

Người đàn ông nhú nhú mày kiếm, gờ cánh tay lên, vuron ngón tay thon dài ra, không biết đã làm ra động tác gì, chỉ thấy cổ áo của người phụ nữ giống bị người ta dùng sức xé rách, lộ ra đồ lót màu đen gọi cảm..

Người phụ nữ khẽ kêu một tiếng, vội vàng che ngực chui vào trong chăn,thở phì phì trừng lớn mắt to xinh đẹp nhìn người đàn ông: "Hắc Viêm Tước, anh lại dùng chiêu này, không ngán sao? !"

Người đàn ông nở nụ cười tà mị, đi qua xốc chăn lên đè cô ở dưới người, cười nhẹ nói: "Em gọi anh là gì? Há?"

Người phụ nữ nhìn nhìn khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ của anh, nuốt nuốt nước miếng, đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

"Nói, tiểu giặc lùn, em vừa gọi anh là gì?" Hắc Viêm Tước nhìn cô vợ nhỏ xinh đẹp ở dưới người mình, hưởng thụ niềm vui trêu đùa cô.

"Ông...ông xã." Cô gái nhỏ cực kỳ đáng thương đương nhiên khua miệng dưới thế lực tà ác.

"Ừm, rất tốt, kêu lại hai lần nữa để anh nghe một chút."

Ác ý, người này có ác ý, ở trong lòng cô gái nhỏ lớn tiếng phê phán anh nhưng ở ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn hét lên: "Ông xã, ông xã."

"Ng ngoan, thương em một nụ hôn." Hắc Viêm Tước cúi đầu bắt lấy được đôi môi trái tim của cô.

"Ừm..."

Vừa hôn xong, hơi thở người phụ nữ dồn dập nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Lạc nhi, anh muốn em." Giọng người đàn ông khàn khàn khẽ cắn lỗ tai của cô.

"Chờ...chờ chút" Người phụ nữ chống đẩy anh.

"Sao vậy?" Người đàn ông không kiên nhẫn nhú mày kiếm

"Em có chuyện nói với anh." Người phụ nữ vỗ nhẹ bộ ngực kêu gọi của anh.

"Để nói sau." Người đàn ông bắt lấy tay cô, tiếp tục tiến công.

"Ừm...Tước...Chờ chút...em nói một chút đã." Người phụ nữ vùng vẫy không thuận theo.

"Khấu Lê Lạc! Đừng âm ỉ! Quấy rối hứng thú của người khác là rất thiếu đạo đức em biết không?" Người đàn ông không vui khiển trách.

Người thiếu đạo đức là người không cho người ta nói...Không chỉ thiếu đạo đức, tình trờng còn lên não...Khấu Lê Lạc ừ ừ khua.

Môi đỏ mọng, không dám nói ra suy nghĩ trong lòng...chỉ có thể đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

"Chờ một chút thôi..."

Hắc Viêm Tước hít sâu một cái "Cho em năm phút, nói mau." Cô gái chết tiệt, lại hành hạ anh.

"Em rất thích cô bé lúc này, anh cảm thấy cô bé có xứng với Triệt hay không?" Khẩu Lê Lạc tranh thủ thời gian nói.

Hắc Viêm Tước nhú nhú mày kiểm: "Có thể được."

Nghe vậy, Khẩu Lê Lạc mặt mày hớn hờ ôm cổ anh: "Thật vậy sao? Anh cũng cảm thấy cô bé đáng yêu đúng không, em có linh cảm cô bé là một nửa kia của Triệt."

"Khi nào thì em mới có thể đem toàn bộ chú ý vào người anh?" Hắc Viêm Tước lạnh lùng nói.

Khẩu Lê Lạc sùng sốt, mặt đỏ hớn lên môi mỏng của anh: "Bọn nó là con trai của anh, là con của em và anh a."

Hắc Viêm Tước hừ lạnh một tiếng, không thể phủ nhận.

Đột nhiên Khẩu Lê Lạc rũ lông mi xuống: "Triệt di truyền dòng máu của em, mà Minh lại di truyền dòng máu của anh, cũng bởi vì như vậy, con đường tình cảm sau này của bọn nó nhất định sẽ rất khó khăn, anh cũng biết...năm đó nếu không có anh thì em đã chết từ lâu, tuy Triệt không di truyền 'nhân tố không ổn định' và 'tác dụng phụ' từ cơ thể em, nhưng ...dù sao thì nó cũng di truyền dòng máu của em..Tước...Em không muốn cả đời con trai em đều lạnh lùng như băng, không hiểu tình yêu như vậy, em muốn bọn nó hạnh phúc giống như chúng ta, anh hiểu không?"

"Anh mới nói một câu em đã nói một đoạn dài, anh có thể nói không hiểu sao?" Hắc Viêm Tước nhàn nhạt nói.

Khẩu Lê Lạc nâng con ngươi màu tím ướt át lên, gắt gao nhìn chăm chăm anh: "Em nghiêm túc."

"Không cho phép khóc!" Hắc Viêm Tước nhú mày lạnh lùng quát.

Người nào đó vốn là sẽ không khóc nhanh như vậy, bị anh hung dữ như vậy, từng giọt nước mắt như trân châu chảy xuống dưới khuôn mặt xinh đẹp.

Hắc Viêm Tước cúi người ngăn chặn miệng nhỏ của cô, môi lưỡi mềm mại hết sức khiêu khích, mãi đến khi cô không thở được mới buông cô ra, gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, thấp giọng nói: "Lạc nhi, đừng nghĩ đến những chuyện quá khứ nữa, chỉ cần biết rằng em là của anh, anh là của em, vậy thì đủ rồi, còn về chuyện của Triệt giao cho anh là được, đừng rơi nước mắt nữa."

Khẩu Lê Lạc nhìn anh, gật gật đầu.

Hắc Viêm Tước dịu dàng hôn lên nước mắt óng ánh trong suốt trên mặt cô, động tình thích thú xoa nhẹ thân thể mềm mại lung linh của cô....

Đêm...đang bùng cháy...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Cuối cùng cũng có cảm giác làm mẹ rồi sao? !

Sáng sớm ****

Một giấc ngủ đến sáng, Viên Cồn Cồn thoải mái riu rít vài tiếng, từ từ mở mắt to ra, mơ màng dụi dụi mắt, duỗi thẳng thắt lưng, ngồi dậy, oa...Đây không phải là phòng của cô bé...đúng rồi...

Ngày hôm qua có một di cho cô bé viên kẹo, kẹo ăn rất ngon, nhưng mà sau khi ăn xong thì cũng không thấy cha mẹ xuất hiện.

Sau đó chạm mặt con chó lớn xinh đẹp, còn có chú đẹp trai...

Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu cười ngây ngô, xuống giường đi vào phòng tắm...mẹ đã nói qua, sau khi rời giường thì chuyện đầu tiên là mở mắt, chuyện thứ hai chính là phải xuống giường đánh răng rửa mặt...

Khẩu Lê Lạc nhẹ tay nhẹ chân trèo xuống giường, kiễng chân lên đi như trộm, đi ra khỏi cửa phòng...cô muốn đi xem cô bé Viên Cồn Cồn kia có rời giường chưa....

Viên Cồn Cồn buồn rầu nhìn bồn rửa mặt vẫn còn quá cao so với cô bé, không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể nhảy nhảy lên hi vọng lấy được cái dụng cụ rửa mặt trên mặt thủy tinh...

Khẩu Lê Lạc buồn cười nhìn 'thân thể tròn tròn' bữu môi, không ngừng cố gắng nhảy lên...roi xuống, nhảy lên, roi xuống...

"Cháu đang làm cái gì vậy?"

Viên Cồn Cồn bị tiếng nói đột ngột xuất hiện làm cho hoảng sợ, khẩn trương quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng...

Oa... tiên nữ...

"Chị là ai?"

"Đi là nữ chủ nhân nơi này a." Khẩu Lê Lạc đi qua dịu dàng ôm lấy cô bé, cười đến xinh đẹp ngọt ngào.

Từ trước đến nay đối với ai Viên Cồn Cồn cũng đều muốn hôn, huống chi đối tượng lại là tiên nữ xinh đẹp như vậy

Chỉ thấy cô bé ngoan ngoãn ôm cổ Khẩu Lê Lạc, nhỏ giọng nói "Em gọi là Viên Cồn Cồn, còn chị?"

Viên Cồn Cồn? Tên Cồn Cồn, họ Viên? Lấy tên này cũng quá...đáng yêu...

"Cháu phải gọi đi là đi không phải là chị, cháu gọi đi là đi Lê là được." Khẩu Lê Lạc cười, nhẹ đặt cô bé lên trên bồn rửa tay.

"Đi Lê." Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn thét lên, giọng nói của cô bé đặc biệt mềm mại làm cho Khẩu Lê Lạc rất thích.

"Thật ngoan, có phải Cồn Cồn muốn đánh răng rửa mặt hay không?" Khẩu Lê Lạc cười xoa xoa đầu cô bé.

Viên Cồn Cồn gật gật đầu"Đúng vậy a, nhưng mà quá cao, lại không có ghế trẻ con..."

"Không sao, đi Lê giúp cháu đánh răng rửa mặt được không?" Khẩu Lê Lạc lại không nhận được véo véo đôi má đáng yêu của cô bé.

Viên Cồn Cồn vẫn cười ngọt ngào , tùy ý cô trêu chọc "Được a, cảm ơn đi Lê."

"Ha ha, Cồn Cồn thật ngoan, thật hiểu chuyện" Khẩu Lê Lạc vừa khích lệ vừa cầm lấy cái ly và bàn chải đánh răng trên mặt thủy tinh xuống,

Rót nước ấm vào trong ly, lại nặn kem đánh răng lên trên bàn chải đánh răng, sau đó cẩn thận dịu dàng thay cô bé nào đó đánh răng.

Trời ạ...rốt cuộc cô cũng có cảm giác làm mẹ rồi...cô bé này thật sự là quá đáng yêu

Sau khi giúp cô bé đánh răng xong lại giúp cô bé rửa mặt, sau đó lấy khăn mặt mới và bàn chải đánh răng từ trong ngăn tủ ra tự mình rửa mặt...vừa rồi cô sợ đánh thức người đàn ông bá đạo kia nên cô chưa làm gì đã tới đây...

Sau khi rửa mặt xong, cô cười ngây ngô ôm cô bé đi ra phòng tắm, đặt cô bé ở trên giường.

"Cồn Cồn đói bụng không?"

Viên Cồn Cồn sờ sờ bụng nhỏ của mình, ngây ngốc gật đầu"Đói bụng "

"Đi đưa con đi ăn." Khẩu Lê Lạc bế cô bé xuống giường, nắm bàn tay nhỏ trắng trẻo mập mạp của cô bé đi tới nhà ăn.

Cô quyết định...Người con dâu này, cô nhất định phải có!

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Tương ăn đáng yêu? !

Trong phòng ăn

"Cồn Cồn, ăn ngon không?" Khẩu Lê Lạc vui vẻ nhìn bộ dáng ăn của quả cầu nhỏ trước mắt, đứa bé thật đáng yêu , ăn một chút cũng có thể lam2 cho cô cười đến vui vẻ như thế, giống như trên thế giới này không có việc gì có thể làm cho cô vui vẻ như vậy...

"Ăn ngon, sao đi Lê không ăn?" Viên Cồn Cồn vừa gặm cánh gà vừa cười ngọt ngào nhìn về phía Khẩu Lê Lạc.

"Bởi vì dì Lê cảm thấy bộ đáng khi ăn của Cồn Cồn thật đáng yêu cho nên cũng quên ăn."

Khẩu Lê Lạc mỉm cười giúp cô bé lau miệng và quần áo dính dầu mỡ.

Viên Cồn Cồn để cánh gà trong tay xuống, vươn tay cầm một cái đĩa tới bên miệng Khẩu Lê Lạc: "Dì cũng ăn đi, mẹ cháu nói qua, không ăn bữa sáng sẽ không xinh đẹp, dĩ nhiên đẹp như vậy, không thể biến thành không xinh đẹp."

Khẩu Lê Lạc bị lời nói ngây thơ của cô bé chọc cho cười, nhận lấy cánh gà trong tay cô bé cũng bắt đầu ăn.

Hắc Viêm Tước cau mày nhìn hình ảnh ấm áp trước mắt, trong lòng cực kỳ khó chịu, cô gái chết tiệt này luôn coi lời anh nói như gió thoảng qua tai, đi vào tai trái thì ra tai phải.

"Chú Tước, chào buổi sáng." Đột nhiên Viên Cồn Cồn nhìn về phía sau Khẩu Lê Lạc, cười ngọt ngào nói.

Khẩu Lê Lạc sững sốt...Anh thức dậy a... vội vàng quay đầu, cười gượng nhìn anh: "Ông xã, chào buổi sáng, sao anh không ngủ nhiều một chút."

Hắc Viêm Tước kéo nhẹ khóe miệng, đi đến bên người cô: "Lạc nhi, dường như em không để lời nói tồi tệ của anh ở trong lòng."

"Nào có..." Khẩu Lê Lạc nhỏ giọng ngập ngừng nói.

"Anh đã nói trước khi anh rời giường thì không cho phép em xuống giường, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả, em có để trong lòng sao? Hay là em cho rằng anh nói đùa?" Tay của Hắc Viêm Tước chơi đùa vuốt ve mái tóc dài trắng bạc của cô, khóe miệng mỉm cười tà tử mà mỉa mai ...

"Tước! Cồn Cồn còn ở đây..." Khuôn mặt Khẩu Lê Lạc ửng hồng nhìn anh...người đàn ông này quá tà ác ...

"Yên tâm, căn bản là cô bé không nghe." Hắc Viêm Tước nhìn quả cầu nhỏ đang ăn rất vui vẻ kia, cô bé kia rất có khả năng ăn uống...

Khẩu Lê Lạc quay đầu nhìn về phía Viên Cồn Cồn...chỉ thấy hai tay nhỏ trắng trẻo mập mạp của cô bé gắp gao cầm cánh gà, hàm răng trắng nhỏ cố gắng 'phân đấu'... ăn rất ngon miệng...

"Tiểu giặc lùn!" Hắc Viêm Tước không vui thấp giọng gọi.

"Là Khẩu không phải giặc!" Khẩu Lê Lạc quay lại tức giận nhìn anh.

"Đừng dài dòng, em nói, anh nên phạt em như thế nào?" Hắc Viêm Tước nhướn mày kiểm, không để kháng nghị của cô vào mắt.

"Anh!....Được thôi....Lần sau em sẽ không như thế nữa, em sợ Cồn Cồn rời giường đói bụng thôi."

Khẩu Lê Lạc ừ ừ khuất chép miệng.

"Hừ" Hắc Viêm Tước hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Khẩu Lê Lạc làm nũng kéo kéo quần áo của anh, nhỏ giọng nói: "Đừng nóng giận có được hay không, ngồi xuống ăn bữa sáng đi."

Hắc Viêm Tước nhìn nhìn cô, ngồi xuống bên cạnh cô bắt đầu dùng cơm.

Khẩu Lê Lạc thè lưỡi, tiếp tục ăn bữa sáng của mình, còn thường giúp Viên Cồn Cồn kẹp rau, lau chùi miệng...

Mà Viên Cồn Cồn chỉ là cười ngọt ngào mà ăn ăn ăn...ăn cực kỳ vui vẻ...mà không biết trong nhà cô bé sắp sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Thật ra, là yêu!

Nhà lớn họ Viên.

"Cồn Cồn của tôi đâu?" Bànng Đô Đô bình tĩnh nhìn ông xã của mình.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn cô, mặt mày dè dặt thái dương của mình không nói lời nào...

"Anh chán ghét tôi cũng không sao cả, anh tìm phụ nữ về vũ nhục tôi cũng không sao, nhưng mạng Cồn Cồn đi giấu có được không?"

"Tôi không thể không có con bé" Vẻ mặt của Bàn Đồ Đồ không chút thay đổi, chỉ có giọng nói run nhẹ và hốc mắt đỏ bầm đứng vẻ ngoài bình tĩnh.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn cô, không biết nên nói như thế nào...

"Anh giấu con bé phải không, vì sao...vì sao phải đối với tôi như vậy, bắt đầu từ ngày mưa tôi trở về, anh liền không thích tôi, chán ghét tôi, nếu là như vậy vì sao lúc trước phải mua tôi về, vì sao muốn kết hôn tôi, vì sao để cho tôi mang thai đứa con của anh... vì sao tôi chủ động rời khỏi trả lại tự do cho anh còn bắt tôi trở về..vì sao..." Bàn Đồ Đồ không nhịn được chảy nước mắt, ánh mắt đau lòng nhìn Viên Tịnh Lưu Vì sao cô thương anh như vậy mà anh lại đối với cô như vậy.

Viên Tịnh Lưu hất mặt, né tránh ánh mắt của cô, môi mím kéo căng vẫn không hé miệng.

"Đủ rồi, tôi chịu đủ rồi, Cồn Cồn liền đi theo anh, tôi biết anh sẽ đối tốt với con bé, tôi coi như giữa chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì, lần này đừng đến tìm tôi nữa, cho dù anh lại lấy Cồn Cồn ra uy hiếp tôi cũng vô dụng, cùng lắm thì chết thôi, tôi không sao cả , tạm biệt." Bàn Đồ Đồ lau nước mắt rơi mãi không dứt, đi qua người anh, không liếc nhìn anh một cái.

Viên Tịnh Lưu giữ chặt tay cô, lạnh lùng nói: "Không cho phép đi."

"Anh lại không cho phép đi, hoặc là anh giết tôi, hoặc là buông tay, anh ra tay đi, anh giết tôi đi."

Bàn Đồ Đồ kích động cầm lấy dao rọc giấy trong ống viết trên bàn muốn vạch cổ tay của mình, Viên Tịnh Lưu nhanh tay lẹ mắt bắt lấy tay cô, đoạt lấy 'hung khí' trong tay cô vứt trên mặt đất, hét lớn: "Bàn Đồ Đồ, em điên rồi sao!"

"Tôi điên rồi, bị anh chơi đùa đến điên rồi, anh vui rồi chứ? Anh giết tôi đi, giết tôi đi, tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa. Tôi biết mệt mỏi, tôi biết đau khổ...vì sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, năm năm trước cho dù tôi yêu anh như thế nào, anh cũng xem như không có, lạnh lùng như băng, luôn luôn chán ghét tôi, năm năm sau lúc anh đã trở thành một vết sẹo trong lòng tôi, lúc tôi và Cồn Cồn có thể nương tựa nhau sống thì anh lại xuất hiện đưa tôi trở về, còn tàn tình yêu thương người phụ nữ khác trước mặt tôi, hung hăng vạch trần vết sẹo của tôi, lại còn tàn nhẫn rắc muối lên trên đó, vì sao...vì sao anh có thể tàn nhẫn như vậy...tôi chưa từng làm cái gì sai ...chỉ là yêu anh, như vậy cũng là sai sao?"

Cũng là lý do để anh hành hạ tôi sao? Nếu là như thế, khi tôi quyết định không thích anh, vì sao anh còn không buông tha tôi...

Hu hu...Rất cuộc là anh muốn thế nào ...muốn tôi chết sao....thật sự...đủ rồi."

Bàn Đồ Đồ kêu khóc điên cuồng, đánh đấm Viên Tịnh Lưu, dường như muốn đem tất cả ủy khuất khóc hết ra ngoài,

Thật sự đủ rồi, cô không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Viên Tịnh Lưu để mặc cô phát tiết gút gao ôm cô vào trong ngực, không cho cô làm bản thân bị thương...Anh cũng không muốn làm tổn thương cô.

Chỉ là anh không biết nên yêu một người như thế nào, trời sinh anh bản tính lạnh lùng, không chỉ đối với cô mà đối với bất cứ ai đều như vậy, nhưng gặp phải cô, cô rộng rãi lạc quan, cả ngày đều là khuôn mặt tươi cười, cho dù anh lạnh nhạt với cô cô vẫn cười ngọt ngào ở bên cạnh anh, anh không biết mình làm sao, càng ngày càng ... muốn để ý cô hơn, một phút không nhìn thấy cô thì toàn thân liền khó chịu, anh cho rằng cô biết tâm tình của anh, biết anh để ý cô, cho rằng bọn họ sẽ như vậy cả đời.

Đến giờ, cô vẫn sẽ cười ngọt ngào nấu cơm cho anh, cười ngọt ngào ghé vào lỗ tai anh líu ríu, nhưng mà năm năm trước cô rời khỏi, khi anh biết tin này, quả thực liền muốn sụp đổ, hôm trước bọn họ còn triền miên ở trên giường, hôm sau cô cứ lặng lẽ rời đi như vậy, hơn nữa còn không đem theo bất cứ thứ gì anh cho cô, trong phút chốc anh liền hận cô, oán cô, nói với chính mình, cô rời khỏi cũng không có gì, anh vẫn chính là anh, không có bất cứ thay đổi gì.

Lại càng không đi tìm cô...nhưng anh thử dùng thời gian bốn năm lẻ chín tháng để quên cô, cuối cùng vẫn thất bại, vào tháng mười năm thứ bốn anh quyết định đi tìm cô về, nói với chính mình...anh chỉ là không có chấp nhận cô phản bội mà thôi, nhưng cô lại cho anh một ngạc nhiên vui mừng lớn hơn nữa, đó chính là Viên Cồn Cồn, cô vì anh mà sinh con gái, sau khi biết tin này, anh dẫn bọn họ trở về trong đêm á, không để ý cô cầu xin, xấu xa uy hiếp cô, để cho cô thỏa hiệp, để cho cô ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh, vì từng phạt cô giấu diếm và rời đi, thái độ đối với cô cũng không quá tốt.

Thật ra anh vốn muốn tha thứ của cô, muốn học cách đối xử tốt với một người...đối xử dịu dàng với một người...nhưng mà cô không tiếp nhận.

Cô cố ý phân rõ giới hạn hoàn toàn chộc giận anh, vì thế...tôi qua anh mới làm chuyện ấu trĩ kia.

Chính là tàn tình người phụ nữ khác trước mặt cô..hì vọng có thể kích thích lòng ghen tỵ của cô, cho anh biết...thật ra cô vẫn yêu anh, liền giống như năm năm trước ...nhưng mà cô không có...cô bình tĩnh nhìn, sau đó lên lầu...

Cô không biết là, bóng dáng cô vừa biến mất trước mắt anh, anh liền không chịu nói đẩy người phụ nữ trên đùi ngã xuống đất,

Anh...Thật ra chưa làm cái gì...Vào hai ngày trước anh sắp nhận không được muốn giải thích với cô.

Lại không thấy Cồn Cồn đâu...Căn bản là anh không dám nói với cô...chỉ có thể mặc cô hiểu lầm... vừa mới thấy cô cầm lấy dao rọc giấy muốn tự mình hại mình...anh mới hiểu được...thì ra...anh yêu cô...

Yêu cô gái kỳ lạ này, cô gái nhỏ cõi mở hoạt bát, nhưng mà....rốt cuộc anh đã làm cái gì...

Để cho người anh yêu biến thành như thế này...Rốt cuộc anh đang làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Thật ra là em bỏ thuốc xỏ? !

"Tĩnh Lưu, xem như tôi cầu xin anh, niềm tình tôi yêu anh nhiều năm như vậy hãy thả tôi và Cồn Cồn đi...dựa vào thân phận địa vị của anh sẽ có rất nhiều phụ nữ đồng ý sinh con cho anh....van xin anh...thả chúng tôi đi."

Bàng Đô Đô khóc cầu xin...thật sự là cô chịu không nổi nữa, yêu một người làm cho không còn là chính mình, cô không muốn như vậy nữa.

"Không, anh không thả, hai người chỉ có thể ở đây, em là vợ của anh, con bé là con gái của anh, ai cũng không thay đổi được sự thật này." Viên Tĩnh Lưu đè nén phần nộ trong lòng, cố gắng bình tĩnh nói.

"Hu hu ...anh muốn giết chết tôi...anh muốn giết chết tôi..." Bàng Đô Đô tuyệt vọng thì thầm.

"Em không nên rời khỏi anh, là lỗi của em." Viên Tĩnh Lưu thấp giọng nói, bế cô lên ngồi vào trên sofa.

Bàng Đô Đô sững sốt nước mắt ứa khuất chảy xuống, nhìn hần: "Yêu anh mới là lỗi của tôi, nếu không yêu anh, tôi cũng chỉ là một người phụ nữ được người ta mua, dù sao tôi già cho ai cũng không sao, tôi đều ở chung được..."

Ngoài anh ra...tôi chính là thích tên đáng ghét anh...Tĩnh Lưu, công bằng một chút, tôi đã yêu anh năm năm,

Trong năm năm, ngoại trừ lúc thân thiết, anh đều lạnh lạnh nhạt nhạt, làm ra bộ dáng nhìn thấy tôi là phiền chán, tôi đã từng cố gắng, đã từng kiên trì nhưng vẫn không được, anh vẫn không thích tôi, không thích tôi.

Vậy tôi rời đi thì có gì sai há...hơn nữa tôi còn mang thai.

Tôi không muốn cho đứa bé biết...cha mẹ của con bé có quan hệ vợ chồng trên danh nghĩa nhưng trên thực tế chính là quan hệ khế ước.

Con bé không hi vọng được sinh ra, tôi đưa con bé đi và nói với con bé, ba con đã mất thì có gì không tốt, ít nhất ở trong lòng con bé, ba yêu mẹ và yêu con bé, chỉ là mất mà thôi, tôi làm như vậy là sai sao?"

"Em cho rằng em không sai? Không nói một tiếng liền đưa con của anh bỏ trốn, cái này gọi là không sai sao? Cồn Cồn là con của anh, em dựa vào cái gì mà nghĩ con bé không hi vọng được sinh ra, em yêu anh năm năm em hiểu anh sao? Nếu em thật sự hiểu anh liền không đi, em nên biết là anh để ý em, thích ở cùng một chỗ với em, căn bản là em không hiểu anh...đúng...anh là tảng băng lạnh, không biết diễn đạt tình cảm thế nào nhưng mà không có nghĩa là anh chán ghét em, không cần em và con gái, hơn nữa...em là vợ của anh, giữa chúng ta chỉ có quan hệ vợ chồng không có quan hệ khế ước, em nhớ rõ, nếu em nói như thế một lần nữa thì sau này đừng nghĩ sẽ nhìn thấy Cồn Cồn." Viên Tĩnh Lưu có chút kích động lớn tiếng lên, bàn tay to thô lỗ lau nước mắt trên mặt cô.

Bàng Đô Đô có chút ngu ngơ nhìn anh...ý của anh là...anh thật sự thích cô...cũng thích con gái mà cô sinh cho anh sao?

Viên Tĩnh Lưu bị cô nhìn có chút không được tự nhiên, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nói những lời này...nếu đối tượng không phải là cô thì có chết anh cũng không nói.

Bàng Đô Đô nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng đỏ: "Vậy ý của anh là thích em sao?"

"Anh vốn không chán ghét em." Viên Tĩnh Lưu không vui nhếch mày rậm.

"Không chán ghét không có nghĩa là thích!" Bàng Đô Đô chép miệng, cúi đầu xuống, vẻ mặt cực kỳ cô đơn.

Viên Tĩnh Lưu nhìn nhìn cô, thờ dài, nhỏ giọng nói: "Anh yêu em."

Nghe vậy, Bàng Đô Đô không dám tin trừng to mắt, ngây ngốc nhìn đôi mắt phượng quyền rũ lại luôn luôn lạnh lẽo kia.

Anh nói...Anh yêu cô sao?

Viên Tĩnh Lưu bị cô nhìn có chút đỏ mặt: "Tuy là như thế này nhưng vì trừng phạt em trốn đi, tạm thời không cho phép em gặp mặt Cồn Cồn, em tự kiểm điểm mình lại thật tốt không được có lần sau."

Bàng Đô Đô ngẩn ngơ, lập tức gắt gao ôm cổ của anh khóc càng lớn tiếng hơn.

"Hu hu...không chạy, không chạy nữa, hu hu, Tịnh Lư." "

Viên Tịnh Lư thỏa mãn ôm thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô, thì ra...yêu một người là có thể vì cô mà thay đổi, không muốn để cho cô buồn bực, chỉ cần cô vui vẻ...bất cứ chuyện gì anh cũng sẵn lòng làm...bao gồm cả thay đổi chính mình...

Bàng Đô Đô khóc một hồi lâu, mới nức nở rầu rĩ: "Vậy khi nào em mới có thể gặp Cồn Cồn a? Em đã biết lỗi rồi."

Viên Tịnh Lư sững sốt, "Em ngoan ngoãn nghe lời, qua vài ngày anh sẽ để em gặp con bé."

"Thật vậy sao?" Bàng Đô Đô hít hít cái mũi, đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

"Thật." Viên Tịnh Lư lau nước mắt cho cô.

"Vậy sau này anh không được đưa hồ ly tinh về, không...nếu anh tìm hồ ly tinh ở bên ngoài, em liền đưa Cồn Cồn trốn đi rất xa sẽ không trở lại." Bàng Đô Đô nhớ tới chuyện mấy ngày hôm trước, bĩu môi, rất không vui.

"Không có hồ ly tinh, trước kia không có, bây giờ không có, sau này cũng sẽ không có." Viên Tịnh Lư sờ sờ tóc của cô, nhàn nhạt nói.

"Ngày đó..." Bàng Đô Đô không tin phản bác.

"Ngày đó là vì tức giận em, anh chưa làm gì với cô ta." Viên Tịnh Lư ngắt lời của cô.

Bàng Đô Đô ngẩn ngơ, xoa xoa nước mắt, nhỏ giọng nói: "Thật ra thì hôm đó em đã bỏ thuốc xổ vào trà của các người a..."

Viên Tịnh Lư sững sốt, anh còn tưởng cô thay đổi...thì ra là không có...cô vẫn là cô...

"Thật xin lỗi...anh không nên tức giận..." Bàng Đô Đô thấy anh không nói lời nào, có chút ủy khuất nhỏ giọng nói.

"Anh không tức giận." Viên Tịnh Lư ôm chặt lấy cô, ôm rất chặt...anh vẫn thích bộ dáng tinh quái của cô, tất cả đều là sau cơn mưa trời lại sáng...nhưng mà...Cồn Cồn à, rốt cuộc con đang ở đâu...ngàn vạn lần không được gặp chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Vẫn không được sao?

"Cồn Cồn, cháu có biết tên của cha cháu là gì không?" Khẩu Lê Lạc dịu dàng chải tóc giúp cô bé.

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn ngồi trên ghế tựa, mặc cho Khẩu Lê Lạc đùa nghịch tóc của mình, cầm một cây kẹo que trong tay vui vẻ ăn.

"Cháu đã quên, cha chỉ nói qua một lần, cháu chỉ biết cha là cha của cháu a."

"Còn mẹ cháu? Nhớ rõ không?" Khẩu Lê Lạc lại vừa nhỏ giọng tự hỏi quên sao? Quên tên cha của mình?

"Nhớ rõ, mẹ cháu gọi là Bàng Đô Đô." Viên Cồn Cồn lại liếm liếm kẹo que trong tay.

"Bàn* Đô Đô? Cháu chắc chắn?" Khẩu Lê Lạc có chút nghi ngờ nhìn con bé, trong trăm họ trung quốc có họ Béo* sao?

(*) : Cồn Cồn nói Bàng nhưng Khẩu Lê Lạc nghe ra là Bàn (có nghĩa là béo)

"Chắc chắn a." Viên Cồn Cồn quay đầu nhìn cô cười ngọt ngào.

"A. Đứng nhúc nhích." Khẩu Lê Lạc vội vàng giữ chặt đầu cô bé, sau khi dùng dây thun cột tóc cho cô bé xong, cầm lấy một cái nơ con bướm màu hồng kẹp trên tóc cô bé.cộng' của mình, nhìn không được hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, thật sự là quá đáng yêu a..., Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn ôm cổ cô cười ngây ngô, chụt chụt...cũng hôn hai cái lên trên mặt cô.

Khẩu Lê Lạc bế cô bé lên trên đùi, vui vẻ nheo nheo khuôn mặt cô bé: "Cồn Cồn ngoan, cháu có thích đi Lê và chú Tước hay không?"

"Thích, hai người đều rất xinh đẹp, Cồn Cồn thích hai người." Viên Cồn Cồn không chút nghĩ ngợi trả lời ngay.

"Vậy Cồn Cồn làm con dâu chúng ta có được hay không?" Khẩu Lê Lạc lại nhin không được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô bé.

"Con dâu?" Viên Cồn Cồn khó hiểu chớp chớp đôi mắt to tròn.

"Đúng, chính là gả cho con trai của dì Lê, cháu nói có được hay không." Khẩu Lê Lạc bị bộ dáng nháy mắt của cô bé 'giết' ngay tại chỗ, mức độ yêu thích cô bé ở trong lòng càng tăng lên đến mức không thể tăng nữa.

"Gả?" Viên Cồn Cồn vẫn không hiểu, đưa tay lên gãi gãi đầu.

"Chờ sau khi cháu gả cho con trai dì, cháu có thể thường xuyên tới đây chơi a, dì Lê sẽ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon cho cháu ăn, còn có thể mua nhiều quần áo đẹp cho cháu mặc, chỉ cần cháu thích cái gì dì Lê cũng có thể tặng cho cháu." Khẩu Lê Lạc bỏ 'mồi' xuống.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, "Cháu muốn con chó lớn nhà dì a."

Khẩu Lê Lạc sững sốt, "Con chó lớn nào?"

"Chính là con màu trắng, trên người có lốm đốm đen, lông rất thoải mái, cái đuôi dài dài to to, màu trắng mắt cũng giống như dì, là con chó lớn công cháu ở trên người đến đây, cháu thích, cháu rất thích, nó ở đâu a? Dì Lê" Viên Cồn Cồn vừa nói vừa dùng tay khoa tay múa chân, sau đó chờ đợi nhìn Khẩu Lê Lạc.

Khẩu Lê Lạc cười cười, thật sự là nghe con mới đẻ không sợ hổ, không hiểu biết có thể không biết sợ a, đứa nhỏ ngọc, đó là báo tuyết, không phải chó, mà là báo tuyết. "Cồn Cồn thích nó sao? Không sợ nó sao?"

Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào gật gật đầu, lại lắc lắc đầu "Thích! Không sợ! Nó ở đâu a?"

"Cháu thật sự muốn gặp nó?" Khẩu Lê Lạc cười nhẹ, sờ sờ của gò má non mềm của cô bé dịu dàng hỏi.

"Muốn, cháu muốn." Viên Cồn Cồn hưng phấn gật đầu, rất vui vẻ.

"Tốt lắm, dì Lê dẫn cháu đi gặp chó lớn." Khẩu Lê Lạc nói xong liền đề quả cầu nhỏ trên đuôi lên trên giường, chính mình đứng lên.

Chỉ chốc lát sau, toàn thân Khẩu Lê Lạc tản ra ánh sáng màu bạc, chói mắt làm cho người ta không khỏi che mắt, ngay lúc ánh sáng lóe lên chỉ thấy cô quỳ gối trên mặt đất, tay chân thon dài bắt đầu thay đổi, sau đó là thân thể, cuối cùng là đầu, có lẽ là khoảng 3 phút sau.

Một con báo tuyết hiện ra trước mắt Viên Cồn Cồn. Con người của nó màu tím, quý dị mà xinh đẹp, mang theo một cảm giác lạnh lùng xa cách mà lại hấp dẫn người ta muốn tới gần nó. Lúc này, nó đang lẳng lặng nhìn quả cầu nhỏ trên giường, muốn biết, cô bé có thật là người thích hợp mà cô chọn hay không. Cồn Cồn, đừng làm cho dì thất vọng a.

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn 'con chó lớn' trước mắt, kẹo que trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất.

Khẩu Lê Lạc mất mát nhìn về phía kẹo que. Trong con người màu tím lộ ra cô đơn và bi thương. Vẫn là. Không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Cô nhóc kia, nhất định sẽ là con dâu của cô!

Viên Cồn Cồn nhìn chó lớn trước mắt, lại nhìn nhìn 'mảnh nhỏ' quần áo xung quanh chó lớn. Đột nhiên từ trên giường bay về phía Khẩu Lê Lạc, trong miệng nhỏ còn vui vẻ hô to : "Rất đẹp trai a...!"

Khẩu Lê Lạc bị động tác đột ngột của cô bé làm hoảng sợ, vội vàng nhảy người lên cản vào cổ áo của cô bé để không té ngã.

Viên Cồn Cồn được Khẩu Lê Lạc 'ngậm' ở trong miệng không cần tốn sức, vui vẻ muốn chết.

Khẩu Lê Lạc đặt cô bé xuống trên đất, còn chưa kịp phản ứng thay đổi của cô bé, cũng không thể giải thích được lối suy nghĩ của cô bé.

Viên Cồn Cồn vươn bàn tay nhỏ trắng trẻo mập mập ra, ôm đầu đầy lông của Khẩu Lê Lạc, vừa cười vừa nhảy hỏi: "Dì là dì Lê sao?"

Khẩu Lê Lạc gật gật 'đầu báo', không hiểu tại sao cô bé lại vui vẻ, cho dù không sợ hãi không bài xích cũng sẽ không vui vẻ như vậy chứ. Bộ dáng bây giờ của cô bé, hình như xem cô là đối tượng sùng bái.

"Oa ~~~ thì ra dì chính là chó lớn a, thật đáng yêu, thật đáng yêu, rất đẹp trai, rất đẹp trai, cháu gả cho dì a... Dì Lê, dì theo cháu về nhà đi." Viên Cồn

Còn vui vẻ ôm cô, muốn leo lên trên lưng của cô.

Khẩu Lê Lạc dùng mặt mình dán sát vào mặt cô bé, trong lòng rất vui vẻ, cái cô nhóc kia, nhất định sẽ là con dâu của cô, cô bé lương thiện hồn nhiên, hoạt bát đáng yêu lại ngoan ngoãn như vậy, phải đi đâu tìm a, hơn nữa cô bé không những không sợ cô. Lại còn thích cô như vậy, đây không phải là thể hiện sau này cô bé cũng thích Triệt sao. Đứa nhỏ kia cần chính là Côn Côn, cô bé sẽ tới gần mang ấm áp đến cho Triệt, cô cảm thấy được. Côn Côn sẽ cứu giúp Triệt a.

"Oa ~ di Lê, cháu muốn chơi tựa lưng, chơi tựa lưng nha." Viên Cồn Cồn chôn khuôn mặt nhỏ nhắn dưới lông mềm mại của Khẩu Lê Lạc cọ tới cọ lui làm nũng, muốn cô chơi cùng cô bé.

Khẩu Lê Lạc cười nhẹ, dùng cái đuôi thật dài quấn lấy thân thể tròn nhỏ, nhẹ nhàng vung lên cô nhóc kia đã vững vàng nằm trên lưng của cô, cô nhóc kia vui vẻ liên tục vỗ vỗ tay nhỏ, phát ra tiếng cười êm tai như chuông đồng.

Một người một báo, vui vẻ ở trong phòng chơi đùa, Viên Cỏn Cỏn giờ trò xấu gãi gãi làm Khẩu Lê Lạc ngửa, Khẩu Lê Lạc vút cô bé lên trên giường, xù lông lên, móng vuốt lớn nhẹ nhàng đè lên trên lưng cô bé, làm cho cô bé không trở mình vùng loạn tay chân nữa, bộ dáng này muốn nói có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu. Cứ như vậy. Mãi đến lúc hai người hết sức, mới cùng nằm ngủ ở trên giường.

Hắc Viêm Tước mở cửa phòng, liền thấy một quả cầu thịt nhỏ dang hai tay hai chân hiện ra một chữ đại hình người ngủ bên cạnh báo tuyết, đầu gối lên bụng nó, tuy tướng ngủ không tao nhã nhưng rất đáng yêu, còn chảy nước miếng. Cái đuôi báo tuyết bao trùm tại lên thân thể nhỏ tròn của cô bé như một cái chăn, lúc này nó cũng ngủ say.

Hắc Viêm Tước buồn cười lắc đầu, đi qua sờ sờ đầu báo tuyết. . . .

Khẩu Lê Lạc mở đôi mắt tím mê người ra, mơ hồ nhìn người tới một chút, sau khi ngáp một cái nhẹ nhàng di chuyển thân thể của mình, nhảy xuống giường. Nhìn nhìn Hắc Viêm Tước lại nhìn nhìn quả cầu thịt nhỏ nhắn đang ngủ ngon trên giường, đầu lại hơi hơi nâng về phía quả cầu thịt, hình như là muốn anh làm cái gì.

Hắc Viêm Tước đi tới ôm lấy cô nhóc kia, xốc chần lên nhẹ nhàng đặt cô bé ở trên giường, sau khi giúp cô bé đắp kín chần lại sờ sờ đầu báo tuyết, nhìn cô có chút không vui.

Khẩu Lê Lạc nhận được ánh mắt không vui của anh, cọ cọ vào ống quần của anh làm nũng, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Hắc Viêm Tước bắt kịp, thuận tay nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trong phòng

Bảo tuyết nhanh nhẹn nhảy lên giường lớn, sau một ánh sáng màu bạc liền hiện ra một thân thể trần truồng, hiện ra trước mắt Hắc Viêm Tước một cô gái xinh đẹp có mái tóc bạc dài đến eo, tư thế quỳ sắp xuống

"Lạc nhi, em đang quên rồi anh sao?" Giọng của Hắc Viêm Tước khàn khàn, cười nhẹ nói.

Khẩu Lê Lạc liền chui vào chần mỏng, đỏ mặt nhỏ giọng bói: "Sắc lang."

"Anh cũng không phải là Sói, anh là ma quỷ, em là người rõ nhất." Hắc Viêm Tước đi tới bên giường, bắt đầu cởi quần áo.

"Vậy chính là Sắc Quý! Anh. Anh cởi quần áo làm gì." Khẩu Lê Lạc có dự cảm không tốt.

"Đợi một lát em sẽ biết làm gì." Hắc Viêm Tước cởi quần áo, lộ ra lồng ngực mê người, sau đó xốc chần lên, dè toàn thân trần trụi lên thân thể trống không của cô gái nhỏ.

"Anh. Ừm." Cô gái nhỏ mới nói một chữ đã bị người ta dùng nụ hôn che kín rồi.

Hắc Viêm Tước mặc sức nhăm nháp tốt đẹp thuộc về anh, một lúc sau: "Anh chưa rời giường em đã rời giường, đây là tội thứ nhất, lạnh nhạt anh ở cùng quả cầu thịt nhỏ kia là tội thứ hai, nói xấu anh là sắc lang là tội thứ ba, ba tội đã định, không thể nào chống án, em còn có lời gì muốn nói?"

Khẩu Lê Lạc bĩu bĩu môi đỏ mọng, ôm cổ của anh: "Chẳng lẽ trong đầu vampire các anh ngoài việc hút máu ra thì chính là làm tình sao?"

"Không đúng, anh không phải là vampire bình thường, anh là vampire vương, cho nên trong đầu anh không có những như vậy" Hắc Viêm Tước nghiêm túc nhìn cô.

"Vậy trong đầu anh là cái gì?" Khẩu Lê Lạc cười nhẹ, meo meo nói.

"Trong đầu anh ngoài em ra cũng là em, làm tình là vì để trong đầu em ngoài anh cũng chỉ có anh, đã hiểu?" Hắc Viêm Tước cười quý dị, cắn cắn môi đỏ mọng của cô, bắt đầu giờ trò với cô.

Khẩu Lê Lạc tròn trừng mắt, cười nói "Vây thì mời vương trừng phạt người có tội này đi a."

"Tốt tốt, em có giác ngộ, Lạc nhi." Hắc Viêm Tước nói xong, liền thật sự bắt đầu 'hành hình'.....

Q.1 - Chương 9: Tổng tiền hay là cạm bẫy? !

Sau khi hoan ái, Khấu Lê Lạc mệt mỏi nằm ở trong lòng Hắc Viêm Tước, nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích. . . . Cũng không như 'loài người' bình thường, vì sao thể lực lại kém xa như vậy.

Hắc Viêm Tước nhẹ vỗ về mái tóc dài màu bạc của cô, yêu chết bộ dáng sau khi hoan ái của cô.

"Tước, em hỏi anh..., Trong trăm họ Trung Quốc có họ Béo sao?" Khấu Lê Lạc nhỏ giọng hỏi.

"Không phải em nói anh là người nước ngoài sao? Bây giờ hỏi anh trăm họ Trung Quốc, em cũng là 'người' Trung Quốc mà không biết xấu hổ sao?" Hắc Viêm Tước cười nhẹ trêu chọc nói.

Khấu Lê Lạc không vui cắn một cái ở trước ngực anh: "Em sống mấy năm? Anh sống mấy năm? Anh là một lão yêu quái sống lâu như vậy, dường như đã trải qua tất cả biến đổi của lịch sử, lại đi du lịch khắp nơi, đương nhiên là anh sẽ biết nhiều hơn em, đây không phải là học vấn của anh phong phú, chủ yếu là anh chiếm ưu thế về thời gian!"

Hắc Viêm Tước hơi nhếch mày kiểm, nhìn về phía cô gái chơi lửa trước mắt: "Tiểu giặc lùn, anh thấy tinh thần của em cũng không tệ lắm, chúng ta lại làm vài lần?"

Khấu Lê Lạc lắc lắc đầu: "Không muốn, anh đã muốn rất nhiều lần rồi."

"Không muốn cũng phải muốn, ai kêu em cần loạn." Hắc Viêm Tước xoay người đè lên người cô lần nữa, bắt đầu trêu chọc dục vọng của cô.

"Hắc Viêm Tước, anh còn biết nói lý lẽ nữa không hả?" Khấu Lê Lạc hét to.

"Không, cho nên em có thể ngậm miệng rồi." Hắc Viêm Tước cúi đầu hôn môi cô.

"Từ từ! Anh trả lời câu hỏi của em trước đã." Khấu Lê Lạc quay đầu né tránh nụ hôn của anh.

"Không có Béo, chỉ có Bàng, mẹ của quả cầu thịt nhỏ kia họ Bàng, tên Đô Đô, cha họ Viên, tên Tịnh Lưu, là tổng giám đốc tập đoàn Viên thị, anh đã tiết lộ tin tức quả cầu thịt nhỏ ở đây cho anh ta rồi, chẳng bao lâu anh ta sẽ tới, mà chúng ta là người cứu mạng quả cầu thịt nhỏ thì em có thể đưa ra yêu cầu báo ơn rồi." Hắc Viêm Tước nói xong rất nhanh, nâng mặt cô lên hôn lên môi của cô.

"Ừm. . . ." Khấu Lê Lạc phát ra tiếng than nhẹ mập mờ, bị ép đáp lại nụ hôn bá đạo của anh.

Phòng ngủ mới vừa 'tắt lửa' không lâu, lại bắt đầu 'bốc cháy'. Đây là củi khô lửa cháy, cũng không thể dập tắt a.

Tầng cao nhất tập đoàn Viên thị, văn phòng tổng giám đốc.

Viên Tịnh Lưu nhìn tấm thẻ trên tay, con người sắc bén không giận mà uy hiện ra vẻ phức tạp, (Viên tiên sinh, muốn biết chỗ ở của con gái, sáng mai 9 giờ, chờ ở cửa Viên thị.) chỉ thấy anh lấy ra một cái túi kín từ trong ngăn kéo ra để tấm thẻ vào, cầm lấy điện thoại, ấn mấy con số: "Thịnh Duệ, vào đây một chút." Nói xong cúp điện thoại, thuận tay cời bao tay y tế trên tay ra, đi vào phòng vệ sinh rửa sạch tay.

'cốc cốc cốc' một loạt tiếng đập cửa vang lên: "Cha nuôi, là con." Một giọng nam từ tính truyền đến.

"Vào đi." Viên Tịnh Lưu đi ra phòng vệ sinh, ngồi ở trên ghế xoay, dùng tay chỉ cái túi kín trên bàn: "Thịnh Duệ, điều tra về tấm thẻ này cho cha, nhìn xem có vân tay hoặc là manh mối khác hay không."

Người thanh niên được gọi là Thịnh Duệ này, tên đầy đủ là Na Tịch Thịnh Duệ, bộ dáng khoảng mười lăm mười sáu tuổi, có một mái tóc dài đen bóng, chỉ dùng một cái dây cột qua loa, khuôn mặt tuần tú, đôi mắt sắc bén che dấu ở dưới kính mắt viền kim loại vàng, làn da trắng nõn, lông mi dài dài, cái mũi vênh cao, đôi môi khiêu gợi, phôi trên thân hình thon dài, làm cho người ta có ảo giác khó phân cao thấp, rất ít thanh niên có khuôn mặt hợp với mái tóc dài, nhưng mà cậu lại hợp, mà còn rất hợp nữa, giống như một công tử quý tộc đi ra từ truyện tranh, tao nhã mà phóng khoáng.

Chỉ thấy cậu đưa tay lấy túi kín, nhìn nhìn: "Cha nuôi, vẫn chưa có tin tức của Cỗn Cỗn, tấm thẻ này đại biểu cho cái gì? Là bắt cóc tổng tiền sao? Hay là là một cái bẫy? Ngày mai cha phải đi sao?"

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn cậu, giữa lông mày nhíu chặt: "Cha muốn trước ngày mai, con có thể nói cho cha biết, nếu thật sự không điều tra ra được cái gì thì cũng không còn cách nào, là bắt cóc cũng được, cạm bẫy cũng được, chỉ cần có một chút hi vọng, cha cũng sẽ không buông tha, ngày mai cha sẽ đi, Thịnh Duệ, nếu cha xảy ra chuyện gì, công ty liền giao cho con, còn có Đô Đô, giúp cha chăm sóc cô ấy."

"Không thể, con sẽ không để cho cha gặp chuyện, để con đi cùng cha." Na Tịch Thịnh Duệ kiên định nhìn về phía anh.

"Không, con ở lại, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì." Viên Tĩnh Lưu lắc đầu.

"Cha nuôi, Nếu Côn Côn thật sự ở đó, cha xảy ra chuyện gì, ai sẽ tới cứu em ấy, cho nên đưa con theo đi, con sẽ dùng tính mạng bảo vệ Côn Côn." Na Tịch Thịnh Duệ bình tĩnh nói.

Viên Tĩnh Lưu nhìn cậu: "Vậy được rồi, nhưng con phải đồng ý với cha, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cho dù như thế nào cũng phải bảo vệ tính mạng con và Côn Côn, không được gắng gượng."

"Con biết, vậy con đi điều tra thêm về tấm thẻ trước, nhìn xem có manh mối gì hay không." Na Tịch Thịnh Duệ nhàn nhạt nói.

"Đi đi." Viên Tĩnh Lưu gật đầu.

Sau khi bóng dáng Na Tịch Thịnh Duệ biến mất khỏi phòng, anh mới mệt mỏi dựa vào ghế xoay, ngón tay thon dài che mắt lại. Côn Côn, ngàn vạn lần con không thể xảy ra chuyện a.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Tấm thẻ vàng? !

Tám giờ tối, nhà lớn họ Viên.

"Tĩnh Lưu, em rất nhớ Côn Côn, khi nào thì anh để em gặp con bé?" Bằng Đô Đô bấu môi đỏ mọng làm ỏ trong lòng Viên Tĩnh Lưu.

"Em nghe lời, qua hai ngày nữa anh sẽ để em gặp con bé." Viên Tĩnh Lưu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô.

"Em đã rất nghe lời rồi." Bằng Đô Đô bất mãn ngẩng đầu nhìn anh.

"Được rồi, thật ra anh muốn hưởng thụ thể giới hai người với em nhiều một chút, cái lý do này có hài lòng chứ?" Viên Tĩnh Lưu hơi giật giật khóe miệng, khuôn mặt tuấn tú cương nghị lộ ra nét dịu dàng hiếm thấy.

Bằng Đô Đô sững sốt, vui vẻ ôm cổ của anh gật đầu như già tòi, cười đến rất sáng lạn.

Viên Tĩnh Lưu nhìn cô, con người sắc bén liền mất hồn, thì ra trước kia anh đã lãng phí quá nhiều thời gian trong tình cảm lạnh lẽo cô đơn, không chịu dùng tim để cảm nhận, không chịu thừa nhận tình cảm này. Bây giờ muốn quý trọng. Còn kịp không.

"Tĩnh Lưu, qua hai ngày nữa em muốn gặp Côn Côn a...." Bằng Đô Đô chủ động hôn lên khuôn mặt tuấn tú của anh, vẻ mặt cười đến hạnh phúc, cô có thể cảm nhận được là anh thay đổi, trước kia sao anh có thể nói ra những lời này chứ. . . . Nhưng từ ngày đó thì anh đã thay đổi, tuy không thể nói là quá dịu dàng, nhưng cô có thể cảm nhận được anh quan tâm và cưng chiều cô, trong giọng nói nhàn nhạt kia cô có thể nghe ra được anh rất để ý cô.

Viên Tĩnh Lưu ôm sát cô gái nhỏ vào trong lòng, nhàn nhạt nói: "Nếu ngày nào đó anh không còn, em phải ngoan ngoãn nghe lời, Thịnh Duệ sẽ chăm sóc em."

Bằng Đô Đô ngẩn người, "Thịnh Duệ chăm sóc em? Cậu bé mới 15 tuổi, em cũng đã 25 tuổi rồi. Hơn nữa em không cần người khác chăm sóc, em chỉ muốn anh."

"Anh nói là nếu anh không còn." Viên Tĩnh Lưu nhẹ giọng nói.

"Anh đi đâu thì em liền theo đó." Bằng Đô Đô vì cái vấn đề giả thuyết này mà nhíu mày.

"Vậy anh chết?" Viên Tĩnh Lưu cười khê hời.

"Em đây cũng theo anh." Bằng Đô Đô không chút nghĩ ngợi nói ra.

"Em theo anh? Vậy Côn Côn phải làm sao?" Viên Tĩnh Lưu buông cô ra, nhìn vào ánh mắt cô.

"Thịnh Duệ sẽ chăm sóc con bé, Côn Côn lại thích cậu ấy, không bằng anh gả Côn Côn cho cậu ấy đi." Bằng Đô Đô nhìn anh, đã bắt đầu suy nghĩ đường lui.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn cô, đưa tay捏捏 cái mũi thon của cô: "Không phải là em muốn hãm hại Thịnh Duệ chứ."

Bàng Đô Đô tức giận vỗ vào trong ngực anh: "Nói cái gì chứ! Sao lại thành hãm hại chứ. Cồn Cồn không tốt sao? Không đáng yêu sao? Không làm cho người ta thích không? Không trong sáng thuần khiết làm người ta thương yêu sao?"

Viên Tịnh Lưu bắt lấy tay cô, cười khẽ nói: "Da mặt thật dày."

"Vậy anh nói thật đi, Cồn Cồn có đáng yêu hay không?" Bàng Đô Đô vĩnh đôi môi đỏ mọng nhìn anh.

"Đáng yêu." Viên Tịnh Lưu gật gật đầu.

"Vậy là được rồi!" Nghe vậy, người nào đó cười đến rất đắc ý, đối với con gái của bản thân 'tạo' ra vô cùng hài lòng.

Viên Tịnh Lưu sờ sờ đầu cô, không nói nữa.

Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Viên Tịnh Lưu thả cô gái nhỏ trên đùi xuống ghế sofa, đứng dậy đi tới bàn làm việc. Nhìn nhìn dây số, bấm nút nghe: "Thịnh Duệ, như thế nào?"

"Tra được dấu vân tay, nhưng không ăn khớp với ai trong kho tư liệu vân tay." Tiếng nói từ tình của Na Tịch Thịnh Duệ từ trong điện thoại truyền đến.

"Vậy sao." Viên Tịnh Lưu nhàn nhạt trả lời.

"Nhưng giấy của tấm thẻ này rất đặc biệt, bên trong có pha trộn rất nhiều vàng, con cho rằng không giống như là những thứ bọn cướp có." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ tấm thẻ trong tay.

"Cha đã biết, vậy 9 giờ sáng mai gặp." Viên Tịnh Lưu nhẹ nhàng nói bằng quơ .

"Dạ, con cúp máy." Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ nhàng nói xong liền cúp điện thoại.

Viên Tịnh Lưu nhìn điện thoại, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tịnh Lưu?" Bàng Đô Đô khẽ gọi.

"Hả?" Viên Tịnh Lưu đề di động xuống, đi qua bế cô vào trong lòng lần nữa.

"Anh có tâm sự gì sao?" Bàng Đô Đô lấy tay vuốt ve trán của anh.

"Không có." Viên Tịnh Lưu nhàn nhạt nói.

"Vậy là tốt rồi, nếu có chuyện không vui phải nói với em, không được gánh chịu một mình a...." Bàng Đô Đô cọ xát vào ngực của anh, meo meo làm nũng .

"Ừ." Viên Tịnh Lưu sờ sờ lưng của cô. Tấm thẻ vàng? Chính xác là không giống như thứ mà bọn cướp có, nói như vậy, không phải vì tiền. Vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bão Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Không phải bọn cướp? !

Đúng 9 giờ sáng, trước công tập đoàn Viên thị.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn chiếc xe ở trước mặt anh, lại nhìn nhìn Na Tịch Thịnh Duệ bên cạnh trao đổi tin tức qua ánh mắt, là một chiếc Rolls-Royce màu bạc, người mua được chiếc xe này tuyệt đối không phải bọn cướp, vậy bây giờ có thể hoàn toàn gạt bỏ mục đích của đối phương là tiền.

"Viên tiên sinh, hình như tiên sinh nhà chúng tôi chỉ mời một mình ngài." Một người đàn ông tuần tú lễ phép nói.

"Tiên sinh nhà cậu cũng không viết rõ chỉ cho một mình tôi đi gặp." Viên Tịnh Lưu nhàn nhạt nhìn anh ta, giọng điệu vẫn không hề nhấp nhô.

Người đàn ông nghĩ nghĩ, mở cửa xe, làm một cái động tác tay lễ phép : "Viên tiên sinh, mời."

Viên Tịnh Lưu và Na Tịch Thịnh Duệ một trước một sau ngồi lên.

Người đàn ông tuần tú đóng cửa xe giúp bọn họ, ngồi vào chỗ tay lái, rất nhanh, xe liền cách xa tòa nhà lớn Viên thị.

Sau đó không lâu thì xe dừng lại ở một mảnh đất trống trải, xung quanh đất bằng phẳng đầy các máy bay đủ kiểu, người đàn ông tuần tú mở cửa xe ra vô cùng cung kính mời họ xuống xe, đưa họ ngồi lên một chiếc máy bay nhỏ, chỉ chốc lát sau máy bay liền chạm đất.

Viên Tịnh Lưu và Na Tịch Thịnh Duệ xuống máy bay, nhìn hoàn cảnh xung quanh. Một dòng suối nước nóng tự nhiên, bốn phía đều là cây cối và hoa cỏ, thậm chí còn có nhiều động vật nhỏ vây quanh, trên cây lại còn có con trăn lớn quấn quanh. Chỗ này là. Bên trong rừng rậm sao? Lại có người xây biệt thự ở đây?

Người đàn ông tuần tú dẫn bọn họ đến cửa biệt thự, ấn chuông cửa, rất nhanh cửa liền mở ra, xuất hiện trước mắt bọn họ là một người phụ nữ có mái tóc trắng bạc.

Khẩu Lê Lạc nhìn nhìn bọn họ, kéo ra nụ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng nói: "Mời vào trong."

Viên Tịnh Lưu và Na Tịch Thịnh Duệ liếc nhìn nhau một cái, đi vào.

"Cám ơn cậu, Nhã Tư, cậu có thể trở về." Khẩu Lê Lạc khẽ cười, nói với người đàn ông tuần tú.

"Dạ, phu nhân." Người đàn ông tuần tú hơi khom lưng xoay người rời đi.

Khẩu Lê Lạc đóng cửa lại, đi ở phía trước.

Viên Tịnh Lưu và Na Tịch Thịnh Duệ đi theo bước chân cô, đánh giá bày trí xung quanh một chút. Thiết kế bày trí ở đây đều rất giống thiết kế cung đình Anh quốc, cổ xưa nhưng vẫn lộ ra nét thần bí.

Khi bọn họ đi đến phòng khách lớn, thấy bóng dáng quen thuộc. là Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn cũng thấy bọn họ, nhảy xuống xô pha, mở bước chân nhỏ mập mập của mình chạy tới ôm đùi của Viên Tịnh Lưu, vui vẻ hét lên: "Cha."

Viên Tịnh Lưu ngẩn người, ngồi xổm xuống nhìn cô bé, sau khi xác định cô bé không có việc gì mới bế cô bé ôm vào trong lòng, Cồn Cồn, con gái của anh. Hoàn hảo không xảy ra chuyện gì. Hoàn hảo không xảy ra chuyện gì.

"Sao bây giờ cha mới đến, con rất nhớ cha và mẹ a...." Viên Cồn Cồn ôm cổ anh meo meo kêu.

"Còn anh? Cồn Cồn không nhớ anh sao?" Na Tịch Thịnh Duệ cũng ngồi xổm xuống, cười nhẹ nhìn quả cầu thịt nhỏ trước mắt.

"Anh Duệ, ôm ôm" Viên Cồn Cồn vui vẻ vươn cánh tay mập mập về phía cậu, cười đến ngọt ngào.

Viên Tịnh Lưu buông cô bé ra, Na Tịch Thịnh Duệ thuận tay ôm cô bé vào trong ngực, bế lên.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn bọn họ, đứng lên, ánh mắt chống lại người đàn ông trên xô pha. Anh. Tuyệt đối không đơn giản.

Hắc Viêm Tước cũng đánh giá Viên Tịnh Lưu trước mắt, anh có một đôi con ngươi sắc bén không giận mà uy, toàn thân đều tán ra hơi lạnh nhàn nhạt, xem ra, cha của quả cầu thịt nhỏ kia là một núi băng a.

"Viên tiên sinh, có một số việc muốn bàn bạc với anh một chút, bên này, mời." Hắc Viêm Tước cười khẽ nói, đứng dậy đi vào phòng khách.

"Thịnh Duệ, con và Cồn Cồn ở đây chờ cha." Viên Tịnh Lưu nhàn nhạt ném một câu nói, đi theo phía sau Hắc Viêm Tước.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn bóng lưng bọn họ, không nói chuyện.

"Anh Duệ, ngồi ở đó." Viên Cồn Cồn chỉ chỉ ghế xô pha cách đó không xa, cười đến vô cùng ngọt ngào.

Na Tịch Thịnh Duệ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, ôm cô bé ngồi xuống trên xô pha.

"Anh Duệ, kẹo, kẹo." Viên Cồn Cồn vươn thân thể nhỏ ra muốn lấy kẹo trên bàn, thân thể nhỏ cố chấp muốn chạm vào cái khay trên bàn.

Na Tịch Thịnh Duệ cười nhẹ lấy kẹo, lột một viên bỏ vào trong miệng cô bé, nhìn bộ dáng cô bé ngậm kẹo, đôi má phình ra, giống như một con chuột đồng nhỏ, rất đáng yêu.

Viên Cồn Cồn cầm lấy kẹo trong tay cậu, mở giấy gói kẹo ra, đưa kẹo trong suốt đến bên miệng cậu, cười đến vui vẻ nói: "Anh Duệ, ăn."

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn kẹo trước mắt, đấu tranh trong lòng nửa ngày, cuối cùng vẫn há mồm ăn vào, vừa vào miệng vị ngọt liền tan ra làm cậu hơi cau mày, nhìn về khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Viên Cồn Cồn, dịu dàng sờ sờ tóc đen mềm mại trơn bóng: "Cồn Cồn, mấy ngày nay có vui không?"

"Vui a, di Lê cho em ăn rất nhiều đồ ăn ngon, còn giúp em cột tóc rất đẹp, anh xem, có xinh đẹp hay không." Viên Cỏ Cỏ vừa nói vừa dùng ngón tay nhỏ mập mập non mềm chỉ chỉ con bướm trên đầu.

"Xinh đẹp, giống như một công chúa nhỏ." Na Tịch Thịnh Duệ cười khẽ. khích lệ nói.

"Còn có quần áo, đều là di Lê mặc giúp em..." Viên Cỏ Cỏ đắc ý kéo kéo làn váy của mình, giống như con công kiêu ngạo khoe ra lông chim của mình có bao nhiêu xinh đẹp.

"Thật sự rất xinh đẹp, vậy Cỏ Cỏ có nhớ nhà hay không?" Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ giọng hỏi.

"Có a, em nhớ anh, nhớ mẹ, còn nhớ cha nữa." Viên Cỏ Cỏ thành thực gật gật đầu.

"Thật ngoan, cho anh Duệ hôn một cái." Na Tịch Thịnh Duệ cười áp sát vào mặt cô bé, hung hăng hôn một cái.

Viên Cỏ Cỏ chu miệng lên phát ra tiếng ‘ba ba ba’, bộ dáng giống như hôn môi làm cho Na Tịch Thịnh Duệ cười đùa vui vẻ, hoàn toàn đã quên mục đích tới lần này. Cũng đã quên lo lắng vị trí hoàn cảnh bây giờ, mỗi lần ở cùng với cô bé thì cậu đều có thể quên tất cả phiền não, tất cả chuyện không vui vẻ, cô bé kia thật sự là làm cho người ta vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Hai người khác nhau!

Phòng khách.

Hắc Viêm Tước nhìn nhìn Viên Tịnh Lưu bình tĩnh ngồi ở ghế tựa, thoáng hiện nụ cười nhạt: "Viên tiên sinh, tôi nghĩ chắc chắn anh rất tò mò vì sao con gái anh lại xuất hiện ở đây, nhất định anh cũng đã biết đây biệt thự này là ở bên trong rừng sâu."

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn anh, nhàn nhạt nói "Đúng vậy."

"Tôi không biết anh đã đắc tội với ai mà làm cho Cỏ Cỏ bị vứt bỏ trong rừng, cô bé xuất hiện ở đây là vì vợ của tôi cứu cô bé." Hắc Viêm Tước uống một ngụm cà phê, nhìn nhìn Khấu Lê Lạc có chút lo lắng.

"Thì ra là như vậy, tôi rất cảm ơn hai người đã cứu mạng con gái tôi, các người có điều kiện gì cũng có thể nói ra, chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi, tôi đều đồng ý." Viên Tịnh Lưu vẫn nhàn nhạt như cũ, giọng nói không cao không thấp.

"Như thế, chúng ta đều là người thông minh không nói vòng vo, chúng tôi chỉ có một điều kiện, đó chính là để cho Cỏ Cỏ làm con dâu của chúng tôi, làm vợ của con trai lớn chúng tôi." Hắc Viêm Tước cười nhẹ nhìn về phía Viên Tịnh Lưu lạnh băng, gần từng tiếng nói.

"Cái gì?" Viên Tịnh Lưu nhíu mày rậm, có chút khó hiểu nhìn về phía Hắc Viêm Tước.

"Viên tiên sinh, chúng tôi rất thích Cỏ Cỏ, là rất rất thích, cho nên mới đưa ra yêu cầu quá đáng này, nhưng chúng tôi bảo đảm Cỏ Cỏ gả cho con trai chúng tôi sẽ không bị thiệt thòi, hai nhà chúng ta cũng có thể tính là môn đăng hộ đối, xem như là vì chúng tôi đã cứu cô bé, anh có thể đồng ý với chúng tôi không?" Khấu Lê Lạc có chút sốt ruột mở miệng nói.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn Hắc Viêm Tước, nhàn nhạt nói: "Việc hôn nhân của Cỏ Cỏ tôi không thay con bé quyết định được, hơn nữa chưa chắc là con trai hai người sẽ thích Cỏ Cỏ, nếu chỉ riêng hai người thích con bé thì không đủ, tôi không hi vọng lấy hạnh phúc nửa đời sau của con bé làm điều kiện báo ơn."

Khấu Lê Lạc mất mát nhìn Hắc Viêm Tước, trong đôi mắt tím tràn đầy thất vọng.

Hắc Viêm Tước nhìn nhìn anh, lộ ra nụ cười nhạt: "Vậy anh tính báo đáp ơn cứu mạng của chúng tôi như thế nào?"

Viên Tịnh Lưu cầm lấy cà phê trên bàn uống một ngụm, nhàn nhạt nói:

"Lúc Cỏ Cỏ 18 tuổi tôi có thể để con bé tới nhà hai người với thân phận nữ giúp việc, để cho con bé cùng con trai hai người ở chung, thời hạn quyết định là 3 năm, nếu khi đó con trai hai người yêu con bé, thương con bé, mà con bé cũng vậy, thì tôi rất hân hạnh có thể kết thông gia với hai người, nhưng nếu con trai hai người không thích Cỏ Cỏ, vậy thì thật đáng tiếc, tôi không thể để cho Cỏ Cỏ gả cho cậu ấy, đây là tính toán của tôi hai người nghĩ lại đi."

Khấu Lê Lạc nhíu lông mày, khó hiểu hỏi "Vì cái gì lại là thân phận nữ giúp việc?"

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn cô, gật gật khóe miệng: "Thuận lợi cho tôi tìm cơ."

Khẩu Lê Lạc ngẩn người, nhìn về phía Hắc Viêm Tước, khẽ gật đầu.

"Vây liền quyết định như thế, 13 năm sau tôi sẽ phái người đi đón Cỗ Cỗ." Hắc Viêm Tước khẽ cười nói.

"Được, nếu sau này có khả năng thành thông gia, vậy tôi phải có quyền được biết con rể mình tên là gì chứ?" Viên Tịnh Lưu nhìn Hắc Viêm Tước, khỏe miệng hiện ra ý cười hiếm thấy.

"Hắc Viêm Triệt." Hắc Viêm Tước cười khẽ phun ra ba chữ.

Viên Tịnh Lưu sững sốt, thiếu niên thiên tài mười hai tuổi, tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Hắc Viêm? Chẳng trách lại phô trương lớn như vậy. Một lúc sau: "Ha ha, có phải hai người và con trai không hòa hợp không?"

Khẩu Lê Lạc nhìn nhìn hai người đàn ông cười khê, có phần không thể giải thích được ý này: "Vi sao nói như vậy a?"

"Nếu không thì sao các người có thể nhìn trúng Cỗ Cỗ làm vợ của cậu ấy, hai người bọn họ, chỉ riêng chỉ số thông minh thì liền kém khá xa, huống chi sau này con trai hai người nhất định sẽ là người đứng trên cao nhìn xuống thế giới, mà Cỗ Cỗ. Thành tựu lớn nhất chính nuôi dưỡng động vật nhỏ ở trong nhà, hoặc là ăn tù lạnh trong nhà đến trống rỗng." Viên Tịnh Lưu không chút khách khí cũng rất thật lòng phân tích sự 'khác nhau' của hai người.

Khẩu Lê Lạc ngẩn người, liền khẽ cười ra tiếng: "Tôi thích chính là Cỗ Cỗ đơn thuần, đáng yêu làm người ta yêu thương."

Viên Tịnh Lưu uống một ngụm cà phê, không thể phủ định, tuy con gái của anh gốc gác không có tiền đồ lớn gì, nhưng cô bé vẫn là thịt trong tim anh, giống như mẹ của cô bé.

"Viên tiên sinh, Cỗ Cỗ chắc chắn sẽ là con dâu của tôi." Khẩu Lê Lạc tràn đầy tin tưởng nói.

Viên Tịnh Lưu cười cười không nói gì, có lẽ là vậy, tuy đàn ông thông minh đều không thích phụ nữ gốc gác nhưng cũng sẽ có ngoại lệ, chính mình là một ví dụ, một đời sáng suốt cuối cùng bị hủy trong tay Bằng Đồ Đồ, nhưng mà. Anh vui vẻ chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Những động vật của Viên Cỗ Cỗ!

Đây là một căn phòng lớn giống như một cánh rừng nhiệt đới, có cây, có dây leo, còn có một con sông nhỏ, mắt nhìn xa một chút, khắp nơi đều là những động vật có lông mềm như nhung. Ví dụ như mèo nhỏ, chó nhỏ, con thỏ nhỏ, con chuột nhỏ, còn có chồn tía. Trên cây có rắn, có chim, còn có sóc nhỏ. Trong ao có cá, có rùa, còn có uyên ương và vịt.

Lạ nhất chính là. Động vật ở đây đều nuôi thả, rắn không ăn chim, chim không sợ rắn, cho không gặm gừ mèo, mèo không quấy nhiễu chó.

Tóm lại. Động vật ở đây đều rất kỳ quái. Vô cùng kỳ quái.

Cửa. Nhẹ nhàng mở ra. Đi vào là một cô gái mũm mĩm.

'Động vật trong rừng' vốn đang yên lặng chợt rối loạn lên, chó sủa, mèo kêu, chim bay, rắn lay động, cá nhảy, rùa bò. Sau một trận hỗn loạn, cô gái mập mạp kia bị đám động vật 'quạt ngã' xuống mặt đất. Trên người tất cả đều là những động vật khác nhau. Chen lẫn kêu la.

Bởi vì chó chiếm số lượng nhiều, người tranh ta đoạt. Lông cho bay đầy trời. Trong một lúc, căn phòng liền vang lên đủ loại tiếng kêu khác nhau. Tương đối náo nhiệt.

"A. Đứng liêm đứng liêm, chị vừa rửa mặt, hi hi, đứng liêm. Rất ngứa." Cô gái cười ngọt ngào chống đẩy đám động vật chen lẫn trên người, phát ra tiếng cười như chuông bạc. "Hừ. Các em đừng lớn tiếng như vậy, nếu không thì chị không thể cùng ngủ với các em a."

Đám động vật hưng phấn tới gần cô, đều dùng cách riêng của mình để thể hiện yêu thích cô.

"Hừ, đừng kêu. Các em sẽ làm cho cha và anh Duệ đến đây đó." Cô gái đưa tay mò mẫn con này, sờ sờ con kia, tranh thủ đụng vào từng con một, một con cũng không bỏ sót. Cười đến rất vui vẻ.

"Đã đến đây rồi." Một giọng nam dễ nghe truyền đến. Làm cho tươi cười của cô cứng lại trên bờ môi.

Na Tịch Thịnh Duệ nhũn mày nhìn nhìn bộ dáng chật vật của cô, lại quét mắt nhìn số lượng khổng lồ này, nhiều loài động vật phức tạp. Chỉ chốc lát sau. Động vật trên người cô gái kia đã nhượng bộ lui binh rồi. Xấu hổ. Bọn nó nhất gan a.

Cô gái nằm trên mặt đất chớp chớp mắt to, ngơ ngác nhìn người đàn ông tuấn tú mười năm như một ngày ở trước mắt, vẫn luôn tao nhã như thế.
Che giấu xấu hổ, nhỏ giọng kêu "Anh Duệ."

Na Tịch Thịnh Duệ kéo cô gái từ mặt đất lên, nhìn nhìn trên đầu cô, con sóc nhỏ liều chết ôm mãi không rời. Không khỏi kéo khóa miệng. . . .
"Cồn Cồn, em lại không ngoan, đã nói bao nhiêu lần, không thể ngủ với bọn nó."

Không sai, cô gái mũm mĩm này chính là Viên Cồn Cồn, cô bủ bủ môi đỏ mọng, đưa tay ôm con sóc nhỏ trên đầu xuống, để cho nó đứng ở trên bờ vai cô: "Thật xin lỗi. Nhưng anh lại không cho em ngủ với anh, em không quen mà, hơn nữa em thích ở cùng với chúng nó."

Trong con người đen của Na Tịch Thịnh Duệ hiện lên một tia sáng không rõ, đưa tay sửa lại mái tóc dài rối loạn của cô, dịu dàng nói: "Cồn Cồn, em đã trưởng thành, phải tập ngủ một mình."

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, không cam lòng không tình nguyện gật gật đầu.

"Ng Sloan, đi thôi, cha nuôi tìm em." Na Tịch Thịnh Duệ không vui nhìn động vật chường mắt đứng trên vai cô gặm hạt thông, kéo cái đuôi của nó vút ra ngoài.

Sóc nhỏ bị đánh lên đột ngột, lúc bị vút ra ngoài vẫn còn không quên nắm chặt hạt thông trong tay mình, nhắm mắt lại đợi chờ đau đớn, kết quả đáp xuống trên người một con chó săn lông vàng, mở mắt tròn trề miệng ra, khóa mắt rung rung nhìn về phía 'người đánh lên' kia.

"A, tiểu B của em." Viên Cồn Cồn đau lòng thét lên, còn muốn chạy qua nhìn xem nó có bị thương hay không, lại bị người ta xách áo phía sau lên, hai chân lơ lửng trên không.

"Em để cho cha nuôi đợi lâu, cha sẽ tức giận." Na Tịch Thịnh Duệ nín chặt áo của cô 'xách' cô ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Đi làm nữ giúp việc?

Trong phòng sách.

Viên Tịnh Lưu ngồi ở trên sofa, lẳng lặng nhìn tấm thẻ vàng, khóa miệng giật giật, thời gian qua quá nhanh nháy mắt đã 13 năm, cũng là lúc nên thực hiện lời hứa.

"Cha nuôi, con vào được chứ." Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ nhàng gõ gõ cửa, nhỏ giọng nói.

"Vào đi." Viên Tịnh Lưu để tấm thẻ vàng lên trên bàn, cầm lấy ly trà uống một ngụm.

Viên Cồn Cồn đứng ở trước bàn, nhỏ giọng kêu: "Cha."

"Ừ." Viên Tịnh Lưu nhàn nhạt đáp.

"Cha tìm con có việc gì sao?" Viên Cồn Cồn nhìn ông có chút chột dạ.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Bức tranh bị xé hư mà con giấu phía sau giá sách, cực kỳ ngoài ý muốn bị cha phát hiện rồi."

Viên Cồn Cồn lui về phía sau một bước, trốn ở sau người Na Tịch Thịnh Duệ, lộ đầu nhỏ ra, nhỏ giọng meo meo nói: "Con. Con sai rồi. Con không nên dẫn bánh trôi vào đó chơi. Cha đừng tức giận có được hay không?"

"Yên tâm, cha tìm con không phải vì chuyện này." Viên Tịnh Lưu nhấp một ngụm trà, đặt ly trà trở về trên bàn.

"Vậy vì cái gì?" Viên Cồn Cồn thở dài nhẹ nhõm một hơi, toe toét đi ra từ sau lưng Na Tịch Thịnh Duệ, chạy tới ngồi ở bên cạnh ông, ôm cánh tay ông làm nũng.

"Bắt đầu từ ngày mai, con đến nhà tổng giám đốc tập đoàn Hắc Viêm làm nữ giúp việc." Viên Tịnh Lưu đưa tay lấy lông chim và lông chó trên mái tóc dài của cô xuống.

"Nữ giúp việc? Tập đoàn Hắc Viêm?" Viên Cồn Cồn không rõ tình hình lắm, chớp chớp mắt to.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn Viên Tịnh Lưu, không nói chuyện.

"Ừ, ngày mai sẽ có người tới đón con, bắt đầu từ ngày mai con sẽ ở lại nơi đó." Viên Tịnh Lư nhàn nhạt nói.

"Không đi có được không? Con không muốn xa mọi người và anh Duệ." Viên Cồn Cồn không vui vênh môi đỏ mọng lên, nhỏ giọng meo meo.

"Con không nghe lời cha nói?" Viên Tịnh Lư nhếch mày kiểng, vẫn là giọng nói nhàn nhạt.

"Nhưng mà, con không biết làm nữ giúp việc a. Hơn nữa, nếu con đi, đảm bảo bố nhỏ của con phải làm sao bây giờ? Bọn nó sẽ nhớ con, con cũng không thể không có bọn nó." Viên Cồn Cồn có chút ủy khuất nói.

"Không biết thì phải học, còn bọn nó thì cha sẽ cho người chăm sóc thật tốt." Viên Tịnh Lư nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô, trong lòng có chút không muốn.

"Cha, con."

"Cha đã quyết định rồi." Viên Tịnh Lư ngắt lời cô, vẻ mặt không cho từ chối.

Viên Cồn Cồn ủy khuất đến hốc mắt đỏ lên, mang theo tiếng khóc nức nở nhỏ giọng nói: "Vì sao đột nhiên muốn con đến nhà người ta ở? Cha không cần con sao?"

Lòng Viên Tịnh Lư đau buốt, giọng nói mềm nhẹ hơn: "Con đã trưởng thành nên ra ngoài rèn luyện một chút, không thể luôn đứng ở bên cạnh mọi người, nếu không thì sau này sẽ trở thành người vô dụng."

"Làm nữ giúp việc thì sau này có thể biến thành người có ích sao?" Viên Cồn Cồn khó hiểu hỏi.

"Ít nhất con có thể học được làm sao chăm sóc chính mình, quan tâm người khác, như vậy không tốt sao" Viên Tịnh Lư giúp cô xoa xoa nước mắt chảy xuống, nhẹ giọng nói.

"Vậy con rèn luyện bao lâu mới có thể về nhà?" Viên Cồn Cồn hít hít cái mũi, meo meo nói.

"3 năm." Viên Tịnh Lư nhàn nhạt nói.

"." Viên Cồn Cồn vừa nghe, miệng mếu máo nước mắt càng rơi xuống dữ tợn hơn.

"Chờ sau khi con trở về, cha sẽ tặng con một con gấu trúc nhỏ." Viên Tịnh Lư 'dụ dỗ' nói.

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn ngán người, bộ dáng rất muốn nhưng lại rất do dự.

"Cộng thêm một con hồ ly nhỏ!" Viên Tịnh Lư nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô, kéo ra tươi cười.

"Con muốn lông trắng." Viên Cồn Cồn lau nước mắt, đưa ra yêu cầu.

"Được." Viên Tịnh Lư nhẹ nhàng véo véo cái mũi của cô, trong mắt sắc bén lạnh lùng chứa đựng đầy yêu thương. Cồn Cồn, cha hi vọng con có thể tìm được hạnh phúc cho mình, tuy không biết làm như vậy với con có tốt hay không, nhưng nếu là một loại duyên phận, như thế liền cho chính mình một cơ hội đi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Lý do?

"Được rồi, đừng khóc nữa trở về ngủ đi, sáng ngày mai có người tới đón con, hành lý cha cũng đã chuẩn bị cho con xong rồi." Viên Tịnh Lư sờ sờ đầu của cô, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Na Tịch Thịnh Duệ ngồi trên ghế sofa bên kia, nhỏ giọng hỏi: "Đêm nay con có thể ngủ cùng anh Duệ không?"

"Không thể." Viên Tịnh Lư nhàn nhạt đáp, giọng nói không được bàn cãi.

Viên Cồn Cồn chếp miệng, lại muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Viên Tịnh Lư ngắt lời: "Cũng không thể ngủ cùng cha và mẹ, tự mình ngủ, con đã 18 tuổi rồi."

Viên Cồn Cồn ai oán nhìn ông một cái, đứng dậy đi ra cửa.

"Cũng không được ngủ trong phòng của thú cưng." Viên Tịnh Lư nhìn bóng lưng cô ném ra một câu.

Nghe vậy, bà vai của Viên Cồn Cồn rũ xuống hết sức, ừ ừ đi ra khỏi phòng sách.

"Cha nuôi, con có thể biết được tại sao không?" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn hướng Viên Cồn Cồn rồi đi, nhẹ nhàng hỏi.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn anh, thấp giọng nói: "Đây là yêu cầu của người cứu mạng Cồn Cồn, cha thực hiện lời hứa."

"Người cứu mạng? Cha đang nói." Na Tịch Thịnh Duệ không khẳng định lắm nhìn ông.

"Hắc Viêm Tước, là tổng giám đốc trước của tập đoàn Hắc Viêm, chính là người 13 năm trước đưa tấm thẻ vàng, cũng chính là chủ nhân ngôi biệt thự trong rừng." Viên Tịnh Lưu cầm lấy trà trên bàn nhấp một ngụm.

"Yêu cầu của ông ấy là muốn Cồn Cồn đến đó làm nữ giúp việc?" Na Tịch Thịnh Duệ nhếch đầu mày lên, nhàn nhạt hỏi.

"Không phải nhà ông ta, là nhà con ông ta." Viên Tịnh Lưu giật giật khóe miệng, thoáng lộ ra nụ cười khê.

"Lý do?" Na Tịch Thịnh Duệ khó hiểu hỏi.

"Ông ấy muốn Cồn Cồn làm con dâu ông ấy." Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn anh, để ly trà trong tay lại trên bàn.

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, đôi mắt sắc bén che giấu dưới mắt kính viền kim loại vàng hiện lên tia sáng không hiểu, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy nữa.

"Cha không đồng ý, nhưng cha đồng ý với bọn họ sẽ để cho Cồn Cồn và Hắc Viêm Triệt ở chung ba năm, ba năm sau, nếu Cồn Cồn thích cậu ta, mà cậu ta cũng yêu Cồn Cồn, cha liền đồng ý chuyện hôn nhân này." Viên Tịnh Lưu nhìn anh, nhàn nhạt nói.

"Vậy cũng không cần lấy thân phận nữ giúp việc chứ? Từ nhỏ Cồn Cồn đã đơn thuần, cái gì cũng sẽ không." Na Tịch Thịnh Duệ nhíu mày, vì từ nữ giúp việc này.

"Thịnh Duệ, Cồn Cồn đơn thuần là bị chúng ta cưng chiều quá, nếu có một ngày cha và Đô Đô chết đi, thì con bé đơn thuần như vậy làm sao để sống sót trên thế giới này?" Viên Tịnh Lưu cắt ngang lời nói của anh, nhàn nhạt nói.

"Không phải vẫn còn con sao? Con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt." Na Tịch Thịnh Duệ phản bác.

"Con có thể theo con bé cả đời sao? Con dự định sau này cưới vợ lập nghiệp cũng đưa con bé cùng theo sao?" Viên Tịnh Lưu cười nhẹ lắc đầu.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn ông, cũng không nói gì thêm.

"Ta biết con yêu thương con bé, nhưng Cồn Cồn cũng sẽ lớn lên, không thể vĩnh viễn cưng chiều con bé như trẻ con được." Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn anh, nhẹ nhàng nói.

Na Tịch Thịnh Duệ gật gật đầu, nhỏ giọng nói "Con hiểu được."

"Trở về nghỉ ngơi đi, đã khuya rồi." Viên Tịnh Lưu đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của anh liền đi ra khỏi phòng sách, trong phòng sách chỉ còn lại một mình Na Tịch Thịnh Duệ, có chút ngầy người lông chim vừa mới lấy xuống từ trên đầu cô bé nào đó. Cồn Cồn.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4: Thỏa thuận?

Nhà lớn họ Hắc, phòng sách.

Một người đàn ông có dáng người thon dài ngồi trên ghế xoay, trên tay cầm một phần tài liệu nhìn cẩn thận, đột nhiên xuất hiện hai bóng người ở trước mắt anh, anh ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ không có chút biểu cảm nào, chỉ nhàn nhạt nhìn hai người xuất hiện trước mắt.

"Triệt nhi, mẹ rất nhớ con a...." Khẩu Lê Lạc vui vẻ nhìn con trai càng ngày càng đẹp trai của mình, muốn tiến lên ôm anh lại bị Hắc Viêm Tước ôm eo nhỏ nhắn đứng lại tại chỗ.

"Tìm con có việc gì?" Hắc Viêm Triệt không nề mặt nhàn nhạt hỏi.

"Nói cái gì chứ, giống như chúng ta không có việc gì thì không thể đến tìm con vậy." Khẩu Lê Lạc bắt nắn bừa bãi môi đỏ mọng, không vui nhìn anh.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng châm chọc, đúng vậy... 'tình cảm vợ chồng' của bọn họ, hạnh phúc của bọn họ là được xây dựng trên sự tự do của anh.

Khẩu Lê Lạc nhìn nhìn Hắc Viêm Tước, không thể phủ nhận. Bà cũng muốn tới gặp anh, nhưng mà. Có người không cho phép a.

"Nói đi, chuyện gì." Hắc Viêm Triệt cúi đầu tiếp tục nhìn tài liệu trên tay.

"Ngày mai mẹ sẽ đưa một cô bé đáng yêu đến chỗ con, làm nữ giúp việc cho con." Khẩu Lê Lạc vui vẻ nói, đợi 13 năm, rốt cục thì cũng đợi đến ngày này.

"Không cần" Hắc Viêm Triệt cũng không ngẩng đầu lên liền từ chối.

"Không cần cũng phải cần, cô bé chính là người con dâu mẹ chọn cho con, rất đáng yêu, mẹ nói cho con biết mẹ quyết định con dâu này rồi." Khẩu Lê Lạc thành thật nói.

"Hắc Viêm Minh cũng là con của mẹ." Hắc Viêm Triệt cầm lấy bút, ký tên mình lên phía dưới tài liệu.

"Không, cô bé này chính là thích hợp với con, con nhất định phải đối xử tốt với người ta, nếu không thì mẹ sẽ không bỏ qua cho con." Khẩu Lê Lạc ra khỏi vòng tay của Hắc Viêm Tước, đi qua đề hai tay lên tài liệu của anh, không cho anh bỏ qua sự tồn tại của bà.

Hắc Viêm Triệt ngẩng đầu, thoáng hiện nụ cười châm chọc: "Dựa vào cái gì mà mẹ cho rằng con sẽ đồng ý?"

"Dựa vào mẹ là mẹ con!" Khẩu Lê Lạc sốt ruột thét lên.

Nghe vậy, Hắc Viêm Triệt chỉ nhàn nhạt nhìn bà, Khẩu Lê Lạc nuốt nước miếng, lấy hai cái móng vuốt nhỏ đang đề trên tài liệu của anh ra lạng lẽ tròn sau lưng Hắc Viêm Tước, thì thầm nói: "Dựa vào. Dựa vào ông ấy là ba con."

Hắc Viêm Tước nhìn nhìn vợ của mình, trong con người màu xám lóe lên trên tức, Khẩu Lê Lạc xoay vặn cánh tay ông, cực kỳ không vui.

"Ba năm, đổi lấy tự do cho con." Hắc Viêm tước nhìn về phía Hắc Viêm Triệt, nhàn nhạt nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn ông, uống một ngụm cà phê trên bàn: "Có ý gì?"

"Để cho cô bé ở lại bên con ba năm, nếu con vẫn không có cảm giác với cô bé, như thế sau ba năm, vị trí tổng giám đốc tập đoàn Hắc Viêm sẽ đổi người." Hắc Viêm Tước giải thích ngắn gọn.

"Hoàn thành giao dịch." Hắc Viêm Triệt bỏ ly cà phê xuống, gật gật đầu.

"Tốt lắm, ngược lại nếu con yêu cô bé thì vị trí tổng giám đốc tập đoàn Hắc Viêm con phải ngồi lâu hơn, mãi đến khi con có được người thừa kế mới thôi." Hắc Viêm Tước nhẹ nhàng giật giật khóe miệng, lộ ra một tươi cười mỉa mai hoặc như có như không.

Hắc Viêm Triệt nhìn ông, lộ ra nét mặt khinh thường: "Xem ra sẽ không tới ngày đó."

"Cha đã dạy con, đừng nói chuyện quá kiêu căng, mọi việc đều không có tuyệt đối." Hắc Viêm Tước sờ sờ mái tóc bạc của Khẩu Lê Lạc, cười nhẹ nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn ông, tiếp tục tập trung tinh thần vào tài liệu.

"Cô bé tên là Viên Cồn Cồn." Sau khi Hắc Viêm Tước nói xong câu đó, vù một cái, đã không thấy bóng dáng của ông và Khẩu Lê Lạc trong phòng sách nữa, chỉ còn lại một mình Hắc Viêm Triệt lẳng lặng ngồi trên ghế xoay, lẳng lặng nhìn tài liệu. Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bất cứ ai. Đầu không khỏi dậy được hứng thú của anh. Chỉ là. Cái tên Viên Cồn Cồn này, không thể không nói. Rất có hiệu quả kịch bản. Chính là loại kịch hài.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Loại cảm giác này, là yêu sao?

Ban đêm.

Viên Cồn Cồn mở mắt thật to nằm giữa một đám động vật, nghe tiếng hít thở vững vàng của bọn nó, còn có tiếng ngáy liên tục, cực kỳ ngoài ý muốn là cho tới bây giờ cô vẫn không chút buồn ngủ nào,. Cuối cùng chép miệng, ba năm mới trở về.

Lúc này, cửa mở ra, Viên Cồn Cồn khản trương ngẩng đầu nhìn người tới. Mà tất cả động vật bên người cô đều nhanh nhẹn đứng lên, bắt đầu rống to.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn về phía đám động vật đang kêu gào điên cuồng, lặng lẽ bước qua, không để ý tới đe dọa của chúng nó, phải biết rằng. Chó kêu sẽ không cắn người. Quà nhiên. Những động vật này thấy anh đi tới liền vội vàng lui binh, bên cạnh Viên Cồn Cồn liền trống không.

"Hừ, đừng kêu." Viên Cồn Cồn nhẹ giọng nói, sờ sờ vổ về động vật bên cạnh.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn cô, nằm ở bên cạnh cô, ôm thân thể mềm mại đáng yêu của cô từ phía sau.

Rất nhanh, đám động vật yên tĩnh kia lại vây quanh bên người Viên Cồn Cồn lần nữa, nhưng lúc này là một cái vòng tròn còn bây giờ chỉ vây quanh ở bên phải cô, bởi vì bên trái cô đã có một người nằm, một người không dễ chọc.

"Không phải không cho phép em ngủ với anh sao?" Viên Cồn Cồn có chút rầu rĩ nói.

"Không phải cũng không cho phép em ngủ cùng bọn nó sao?" Na Tịch Thịnh Duệ cười khê đáp.

Viên Cồn Cồn xoay người lại nằm ỏ ở trong lòng anh, giống như trước đây.

Na Tịch Thịnh Duệ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài của cô, hai người đều không nói chuyện.

Một lúc sau.

"Anh Duệ, có phải cha không thích em nữa rồi không?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng khóc nức nở hỏi.

"Làm sao có thể, cha thương em như vậy." Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng trấn an cô.

"Vậy vì sao nhất định bắt em tới nhà người khác ở? Em không muốn đi, em muốn ở lại trong nhà, em muốn ở cùng một chỗ với mọi người, em cũng muốn ở cùng một chỗ với đám bảo bối." Viên Cồn Cồn cọ xát vào ngực anh làm nũng, 18 tuổi cô vẫn có thói quen và rất đơn thuần.

"Cũng không phải không trở lại, 3 năm sẽ qua rất nhanh." Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ nhàng nói, không biết là đang trấn an cô hay là trấn an anh.

"Vậy em nhớ mọi người thì làm sao bây giờ?" Viên Cồn Cồn cầm lấy tóc dài của anh, đan bím tóc.

"Anh sẽ đến gặp em." Na Tịch Thịnh Duệ để mặc cô đùa nghịch tóc mình, dịu dàng nói.

"Vậy em nhớ đám bảo bối thì làm sao bây giờ?" Viên Cồn Cồn ngẩng đầu, đôi mắt to ngập nước nhìn anh chằm chằm.

Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, nhẹ giọng nói: "Có rảnh sẽ đưa em trở về."

Viên Cồn Cồn thở dài một hơi, rầu rĩ nói "Vậy được rồi."

"Cồn Cồn, em nhớ kỹ, đi đến đó phải cẩn thận một chút, tính tình của Hắc Viêm Triệt không tốt, nếu không có chuyện gì liền tránh xa anh ta một chút, không nên chạm mặt là tốt nhất." Na Tịch Thịnh Duệ nhìn bộ dáng ngây thơ hồn nhiên của cô, thật sự là không cách nào không lo lắng.

"Hắc Viêm Triệt là ai?" Viên Cồn Cồn khó hiểu hỏi.

"Chính là chủ nhân chỗ em phải đi." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ đầu của cô.

"Rất hung dữ sao?" Viên Cồn Cồn có chút sợ hãi nuốt nuốt nước miếng.

"Xem như là vậy." Na Tịch Thịnh Duệ gật gật đầu.

"Sẽ đánh người sao?" Viên Cồn Cồn sốt ruột hỏi.

"Không hẳn, nhưng nếu anh ta đánh em, em liền nói cho anh biết, biết không?" Cái trán xinh đẹp của Na Tịch Thịnh Duệ nhăn lại, vì sao lại ví dụ vấn đề này.

"Dạ." Viên Cồn Cồn ngoan ngoan gật gật đầu.

"Ng ngoan, ngủ đi." Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô, sờ sờ đầu của cô.

"Anh ngủ ở trong này với em sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói có xen lẫn chút chờ mong.

"Ừ, không được sao?" Na Tịch Thịnh Duệ cười khê, nhéo nhéo cái mũi của cô.

"Không phải anh không cho phép em ngủ trong này sao?" Viên Cồn Cồn khó hiểu nhìn anh.

"Ngày mai em phải đi, em không muốn ở cùng chúng nó nhiều chút sao?" Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô, con người sắc bén không vui nhìn về phía đám động vật sau lưng cô.

"Anh Duệ, anh thật tốt, em thích anh nhất." Viên Cồn Cồn ôm cổ của anh, vui vẻ meo meo nói.

"Ừ, anh cũng thích Cồn Cồn nhỏ bé, mau ngủ đi." Na Tịch Thịnh Duệ vỗ nhẹ lưng của cô, dỗ cô đi vào giấc ngủ.

Viên Cồn Cồn nghe lời nhắm mắt lại, dưới sự vỗ về của anh, tiếng hít thở đều đều liền nhanh chóng truyền đến.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô, trong ánh mắt đều là cưng chiều. Cồn Cồn, dường như sự tồn tại của em đã là thói quen của anh, loại cảm giác này. Là yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Vào nhà họ Hắc!

Sáng sớm, Viên Cồn Cồn mơ mơ màng màng tỉnh dậy, bởi vì ngủ trễ nên tinh thần mơ màng không rõ phương hướng, đợi lúc cô phản ứng kịp thì đã ngồi ở trong xe.

"Cồn Cồn, sau này phải ngoan ngoãn, có chuyện gì phải nói với mẹ ngay...." Bàn Đô Đô ở ngoài cửa kính xe, vô cùng không muốn nhìn con gái đáng yêu trong xe.

"Dạ." Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn gật gật đầu, lộ ra cửa kính xe hôn một cái lên khuôn mặt trắng mịn của bà.

"Cồn Cồn, hu hu, bảo bối của mẹ." Bàn Đô Đô than thở khóc lóc muốn mở cửa xe chui vào, lại bị Viên Tịnh Lư ở phía sau ôm lấy lui về phía sau vài bước.

"Cồn Cồn, nhớ kỹ những lời cha nói với con, phải ngoan ngoãn không được gây rắc rối, phải học được làm thế nào chăm sóc bản thân mình, làm sao để quan tâm người khác, biết không?" Viên Tịnh Lư nhàn nhạt nói, trong giọng nói mang theo chút lo lắng.

"Biết rồi, vậy cha cũng đừng quên."

"Gấu trúc nhỏ và hồ ly nhỏ, sẽ không quên." Viên Tịnh Lư giật giật khóe miệng, sờ sờ đầu của cô.

"Lông trắng a...." Viên Cồn Cồn dặn dò.

"Được." Viên Tịnh Lư gật gật đầu.

"Cha nuôi, mọi người vào đi, con đưa Cồn Cồn đi sẽ trở lại." Giọng nói từ tính của Na Tịch Thịnh Duệ truyền đến.

"Ừ, đi thôi." Viên Tịnh Lư ôm chặt Bàn Đô Đô đang không ngừng muốn chui xuyên qua cửa xe, nhẹ giọng đáp.

Na Tịch Thịnh Duệ mở cửa xe, ngồi xuống "Bác Trương, lái xe đi."

Vì thế, người lái xe nhẹ nhàng khởi động chiếc Rolls-Royce Phantom, bắt đầu chạy đi 'phóng thích hạt giống' tình cảm.

Viên Cồn Cồn quỳ gối trên ghế ngồi, gần như là dán cả khuôn mặt nhỏ nhắn lên cửa sổ sau xe, hai cái móng vuốt nhỏ trắng mịn nắm chặt lưng ghế dựa, như vậy, nói có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu, chỉ thiếu hai cái lỗ tai và một cái đuôi, nếu không thì chính là bộ dáng của con chó nhỏ bị vứt bỏ, bóng dáng Viên Tịnh Lư và Bàn Đô Đô nhanh chóng biến mất khỏi trước mắt cô, chỉ thấy gãi gãi lỗ tai, không đứng, là đâu, uể oải vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào giữa hai bàn tay.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn động tác đáng yêu của cô. cười khẽ ôm lấy cô đặt lại lên trên chỗ ngồi, để cho cô ngồi xong: "Cồn Cồn, nhớ rõ những lời hôm qua anh Duệ nói với em chứ?"

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, ngoan ngoãn gật gật đầu "Nhớ rồi."

"Ngao." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ đầu cô, nhéo nhéo mặt cô.

Thời gian sau đó, Viên Cồn Cồn gối lên trên đùi anh ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cảm giác có người đẩy mình cô mở mắt mở to mắt, nhìn nhìn Na Tịch Thịnh Duệ trước mắt.

"Thức dậy, chúng ta đến nơi rồi." Na Tịch Thịnh Duệ vỗ nhẹ khuôn mặt hồng hào của cô, có loại xúc động muốn cắn một cái.

Viên Cồn Cồn ngáp một cái, ngồi dậy meo meo nói: "Nhanh như vậy."

Na Tịch Thịnh Duệ mở cửa xe tự mình ra ngoài trước, sau đó ôm cô gái đang mơ màng ra ngoài, đặt ở trên mặt đất "Đứng vững, không được té ngã."

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, nhìn nhìn ngôi nhà trước mắt Thật lớn. Thật lộng lẫy. Giống như một tòa thành.

Na Tịch Thịnh Duệ kéo hành lý đưa cô tới cửa lớn, ở đó đã có một đám người đang chờ bọn họ.

Dẫn đầu chính là người phụ nữ khoảng 40 tuổi, có lẽ là quản gia."Xin hỏi là Viên tiểu thư sao?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, cười ngọt ngào nói: "Di gọi con là Cồn Cồn thì được rồi."

Quản gia ngẩn người, lập tức máy móc nói: "Tôi họ Bạch, là quản gia ở đây, cô có thể gọi tôi là Bạch quản gia, xin theo tôi vào trong."

"Cồn Cồn, anh đi đây, em phải ngoan ngoãn, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, biết không?" Na Tịch Thịnh Duệ kéo hành lý đưa cho cô, dịu dàng nói.

"Dạ, tạm biệt anh Duệ, em sẽ nhớ anh ." Viên Cồn Cồn xem mọi người như không tồn tại, hôn một cái kêu vang trên mặt anh.

"Ngao." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ đầu của cô, xoay người rời khỏi.

"Thực xin lỗi..., Di Bạch, để đi đợi lâu." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào nhìn Bạch quản gia, xấu hổ gãi gãi đầu.

"Đi thôi." Bạch quản gia nhàn nhạt nói, đưa cô đi vào ngôi nhà khổng lồ họ Hắc, Viên Cồn Cồn chính là bắt đầu từ đây Đã định trước là nơi mà cô bị ức hiếp thê thảm nhất trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Bạch quản gia kỳ lạ?

Viên Cồn Cồn đi theo sau lưng Bạch quản gia vào căn nhà khổng lồ họ Hắc, bản thân mình cũng sinh ra trong gia đình tiếng tăm cho nên ngoài mấy câu cảm thán thật lớn thật lộng lẫy ra thì cũng không có kinh ngạc quá lớn, sau khi đến phòng khách lớn, Bạch quản gia trầm giọng nói với một đám nữ giúp việc ở phía sau lưng: "Các cô lui xuống đi."

"Dạ, Bạch quản gia." Sau khi trả lời đều đặn, đám người bắt đầu 'sơ tán'.

"Cô đi theo tôi." Bạch quản gia nhìn nhìn Viên Cồn Cồn ngọt ngào đáng yêu trước mắt, nhỏ giọng nói.

Viên Cồn Cồn nghe lời tiếp tục đi theo, Bạch quản gia đưa cô vào một căn phòng ngủ màu hồng, căn phòng rất lớn, vật trang trí khắp nơi đều là viên tơ, bức màn, ga trải giường, màn lụa, bàn trang điểm, cho dù nhìn xa một chút, chỉ cần là đồ vật thì mặt trên đều trang trí bằng viên tơ, đây là một căn phòng vô cùng ngọt ngào.

Bạch quản gia không thay đổi nét mặt đóng cửa lại, cẩn thận đánh giá cô bé mới tới trước mắt, đáng người. tròn , đáng mừng không tệ, sau này có thể sinh nở tốt, bộ ngực rất đầy đặn, đoán chừng đều là thịt béo, eo không đủ nhỏ nhưng cũng không quá lớn, vòng chân không nhỏ nhưng cũng chưa đạt tới mức chân voi, cánh tay không thon dài nhưng rất trắng tấp, khoảng cách giữa cù sen ở cánh tay vẫn còn một khoảng, hai cái móng vuốt trắng nõn nà, rất đáng yêu, móng tay không có sơn cũng không để móng dài.

Nói tóm lại, bộ phận trên thân thể của cô đáng yêu nhất chính là tay của cô, tiếp theo là khuôn mặt của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa như trứng ngỗng, một đôi mi dài khiến người ta yêu thương, lông mi dài mà cong vênh lên, đôi mắt to lanh lợi, cái mũi nhỏ vênh cao, môi trái tim hoàn mỹ, hé mở ra thì rất xinh đẹp, kỳ quái chính là cùng kết hợp lại tất cả thì có một cảm giác rất vô tội, giống như người khác đang ức hiếp cô vậy, khiến người ta thương tiếc, vừa thấy liền biết một cô bé ngây thơ, ok, đánh giá xong.

Viên Cồn Cồn lẳng lặng trừng mắt to nhìn về mặt nghiêm túc của Bạch quản gia, nuốt nước miếng một cái, có phảicó phải bà thích cô hay không. Không đợi cô mở miệng hỏi, chỉ thấy Bạch quản gia vừa mới có nét mặt lạnh lùng không đợi đột nhiên biến đổi nét mặt lộ ra tươi cười gần gũi, lôi kéo tay cô, kéo cô đến bên giường: "Được rồi, con là kiểu hình mà ta thích, sau này ở trước mặt người khác thì con gọi ta là Bạch quản gia, lúc không có ai liền gọi ta là vú Bạch."

Viên Cồn Cồn chính là thuộc loại người người ta cho cô khuôn mặt tươi cười thì cô sẽ lập tức quên hết tất cả những chuyện trước đó, rất nhanh liền thân thiết thết lên: "Vú Bạch."

"Thật ngoan, thật ngọt ngào, thật đáng yêu, kêu lại một tiếng nữa." Bạch quân gia hưng phấn kêu to.

"Vú Bạch." Viên Cồn Cồn nghe lời lại gọi một tiếng.

"Đáng yêu chết người, rất muốn khi dễ con a, làm sao bây giờ?" Bạch quân gia vừa hỏi, vừa không chút khách khí lấy tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của cô, còn lên tiếng cảm thán: "Cảm giác thật tốt, mềm mịn, thật đáng yêu a."

Viên Cồn Cồn nhìn bà cười ngây ngô, cũng không ngăn cản động tác của bà.

Phu nhân a, tôi thích bé gái này, tôi rất rất thích a, giao cho đại thiếu gia tốt sao, Bạch quân gia vừa nheo nheo mặt cô, vừa cảm thán ở trong lòng, đến một lúc sau bà chơi đùa chán mới buông tay ra.

"Vú Bạch, vú là quân gia ở đây, vậy có phải sau này con theo vú làm việc hay không?" Viên Cồn Cồn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn bị nheo đến hồng, cười ngọt ngào hỏi.

"Đúng vậy a, sau này con đi theo vú, vú bảo đảm con sẽ một bước lên trời." Bạch quân gia vỗ vỗ bộ ngực vốn không lớn của mình.

"Vậy mỗi ngày con cần làm cái gì a?" Viên Cồn Cồn hỏi đến vấn đề cần học.

"Cái này, sau này hãy nói, con sắp xếp hành lý trước đi, lát nữa hầu hạ thiếu gia dùng cơm." Bạch quân gia nhin không được lại nheo mặt cô, nét mặt khi hỏi cũng thật đáng yêu.

"Hầu hạ?" Viên Cồn Cồn khó hiểu nhìn bà.

"Lát nữa con liền biết, đi sắp xếp hành lý trước, con tự làm có được không?" Bạch quân gia kéo cô đến phía trước rương.

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, ngồi xổm người xuống, mở rương hành lý của mình ra.

"Vậy con ngoan ngoãn sắp xếp, lát nữa vú gọi người đi lấy quần áo cho con." Bạch quân gia sờ sờ đầu của cô, nhẹ cười nói.

"Quần áo?" Viên Cồn Cồn khó hiểu ngẩng đầu nhìn bà.

"Ừ, ở trong họ Hắc, mỗi loại thân phận đều có mỗi loại quần áo đặc trưng, đều là quần áo thống nhất, lát nữa con thay quần áo xong vú sẽ gọi người đưa con tới phòng thiếu gia, con gọi cậu ấy thức dậy." Bạch quân gia lộ ra tươi cười kỳ quái.

"Được." Viên Cồn Cồn bắt đầu ngoan ngoãn sắp xếp hành lý của mình.

"Cồn Cồn, nhớ rõ..., ngàn vạn lần không thể chạm vào người của thiếu gia, cậu ấy có bệnh lạ không thích người khác chạm vào, nếu con chạm tới cậu ấy thì con sẽ bị đánh ra ngoài như đánh Golf, mà con chính là ‘bóng’ bay." Bạch quân gia nghiêm túc dặn dò.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ tới cảnh kia, khăn trương gật gật đầu.

"Còn nữa, trước mặt người ngoài con phải gọi vú là Bạch quân gia, vú Bạch chỉ có thể gọi trong đáy lòng, biết không?" Bạch quân gia nhìn bộ dáng cô ngồi chồm hổm sắp xếp đồ trên mặt đất, không nhin được vỗ vỗ đầu của cô, ngây thơ, thật sự rất ngây thơ.

"Biết." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào với bà.

"Tốt lắm, con làm nhanh lên a..., vú Bạch đi ra ngoài trước."

"Được, tạm biệt vú Bạch." Viên Cồn Cồn ngọt ngào nói.

"Tạm biệt, ngoan a...." Bạch quân gia xoa xoa tóc của cô, xoay người đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngăn người nhìn rương hành lý đã mở ra, không khỏi nhớ tới lời bà vừa nói, (nếu con đụng tới cậu ấy thì con sẽ bị đánh ra ngoài như đánh Golf, mà con chính là ‘bóng’ bay) run một cái, anh Duệ nói không sai, cái người họ Hắc gì gì đó, nhất định cô phải cách khỏi anh thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Con gái của Bạch quân gia!

Viên Cồn Cồn sắp xếp hành lý của mình, lại phát hiện càng làm càng lộn xộn, đang lúc cô muốn vứt bỏ thì vang lên tiếng đập cửa.

"Mời vào." Viên Cồn Cồn nhẹ giọng nói.

Giọng nói của cô vừa kết thúc, cửa được mở ra, hai cô nữ giúp việc mặc quần áo xinh đẹp, trong đó một người cầm quần áo gấp xếp ngay ngắn, một người khác cầm một đôi giày mới.

"Chào Viên tiểu thư." Hai cô gái xinh đẹp lễ phép khom lưng, tiếng nói như chim hoàng oanh làm cho người ta thích từ trong đáy lòng.

"Hai người không cần gọi em là tiểu thư, gọi em là Cồn Cồn là được, xưng hô với hai người như thế nào a?" Viên Cồn Cồn đứng dậy nói với các cô.

"Tôi họ Bạch, Bạch Nhã Tĩnh, cô gọi tôi là Nhã Tĩnh là được rồi." Cô gái có vẻ nhã nhặn khẽ cười nói.

"Tôi cũng họ Bạch, Bạch Nhã Văn, cô gọi tôi là Nhã Văn là được rồi." Cô gái có vẻ hoạt bát phát phát tay nói với cô.

"Tên của hai người giống như a..., là chị em sao?" Viên Cồn Cồn kéo các cô ngồi trên giường.

"Đúng vậy a, tôi là em, chị ấy là chị." Bạch Nhã Văn không chút khách khí ngồi ở trên giường lớn đáng yêu, còn dùng mũi nhúng nhúng.

"Chúng tôi là con gái Bạch quán gia, tôi 20 tuổi, Nhã Văn 19 tuổi, đều đã lớn hơn em, sau này em có thể gọi chúng tôi là chị." Bạch Nhã Tĩnh cười cười dịu dàng nói với cô, nụ cười này liền hoàn toàn chinh phục Viên Cồn Cồn rồi.

"Chị Tĩnh, chị Văn." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào gọi.

"Oa. Em thật sự rất đáng yêu a..., mặt của em mềm mại, trắng mịn, véo vào co dãn rất tốt a...." Bạch Nhã Văn đưa tay véo mặt cô, cảm thán nói.

"Nhã Văn, dừng tay." Bạch Nhã Tĩnh gạt tay cô, đau lòng nhìn khuôn mặt Viên Cồn Cồn bị véo đến hồng hồng.

Bạch Nhã Văn uất ức nhìn cô một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

"Không sao a, người nhà của em cũng rất thích véo thịt của em." Viên Cồn Cồn cười hề hề nói.

"Cồn Cồn tới đây thay quần áo đi, bọn chị đưa em đến phòng thiếu gia." Bạch Nhã Tĩnh dịu dàng đưa quần áo cho cô.

"Được." Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn nhận lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Bạch Nhã Tĩnh nhìn nhìn một đồng hồ bày ra trên mặt đất, không khỏi cười cười, xem ra cô nhóc kia cũng không hẳn là một cô bé biết chăm sóc bản thân.

Qua một lúc lâu sau, Viên Cồn Cồn mở cửa đi ra.

Bạch Nhã Văn vui vẻ nhào tới ôm cô điên cuồng véo véo, miệng còn hưng phấn nói "Cồn Cồn, thật dễ thương a..., thật đáng yêu a..., rất muốn khi dễ em a..., làm sao bây giờ? Em rất hợp với đồ nữ giúp việc a..., nếu thêm một cái băng đô viền tơ ở trên đầu nữa thì em có thể đóng vai nhân vật, chính là loại nhân vật nữ giúp việc đáng yêu bị chủ nhân ngược đãi."

"Vì sao sẽ bị ngược đãi." Viên Cồn Cồn nghe vậy không khỏi hoảng sợ.

"Bởi vì khuôn mặt của em làm người ta rất muốn khi dễ em a." Bạch Nhã Văn ôm cô, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn cẩn thận nhìn cô.

"Đừng nghe nó nói bậy, tới đây mang giày, bọn chị đưa em đến phòng thiếu gia." Bạch Nhã Tĩnh đặt giày ở cạnh chân cô, vỗ về sờ sờ đầu cô nhẹ nhàng nói.

Viên Cồn Cồn mang giày xong, đi theo phía sau các cô.

"Cồn Cồn a, buổi tối chị sẽ tới giúp em sắp xếp đồ đạc." Bạch Nhã Tĩnh nhẹ cười nói.

"Có thể sao? Chị Tĩnh, chị có bận nhiều việc hay không?" Viên Cồn Cồn xấu hổ nhìn cô.

"Sẽ không, yên tâm đi." Bạch Nhã Tĩnh cũng không nhịn được đưa tay véo khuôn mặt của cô, ừ. Cảm giác thật sự rất tốt.

"Cám ơn chị Tĩnh." Viên Cồn Cồn vui vẻ khoác cánh tay của cô.

15 phút sau, các cô đi tới trước cánh cửa lớn màu tím lộng lẫy, cánh cửa cao hơn 2 thước, trên cánh cửa lộng lẫy điêu khắc một động vật không biết tên.

"Cồn Cồn đi thôi, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được chạm vào người của thiếu gia." Bạch Nhã Tĩnh nhỏ giọng nói.

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

Căn phòng thật lớn a..., Một mình anh không sợ sao? Viên Cồn Cồn nhìn quanh bốn phía, khó hiểu gãi gãi đầu, đi tới đi lui, rốt cục nhìn thấy thiếu gia trong truyền thuyết đang nằm trên chiếc giường siêu lớn.

Anh lặng lẽ nằm ở trên giường, chần chừ nhẹ nhàng che lại bên hông gầy gò của anh, khuôn mặt anh vô cùng cân xứng, chính xác mà nói là cực kỳ hoàn mỹ, đôi mày kiếm xem ra rất ngang ngược, lông mi còn dài hơn so với cô, cái mũi rất cao, môi cực kỳ gợi cảm, tóc của anh là màu bạc, thật xinh đẹp, rất muốn đến sờ vào, da anh rất trắng rất mịn, ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, anh đẹp quá a..., So với mấy nữ minh tinh kia anh còn đẹp hơn rất nhiều. Thậm chí anh còn đẹp hơn cả anh Duệ.

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn người đàn ông xinh đẹp nằm trên giường không khỏi mất hồn, một lúc sau mới phản ứng kịp, nhẹ giọng gọi: "Thiếu gia thức dậy, mặt trời đã chiếu xuống phòng rồi.

Không phản ứng.

"Thiếu gia ăn cơm, nếu không thì tôi liền ăn sạch sẽ, không để lại cho anh a...." Viên Cồn Cồn nói tiếp, bình thường chỉ cần anh Duệ dùng chiêu này thì cô liền tỉnh lại, thử vạ lần được vạ lần.

Vẫn không phản ứng.

"Thiếu gia, mông bị lộ ra ngoài rồi!" Viên Cồn Cồn hô to.

Vẫn không phản ứng như cũ.

Viên Cồn Cồn bất đắc dĩ, muốn đưa tay đẩy anh nhưng liền nhớ đến lời dặn của Bạch quân gia và Bạch Nhã Tĩnh, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn dùng giữa không trung, sau đó nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có cái gậy dài nào có thể dùng được, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhẹ nhàng đi vào phòng tắm, tìm được.

Viên Cồn Cồn cầm dụng cụ thông bồn cầu, đến gần bên cạnh người đàn ông đang ngủ say, vừa định chạm vào anh chỉ nghe thấy từ môi mỏng khô của anh phát ra một câu: "Em dám lấy nó chạm vào tôi, tôi sẽ biến em thành người gậy."

Viên Cồn Cồn sùng sốt, cầm cây thông bồn cầu, ngơ ngác mở to mắt nhìn người đàn ông xinh đẹp Anh. đã thức dậy a.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Ấn tượng đầu tiên?

Hắc Viêm Triệt nhìn cô gái trước mắt, làn da trắng như tuyết, dáng người hình cầu tròn vo, trên người mặc quần áo nữ giúp việc màu trắng xen đen làm cho cô giống như một cái com nầm rong biển. Khuôn mặt này, nhìn như thế nào cũng giống như một cô ngốc, nếu đúng như vậy. Cô gái này chính là con dâu tương lai của cha mẹ vĩ đại của anh.

Viên Cồn Cồn nhìn người đàn ông trên giường, lúc ngủ rất đẹp, mở mắt càng xinh đẹp hơn. Đôi mắt màu tím, hình như cô đã nhìn thấy ở đâu rồi. Là ở đâu nhỉ.

"Người gậy là cái gì a?" Viên Cồn Cồn phát huy thói quen chăm chỉ học hỏi.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói: "Chặt hai tay hai chân của em xuống ngâm trong một chậu thuốc, sau đó móc mắt em ra, cắt đầu lưỡi em xuống, đâm thủng màng tai của em, cuối cùng là đóng đinh trên đỉnh đầu của em, đó là người gậy."

Viên cồn Cồn ngơ ngác nhìn anh, sợ tới mức cây thông bồn cầu trên tay cũng rớt xuống đất, bắt đầu nức nở khóc thét lên: "Chị Tĩnh, chị Văn. Hu hu." Người xinh đẹp như vậy mà lại biến thái a. Thật đáng sợ.

Hắc Viêm Triệt nhú mày, nhìn cô không kiên nhẫn gì mà la hét ở trước mặt anh. Suy nghĩ có nên gọi người đến cho cô mấy roi hay không.

Nhã Tĩnh và Nhã Văn ở ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc của cô, da đầu run lên một cái, liêu liêu xông vào. Nhìn thấy Viên Cồn Cồn đứng ở bên giường khóc đến đáng thương tội nghiệp, cung kính đi qua, khom lưng: "Thiếu gia."

Viên Cồn Cồn thấy các cô, vội vàng trốn ra sau lưng các cô, lộ ra cái đầu tròn tròn nhỏ nhắn, dè dặt nhìn Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhú đầu mày, lạnh giọng nói: "Cô ấy là ai"

"Em ấy là người hầu mới tới, tên là Viên Cồn Cồn, lần đầu tiên làm sai xin thiếu gia bớt giận." Bạch Nhã Tĩnh cung kính nói, rất sợ anh sẽ tức giận, vậy thì

Cồn Cồn liền gặp nạn rồi.

"Em ngậm miệng, còn khóc nữa tôi sẽ may miệng em lại." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn về phía Viên Cồn Cồn đang nức nở, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, uất ức chếp chếp miệng, không dám phát ra thêm tiếng gì, anh thật hung dữ.

"Đưa cô ấy ra ngoài." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt dặn dò.

"Dạ, thiếu gia." Bạch Nhã Tĩnh thở ra một hơi, hành lễ rồi kéo Viên Cồn Cồn đi ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng tròn tròn, trên mặt lộ ra nét chán ghét, anh ghét nhất là loại phụ nữ này, không có đầu óc mà chỉ biết khóc. . . .

Trong phòng

"Em muốn về nhà, hu hu." Viên Cồn Cồn ôm Bạch Nhã Tĩnh khóc đến mê man, nước mắt rơi thành sông.

Bạch Nhã Tĩnh an ủi vỗ nhẹ lưng của cô nói: "Cồn Cồn đừng khóc, tình tình của thiếu gia có chút không tốt, độc miệng một chút, làm việc tàn nhẫn một chút, thật ra cũng không có gì không tốt, đừng khóc a...."

Viên Cồn Cồn ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn cô: "Đấy mà còn gọi không có gì không tốt a."

Bạch Nhã Tĩnh ngăn người, lập tức nghiêm túc nói: "Chuyện này em cũng không đúng, sao em có thể sử dụng thứ đồ đó chạm vào người thiếu gia chứ."

"Em không tìm thấy thứ khác a, em lại không thể chạm vào anh ta, chỉ có thể tìm vật thay thế a, hơn nửa người ta cũng chưa chạm vào anh ta."

Viên Cồn Cồn uất ức nhìn cô.

"Thôi, đừng khóc, lần sau đừng như vậy, thật ra thiếu gia đối với em cũng không tệ, ở trước mặt ngài ấy mà em vừa la vừa khóc, ngài ấy cũng không có gọi người lấy roi đánh em, nếu đổi thành người khác đã sớm bị kéo ra ngoài." Bạch Nhã Tĩnh buồn cười lau nước mắt giúp cô, cô nhóc đáng yêu này thật sự là làm cho người ta yêu thương.

"Roi? Anh ta còn có thể đánh người? Em muốn về nhà. Hu hu." Viên Cồn Cồn vừa nghe, nước mắt lại bắt đầu rầm rầm rơi xuống.

"Em ngoan ngoãn thì ngài ấy sẽ không đánh em." Bạch Nhã Tĩnh dùng khăn tay lau nước mắt rồi mãi không ngớt cho cô, dịu dàng nói.

"Em có thể không tiếp xúc với anh ta hay không? Em có thể đi làm việc khác không?" Viên Cồn Cồn mong chờ nhìn Bạch Nhã Tĩnh.

"Không được, em là nữ giúp việc chuyên thuộc của thiếu gia, sau này thiếu gia do một mình em hầu hạ." Bạch Nhã Tĩnh lắc lắc đầu.

"Vì sao? Vì sao? Em không muốn ở cùng chỗ với anh ta, anh ta sẽ biến em thành người gậy." Viên Cồn Cồn không chịu nổi kích động đáng sợ này, tiếp tục khóc .

"Hừ, đừng khóc, mọi người ở đây đều phải nghe theo sắp xếp của Bạch quân gia, ai cũng không có ngoại lệ, ai cũng không có đặc biệt." Bạch Nhã Tĩnh vỗ nhẹ lưng của cô, nhỏ giọng nói.

Viên Cồn Cồn tuyệt vọng cúi đầu, nhỏ giọng nức nở .

"Cồn Cồn, đừng khóc a..., thiếu gia sẽ không biến em thành người gậy, ngài ấy chỉ hù dọa em." Bạch Nhã Văn cầm một quả táo từ trong tủ lạnh ra đưa cho cô.

"Thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn nức nở rầu rĩ nhận lấy quả táo, hai tay bung lên cắn một cái.

"Thật, chị sẽ không gạt em." Bạch Nhã Văn thành thật nhìn cô, ai. Thật không dễ dàng cho cô a, vì an ủi con cừu nhỏ bị hoảng sợ này, ách. Là con dê béo nhỏ. Còn phải nói trái lòng của mình, ông trời, mời ngài gián tiếp bỏ qua cho con đi a.

Viên Cồn Cồn nhìn cô, cũng không nói thêm gì, chỉ là im lặng ăn quả táo trong tay, cũng không khóc nữa.

Bạch Nhã Tĩnh nhìn nhìn cô, cười lắc lắc đầu.

"Được rồi đừng gặm nữa, chúng ta phải đi hầu hạ thiếu gia dùng cơm rồi." Bạch Nhã Văn lấy quả táo trong tay cô, vứt vào thùng rác.

Viên Cồn Cồn liếm liếm môi trái tim mềm mại, nhỏ giọng nói: "Làm sao hầu hạ? Đúc anh ta ăn sao?"

"Đương nhiên không phải, em chỉ cần bung đồ ăn lên bàn, sau đó chờ ngài ấy ăn xong là được rồi."

Viên Cồn Cồn chếp miệng, đây là sở thích kỳ quái gì a. Muốn người khác nhìn anh ăn cơm.

"Được rồi, đi thôi." Bạch Nhã Tĩnh dắt tay cô, kéo cô đứng lên.

Viên Cồn Cồn không tình nguyện đi theo phía sau các cô, trong lòng bắt đầu có đề phòng. . . . Cô sợ người đàn ông kia. . . .

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Người đàn ông vui buồn thất thường!

Hắc Viêm Triệt ngồi ở trên bàn cơm, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn cô gái ngốc ngếch đi về phía anh. . . .

Viên Cồn Cồn cẩn thận bưng bữa sáng chuẩn bị đặt ở trước mặt anh, nhưng trong lòng càng muốn cẩn thận thì lại càng tội tệ, cô bị vấp vào tấm thảm trên mặt đất, thân thể không ổn định nhào đầu về phía trước, đưa tay nắm lấy thứ ở gần cô nhất, ổn định lại thân thể, lại phát hiện mâm trứng ốp lếp trong tay không cánh mà bay rồi. . . . Lại ngã đầu, đôi mắt chống lại một đôi mắt tím xinh đẹp. . . .

Đám người hầu ngạc nhiên nhìn cô gái nhỏ đáng yêu kia thất thố, lúc này, tay trái cô gắt gao tóm ngực của thiếu gia, tay phải bưng chén đĩa, bởi vì bị trượt chân nên bây giờ có thể nói là cô đã nhào vào trong lòng Hắc Viêm Triệt, nhưng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là. . . . Anh lại không đánh cô. . . .

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn quả cầu thịt nhỏ trước mắt, không hiểu vì sao mình không đánh cô bay đi, anh không bài xích đụng chạm của cô? Không thể. . . . Theo trí nhớ của anh, không ai có thể tùy tiện chạm vào người của anh.

Viên Cồn Cồn giật giật tay, nóng, rần rần, đây là. . . . Sờ sờ nhìn tay mình, đây là tay cô sao? Dùng sức thu lại. . . . Cái tay kia cũng tóm lấy bộ ngực người nào đó đi theo. . . . Đây là tay cô. . . . Viên Cồn Cồn lại nhìn về phía Hắc Viêm Triệt : "A. . . . ~~~~~"

"Ngậm miệng!" Hắc Viêm Triệt nhíu mày lạnh giọng quát.

Viên Cồn Cồn thu tay, bưng chén đĩa trốn sau người Bạch quân gia, cô lại gặp rắc rối rồi. . . .

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng giống như gặp quỷ của cô, không hiểu sao trong lòng lại thoáng dâng lên khó chịu.

Viên Cồn Cồn nắm chặt quần áo của Bạch quân gia, thật cẩn thận nhìn nét mặt của anh. . . . Anh sẽ không muốn đánh cô chứ.

"Em, qua đây." Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn, lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn trốn phía sau Bạch quân gia, làm bộ như không nghe thấy.

"Đừng để tôi nói lần thứ hai."

Bạch quân gia tách cô nhóc phía sau ra, ý bảo cô ngoan ngoãn nghe lời.

Viên Cồn Cồn bưng chén đĩa run rẩy đi từng bước một đến bên cạnh anh, đặt chén đĩa ở trước mặt anh, nhỏ giọng meo meo nói: "Tôi sai rồi, thiếu gia, anh đừng đánh tôi."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn chân giò hun khói và bánh mì còn sót lại trong mâm, không nói gì.

"Tôi. . . . Tôi không cố ý tóm ngực của anh đâu." Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nói.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, không nói chuyện.

"Ách. . . . Anh xem, bộ ngực của anh không mềm mại, cũng không phải là tôi cố ý đi tóm trúng, đúng không? Cho nên, tôi thật sự không phải cố ý." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

"Các người đều lui xuống hết đi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt dặn dò Bạch quân gia.

"Dạ, thiếu gia." Bạch quân gia dẫn theo một đám người hầu trật tự rời khỏi nhà ăn.

Viên Cồn Cồn cũng muốn đi theo, mới vừa nhắc chân. . . .

"Em ở lại." Hắc Viêm Triệt nói.

Viên Cồn Cồn làm bộ không biết, tiếp tục đi.

"Cô gái tóc dài có hình dáng giống quả cầu kia, tôi nói em ở lại." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn bóng lưng mọi người, xác định không có bóng dáng nào 'tròn' hơn cô, tuyệt vọng rũ bỏ vai xuống, căng thẳng xoay người nhìn

anh.

"Đến đây." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn bắt đầu đi tới gần anh, nhìn anh bằng ánh mắt đề phòng.

Hắc Viêm Triệt đưa tay nắm lấy eo cô, ôm cô vào trong lòng.

"A." Viên Cồn Cồn hoảng sợ, bắt đầu kêu to.

"Ngậm miệng." Hắc Viêm Triệt lườm cô một cái, người nào đó lập tức im lặng, nhìn anh bằng đôi mắt to tròn vô tội.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng bắt đầu giở trò với cô, véo véo bên trái sờ sờ bên phải, cô làm từ bông vải sao? Thịt trên người lại mềm như vậy.

Viên Cồn Cồn không nhịn được bắt đầu vịn vịn: "Rất ngứa, đừng như vậy."

Hắc Viêm Triệt lại sờ sờ, xác định không có cảm giác ghê tởm, dùng loại ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng một cái, thật cẩn thận nhìn lại anh.

"Chạm vào tôi." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng mở miệng.

"Ách.?"

"Tôi kêu em chạm vào tôi." Hắc Viêm Triệt hít vào một hơi, lặp lại.

"Vậy anh có xem tôi như quả bóng đánh bay ra ngoài không." Viên Cồn Cồn ôm chặt thân thể của mình, nhỏ giọng hỏi.

"Không biết." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn cô.

"Tôi đây không cần."

"Nếu em không chạm vào, bây giờ tôi liền đánh em bay ra ngoài." Hắc Viêm Triệt cắt ngang từ chối của cô.

Viên Cồn Cồn khóc không ra nước mắt, vuron móng vuốt trắng mịn non mềm ra, nhẹ nhàng chọc chọc vào mặt anh.

Không phản ứng.

Lại chọc chọc.

Vẫn không phản ứng.

Làn da thật tốt a. Người nào đó hí hửng bóp nặn khuôn mặt anh, trên mặt hiện ra nét hâm mộ.

Hắc Viêm Triệt nhú mày, bắt đầu tin tưởng. Thân thể anh thật sự có thể tiếp nhận cô tùy ý chạm vào.

Viên Cồn Cồn thấy anh không có phản ứng, được một tác lại muốn tiến một bước, dùng hai cái móng vuốt nhỏ 'tàn sát bừa bãi' trên mặt anh.
Rất trơn rất trơn, bóp bóp bên trái, xoa xoa bên phải. Đang lúc cô chơi rất vui vẻ, đột nhiên bị người ta dùng sức vút trên mặt đất, phát ra một tiếng 'ầm' to lớn.

"A."

"Ra ngoài kêu một người khác vào." Hắc Viêm Triệt nhìn com nắm ngò che mông dưới đất, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn uất ức đứng lên, xoa mông đi ra ngoài, ở trong lòng đã mắng người nào đó một trận rồi. Biện thái. Vui buồn thất thường. . . .
. . . Người xấu. Sau khi đi tới cửa, nói ra yêu cầu biến thái cho Bạch quân gia đứng đợi ở ngoài nghe, liền có một nữ giúp việc xinh đẹp làm đáng
ơng ọ đi vào.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy một tiếng 'ầm', tiếng thét chói tai của cô gái kia và tiếng va chạm bàn, thế giới yên tĩnh.

"Vũ Bạch, gọi bác sĩ." Một câu mệnh lệnh lạnh lùng truyền ra cửa, Bạch quân gia biết. Đã có người hi sinh, nói như vậy, chỉ có Cồn Cồn là người
chạm vào thiếu gia mà không bị tấn công? Đây là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Tay nghề của Viên Cồn Cồn?

Sau khi sắp xếp cho ‘người bị thương’ xong, Bạch quân gia dẫn đám người hầu đứng trước mặt Hắc Viêm Triệt lần nữa, Viên Cồn Cồn chết sống cũng không chịu đứng ở phía trước mà trốn ở hàng cuối.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn bữa sáng của mình, trầm giọng gọi: "Viên Cồn Cồn."

Người nào đó bị gọi đến tên, run rẩy một cái, dựa sát vào bên người Bạch Nhã Tĩnh.

Bạch Nhã Tĩnh nhẹ nhàng đẩy eo của cô, ý bảo cô không nên làm trái ý của anh, Viên Cồn Cồn bắt đầu đi về phía trước, mỗi một bước liền tăng thêm một phần sợ hãi, anh lại muốn làm gì a.

Hắc Viêm Triệt nhìn com nắm lấy 'tốc độ rùa bò' đi tới, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Rất không dễ dàng, người nào đó mới đứng ở trước mặt anh, đáng thương tội nghiệp nhìn anh, giống như đang đợi anh xét xử.

Không biết vì sao, nhìn thấy bộ dáng đáng thương tội nghiệp của cô, đột nhiên anh cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt, gấp ngón tay lại gõ gõ mặt bàn, lạnh giọng nói: "Trúng ộp lép đầu?"

"Bay." Viên Cồn Cồn bày ra vẻ mặt đau khổ, nhỏ giọng trả lời.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói chuyện.

Viên Cồn Cồn bị anh nhìn thì trong lòng liền nảy lên, nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói "Tôi. Tôi sai rồi, anh đừng tức giận."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, một lúc sau: "Đi làm một phần bữa sang giống như lúc này, nếu làm không được ngon hại đến dạ dày của tôi, liền có người hầu hạ em thật tốt."

"Hầu hạ thế nào?" Viên Cồn Cồn khó hiểu hỏi.

"Dùng roi hầu hạ." Hắc Viêm Triệt thoáng lộ ra nụ cười tà mị, giống như một ác ma câu hồn người khác.

Viên Cồn Cồn ngây ngốc nhìn anh, thật sự là không hiểu, người đàn ông xinh đẹp như vậy, bộ dáng giống như thiên sứ như vậy, vì sao lại biến thái như vậy chứ. "Vây. Nếu làm ăn ngon thì sao?"

"Vây thì tha cho em, không so đo lỗi lầm của em nữa." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn gật gù đầu, lộ ra nụ cười ngọt ngào, nấu ăn chính là sở trường duy nhất của cô.

"Còn nữa, nếu sau này em còn dùng tốc độ bước đi như vừa rồi thì tôi liền cắt ngang cái chân của em, dù sao em cũng thích dùng tốc độ của loài 'bò sát', tôi sẽ giúp em một tay cho em từ từ bò." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, xem nhẹ hai cái lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu khi cô cười rộ lên.

Viên Cồn Cồn run một cái, gật đầu như gà mổ.

"Em có thể đi, nhớ rõ, em chỉ có 15 phút."

"Vượt qua thì sẽ như thế nào?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi.

Hắc Viêm Triệt không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

"Ách. Tôi đi ngay." Viên Cồn Cồn cúi đầu điều khiển hai cái chân nhỏ của mình chạy về phía phòng bếp.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng dáng của cô, phát hiện hôm nay mình có chút kỳ lạ. Không phải anh chán ghét cô sao? Vì sao còn để cho cô ở quanh bên cạnh anh, không phải nên ném cô cho Bạch quân gia, để cho cô tự sinh tự diệt, qua 3 năm thì cô có thể về nhà thuận lợi, còn anh hưởng thẳng đến tự do của mình, bọn họ vốn không nên cùng xuất hiện ở đây. Đúng rồi, là vì cô có thể tùy ý chạm vào người anh, cho nên anh mới đối xử đặc biệt với cô, chính là như vậy. Dù sao cũng thừa ra một nữ giúp việc, không nên uống phí.

Bạch quân gia nhìn thiếu gia tự mình trông nom từ nhỏ đến lớn, ở mặt ngoài không chút biểu hiện gì nhưng trong lòng lại vui vẻ đến lật trời, thiếu gia a thiếu gia, Cồn Cồn là cô gái được suy tính theo yêu cầu của cậu a, nhất định sẽ thuộc về cậu, đừng từ chối nữa, đó là hành động rất ngây thơ.

13 phút sau, Viên Cồn Cồn thật cẩn thận bưng ‘kiệt tác’ của mình đặt ở trước mặt Hắc Viêm Triệt, còn chủ động dùng dao cắt miếng trứng ộp lép, dùng cái nĩa đưa đến bên miệng anh, cười hi hi nói: "Nếm thử, cha tôi nói tôi nấu ăn là ngon nhất."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô không chớp mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên Viên Cồn Cồn cảm thấy mình ‘không phép tắc’, tươi cười cứng lại bên miệng, bỏ cái nĩa trong tay xuống, lo lắng xoắn xoắn ngón tay của mình, cúi đầu. Cô đã quên. Đây không phải nhà cô. Anh cũng không phải người nhà yêu thương cô.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, cầm lấy cái nĩa đưa miếng trứng ốp lếp vào miệng, nhai kỹ một chút, phát hiện cô đang liếc trộm anh, nhàn nhạt nói một câu "Không tệ." Nói xong bắt đầu tự mình ăn.

Viên Cồn Cồn thở dài nhẹ nhõm một hơi, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, dường như anh cũng không đáng ghét lắm.

Sau khi Hắc Viêm Triệt ăn xong, tao nhả lau miệng, nhìn cô phun ra hai chữ "Còn muốn."

Viên Cồn Cồn gật gù đầu, nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, làm thêm một phần.

Ngày đó, Hắc Viêm Triệt ăn ba phần bữa sáng, Viên Cồn Cồn trở thành nhân vật làm mưa làm gió ở nhà họ Hắc.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Hắc Viêm Triệt hung ác?

Từ ngày đó về sau, Viên Cồn Cồn liền trở thành nữ giúp việc chuyên dụng của Hắc Viêm Triệt, buổi sáng phải gọi anh thức dậy, phải phụ trách ba bữa cơm của anh, còn phải chịu đựng tính tình vui buồn thất thường của anh. Mỗi ngày đều nom nớp lo sợ, sợ anh không vui thì cô liền gặp rắc rối.

Trải qua vài ngày ở chung, cô bắt đầu hiểu anh một chút, anh thích ở nhà làm việc, thỉnh thoảng sẽ đến công ty, bên cạnh anh luôn có hai người đàn ông đẹp trai đi theo, một người tên là Nhã Tư, một người tên là Á Tư, Nhã Tư có vẻ lạnh nhạt hơn, không thích nói chuyện, Á Tư có vẻ hòa nhã, trên mặt luôn có nụ cười dịu nhẹ, riêng sau này, cô và Á Tư thân thiết hơn, bởi vì anh ta cho cô cảm giác rất giống anh Duệ.

Trong phòng sách to lớn, chỉ có tiếng đánh bàn phím, Viên Cồn Cồn buồn bực nhìn bàn máy tính phía trước Hắc Viêm Triệt, người này rất kỳ quái. Vì sao thích người khác nhìn anh làm việc như thế, ăn cơm như thế, làm việc cũng như vậy, quay đầu nhìn nhìn Á Tư và Nhã Tư đứng thẳng một bên, bọn họ thật lợi hại a..., mỗi ngày lặng lẽ đi theo anh như vậy, đứng im cả một ngày không buồn bực sao?

Lúc này Á Tư chống lại ánh mắt khó hiểu của cô, kéo nhẹ khóe miệng lộ ra mỉm cười, Viên Cồn Cồn vội vàng vẫy vẫy tay với anh ta, cười đến vô cùng ngọt, hai cái lúm đồng tiền nhỏ rất đáng yêu.

"Viên Cồn Cồn." Hắc Viêm Triệt vẫn nhìn màn hình đột nhiên mở miệng, làm cho người nào đó hoảng sợ.

"Dạ, thiếu gia." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng ngập ngừng nói.

"Đi làm cơm trưa, 20 món một món canh, làm không được tốt thì em liền biết hậu quả." Hắc Viêm Triệt cũng không quay đầu lại mà tiếp tục nhìn màn hình.

"20 món, một món canh? !" Viên Cồn Cồn sợ hãi kêu ra tiếng.

"Em có ý kiến?" Hắc Viêm Triệt quay đầu nhìn về phía cô, trong đôi con ngươi tím là lạnh lẽo làm cho người ta lạnh run.

"Nhưng mà." Viên Cồn Cồn bị ánh mắt của anh làm hoảng sợ, lo lắng xoắn xoắn ngón tay.

"Vẫn còn chưa đi?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"A.... . ." Viên Cồn Cồn ưỡ ưỡ oài rù bà vai xuống đi ra ngoài.

Chờ sau khi cô ra ngoài, Hắc Viêm Triệt nhìn Á Tư đứng thẳng, không nói một lời tiếp tục nhìn màn hình.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đập cửa vang lên.

"Vào đi."

Cửa mở ra, lộ ra một cái đầu nhỏ tròn tròn đáng yêu, nhỏ giọng hỏi: "Thiếu gia, có hạn chế thời gian hay không a?"

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn com nắm trước mắt: "Trong 1 tiếng đồng hồ mà em không làm được thì em liền biết." Nói xong cầm lấy bút trong ống đựng bút vút thẳng về phía cánh cửa.

"A." Viên Cồn Cồn sợ hãi kêu một tiếng lùi khuôn mặt nhỏ nhắn về sau, ‘ầm’ một tiếng, bút máy đã anh dừng hi sinh, Viên Cồn Cồn nhìn

nhìn bút máy trên mặt đất lại nhìn khuôn mặt xám đen của người đàn ông xinh đẹp, nuốt nuốt nước miếng, đóng cửa lại, chạy nhanh xuống phòng bếp.

Hắc Viêm Triệt khó chịu tiếp tục nhìn về phía màn hình. Cô bé mập chết tiệt. Ngược không chết em! Cũng làm em bị thương!

Á Tư và Nhã Tư liếc nhau, không nói gì.

1 tiếng đồng hồ sau, Viên Cồn Cồn ở ngoài cửa nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, cơm trưa chuẩn bị xong rồi."

Hắc Viêm Triệt đứng lên đi ra ngoài, mới vừa mở cửa, Viên Cồn Cồn lập tức nhảy ra hướng bên cạnh, hiện ra vẻ mặt con thỏ trắng nhỏ nhìn con sói xám lớn.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, đi xuống lầu.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng dáng của anh, kéo nhẹ quần áo của Á Tư: "Anh Á, hôm nay thiếu gia thật hung dữ a..., em làm sai chỗ nào sao?"

Á Tư sờ sờ đầu cô, khẽ nói: "Không có, thiếu gia chính là như vậy, không liên quan chuyện của em."

"Viên Cồn Cồn!" Một tiếng rống hung bạo từ dưới lầu truyền lên, Viên Cồn Cồn sợ đến thiếu chút nữa là chân mềm nhũn, nhưng mấy ngày nay bị 'nô dịch' quá mức nên mang 'thân phận nô lệ' chạy xuống lầu.

Hắc Viêm Triệt vô cùng không vui nhìn cô bé mập trước mắt, rống to: "Em làm gì mà chậm chạp trên kia? ! Chờ tôi gọi người hầu hạ em phải không?"

Viên Cồn Cồn lắc đầu như cần thuốc, không hiểu sao bình thường anh lạnh lùng như băng mà đột nhiên liền biến thành rống phun lửa.

Hắc Viêm Triệt hung hăng lườm cô một cái, từ trong miệng phun ra ba chữ: "Gấp thức ăn!"

Viên Cồn Cồn vội vàng bưng chén đĩa lên, mỗi một món đều gấp một chút rồi đặt ở trước mặt anh, sau đó múc thêm một chén canh đặt ở bên cạnh, sau cùng là cung kính đưa đĩa lên.

Hắc Viêm Triệt lấy đĩa, bắt đầu dùng bữa, một lúc sau nổi trận lôi đình rống ra tiếng: "Khó ăn chết!"

"Không thể nào." Viên Cồn Cồn đoạt lấy chiếc đĩa của anh tự nhiên ném thức ăn trong mâm của anh: "Không khó ăn a."

Hắc Viêm Triệt nhìn hành động của cô, không nói gì.

"Thiếu gia?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng gọi.

"Tôi nói khó ăn thì chính là khó ăn!" Hắc Viêm Triệt tránh mặt cô, lạnh giọng nói.

"Nhưng mà hôm qua anh vẫn rất thích món này mà."

"Lỗ tai nào của em nghe tôi nói thích hả? Là cái này, hay là cái này?" Hắc Viêm Triệt dùng sức nhéo lỗ tai cô, hết bên trái rồi đến bên phải.

"A. Đau. Nhưng rõ ràng hôm qua anh ăn rất nhiều." Viên Cồn Cồn nói khẽ.

"Hôm nay tôi cảm thấy không thể ăn, em đi tẩy rửa nhà vệ sinh cho tôi!"

"Anh. Anh không nói lý lẽ." Viên Cồn Cồn uất ức đến đỏ hốc mắt.

"Tôi chính là không nói lý lẽ, em dám khóc thử xem." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn cắn môi dưới, nhìn anh.

"Em còn dám gọi người giúp việc làm giúp em, ở đây có mười món không phải em làm, tôi có nói cho người giúp em sao?" Hắc Viêm Triệt chỉ chỉ thức ăn trên bàn.

"Anh cũng không có nói không thể a." Viên Cồn Cồn vẫn nước mắt lưng tròng nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt vỗ bàn một cái, hét lớn: "Từ trong nhà đến phòng vệ sinh, tất cả đều quét dọn sạch sẽ, có một chút bụi thì tôi liền gọi người đánh em!"

Viên Cồn Cồn hoảng sợ, sợ hãi nhìn anh.

"Còn không đi? !"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, cắn cắn môi dưới, hung hăng giậm chân, xoay người chạy đi.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, nhú mày. Anh. Là làm sao vậy. Sao lại cố ý gây phiền phức cho cô, nhìn nhìn thức ăn trước mắt, cầm lấy đĩa tiếp tục ăn cơm. Ai kêu cô đùa cợt, cười. Cười cho ai xem? Quyền rũ thuộc hạ của anh, đáng đời!

Q.2 - Chương 13: Tôi giúp cô?

Viên Cồn Cồn vừa lau cửa sổ vừa rơi nước mắt, trong lòng tràn đầy uất ức, trước kia ở nhà ai mà không đặt cô ở trong lòng để yêu thương chứ, cho dù là cha cô cũng chưa từng lớn tiếng một câu nào với cô, nhưng mà anh. Rõ ràng là cô không làm sai cái gì, vì sao phải ức hiếp cô. Cho dù bộ dáng cô có tròn cũng không đáng bị ức hiếp, có thể kêu vú Bạch điều cô đi mà, ai muốn hầu hạ anh chứ, anh không thích mập, cô cũng không thích bộ dáng đẹp trai. Ách. Chính là không thích anh, người khác thì không chán ghét, hu hu. Thật quá đáng.

"Cồn Cồn." Một giọng nói dịu dàng truyền đến, Viên Cồn Cồn chảy nước mắt quay đầu, thấy một dáng người thon thả, là một cái gái tóc ngắn ngang trán đáng yêu, nhưng mà cô không biết cô ta."Cô là?"

"Tôi họ Mạnh, Mạnh Ký Dao, cô có thể gọi tôi là Ký Dao." Cô gái tóc ngắn cười dịu dàng.

"Ký Dao, tìm tôi có việc sao?" Viên Cồn Cồn lau nước mắt, xấu hổ nhìn cô ta.

"Không có, cô quên đóng cửa, tôi nghe thấy có người khóc, cho nên đi vào xem." Mạnh Ký Dao đi đến trước bàn, rút mấy tấm khăn tay đưa cho cô.

Viên Cồn Cồn nhận khăn giấy, xoa xoa cái mũi, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, tôi quên."

"Không sao, cô làm sao vậy? Bị thiếu gia phạt hả?" Mạnh Ký Dao cười lắc đầu, vẻ mặt vẫn dịu dàng cười nhẹ.

Viên Cồn Cồn chẹn miệng, ôm cổ Mạnh Ký Dao, khóc rống lên "Anh ta thật khó hiểu, anh ta khi dễ tôi."

Mạnh Ký Dao có chút mất hồn nhưng vẫn nhanh chóng ôm lại cô, vỗ nhẹ lưng của cô: "Đừng khóc, sao ngài ấy lại khi dễ cô?"

"Không hiểu sao anh ta lại rống tôi, bảo tôi nấu 20 món ăn 1 món canh, còn quy định trong 1 tiếng đồng hồ phải làm xong, tôi liền đi nấu nhưng 1 tiếng đồng hồ sao có thể làm được nhiều thứ như vậy, chị Tinh liền giúp tôi, kết quả anh ta mới ăn vài miếng đã nói khó ăn, tôi cũng ăn vài miếng căn bản là không khó ăn, rõ ràng là ngày hôm qua anh ta ăn rất nhiều, sau đó anh ta liền phạt tôi, bắt tôi quét dọn sách sẽ tất cả mọi nơi trong nhà, có một chút bụi liền lấy roi đánh tôi, chỗ này lớn như vậy một mình sao có thể làm cho hết chứ, hu hu, cho dù bộ dáng của tôi tròn làm vướng mắt anh ta, anh ta cũng không thể ức hiếp người khác như vậy a, Ký Dao cô nói xem, tôi mập là do tôi muốn sao? Muốn trách chỉ có thể trách trên thế giới này có quá nhiều món ăn ngon, mỗi lần tôi muốn giảm béo chúng nó liền chạy tới quyến rũ tôi. Cô nói xem, tôi mập là sai sao?" Viên Cồn Cồn ôm cô ta gào khóc, vô cùng uất ức.

"Không sai, không sai, đừng khóc a...." Mạnh Ký Dao không biết nói gì an ủi cô.

Viên Cồn Cồn phát tiết xong thì buông cô ta ra, dùng khăn trong tay lau nước mắt, sau khi lau xong mới phát hiện đó là giẻ lau.

Mạnh Ký Dao nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn của cô, đưa cô vào rửa mặt, sau đó nhỏ giọng nói: "Thiếu gia chính là như vậy, cô đừng để ở trong lòng, đến đây đi, tôi giúp cô dọn dẹp."

"Có thể sao? Ngộ nhờ bị anh ta phát hiện thì cô có bị phạt không?" Viên Cồn Cồn nhìn cô ta do dự.

"Chúng ta cẩn thận một chút liền không có chuyện gì." Mắt to mê người của Mạnh Ký Dao hiện lên một tia sáng không rõ nhưng nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

"Cám ơn Ký Dao, cô thật tốt." Viên Cồn Cồn cảm động đến lại muốn rơi nước mắt, nhưng bị Mạnh Ký Dao ngăn lại. "Đừng khóc, mau bắt đầu đi."

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, bắt đầu dọn dẹp.

Sáng sớm hôm sau

Hắc Viêm Triệt nhìn nữ giúp việc quen thuộc trước mặt, lạnh lùng hỏi "Viên Cồn Cồn đâu?"

"Là Cồn Cồn bảo tôi tới gọi ngài thức dậy."

"Cô ta kêu? Cô ta là tổng quản hay là tiểu thư? Đến phiên cô ta chỉ huy cô?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, trong đôi mắt tím là băng lạnh, cô bé mập chết tiệt, dám làm như thế.

Mạnh Ký Dao ngăn người, uất ức nói: "Nhưng mà Cồn Cồn nói cô ấy không muốn nhìn thấy ngài."

"Phải không? Cho nên cô đã tới?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, nhìn cô ta.

"Đúng vậy." Mạnh Ký Dao cúi đầu.

"Cô ấy đang ở đâu?"

"Ở phòng ngủ" Mạnh Ký Dao nhỏ giọng ngập ngừng, nhìn nhìn ánh mắt anh tiếp tục nói: "Phòng số 35."

"Đi xuống đi." Hắc Viêm Triệt đứng dậy đi vào phòng tắm, không thèm liếc mắt nhìn cô ta một cái.

Mạnh Ký Dao nắm chặt hai quả đấm, rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Đáng đời, tự mình chuốc lấy!

Hắc Viêm Triệt nhìn cô gái trước mắt, chỉ thấy cô ôm một cái gối co rút thành một cục, tóc trải dài trên gối, lông mi dài dài chiếu xuống thành cái bóng như cánh quạt nhỏ, buồn cười nhất chính là cô cắn ngón tay của mình, bởi vì tư thế ngủ như thế mà quần lót màu trắng hình hoạt họa đang chào hỏi anh, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh so với trước khi không dọn dẹp trước còn bẩn hơn. Mà cô, không hề cảm giác được mà ngủ lại trong này?

"Viên Cồn Cồn." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng gọi.

Không người để ý đến anh.

"Viên Cồn Cồn!" Hắc Viêm Triệt lại gọi thêm một tiếng.

Vẫn không người để ý đến anh.

Nhìn nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, lấy tay chọc chọc vào mặt cô, không ngờ đột nhiên cô bắt lấy ngón tay anh thì thào đến: "Ăn ngon."

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm soát ở đầu giường, cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy.

Viên Cồn Cồn ôm lấy eo của anh, cọ xát, giống như con mèo nhỏ làm nũng, ách. Là mèo ư?

Hắc Viêm Triệt nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, không tự chủ được nằm ở cạnh cô, ôm cô vào trong ngực, cô. Hình như toàn thân không có xương cốt, mềm mại, ôm lấy thật thoải mái.

Viên Cồn Cồn rút vào trong lòng của anh, nhỏ giọng gọi "Anh Duệ."

Hắc Viêm Triệt cứng đờ, nhìn khuôn mặt khuôn mặt ngủ say đến góc ghech của cô, lại nhìn động tác của mình, vội vàng buông tay ra, đá cô xuống giường.

‘Àm’

"A." Viên Cồn Cồn kêu thảm một tiếng, tỉnh lại.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng chật vật của cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn anh, mơ màng gãi gãi đầu, nhỏ giọng hỏi: "Anh là thiếu gia sao?"

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, không trả lời cái vấn đề kém thông minh này.

"Sao anh lại đá tôi xuống giường, rất đau a." Viên Cồn Cồn xoa tay chân, uất ức nói.

"Em thật to gan, dám ra lệnh cho người của tôi." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, bắt đầu tỏa ra khí lạnh.

Viên Cồn Cồn sững sốt, quả nhiên vẫn bị anh phát hiện rồi. Nhưng mà như vậy thì xem là ra lệnh sao? : "Tôi. Tôi không có ra lệnh, tôi chỉ là."

"Không muốn nhìn thấy tôi? Em cho rằng em là ai?" Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô, trong đôi mắt tím là một mảnh rét lạnh.

Viên Cồn Cồn kinh ngạc nhìn anh. Anh biết thuật độc tâm sao?

"Em là người hầu ở đây, là nữ giúp việc chuyên thuộc của tôi, không nên làm sai thân phận của mình, em cho rằng em vẫn là Viên tiểu thư? Ở chỗ của tôi, em cái gì cũng không phải" Hắc Viêm Triệt ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn cô, không biết vì sao. Minh lại lãng phí nhiều thời gian trên người cô như vậy.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, hốc mắt đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tôi biết."

"Thu nước mắt của em lại, đối với tôi không có tác dụng." Hắc Viêm Triệt quát lạnh.

Viên Cồn Cồn hoảng sợ, nước mắt càng rơi xuống dữ dội: "Đừng. Thật xin lỗi."

"Hôm qua tôi đã nói cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng điềm đằm đáng yêu của cô, trong lòng nổi lên một cảm giác chính anh cũng không thể hiểu. . . .

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, cuối cùng khóc nói: "Tôi đã rất cố gắng rồi."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Hu hu. Anh đừng đánh tôi." Viên Cồn Cồn bắt đầu khóc lớn lên, ngồi chồm hổm trên mặt đất, giống như một đứa trẻ bị người ta vứt bỏ, oa oa khóc.

"Ngậm miệng." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn che miệng mình, nhìn anh bằng đôi mắt to đáng thương tội nghiệp

"Tới đây." Hắc Viêm Triệt vỗ vỗ giường lớn.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi.

"Sao?" Biểu hiện uy hiếp

Viên Cồn Cồn đứng lên, từ từ đi đến bên giường ngồi xuống, thật cẩn thận nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt kéo cô vào trong ngực, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, nhàn nhạt nói: "Em thật xấu."

Viên Cồn Cồn ở trong lòng anh cứng lại, mắt mác cúi thấp đầu, cực kỳ tự ti.

Hắc Viêm Triệt nâng cằm của cô để cho cô ngửa mặt lên, đưa tay lau ‘giọt nước’ trên mặt cô, xác định không còn nữa mới buông cô ra.

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn nhìn anh, anh thật sự là đẹp quá.

"Nhìn cái gì." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng.

Viên Cồn Cồn vội vàng cúi đầu, chơi đùa ngón tay của mình.

"Em đã dọn dẹp mấy phòng?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt hỏi.

"1. 1 phòng." Viên Cồn Cồn ngập ngừng.

"Từ hôm qua tới bây giờ, em chỉ dọn dẹp chỗ này? Lại còn biến thành như vậy? Là lười biếng hay là cố ý? Em đang khiêu chiến tôi sao?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh hai tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười.

"Tôi không có. Tôi thật sự không có, thật sự tôi đã rất cố gắng dọn dẹp, thật sự." Viên Cồn Cồn khẩn trương nhìn anh, nhỏ giọng nói.

"Em rất cố gắng dọn dẹp đã biến thành như vậy, vậy nếu em không cố gắng thì nhà của tôi đều bị em hủy sao?" Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bốn phía, cười châm chọc.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn theo ánh mắt của anh, tuyệt vọng cúi đầu, ngày hôm qua cô và chị Ký Dao cùng dọn dẹp, nhưng dường như ông trời đang trêu cợt cô, bên này còn chưa làm tốt, bên kia đã xảy ra vấn đề, cô lau chùi mấy thứ thủy tinh xong đang muốn đi ra, đã bị một vũng nước trên mặt đất làm cho trượt chân trực tiếp làm vỡ bình hoa đỏ cổ bên cạnh, không đợi cô đứng lên, chị Ký Dao cũng ngã sấp xuống, ba mươi mấy giá sách liền ngã xuống từng cái từng cái một. Tóm lại. Ngày hôm qua rất thảm, là cực kỳ thảm. Ngẩng đầu nhìn về mặt của anh, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, anh phạt tôi đi nhưng đừng đánh tôi, tôi sợ đau."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, lạnh giọng nói: "Tự làm cho mình sạch sẽ, đi làm bữa sáng."

"Anh không tức giận hả?" Viên Cồn Cồn sùng sốt, vui vẻ nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn lại cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn xấu hổ cười cười, đứng lên từ trên giường đi ra cửa.

"Đứng lại."

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn dừng bước lại, xoay người nhìn anh.

"Chỗ đó bị làm sao?" Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn vết bầm tím trên bắp chân của cô, nhíu mày kiểm

"Chính là hôm qua bị té ngã, anh không biết tôi có bao nhiêu thâm đầu, suýt chút nữa thì cái giá sách kia đã đè chết tôi. Còn có cái bình hoa kia. . . ."

Viên Cồn Cồn uất ức meo meo nói.

"Đáng đời, tự mình chuốc lấy, chạy đi rửa mặt chải đầu, đừng lắc lư trước mặt của tôi!" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô, trong giọng nói có loại khó chịu không cách nào hiểu được.

"A.... Vậy còn phải làm bữa sáng nữa không?" Viên Cồn Cồn không xác định hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói chuyện.

"Ha ha. Tôi đi ngay." Viên Cồn Cồn cười lấy lòng, xoay người đi ra phòng khách.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bóng dáng của cô, không nói gì, không hiểu vì sao. Chỉ đối với riêng một mình cô lại đặc biệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Thiếu gia, tôi buồn ngủ quá!

Trong phòng ăn

Viên Cồn Cồn bung một cái bát nóng hổi đặt ở trước mặt Hắc Viêm Triệt, vẻ mặt vui vẻ nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn ý cười nhẹ nhàng trên mặt cô, thật sự là không biết đầu của cô cấu tạo ra sao, một giây trước vẫn còn là vẻ mặt e ngại, cẩn thận dè dặt, một giây sau là có thể cười ra nụ cười rực rỡ như vậy, cô là đứa ngốc sao? Lại nhìn nhìn bát ở trước mặt, lạnh giọng nói "Đây là cái gì?"

"Cháo." Viên Cồn Cồn đưa cho anh cái muỗng làm bằng bạc.

Nói nhảm, anh đương nhiên biết là cháo. "Tôi nói muốn ăn cháo khi nào hả?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức ghé vào lỗ tai anh, nhỏ giọng nói "Không cần khách sáo với tôi, tôi làm vỡ nhiều thứ của anh như vậy mà anh cũng không có đánh tôi, đây là tôi đặc biệt nấu cho anh, ăn rất ngon a...ăn bữa sáng kiểu tây nhiều sẽ ngán a."

Đám người nữ giúp việc đều nhìn động tác to gan của cô, trời ạ. Cô đúng là người tài giỏi. Bạch Nhã Tĩnh và Bạch Nhã Văn cũng chảy mồ hôi lạnh vì cô, chưa từng có người nào dám tự tiện thay đổi thực đơn của thiếu gia. Bạch quân gia vẫn là nét mặt vạn năm không đổi nhưng trong lòng đã vui vẻ đến lật chuyển rồi.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Ăn đi, nếu anh không thích tôi lại làm món khác cho anh." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói, vẻ mặt chờ mong.

Hắc Viêm Triệt cầm lấy muỗng, múc một ít cháo đưa vào miệng, cái hành động này làm cho tất cả ánh mắt của đám nữ giúp việc đều rớt ra ngoài. Anh không có tức giận mà thật sự ăn.

Á Tư nhìn nhìn Nhã Tư kinh ngạc, lộ ra mỉm cười đắc ý, anh ta thắng.

"Ăn ngon không?" Viên Cồn Cồn cười hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, không nói gì mà chỉ tiếp tục tạo nhã ăn.

Viên Cồn Cồn cười ngây ngô ha ha một tiếng, đứng ở phía sau anh.

Đột nhiên, vang lên một chuỗi âm thanh kỳ quái, ánh mắt mọi người liền tập trung đến trên người Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn sờ sờ bụng, xấu hổ nhìn mọi người.

Hắc Viêm Triệt quay đầu lại nhìn bộ dáng ngây ngốc của cô, lạnh giọng hỏi "Đói bụng?"

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, từ giữa trưa ngày hôm qua đến bây giờ cô cũng chưa ăn cái gì. Nhưng mà nếu anh hỏi cô như vậy, có phải là thể hiện anh chuẩn bị kêu cô cùng ăn không? Trong tiểu thuyết đều viết như vậy .

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, phun ra bốn chữ "Tiếp tục chịu đói." Sau đó quay đầu ăn bữa sáng của mình.

Viên Cồn Cồn ngẩn ngơ, nhìn bóng lưng anh tuấn của anh, anh Duệ nói đúng. Tiểu thuyết là hư cấu Uể oải cúi đầu, im lặng không hề rằng.

Đám người nữ giúp việc nhìn Viên Cồn Cồn đồng tình, chợt phát hiện, từ khi cô đến đây thì thiếu gia trở nên thích hung ác Ngay cả số lần nói chuyện cũng nhiều hơn. . . . Nhưng mà có vẻ như cũng không có nói lời hay gì. Hơn nữa đều là nói với Viên Cồn Cồn. Cồn Cồn đáng thương. Nghĩ thoáng một chút, đây coi như là một loại ‘đặc biệt a.

Hắc Viêm Triệt ăn bữa sáng vô cùng vui vẻ, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy không khí của ngày hôm nay rất tươi mới. Ngay cả ánh mặt trời anh ghét nhất cũng không còn thấy chướng mắt nữa.

Trong phòng sách, Viên Cồn Cồn đứng đó cố gắng kéo mí mắt đang muốn hôn môi lên, buồn ngủ quá a. Thật sự buồn ngủ quá a. Thật đói a. Thật sự rất đói a.

Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn mềm yếu đứng khép mắt lại, không nói gì.

Một lúc sau, nhìn về phía Á Tư và Nhã Tư đứng thẳng, nhỏ giọng nói "Các người đi ra ngoài trước."

"Dạ" Trả lời đều đặn, sau đó là tiếng đóng cửa lại.

Hắc Viêm Triệt đi đến trước mặt Viên Cồn Cồn, lấy tay chọc chọc vào mặt cô, đứng cũng có thể ngủ. Cũng không sợ ngã chết.

Viên Cồn Cồn mơ mơ màng màng mở mắt, đã ngủ đến mê muội rồi. Nhỏ giọng meo meo "Thiếu gia ~~ tôi buồn ngủ quá."

Hắc Viêm Triệt nghe tiếng nói ngọt ngào mềm mại của cô liền mất hồn, lúc phản ứng kịp thì cô đã ở trong lòng anh rồi.

Viên Cồn Cồn ôm cổ của anh, thoải mái ngủ, còn phát ra tiếng ngáy nhỏ.

Hắc Viêm Triệt ôm cô ngồi lại trên ghế xoay, lặng lẽ quan sát khuôn mặt ngủ say của cô, làn da của cô rất mịn, không bị mỹ phẩm hóa học phá hoại, lông mi rất dài, rất cong, lông mi của cô rất sáng bóng làm cho người ta có cảm giác u buồn, cái mũi nhỏ mà cao phớt trên khuôn mặt hình ngỗng rất hợp.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Kém thông minh!

Viên Cồn Cồn vừa tỉnh ngủ, phát hiện mình ngủ ở trên giường lớn màu hồng, gãi gãi đầu, làm sao cô có thể ở trong này a. Nhìn nhìn đồng hồ báo thức heo nhỏ ở đầu giường, đúng 8 giờ sáng, chỉ thấy người nào đó lập tức bật lên, lấy tốc độ của gió vọt vào phòng tắm, sau khi rửa mặt xong, lại đi tới phòng bếp, đói quá. đói quá.

Đúng 8 giờ 30 sáng, người nào đó xuất hiện ở bên giường Hắc Viêm Triệt, người nào đó ngủ đủ ăn đủ liền hét lớn "Thiếu gia, thức dậy a, a a a a a."

Hắc Viêm Triệt gần như mở mắt ngay, lạnh lùng nhìn cô "Ngâm miệng."

Viên Cồn Cồn cười ngây ngô, gãi gãi đầu, vẻ mặt khờ khạo.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy đi vào phòng tắm, Viên Cồn Cồn đi theo phía sau anh "Thiếu gia, hôm nay anh muốn ăn cái gì?"

"Tùy." Hắc Viêm Triệt nặn kem đánh răng.

"Bánh rán có được hay không? Anh thích mùi vị gì? Vị hoa quả? Vị hải sản ? Hay là vị thịt bò?" Viên Cồn Cồn lại hỏi.

"Mỗi thứ một cái." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Vậy anh muốn uống gì? Sữa không ngán sao? Uống sữa đậu nành có được hay không? Rất tốt với làn da, nhưng làn da anh đã rất tốt rồi, hình như không cần thiết, cà phê thì không tốt cho cơ thể, uống gì mới tốt chứ? Trà sữa sôcôla có được hay không?" Viên Cồn Cồn còn đang lú ra lú rú.

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, bắt đầu đánh răng.

"Thiếu gia?" Viên Cồn Cồn chọc chọc eo của anh.

Hắc Viêm Triệt quay đầu lại lạnh lùng nhìn cô.

"Ha ha. Anh đang đánh răng không tiện a.... Cũng đúng, anh đánh răng của anh, không nên phun kem đánh răng ra ngoài a...." Viên Cồn Cồn cười cười lấy lòng, xoay người đi ra ngoài thu dọn giường lớn của anh.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đánh răng.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt đi ra, cô đã ở cửa chờ anh, thấy anh lại bắt đầu hỏi "Trà sữa sôcôla có được hay không?"

"Nước" Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, đi thẳng ra ngoài.

"A..." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, đi theo phía sau của anh.

Sau khi ăn bữa sáng xong, Viên Cồn Cồn lại đi vào phòng sách cùng với anh. Đứng cách anh không xa giống như bình thường.

Hắc Viêm Triệt nhìn tài liệu trong tay, đột nhiên cảm thấy đau đầu, nhúm mày.

Nhã Tư lập tức lấy một bình thuốc nhỏ từ trong tủ ra đặt lên trên bàn, thuận tiện rót một ly nước "Chủ nhân."

Hắc Viêm Triệt cầm lấy bình thuốc, đổ ra trên tay 2 viên thuốc, chuẩn bị uống lại bị người khác giật lấy 2 viên thuốc trên tay, không cần nghĩ cũng biết là ai, có thể chạm vào anh mà không bị đánh bay cũng chỉ có cô.

Viên Cồn Cồn giật lấy thuốc của anh, nhìn nhìn đôi mắt tím lạnh lẽo của anh, ngập ngừng nói "Thiếu gia, anh đau đầu sao?"

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, lại cầm lấy bình thuốc trên bàn đổ ra hai viên thuốc. Một đôi móng vuốt trắng nõn lại giật lấy thuốc của anh, thuận tiện 'cuốn' luôn bình thuốc nhỏ.

"Viên Cồn Cồn, em muốn chết sao?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn dùng sức lắc đầu, bày tỏ cô không muốn.

"Lấy ra."

"Thiếu gia, đau đầu không thể luôn uống thuốc, sẽ không tốt đối với thân thể, tôi giúp anh có được hay không?" Viên Cồn Cồn lui về phía sau một bước, nhỏ giọng nói.

"Tôi nói, lấy ra." Đôi mắt Hắc Viêm Triệt bắt đầu đổi màu. Đôi mắt tím nhạt biến thành tím đậm.

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn cảnh tượng quái lạ trước mắt, có chút sợ hãi. Nhưng vẫn nắm chặt bình thuốc trong tay, kiên trì không cho anh.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy, bóp chặt cổ của cô, nhìn cô vùng vẫy trên tay anh.

"Ấn." Hốc mắt Viên Cồn Cồn đỏ lên, nước mắt bắt đầu rơi xuống, nhưng vẫn quật cường không cho anh.

"Chủ nhân." Á Tư và Nhã Tư gọi nhỏ, nhưng lại không dám chạm vào anh.

Hắc Viêm Triệt buông Viên Cồn Cồn ra, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nằm những ngời dưới đất, ho khan, cố gắng hít thở, một lúc sau ngửa mặt lên lau nước mắt của mình, nhỏ giọng nói "Thuốc đau đầu có tác dụng phụ, để cho tôi giúp anh, tôi bảo đảm nhất định có hiệu quả."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, lạnh giọng nói với hai thuộc hạ trung thành "Các người ra ngoài."

Nhã Tư cùng Á Tư liếc nhau, đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn hít hít cái mũi đứng lên từ trên mặt đất, thử chạm tay vào tay anh, thấy anh không có từ chối, nắm tay anh đi tới phòng spa trong nhà họ Hắc.

Hắc Viêm Triệt nằm ở trên giường gội đầu, Viên Cồn Cồn hòa nhũ dịch chữa bệnh vào nước ấm, lại nhỏ vài giọt tinh dầu cô mang theo bên mình, lấy tay

lầm ướt tóc của anh, sau đó bắt đầu từ từ mát xa, vừa mát xa vừa nói chuyện với anh "Thiếu gia, tuy tôi không biết nguyên nhân anh đau đầu là gì, nhưng nếu đau đầu, anh cố gắng đừng suy nghĩ đến nó, nghĩ đến chuyện khác sẽ tốt hơn."

Hắc Viêm Triệt cảm giác được tay của cô đang xuyên qua trên đỉnh đầu anh, rất thoải mái, vô cùng thoải mái. Bởi vì không ai có thể chạm vào anh nên từ nhỏ đến lớn cũng không có ai mát xa cho anh.

"Thiếu gia, tôi chơi đồ chữ với anh được không?" Viên Cồn Cồn cười nói, bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn không ngừng mát xa đỉnh đầu của anh.

Hắc Viêm Triệt không để ý cô.

"Người Nhật Bản là người , những câu này áp dụng biện pháp tu từ gì?" Viên Cồn Cồn tự mình nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, khinh thường phun ra hai chữ "Nhân hoá."

"Thiếu gia, anh thật thông minh." Viên Cồn Cồn nhìn anh bằng vẻ mặt sùng bái.

"Là em ngu ngốc." Hắc Viêm Triệt nhắm mắt lại, phun ra ba chữ.

Viên Cồn Cồn chép miệng, không nói gì.

Một lúc sau, người nào đó thiếu kiên nhẫn lại nói tiếp "Thiếu gia, tôi kể chuyện xưa cho anh nghe."

Hắc Viêm Triệt không trả lời.

"Chuyện xưa này, mở đầu có chút khủng bố, phần giữa có chút hài hước, kết thúc có chút bi thương, anh muốn nghe không?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi.

Hắc Viêm Triệt mở mắt nhìn cô, vẫn không nói gì.

"Anh hãy nghe cho kỹ a..., thật lâu thật lâu trước kia có một con ma quỷ, nó thả một cái rắm, chết mất rồi." Viên Cồn Cồn tự nói xong liền bật cười.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, nhìn cô khinh thường.

"Thiếu gia, không buồn cười sao?"

"Kém thông minh!" Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại.

Viên Cồn Cồn tự mát mặt mà cúi đầu, không hiểu vì sao muốn chọc cho anh cười lại khó như vậy. Trước kia lúc ở nhà, cho dù là anh Duệ, cha mẹ, hay các chị người hầu đều thích nghe cô nói chuyện, nhưng mà vì sao anh lại không thích. Vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17: Nữ giúp việc nhà họ Hắc không gặp khách!

Không biết qua bao lâu, Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt dường như đã ngủ thiếp đi, cười cười, dùng nước trong veo rửa sạch mái tóc trắng của anh, vốn cho rằng tóc của anh là nhuộm nhưng mà bây giờ dường như là không giống, loại màu này hẳn là không thể nhuộm ra được, hơn nữa chất tóc tốt như vậy, tron bóng mềm mượt, căn bản là không có dấu vết của sảy nhuộm, nói như vậy, đó chính là trời sinh rồi hả ? Viên Cồn Cồn tắt vòi nước, dùng khăn mặt nhẹ nhàng xoa tóc của anh, anh thật là kỳ quái, không chỉ là màu tóc và màu mắt, liền ngay cả tính tình cũng rất cổ quái, hơn nữa hình ảnh vừa rồi, nếu không phải là cô hoa mắt, như thế. Đôi mắt của anh sẽ đổi màu? Sờ sờ mái tóc trắng hơi khô của anh, cảm thấy sảy tóc, giúp anh sảy tóc. Sau khi làm xong tất cả, nhẹ nhàng đẩy đẩy bờ vai của anh "Thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt không hề để ý cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, xoay người ra ngoài, sau đó không lâu sau lại ôm tấm chăn mỏng trở về, nhẹ nhàng phủ lên trên người anh, sau đó cầm cái ghế, lẳng lặng ghé vào bên cạnh tay anh, từ từ, cô cũng ngủ thiếp đi.

Từ ngày đó, Hắc Viêm Triệt liền không gây phiền phức cho cô nữa, tuy nói tính tình vẫn thối tha như vậy, nhưng không có phạt cô cái gì, mà cô lại xuất hiện thêm tác dụng số một, 'Mát mát xa chuyên dụng của Hắc Viêm Triệt'. Còn có thêm một cái tên ' Tiểu Bàn'*.

*Tiểu Bàn : bé mập.

"Tiểu Bàn." Hắc Viêm Triệt cũng không ngẩng đầu lên thấp giọng gọi.

Viên Cồn Cồn chép miệng, đi đến trước mặt anh "Thiếu gia, anh đừng gọi tôi là Tiểu Bàn, tên ở nhà của tôi là con thỏ nhỏ."

"Đám lưng." Hắc Viêm Triệt không hề để ý cô, tiếp tục nhìn tài liệu trên tay.

Viên Cồn Cồn bắt đầu đi giậm giậm chân, không có cốt khí đứng ở phía sau của anh, bắt đầu mát xa giúp anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ai oán của cô từ trong gương, tâm trạng bỗng trở nên vô cùng tốt.

Lúc này, một loạt tiếng đập cửa vang lên."Thiếu gia, tôi là Bạch quân gia."

"Vào đi."

Cửa mở ra, Bạch quân gia đi đến trước mặt Hắc Viêm Triệt hành lễ, nhỏ giọng nói "Bên ngoài có một vị tự xưng là Na Tịch Thịnh Duệ tiên sinh muốn tìm Cồn Cồn."

Viên Cồn Cồn vừa nghe, dừng lại động tác trong tay, "Anh Duệ? !"

Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn của cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn ôm Bạch quân gia, hôn một cái lên mặt bà một tiếng 'ba' lớn, "Cảm ơn vú Bạch." Nói xong vui vẻ nhắm về phía cửa. . . .

"Đứng lại." Hắc Viêm Triệt quát lạnh.

Viên Cồn Cồn quay người lại nhìn anh khó hiểu.

"Tôi cho phép em đi sao?" Hắc Viêm Triệt dùng sức khép tài liệu lại, đôi mắt tím lạnh nhìn cô.

"Thiếu gia." Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhỏ giọng gọi ra tiếng.

"Tới đây." Hắc Viêm Triệt nhìn thấy quật cường trong mắt cô, không hiểu sao có một ngọn lửa bốc lên tới đầu.

Viên Cồn Cồn đứng ở tại chỗ, hốc mắt ửng đỏ.

"Tới đây!" Hắc Viêm Triệt cầm tài liệu trên tay hung hăng ném trên bàn, phát ra một tiếng 'bốp' dữ dội.

Viên Cồn Cồn từ từ đi đến trước mặt anh, có chút run rẩy.

"Mời anh ta đi, nữ giúp việc nhà họ Hắc không gặp khách." Hắc Viêm Triệt nhìn về phía Bạch quân gia chờ lệnh, lạnh giọng nói.

"Vâng" Bạch quân gia hành lễ, đi ra cửa.

"Đừng, thiếu gia, tôi rất nhớ anh Duệ, anh cho tôi ra ngoài một chút thôi, chỉ một chút thôi có được hay không?" Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp bắt lấy ống tay áo cầu xin, mở to mắt nhìn anh cầu xin.

"Không được." Hắc Viêm Triệt không hề nghĩ ngợi liền từ chối, đôi mắt tím nhìn về phía Bạch quân gia dừng bước, "Còn không mau đi?"

Bạch quân gia nhìn nhìn Viên Cồn Cồn sắp khóc, đi ra cửa.

"Vú Bạch." Viên Cồn Cồn nhìn bóng dáng của bà, ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, nước mắt tích lũy ở trong hốc mắt. Thật quá đáng, vì sao không cho cô gặp anh Duệ. Cô rất nhớ nhà, rất nhớ mọi người, vì sao ngay cả gặp mặt cũng không thể.

Hắc Viêm Triệt kéo Viên Cồn Cồn lên khỏi mặt đất, lạnh giọng nói "Tốt nhất là em nên hiểu rõ thân phận của mình, em là nữ giúp việc ở đây, chỉ cần tôi không đồng ý, em liền không thể rời khỏi tôi một bước."

Viên Cồn Cồn nước mắt lưng tròng nhìn anh, cắn môi dưới, không nói gì.

"Nghe hiểu chưa?" Hắc Viêm Triệt nhìn ánh mắt quật cường của cô, không khỏi nhíu mày kiểm.

"Tôi chán ghét anh." Viên Cồn Cồn phun ra bốn chữ, nước mắt chảy xuống dưới khuôn mặt, nhỏ lên trên tay anh.

Hắc Viêm Triệt sững sốt, kéo ra tươi cười châm chọc "Tôi cũng không thích em." Sau đó buông tay ra, cầm lấy tài liệu trên bàn, không nhìn cô nữa.

Viên Cồn Cồn đau lòng muốn trở về phòng, mới vừa bước ra, liền nghe thấy giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên từ phía sau "Em còn dám đi một bước nữa thử xem."

Viên Cồn Cồn đứng ở tại chỗ, cô Không dám.

"Tôi đây đâm lưng." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn rũ bả vai xuống, đi tới sau lưng anh, tiếp tục động tác vừa rồi, chỉ là nước mắt vẫn chảy, tiếng khóc yếu ớt làm cho Á Tư và Nhã Tư rất không đành lòng, thiếu gia cũng quá hà khắc rồi, dù sao cô cũng là một đứa nhỏ 18 tuổi, muốn gặp người nhà cũng là chuyện thường tình, cần gì phải như vậy chứ.

Hắc Viêm Triệt bỏ tài liệu trong tay xuống, đứng lên đối mặt với cô gái vẫn luôn nức nở sau lưng anh "Có phải là em ngứa da muốn tìm người đánh không."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, gắt gỏng đẩy cô ra khỏi phòng sách.

Á Tư đi qua sờ sờ đầu 'mít ướt', dịu dàng nói "Cồn Cồn nghe lời, đừng trêu chọc thiếu gia tức giận nữa."

Viên Cồn Cồn ủy khuất nhìn anh ta, thì thào nói "Em muốn gặp anh Duệ."

"Hừ, ngàn vạn lần đừng nhắc tới chuyện này nữa." Á Tư nhẹ giọng nói.

Viên Cồn Cồn cúi đầu, không nói nữa. Không phải là mấy ngày hôm trước rất tốt sao? Vì sao hôm nay liền nổi giận rồi. Anh, quả nhiên là một người vui buồn thất thường.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 18: Không thể gặp mặt?

Bên ngoài nhà lớn họ Hắc.

"Thật ngại quá, thiếu gia chúng tôi nói giúp việc nhà họ Hắc không gặp khách, mời ngài trở về." Bạch quản gia không thay đổi nét mặt nói.

Na Tịch Thịnh Duệ nhướn mày, trong lòng rất không vui, "Nữ giúp việc cũng là người, dù sao cũng có thời gian nghỉ ngơi chứ? Lúc nào thì Cồn Cồn nghỉ ngơi?"

"Cồn Cồn là nữ giúp việc bên cạnh thiếu gia, không có sự cho phép của thiếu gia thì cô ấy không có thời gian riêng." Bạch quản gia vẫn là nét mặt không đổi.

Na Tịch Thịnh Duệ sùng sốt, còn muốn nói thêm cái gì đó thì tiếng điện thoại vang lên, nhìn nhìn dãy số, là Cồn Cồn. Nhìn quản gia không chút cảm xúc trước mặt, xoay người đi trở về bên xe, ngồi xuống.

"Alo, Cồn Cồn."

"Anh Duệ. Hu hu."

"Sao vậy? Sao lại khóc?" Na Tịch Thịnh Duệ sốt ruột hỏi.

"Hu hu. Em nhớ anh, nhớ cha mẹ, nhớ Tiểu B, Tiểu Bàn, Tiểu Viên, Tiểu Cồn, nhớ nhà tất cả mọi người trong nhà." Viên Cồn Cồn nức nở rầu rĩ nói, tiếng khóc mềm yếu làm cho trái tim của người nào đó bắt đầu xoắn lại.

"Đừng khóc, em ra đây, anh đưa em về nhà." Na Tịch Thịnh Duệ trầm giọng nói.

Viên Cồn Cồn ngăn người "Không được, thiếu gia sẽ đánh em."

"Anh ta đánh em hả?" Na Tịch Thịnh Duệ lạnh giọng hỏi.

"Không có, nhưng anh ấy không cho em gặp anh." Viên Cồn Cồn bắt đầu khóc oa lên một tiếng.

"Hừ, Cồn Cồn ngoan, đừng khóc." Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ giọng dụ dỗ, tay trái lại gắt gao nắm chặt tay lái.

"Anh Duệ." Viên Cồn Cồn làm nhỏ giọng làm nũng.

"Ừ, ngoan, đừng khóc, không gặp liền không gặp, nếu anh ta đánh em, em liền nói cho anh biết, biết không?" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn cửa sổ trên tòa nhà không lồ này.

"Anh sẽ đến cứu em sao?" Viên Cồn Cồn hít hít cái mũi, nhỏ giọng nói.

"Đương nhiên rồi, em là tiểu Cồn Cồn của anh, đương nhiên anh sẽ đến cứu em." Na Tịch Thịnh Duệ cười khẽ nói, chỉ là ý cười không có truyền tới đáy mắt.

"Anh Duệ, em rất nhớ anh a..., Cha và mẹ có khỏe hay không? Anh có giúp em cho đám bảo bối ăn không? Chúng nó có tốt không?"

"Đương nhiên là có, tất cả mọi người đều rất tốt, yên tâm đi, mọi người đều chờ em trở về." Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng nói.

"Anh Duệ, em mới biết được, thì ra mọi người đều tốt với em như vậy." Viên Cồn Cồn rầu rĩ nói.

"Đưa nhỏ ngọc, em sắp nhập học rồi, đến lúc đó mỗi ngày anh sẽ đến đón em đi học, sau đó lại đón em tan học, được không?"

"Được! Nhưng mà thiếu gia có cho em đến trường hay không." Viên Cồn Cồn lo lắng hỏi.

"Anh sẽ nói với cha nội, em không cần lo lắng." Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng trấn an cô.

"Anh Duệ, mẹ còn có đau đầu không? Hạt thông của Tiểu B nhất định phải là nhãn hiệu quy định, còn có Tiểu Viên nó bị táo bón, anh phải." Viên Cồn Cồn nhanh chóng ngừng khóc, bắt đầu nói chuyện chít chít.

Na Tịch Thịnh Duệ lắng lắng nghe, hai người ngăn cách bởi một tòa nhà, liên tục trò chuyện thân thiết. Thời gian nhanh chóng trôi qua.

"Anh Duệ, vù Bạch gọi em, em cúp máy a...." Viên Cồn Cồn nói ngọt ngào.

"Đi đi, ngoan một chút biết không.

"Dạ, ngày mai gọi điện thoại cho anh a....um ma." Viên Cồn Cồn cười nói, lại còn phát ra một tiếng ba trong điện thoại.

Na Tịch Thịnh Duệ gần như có thể tưởng tượng ra bộ dáng đáng yêu của cô, không khỏi khẽ cười ra tiếng"Được, đi đi."

"Bái bai a...." Viên Cồn Cồn nói xong, cúp điện thoại.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn điện thoại, đôi con ngươi sắc bén che kính dưới mắt kính lóe lên tia sáng không rõ, kéo mắt kính xuống, vốn là người đàn ông nho nhã liền biến thành người đàn ông tà mị, Hắc Viêm Triệt. Tốt nhất là anh không nên tôn thương cô ấy. Một giây sau, xe thể thao màu đỏ ‘vù’ một cái chạy ra xa nhà họ Hắc, nhanh đến bóng dáng cũng không thấy rõ.

Mà ở cửa sổ lầu ba, một người đàn ông tóc trắng mắt tím lười biếng dựa vào cạnh cửa sổ, bàn tay to hơi hơi dùng sức liền bóp nát ly thủy tinh trong tay, máu nhanh chóng chảy ra, người đàn ông liếm liếm vết máu của mình, màu máu đỏ tươi càng làm nổi bật khuôn mặt hoàn mỹ mê người của anh, làm cho anh càng xinh đẹp quý dị hơn nữa, thoáng lộ ra cười lạnh, xoay người rời khỏi cửa sổ. Chỉ còn lại có vài miếng thủy tinh, trộn lẫn với chất lỏng màu đỏ, lẳng lặng nằm ở trên thảm.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: Vì sao anh phải khi dễ tôi?

Đúng 8 giờ 30 sáng, Viên Cồn Cồn xuất hiện ở bên giường của Hắc Viêm Triệt, nhẹ nhàng đẩy đẩy anh, nhỏ giọng gọi "Thiếu gia, thức dậy a."

Hắc Viêm Triệt mở to mắt nhìn nhìn cô.

Viên Cồn Cồn cúi đầu, không nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy đi vào phòng tắm, Viên Cồn Cồn ở lại tại thu dọn giường, cũng không đi theo phía sau anh giống thường ngày.

Viên Cồn Cồn thu dọn giường xong, đi ra cửa lại bị người nào đó chụp cánh tay nhỏ lại.

"Tò ra tức giận?" Sau khi Hắc Viêm Triệt rửa mặt ra thì giữ chặt tay của cô, lạnh giọng nói.

"Không dám." Viên Cồn Cồn nhìn anh, không có vùng vẫy.

"Tốt nhất là không dám." Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, buông tay cô ra, lập tức đi ra cửa.

Viên Cồn Cồn sờ sờ cái tay nhỏ của mình bị nắm đến đỏ lên, nói thảm hai tiếng liền đi theo phía sau anh.

Trong phòng ăn.

Viên Cồn Cồn bung một bát cháo, đặt ở trước mặt Hắc Viêm Triệt, chuyển cái muỗng qua, chỉ là thiếu mất cái băng hiệu cười ngọt ngào bình thường.

"Tôi có nói hôm nay muốn ăn cháo sao?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, xoay người đi vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau đã bung một mâm bữa sáng kiểu tây đặt ở trước mặt anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn chén đĩa trước mắt, bắt đầu phát ra khí lạnh, đôi mắt tím lẳng lẳng nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, lại xoay người đi trở vào phòng bếp, lần này lại bung một mâm bánh rán ra đặt ở trước mặt hắn.

Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng, thoáng lộ ra cười lạnh, tốt, rất tốt, bắt đầu có chiều thức đối phó lại anh, dùng sức ném cái muỗng trong tay, gạt hết tất cả những thứ trên bàn rơi xuống mặt đất phát ra tiếng thủy tinh bị nghiền nát, nhìn nhìn cô bé mập tròn tránh, đứng lên đi vào phòng sách.

Viên Cồn Cồn bị dọa sợ trốn ở sau lưng Bạch quân gia, sau khi chờ anh đi xa mới đi ra ngoài thu dọn 'tàn cuộc' Cái gì chứ, lãng phí như vậy, cô đã làm rất lâu.

"Viên Cồn Cồn, đi lên."

Một tiếng rống bùng nổ từ trên lầu truyền đến, làm cho người nào đó hoảng sợ, vết cắt trúng tay, máu tươi nhanh chóng chảy xuống dưới, về mặt Viên Cồn Cồn như đưa đám đề giữ miệng vết thương, nếu người nào đó bắt đầu xui xẻo thì uống nước lạnh cũng bị nghẹn kể rằng đấy.

Hắc Viêm Triệt không đợi trả lời, đã từ trên lầu xuống 'giết', kết quả liền thấy 'một cô bé mập' ngồi xồm trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ bàn tay cô và miếng miếng thủy tinh.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt 'đằng đằng sát khí', theo bản năng lui về phía sau.

Hắc Viêm Triệt đi qua kéo cô lại, rống lên "Còn đứng ở đây, ngu xuẩn!" Nói xong ôm cô đi vào phòng, để lại một đám nữ giúp việc trợn mắt há hốc mồm, thiếu gia nóng nảy lại xuất hiện rồi. Ngồi ấy còn ôm Viên Cồn Cồn. Giữa bọn họ quả nhiên là có bí mật không thể cho ai biết.

Trong phòng.

"Không. Không cần." Viên Cồn Cồn tránh né nanh vuốt ma quỷ của Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay cô, kéo cô vào phòng tắm, mở vòi nước nóng rửa tay cô, sau đó ôm cô chết sống không chịu ngồi trở lại trên giường.

Viên Cồn Cồn vừa được tự do đã muốn chạy ra bên ngoài, anh thật hung dữ, thật bạo lực.

"Ngồi xuống!" Hắc Viêm Triệt rống một tiếng, chân của người nào đó liền mềm lại ngồi ở trên giường.

Hắc Viêm Triệt xoay người lấy thùng thuốc từ trong tủ ra, ngồi lại trên giường, nhìn nhìn bàn tay cô giấu ở sau lưng, lạnh giọng "Lấy ra."

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, về mặt đây là tay của tôi.

Hắc Viêm Triệt trừng lớn đôi mắt tím, người nào đó lập tức đưa tay đến trước mặt anh. Bắt lấy tay cô, nhìn miệng vết thương không tính là nhưng cũng không cạn, thoa một chút thuốc lên, dùng băng gạc băng bó lại.

Viên Cồn Cồn đau đến nước mắt chảy ròng, mà lại không dám lên tiếng, chỉ có thể kêu rên tùy anh 'hành hạ'.

Sau khi băng bó xong, Hắc Viêm Triệt để thùng thuốc lại chỗ cũ, nâng cằm của cô giúp cô lau giọt nước chương mắt này.

Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nức nở, khăn trương mờ to mắt nhìn anh.

"Em không có đầu óc hay là đầu óc bị nấm mốc? Lấy tay nhặt thủy tinh? Lần sau còn như vậy, tôi sẽ bắt em ăn hết." Hắc Viêm Triệt buông cô ra, nổi giận nói.

Viên Cồn Cồn không nói chuyện, cúi đầu nhìn ngón tay của mình.

"Có nghe thấy không?" Hắc Viêm Triệt rống to.

Viên Cồn Cồn hoảng sợ, ngập ngừng nói "Nghe. Nghe thấy."

"Chỉ có nhiều thịt mà không có não, chính là miêu tả em." Hắc Viêm Triệt kéo nhẹ khóe miệng, nhìn cô khinh thường.

"." Viên Cồn Cồn nhìn anh, cắn cắn môi dưới.

"Sao hả? Không phục?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu.

Viên Cồn Cồn quay đầu, không nhìn anh.

"Nói chuyện!" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Tôi không muốn nói chuyện với anh." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói thầm.

"Em lặp lại lần nữa?"

"Tôi không muốn nói chuyện với anh, từ khi tôi đến đây thì anh vẫn luôn khi dễ tôi, tôi muốn gặp người nhà anh cũng không cho, hu hu, tôi rất nhớ mọi người, rất nhớ rất nhớ mọi người anh có biết hay không, tôi muốn về nhà, hu hu. Vì sao anh phải khi dễ tôi chứ." Viên Cồn Cồn bỗng khóc ra thành tiếng, bàn tay nhỏ che khuôn mặt nhỏ nhắn, meo meo kêu.

Hắc Viêm Triệt sùng sốt, không nói gì.

"Hu hu. Tôi đối với anh tốt như vậy mà anh vẫn khi dễ tôi, vì sao? Nếu anh chán ghét tôi, không muốn nhìn thấy tôi, anh có thể kêu vú Bạch điều tôi đi làm việc khác mà, cũng không phải là tôi muốn hầu hạ anh, tôi đều nghe theo lời của vú Bạch, vì sao anh phải khi dễ ta tôi?" Viên Cồn Cồn tiếp tục meo meo, giống như một con mèo nhỏ bị người ta khi dễ.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bão Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Các người đang làm cái gì?

Hắc Viêm Triệt đi qua ngồi vào bên cạnh cô, trầm giọng nói "Em còn khóc tôi sẽ may miệng em lại."

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, quay lưng lại không nói lời nào.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bóng lưng quật cường của cô, ma xui quỷ khiến đưa tay ôm cô vào trong lòng "Em thật xấu."

Viên Cồn Cồn cứng đờ, nhỏ giọng nói "Xấu thì xấu, không cần gả cho anh."

"Ai sẽ lấy em? !" Hắc Viêm Triệt đưa tay bóp chặt mặt cô.

"Ai cần anh lo!" Khóe mắt Viên Cồn Cồn chứa nước mắt.

"Hả? Em đang nói chuyện với ai?" Hắc Viêm Triệt không vui nhú mày.

Viên Cồn Cồn chếp miệng, lẳng lặng nhìn anh.

Bàn tay của Hắc Viêm Triệt 'tàn sát bừa bãi' trên mặt cô, nhìn mặt cô bị anh bóp đến đỏ rực, tâm trạng vô cùng tốt.

Viên Cồn Cồn nhắm mắt nhú mày, trốn tránh móng vuốt ma quỷ của anh.

"Lại trốn? !" Hắc Viêm Triệt không vui nhìn cô.

"Đây là mặt của tôi." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

"Bây giờ là của tôi." Hai tay của Hắc Viêm Triệt cùng bóp chặt hai bên mặt của cô, còn kéo kéo ra ngoài.

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn đưa tay đẩy anh ra, nhưng mà tốn công vô ích.

"Bởi vì bây giờ em là nữ giúp việc của tôi, trong ba năm, bất cứ thứ gì của em đều đã thuộc về tôi, đều thuộc phạm vi cai quản của tôi." Hắc Viêm Triệt nói điều đương nhiên.

"Thiếu gia, tôi muốn về nhà có được hay không?" Viên Cồn Cồn nhìn anh lấy lòng.

"Không được." Hắc Viêm Triệt buông tay ra, chọc chọc khuôn mặt hồng hồng của cô.

"Vì sao a? Tôi nhớ anh Duệ, nhớ cha mẹ, nhớ đám động vật nhỏ của tôi." Viên Cồn Cồn sột ruột vỗ vỗ bờ vai của anh.

Tâm trạng Hắc Viêm Triệt vốn rất tốt nhưng bởi vì hai chữ anh Duệ liền biến mất không thấy tâm hơi, đẩy cô ra, lạnh giọng nói "Đó là chuyện của em, không liên quan tôi."

"Tôi muốn về nhà!" Viên Cồn Cồn khóc nức nở kiên trì nhìn anh.

"Ba năm sau, em có thể dứt đi!" Hắc Viêm Triệt hét lớn một tiếng, đứng lên đi ra ngoài, ‘ầm’ một tiếng, cửa đóng lại.

Viên Cồn Cồn ngồi ở trên giường, nhìn cửa lớn. Sao anh luôn như vậy. Không phải là lạnh như băng thì là hung dữ, rõ ràng một giây trước tâm trạng cũng không tệ, một giây sau liền nổi giận. Người gì vậy chứ!

Thiếu gia và Cồn cồn chiến tranh lạnh. Chuyện này đã là ‘bí mật’ mà mọi người trên dưới nhà họ Hắc đều biết, mấy ngày nay, ‘khí ép’ trong nhà họ Hắc vẫn rất thấp, mỗi người đều nơm nớp lo sợ, sợ bị làm ‘nơi trút giận’, đương nhiên rồi, thiếu gia không muốn lấy Cồn Cồn trút giận, thì nhất định sẽ hành hạ bọn họ a. Thấy anh quá thương tiếc Cồn Cồn a, một vết thương nhỏ liền không để cho cô làm việc, còn để cho cô ở trong phòng nghỉ ngơi, giống như là cô vừa bệnh nặng mới khỏi vậy. Nói anh không thích cô, đoán rằng cũng chỉ có một mình anh tin, nói cái gì mà ‘em chết thì không có người làm nô dịch cho tôi’, nghe kỹ một chút. Đây là giấu đầu lòi đuôi, ngây thơ, quá ngây thơ!

Phòng sách.

Tinh thần của Hắc Viêm Triệt không ổn định nhìn tài liệu, một lúc sau, ngẩng đầu nhìn Á Tư đang đứng thẳng "Kêu Viên Cồn Cồn tới đây."

"Dạ" Á Tư cung kính khom lưng, đi ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt tiếp tục dòi mắt lại trên tài liệu, trong lòng miệt mài theo đuổi loanh quanh, bởi vì không nhìn thấy người nào đó mà phiền lòng nóng nảy.

Trong căn phòng màu hồng.

Viên Cồn Cồn ôm gối khoai tây chiên tựa vào đầu giường xem tivi, ăn một cái kêu một cái rất vui vẻ, từ khi đến nơi này, cô liền mất đi cơ hội ăn đồ ăn vặt, mỗi ngày vội vàng hầu hạ cái tên thiếu gia có khuôn mặt thiên sứ mà lòng dạ ác ma kia, cũng chưa từng thả lỏng một phút nào. Đột nhiên, có tiếng đập cửa vang lên, giọng nói dễ nghe của Á Tư truyền đến "Cồn Cồn em ở đâu?"

"Em ở đây, anh vào đi anh Á." Viên Cồn Cồn đặt khoai tây chiên ở đầu giường, vui vẻ nói.

Á Tư mở cửa, đi đến cạnh cô, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cười tí mắt của cô, nhẹ giọng nói "Tay có khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều." Viên Cồn Cồn đứng lên cầm một cái ghế đặt ở trước mặt anh ta.

"Em và thiếu gia giận nhau sao?" Á Tư ngồi xuống, dịu dàng nhìn cô.

"Không có." Viên Cồn Cồn cầm lấy khăn tay lau bàn tay nhỏ đầy dầu mỡ.

"Thật vậy sao?"

Viên Cồn Cồn im lặng một chút, cúi đầu "Em muốn về nhà nhưng thiếu gia không cho phép."

Á Tư cười cười, nhẹ giọng nói "Cồn Cồn, em cảm thấy bộ dáng của thiếu gia có xinh đẹp không?"

"Đẹp, em chưa từng gặp ai đẹp như vậy." Người nào đó cực kỳ thành thực, gật gật đầu.

"Em cảm thấy thiếu gia là người xấu sao?" Á Tư tiếp tục hỏi.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc lắc đầu.

"Không phải hay là không biết?"

"Không phải." Viên Cồn Cồn cầm bình nước từ trong tủ lạnh đưa cho Á Tư.

"Vậy em có thích ngài ấy hay không?" Á Tư nhận bình nước, nhẹ giọng hỏi.

"Em vốn không có ghét anh ấy a, là anh ấy luôn chán ghét em, khi dễ em." Viên Cồn Cồn chẹp miệng, ngồi trở lại trên giường.

"Đưa ngọc, em không biết là thiếu gia đối với em cực kỳ đặc biệt sao?" Á Tư nhẹ cười ra tiếng.

"Là cực kỳ đặc biệt, đặc biệt xấu." Viên Cồn Cồn nghiêm túc gật gật đầu.

"Em a.... . ." Á Tư cười lắc lắc đầu.

"Anh Á, anh tìm em có chuyện gì sao?" Viên Cồn Cồn cười bắt lấy tay anh ta, bắt đầu lắc lắc, đối với người đàn ông giống anh Duệ này, cô luôn luôn rất thân thiết.

"Không có chuyện gì, chỉ đến hỏi thăm em." Á Tư cười sờ sờ đầu của cô, nhẹ giọng nói.

"Chúng ta chơi cờ bay trên không có được hay không?" Viên Cồn Cồn vừa nói vừa lấy một hộp cờ bay từ ngăn kéo ra.

"Được."

Viên Cồn Cồn vui vẻ trải bàn cờ giấy lên trên giường, bắt đầu chơi cùng với anh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đột nhiên Á Tư đứng dậy, cũng không biết sao lại thế này, giống như bị ghế dựa đụng một cái, nghiêng một cái đè trên người Viên Cồn Cồn, đôi môi kêu gọi môi còn kề sát trên mặt của cô.

Viên Cồn Cồn sững sốt, đứng ở tại chỗ, không biết nên làm cái gì.

"Các người đang làm cái gì?" Một câu hỏi lạnh băng truyền đến, theo bản năng Viên Cồn Cồn nhìn về phía cửa. Chỉ thấy một người đàn ông tuấn tú tóc trắng mắt tím, lạnh lùng nhìn bọn họ. Thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Tự tôi đi!

Á Tư có vẻ như xấu hổ mà đứng dậy, đưa tay kéo người nào đó nằm trên giường lên.

Hắc Viêm Triệt đi đến bên cạnh bọn họ, con ngươi màu tím nhạt bắt đầu chuyển đậm "Gọi người gọi đến trên giường sao?"

Á Tư cúi đầu, không nói gì.

Viên Cồn Cồn quay đầu, không nhìn anh, cô còn đang tức giận anh đấy.

"Em liền khó nhịn cô đơn như vậy sao? Không gặp được tên người nhà kia, liền muốn tới quyến rũ đàn ông bên cạnh?" Hắc Viêm Triệt dùng sức kẹp chặt cằm của cô, ép cô nhìn anh.

"Quyến. Quyến rũ?" Viên Cồn Cồn tròn mắt há hốc mồm nhìn anh, trong đầu là một mảnh hỗn độn.

"Chẳng thế thì thế nào? Các người ở trên giường chơi cờ bay sao?" Hắc Viêm Triệt nhìn cờ bay bày ở trên giường một chút.

"Chúng tôi đúng là chơi cờ bay a." Viên Cồn Cồn nghiêm túc nói.

"Chơi đến bị người ta đè dưới người?" Ngón tay Hắc Viêm Triệt ra sức, lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị đau của cô.

"Đau quá, buông." Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt ngập nước, bộ dáng như muốn khóc.

"Vú Bạch!" Hắc Viêm Triệt buông cô ra, hét lớn tiếng.

Chỉ chốc lát sau, Bạch quân gia xuất hiện ở trước mặt anh, cung kính hành lễ "Thiếu gia."

"Nhốt cô ta vào phòng tối." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Thiếu gia."

"Chủ nhân."

"Ngậm miệng, khi nào thì đến phiên các người nghỉ ngơi quyết định của tôi?" Đôi mắt tím của Hắc Viêm Triệt đảo qua, Á Tư và vú Bạch lập tức im lặng, cũng không nói thêm gì.

"Anh nói cô ấy là tôi sao?" Viên Cồn Cồn xoa xoa cái cằm đỏ ửng của mình, khó hiểu hỏi.

"Em nói đi?" Hắc Viêm Triệt trào phúng giật giật khóe miệng.

"Hình như là vậy." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn bốn phía, gật gật đầu.

"Đ dẫn đi." Hắc Viêm Triệt nhìn Bạch quân gia, lạnh giọng nói.

"Chờ một chút. Vì sao phải nhốt tôi?" Viên Cồn Cồn kéo lấy góc áo của anh, cố ý hỏi.

"Em muốn gây rối là chuyện của em nhưng quyền rũ thuộc hạ của tôi thì không được." Hắc Viêm Triệt bỏ tay cô ra, nét mặt chán ghét.

"Anh. thật khó hiểu." Viên Cồn Cồn nhìn về mặt của anh, cảm giác mình bị sỉ nhục.

"Đ dẫn đi."

Ra lệnh một tiếng, Bạch quân gia đưa tay kéo quần áo của Viên Cồn Cồn.

"Tự tôi đi." Viên Cồn Cồn tức giận né tránh, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra cửa.

Một lúc sau. Lại đi trở về, giữ chặt tay Bạch quân gia, ủy khuất rút nước mắt "Con không biết đường."

"Cút!" Hắc Viêm Triệt rống dữ dội.

Bạch quân gia lập tức kéo Viên Cồn Cồn ủy khuất đi ra ngoài. Cồn Cồn a Cồn Cồn. Thật sự hết chỗ nói với con rồi.

Đội bóng dáng bọn họ biến mất, Hắc Viêm Triệt nhìn về phía Á Tư im lặng không hề rặng, hừ lạnh một tiếng đập cửa mà đi.

"Như vậy tốt sao?" Nhã Tư nhàn nhạt nhìn Á Tư một chút, khoe miệng thoáng hiện tươi cười.

"Không tốt sao?" Á Tư dùng về mặt thanh thoi nhìn lại anh ta.

"Nhưng đó là phòng tối, em ấy chịu được sao?" Nhã Tư nhú mày, có chút lo lắng.

"Anh còn có thể quan tâm sống chết của người khác?" Về mặt Á Tư kinh ngạc như bị sét đánh, nhìn chăm chăm vào anh ta.

Nhã Tư nhàn nhạt nhìn lại, không nói gì.

"Chắc chắn, tiểu Cồn Cồn đúng là có bản lĩnh, chẳng những có thể bắt chặt trái tim của chủ nhân biến thái, còn có thể làm cho Nhã Tư chán ghét phụ nữ cũng lo lắng cho em ấy, yêu nghiệt a yêu nghiệt." Á Tư cảm thán lắc đầu.

Nhã Tư nhìn nhìn anh ta, sau cùng lựa chọn coi thường anh ta.

"Yên tâm đi, tôi đánh cuộc 10 vạn với anh, trước ngày mai thiếu gia nhất định tự mình đón em ấy ra." Á Tư vỗ vỗ bờ vai của anh ta, cười gian nói.

"100 vạn, trước 11 giờ tối nay." Nhã Tư không thay đổi nét mặt nhìn anh ta.

Á Tư ngẩn người, lập tức cười lên tiếng "Được a, bạn thân, anh còn chưa ngốc a."

Nhã Tư khinh bỉ nhìn anh ta một chút, lập tức đi ra ngoài, không hề để ý tới tên 'bại hoại' lịch sự nào đó!

Á Tư cười hi thu dọn cớ bay trên giường, tiểu Cồn Cồn, ngàn vạn lần em đừng trách anh Á, em xem, vì bồi thường cho em, anh còn giúp em thu dọn cớ bay đây. Đây là tình cảm sâu đậm vĩ đại biết bao nhiêu a.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 22: Tiêm!

Trong phòng tối

Viên Cồn Cồn ôm thân thể của mình, cuộn mình ở góc tường, nơi này rất lạnh rất tối, cũng có chút giống với lòng người, là lạnh, là tối, nhất định là ngày sinh tháng đẻ của cô và anh không hợp nhau, anh vừa nhìn thấy cô liền muốn bốc lửa, hơn nữa mỗi lần đều rất khó hiểu, giống như nàng giẫm trúng cái đuôi của anh vậy, đụng nhẹ liền giận. Không đúng. Không đụng chạm cũng giận. Sau này. Tuyệt đối tuyệt đối phải cách anh thật xa, có thể không nói chuyện tuyệt đối không nói lời nào, đánh chết cũng không mở miệng. Cái này gọi là cái gì? Càng nói càng sai, không nói không sai! Hu hu. Rất lạnh. Rất lạnh. Ôm chặt túi ấm mà Bạch quân gia lén đưa cho cô, lẳng lặng dựa vào góc tường, âm thầm rút nước mắt, anh Duệ. Cứu em.

10 giờ 20 phút tối, Hắc Viêm Triệt lặng lẽ ngồi ở trên giường lớn, không có mở đèn, trong bóng đêm nhìn không ra vẻ mặt của anh.

Tiếng đập cửa vang lên, một giọng nữ dễ nghe từ ngoài cửa truyền vào "Thiếu gia?"

"Vào đi."

Bạch Nhã Tĩnh đẩy cửa đi vào, bóng tối làm cho cô bước đi khó khăn. Chỉ có thể đứng ở tại chỗ.

"Chuyện gì?" Câu nói lạnh băng từ miệng Hắc Viêm Triệt thốt ra.

"Thiếu gia, có thể thả Côn Côn ra hay không, đã vào lâu như vậy rồi, thân thể Côn Côn chịu không nổi, dù sao em ấy vẫn là đứa bé a." Bạch Nhã Tĩnh nhẹ nhàng nói, giọng nói mềm mại làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

"Cô đã thấy qua đứa bé nào ‘khổng lồ’ như vậy sao?" Hắc Viêm Triệt kéo căng khóe miệng châm chọc.

Bạch Nhã Tĩnh ngán người, tiếp tục nói "Thiếu gia, Côn Côn cũng chưa từng được huấn luyện nữ giúp việc, trước khi đến đây em ấy là thiên kim tiểu thư chân chính, người trong nhà yêu thương cưng chiều là tất nhiên không phải nói, cho dù tư tưởng của em ấy không trưởng thành cũng là chuyện thường, không phải sao?"

"Đó là chuyện của cô ta, không liên quan đến tôi."

"Thiếu gia, lần này Côn Côn làm sai cái gì chứ? Nếu là ngài cho phép em ấy nghỉ ngơi, như thế thời gian riêng tư em ấy làm cái gì đều là tự do của em ấy, không phải sao?"

"Ra ngoài, nề tình cô là con gái vú Bạch, tôi không dùng chữ cút." Hắc Viêm Triệt gần từng tiếng nói, giọng điệu lạnh lùng làm cho người ta không rét mà run.

Bạch Nhã Tĩnh thở dài, nhỏ giọng nói "Côn Côn phát sốt rồi." Nói xong nhẹ nhàng đóng cửa, đi ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu sáng lên người anh một tầng ánh sáng huyền ảo, làm cho anh nhìn như mộng lung mà duy nhất. Phát sốt rồi sao? Thật đúng là yếu ớt a.

10 giờ 45 phút tối, phòng ngủ chủ nhân nhà họ Hắc truyền đến một tiếng động to lớn, đêm đó, cánh cửa màu tím lộng lẫy cao hơn hai thước trong truyền thuyết này xuất hiện hai dấu vết khe hở rất sâu. Đương nhiên, đây đều là sau này hãy nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của quả cầu thịt tựa vào góc tường, đi qua vỗ vỗ mặt cô "Viên Côn Côn."

Không phản ứng.

"Viên Côn Côn." Lại vỗ vỗ.

Vẫn không phản ứng.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày, bế cô lên đi ra phòng tối.

Viên Côn Côn nằm ở trên giường lớn, nặng nề ngủ.

"Cô ấy làm sao vậy?" Hắc Viêm Triệt ngồi ở một bên nhìn bác sĩ, phát ra khí lạnh.

"Phát, phát sốt rồi. Tôi, tôi đã tiêm thuốc hạ sốt cho cố ấy, nên, nên không có việc gì rồi." Bác sĩ nhìn của khuôn mặt tuần tú của anh, lắp bắp nói.

"Ra ngoài." Hắc Viêm Triệt cũng không nhìn ông ta cái nào, lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng" Bác sĩ lau mồ hôi lạnh trên trán, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt lặng lẽ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, trong lòng hiện lên một cảm giác không biết tên, hình như là. Hối hận? Lắc lắc đầu, muốn đứng dậy trở về phòng, nhưng thân thể cũng không nghe lời, cố ý muốn ngồi ở cạnh cô, ngay cả ánh mắt cũng không nghe lời, cố ý muốn nhìn cô. Thật sự là đủ rồi. Từ khi cô đến đây, anh liền không bình thường. Khó chịu vén vén tóc, cuối cùng vẫn lặng lẽ nhìn cô. Mãi đến lúc buồn ngủ, dần dần tựa vào bên cạnh cô, ngủ thiếp đi.

Buổi sáng, Viên Côn Côn mơ mơ màng màng tỉnh lại, duỗi thắt lưng, thoải mái hừ hừ hai tiếng, sau đó rời giường, đi vào phòng tắm, mở cửa, nhìn nhìn cảnh tượng trước mắt, trừng mắt nhìn, tiếp tục nhìn, dụi dụi mắt, nhỏ giọng hỏi "Anh là thiếu gia sao?"

"Em nói đi?" Hắc Viêm Triệt nằm ở trong bồn tắm trào phúng giật giật khóe miệng.

"A.... . ." Viên Côn Côn gật gật đầu, một lúc sau. "A!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểng, từ trong bồn tắm lớn đứng lên, tao nhã cầm lấy khăn tắm màu đen bên cạnh bồn tùy ý lau chùi thân thể, phủ thêm áo ngủ, từ ‘không có quần áo’ đến ‘có quần áo’, trong quá trình này không có chút xấu hổ nào, ‘thằng thần vô tư’ bày ra dáng người kêu gọi của anh. . . .

Viên Cồn Cồn trừng to mắt nhìn anh, bộ dáng vẫn là vẻ mặt không dám tin.

Hắc Viêm Triệt đi qua, đưa tay sờ sờ cái trán của cô. Vẫn còn nóng.

Khuôn mặt Viên Cồn Cồn ửng hồng, ưỡn ẹo né tránh, vẻ mặt anh là biến thái nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Rửa mặt một chút, sau đó ra đây." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt dặn dò, sau đó lập tức đi ra phòng tắm, để lại quả cầu thịt đứng đó như bị sét đánh.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn vẫn trốn ở phòng tắm, không chịu ra ngoài, kết quả bị Hắc Viêm Triệt dùng móng vuốt tóm ra ngoài, nhét vào trên giường.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn trong phòng xuất hiện thêm hai người đàn ông mặc áo khoác trắng dài, đè phòng núp ở đầu giường.

"Qua đây." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn cô, lạnh lùng ra lệnh.

Viên Cồn Cồn nhìn kim tiêm trên tay người đàn ông áo trắng, liều mạng lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt không nói nhiều với cô, trực tiếp tiến lên bắt cô đè lên trên giường.

Viên Cồn Cồn vùng vẫy tay chân loạn xạ "Tôi không muốn, tôi không muốn tiêm."

"Còn lộn xộn nữa tôi sẽ bảo anh ta cầm đầy ống kim trên người em, tin hay không?" Hắc Viêm Triệt đè tay chân của cô lại, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn cứng đờ, không dám lộn xộn, nhưng khóc đến rất lớn tiếng.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn người đàn ông áo trắng, ý bảo anh ta ra tay.

Người đàn ông dùng dây cao su bó chặt tay cô "Em gái nhỏ, nắm tay."

Viên Cồn Cồn khóc lắc lắc đầu, rất giống bị người ta cưỡng dâm.

"Làm theo." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn hất mặt không nhìn anh, nhưng vẫn nghe lời nắm quả đấm lại.

Người đàn ông vỗ vỗ mu bàn tay cô, lấy bông gòn tắm cồn lau lau mu bàn tay cô.

Đang lúc cồn lạnh chạm vào mu bàn tay trắng nõn của Viên Cồn Cồn, tay trái của cô gắt gao túm chặt quần áo của Hắc Viêm Triệt, cả người đều cứng ngắt rồi. Nước mắt lại càng dính ướt gối đầu.

Dù sao cũng là bác sĩ có kinh nghiệm, ra tay vừa nhanh vừa chính xác, ngay lúc kim nhỏ cắm vào mạch máu của cô, chỉ nghe thấy cô phát ra tiếng nức nở giống như động vật nhỏ, làm cho người ta không đành lòng, cởi bỏ dây cao su trên tay cô, dùng băng dán cố định kim tiêm "Được rồi, không có việc gì rồi."

Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nhìn anh ta một chút, không nói gì.

Đúng là cô bé đáng yêu a, bác sĩ cười khẽ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, theo bản năng muốn đưa tay ra lau. Lại bị đôi mắt tím làm cho sợ tới mức thu tay về "Như thế, tôi đi trước."

Hắc Viêm Triệt ừ một tiếng đại biểu cho trả lời.

Bác sĩ thu dọn dụng cụ của mình xong, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Em liếm cái gì?

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn kim tiêm trên tay, nhỏ giọng nức nở.

Hắc Viêm Triệt ngồi ở cạnh cô, lẳng lặng nhìn cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, giận dỗi hắt mặt, tự mình khóc.

"Người ta nói mỡ có thể chống lạnh, xem ra em là ngoại lệ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt mở miệng.

Viên Cồn Cồn không nói chuyện.

"Mỡ của em ngoài hiệu quả ‘thị giác’ và ‘xúc giác’ ra, thật đúng là không có tác dụng gì." Hắc Viêm Triệt tiếp tục nói.

Viên Cồn Cồn quay đầu, lớn tiếng nói "Đúng vậy a, mỡ của tôi đúng là không chống lạnh được, cái gì cũng sai, hơn nữa là do vương mắt của thiếu gia, vậy thì thì thế nào? Mẹ tôi nói, hạnh phúc chính là mèo ăn cá, chó ăn thịt, siêu nhân đánh quái thú nhỏ, tôi chính là thích ăn, tôi chính là thích mập không được sao? Tôi mập cũng chọc tới anh sao?"

"Em đang nói chuyện với ai?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm.

Viên Cồn Cồn chếp miệng, quay đầu không hé răng.

"Em là mèo hay là chó?" Hắc Viêm Triệt bóp mặt cô, nhàn nhạt hỏi.

"Tôi là quái thú nhỏ bị siêu nhân đánh." Viên Cồn Cồn uể oải nói.

Khóe miệng Hắc Viêm Triệt giật giật, tiếp tục ‘chà đạp’ mặt của cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn khóe miệng anh thoáng hiện cười khê, thì ra anh ngoài cười lạnh, ngoài cười trong không cười, vẫn còn có nụ cười giống người bình thường như vậy.

"Nhìn cái gì vậy?" Hắc Viêm Triệt dùng ngón tay đẩy cái mũi của cô lên.

Viên Cồn Cồn buồn bực quay đầu, không nhìn anh nữa.

Hắc Viêm Triệt đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, cầm một chén cháo bốc hơi nóng đi đến. "Ngồi dậy, ăn một chút."

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, bày tỏ cô không ăn.

Hắc Viêm Triệt coi từ chối của cô như không, có chút thô lỗ nâng cô dậy, để cho cô tựa vào đầu giường, sau đó ngồi xuống, múc chút cháo, đưa đến bên miệng cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, cuối cùng ngoan ngoãn bắt đầu ăn.

Hắc Viêm Triệt không rõ từ khi nào thì mình trở nên có kiên nhẫn như vậy, nhưng quả thật là anh đã lẳng lặng đút cô ăn xong một chén cháo.

Viên Cồn Cồn không dám hy vọng xa vời người nào đó sẽ lau miệng cho cô, cho nên lè lưỡi liếm liếm môi, tự cấp tự túc.

Hắc Viêm Triệt để chén xuống, nhìn nhìn cô, nhỏ giọng nói "Còn muốn ăn?"

"No rồi." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu.

"Vậy em liếm cái gì?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Vậy anh không lau miệng cho người ta cũng không cho người ta tự liếm sạch a." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói thầm .

"Hà?" Uy hiếp

Viên Cồn Cồn nhép nhép miệng, không nói chuyện.

Hắc Viêm Triệt cầm lấy khăn tay, thô lỗ lau chùi miệng của cô.

Viên Cồn Cồn cau mày, không dám phản kháng.

Không khí có chút trầm lặng.

Một lúc sau, "Em muốn về nhà hay không ?" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt mở miệng.

"Muốn." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

"Vì sao? Ở đây không tốt sao?" Hắc Viêm Triệt hỏi.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, không nói gì.

"Nói chuyện." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Tôi nhớ người nhà của tôi, tôi nhớ đám động vật nhỏ của tôi." Viên Cồn Cồn cúi đầu, hốc mắt đỏ lên.

"Na Tịch Thịnh Duệ là gì của em?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm.

"Anh trai." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Không khí lại bắt đầu trầm lắng.

"Tôi cho em về nhà." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

"Đêm nay đúng 12 giờ, tôi cho người đưa em về, 12 giờ trưa ngày mai em phải về đây." Hắc Viêm Triệt đứng lên lấy bình nước từ trong tủ lạnh, lại ngồi trở về.

"Nhanh như vậy." Viên Cồn Cồn bủi môi đỏ mọng.

"Không muốn sao." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Muốn!" Viên Cồn Cồn kích động hét lớn tiếng, sợ anh hối hận.

Hắc Viêm Triệt uống một hộp nước, không nói gì.

"Thiếu gia, cảm ơn anh." Viên Cồn Cồn kích động đưa tay ôm cổ anh, cười ngọt ngào nói.

Hắc Viêm Triệt không đẩy cô ra, cũng không nói chuyện.

"A. Máu." Đột nhiên Viên Cồn Cồn hét to, giống như gặp quỷ.

Hắc Viêm Triệt kéo tay cô, để cho cô dựa vào đầu giường, nhìn nhìn kim tiêm trên tay cô, máu chảy lại."Sợ thì đừng lộn xộn."

Viên Cồn Cồn để tay mình nằm ngang, nhìn giọt máu dần dần tan biến không thấy nữa, nhẹ nhàng thở ra.

"Hôm qua em xảy ra chuyện gì." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Tôi cũng không biết a. Tôi còn muốn hỏi anh đấy. Thật khó hiểu." Viên Cồn Cồn ủy khuất nhìn anh, tiếng nói biến mất dưới ánh mắt sắc bén của anh.

"Tôi gọi em đến em không biết?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Anh gọi tôi khi nào a. Anh Á tới, nói anh ấy không có việc gì làm cho nên đến thăm tôi, tôi gọi anh ấy chơi cờ bay với tôi a, sau đó đột nhiên anh ấy đứng lên, đoán chừng là muốn đi nhà vệ sinh, kết quả không cẩn thận đụng cái ghế dựa ngã sấp xuống đè lên người tôi, sau đó anh đã tới rồi, còn nhốt tôi vào chỗ vừa lạnh vừa tối kia." Viên Cồn Cồn càng nói càng nhỏ tiếng, đến cuối cùng hốc mắt lại đỏ lên.

Hắc Viêm Triệt gắt gao nhìn cô, một lúc sau "Không cho phép khóc."

"A.... . ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, hít hít cái mũi, cố gắng thu nước mắt lại.

"Buổi tối tôi gọi người đưa em về nhà." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, đứng dậy đi ra cửa.

"Thiếu gia. Anh đi à?" Viên Cồn Cồn khẽ gọi.

"Em có ý kiến?"

"Không có."

‘Ầm’ một tiếng, cửa mở ra lại đóng lại.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn cánh cửa màu hồng, cảm lấy điều khiển từ xa trên tủ đầu giường, mở ti vi, dời đến tối.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Nhớ cô!

Trong thư phòng

"Gần đây anh cực kỳ rảnh rồi?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn Á Tư đứng thẳng tắp.

"Làm sao có thể? Tôi bận rất nhiều việc, chủ nhân." Vẻ mặt của Á Tư là không thể.

"Á Tư, không có lần thứ hai, anh cũng biết tính tình của tôi." Hắc Viêm Triệt xoay mặt đi chỗ khác, nhìn tài liệu trong tay.

"Dạ, thiếu gia." Á Tư cười tí mắt nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn anh ta, cầm lấy bút máy ký tên mình lên phía dưới tài liệu.

Viên Cồn Cồn cầm chìa khóa cắm vào ổ khóa, lại dè vôn tay của mình lên, cửa mở ra rồi. Nhìn nhìn nhà của mình, người nào đó hưng phấn chạy đến cửa phòng của Viên Tịnh Lưu, xoay chuyển cửa. Xấu hổ. . . .

Viên Tịnh Lưu và Bàn Đồ Đồ nhìn người đang ở cửa, cứng ngắc tại chỗ.

Viên Cồn Cồn nhìn cha đang dè mẹ dưới người, cũng cứng ngắc tại chỗ.

Một lúc sau.

"Các người tiếp tục, ha ha. Cố lên a...." Viên Cồn Cồn cười ngây ngô gãi gãi đầu, tốt bụng đóng cửa lại.

"Viên Cồn Cồn!" Một tiếng rống dữ dội từ trong phòng truyền ra.

Viên Cồn Cồn vội vàng bôi dầu vào chân chạy đi. Thật đáng sợ, cha đang phun lửa.

"Anh Duệ, anh Duệ!" Viên Cồn Cồn vừa chạy vừa vui vẻ gọi, Na Tịch Thịnh Duệ cũng nghe tiếng gọi chạy ra.

Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô, cảm xúc mềm mại trong lòng quá quen thuộc, "Cồn Cồn?"

"Anh Duệ, em nhớ anh muốn chết." Viên Cồn Cồn ôm lấy eo của anh ta, làm nũng cọt cọt lui ở trong lòng anh ta.

"Sao em lại trở về?" Na Tịch Thịnh Duệ ôm chặt cô, khẽ vuốt mái tóc dài của cô.

"Thiếu gia cho người đưa em trở về." Viên Cồn Cồn vui vẻ nhìn anh ta.

"Anh ta cho người đưa em trở về?" Na Tịch Thịnh Duệ nhếch đầu mày lên.

"Đúng vậy a." Viên Cồn Cồn ôm cổ của anh ta, muốn được bế.

Na Tịch Thịnh Duệ ôm lấy cô, nhỏ giọng nói "Có ý gì?"

"Chính là cho phép em về nhà thăm người thân a, 12 giờ trưa mai phải đi về." Viên Cồn Cồn hôn một cái ba kêu vang trên mặt anh ta.

"Phải không." Na Tịch Thịnh Duệ thì thầm, lập tức cũng hôn lại một cái trên mặt cô "Em gầy."

"Thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn nghe vậy, ánh mắt liền phát sáng lên.

"Thật." Na Tịch Thịnh Duệ cười khê, nhéo nhéo cái mũi của cô.

"Anh Duệ, đi, em muốn đi thăm đám bảo bối." Viên Cồn Cồn đưa tay chỉ chỉ phía trước, làm người nào đó trở thành 'tài xế'.

"Đã gặp cha nuôi chưa?" Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô, vừa đi vừa hỏi.

"Gặp rồi." Viên Cồn Cồn mặt.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn mặt cô, cười nhẹ nói "Đồ mặt cái gì a?"

"Bọn họ bận rộn chế tạo em gái em trai." Viên Cồn Cồn gục mặt lên trên bờ vai anh ta, nhỏ giọng thì thào.

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, cười sờ sờ đầu của cô.

Viên Cồn Cồn mở cửa 'khu rừng nhân tạo' ra, tiến vào, rất nhanh, cô bị chìm ngập trong đám động vật rồi.

Na Tịch Thịnh Duệ nhú mày, nhìn cảnh tượng trước mắt.

"A. Từng em từng em, không nên kích động, Tiểu B, đừng nắm tóc chị, Tiểu Viên đừng liếm lỗ tai chị, Cầu Cầu, gai của em đâm chị, Tiểu Bạch, em quần thật chặt a, ha ha. Các em không nên như vậy a." Viên Cồn Cồn bị gục xuống đất, chịu đựng nhiệt tình của đám động vật.

Na Tịch Thịnh Duệ đi qua, giống như thường ngày, đa số động vật thấy anh ta đều lui lại, chỉ còn lại có một con rắn trắng nhỏ quấn ở trên tay cô, một con nhím nhỏ ru rú trong túi áo cô, một con chó trắng ngoan cô không ngừng liếm mặt cô, còn có một con sóc tham ăn, bám chặt ở trên đầu cô không chịu xuống.

"Ha ha, chị nhớ các em muốn chết rồi." Viên Cồn Cồn đưa tay ôm lấy chú cho trắng đáng yêu trước mặt, thân thiết hôn lên khuôn mặt nó, mà con rắn trắng nhỏ quấn ở trên tay cô cũng thuận thế leo lên trên đầu chó trắng, co thân thể mình lại, hình thành một bộ dáng như lạc đà, nhìn giống. Phệ nê.

Viên Cồn Cồn đứng dậy, đi tới hướng đám động vật khổng lồ, từng bước từng bước sờ soạng mấy lần, sau đó ngồi ở giữa chúng nó, đúc cho chúng nó ăn.

Na Tịch Thịnh Duệ bắt đắc dĩ lắc đầu, lấy một gói đồ từ trong ngăn tủ lớn ra, đưa cho cô.

Viên Cồn Cồn nhận lấy gói đồ, mở ra tóm lấy một chút, duỗi tay bỏ vào trong ao, rất nhanh, động vật trong nước thân thiết vây quanh tay của cô.

"Các em có ngoan ngoãn không?" Viên Cồn Cồn cười nói.

Quá nhiều động vật đều đã dùng đầu vây quanh thân thể cô, giống như đang trả lời cô.

Viên Cồn Cồn lau tay mình lên khăn, vui vẻ nói chuyện với chúng nó, xem như có phần giống làm bầm lâu bầu, nhưng thật sự nhìn kỹ sẽ phát hiện, ánh mắt đám động vật đều tập trung trên người cô, giống như đang nghe cô kể chuyện vậy.

Na Tịch Thịnh Duệ đi qua ngồi xuống, bế cô vào trong ngực, lẳng lặng nhìn cô nói chuyện, cười, đưa tay chơi đùa cùng đám động vật. Chúng nó cũng rất nhớ cô. Nhớ nụ cười của cô, nhớ sự đơn thuần của cô, nhớ giọng nói chuyện của cô, giống như anh ta. Rất nhớ cô. Đây là yêu thích? Hay là yêu?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất?

Viên Cồn Cồn thoải mái ngủ một giấc ở trong lòng Na Tịch Thịnh Duệ, 9 giờ sáng mới thức dậy rửa mặt, sau đó là sự 'dạy dỗ' nhiệt tình của Bàn Đô Đô và Viên Tịnh Lưu đến 11 giờ.

"Báo bối, đây là đồ ăn mẹ làm cho con, con đem tới cho tiểu soái ca kia đi." Bàn Đô Đô xách một hộp đựng thức ăn ba tầng đưa cho Viên Cồn Cồn.

"Tiểu soái ca nào?"

"Chính là chủ nhân bây giờ của con a, mẹ xem TV từng thấy cậu ấy, rất đẹp trai." Bàn Đô Đô vui vẻ nói.

"A... Nhưng vì cái gì a ? " Viên Cồn Cồn tiếp nhận hộp đựng thức ăn, nhìn bà khó hiểu.

"Con ngốc, có lẽ đi khắp thiên hạ, hỏi lộ hỏi lộ vẫn không thừa." Về mặt Bàn Đô Đô nghiêm túc nói.

"A... " Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

"Cồn Cồn, nhớ kỹ."

"Trước khi vào nhất định phải gõ cửa, người ta đã nhớ rồi cha." Viên Cồn Cồn vô cùng thân thiết kiễng chân lên hôn một cái lên mặt của ông.

"Đi đi, ngoan một chút. " Viên Tịnh Lưu giật giật khóe miệng, sờ sờ đầu của cô.

"Vây con đi, tạm biệt cha mẹ." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào phát phát tay, ngồi vào trong xe.

"Chúng ta chờ con trở về a..., bảo bối." Bànng Đô Đô vẫy mạnh tay chào cô, nhìn theo xe dần dần rời xa bọn họ." Tịnh Lưu, Cồn Cồn không có ở bên cạnh em, dù sao em vẫn rất lo lắng." Bànng Đô Đô nhìn Viên Tịnh Lưu, vẻ mặt không muốn.

"Đừng lo lắng, con bé giống em, người ngốc có cái phúc của ngốc." Viên Tịnh Lưu dắt tay bà xoay người đi trở về phòng.

"."

trên xe

Viên Cồn Cồn mở khóa cái bao lớn ra, ‘sinh vật ’ bên trong lập tức nhảy lên trên người cô.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn động vật trên người cô, không khỏi nhủ thầm, "thì ra em ở lại trong phòng lâu như vậy là để làm cái này. "

"không được nói cho cha biết a..., anh Duệ." Viên Cồn Cồn vui vẻ ôm chú cho trắng nhỏ, sờ sờ con rắn trắng nhỏ lại hôn con sóc nhỏ, sau cùng đặt con nhím nhỏ trên người bên cạnh chú chó trắng.

"Cồn Cồn, đó là nhà của người khác, không giống với nhà mình, em biết không?" Na Tịch Thịnh Duệ bế cô lên trên đùi.

"Em biết a, nhưng một mình em ở đó, cũng không có mọi người ở bên cạnh, rất đáng thương a, em chỉ đem theo mấy bảo bối qua cùng với em cũng không được sao?" Viên Cồn Cồn uất ức nhìn anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương tội nghiệp của cô, nhỏ giọng nói, "Cố gắng đừng để người ta phát hiện."

"sẽ khôn , em sẽ rất cẩn thận ." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào, hôn lên mặt anh ta một cái kêu vang.

Na Tịch Thịnh Duệ bắt đầu đi sờ sờ đầu của cô, không nói nữa.

Tạm biệt Na Tịch Thịnh Duệ, Viên Cồn Cồn vác cái bao lớn trên lưng, trong tay thì cầm một cái hộp thức ăn, đi vào nhà họ Hắc.

“Bạch quản gia, con đã trở về." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào chào hỏi Bạch quản gia trước cửa.

"Thiếu gia đến công ty rồi, con không có việc gì để làm, con có thể trở về phòng trước." Bạch quản gia nhìn nhìn người chung quanh, mặt không chút thay đổi nói.

"Được." Viên Cồn Cồn cười đi về phòng của mình.

Trong phòng

Viên Cồn Cồn vui vẻ thả đám động vật nhỏ trong bao ra ngoài, nhìn bọn nó nhảy loạn lên khắp phòng giống như đang thị sát sân bãi, vui vẻ vô cùng, thật đáng yêu a..., ôm bọn nó đến quả nhiên là đúng.

Đột nhiên, cửa mở ra, Viên Cồn Cồn sững sờ, nhìn người đi tới , "Chị Ký Dao?"

"Cồn Cồn." Mạnh Ký Dao cười cười với cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Tiểu Viên cạnh chân cô ta, không biết nên làm sao. Bị phát hiện rồi.

"Chị Ký Dao, cái này." Viên Cồn Cồn đứng dậy ôm lấy Tiểu Viên ngồi cạnh chân cô ta, nhìn cô ta bằng vẻ mặt không biết làm sao.

"Yên tâm đi, chị sẽ không nói ra ngoài ." Mạnh Ký Dao cười sờ sờ Tiểu Viên trong ngực cô.

"thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn vui vẻ nhìn cô ta.

"Đương nhiên là thật ." Mạnh Ký Dao gật gật đầu.

"Cám ơn chị, chị Ký Dao." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào nói.

"Nhưng mà Cồn Cồn, em có từng nghe qua một câu nói này chưa?" Mạnh Ký Dao cười khẽ ngồi xuống ghế tựa.

"Câu gì? " Viên Cồn Cồn lấy chai nước trái cây từ tủ lạnh đưa cho cô ta.

"Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất." Mạnh Ký Dao nhận lấy nước trái cây, thoáng lộ ra tươi cười.

"Có ý gì?" Viên Cồn Cồn khó hiểu nhìn cô ta.

"Em nuôi bọn nó ở trong này, nữ giúp việc khác ra ra vào vào sẽ phát hiện, sẽ nhanh chóng truyền vào trong lỗ tai thiếu gia, dựa theo tính tình của ngài ấy, cô lẽ sẽ giết chết hết tất cả bọn nó, rất có thể" Mạnh Ký Dao lo lắng nói.

"không không thể nào. Bình thường không có người đến chỗ của em a.". Viên Cồn Cồn có chút khăn trương ôm chặt Tiểu Viên trong lòng.

"Việc này không thể nói chắc được, dù sao em cũng là nữ giúp việc, nơi này lại là chỗ ở nữ giúp việc lộng lẫy như vậy, bất luận cứ ai cũng có thể tới, em có thể bảo đảm không có nữ giúp việc khác đi sao?" Mạnh Ký Dao lắc lắc đầu.

"Vậy làm sao bây giờ?" Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, có chút sốt ruột hỏi.

"Phòng thiếu gia." Mạnh Ký Dao cười khê, mở nắp chai nước trái cây uống một ngụm.

Viên Cồn Cồn ngăn người, Đứng vậy a, phòng thiếu gia cũng chỉ có cô và anh có thể vào, người khác, không có sự cho phép của anh thì không thể đi vào, nhưng mà." Thiếu gia có thể phát hiện hay không? "

"sẽ không, phòng thiếu gia lớn như vậy nên ngài ấy sẽ không chú ý đến từng nơi, hơn nữa mỗi ngày ngài ấy đều đến phòng sách, phòng tập thể thao, hoặc là phòng khác, lúc đi ngủ mới về phòng ngủ, tắm rửa rồi ngủ, sẽ không phát hiện, nếu em thật sự lo lắng thì buổi tối trước khi thiếu gia về phòng, em ôm bọn nó trở về không được sao? Buổi sáng sau khi gọi thiếu gia thức dậy, nhân lúc ngài ấy dùng bữa sáng em có thể lên đi từ phòng bếp, bắt bọn nó thả lại vào phòng thiếu gia."

"Chị biết rất rõ ràng a, chị Ký Dao." Viên Cồn Cồn nhìn cô ta bằng vẻ mặt báỉ phục.

"Trước khi em đến, chị là nữ giúp việc chuyên thuộc của thiếu gia." Mạnh Ký Dao cười nói.

"Nhưng mà mỗi ngày đều có người vào quét dọn phòng thiếu gia a." Viên Cồn Cồn buồn rầu túm tóc.

"Dù sao chỉ có một người, em tạo quan hệ tốt với cô ấy, hoặc là mỗi lúc như vậy, em liền lên đưa chúng nó ra ngoài không phải được rồi sao." Mạnh Ký Dao nhìn nhìn Tiểu Viên trong ngực cô, đề nghị.

"Vậy được rồi, cảm ơn chị Ký Dao, chị thật tốt." Viên Cồn Cồn nhìn cô ta cảm kích.

"không cần khách sáo, em lo sắp xếp đi, chị đi trước." Mạnh Ký Dao nhẹ cười nói, đứng dậy đi ra ngoài, để lại Viên Cồn Cồn suy nghĩ nên lấy cớ gì để rời khỏi anh hai lần? Ôm tới ôm đi cũng cần thời gian, đi nhà vệ sinh? Liền là cái này đi, người có ba cái gấp a. Nhưng mà phải làm như thế nào để ôm chúng nó về phòng mà thần không biết quỷ không hay? Hay là dùng bao lớn? Có phải có chút kỳ quái hay không thật là hại não a. . . .

Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn chủ nhân đáng yêu của mình, nhảm chán liếm liếm móng vuốt nhỏ của mình

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26: Đi rửa tay!

Viên Cồn Cồn đặt đám động vật ở một chỗ không ai chú ý trong phòng ngủ chính, cách giường lớn rất xa, nhưng lại có bình phong ngăn cách, nơi đó có một cái giá sách lưu ly thật lớn, lớn đến mức có thể chứa hơn năm người, cửa giá sách là thủy tinh khắc lỗ hoa, Viên Cồn Cồn trải một lớp vải bông bên trong giá sách, để chúng nó vào giá sách, bởi vì cửa có khắc lỗ hoa nên không cần lo lắng chúng nó sẽ bị ngột chết, sau đó để vào rất nhiều đồ ăn vặt và đồ chơi của từng con, dặn dò chúng nó không được làm ồn ra tiếng động, mới yên tâm đi ra phòng.

"Cồn Cồn, thiếu gia đã về, đang tìm em." Bạch Nhã Văn đi vào phòng Viên Cồn Cồn, sốt ruột kéo cô đi ra ngoài.

"A? Nhanh như vậy?" Viên Cồn Cồn mới trở về từ phòng người nào đó thăm đồ mồ hôi lạnh, thật nguy hiểm

"Đi mau." Bạch Nhã Văn thúc giục cô.

"Đợi một chút." Viên Cồn Cồn tránh thoát tay của cô, đi đến trước bàn cầm lấy cái hộp thức ăn 3 tầng kia, cầm theo đi ra ngoài cùng Bạch Nhã Văn.

Trong phòng sách

"Thiếu gia, anh đã về a." Viên Cồn Cồn cầm theo một cái hộp thức ăn, gãi gãi đầu cười ngây ngô.

"Đây là cái gì?" Hắc Viêm Triệt không trả lời câu hỏi kém thông minh kia, nhìn nhìn hộp thức ăn trên tay cô, nhàn nhạt hỏi.

"Cái này a, là mẹ tôi làm hối lộ anh." Viên Cồn Cồn đặt hộp thức ăn ở trên bàn làm việc của anh, nhìn anh cười hì hì.

Hắc Viêm Triệt không nói lời nào, nhìn lại cô.

"Ách. Là tặng cho anh?" Viên Cỏ Cỏ suy nghĩ tìm một từ thích hợp.

Hắc Viêm Triệt vẫn không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

(Edit : babynhox - ĐDLQĐ)

"Dù sao cũng chính là đưa cho anh thôi, anh nếm thử xem " Viên Cỏ Cỏ mở nắp hộp thức ăn ra, đưa tay muốn túm lấy thứ bánh bao tròn vo nức ních bên trong.

‘bốp’ một tiếng, móng vuốt nhỏ đáng yêu của người nào đó bị đánh ra xa hộp thức ăn.

"A. Đau quá, anh làm gì a." Tay trái của Viên Cỏ Cỏ nắm lấy tay phải, nhìn nhìn mu bàn tay bị đánh hồng hồng, ừy khuất meo meo.

"Đi rửa tay." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cỏ Cỏ chép miệng"Vậy sao anh không đi?"

Hắc Viêm Triệt thờ ơ nhìn nhìn cô, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Viên Cỏ Cỏ nói nhỏ, đi theo phía sau anh.

Sau khi rửa tay xong, Viên Cỏ Cỏ vọt tới trước bàn đưa tay tóm lấy một cái bánh bao vẫn còn nóng hổi, mở rộng miệng vừa định hung hăng hôn lên môi ‘trắng tuyết’ của nó nhưng lại cứng mặt rồi. Nhìn nhìn khuôn mặt tuần tú không chút thay đổi của Hắc Viêm Triệt, cực kỳ thức thời đưa đến bên miệng anh, lại còn kèm theo nụ cười ngây ngô lấy lòng, ‘Ha ha, thiếu gia, anh ăn."

Hắc Viêm Triệt há mồm cắn một cái, tao nhả nhai kỹ, một lúc sau nói "Tay nghề hơn em."

"Mẹ là mẹ tôi, đương nhiên giỏi hơn tôi." Viên Cỏ Cỏ nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt nhận bánh bao trong tay cô, bắt đầu ăn.

Viên Cỏ Cỏ lại vội vàng duỗi tay vào hộp, lấy một cái bánh bao nữa, hai tay nâng lên, răng trắng không lưu tình cắn lên.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, luôn có một loại cảm giác, cô đang giết hại ‘đồng loại’.Móng vuốt nhỏ trắng giống như bánh bao này, đáng người tròn tròn như bánh bao này, nhìn nhìn, không tự chủ được nói một câu nói "Cùng một cội nguồn sinh ra, sao lại tương tàn nhau."

Á Tư đứng một bên không khỏi cười lên tiếng.

Viên Cỏ Cỏ nhìn anh khó hiểu, lại cầm hộp thức ăn đến trước mặt Á Tư và Nhã Tư "Anh Á, anh Nhã, các anh cũng ăn."

Á Tư và Nhã Tư nhìn nhìn nét mặt Hắc Viêm Triệt, không hện mà cùng đưa tay cầm lấy một cái, cũng bắt đầu ăn.

Sau khi Viên Cỏ Cỏ tiêu diệt sạch bánh bao, mở tầng thứ hai ra, thì ra là com nắm a, vui vẻ cầm lấy một cái, đưa cho Hắc Viêm Triệt"Thiếu gia, com nắm a..., mẹ tôi làm com nắm gạo nếp ăn rất ngon a, bên trong có rất nhiều đồ ngon."

Hắc Viêm Triệt tiếp nhận, im lặng không hé răng, bắt đầu ăn.

Viên Cỏ Cỏ cũng cầm lấy một cái, không làm ra vẻ chút nào mà bỏ vào miệng ăn.

Một lúc sau, Viên Cỏ Cỏ lại gần bên tai Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng nói "Thiếu gia, anh có cảm thấy ánh mắt của anh Á và anh Nhã nhìn tôi rất kỳ quái hay không?"

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, không nói chuyện.

"Giống như cô nữ sinh nhỏ phát hiện ra nam mình tinh thần tượng mình sùng bái thì ra là một tên béo phệ. chính là cảm giác này." Viên Cỏ Cỏ nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói đến.

‘bốp’ một tiếng, không ai nhìn thấy Hắc Viêm Triệt ra tay, nhưng thật sự là ra tay rồi.

"A. Sao anh đánh tôi." Viên Cỏ Cỏ ôm đầu bị thương, ai oán nhìn anh, thật quá đáng, dùng sức như vậy.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, lấy com nắm chưa ăn ở trong tay cô nhét vào miệng, tao nhả ăn.

"Đó là của tôi." Viên Cỏ Cỏ đưa muốn cướp về, nhưng bàn tay đến bên miệng anh, suy nghĩ một hồi lâu vẫn không có gan dám cướp lại đồ từ trong miệng anh, chép miệng, móng vuốt trắng nõn lại duỗi tay về hướng hộp thức ăn.

Hắc Viêm Triệt cầm nắp che hộp thức ăn lại, ngăn cản móng vuốt của người nào đó.

"Tôi muốn ăn." Viên Cồn Cồn không vui nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Hắc Viêm Triệt, kêu meo meo.

Hắc Viêm Triệt chỉ cho cô một cái ánh mắt lạnh lùng, không nói gì.

"Anh ăn. Anh ăn. Ha ha, không cần khách sáo với tôi." Viên Cồn Cồn lùi bàn tay nhỏ của mình lại, cười lấy lòng, liếm liếm ngón tay đầy dầu mỡ, vẻ mặt không muốn.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, phun ra ba chữ "Đi rửa tay."

Viên Cồn Cồn rũ bả vai xuống, đi vào phòng tắm, vô cùng suy sụp. Hu hu. Cô còn muốn ăn.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn thuộc hạ của mình nén cười, lạnh giọng hỏi "Nét mặt của các người như vậy là sao?"

"Chủ nhân, ngài biết ăn bánh bao a, quả thật là có loại cảm giác thiếu nữ phát hiện thần tượng của mình lại béo phệ a." Á Tư nhìn anh bằng vẻ mặt chân thành.

Hắc Viêm Triệt lạnh nhìn mặt anh ta, "Ra ngoài."

"Dạ, chủ nhân." Á Tư cung kính hành lễ, đi ra ngoài, Nhã Tư đi theo phía sau anh ta.

Sau khi đóng cửa lại, một tiếng cười sang sảng không kiêng nể gì truyền vào lỗ tai Hắc Viêm Triệt, Hắc Viêm Triệt mở hộp thức ăn ra, lại cầm lấy một cái bánh bao, tuy là lần đầu tiên ăn nhưng mà. . . . Anh cũng không chán ghét bánh bao, cơm nắm.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 27: Con của Đại B!

Bên cạnh bể bơi.

Viên Cồn Cồn ôm một cái khăn tắm trong tay, ngồi ở ghế tựa nhìn Hắc Viêm Triệt tuần tú trong nước, thật sự đẹp trai đến mức ranh giới, nếu tính tình không xấu xa như thế thì sẽ có rất nhiều nữ sinh thầm mến anh? Giống như anh Duệ có rất nhiều nữ sinh thầm mến, thật là kỳ quái, sao bọn họ không có nhiều thịt chứ, đưa tay sờ sờ bụng nhỏ của mình, cảm xúc mềm mại vào tay, cực kỳ rõ ràng, những thứ này đều là thịt, không phải xương cốt. Thở dài, thật ra không thể nói là cô không tốt, ít nhất là cô thành thực, mọi người nhìn thấy cô đều biết bình thường cô ăn rất nhiều, nhưng bọn họ cũng không thành thực, rõ ràng bình thường ăn rất nhiều, cũng không có nhiều thịt, làm cho mọi người nhìn họ đều cho rằng họ ăn rất ít, như vậy không chỉ có không thành thực mà còn là rất lãng phí lương thực nhà nước. Nhìn nhìn đồng hồ anh đặt trên bàn, 11 giờ tối.

"Thiếu gia." Người nào đó gọi.

Hắc Viêm Triệt nhìn về phía cô, không nói gì.

"Tôi muốn đi nhà vệ sinh." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, xoay người tiếp tục bơi.

Viên Cồn Cồn đứng lên, để khăn tắm trong lòng đặt ở ghế tựa, sau đó đi về hướng 'nhà vệ sinh'.

Viên Cồn Cồn 'lén' đưa đám bảo bối nhỏ trở về phòng, lúc trở về bên cạnh bể bơi bên cạnh, Hắc Viêm Triệt đã đi lên hồ bơi, đứng ở bên cạnh hồ nhìn cô.

Viên Cồn Cồn đi qua lấy khăn tắm choàng lên trên người anh "Thiếu gia, đi thôi, không nên để bị cảm."

Hắc Viêm Triệt cầm lấy khăn tắm lau chùi thân thể, sau đó tiện tay vứt đi, vừa lúc bao trùm lên trên đầu cô bé nào đó.

"A." Viên Cồn Cồn khẽ kêu một tiếng, lấy khăn tắm từ trên đầu xuống, thở phì phì nói "Thiếu gia, anh như vậy thật không tốt, vô cùng không tốt!"

Hắc Viêm Triệt quay đầu nhìn về phía cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn cầm khăn tắm lui về phía sau một bước, ngập ngừng nói "Vốn là vậy mà."

"Em vừa mới đi đâu hả ?" Hắc Viêm Triệt vén vén tóc trắng ẩm ướt.

"Đi nhà vệ sinh!" Viên Cồn Cồn ngăn người, lập tức nói.

Hắc Viêm Triệt lẳng lặng nhìn cô, không nói gì.

"Làm sao vậy?" Viên Cồn Cồn nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, thật sự là không đoán ra suy nghĩ của anh.

Hắc Viêm Triệt chỉ nhìn cô, không có trả lời cô.

"Thiếu gia?" Viên Cồn Cồn lấy tay chọc chọc vào thân hình gọi cảm của anh.

Hắc Viêm Triệt xoay người trở về phòng, để lại một mình cô cảm khăn tắm ướt ngo ngác đứng ở tại chỗ. Đây. Lại làm sao vậy.

Ngày hôm sau, lúc hơn 10 giờ tối, Viên Cồn Cồn lại dùng một cách cũ, chỉ là đang lúc cô mở cửa giá sách thủy tinh ra.

"Viên Cồn Cồn!" Một tiếng rống dữ dội đáng sợ từ sau lưng cô truyền đến, cô sợ tới mức ngã ngồi ở trên mặt đất, xoay người nhìn nhìn người đàn ông tuần tú đứng ở trước mắt, có một loại cảm giác muốn chạy trốn.

"Thiếu. Thiếu gia." Người nào đó ngập ngừng.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn động vật bên trong giá sách đang bò hoặc hoặc đi tới dấn vào người cô, trong đôi mắt tím là lửa giận.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng một cái, ngây ngô cười chỉ chỉ chú chó trắng đang tiến vào ngực cô "Thiếu gia, tôi giới thiệu với anh, nó là Tiểu Viên, là con của Đại Viên." Lại chỉ chỉ con rắn trắng nhỏ vòng trên người Tiểu Viên giống con lạc đà béo phệ "Đây là Tiểu Bạch, là con của Đại Bạch." Tiếp theo lại chỉ chỉ con nhím nhỏ chui vào trong túi áo của cô "Đây là Cầu Cầu, là con của Đại Cầu." Sau cùng chỉ chỉ con sóc nhỏ đứng ở trên vai cô ôm hạt thông "Đây là Tiểu B."

"Là con của Đại B." Hắc Viêm Triệt cười lạnh tiếp lời của cô.

"Thiếu gia, anh thật sự là liệu sự như thần, quá thông minh." Viên Cồn Cồn sững sốt, nhìn anh bằng vẻ mặt sao mà anh biết được.

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt lộ ra một cái mỉm cười làm cho vạn vật trên thế giới đều thay đổi sắc mặt, Viên Cồn Cồn cũng nhìn ngây ngốc, nhưng mà cái mỉm cười này chỉ kéo dài có 3 giây.

"Viên Cồn Cồn! Em dám lên nuôi loại sinh vật này ở trong phòng tôi? ! Tôi sẽ bóp chết em!" Hắc Viêm Triệt phát ra một tiếng rống to, người nào đó sợ tới mức lui ra phía sau vài bước.

"Anh. Anh đừng tức giận. Cùng lắm thì tôi nuôi ở bên ngoài." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn than khóc, nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt hít vào một hơi, dơ tay liền muốn tát vào đầu cô một cái, xem xem có thể đánh cho cô tỉnh hay không.

"A. Anh đừng tay!" Viên Cồn Cồn thấy bàn tay to của anh nâng lên, vội vàng hô to ra tiếng.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, nhìn cô, cô là đang bùng nổ? Ai ngờ.

"Tôi. Tự tôi đánh." Viên Cồn Cồn nâng bàn tay nhỏ của mình lên, nhắm ngay đầu của mình vỗ xuống.

Hắc Viêm Triệt sững sốt, không biết nên nói cái gì.

"Thiếu gia, đã khuya, ngủ ngon a...." Viên Cồn Cồn xoa xoa đầu của mình, đứng dậy ôm đám bảo bối của mình muốn đi ra cửa.

"Trở lại!" Hắc Viêm Triệt hét lớn một tiếng.

Viên Cồn Cồn mím môi, đứng ở trước mặt anh.

"Vứt bỏ." Hắc Viêm Triệt nhìn đám động vật trên người cô, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, vẻ mặt anh muốn vứt bỏ chúng nó thì tôi cũng không muốn sống.

"Là muốn tôi tự ra tay?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, vẻ mặt không vui.

Đột nhiên hốc mắt Viên Cồn Cồn đỏ lên "Anh xem, Tiểu Viên có lông rất đáng yêu a, Tiểu B có cái đuôi, rất Đặc biệt a, Tiểu Bạch có da trắng, rất gọi cảm a, Cầu Cầu có gai, rất dũng mãnh a, thiếu gia, để cho tôi nuôi có được hay không?"

"Không được!" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng.

"Vì sao không được? Hu hu, một mình tôi ở đây lẻ loi hủi quạnh, không có cha mẹ yêu thương, cũng không được anh Duệ cưng chiều, tôi chỉ có một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy, vì sao không được? Hu hu. Tôi muốn về nhà. Hu hu. Cha. Mẹ. Anh Duệ." Viên Cồn

Cổn đáng thương tội nghiệp rớt nước mắt, bộ dáng tiều tụy đáng yêu làm cho người ta không đành lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 28: Sau này không được chiếm tiện nghi của tôi!

"Viên Cồn Cồn, chiều này vô dụng." Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng, thoáng lộ ra nụ cười trào phúng.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, đặt tất cả đám bảo bối trên tay và trên người ở xuống mặt đất, đột nhiên nhón mũi chân, đưa tay ôm cổ của anh, 'ba' đặt một nụ hôn kêu vang lên trên mặt anh.

Hắc Viêm Triệt ngơ ngác nhìn 'cơm nắm' gần như là 'treo' trên người anh, không thể tin được bản thân mình bị khinh bạc.

Viên Cồn Cồn chảy nước mắt, nhỏ giọng meo meo "Như vậy được chưa?"

Hắc Viêm Triệt đẩy cô ra, lạnh giọng nói "Không được!"

"Vì sao không được? Mỗi lần anh Duệ đều. . . ." Viên Cồn Cồn sốt ruột muốn nói cái gì đó.

"Ngậm miệng! Viên Cồn Cồn, em cho mình là ai? Tùy tiện tặng người khác một nụ hôn thì người đó phải chấp nhận yêu cầu của em sao?" Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô, bắt đầu rống lớn, nghĩ đến cô cũng làm như vậy đối với người, không biết vì sao lại có cảm giác nóng ruột.

"Tôi. . . ." Viên Cồn Cồn bị anh dọa hoảng sợ, ngơ ngác nhìn anh, cắn chặt môi dưới, từng giọt nước mắt chảy xuống dưới khuôn mặt.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Edit : babynhox - DĐLQĐ

Viên Cồn Cồn cúi đầu, bàn tay nhỏ không ngừng lau nước mắt chảy xuống, nói đứt quãng "Đúng. Thật xin lỗi, tôi. ngày mai tôi liền gọi anh. anh Duệ đến đón chúng nó. Đưa chúng nó về."

Hắc Viêm Triệt mắng khế một tiếng, ôm cô vào trong lòng, nâng mặt cô lên, thô bạo hôn lên môi đỏ mọng của cô.

"Ừm." Viên Cồn Cồn tròn to hai mắt đầy nước, nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng lớn trước mặt cô.

Hắc Viêm Triệt say sưa hôn cô gái nhỏ trong lòng, nụ hôn bá đạo làm cho người ta hít thở không thông, khiến cho người không có kinh nghiệm nào đó hoảng sợ.

"Thiếu. Ừm. Gia." Viên Cồn Cồn muốn tránh thoát, lại bị anh gắt gao giữ trong ngực, chỉ có thể bị động đi theo tiết tấu của anh, nhưng mà. Cô muốn thở a.

Hắc Viêm Triệt khẽ cắn đầu lưỡi của cô, làm cho cô run rẩy.

Ngay lúc Viên Cồn Cồn sắp ngất đi, anh mới buông tha cô.

Toàn thân Viên Cồn Cồn không còn sức lực tựa vào trong lòng Hắc Viêm Triệt, thở phì phò từng ngum từng ngum, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn Hắc Viêm Triệt "Thiếu gia. Anh không thể như vậy, mẹ nói, chỉ có hai người yêu nhau mới có thể hôn môi."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, buông cô ra "Em nghĩ rằng tôi muốn hôn em sao? Tôi chỉ là không muốn bị thiệt thòi, em hôn tôi một lần tôi hôn em một lần, sau này không được chiếm tiện nghi của tôi."

"A.... . ." Viên Cồn Cồn ngây ngốc gật gật đầu, lập tức cúi đầu nhỏ giọng nói "Tôi đi ra ngoài, ngủ ngon." Nói xong, ngồi xổm người xuống ôm lấy đám bảo bối của cô, rầu rĩ không vui đi ra ngoài cửa.

"Đứng lại." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn xoay người, phòng bị ôm chặt bảo bối trong lòng.

"Ôm bọn nó đến vườn hoa, sau này không cho phép chúng nó vào phòng." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, đột nhiên hưng phấn chạy đến trước mặt anh "Thiếu gia, ý của anh là tôi có thể nuôi chúng nó sao?"

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Thiếu gia, anh thật tốt." Viên Cồn Cồn tươi cười rạng rỡ muốn hôn anh một cái, ngay lúc vui vẻ kề sát khuôn mặt anh lại dừng lại, cười gượng lùi mặt về, nhỏ giọng nói "Tôi không chiếm tiện nghi của anh."

Hắc Viêm Triệt nhú nhú đầu mày "Mau về ngủ đi."

"Dạ, thiếu gia, ngủ ngon a...." Viên Cồn Cồn vui vẻ nói xong, ôm đám bảo bối của mình đi ra khỏi phòng của anh.

Hắc Viêm Triệt sờ sờ mặt mình, cảm giác vừa nãy. Là thất vọng sao?

Tám giờ ba mươi phút sáng.

"Thiếu gia ~~~~~ thức dậy a a a a a." Viên Cồn Cồn dùng hết sức đứng bên giường Hắc Viêm Triệt hô to .

Hắc Viêm Triệt mở to mắt, đôi mắt tím lẳng lẳng nhìn cô.

"Chào buổi sáng, thiếu gia." Viên Cồn Cồn vẫy vẫy tay cười ngọt ngào.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, rời giường đi vào phòng tắm.

"Thiếu gia, hôm nay anh muốn ăn cái gì?" Viên Cồn Cồn chạy nhảy đi theo phía sau anh, tâm trạng vô cùng tốt.

Hắc Viêm Triệt chà răng xong, lạnh lùng nói "Em đưa chúng nó đến vườn hoa chưa?"

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

Viên Cồn Cồn sùng sốt, xấu hổ gãi gãi đầu "Còn chưa."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, bắt đầu phát ra hơi lạnh.

"Anh. Anh đừng tức giận, buổi tối lạnh cho nên tôi sợ." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn về mặt của anh, lo lắng cúi đầu xoắn ngón tay.

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, lập tức đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn đi theo phía sau của anh, không nói nữa.

Hắc Viêm Triệt mở cửa phòng cô ra, thấy đám động vật ngủ ở trên giường lớn màu hồng, lúc này chính vì anh đi vào mà mờ mắt, nhìn anh lo lắng không yên.

"Thiếu gia, anh đừng làm chúng nó bị thương." Viên Cồn Cồn khẩn trương kéo lấy cổ tay áo của anh, nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt chỉ dùng đôi mắt tím lẳng lẳng nhìn đám động vật trên giường, lúc này, Tiểu Bạch lượn quanh đến trên người Tiểu Viên, Tiểu B và Cầu Cầu cũng chia nhau bò lên thân thể nó, Tiểu Viên nhảy xuống giường đứng trên mặt đất, nhìn Hắc Viêm Triệt phát ra tiếng hừ hừ giống như trẻ sơ sinh, rất đáng yêu.

Viên Cồn Cồn ngồi xổm người xuống muốn ôm lấy chúng nó, lại bị tiếng gầm hét giận dữ mà ngừng.

"Không được ôm!"

Viên Cồn Cồn chếp miệng, nghe lời đứng lên.

Hắc Viêm Triệt xoay người đi ra phòng của cô, kỳ quái chính là, đám động vật lại đi theo phía sau của anh, giống như anh là vương giả, chúng nó đều là con dân mà anh thống trị.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Vòng mông của em nhét vào được sao?

Vườn hoa.

Viên Cỏ Cỏ không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt. Đây. Đây nhất định là một khu vui chơi khổng lồ a, hơn nữa còn là khu vui chơi của động vật, có nhiều loại tổ rất cao cấp, không giống với phòng nhỏ tư nhân, có thủy tinh, có trên cây to, có ngọc lưu ly, có trên tảng cây, có trên mặt đất, còn có đủ loại đồ chơi, ngay cả cầu trượt cũng có, thật đáng yêu a. Viên Cỏ Cỏ hưng phấn đi đến chỗ cầu trượt xinh xắn, vui vẻ nhìn Hắc Viêm Triệt phía sau "Thiếu gia, thật đáng yêu, rất muốn chơi a."

Hắc Viêm Triệt đánh giá cô từ trên xuống dưới, thoáng lộ ra cười lạnh "Vòng móng của em nhét vào được sao?"

Nghe vậy, Viên Cỏ Cỏ theo bản năng sờ sờ móng tròn của mình, tiếc hận thở dài "Cũng đúng a...."

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Viên Cỏ Cỏ ôm lấy Tiểu Viêm đang ngoan ngoãn khác thường ở bên chân Hắc Viêm Triệt, đặt nó lên cầu trượt một cái, vù một cái, động vật nhỏ đáng yêu nào đó liền nằm thẳng cẳng bốn chân, tư thế trượt xuống rất đáng yêu, cô bé nào đó mừng rỡ cười đến kêu ngọt, "Oa. Tiểu Viêm thật đáng yêu a..., đến đây, các em cũng thử đi." Viên Cỏ Cỏ vui vẻ muốn ôm lấy bảo bối khác.

"Đi." Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, kéo lấy tay cô đi vào phòng.

"A. Thiếu gia đợi một chút, tôi còn muốn chơi." Viên Cỏ Cỏ nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt xoay người, lạnh lùng nhìn cô.

"Ách. Anh đói bụng sao...? Nấu bữa sáng trước." Viên Cỏ Cỏ cười lấy lòng, chủ động nắm tay anh kéo về phía trước .

"Thiếu gia, anh làm mấy thứ này khi nào a?" Viên Cỏ Cỏ nhỏ giọng hỏi.

Không có câu trả lời.

"Thiếu gia, bây giờ đám động vật nhỏ rất hạnh phúc, có nhiều đồ chơi và đồ ăn vặt như vậy, còn có đủ loại tổ, thật sự là rất đáng yêu." Viên Cỏ Cỏ tiếp tục nói.

Vẫn không có câu trả lời.

"Thiếu gia, bây giờ người ta thật sự là càng ngày càng thông minh, anh nói có đúng không?" Viên Cỏ Cỏ vẫn tự mình nói.

Vẫn là không có người trả lời như cũ.

Trong thời gian tiếp theo, Viên Cỏ Cỏ vẫn làm bầm lều bầu cảm thán, Hắc Viêm Triệt chỉ lẳng lặng bước đi, anh phát hiện. Tay của cô cũng giống như thịt trên người cô, mềm mại, ấm áp. Làm cho người ta không muốn buông tay.

Trong phòng sách.

Hắc Viêm Triệt đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn cô gái chơi vui vẻ ở ngoài cửa sổ, cười đến sáng lạn, anh làm sao vậy? Khi nào thì trở nên thấu hiểu lý lẽ như vậy rồi hả ? Đơn giản là vì hành động lên nhìn vườn hoa ngoài cửa sổ của cô nên đề cho cô 'trở về phòng nghỉ ngơi' sao? Đơn giản là vì nước mắt cô, nét mặt thất vọng của cô, liền đồng ý cho cô giữ lại những 'thứ' chứng mất kia sao? Còn gọi người đến vườn hoa làm mấy thứ trẻ con như vậy. Thật sự là gần đây anh rất không bình thường rồi.

Nhưng mà, thấy cô lộ ra tươi cười này anh liền cảm thấy thoải mái. Thật ra làm như vậy cũng không có gì không tốt. Những thứ này, dường như cũng không phải là hiện tượng gì, đáng sợ nhất chính là đêm qua anh lại mơ thấy cô. Từ trước đến bây giờ anh chưa từng nằm mơ. Lần đầu tiên lại mơ thấy con nấp? Lúc này, con nấp đang chơi cùng đám động vật bị vấp ngã, quần lót hình hoạt họa buồn cười lại chiếu vào mắt anh một lần nữa, nhếch mày kiểm nhìn cô ngồi dậy, ngồi chồm hổm trên mặt đất, lúc này Bạch Nhã Tĩnh và Bạch Nhã Văn đi đến bên cạnh cô, vẻ mặt cười cười sờ sờ đầu cô, lại còn véo mặt cô, không biết vì sao, anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bạch Nhã Văn kéo cô đứng lên, Bạch Nhã Tĩnh giúp cô phủi cỏ rom trên váy, ba người bắt đầu nói một chút cười đùa một chút, Hắc Viêm Triệt nhúu chặt lông mày ngồi trở lại ghế xoay, tiếp tục nhìn tài liệu, dường như mỗi người trong nhà này đều rất thích cô, bao gồm cả vú Bạch và Nhã Tư, cô. Dường như thật sự có thể khiến người ta yêu mến. 3 năm. Sau 3 năm, cô sẽ về nhà của cô, anh đạt được tự do. Vậy trong 3 năm này, để cho anh chăm sóc cô đi. Không. Là nô dịch! Cô là của nữ giúp việc ú của anh, một mình anh.

Lại là một buổi sáng nắng tươi sáng, Viên Cỏ Cỏ xuất hiện bên giường Hắc Viêm Triệt đúng giờ, vẫn cách trước sau như một "Thiếu gia ~~~ thức dậy a, a a a a a."

Hắc Viêm Triệt mở mắt tím ra, không nhìn cô lập tức đi vào phòng tắm.

Edit : babynhox - DDLQĐ

"Thiếu gia, bữa sáng hôm nay ăn bánh quẩy và sữa đậu nành có được không?" Viên Cỏ Cỏ cười hì hì hỏi.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt đáp lại, bắt đầu rửa mặt.

Viên Cồn Cồn cười đi ra khỏi phòng tắm, bắt đầu thu dọn giường lớn.

"Viên Cồn Cồn ." Hắc Viêm Triệt gọi côm nắm đang thu dọn giường đưa lưng về phía anh.

"Ồ đây." Viên Cồn Cồn quay người lại nhìn anh.

"Ngày hôm qua em ôm bọn nó vào phòng rồi hả ?" Hắc Viêm Triệt hỏi, giọng điệu lạnh lùng, cho thấy điềm báo rất rõ ràng.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nghĩ nghĩ "Không có a, anh đã nói không cho phép mà."

"Không có?" Giọng điệu của Hắc Viêm Triệt càng rét lạnh.

"Thật sự không có, lừa anh thì tôi là Tiểu Trư." Viên Cồn Cồn ra sức lắc đầu, giờ tay lên thề.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn đi theo phía sau anh, buồn bực túm tóc, anh lại tức giận?

1 giờ 15 phút khuya, một bóng dáng cao lớn, xuất hiện trong căn phòng màu hồng nhạt.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt, khả năng nhìn trong đêm tối làm cho anh có thể nhìn rõ trên giường không có một bóng người, cô bé ú chết tiệt, đã trể thế này mà không có ở đây, như thế sẽ chỉ có ở một chỗ, chỉ thấy anh tức giận xoay người, đi ra phòng.

Trong vườn hoa, một cái lều trại màu trắng được dựng lên ở một chỗ không ai để ý, xung quanh ngoài lều trại còn dựng đứng một cái đèn trắng nhỏ, tản ra hơi nóng dưới mọi tiếng động vắng vẻ ban đêm.

Viên Cồn Cồn ôm Tiểu Viên trong lòng ru rú ở trong chăn, làm sao cũng không ngủ được, hôm nay anh Á kể cho cô nghe một chuyện ma. Đến bây giờ trong đầu cô vẫn còn những tình tiết đáng sợ đó.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 30: Cồn Cồn hoảng sợ

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân truyền đến, Viên Cồn Cồn khản trương ngừng hô hấp, đã trể thế này. . . . . Tất cả mọi người đã ngủ, sao có thể có tiếng bước chân? Trong đầu vang vọng tiếng kể chuyện của Á Tư (một loạt tiếng bước chân truyền đến, cửa khóa lều trại bị kéo ra, một gương mặt xác chết thối rửa duỗi vào, lộ ra một mím cười, chỉ thấy khoe miệng tươi cười của xác chết kẻ sát lỗi tai cô gái, nhỏ giọng nói, "Ra đây. . . . .") ngay lúc người nào đó đang trong trạng thái nhớ lại, hai chữ tối tăm nặng nề kia lại truyền lỗi tai người nào đó "Ra đây!"

Viên Cồn Cồn hoảng sợ, thiếu chút nữa là siết chết Tiểu Viên ở trong lòng, sợ hãi đến nước mắt là tả chạy xuống, xác chết. . . . . Ra đây. . . . . Cùng một hoàn cảnh, lều trại. . . . . Tiếng bước chân. . . . .

Hắc Viêm Triệt không đợi đến câu đáp lại, không kiên nhẫn kéo ra khóa kéo. . . . . Đi vào.

"A. . . . . Không được tới đây!" Viên Cồn Cồn nghe thấy tiếng khóa kéo bị kéo ra, chui vào ổ chăn lớn tiếng thét lên.

Hắc Viêm Triệt nghe tiếng khóc nức nở của cô, nhếch mày kiểm.

"Hu hu. . . . . Anh đừng qua đây tôi sẽ không ra ngoài, anh đừng qua đây, trên tôi có hai người già dưới không có ai, còn có một thiếu gia để hầu hạ, đảm bảo bồi nhà tôi đều chờ tôi nuôi, anh đừng ăn tôi, tôi có nhiều thịt nhưng tôi không thích tắm rửa, không thể ăn, đều là da chết, mọi người đều nói ăn thịt phải ăn thịt tinh chất, thịt mỡ không thể ăn, anh đi tìm thiếu gia của tôi đi, toàn thân anh ấy đều là thịt tinh chất, vóc người vô cùng đẹp, mỗi ngày rèn luyện thân thể, anh ấy lại đặc biệt thích sạch sẽ, thịt của anh ấy nhất định ăn ngon, hu hu. . . . . Là thật , anh đi tìm anh ấy đi." Viên Cồn Cồn trốn ở trong ổ chăn khóc lớn nói năng lộn xộn, vừa khóc vừa nói.

Hắc Viêm Triệt lộ ra cười lạnh, lạnh giọng nói "Em đúng là đã đánh giá tôi rất cao."

Viên Cồn Cồn sùng sốt, nhẹ nhàng kéo chăn xuống, lộ ra một đôi mắt to, hít vào một hơi, sau khi nhìn rõ người tới, xốc chăn lên liền như liền ôm anh như gấu, "Thiếu gia, là anh a, làm tôi sợ muốn chết, hu hu, thật là khủng khiếp. . . . ."

Hắc Viêm Triệt cứng đờ, trong lòng muốn đẩy cô ra nhưng tay lại không nghe lời mà vòng quanh thân thể của cô.

"Hu hu. . . . . Tôi còn nghĩ là xác chết thối rửa đấy. . . . . Anh làm tôi sợ muốn chết, hu hu. . . . ." Viên Cồn Cồn gắt gao ôm sát cổ Hắc Viêm Triệt, toàn bộ nước mắt đều lau chùi trên áo ngủ của anh.

Hắc Viêm Triệt nhú mày, ôm cô ngồi xuống.

Viên Cồn Cồn ru rú ở trên người anh, có loại khí thể đánh chết tôi cũng không buông tay.

"Ngậm miệng, âm ỉ muốn chết." Hắc Viêm Triệt quát lớn, giọng điệu rất lạnh hoàn toàn không phù hợp với động tác của anh, lúc này có lẽ chính anh cũng không phát hiện, anh vỗ nhẹ lưng của cô, đây là một biểu hiện an ủi.

Viên Cồn Cồn khóc hu hu không ngừng, dường như là thật sự bị dọa sợ.

Bốn con động vật đáng yêu trong lều trại, tất cả đều tụ lại một chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, Tiểu Viên đi đến bên cạnh bọn họ, liếm liếm chân nhỏ của cô, phát ra tiếng than nhẹ hừ hừ, rất đáng yêu.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn nó, đưa tay ôm nó vào trong ngực, cứ như vậy, anh ôm cô mà cô ôm nó, từ từ, người nào đó cũng ngừng khóc, nhưng vẫn nức nở rầu rĩ.

"Khóc đủ rồi?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, để đầu tựa vào trên vai của anh, không nói gì.

"Đặt nó xuống!" Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn Tiểu Viên trong ngực cô, cúi đầu trách mắng.

Viên Cồn Cồn nghe lời thả Tiểu Viên xuống chán mòng, sau đó chếp miệng, nhỏ giọng nói "Thiếu gia, trẻ như vậy sao anh không ngủ, chạy tới dọa người ta làm gì?"

"Em nói cái gì?" Hắc Viêm Triệt gần từng tiếng nói, cực kỳ rõ ràng là tức giận.

Edit : babynhox - DDLQĐ

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, không nói gì, chỉ là về mặt anh vốn là như vậy làm cho Hắc Viêm Triệt vô cùng khó chịu.

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn khẽ gọi một tiếng, bởi vì người nào đó ném cô lên trên chân.

"Em ở trong này làm gì?" Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, nhìn com nắm nắm vào trên chân.

"Đi ngủ a. . . . ." Viên Cồn Cồn ngồi dậy, gãi gãi đầu.

"Nhà họ hắc không có phòng cho em? Em phải ngủ ngoài vườn hoa?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Không phải, tôi muốn cùng ngủ với đám bảo bối, anh lại không cho bọn nó vào phòng, cho nên tôi dựng một cái lều nhỏ ở đây." Viên Cồn Cồn không hề tự giác cầm lấy gối ôm lớn của mình, nhìn anh với vẻ mặt vô tội.

"Lều của ai?" Hắc Viêm Triệt hỏi.

"Anh Á ." Viên Cồn Cồn trả lời.

"Đền bên ngoài của ai?" Hắc Viêm Triệt lại hỏi.

"Chị Vãn ." Viên Cồn Cồn lại trả lời.

"Rất tốt!" Hắc Viêm Triệt cười lạnh, nhìn Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn nụ cười của anh, không khỏi ôm chặt gối ôm, thật cẩn thận hỏi "Anh tức giận sao?"

"Em nói đi?"

"Hình như là vậy." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt dơ tay cho một cái tát vào đầu cô.

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn ôm đầu bị đánh bất ngờ của mình, ủy khuất nhìn người đánh bất ngờ "Đau quá thiếu gia, vì sao đánh tôi?"

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, muốn đứng dậy đi ra lều trại.

Viên Cồn Cồn bay lên một cái, lộng lẫy đè anh ở dưới người. . . . .

Hắc Viêm Triệt sừng sốt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của cô, không giải thích được cảm giác trong lòng là cái gì. . . . .

"Thiếu gia, anh đừng đi." Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

"Dựa vào cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Anh đừng đi, tôi sợ, anh ngủ cùng tôi đi, tôi làm gối ôm cho anh." Viên Cồn Cồn sốt ruột nói, hốc mắt có chút hồng, rất có tư thế anh không ngủ cùng tôi tôi liền khóc cho người xem.

"Không cần." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, phun ra hai chữ.

"Vì sao không cần? Thịt của tôi rất mềm, ôm lấy rất thoải mái." Viên Cồn Cồn giống như làm mẫu đưa tay nheo nheo mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 31: Công bằng!

"Em không thích tắm rửa." Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu.

"Ai nói ? !" Viên Cồn Cồn không hiểu hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói chuyện.

"Ách. . . . . Đó là gạt người, tôi thích nhất là tắm rửa, tắm thơm ngào ngạt, không tin anh ngủ thử xem." Viên Cồn Cồn kẻ sát mặt mình tới trước mặt anh, lấy thân thể chứng minh lời nói của mình không giả.

Hắc Viêm Triệt hé miệng cắn lên mặt cô.

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn liền giật mình, khê hô ra tiếng.

Hắc Viêm Triệt buông lỏng miệng ra, đôi mắt tím nhìn cô không chớp mắt.

Viên Cồn Cồn xoa xoa mặt, nhỏ giọng nói "Tôi không lừa anh, thích tắm rửa, không chết da."

"Chính là mẹ em dạy em như vậy? Để em tìm đàn ông ngủ cùng em?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô, giọng điệu lạnh như băng.

"Đương nhiên không phải. . . . ." Viên Cồn Cồn chếp miệng, nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt không nói gì, chỉ nhìn cô.

"Nhưng tôi không dám ngủ một mình a. . . . . Anh Duệ lại

không ở đây, van xin anh đó thiếu gia, chỉ một lần thôi có được không?" Viên Cồn Cồn nắm sấp trên người anh, đáng thương tội nghiệp xin anh.

"Hả? Anh ta không ở đây cho nên em mới đến xin tôi? Ý của em là em thường ngủ cùng anh ta?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, cả người tản ra khí lạnh làm cho người ta không rét mà run.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không nói chuyện.

"Cút ngay!" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng quát.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, nước mắt nhanh chóng chảy xuống mặt, đúng vậy. . . . . Làm sao anh có thể giúp cô chứ? Làm sao có thể để ý cô có sợ hãi hay không chứ? Khi nào thì bắt đầu, cô quên rồi. . . . .Anh là thiếu gia còn cô là nữ giúp việc, quan hệ như vậy, sao cô có thể quên chứ. . . . . Anh không phải là người nhà, thậm chí cũng không phải là bạn bè, anh thiếu gia ngồi trên cao.

Hắc Viêm Triệt nhìn mặt cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn chậm rãi bò dậy, ôm gối đầu rút vào trong góc, cúi đầu, đưa tay vuốt ve đám bảo bối nhỏ bên chân.

Hắc Viêm Triệt ngồi dậy, nhìn nước mắt cô rơi xuống trên mu bàn tay cô, đột nhiên trong lòng rất khó chịu.

"thật xin lỗi. . . . . Thiếu gia." Viên Cồn Cồn ngập ngừng nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì, không khí im lặng nặng nề lan tràn trong không gian nhỏ này. Chỉ vọng lại từng tiếng khóc yếu ớt .

không biết qua bao lâu, Hắc Viêm Triệt tức giận mở miệng, "Tới đây!"

Viên Cồn Cồn sùng sốt, di chuyển đến bên người anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, đột nhiên đè cô ở dưới người, hôn lên môi đỏ mọng của cô.

"Ngô. . . . . " Viên Cồn Cồn than nhẹ ra tiếng, tròng lớn mắt nhưng không có giọt lệ.

Hắc Viêm Triệt điên cuồng mút vào mặt ngọt trong miệng cô, mới phát hiện, thì ra anh không chán ghét cảm giác hôn môi với cô.

Viên Cồn Cồn phát ra tiếng than nhẹ, không có gãy dựa, chỉ ngoan ngoãn tiếp nhận ‘ lễ rửa tội’ của anh.

Hắc Viêm Triệt đưa tay tiến vào trong áo ngủ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve làn da trơn mềm của cô.

"Ấn. . . . . Thiếu gia. . . . ." Viên Cồn Cồn kêu nhỏ, mang theo chút run run.

Hắc Viêm Triệt sùng sốt, buông cô ra giống như bị phỏng, mở mắt ra nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, tóc rối tung và quần áo hỗn độn. . . . .

Viên Cồn Cồn nhìn anh thờ hồn hên, trong mắt to còn để lại hơi nước, mờ mờ ảo ảo , rất là quyến rũ.

Hắc Viêm Triệt hít một hơi, âm thầm ổn định hơi thở của mình, còn có dự vọng đã ‘vĩnh cao’, thật sự là gặp quý mã, chỉ cần anh không muốn thì anh là có thể không cần, cho tới bây giờ đều chưa từng không khống chế được . . . . . Nhìn nhìn bộ dáng mơ hồ của cô, cảm giác nét mặt của cô là đang nói 'đến đây khi dễ tôi đi'. . . . .

Viên Cồn Cồn không biết chuyện gì xảy ra, còn chưa kịp phản ứng, bộ dáng rất là vô tội.

Hắc Viêm Triệt thô lỗ kéo quần áo cô xong, nằm xuống ôm cô vào trong ngực, trong lòng vẫn luôn tự hỏi mình, rốt cuộc là anh đã làm sai cái gì? Để cho cô nắm mũi dẫn đi? Nhưng thân thể lại ôm chặt cô không buông ra.

"Thiếu gia. . . . ." Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, meo meo ra tiếng.

"Cám miệng, em đè tôi tôi hôn em, chính là như vậy, công bằng!" Hắc Viêm Triệt cau kinh rống lên.

"Á. . . . ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

không khí lại bắt đầu im lặng rồi.

"Thiếu gia, anh không đi nữa hả ?" Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn chếp miệng, càng chui vào trong lòng anh"Thiếu gia, cảm ơn anh."

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, lựa chọn coi thường cô.

một lát sau"Thiếu gia, tôi muốn hỏi anh một vấn đề." Viên Cồn Cồn ngấm nghĩa dây lưng áo ngủ của anh.

Hắc Viêm Triệt không nói gì.

"Sao anh phát hiện tôi nuôi động vật nhỏ ở trong phòng? rõ ràng là kế hoạch của tôi rất chu đáo a." Viên Cồn Cồn nhìn anh không hiểu.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, phun ra một chữ "Mùi."

Viên Cồn Cồn nhú mày"Sao lại có mùi?"

Hắc Viêm Triệt nhắm mắt lại, không để ý cô.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, mở miệng đến"Ý anh nói là mùi của đám bảo bối?"

Hắc Viêm Triệt không trả lời.

"Nhưng trên người chúng nó không có mùi a, từ nhỏ đến lớn, các chị người hầu đều nói tôi nuôi đám bảo bối thật đặc biệt, trên người không có mùi hôi" Viên Cồn Cồn lăm bầm lâu bầu nói.

Hắc Viêm Triệt vẫn không hề để ý cô.

"Thiếu gia. . . . ." Viên Cồn Cồn đẩy đẩy ngực của anh.

Hắc Viêm Triệt không kiên nhẫn mở mắt tím ra, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, lùi móng vuốt lại, nịnh hót cười hai tiếng hắc hắc.

một lúc sau

"Thiếu gia, có phải mũi của anh rất thính hay không?" Viên Cồn Cồn lại hỏi.

Hắc Viêm Triệt không nói gì.

"Nếu đúng là như vậy thì thật sự rất đáng thương đấy." Viên Cồn Cồn tự mình cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 32: Bị rắm làm ngạt thở mà ngất?

"Lý do?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra hai chữ.

"Tiểu Q nhà tôi chính là có cái mũi thính, cũng giống anh, kết quả có một ngày, một chị người hầu ăn đồ hồng bị đau bụng, thả một cái. . . . . Ách. . . . . Rắm có mùi rất đặc biệt, nó liền ngất đi, anh nói có phải rất đáng thương hay không?" Viên Cồn Cồn nhìn anh thương tiếc.

Hắc Viêm Triệt không hề nghĩ ngợi liền cho một cái tát vào đầu cô. . . . . Tiểu Q, nhất định là con của Đại Q rồi?

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn cảm giác đầu rung động, cảm giác rất quen thuộc. . . . . Ủy khuất xoa cái đầu luôn gặp nạn của mình, giận mà không dám nói gì, chỉ nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhắm hai mắt lại, không nhìn cô.

Ngay lúc Viên Cồn Cồn cho rằng anh đã ngủ, anh nhàn nhạt nói một câu "Nếu em dám ăn đồ hồng dễ bị đau bụng, tôi sẽ giết em."

Viên Cồn Cồn sùng sốt, cười khẽ ra tiếng "Yên tâm đi thiếu gia, tôi tuyệt đối không dám đánh rắm làm anh ngạt thở."

Hắc Viêm Triệt mở to mắt, không vui nhìn cô.

"Ách. . . . . Anh nhất định sẽ không bị rắm làm cho ngạt thở mà ngất?" Viên Cồn Cồn ngập ngừng nói.

‘bóp’

"A. . . . ."

Thế giới yên tĩnh. . . . .

Edit : babynhox - DĐLQĐ

Đêm nay, Viên Cồn và thiếu gia của cô ôm nhau ngủ, thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới thức dậy, trong lúc này, Viên Cồn Cồn trong lòng mọi người, dĩ nhiên là nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Hắc. Từ ngày này, đảm bảo bồi của Viên Cồn Cồn được Hắc Viêm Triệt ngầm đồng ý, tiến dần từng bước, điểm này, làm cho mọi người càng thêm khẳng định, Viên Cồn Cồn sẽ ngồi vào vị trí thiếu phu nhân nhà họ Hắc.

Trong phòng sách.

Hắc Viêm Triệt nhưu mày nhìn com nắm thom đến ngạt thở trước mắt, không nói gì.

"Thiếu gia." Viên Cồn Cồn nọ nự cười có chút không tự nhiên, nhỏ giọng gọi.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh nói "Lộ đuôi ra rồi."

Nghe vậy, theo bản năng Viên Cồn Cồn sờ sờ mông nhỏ của mình. . . . .

"Chỗ cái túi." Hắc Viêm Triệt tốt bụng nhắc nhở.

Viên Cồn Cồn cúi đầu, thấy một cái đuôi ở giữa túi, lắc qua lắc lại rất là thành thạo, người nào đó vội vàng đưa tay ngăn lại, nói một câu giấu đầu lòi đuôi "Đây không phải đuôi của Tiểu B."

Hắc Viêm Triệt cười cười. . . . .

"Viên! Cồn! Cồn!" Một tiếng rống dữ dội từ phòng sách truyền ra, đám người hầu lại coi như không có gì tiếp tục vội vàng làm việc của mình, rống là thương, nể là yêu thôi. . . . .

Trong phòng sách, Viên Cồn Cồn nắm lỗ tai, đáng thương tội nghiệp nhìn Hắc Viêm Triệt hóa thân thành bạo long "Tôi ở đây. . . . ."

"Em cho rằng tôi sẽ không làm gì em?" Hắc Viêm Triệt tới gần cô, gầm to lên.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, "Không. . . . . Không phải, thiếu gia, Tiểu B nó. . . . ."

"Câm miệng, tôi không muốn nghe em giải thích, em cút về phòng làm sạch mùi nước hoa ghê tởm trên người cho tôi." Hắc Viêm Triệt gào thét, thật sự rất nghi ngờ đầu óc của cô có bộ dáng gì, chẳng lẽ cô cho rằng xịt nước hoa lên là có thể ôm theo con sóc tham ăn này mà thần không biết quỷ không hay sao?

"Ghê tởm? Không thể nào, mẹ nói rất đắt tiền." Viên Cồn Cồn dòn sức hít hít mũi, giống con chó nhỏ nghe mùi liền vênh mũi lên.

Hắc Viêm Triệt nâng tay đánh cô một cái, lớn tiếng nói "Đi tắm đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn mếu máo, ôm đầu đi ra khỏi phòng sách. . . . . Người đàn ông này, thật là hung ác bạo lực!

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, lấy một chai nước từ tủ lạnh ra, uống một hớp lớn, cái cô gái này, thật ngu ngốc!

Viên Cồn Cồn tắm rửa xong, trở lại phòng sách, nhìn nhìn khuôn mặt tuần tú không chút biểu cảm của Hắc Viêm Triệt, đi đến phía sau anh giúp anh mát xa để lấy lòng.

Hắc Viêm Triệt nhìn tài liệu, cũng không ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói. "Lần sau còn để tôi nhìn thấy chúng nó trước mặt tôi thì. . . . ."

"Anh liền đánh tôi, tôi đã biết thiếu gia, anh đã nói rất nhiều lần." Viên Cồn Cồn rầu rĩ tiếp lời nói của anh, chép chép miệng.

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt quay đầu lạnh lùng nhìn cô "Một lần cuối cùng, Viên Cồn Cồn, không nên khiêu chiến giới hạn của tôi, đừng nghĩ rằng tôi sẽ không làm gì em."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, cúi đầu nhỏ giọng nói "Dạ. . . . ."

Hắc Viêm Triệt quay đầu lại, không nhìn cô nữa.

Viên Cồn Cồn cúi đầu xoắn ngón tay mình, trong lòng có một chút cảm giác chua xót.

"Đi tới hồ bơi lấy đồng hồ của tôi về." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên, Hắc Viêm Triệt dùng sức khép tài liệu trong tay lại ném ở trên bàn, phiền chán đập xuống bàn, sau đó đứng dậy đi đến quầy bar rót một ly rượu đỏ. . . . .

Bên hồ bơi, Viên Cồn Cồn nhanh chóng phát hiện đồng hồ của Hắc Viêm Triệt trên bàn, cầm lấy, chuẩn bị trở về báo cáo kết quả, nhưng lúc xoay người lại nghe thấy có người gọi tên của cô.

"Cồn Cồn." Từ nơi không xa, Mạnh Ký Dao đi về phía Viên Cồn Cồn cầm đồng hồ.

"Chị Ký Dao." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào, vẫy vẫy tay.

"Em ở đây làm gì vậy?" Mạnh Ký Dao kéo nhẹ khóe miệng, nhỏ giọng hỏi.

"Em tới lấy đồng hồ cho thiếu gia." Viên Cồn Cồn cầm lấy đồng hồ quơ quơ.

"Đi thôi, chúng ta cùng trở về phòng." Mạnh Ký Dao nắm tay cô, chậm rãi đi dọc theo bên cạnh bể bơi.

"Cồn Cồn, chuyện lần trước thật ngại, đều là ý kiến tệ của chị." Mạnh Ký Dao nhìn Viên Cồn Cồn áy náy.

"Không sao, chuyện không liên quan đến chị, cho dù không nuôi trong phòng thiếu gia thì thiếu gia cũng sẽ phát hiện, chị Ký Dao chị biết không? Mũi của thiếu gia rất thính, anh ấy ngủ ra được." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, cười ngọt ngào chỉ chỉ cái mũi.

"Phải không? Chị không biết." Mạnh Ký Dao giật giật khoe miệng, lộ ra tươi cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Tôi không tắm!

"Nhưng mà bây giờ tốt rồi, thiếu gia cho phép em nuôi chúng nó nên không có vấn đề gì rồi." Viên Cồn Cồn nhìn Mạnh Ký Dao cười vui vẻ.

"Đúng vậy a. . . . . Thiếu gia đối với em thật tốt." Mạnh Ký Dao nhìn về phía trước, trong giọng nói phảng phất như từ xa truyền đến, nghe qua có chút khó chịu.

"Tốt? Anh ấy thường xuyên đánh em còn khen tốt?" Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn cửa sổ sát đất trong phòng sách của người nào đó, có chút không vui thì thào nói.

Đột nhiên bước chân của Mạnh Ký Dao không vững, cả người ngã về phía Viên Cồn Cồn đang đi bên mép hồ bơi, Viên Cồn Cồn hét một tiếng theo bản năng, liền 'bùm' một tiếng rơi vào hồ bơi.

Mạnh Ký Dao té lăn trên đất, lẳng lặng nhìn Viên Cồn Cồn gầy dựa trong hồ bơi.

"A. . . . . Chị Ký Dao. . . . . Em. . . . . U. . . . . Không biết bơi. . . . . U. . . . ." Viên Cồn Cồn ra sức giãy dụa, nhưng tình huống rơi xuống nước không hề có phòng bị kia, đừng nói là một người không biết bơi, cho dù là một người bơi giỏi cũng khó tránh sẽ hoảng sợ.

Mạnh Ký Dao nhìn nước xanh ngập nước qua đầu cô, động tác giãy dụa của cô cũng càng ngày càng yếu. . . . . Mà cô ta chỉ lẳng lặng nhìn, mặt không chút biểu cảm.

Viên Cồn Cồn cảm giác được nước lạnh lẽo chui vào lỗ tai, cái mũi, khoang miệng, vào mắt không chút thương tiếc, cái loại cảm giác này thật đáng sợ, vô cùng đáng sợ, cô cố gắng muốn đứng lên nhưng không được, căn bản là đứng không tới, chỉ có thể một lần lại một lần biến mất trong nước màu xanh, tùy ý chúng nó cắn cô.

Đúng lúc này, đột nhiên Mạnh Ký Dao hét lên "A! ! ! Cứu mạng, Cồn Cồn rơi xuống nước rồi ! Cứu mạng! ! !"

Tiếp đó, Viên Cồn Cồn mơ màng cảm giác được có người ôm cô vào lòng, để cô nằm ngang trên mặt đất.

"Cồn Cồn? Cồn Cồn?" Á Tư vỗ nhẹ mặt của Viên Cồn Cồn, có chút sốt ruột gọi nhỏ.

Viên Cồn Cồn có thể nghe được tiếng của anh ta, nhưng không cách nào đáp lại.

Á Tư thấy thế liền xé quần áo dính lên da cô, đè giữ lồng ngực cô theo tiết tấu, thấy cô không phản ứng, nắm mũi cô, kè sát môi cô, bắt đầu hô hấp nhân tạo, qua lại vài chục cái, lại đè giữ lồng ngực cô theo tiết tấu. . . . . Đột nhiên, miệng của Viên Cồn Cồn phun ra từng ngụm nước.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

Viên Cồn Cồn có lại ý thức bắt đầu ho khan, mở đôi mắt to mê mang nhìn người trước mắt, nhỏ giọng khóc nức nở "Anh Á. . . . . Hu hu. . . . ."

Á Tư đỡ cô dậy, để cô tựa vào trong lòng anh ta, nhỏ giọng an ủi "Đừng sợ, không có việc gì, Cồn Cồn đừng sợ."

Viên Cồn Cồn nắm chặt quần áo của anh ta thút thít, cả người phát run.

"Cồn Cồn, em không sao chứ? Em làm chị sợ muốn chết, thực xin lỗi, đều là chị không tốt, em không sao chứ?" Khuôn mặt Mạnh Ký Dao đầy nước mắt nhỏ giọng hỏi, bộ dáng rất yếu ớt vừa thấy đã thương.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn cô ta, càng dựa sát vào người Á Tư hơn.

"Cồn Cồn thực xin lỗi, em đánh chị đi, đều tại chị, chị không phải cố ý, chị thật sự không cố ý." Mạnh Ký Dao khóc lóc, giờ tay hung hăng tát một cái lên mặt mình.

"Chị Ký Dao, đừng như vậy. . . . ." Viên Cồn Cồn đưa tay ngăn cản cô ta vung tay đánh lên mặt mình cái thứ hai.

"Đây là có chuyện gì?" Một câu lạnh như băng truyền đến, Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn com nắm và Á Tư chột vật quần áo không ngay ngắn ở trước mắt.

Viên Cồn Cồn nhìn về phía phát ra tiếng, chỉ thấy gương mặt lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt đang lẳng lẳng nhìn cô, phía sau còn có Nhã Tư đi theo, theo bản năng giang hai tay ra, làm một cái động tác cô thường làm với Na Tịch Thịnh Duệ, khóc to gọi "Thiếu gia. . . . . Hu hu"

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng yếu ớt của cô, bởi vì hai tay mở ra, áo lót trắng bao lấy nơi tròn trịa mềm mại kia cứ như vậy hiện ra ở trước mắt mọi người, nhỏ giọng nỉng một tiếng, cởi áo khoác của mình trùm lên da thịt bị lộ ra của cô, xoay người ôm lấy cô từ trong lòng Á Tư.

Viên Cồn Cồn ôm sát cổ của anh, lớn tiếng khóc "Thiếu gia. . . . . Hu hu. . . . . Thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt không tự giác mà vỗ nhẹ lưng của cô, mắt lạnh nhìn nhìn Á Tư và Mạnh Ký Dao bên cạnh, ôm Viên Cồn Cồn cả người ướt đầm đi vào phòng.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

Không biết từ đâu mà Nhã Tư cầm cái khăn tắm, tiện tay ném cho Á Tư.

Á Tư đứng lên, dùng khăn tắm lau thân thể, nhìn nhìn Mạnh Ký Dao ngồi trên mặt đất nỉ non, lại nhìn nhìn Nhã Tư cũng đang nhìn cô ta, nhỏ giọng nói "Đi thôi." Nói xong đi vào phòng.

Nhã Tư nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu của Mạnh Ký Dao, không nói chuyện, đi theo sau Á Tư rời khỏi.

Chờ tất cả mọi người đi, Mạnh Ký Dao ngồi trên mặt đất lau nước mắt, nhìn về phía nước xanh trong hồ bơi, nắm chặt hai đầu gối, móng tay rơi vào đầu gối vào trong thịt. . . . .

"Vú Bạch!" Hắc Viêm Triệt ôm Viên Cồn Cồn đi vào phòng khách, gọi Bạch quản gia.

Chỉ chớp lát sau, Bạch quản gia xuất hiện trước mặt anh, nhìn nhìn Viên Cồn Cồn chật vật, vẻ mặt luôn không có biểu cảm lại có một tia rạn nứt "Thiếu gia."

"Dẫn cô ấy đi tắm." Hắc Viêm Triệt muốn đặt Viên Cồn Cồn ở trên đất, ai ngờ cô liều chết ôm cổ của anh, chết sống cũng không buông tay, miệng còn khóc la "Tôi không đi, tôi không tắm."

"Buông tay, Tiểu Bàn." Hắc Viêm Triệt muốn tách tay cô ra, lại sợ làm cô đau.

"Tôi không buông, tôi không đi, hu hu, tôi không muốn đi." Viên Cồn Cồn dùng sức lắc lắc đầu, gất gao ôm Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày, nhìn cả người cô ướt sũng còn đang run rẩy, trên mặt còn có dấu vết không rõ là nước mắt hay là nước, ôm cô đi vào phòng, vú Bạch theo sát phía sau.

Trong phòng.

"Xuống dưới, đi tắm." Hắc Viêm Triệt kiểm chế nóng nảy của mình, dùng giọng nói mềm mại chưa từng có, nhỏ giọng nói.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Cảnh cáo em, im lặng!

"Không." Viên Cồn Cồn ôm chặt lấy anh, nhất định không chịu buông tay.

"Cồn Cồn ngoan, vú Bạch dẫn con đi tắm." Bạch quản gia nhỏ giọng dụ dỗ đến, vỗ nhẹ lưng cô an ủi.

"Không." Viên Cồn Cồn dùng sức lắc lắc đầu.

"Xuống dưới, không xuống thì tôi sẽ tắm cho em." Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm, trầm giọng nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, cuối cùng cũng buông lỏng tay khỏi cổ của anh, để anh đặt cô xuống mặt đất.

"Đến đây, Cồn Cồn, con xem cả người con ướt đầm sẽ bị bệnh đấy." Bạch quản gia dặt tay cô dẫn vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn kéo lấy quần áo Hắc Viêm Triệt, vẫn không muốn đi.

Hắc Viêm Triệt kéo tay cô ra, xoay người đi ra ngoài.

"Vú Bạch." Hốc mắt của Viên Cồn Cồn hồng hồng, nhỏ giọng gọi.

"Ở đây, đừng khóc đừng khóc, đừng sợ." Bạch quân gia sờ sờ đầu ướt sũng của cô, vừa nói vừa dẫn cô vào phòng tắm.

Phòng sách.

"Sao lại thế này?" Hắc Viêm Triệt thay một bộ quần áo sạch sẽ ngồi trên ghế xoay, đôi mắt tím nhìn Á Tư không chớp mắt.

"Tôi cũng không biết, tôi và Nhã Tư từ công ty trở về, đi ngang qua hồ bơi, thấy có cô gái ngã trên đất hét to cứu mạng, nói là Cồn Cồn rơi xuống nước, tôi để Nhã Tư đi báo với chủ nhân, sau đó cứu Cồn Cồn lên, chính là như vậy." Á Tư dùng vẻ mặt tôi cũng rất mờ mịt nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Quần áo của cô ấy là anh xé?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Đúng vậy." Á Tư gật gật đầu.

"Hô hấp nhân tạo là anh làm?" Hắc Viêm Triệt tiếp tục hỏi, giọng điệu lạnh đến đáng sợ.

"Đúng vậy." Á Tư vẫn rất thành thật gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn anh ta, đứng dậy đi ra khỏi phòng sách. 'Phanh' sau đó truyền ra một tiếng nổ.

Á Tư nhìn nhìn cánh cửa gỗ hồng, cười nhẹ nhìn Nhã Tư "Chủ nhân đúng là chủ nhân, sức phá hoại đúng là mạnh, từ lúc Cồn Cồn đến đây, đây là cánh cửa thứ hai chịu nổi khổ tàn phá đấy."

Nhã Tư dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nhìn anh ta, nhàn nhạt nói "Anh đi đổi cửa!"

"Ha ha, được, thế giới này làm người tốt thật sự rất khó a." Á Tư cười khẽ, đi ra khỏi phòng sách.

Nhã Tư nhìn nhìn bóng lưng của anh ta, hừ lạnh một tiếng cũng đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn tắm sạch sẽ, thay một bộ váy ngủ tay phòng đáng yêu, tựa vào đầu giường im lặng không hé răng, đôi mắt hồng hồng, giống như con thỏ trắng nhỏ.

Cửa mở ra, Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp của cô, nhỏ giọng nói với Bạch quân gia ngồi bên mép giường của cô "Vú Bạch, người đi ra ngoài đi."

Bạch quân gia đứng lên, hành lễ, đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, cúi đầu không nói gì.

Hắc Viêm Triệt ngồi vào bên giường, lạnh giọng nói "Lấy một cái đồng hồ mà em lấy đến rơi vào trong hồ bơi, thiếu chút nữa chết chìm, em cũng coi như có bản lĩnh rồi."

Viên Cồn Cồn cúi đầu, cắn chặt môi dưới không hé răng.

"Nghe nói người mập có sức nổi rất lớn, không dễ dàng bị chìm trong nước, xem ra."

"Tôi ngoại lệ." Viên Cồn Cồn không chút suy nghĩ tiếp lời nói của người nào đó.

"Tốt lắm, tự biết rõ ràng." Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng, nhìn nhìn sữa nóng trên đầu giường.

Viên Cồn Cồn lau nước mắt rơi xuống, không một tiếng động.

Hắc Viêm Triệt nâng mặt cô lên, lạnh giọng nói "Em ngoài khóc thì còn có thể làm gì?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không nói gì.

Hắc Viêm Triệt cầm lấy ly sữa ở đầu giường, bỏ vào trong tay cô, nhàn nhạt nói "Uống hết."

Viên Cồn Cồn cầm lấy ly thủy tinh đưa đến bên miệng, ngoan ngoãn uống, ừng ục ừng ục uống ngược đẩy lên trời, sau đó đưa ly thủy tinh không cho Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhận lấy ly thủy tinh để trên đầu giường, nhìn nhìn một vòng vết sữa đọng buồn cười trên môi cô, nhớ tới chuyện lần trước. . . ."Sao không liếm?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người "Anh không giúp tôi lau miệng sao?"

"Cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểng, không xác định mình đã nghe được cái gì, cô coi anh là cái gì hả ? Rốt cuộc thì ai là người hầu?

Viên Cồn Cồn vươn đầu lưỡi, liếm vết sữa đọng vào trong miệng, cái người này chính là kỳ quái như vậy, lần trước lúc cô liếm thì dường như là anh không vui, lần này cô để cho anh lau, anh vẫn không vui.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy đi đến bàn cách đó không xa, rút một tờ khăn giấy, sau đó ngồi xuống lại, thô lỗ lau miệng của cô.

Viên Cồn Cồn nhăn mày, bởi vì anh thô lỗ.

"Nói, sao em lại làm mình rơi vào trong nước ." Hắc Viêm Triệt tiện tay ném đi, khăn giấy đi đúng vào trong thùng rác mèo Katy nhỏ.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhỏ giọng khóc nức nở "Tôi đi lấy đồng hồ cho anh, ở trên đường về gặp chị Ký Dao, chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, sau đó chị Ký Dao không đứng vững liền ngã vào trên người tôi, tôi đứng không vững liền ngã vào hồ bơi, sau đó anh Á cứu tôi lên rồi anh đến."

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, đột nhiên lớn tiếng "Khóc cái gì khóc!"

Viên Cồn Cồn liền phát hoảng, nước mắt càng rơi xuống dữ dội hơn.

"Còn khóc?" Hắc Viêm Triệt nhún mày không vui.

"Đứng. Thật xin lỗi, cái gì tôi cũng không làm được. Hu hu, của anh. Đồng hồ của anh cũng rơi vào trong nước với tôi, hu hu. Tôi không phải cố ý. Anh để tôi về nhà. Hu hu. Tôi nói cha bồi thường cho anh. Được không." Đột nhiên Viên Cồn Cồn khóc lớn lên, vừa khóc vừa nói, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, một lúc sau, đưa tay lau nước mắt cô, lạnh giọng nói "Xấu chết được."

Viên Cồn Cồn chỉ khóc, không nói gì.

"Cảnh cáo em, im lặng, âm ỉ chết được." Hắc Viêm Triệt cau mày, ôm cô vào trong lòng.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bào Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bào Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 35: Thiếu gia, hung bạo?

"Hu hu. . . . . Thiếu gia. . . . . Nước rất lạnh. . . . . Còn liên tục chui vào thân thể tôi. . . . . Hu hu. . . . . Cái mũi, lỗ tai, mắt, miệng. . . . . Hu hu. . . . . Tôi muốn đứng lên, nhưng làm thế nào cũng đứng không tới. . . . . Thật đáng sợ. . . . . Thật khó chịu. . . . . Thiếu gia. . . . . Hu hu. . . . . Tôi đã nghĩ rằng tôi sẽ chết. . . . . Hu hu. . . . . Tôi còn chưa sinh cục cưng, còn có rất nhiều món ăn ngon chưa ăn qua. . . . . Còn hồ ly nhỏ lông trắng và gấu trúc nhỏ cha cho tôi. . . . . Tôi còn chưa muốn chết. . . . . Hu hu. . . . . Thiếu gia. . . . ." Viên Cồn Cồn ôm chặt Hắc Viêm Triệt, nói đứt quãng, nước mắt dính ướt hờm vai của Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt không nói gì, chính là lặng lẽ ôm cô.

Không biết qua bao lâu, tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, chỉ còn lại tiếng nức nở nhỏ, Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng kéo ra khoảng cách giữa bọn họ, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi mắt to nhắm lại đầy nước mắt, đây là đang ngủ? Khóc đến ngủ? Đưa tay lau nước mắt cô, chậm rãi đỡ cô nằm xuống, giúp cô đắp chăn xong, cứ lặng lẽ nhìn cô như vậy.

Trong lúc ngủ mơ Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, dụi dụi mắt, tiếp tục ngủ say.

Hắc Viêm Triệt đưa tay chạm nhẹ trên khuôn mặt trắng mịn non mềm của cô, cảm xúc trơn mềm trên tay làm cho anh không muốn buông tay vuốt ve qua lại.

Dường như Viên Cồn Cồn cảm giác được cái gì, giống chỉ mèo nhỏ làm nũng nhẹ nhàng cọ xát bàn tay to của anh, nhẹ giọng gọi ra một câu "Thiếu gia. . . . ."

Hắc Viêm Triệt sững sốt, giống như mê muội, khẽ sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng in xuống một cái hôn ở trên miệng cô, sau đó lại bắt đầu lặng lẽ nhìn cô. Ánh mặt trời êm dịu chiếu vào trên người bọn họ, trong lúc này không khí rất là ấm áp.

"Thiếu gia, hung bạo. . . . ." Đột nhiên, Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, nâng tay muốn đánh cho cô tỉnh, nhưng bàn tay to nâng lên đứng ở giữa không trung cuối cùng vẫn buông xuống, thôi, đánh cô tỉnh, cô lại khóc không ngừng, ầm ầm muốn chết.

Cứ như vậy, Viên Cồn Cồn nặng nề ngủ, Hắc Viêm Triệt lẳng lặng nhìn, thẳng đến tối, người nào đó mới đứng dậy rời đi.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

Hồ bơi bị lấp, nguyên nhân là nó làm ‘chết đuối’ đồng hồ của Hắc Viêm Triệt, về cách nói này, mỗi người đều xác định một câu nói, đó chính là ‘muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do’, lấp liền lấp đi, rõ ràng là vì người nào đấy còn đổ lỗi cho đồng hồ, thật sự là oan. . . . . Khả năng bình phục của Viên Cồn Cồn rất mạnh, thuộc loại ngày hôm qua bị ‘bạo lực gia đình’ hôm nay liền quên, ngày mai lại có thể tiếp tục ‘bạo lực gia đình’. Nhắc tới thứ ảnh hưởng chuyện của cô, thì đó là cô không dám ngâm nước nữa. . . . .

Hơn nữa Viên Cồn bốn bảo bối nhỏ, chó trắng nhỏ Tiểu Viên, công, thích quần quít người đẹp, bởi vì bộ dáng rất đáng yêu nên rất được đám nữ giúp việc hoan nghênh, mỗi ngày buổi sáng đi ra ngoài là bụng xẹp, buổi tối thì kéo bụng nhỏ phình về, miệng còn ngậm thức ăn khuya ‘đóng gói về’, rất được cưng chiều. Sóc nhỏ Tiểu B, thích nhất là ăn, thích ăn như mạng, thích quần quít lấy Viên Cồn Cồn, mỗi lần bị Hắc Viêm Triệt phát hiện ném ra bên ngoài vẫn luôn không quên ôm chặt hạt thông trong tay. Con rắn trắng nhỏ Tiểu Bạch, thích nhất là xem tivi, không thích ra ngoài, là một ‘trạch nữ’. Con nhím nhỏ Cầu Cầu, thích nhất là trộm tiền, ách. . . . . Sở thích này thật là có chút cổ quái, nhưng mà nó thật sự thích trộm tiền, nó thích dùng gai trên người đâm thủng tiền, sau đó vác ‘chiến lợi phẩm’ đi dạo khắp nơi, cuối cùng sẽ đem chúng giấu dưới sàng của Viên Cồn Cồn

Nhìn xem, nhiều đứa nhỏ thân thiết, là một gia đình khuôn mẫu. Hắc Viêm Triệt đối với chúng nó làm loạn khắp nơi, trên cơ bản là áp dụng thái độ coi thường, chính là bộ dáng thấy cũng không nhìn, chỉ cần chúng nó không vào phòng của anh, không dính trên người Viên Cồn Cồn, anh coi như chúng nó tàng hình, nhưng một khi chúng nó dính vào trên người Viên Cồn Cồn, anh sẽ nổi giận. . . . . Trải qua sự phân tích của Á Tư, loại tâm lý này gọi là ghen.

"Viên Cồn Cồn!" Trong phòng ăng vang lên một tiếng rống dữ dội, theo tiếng rống là một tiếng hét to thê thảm "A. . . . ."

Hắc Viêm Triệt dùng sức nhéo lỗ tai Viên Cồn Cồn, rống lớn nói "Coi lời của tôi như gió thổi bên tai? Phải hay không?"

Về mặt Viên Cồn Cồn đau khổ, đưa tay kéo nhẹ cánh tay anh "Tôi không có, là Tiểu B chui vào trong túi, thật sự không phải tôi."

Hắc Viêm Triệt buông lỗ tai cô ra, tóm cái đuôi trong túi cô ra, ném đi ra ngoài.

"A. . . . . Tiểu B" Viên Cồn Cồn khăn trương thét lên.

Chỉ thấy Tiểu B nhắm mắt lại, ôm chặt hạt thông trong tay, được Bạch Tinh Văn bắt được, sờ sờ an ủi.

"Thiếu gia, anh thường ném nó như vậy sẽ dọa nó sợ !" Viên Cồn Cồn thở dài nhẹ nhõm một hơi, không vui chu miệng nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Còn một lần nữa, tôi sẽ không ném nó." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn lập tức nở nụ cười ngọt ngào.

"Trực tiếp bóp chết." Hắc Viêm Triệt cảm giận nói, nói xong hừ lạnh một tiếng xoay người đi vào phòng sách.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng của anh, cực kỳ buồn bực.

"Còn không theo?" Một tiếng rống truyền đến, người nào đó ‘sử dụng tính chất nô lệ’ đi theo.

Á Tư nhìn nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Nhã Tư, nhỏ giọng nói "Thấy không, đây là ghen."

Nhã Tư nhìn nhìn anh ta, không nói gì. . . . .

Bạch Nhã Văn đồng tình vuốt ve thân thể nhỏ mềm mại của Tiểu B, đứa nhỏ đáng thương, em càng bị áp chế lại càng hăng a. . . . .

-----

8 giờ 15 phút tối, một tiếng hét chói tai vọng khắp nhà lớn họ Hắc, Hắc Viêm Triệt mở mắt tìm, nhanh chóng đứng dậy ra khỏi phòng, tiếng hét này là com nầm. . .

Viên Cồn Cồn ngồi xồm ở cửa, không dám tin cảnh tượng trước mắt, một cái sóc bị người ta dùng dây kẽm gắt gao ghim chặt cổ, dây kẽm hăm sâu vào trong thịt nó, khiến cho cổ nó hình thành một hình dạng đáng sợ, ánh mắt nó mở rất lớn, chết không nhắm mắt, máu nhuộm đỏ thân thể nó, cũng nhuộm đỏ ánh mắt Viên Cồn Cồn. . . . .

Hắc Viêm Triệt chạy đến trước mặt cô, nhìn nhìn thứ trong lòng cô, nhếch mày kiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 36: Làm càn!

Nước mắt của Viên Cồn Cồn như hạt đậu lớn, từng giọt từng giọt nước lớn chảy xuống, Tiểu B, ngày hôm qua còn ru rú ở trong lòng cô ăn hạt thông, thân thể nhỏ nhắn vẫn còn mềm mại, bây giờ lại cứng rắn nằm trong tay cô, tại sao? Tại sao có thể như vậy. . . . .

Hắc Viêm Triệt nhìn cô gắt gao ôm xác con sóc vào trong ngực, còn cúi đầu dùng mặt chạm vào thân hình đầy máu kia, lạnh lùng phun ra hai chữ "Buông ra."

Viên Cồn Cồn nghe tiếng, mơ màng ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch dính vết máu đỏ.

"Tôi nói buông ra." Hắc Viêm Triệt gần từng tiếng nói, giọng điệu lạnh như băng làm cho Bạch quân gia nữ giúp việc theo sau đều đổ mồ hôi lạnh giúp Viên Cồn Cồn.

Đột nhiên Viên Cồn Cồn giống như nhớ tới cái gì, đặt xác chết ở trên đất, đứng dậy, giọng nói run run "Là anh làm ? Đúng hay không?"

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Cồn Cồn, đừng nói lung tung, theo vú." Bạch quân gia đứng bên cạnh đưa tay lôi kéo quần áo Viên Cồn Cồn.

"Con không. . . . . Con không. . . . ." Viên Cồn Cồn tránh thoát tay của Bạch quân gia, khàn giọng quát to lên.

Hắc Viêm Triệt chỉ lẳng lặng nhìn cô, không một tiếng động.

"Hu hu. . . . . Là anh là anh, anh đã nói nếu thấy nó ở trên người tôi nửa thì liền bóp chết nó, là anh, hu hu, vì sao? Sao anh có thể nhẫn tâm ra tay ác độc với nó, còn dùng cách tàn nhẫn như vậy, anh biến thái, anh biến thái. . . . ." Viên Cồn Cồn kích động đưa tay đánh mạnh vào trước ngực Hắc Viêm Triệt, lớn tiếng kêu khóc .

Hắc Viêm Triệt không ngăn cản, cũng không hé răng.

"Khốn kiếp, tên khốn kiếp, tôi hận anh, hận anh, anh trả Tiểu B lại cho tôi, hu hu. . . . . Trả lại cho tôi, anh là hung thủ, anh sẽ gặp báo ứng, vì sao anh phải giết nó, vì sao?" Viên Cồn Cồn kích động kêu to hơn, đã mất khống chế.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

"Viên Cồn Cồn, em muốn chết sao?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói, con ngươi màu tím nhạt bắt đầu đổi màu.

"Đúng, tôi chính là muốn chết, có bản lĩnh thì anh giết tôi đi, bóp chết tôi đi, giống như anh làm với Tiểu B vậy, dù sao đối với anh mà nói đây đều là chuyện nhỏ, anh ra tay đi, ra tay đi." Viên Cồn Cồn chảy nước mắt lớn tiếng hét.

Đúng lúc này, Bạch quân gia kéo thân thể của cô qua, nâng tay liền cho cô một cái tát, 'bốp' một tiếng, Viên Cồn Cồn ngã ở trên đất.

"Làm càn, đừng quên thân phận của mình, cô là nữ giúp việc, thân là nữ giúp việc thì sao có tư cách kêu gào với thiếu gia." Khuôn mặt Bạch quân gia lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn bụm mặt, không dám nhìn gương mặt không biểu cảm của Bạch quân gia, đau lòng nhỏ giọng gọi "Vú Bạch. . . . ."

"Hàn Nhục, Hàn Hi, nhốt cô ta vào phòng, không có sự cho phép của thiếu gia không cho cô ta ra khỏi phòng nửa bước." Bạch quân gia quay đầu đối diện với đội quân nữ giúp việc không lồ dạn dò.

Hai nữ giúp việc đi ra, nâng Viên Cồn Cồn trên đất dậy dẫn cô vào phòng, sau đó đi ra, ở ngoài cửa đã khóa lại.

"Thiếu gia, là tôi không biết cách dạy dỗ, thật xin lỗi." Bạch quân gia khom người hành lễ với Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bà, xoay người đi trở về phòng của mình.

Bạch quân gia nâng con sóc trên đất lên, thờ dài nói với nhóm người nữ giúp việc phía sau "Lấy cái xeng nhỏ, đem nó đi chôn đi." Nói xong, lập tức đi tới vườn hoa.

Phòng sách.

"Chủ nhân, đám động vật nhỏ của Cồn Cồn, ngoài Tiểu B thì những con khác đều ở đây." Á Tư nhẹ nhàng nói.

"Tiếp tục tìm, phải tìm ra nó." Hắc Viêm Triệt xem tài liệu trong tay cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt ra lệnh.

"Chủ nhân, tôi nghe nói sáng hôm nay, xác của Tiểu B bị ném ở cửa phòng Cồn Cồn. . . . ." Á Tư nhìn Hắc Viêm Triệt không hiểu, có chút không hiểu cách nghĩ của anh.

"Không phải nó." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Tha lỗi cho tôi lắm miệng, làm sao mà ngài biết được?" Á Tư nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi.

"Anh và Nhã Tư có chết không?" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt nói một câu không liên quan.

Á Tư ngẩn người, nhỏ giọng nói "Sẽ không."

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

"Nó cũng sẽ không." Hắc Viêm Triệt ký tên ở dưới tờ tài liệu, khép lại bỏ trên bàn, lại cầm lấy một cái khác.

Nhã Tư cũng ngẩn người, không thường mở miệng như anh ta cũng không nhận được mở miệng "Ý của chủ nhân là. . . . ."

"Vampire không nhất định là người, chúng nó uống máu của Hắc Viêm Tước, có thể dùng hình thái cuộc sống động vật, cũng có thể dùng hình thái cuộc sống con người, không già không chết." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Chẳng trách tính cách và hành động đều cổ quái như vậy. . . . . Nói như vậy, là lão gia đưa chúng nó cho Cồn Cồn à?"

"Tự anh đi hỏi ông ta." Hắc Viêm Triệt bỏ tài liệu lên trên bàn, đứng dậy đi ra ngoài.

"Có vẻ là tâm trạng của thiếu gia rất không tốt." Á Tư nhìn Nhã Tư, nhỏ giọng nói.

"Ừ." Nhã Tư đồng ý đáp lại một tiếng.

"Anh có biết máy theo dõi chụp được người ra tay ác độc kia là ai không?" Á Tư giật giật khóe miệng.

"Không phải là không chụp được ai làm sao?" Nhã Tư nhìn anh ta không hiểu.

"Là tôi động tay chân, thật ra là chụp được." Á Tư vươn ngón trỏ đang đưa qua lại.

"Vì sao?" Nhã Tư nhíu mày nhìn bộ mặt bán nước của anh ta.

"Bởi vì tôi không thể để thiếu gia phát hiện người này, người này còn có tác dụng khác." Á Tư cười khề nói.

"Ví dụ như?"

"Lôi kéo quan hệ của thiếu gia và Cồn Cồn gần hơn." Á Tư cười cười thần bí.

"Có ý gì?"

"Không có trải qua sóng gió, làm sao chủ nhân có thể phát hiện mình đã yêu Cồn Cồn, cho dù ngài ấy phát hiện thì dựa theo tính cách của ngài ấy cũng sẽ không thừa nhận, như vậy, chúng ta vẫn cần bàn tay sau màn này ra tay chậm rãi thúc đẩy tình cảm của bọn họ, đến khi chủ nhân hiểu rõ mới thôi." Á Tư nhẹ nhàng nói, vẻ mặt nắm chắc thắng lợi trong tay.

Nhã Tư ngẩn người, lui về sau vài bước, giữ một khoảng cách với người nào đó "Chủ nhân sẽ giết anh."

"Không sợ, đến lúc đó về chỗ lão gia tránh gió." Á Tư nhìn anh ta bằng vẻ mặt tôi có đường lui, còn kèm theo hai tiếng cười gian hắc hắc. . . .

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 37: Trách lẫn anh?

"Là Mạnh Ký Dao?" Nhã Tư nhàn nhạt hỏi.

"Không phải." Á Tư cười khề lắc đầu.

Nhã Tư nhìn anh ta, không nói chuyện.

"Là người làm vườn hoa, Từ Tuấn." Á Tư nhìn nhìn đám người hầu bận rộn ngoài cửa sổ sát đất.

"Không biết."

"Cậu ta đã thăm miễn Mạnh Ký Dao rất nhiều năm rồi." Á Tư nhẹ nhàng kéo khóe miệng.

Nhã Tư nhìn theo ánh mắt của anh ta, nhìn về phía đám người đang bận rộn trong vườn hoa, không nói nữa.

Trong phòng màu hồng.

Viên Cồn Cồn nằm sấp trên giường, xoa nhẹ mặt sưng đỏ của mình, không ngừng khóc, cô vẫn cho rằng tính cách của anh hơi nóng nảy một chút, chỉ nói ngoài miệng mà thôi, không nghĩ tới, anh lại thật sự tàn nhẫn như vậy, khát máu như vậy, vì sao a. Vì sao anh lại là người như vậy, vì sao.

8 giờ 58 phút tối, cửa nhẹ nhàng mở ra, Bạch quân gia đi đến, nhìn nhìn bóng tối khắp phòng, thở dài, mở đèn cách giường lớn không xa lên, Viên Cồn Cồn lẳng lặng nhắm mắt lại, nặng nề ngủ, Bạch quân gia đi tới, đưa tay khẽ vuốt chỗ sưng lên trên mặt, cực kỳ đau lòng.

Viên Cồn Cồn cảm giác có cái gì đó lôi kéo tóc của cô, đây là việc Tiểu B thích làm, mở hai mắt mơ màng ra, d07a tay sờ về phía sau đầu, đụng đến một thứ gì đó có lông xù, không dám tin nhìn lại, chỉ thấy Tiểu B ôm một cái hạt thông, bầu môi mở to đôi mắt đen tròn nhìn lại cô.

"Tiểu B?" Viên Cồn Cồn nhỏ gọi ra tiếng.

Con sóc nhỏ ôm hạt thông chui vào trong cổ cô, vô cùng thân thiết cọ xát cổ của cô.

Viên Cồn Cồn ôm nó, ngồi dậy tựa vào đầu giường.

"Đúng vậy, nó mới là Tiểu B của con." Bạch quân gia cười khẽ sờ sờ đầu của cô.

Edit : babynehox - DDLQĐ

Viên Cồn Cồn chậm chạp phát hiện ra trong phòng còn có một người, nhìn bà, ngập ngừng nói "Vú Bạch."

Bạch quân gia cười cười, nhỏ giọng "Cồn Cồn, đừng trách vú Bạch đánh con, con không biết thiếu gia, cho nên con không biết cực hạn dễ dàng tha thứ một người của ngài ấy là ở đâu, vú Bạch đã làm việc ở đây lâu như vậy, vẫn không biết rõ về thiếu gia, cho nên, vú Bạch không thể liều lĩnh, chỉ có thể đánh đòn phủ đầu thôi."

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, cái hiểu cái không, gật gật đầu.

"Tiểu B ở đây, hôm nay nó đi theo Lâm Linh đi ra ngoài mua đồ, cho nên con sóc nhỏ buổi sáng hôm nay không phải nó." Bạch quân gia sờ sờ con sóc tham ăn ôm hạt thông không buông ở trên tay cô, nhẹ giọng nói.

Viên Cồn Cồn sững sờ nhìn vật nhỏ trong tay, còn có chút trong trạng thái lơ lửng.

"Thiếu gia đã cho phép con ra ngoài, Cồn Cồn, con phải biết rằng ở trong nhà này, không ai dám lớn tiếng nói chuyện ở trước mặt ngài ấy, càng đừng nói đến động tay động chân với ngài ấy, ở đây ngài ấy chính là vương, ngài ấy có thể nắm giữ tất cả, bao gồm cả mạng sống con người, con hiểu không?" Bạch quân gia vừa nói vừa cầm quả táo trong tủ lạnh đưa cho Viên Cồn Cồn đang ngăn người.

Viên Cồn Cồn tiếp nhận quả táo, lần đầu tiên không trực tiếp đưa vào miệng, mà là nâng lên, không nói gì.

"Cồn Cồn, chuyện hôm nay rất rõ ràng là nhắm vào con, về phần mục đích là gì, bây giờ cũng không nên nói nhiều, bởi vì người đó đã đạt được hiệu quả mong muốn, nhưng vú Bạch hi vọng con biết, con hiểu lầm thiếu gia rồi."

Viên Cồn Cồn lẳng lặng nhìn bà, không nói gì. Mà Tiểu B ngồi ở trên chân cô, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút như là trộm, cắn một ngụm lên quả táo lớn đỏ tươi kia.

Bạch quân gia vỗ nhẹ đầu Tiểu B, vươn tay ném nó vào trong túi áo mình, lấy quả táo đã bị cắn một cái kia qua, nhỏ giọng nói "Vú đưa Tiểu B đi, con nghỉ ngơi cho tốt đi."

Viên Cồn Cồn ngờ ngạc nhìn bóng lưng Bạch quân gia, một lúc sau ảo não túm tóc của mình. Đây là có chuyện gì. Tiểu B không chết? Là cô trách lầm anh? Con sóc giống y như Tiểu B lúc sáng là sao? Không hiểu vô vô trán của mình, đứng dậy, chạy tới phòng Hắc Viêm Triệt, để chân trần, ngay cả giày cũng quên mang.

Viên Cồn Cồn nhìn cánh cửa màu tím cao hơn hai thước, vươn tay muốn gõ cửa, lại không buông tay xuống gõ, khẳng định là anh tức giận, bây giờ đi tìm anh, nhất định là anh không muốn nhìn thấy cô, nhìn nhìn cửa lớn trước mắt, thở dài, ngồi ở một góc trước cửa lớn, cứ lẳng lặng ngồi một đêm như vậy, thẳng đến sáng sớm mới ngủ mơ màng.

8 giờ 30 phút sáng, Hắc Viêm Triệt mở mắt tìm ra đúng giờ, nhìn nhìn bốn phía, nhếch mày kiếm không vui, đứng dậy đi vào phòng tắm, rửa mặt một chút, đi ra phòng, vừa mở cửa ra liền thấy một cái com nằm 'trắng đen đan xen' cuộn mình ở trong góc, nặng nề ngủ, cau mày đi qua, lạnh giọng gọi "Viên Cồn Cồn."

Không phản ứng.

"Viên Cồn Cồn!" Phóng to giọng nói.

Vẫn không phản ứng.

"Ăn com rồi."

"Ồ đâu?"

Có phản ứng rồi.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn về mặt mơ hồ nhìn ngó xung quanh của com nằm, cô là đang tìm vị trí của com?

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn bốn phía, không có đồ ăn, nhưng có một đôi chân thon dài, ngẩng đầu nhìn hướng chủ nhân của chân, có chút tỉnh táo, nhỏ giọng gọi "Thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nhìn lại anh, cắn môi dưới, cũng không có nói chuyện.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt không nói một câu xoay người rời đi, không để ý tới toàn thân nhếch nhác của cô, trên mặt còn có vết máu không lau, khuôn mặt và mắt sưng đỏ, còn có bàn chân không mang giày.

"Thiếu gia." Viên Cồn Cồn sột ruột thét lên.

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, thông thả đi thẳng.

"Thiếu gia." Lúc này đây, giọng đã nghẹn ngào rất rõ ràng.

Hắc Viêm Triệt nhú mày, vẫn không hề để ý nàng, chỉ là không tự giác thả chậm bước chân.

"Thiếu gia! Hu hu" Viên Cồn Cồn hô to đến, hô xong liền khóc lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 38: Viên Cồn Cồn, em là con bé mập đáng chết!

Hắc Viêm Triệt mắng một tiếng, quay trở lại phía cô, nâng tay liền cho một cái tát vào đầu cô "Kêu la cái gì!"

Viên Cồn Cồn ôm đầu của mình, vùi mặt vào trong đầu gối, vừa khóc vừa nhỏ giọng meo meo "Ai kêu anh không để ý tôi."

"Em cho rằng em là ai?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh ra tiếng.

Viên Cồn Cồn ngán người, không nói chuyện nữa, chỉ tủi thân mà khóc.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, một lúc sau, đá đá móng của cô lạnh giọng nói "Đứng lên."

Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn anh, không hề động, cũng không nhúc nhích.

"Đứng lên!" Hắc Viêm Triệt không vui, nói lặp lại.

"Tê chân rồi. . . ." Viên Cồn Cồn nhìn anh, nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt nâng tay lại muốn tát cô một cái, cuối cùng cũng không có ra tay, nhìn cô khăn trương lấy tay ôm đầu, đột nhiên lại không muốn ra tay. . . . Vươn tay kéo cô đứng lên, dắt cô đi về cửa phòng của cô.

Trong phòng màu hồng.

Viên Cồn Cồn nhìn Hắc Viêm Triệt, không nói gì, nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, lộ ra nét mặt chán ghét "Đi làm sạch sẽ bản thân."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không động đậy, cũng không nhúc nhích.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

"Nghe không hiểu?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn cúi đầu nói nhỏ cái gì đó.

"Nói cái gì? Lớn tiếng một chút." Hắc Viêm Triệt không kiên nhẫn vươn tay kim chặt cằm của cô, nâng mặt cô lên.

"Anh đừng đi thì tôi sẽ đi." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng ngập ngừng.

Hắc Viêm Triệt nâng tay liền muốn gỡ đầu cô, còn dám uy hiếp anh.

Viên Cồn Cồn nhìn anh giờ tay lên, không tiền đồ mà ôm đầu, khóc chạy vào phòng tắm.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, hừ lạnh một tiếng ra khỏi phòng, sau đó không lâu, lại cầm một cái thùng thuốc đi vào.

Viên Cồn Cồn tắm rửa xong, đội mái tóc dài ướt đầm đi ra phòng tắm, thấy Hắc Viêm Triệt ngồi ở trên giường, rõ ràng là thờ ơ ra, anh không đi. . . .

"Qua đây." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng ra lệnh.

Viên Cồn Cồn đi đến trước mặt anh, lo lắng xoắn ngón tay.

"Đi sấy khô tóc." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn tóc dài nhỏ nước của cô, không vui rống lên.

Viên Cồn Cồn liền phát hoảng, vội vàng chạy đến trước bàn trang điểm, lấy máy sấy ra bắt đầu sấy tóc, còn thỉnh thoảng lên nhìn sắc mặt không tốt của người đàn ông nào đó.

Sấy khô tóc xong, cô bé nào đó ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Hắc Viêm Triệt, cẩn thận dè dặt nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt đưa tay kéo, cô liền ngã ngồi ở trên giường lớn.

"Thiếu gia, thật xin lỗi." Viên Cồn Cồn nhìn anh, nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt không nhìn cô, lấy một cái hộp nhỏ từ thùng thuốc ra, mở nắp đây ra, liền có mùi thơm bạc hà tràn ngập ở trong phòng, đưa tay kim chặt cằm của cô, nâng mặt cô lên, nhìn nhìn vết sưng rõ ràng bên gò má trái, lấy một ít thuốc mỡ trong hộp nhỏ bôi lên gò má trái của cô.

"Đau." Viên Cồn Cồn né tránh tay anh theo bản năng, lại bị 'mắt lạnh' của anh làm cho sợ tới mức ngồi cứng tại chỗ, không dám lộn xộn.

Sau khi bôi thuốc xong, Hắc Viêm Triệt đóng kín hộp nhỏ ném vào trong thùng thuốc, đứng dậy chuẩn bị đi lại bị một đôi tay nhỏ bé gắt gao kéo lấy ống tay áo."Thiếu gia, anh đi đâu?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi.

Hắc Viêm Triệt quay đầu lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn cắn cắn môi, có chút sốt ruột nói "Thật xin lỗi, anh đừng tức giận, tôi biết tôi nghĩ oan cho anh, nhưng lúc đó.Anh cũng từng nói qua lời như vậy, cho nên tôi."

"Buông tay." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng phun ra hai chữ.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, trong lòng rất khó chịu.

Hắc Viêm Triệt bỏ tay cô ra, nhàn nhạt nói"Sau này em chỉ cần phụ trách ba bữa cơm, thời gian khác em được tự do."

"Ý của anh là, sau này không cần tôi ở bên cạnh anh nữa hả ?" Viên Cồn Cồn dừng một chút, nhỏ giọng hỏi.

"Từ trước tới giờ em cũng không phải là ở bên cạnh cùng tôi, em là hầu hạ mà không phải ở cùng, đừng nên nghĩ sai, em là nữ giúp việc, không có tư cách ở bên cạnh tôi." Hắc Viêm Triệt lộ ra một chút cười lạnh, đi ra khỏi phòng.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, đưa tay phủ lên ngực của mình, vì sao trong lòng khó chịu như vậy, không cần đứng ở bên cạnh anh,

không cần chịu đựng tình tình thất thường của anh nữa, không phải là một chuyện tốt sao? Nhưng vì sao? Vì sao trong lòng lại chua xót, đau đớn.
Giống như bị kim đâm.

Trong phòng sách

Hắc Viêm Triệt lặng lẽ ngồi trên ghế xoay, cầm trong tay một cái ly để cao trong suốt óng ánh, trong ly là rượu vang đỏ như máu, kè sát ly khẽ nhấp một ngụm, cảm giác trống rỗng trong lòng làm cho anh vô cùng phiền chán, quả nhiên là cô có sức hấp dẫn đặc biệt với hắn, chỉ cần không nhìn thấy cô, anh sẽ không yên tâm, anh không biết loại cảm giác này đại biểu cho cái gì, nhưng anh biết, không thể tiếp tục như vậy, anh đối với cô đặc biệt không đành lòng, đặc biệt không công bằng, đặc biệt dung túng, đặc biệt Dục vọng, những thứ này đều không nên có hứng thú, cho nên không thể tiếp tục như vậy, anh không muốn có vương bận, cũng không muốn có nhược điểm, anh phải là mình của trước kia, là mình trước khi cô tới, nhưng mà. . .
. . . Thiếu cô, vì sao lại phiền chán như vậy chứ? Máng nhỏ một tiếng, dùng sức ném cái ly ra ngoài, 'bốp' một tiếng, tiếng thủy tinh vỡ vụn vô cùng chói tai trong căn phòng yên tĩnh, vươn tay che kín hai mắt của mình, Viên Cồn Cồn, em là con bé mập đáng chết.

Trong vườn hoa, Viên Cồn Cồn ngồi ở trên cỏ, khẽ vuốt đám bảo bối bên, vẻ mặt mất hồn mất vía.

Mạnh Ký Dao từ xa đi tới, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mất hồn của cô, nhỏ giọng gọi "Cồn Cồn."

Không có phản ứng.

Mạnh Ký Dao đưa tay đẩy đẩy cô "Cồn Cồn."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngẩng đầu nhìn người tới, sau khi thấy rõ chút mất mát, nhỏ giọng nói "Chị Ký Dao."

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 39: Lại phải đổi cửa rồi?

"Làm sao vậy? không muốn nhìn thấy chị sao? Vẻ mặt thất vọng như vậy." Mạnh Ký Dao cười khẽ, ngồi xuống đối diện với cô.

"không phải, em không có. . . . ." Viên Cồn Cồn khăn trương lác lác đầu.

"Ha ha, đùa với em thôi, ngộ quá." Mạnh Ký Dao đỡ lấy đầu của cô, dịu dàng nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lộ ra một chút nét cười ngây ngô.

"Sao em ở đây? Thiếu gia cho em nghỉ ngơi sao?" Mạnh Ký Dao buông mặt cô ra, đưa tay sờ sờ Tiểu Viên bên cạnh cô.

"Dạ. . . . . Thiếu gia nói sau này em chỉ cần phụ trách ba bữa cơm, thời gian khác em không cần hầu hạ anh ấy nữa." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói, tất cả tâm sự đều viết ở trên mặt.

Mạnh Ký Dao cười cười "Cồn Cồn, có phải em thích thiếu gia rồi không?"

Viên Cồn Cồn nhìn cô ta, thành thật gật gật đầu "Thích."

Mạnh Ký Dao ngẩn người, không ngờ rằng cô lại thẳng thắn như vậy, nhỏ giọng hỏi "Thích như thế nào?"

"Chính là không chán ghét a, tuy rằng anh ấy rất kỳ quái, nhưng em vẫn rất thích anh ấy, đừng tới chuyện không vui liền muốn tìm anh ấy, thích hương

vị nhàn nhạt không nói nên lời trên người anh ấy, thích ngón tay anh, thích độ ấm anh ấy ôm, còn có rất nhiều rất nhiều." Viên Cồn Cồn vừa nói vừa vươn ra ngón tay đếm

"Phải không? Vậy thật sự là phiền phức rồi." Vẻ mặt Mạnh Ký Dao lo lắng nhìn cô.

"Sao vậy?" Viên Cồn Cồn không hiểu hỏi.

"Bởi vì thiếu gia không thích em a, vậy không phải là em rất đáng thương sao." Mạnh Ký Dao sờ sờ đầu của cô.

Viên Cồn Cồn sùng sốt. . . . . Anh không thích cô. . . . .

"Cồn Cồn, em là tiểu thư của Viên thị, em có biết vì sao em đến đây không?" Mạnh Ký Dao nhìn cô, trong mắt hiện ra một chút ý cười.

"Biết, cha nói muốn để cho em học được tự chăm sóc bản thân, chăm sóc người khác." Viên Cồn Cồn ngu ngơ nói.

"Nhưng vì sao không đến nhà người khác, cố tình đến nhà họ Hắc, em biết không?" Mạnh Ký Dao cười bứt một gốc cỏ trên đất, tiện tay chơi đùa.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu.

"Đó là bởi vì cha em và cha thiếu gia từng có một giao hẹn, cho nên thiếu gia mới đồng ý cho em đến, nói cách khác, bản thân ngài ấy không muốn em tới, nhưng lại có trở ngại là lão gia, không có cách nào cho nên mới chấp nhận em tồn tại, từ nhỏ thiếu gia đã không thích người khác ép ngài ấy làm việc, cho nên, em đối với ngài ấy mà nói là chướng mắt." Mạnh Ký Dao thở dài, nhỏ giọng nói.

Viên Cồn Cồn giật mình. . . . . cô chướng mắt . . . . .

"Cồn Cồn, chị nói với em những thứ này em cũng đừng đau lòng, chủ yếu là chị sợ em bị làm hại, em đã biết rồi thì sau này liền cách xa thiếu gia một chút, như vậy, đối với em tốt, đối với thiếu gia cũng tốt." Mạnh Ký Dao nói lời thành khẩn.

Viên Cồn Cồn nhìn cô ta, trong mắt có nước mắt, thì ra. . . . . Anh chán ghét cô, cô làm vướng mắt anh.

"Đừng khóc, nếu em thật sự thật thích thiếu gia, vậy em cứ tiếp tục quần quít lấy ngài ấy đi, nhưng nhất định phải cẩn thận, bởi vì tính cách thiếu gia rất khó đoán. . . . . Chị sợ em. . . . ." Mạnh Ký Dao nhìn cô muốn nói lại thôi.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói "Em sẽ không quần quít lấy anh ấy, chị Ký Dao, cảm ơn chị đã nói với em những thứ này."

"Đừng khách sáo, em đã gọi chị là chị, sao chị có thể không quan tâm người em gái này chứ." Mạnh Ký Dao kéo ra một chút mỉm cười, dịu dàng nói.

"Chị Ký Dao, em muốn trở về phòng." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

"Đi thôi." Mạnh Ký Dao vứt bỏ gốc cỏ bị xé thành từng khúc ở trong tay ra, gật gật đầu.

"Bái bái." Viên Cồn Cồn miễn cưỡng cười cười, đứng lên đi về phòng.

Đám bảo bối nhỏ của cô không hẹn mà cùng nhìn Mạnh Ký Dao một chút, đi theo sau lưng cô, cùng nhau đi.

Đợi sau khi cô rời đi, Mạnh Ký Dao lại bứt một gốc cỏ, chậm rãi. . . . . Cầm một đầu của nó, kéo căng một đầu, sau khi 'chia cắt' ra thì để 'xác' của nó ở trên cỏ, nở nụ cười. . . . .

Bữa tối, mắt Viên Cồn Cồn đỏ hồng bung mồm đồ ăn lên bàn, không giống như thường ngày là Hắc Viêm Triệt không có ngồi ở trước bàn chờ, không giống như thường ngày là sau khi bung đồ ăn lên Viên Cồn Cồn không có ở lại tại chỗ, mà đi về phòng của mình.

Bạch quân gia nhìn bóng lưng mắt mếch của cô, không nói gì.

Sau đó không lâu, Hắc Viêm Triệt xuống lầu, mặt không biểu cảm ngồi xuống, mặt không biểu cảm dùng cơm, trong lúc này, đám nữ giúp việc đều cảm giác được. . . . . không khí dồn nén rất thấp, giống như trước khi Viên Cồn Cồn không tới đây, bầu không khí lung lay giống như mấy ngày nay chỉ một giấc mơ, mà bây giờ đã tỉnh giấc. . . . .

Mỗi ngày trôi qua, nhà họ Hắc trở về cuộc sống yên tĩnh trước kia, Viên Cồn Cồn và Hắc Viêm Triệt đều tránh né gặp mặt theo bản năng, một tuần sau, Viên Cồn Cồn đứng ở trước mặt Hắc Viêm Triệt bảy ngày không gặp.

"Thiếu gia." Viên Cồn Cồn khom người xuống, lần đầu tiên hành lễ mà nữ giúp việc nên có.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt cũng không nâng đầu lên, xem tài liệu trong tay.

"Tôi đến báo cáo với thiếu gia, ngày mai bắt đầu học kỳ mới, tôi phải đi học, giữa trưa có thể không về kịp chuẩn bị cơm trưa cho anh, không biết anh có đồng ý không?" Viên Cồn Cồn cúi đầu nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt ngẩng đầu nhìn cô, một lúc sau phun ra hai chữ "đã biết"

"Cảm ơn thiếu gia." Viên Cồn Cồn hành lễ, xoay người đi ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng cô, cái kính ứ đọng trong lòng lại đến mức nhất định, ném tài liệu lên trên bàn, đứng dậy đi đến nhà để xe.

'phanh' một tiếng nổ, Nhã Tư nhàn nhạt nói "Lại phải đổi cửa rồi."

Á Tư nhìn nhìn cánh cửa vừa đổi ngày hôm qua, hôm nay lại 'hi sinh', không nói gì, khi nào mới kết thúc những ngày này a. . . .

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 40: Cô bé ngốc!

Đúng 7 giờ sáng, Viên Cồn Cồn mặc quần áo xong theo bản năng mà đi đến cửa phòng Hắc Viêm Triệt, ngăn người, mới nhớ tới, cô đã không cần gọi anh thức dậy nữa, hôm nay cô phải đi học, nhìn nhìn quần áo nữ giúp việc trắng đen đan xen trên người mình, xoay người lặng lẽ đi trở về phòng, thay đổi một chiếc váy màu hồng, đi vào phòng bếp làm bữa sáng cho anh, 7 giờ 30 phút, ra khỏi nhà đúng giờ, không ngờ nhìn người đàn ông tóc dài tuấn tú tao nhã tựa vào bên xe Lincoln dài, dịu dàng cười với cô.

"Anh Duệ." Viên Cồn Cồn vui vẻ đi qua, hôn một cái ở trên mặt anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ bế cô lên, cũng hôn một cái lên trên mặt cô "Đường như Tiểu Cồn Cồn của anh lại gầy rồi."

Viên Cồn Cồn ôm cổ của anh ta, làm nũng meo meo "Anh luôn an ủi em "

"Không có, thật sự nhẹ hơn rất nhiều." Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô, đáng vẻ ước chừng cân nặng của cô, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Ha ha, anh Duệ tốt nhất." Viên Cồn Cồn ôm anh ta, cọ cọ vào hõm vai anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ cười bế cô vào trong xe, mình cũng ngồi xuống.

"Chào chú Trương." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào chào hỏi với lão Trương ngồi trên vị trí lái xe.

"Chào tiểu thư, trở nên đẹp hơn a." Lão Trương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô, tâm trạng trở nên rất tốt.

"Chú Trương cũng càng ngày càng đẹp trai." Viên Cồn Cồn cười hề hề, vỗ nhẹ bờ vai của ông.

"Lái xe đi." Na Tịch Thịnh Duệ ôm Viên Cồn Cồn nghiêng thân thể tới phía trước về, cười nhỏ giọng nói.

Chiếc xe Lincoln màu đen chuyển động 'chân ngọc nhỏ' của mình, nhanh chóng cách xa nhà lớn họ Hắc, ai cũng không chú ý tới, trước cửa sổ sát đất lầu ba, một bóng người thon dài lẳng lặng đứng ở đó, đôi con ngươi màu tím nhạt đã đổi màu. . . . .

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn ru rú trong lòng Na Tịch Thịnh Duệ, đôi mắt trong suốt xinh đẹp gắt gao quan sát khuôn mặt tuấn tú của anh ta.

"Sao vậy?" Na Tịch Thịnh Duệ cười khẽ hỏi, đưa tay lấy ra một cái hộp thức ăn.

"Anh Duệ, anh có chán ghét em không?" Viên Cồn Cồn nghiêm túc hỏi.

Na Tịch Thịnh Duệ ngăn người, lập tức cười khẽ ra tiếng "Em rất đáng ghét ."

Viên Cồn Cồn mắt mác cúi đầu, không nói nữa.

"Cồn Cồn của anh làm người ta vui thích, nhìn hoài không chán." Na Tịch Thịnh Duệ nâng mặt cô lên, vuốt nhẹ khuôn mặt tròn mềm của cô.

"Thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo, trong mắt to trong suốt có vật thể như nước đào quanh.

"Sao vậy?" Na Tịch Thịnh Duệ sửng sốt, thu hồi nét mặt cảm đùa giỡn.

"Anh Duệ." Viên Cồn Cồn nhỏ gọi tên của anh ta, vùi mặt vào trong lòng anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ buông hộp thức ăn trong tay ra, ôm cô, vỗ nhẹ lưng của cô, đôi mắt sắc bén hiện lên tia sáng không rõ, "Đừng khóc, em sao vậy? Có phải có người khi dễ em hay không?"

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, không nói gì.

Na Tịch Thịnh Duệ kéo cô ra, lau 'vết nước' trên mặt cô, nhỏ giọng nói "Từ lúc nào thì em lại học nói dối với anh rồi hả ?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, nhỏ giọng "Nếu em không phải con của cha mẹ, anh vẫn còn thương em? Thích em không?"

Na Tịch Thịnh Duệ nhũn mày, giọng nói luôn luôn dịu dàng trở nên trầm thấp "Đây rốt cuộc là câu hỏi gì."

Viên Cồn Cồn nhìn nét mặt của anh ta rõ ràng là không vui, chép miệng không dám nói.

"Người khác đã nói gì với em?" Na Tịch Thịnh Duệ hít vào một hơi, cổ gồng dịu dàng hỏi.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, không trả lời.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

"Cồn Cồn, em không ý lại vào anh nữa, không cần anh nữa có phải hay không?" Na Tịch Thịnh Duệ cười nhạt, giọng nói như có như không.

Viên Cồn Cồn ôm chặt anh ta, khóc nói "Đương nhiên không phải."

"Vậy em phải trả lời câu hỏi của anh." Na Tịch Thịnh Duệ kéo cô ra, con ngươi sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, ngập ngừng nói "Em không biết nên nói như thế nào, dù sao chính là có người rất chán ghét em. cảm thấy em rất chướng mắt."

Na Tịch Thịnh Duệ nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi "Hắc Viêm Triệt?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, gật gật đầu.

"Anh ta chán ghét em cho nên em cảm thấy rất đau lòng?" Na Tịch Thịnh Duệ tiếp tục hỏi.

"Dạ." Viên Cồn Cồn lại gật gật đầu.

"Vì sao?" Na Tịch Thịnh Duệ nhếch đầu mày, lạnh nhạt nói.

"Người khác cảm thấy anh chướng mắt, cảm thấy anh đáng ghét, anh không đau lòng sao?" Viên Cồn Cồn ừ ừ khua miệng meo meo.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn về mặt đáng yêu này của cô, không khỏi giật giật khóe miệng "Đồ ngốc. . . . ."

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, bắt mắt lau nước mắt.

"Đừng khóc, ăn sáng đi." Na Tịch Thịnh Duệ cười cầm lấy hộp thức ăn, mở ra trước mặt cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn thứ trước mắt, khịt khịt mũi "Com nấm?"

"Đúng vậy, mẹ của em đặc biệt làm cho em, vui hay không?" Na Tịch Thịnh Duệ chạm chạm mũi cô.

Viên Cồn Cồn vui vẻ gật gật đầu, cười ra hai cái lúm đồng tiền đáng yêu.

Na Tịch Thịnh Duệ lấy một cái bao tay mỏng từ trong hộp thức ăn đeo cho cô và mình, sau đó đưa tay cầm một cái com nấm đưa cho cô "Còn khóc? Ngốc quá, đừng để nước mũi và nước mắt rơi xuống, mau ăn đi."

Viên Cồn Cồn tiếp nhận com nấm trắng mập anh đưa qua, hai cái móng vuốt nhỏ gắt gao nâng lên, nghe lời bắt đầu ăn.

Na Tịch Thịnh Duệ lấy khăn giấy ra lau nước mắt cho cô, nhìn bộ dáng ăn của cô, cảm thấy tâm trạng rất tốt "Cồn Cồn, người khác nói như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là em phải biết rằng, ở trong lòng anh và cha mẹ em, em là đáng yêu nhất, công chúa nhỏ làm người ta vui thích nhất, biết không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn nhét đầy com nấm, giống như con chuột đồng, còn không ngừng gật đầu.

"Cô bé ngốc." Na Tịch Thịnh Duệ cời bao tay, cười khẽ sờ sờ đầu của cô, trong đôi mắt sắc bén tràn đầy cưng chiều.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 41: Tội ác ở nhà vệ sinh nữ?

Trôi qua một tháng, mỗi ngày Na Tịch Thịnh Duệ đều đưa rước Viên Cồn Cồn đi học, quay lại những ngày giống như ở nhà họ Viên, mỗi ngày Viên Cồn Cồn chuẩn bị xong bữa sáng, đúng bảy giờ đi đến trường, sáu giờ rưỡi chiều trở lại nhà họ Hắc chuẩn bị bữa tối, đúng bảy giờ rưỡi bụng thức ăn lên bàn, sau đó rửa tay trở về phòng, bảy giờ bốn mươi mỗi ngày Hắc Viêm Triệt sẽ xuống lầu ăn cơm, ăn xong đứng dậy chạy lấy người, ngày qua ngày, hai người không hề gặp mặt, cũng không nói chuyện.

Trường học của Viên Cồn Cồn, tên là Thánh Đức, rất có danh tiếng trong giới giáo dục, là trường học nổi tiếng trên thế giới, quy mô từ hệ trung học trực

tiếp vào đại học, giáo viên hạng nhất, sức lực hùng hậu. Trước không nói người thần bí sáng lập Thánh Đức có tài sản khổng lồ sau lưng và thể lực mà các trường học khác không theo kịp, chỉ cần nói đến khóa trước đã đào tạo ra được nhân tài kinh tế, chính trị, pháp luật các mặt khác, mà những người mới nói đến này cũng không khác xa lắm, Thể lực của Thánh Đức kéo dài đến rất xa, từ đó có thể biết, ảnh hưởng của Thánh Đức ở trên giới thượng lưu là không thể khinh thường .

Các học sinh có thể chia làm ba loại, một loại là rất giàu, một loại là rất nghèo, còn có một loại là không giàu cũng không nghèo, học sinh rất giàu không phải là con nhà giàu thì chính là con cháu nhà chính trị, kiêu ngạo tự mãn, mắt mọc trên đỉnh đầu, khinh thường làm bạn với người nghèo . Học sinh rất nghèo thì không cần phải nói, tất cả đều là giới giang hồ người, thiên phú đặc biệt, thanh cao kiêu ngạo, cũng không kết thân với con nhà giàu bên ngoài tô vàng nạm ngọc, mà đáng thương nhất chính là học sinh không giàu không nghèo, loại học sinh này đại đa số đều là con của nhà giàu mới nổi hoặc là con cháu trong gia tộc xuống dốc, tiền thoái lưỡng nan, bị kẹp ở giữa, chỉ cần người giàu và người nghèo tranh chấp, gặp xui xẻo luôn bọn họ, ai kêu bọn họ không được xem là bên nào. Trường học như vậy, thế tất là rối loạn khắp nơi, Viên Cồn Cồn là thuộc loại rất giàu, nhưng cô là người giàu có đặc biệt ở giữa.

Trung học năm 2 lớp 3

"Cồn Cồn, có thật là cô đã giao thư của chúng tôi cho anh cô không?" Một cô gái có dáng người thon dài, trên mặt trang dày đậm cười hỏi

"Có, các bạn đưa cho tôi tôi liền đưa cho anh Duệ." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào gật gật đầu, dọn dẹp sách giáo khoa trên bàn.

"Vậy là tốt rồi, cô phải đi sao?" Cô gái lộ ra một chút cười giả dối, nhỏ giọng hỏi .

"Đúng vậy, đã tan học a." Viên Cồn Cồn cầm lấy túi, mỉm cười đứng dậy nhìn một đám nữ sinh xinh đẹp đứng xung quanh cô.

"Chúng ta cùng đi nhà vệ sinh trước, sau đó cùng nhau về." Cô gái trang điểm đậm kéo cánh tay cô dẫn cô ra phòng học.

"A, được." Viên Cồn Cồn nghe lời tùy ý cô ta dẫn cô đi vào nhà vệ sinh, phía sau còn có năm sáu cô gái đi theo, lúc này nét mặt không tốt đi sau lưng Viên Cồn Cồn.

Nhà vệ sinh nữ.

"A." Viên Cồn Cồn phát ra một tiếng thét chói tai, té lăn trên đất, nhào đầu đụng vào tường , có chút mê man nhìn mấy nữ sinh xinh đẹp trước mắt.

"Viên Cồn Cồn, rốt cuộc là cô có giao thư cho anh cô không." Một cô gái tóc ngắn, ngấm ngấm móng tay sơn đen của mình lạnh nhạt hỏi.

"Có a." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, muốn làm giảm bớt chóng mặt, không đợi cô phản ứng kịp, ‘bốp’ một tiếng, mặt cô bị đánh lệch qua, cảm giác đau đớn nóng bừng thổi qua thần kinh của cô , khẽ gọi một tiếng theo bản năng, xoa nhẹ khuôn mặt mồm mím của mình, nước mắt bắt đầu tích tụ.

"Cô nói dối, nếu cô có đưa, vậy tại sao chúng tôi không nhận được trả lời của anh cô?" Một cô gái ngoại quốc lưu loát nói một loạt tiếng Trung, tức giận nhìn cô.

"Tôi không biết." Viên Cồn Cồn nhìn các cô, không thể tin được, nhóm người xinh đẹp như vậy, lại có thể ra tay đánh người.

"Cô đương nhiên biết, cô thích anh của cô, cho nên cất giấu thư của chúng tôi không đưa cho anh ấy, như vậy vĩnh viễn anh ấy sẽ là của cô, chúng ta đều thấy cô hôn anh ấy." Cô gái trang điểm đậm hừ lạnh một tiếng, đôi mắt vẽ màu lam hung hăng nhìn cô.

"Anh ấy là anh của tôi, đương nhiên là tôi thích anh ấy, tôi hôn chính là mặt anh ấy, không phải như các bạn nghĩ." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói.

"Cô còn giả vờ, bình thường bộ dáng ngây thơ, tôi đã sớm nhìn cô không thuận mắt rồi, chỉ bằng khuôn mặt này, dáng người này của cô, còn mơ mộng cái gì? Sao cô không chết đi?" Cô gái trang điểm đậm nói.

Viên Cồn Cồn cúi đầu, không nói chuyện.

Lúc này, không biết ai tìm được một cái thùng, đổ nước vào tạt lên trên người cô.

"A." Viên Cồn Cồn khẽ gọi một tiếng, ôm chặt thân thể của mình.

Sau đó, có người bắt đầu ra tay, để lại vết bầm tím và vết cào ở trên mặt và người của cô.

Viên Cồn Cồn núp ở góc tường yên lặng chịu đựng, không xin tha cũng không hé răng, cố nén nước mắt không để mình khóc thành tiếng, tuy cô không thông minh, nhưng là cũng có tồn nghiệm, cô là con gái của cha, không thể để cha mất mặt.

Đúng lúc này, vang lên một tiếng mềm mại "Đáng ghét. Các người làm chuyện xấu cũng không khóa cửa."

Mấy cô gái quay đầu, chiếu vào mắt bọn họ là một cô gái có mái tóc dài xoăn đen, trên đầu đeo một cái nơ con bướm, mắt thật to, lông mi dài dài, cái mũi vênh cao, môi đỏ mọng mịn màng, mặc một chiếc váy công chúa viền tơ màu đỏ đậm, làm cho cô giống như một búp bê đứng trong tủ kính. Rất đáng yêu.

"Chắc chắn, quả nhiên sau khi tan học sẽ có tội ác ở nhà vệ sinh."

Giọng nói mềm mại đáng yêu từ phía sau truyền đến, một cô gái tóc dài đến hông đi ra, mày lá liễu, mắt to, mũi thẳng, môi trái tim, làn da trắng nõn không có một chút khuyết điểm, một bộ đồ đen mỏng bó sát người, ở giữa hở ra hình tròn, lộ ra bụng bằng phẳng của cô, trên rốn còn có viên kim cương trắng lấp lánh, đồ mỏng bó sát người bao quanh dáng người kiều ngạo của cô, giờ tay nhắc chân, tất cả đều là thuốc độc quyến rũ người khác, cái loại này là mê hoặc phát ra từ đáy lòng, làm cho không ai có thể bỏ qua, chỉ thấy cô đầy đặn nữ sinh sừng sốt ra, đi đến bên cạnh Viên Côn Côn thăm hỏi, dịu dàng vuốt mái tóc ướt đầm của cô, nhỏ giọng nói

"Không có chuyện gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 42: Đánh hội đồng VS đánh trả?

Viên Côn Côn nhìn cô, ủy khuất phun ra hai chữ "Có chuyện."

Cô gái tóc trắng sừng sốt, cười khẽ ra tiếng, tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn trong nhà vệ sinh nữ to lớn.

Đám nữ sinh tinh táo lại, có người đứng ra nói chuyện "Lạc Khanh Khanh, bớt lo chuyện người khác." Cô gái trang điểm đậm cắn giận nói.

"Xem xem một đám người các cô, thật là sỉ nhục người có văn hóa, cậu nói có phải không? Ly Ly đáng yêu." Lạc Khanh Khanh quay người lại vén vén tóc trắng của mình, đá lông nheo với cô gái đáng yêu cách đó không xa.

Cô gái đáng yêu lộ ra nụ cười ngọt ngào, đồng ý gật gật đầu "Đúng vậy, Khanh Khanh thân mến."

Lạc Khanh Khanh cười nhìn về phía cô gái trang điểm đậm, đánh giá từ trên xuống dưới một chút, cảm thán nói "Người ta nói, trang điểm đậm nhạt cũng phù hợp, những lời này ở trên người cô, sao lại biến thành ngược lại chứ?"

"Cô." Cô gái trang điểm đậm tức giận đến vận vẹo mặt, nhìn qua rất dữ tợn.

"Oa! Trên mặt cô 'roi phấn xuống' a, thật hâm mộ cô, nhà của cô có thể tiết kiệm tiền mua 'bột mĩ', ai cười cô thì thật sự là rất có lời nha." Cô gái đáng yêu mở to đôi mắt thuần khiết, nhìn cô gái trang điểm đậm bằng vẻ mặt sùng bái.

"Khẩu Ly Ly, cô đừng nên quá đáng." Cô gái trang điểm đậm xoa mặt mình, gầm to lên.

Khẩu Ly Ly hoảng sợ, vẻ mặt không hiểu hỏi "Cô không thích người khác khen ngợi cô sao?"

Cô gái trang điểm đậm chỉ vào mũi cô, tức giận đến cả người phát run.

"Đây là chuyện của bọn tôi và cô ta, không liên quan đến các người, đừng tưởng rằng các người nổi tiếng là có thể nói lời tổn thương người." Cô gái tóc ngắn lo lắng nói.

"Nói lời tổn thương người? Cái lỗ tai nào cô nghe thấy chúng tôi dùng lời thô bỉ sỉ nhục các người?" Lạc Khanh Khanh nhếch lông mày, nhìn cô ta bằng vẻ mặt cô đừng vu oan thực nữ.

Cô gái tóc ngắn nhìn cô, không nói chuyện nữa.

"FY, đừng tưởng rằng bọn tôi sợ cô, muốn đánh nhau sao?" Cô gái người nước ngoài dựng ngón giữa lên về hướng Lạc Khanh Khanh.

Lạc Khanh Khanh cười lạnh một tiếng, vỗ vỗ tay.

Lúc này cửa nhà vệ sinh lại mở ra, đi tới là một cô gái tóc dài màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt sáng, mũi dọc dừa, môi anh đào, thanh nhã thoát tục, phía sau nàng còn có mười mấy nữ sinh đi theo.

"Uẩn Uẩn, bọn họ muốn đánh mình và Khanh Khanh." Khẩu Ly Ly kéo cánh tay của cô gái, vẻ mặt sợ hãi, điềm đạm đáng yêu.

Tô Uẩn không nói gì, nắm tay cô đứng qua một bên.

Lạc Khanh Khanh cười cười, nâng Viên Côn Côn trên đất đứng dậy, lạnh nhạt tao nhã đi qua đám nữ sinh kia, đi tới bên cạnh Tô Uẩn và Khẩu Ly Ly. Nhìn nữ sinh cầm đầu, lộ ra một chút cười khẽ.

Mấy nữ sinh lập tức ấn ý lấy một thứ kỳ lạ từ trong túi áo ra, bao bọc lên tay chân của mình.

"Cô. Các cô muốn thế nào? Đánh hội đồng sao?" Cô gái người nước ngoài ra vẻ bình tĩnh hỏi.

"Đương nhiên không phải, chúng tôi không giống với các cô, chúng tôi là người rất có phong cách, chúng tôi đánh một mình." Lạc Khanh Khanh cười khể lác đầu.

Dường như cô gái người nước ngoài thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức lộ ra nét mặt khinh thường không để ý, cô ta đã học qua quyền anh.

"Một đám người chúng tôi đánh với một người của các cô, trong các cô ai lên trước?" Lạc Khanh Khanh cười hỏi.

Người nước ngoài sừng sốt, đứng ở tại chỗ không nói gì. Đám nữ sinh im lặng, không có hé răng.

"Không ai được chọn? Vậy thì cùng lên đi, dù sao các cô cũng không phải một người, không tạo thành hình thức đánh hội đồng, nhiều nhất chỉ là đánh trả, các người nói thế nào?" Lạc Khanh Khanh nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói.

Không cho đám nữ sinh cơ hội nói chuyện, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nhà vệ sinh nữ, giằng co hơn 10 phút, cuối cùng lấy một thùng nước lạnh kết thúc trận 'đánh trả' này.

Lạc Khanh Khanh nhìn nhìn đám nữ sinh nhếch nhác không thua kém Viên Cồn Cồn, cười nói "Tất cả mọi người đều là phụ nữ, chuyện ngu xuẩn nhất là làm phụ nữ khó xử, các cô cũng ném thử mùi vị nước lạnh này đi, nhìn xem có thể làm cho đầu óc các cô tỉnh ra hay không." Nói xong nhìn về đám chị em giành được toàn thắng, lớn tiếng nói "Các bạn thân mến, chúng ta đi ăn kem đi."

"Lạc Khanh Khanh, chúng tôi sẽ tố cáo cô." Không biết là ai, suy yếu nói một câu oán hận.

"Đi thôi, chỉ cần các cô có thể kiểm tra ra vân tay hoặc là da vụn gì với tố chức." Lạc Khanh Khanh cời bao tay và chân ra, đỡ Viên Cồn Cồn đi ra nhà vệ sinh nữ.

Tô Uẩn nhìn nhìn mấy cô gái ngồi phịch ở trên đất, nhú nhú đầu mày, đuổi theo 'tổ chức' Khẩu Ly Ly.

"Cám ơn các bạn." Viên Cồn Cồn có chút suy yếu nhỏ giọng nói.

"Đừng khách sáo, bạn tên là Viên Cồn Cồn đúng không? Bạn xem bạn đáng yêu như vậy, chúng mình đương nhiên phải bảo vệ đóa hoa của quốc gia, nhà bạn ở đâu? Chúng mình đưa bạn trở về." Lạc Khanh Khanh cười cười, đưa tay vuốt vuốt sợi tóc hỗn độn của cô.

"Cám ơn." Viên Cồn Cồn ôm lấy cô, khóc ra sợ hãi và ủy khuất đã chịu đựng rất lâu.

Lạc Khanh Khanh vuốt nhẹ lưng của cô, nhẹ giọng an ủi "Đừng sợ, đã không có chuyện gì rồi."

"Đau quá. Hu hu." Viên Cồn Cồn khóc nói, tiếng khóc khàn khàn mang theo lên án, rất là đáng yêu.

Khẩu Ly Ly và Tô Uẩn liếc nhau, không nói gì.

"Cồn Cồn?" Một tiếng gọi sốt ruột truyền đến, Viên Cồn Cồn xoay người nhìn về phía người tới.

Na Tịch Thịnh Duệ không dám tin nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Viên Cồn Cồn, đôi mắt sắc bén hiện ra sát khí.

"Anh Duệ." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng gọi ra tiếng, trốn sau lưng Lạc Khanh Khanh.

Na Tịch Thịnh Duệ bước tới gần cô, kéo cô ra, nhìn nhìn vết bầm và vết thương dính máu trên mặt và trên tay chân của cô, lạnh giọng nói "Sao lại thế này?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, lại nhìn nhìn đám người Lạc Khanh Khanh, nhỏ giọng meo meo "Em bị người ta đánh, là Khanh Khanh và mọi người đã cứu em."

"Ai ra tay?" Na Tịch Thịnh Duệ lạnh giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 43: Bị thương ngoài da!

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Lạc Khanh Khanh, ngượng ngùng kéo kéo ống tay áo của Na Tịch Thịnh Duệ, nhỏ giọng nói "Anh Duệ, chúng ta về nhà được

không?"

"không được." Na Tịch Thịnh Duệ kiên trì nói.

"Về nhà đi, được không?" Viên Cồn Cồn có chút sốt ruột khóc lên, nhỏ giọng thỉnh cầu xin .

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn cô, cởi áo khoác choàng lên trên người cô, bế cô lên, vỗ về sau lưng của cô, giọng nói mềm mỏng nói "Đừng khóc."

Viên Cồn Cồn ôm cổ anh ta nhỏ giọng nức nở .

"Cồn Cồn, chúng mình đi đây, chúng mình học năm 2 lớp 1, có chuyện gì thì bạn có thể tới tìm chúng mình." Lạc Khanh Khanh vỗ vỗ bờ vai cô, cười nói.

"Cám ơn." Viên Cồn Cồn chảy nước mắt meo meo nói.

Lạc Khanh Khanh cười cười, đội mũ lớn đi ra ngoài trường đi.

Na Tịch Thịnh Duệ ôm Viên Cồn Cồn đi tới băng ghế đá bên cạnh ngồi xuống, đau lòng nhìn vết cào và bầm tím cả người cô.

Viên Cồn Cồn ôm anh ta, không nói chuyện, chỉ khóc nhỏ.

Na Tịch Thịnh Duệ cầm điện thoại bấm số, "Lão Trương, ông về trước đi, tôi đưa Cồn Cồn về nhà họ Hắc."

"Dạ, Duệ thiếu gia." Trong di động truyền đến tiếng nói chững chạc của lão Trương.

Na Tịch Thịnh Duệ cúp điện thoại, nhìn nhìn Viên Cồn Cồn, lấy một viên chocolate gói giấy vàng ở trong túi ra, lột giấy gói kẹo nhét vào trong miệng cô.

Viên Cồn Cồn ngậm chocolate, nhìn anh ta nước mắt lưng tròng.

"Mua cho em, trên xe còn có hai hộp, không cho ăn nhiều quá, biết không?" Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ đầu của cô, ôm cô đi ra cửa.

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, từ từ ngừng nỉ non.

Trong xe

"Anh Duệ, chúng ta đi đâu?" Viên Cồn Cồn nhìn người ngồi lái xe ở bên cạnh mình, Na Tịch Thịnh Duệ.

"Về biệt thự của anh." Na Tịch Thịnh Duệ nhàn nhạt nói.

"Bây giờ sao? Em còn phải về nấu cơm cho thiếu gia." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn đồng hồ trên xe, trong giọng nói có chút sốt ruột không thể vi phạm.

"Em đã như vậy còn nấu cơm cho anh ta? !" Na Tịch Thịnh Duệ không vui nói, trong giọng nói có tức giận hiếm thấy.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, cúi đầu có chút ủy khuất, không nói gì.

Na Tịch Thịnh Duệ để ý nhìn cô một chút, sờ sờ đầu của cô "Xin lỗi Cồn Cồn, không phải là anh có ý hung dữ với em, đi biệt thự anh trước, anh xem vết thương trên người em, ngoan ngoãn được không?"

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn gật gật đầu, không nói chuyện nữa, cứ như vậy, im lặng suốt đường đi về biệt thự.

Trong biệt thự.

Viên Cồn Cồn nhăn mày, để bác sĩ kiểm tra, thỉnh thoảng phát ra vài cái hít thở, nhưng lại rất ngoan không có né tránh.

một lúc sau, bác sĩ dọn dẹp dụng cụ, nhìn về mặt chăm chú của Na Tịch Thịnh Duệ, nhỏ giọng nói "Chỉ bị thương ngoài da, không có tổn thương đến bên trong, bôi một chút thuốc là được rồi."

"Có để lại sẹo hay không?" Na Tịch Thịnh Duệ lột một viên chocolate để vào miệng Viên Cồn Cồn.

"sẽ không, qua một thời gian ngắn sẽ tốt, yên tâm đi." Bác sĩ cười lắc đầu, uống một ngụm nước khoáng trên bàn.

"Cám ơn." Na Tịch Thịnh Duệ lấy một xấp đồ la từ trong ngăn kéo ra đưa cho ông ta.

"Ha ha, không có chuyện gì, tôi đây đi trước." Bác sĩ nhận tiền, cầm lấy dụng cụ của mình đi ra phòng.

Viên Cồn Cồn ngậm chocolate, mắt to không hề chớp nhìn hộp chocolate trên bàn.

Na Tịch Thịnh Duệ lấy mấy viên chocolate trong hộp để vào trên tay cô, sau ngồi xuống tr giường bế cô lên trên đùi, nhỏ giọng nói "Rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì?"

Viên Cồn Cồn cầm chocolate, cúi đầu không nói gì.

"không nói không cho em ăn." Na Tịch Thịnh Duệ đưa tay lấy chocolate trên tay cô.

Viên Cồn Cồn vội vàng nắm chặt chocolate né tránh tay của anh ta, nhỏ giọng meo meo nói "Muốn ăn."

"Vậy thì nói." Na Tịch Thịnh Duệ cười khẽ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khuôn trang của cô.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, mở miệng nhỏ giọng nói ." Chính là bọn họ nhờ em giao thư cho anh, sau đó lại hiểu lầm em không đưa thư cho anh, sau đó liền như vậy."

"Vì sao nói em không đưa thư cho anh?" Na Tịch Thịnh Duệ nhướn mày không hiểu, lúc trước vì sợ cô khó xử nên anh nhận hết tất cả thư, tuy rằng sau đó đều ném vào máy cất giấy.

"Bọn họ nói nếu em đưa cho anh thì anh không thể không trả lời bọn, cho nên khẳng định là em không đưa cho anh, bọn họ còn thấy em hôn mặt anh, cho nên cho là em cố ý không giao thư cho anh, không để cho bọn họ và anh được hòa hợp." Viên Cồn Cồn lột bỏ bao một viên chocolate, cầm trên tay một căn từng chút.

"Cho nên bọn họ liền ra tay đánh em?" Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng hỏi, đôi mắt sắc bén che dấu ở dưới mắt kính hiện lên tia hung ác.

"Dạ. Lúc đầu bọn họ cười nói với em, nói muốn cùng đi nhà vệ sinh, sau đó cùng nhau đi, sau khi vào nhà vệ sinh liền thay đổi, nói em cố ý không đưa thư cho anh, bởi vì muốn độc chiếm anh, nói em xem lại khuôn mặt và dáng người của em, bảo em đi chết đi, anh Duệ, thật sự là em rất xấu sao?" Viên Cồn Cồn nhìn anh ta có chút sa sút, khóe miệng còn dính chocolate.

"nói lung tung, em là đáng yêu nhất ." Na Tịch Thịnh Duệ khẽ vuốt đầu cô, dịu dàng nói.

Viên Cồn Cồn cười cười với anh ta, lộ ra hai cái lúm đồng tiền đáng yêu, vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay, nhỏ giọng meo meo "thật ra em cũng muốn giảm béo, cũng muốn trở nên xinh đẹp giống bọn họ, nhưng mỗi lần em giảm béo, mẹ liền nói với em ‘không ăn no làm sao có thể có sức giảm béo’, em cảm thấy rất có lý cho nên em nghĩ là ăn no trước rồi lại giảm béo, nhưng sau này em phát hiện, thì ra giảm béo phải đói bụng mới được, em không muốn đói bụng, em thích ăn nhiều thứ như vậy có phải là không tốt hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 44: Lệnh cấm công?

"Có cái gì không tốt? Đừng nghĩ lung tung, em như vậy tốt lắm, thật nhiều đáng yêu, không cho giảm béo." Na Tịch Thịnh Duệ cười bầm bầm cái eo của cô.

"Đau." Viên Cồn Cồn khẽ gọi một tiếng, nhướn mày.

"Ở đây cũng đau?" Na Tịch Thịnh Duệ buông tay ra, vuốt nhẹ nhàng.

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, lại lột một viên chocolate ở trên tay ăn.

Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô vuốt nhẹ phía sau lưng của cô, nhỏ giọng hỏi "Cồn Cồn thích anh Duệ không?"

"Đương nhiên thích." Viên Cồn Cồn trả lời không chút do dự.

"Vậy có thích Hắc Viêm Triệt không?" Na Tịch Thịnh Duệ hỏi.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhìn anh ta mà không nói gì.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nét mặt của cô, trong lòng hiện lên một cảm giác không biết tên.

Viên Cồn Cồn quay đầu đưa chocolate trên tay vào miệng, nhỏ giọng phun ra hai chữ "Không thích."

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô thay đổi về mặt, không nói nữa.

"Anh Duệ, em phải về nhà, đã hơn 9 giờ." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn đồng hồ treo tường, nhỏ giọng nói.

"Về nhà? Ở trong lòng em, nhà họ Hắc đã là nhà của em?" Na Tịch Thịnh Duệ gạt gạt khóe miệng, cầm lấy thùng thuốc trên bàn, mở ra, nhẹ nhàng bôi ở miệng vết thương của cô.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, không nói gì, không khí bắt đầu nặng nề.

Sau khi bôi thuốc xong, Na Tịch Thịnh Duệ đi vào phòng tắm rửa tay, Viên Cồn Cồn xuống giường đi theo phía sau anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô phía ở phía sau trong gương, chỉ thấy trên người cô 'mặc' một chiếc áo somi không vừa, tay áo quá dài và rộng rãi làm cho cô rất nhỏ xinh, một đôi chân trắng nõn tự nhiên chào hỏi với anh ta, chủ nhân của đôi chân đang dung vẻ mặt vô tội nhìn anh ta, đóng chặt mắt, lửa nóng dưới cơ thể làm cho anh có chút trở tay không kịp.

"Anh Duệ, em đói bụng." Viên Cồn Cồn kéo kéo quần áo của anh ta, nhỏ giọng nói.

"Muốn ăn cái gì? Anh cho người mua về." Na Tịch Thịnh Duệ xoay người đi ra phòng tắm.

"Em nấu cho anh ăn có được hay không?" Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, cười giữ chặt tay hắn.

Cả người của Na Tịch Thịnh Duệ cứng ngắc, gật gật đầu, dẫn cô đến phòng bếp, nhỏ giọng nói "Cẩn thận một chút, đừng làm mình bị thương, anh đi tắm một chút."

"Được." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, vẫy vẫy tay với anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ cười khế, xoay người trở về phòng.

12 giờ tối, bên ngoài nhà lớn họ Hắc.

"Thuốc mỡ này mỗi ngày đều phải bôi, biết không?" Na Tịch Thịnh Duệ lo lắng dặn dò.

Edit : babynhox - ĐDLQĐ

"Biết, anh Duệ anh cũng đừng quên xin phép nghỉ ở trường học giúp em a." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

"Được." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ đầu của cô.

Viên Cồn Cồn cười kiễng chân lên hôn một cái kêu vang trên mặt anh ta "Em vào đây."

Na Tịch Thịnh Duệ cũng hôn nhẹ một cái trên mặt cô "Đi đi."

Viên Cồn Cồn xoay người đi vào nhà họ Hắc, Na Tịch Thịnh Duệ nhìn bóng lưng cô, vươn tay xoa nhẹ chỗ cô vừa mới hôn, nở nụ cười.

Lúc Viên Cồn Cồn đi tới cửa, liền phát hiện Bạch quân gia và một đám nữ giúp việc đứng ở đó, dường như là đang chờ người.

"Cồn Cồn, là Cồn Cồn về." Bạch Nhã Văn nhanh mắt phát hiện người tới, lớn tiếng gọi.

Bạch quân gia lập tức đi qua, nhìn nhìn cô, nhỏ giọng hỏi "Sao con lại thế này? Bị thương?"

Viên Cồn Cồn cười hi hi đưa tay che khuất vết cào trên mặt, qua loa dạ một tiếng.

"Còn cười được, thiếu gia cũng sắp tức điên rồi." Bạch Nhã Văn kéo tay cô ra, cau mày nhìn vết sưng và vết cào trên mặt cô.

Viên Cồn Cồn sững sốt, có chút nhát gan lui về sau, nhỏ giọng hỏi "Tức điên rồi? Bởi vì em sao?"

"Nếu không còn có thể bởi vì ai?" Bạch Tĩnh Văn tròn trĩnh mắt không thực nữ .

"Mau vào đi." Bạch Nhã Tĩnh nắm tay nhỏ bé của cô dẫn vào phòng.

Viên Cồn Cồn thấp thỏm lo lắng cùng cô đi vào.

"Đợi chút, thay quần áo trước." Trong phòng khách lớn, Bạch quân gia kéo lấy Viên Cồn Cồn, nhìn nhìn quần áo trên người cô, áo somi này rất rõ ràng là của đàn ông.

Viên Cồn Cồn nghe lời đi về hướng phòng mình, lại bị một giọng nói làm cho sợ tới mức đứng ở tại chỗ.

"Viên Cồn Cồn." Hắc Viêm Triệt đứng ở trên cầu thang, lạnh lùng gọi.

Bạch quân gia ngẩng đầu nhìn chủ nhân đang ở trong phòng sách đã ra đây từ khi nào, hơi hơi thở dài một hơi, không còn kịp rồi.

Viên Cồn Cồn xoay người, nở ra chút nụ cười cứng ngắc, hành lễ không đầu vào đầu, nhỏ giọng nói "Chào thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt nhìn quần áo và vết thương nổi bật trên người cô, con ngươi màu tím nhạt bắt đầu đổi màu.

"Thiếu gia. Tôi. Tôi không phải cố ý." Viên Cồn Cồn nhìn anh, vừa nói vừa lui về phía sau, cô biết. Đôi mắt đổi màu. Là biểu hiện anh tức giận.

"Bây giờ đã mấy giờ rồi hả?" Hắc Viêm Triệt thoáng hiện chút cười lạnh, nhìn cô.

"Hơn 12 giờ." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt xoay người đi vào phòng sách, lạnh lùng phun ra một câu "Đi lên."

Viên Cồn Cồn khần trương đi theo anh đi vào phòng sách, trong phòng khách lớn chỉ còn lại có một đám nữ giúp việc cầu nguyện cho cô.

Trong phòng sách

Viên Cồn Cồn cúi đầu, lo lắng xoắn ngón tay.

"Biết nhà họ Hắc có lệnh cấm cửa không?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô.

"Biết." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

"Tốt lắm, vậy chắc chắn là em biết hậu quả sau khi vi phạm." Hắc Viêm Triệt cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn, nhấp một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 45: Kẻ ngang ngược thô bạo?

"Anh phải đánh tôi sao?" Viên Cồn Cồn ngẩng đầu anh, nhỏ giọng hỏi.

"Em và người khác có gì khác nhau sao?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng.

Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, nhỏ giọng nói "Tôi biết trở về là tôi không đúng, nhưng đó là vì đã xảy ra một chút ngoài ý muốn, tôi không phải cố ý."

"Đó là chuyện của em, không liên quan đến tôi." Hắc Viêm Triệt nhìn cô lạnh nhạt, đôi mắt tím lạnh như băng.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, hộc mắt đỏ lên "Đúng, đúng là không liên quan đến anh, anh có thể không hỏi lý do liên trừng phạt người khác, bởi vì anh là thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt ném cái ly trong tay xuống, đi đến trước mặt cô, dùng sức kim chặt cằm của cô, lạnh giọng hỏi "Không phục?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, kiên trì nói "Tôi không phải cố ý về nhà trễ."

Hắc Viêm Triệt nói tay, buông cằm của cô ra, lửa giận chạm vào là nổ ngay bởi vì hai chữ về nhà của cô lại bị đè ép xuống.

Hốc mắt Viên Cồn Cồn ngấn nước nhìn anh, khịt khịt mũi, đưa tay xoa xoa cằm bị anh kẹp đau.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn quần áo trên người cô, cau mày dặt cô đi vào trong.

Viên Cồn Cồn bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, bị anh nắm đau cũng không dám nói.

Trong phòng, Hắc Viêm Triệt đưa tay xé áo somi trên người cô ra, Viên Cồn Cồn sợ tới mức kêu to lên "A. Anh làm gì."

Hắc Viêm Triệt không để ý đến cô, chỉ thành thạo xé chiếc áo ra thành từng mảnh nhỏ, thân thể mềm mại thiếu đi áo somi che cứ như vậy mà hiện ra ở trước mắt anh.

Viên Cồn Cồn khóc ngời xồm người xuống ôm chặt thân thể, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Hắc Viêm Triệt nhìn vết cào và vết bầm tím trên da trắng nõn của cô, tức giận lại xông lên đỉnh đầu "Ai làm?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, đỏ mặt không biết phải làm sao.

Hắc Viêm Triệt cảm lấy chăn mỏng trên giường ném vào trên người cô, Viên Cồn Cồn vội vàng quấn vào thân thể mình.

"Nói." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Nói cái gì." Viên Cồn Cồn nắm chặt chăn mỏng ngồi xồm ở góc tường.

"Ai! Làm! !" Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, gần từng tiếng nói.

"Bạn học." Viên Cồn Cồn ngán người nhìn anh, nhỏ giọng trả lời.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, đôi mắt lại bắt đầu đổi màu, Viên Cồn Cồn dè dặt cẩn trọng nhìn lại anh, không dám nói lời nào.

"Em đáng đời!" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt rống lớn tiếng.

Viên Cồn Cồn liền phát hoảng, càng lùi sát vào góc tường, hận không thể đi vào bên trong tường.

"Sau này em còn mặc quần áo người khác vào nhà họ Hắc thì tôi sẽ khiến cho em chết thật khó coi!" Hắc Viêm Triệt vung tay một cái, cái bình hoa đồ cổ vỡ vụn ở trên mặt đất.

Viên Cồn Cồn chảy nước mắt không nói gì.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, xoay người rời đi.

Sau đó không lâu, ‘phanh’ một tiếng, tiếng phá cửa truyền đến, Viên Cồn Cồn thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, anh không đánh cô, nhìn nhìn mảnh nhỏ quần áo và mảnh vỡ bình hoa trên đất, vươn tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, bị hù chết rồi.

Edit : babynhox - DĐLQĐ

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

Hắc Viêm Triệt vừa phát tiết từ phòng tập thể thao về, lẳng lặng nằm ở trong bồn tắm, trong đầu lại hiện ra từng khuôn mặt của một cô gái, một cái là vẻ mặt cười ngọt ngào, một cái là vẻ mặt ủy khuất, một cái là vẻ mặt sợ hãi, một cái là vẻ mặt ngu ngơ, là cô, tất cả đều là cô, nghĩ đến vết thương trên người cô, nghĩ đến áo somi của người đàn ông khác trên người cô, bàn tay dùng sức đâm mạnh vào vách tường, trong lòng cực kỳ phiền chán, con bé ú chết tiệt, thật đáng chết, anh không để ý cô, cô không thể chủ động tìm anh sao? Anh không cần cô gọi anh thức dậy, cô không thể lên gọi sao? Anh tránh cô thì cô không tới gần anh sao? Đáng chết.

Thật đáng chết! Bị khi dễ là đáng đời. Nhỏ giọng mắng một tiếng, người đàn ông nào đó cấm giận từ trong bồn tắm đứng dậy, dùng khăn tắm lau thân thể qua loa, mặc thêm áo ngủ đi ra phòng tắm, nhìn nhìn di động trên bàn, cái kính cảm lấy ném vào vách tường. Một lúc sau. Nhìn nhìn điện thoại trên bàn, cảm lấy muốn ném đi, nhưng trong lúc ở giữa không trung lại buông ra, gọi một cú điện thoại.

"Chủ nhân?" Trong điện thoại truyền đến tiếng nói lạnh lạnh của Nhã Tư.

"Ừ, đi điều tra là ai đánh Viên Cồn Cồn." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

Nhã Tư sùng sốt nhưng vẫn cung kính trả lời "Dạ."

Hắc Viêm Triệt cúp điện thoại, nghĩ nghĩ một chút, vung tay lên, điện thoại vẫn không tránh được số phận bị ném

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, tiếp tục phiền chán tìm kiếm thứ gì đó không vừa mắt ở trong phòng.

Từ ngày đó về sau, người người đều biết, Viên Cồn Cồn bị Hắc Viêm Triệt ‘tự thực hiện’ trừng phạt, chỉ dựa vào cô bọc một cái chăn mỏng khóc đi trở về phòng, khiến cho tất cả mọi người đều khăng định, người này đã bị ‘ăn sạch sành sanh’, hơn nữa nữ giúp việc quét dọn phòng sách phát hiện áo somi bị xé và mảnh vỡ bình hoa cổ, trải qua đánh giá mọi người đồng lòng cho rằng, đây là kết quả con nhóc nào đó ra sức gây dục, cũng là vật hi sinh của thiếu gia ngang ngược thô bạo, vì thế, tất cả mọi người đều đưa đồ ăn ngon cho cô bé đáng thương nào đó, để an ủi thể xác và tinh thần bị tổn thương.

Bởi vì Viên Cồn Cồn không đi học, lại bắt đầu phụ trách ba bữa cơm của Hắc Viêm Triệt, Hắc Viêm Triệt khôi phục lại thói quen ban đầu, ngồi ở nhà ăn chờ người nào đó bung thức ăn lên, mà sau khi bung đồ ăn lên Viên Cồn Cồn vẫn vội vàng đi trở về phòng, cho nên, khí ép trong nhà họ Hắc mấy ngày nay vẫn rất thấp, mỗi người đều muốn mở miệng khuyên Viên Cồn Cồn đừng ‘cáu kỉnh’ với thiếu gia, nhưng suy nghĩ ‘chuyện mà cô gặp phải’, vẫn nhìn xuống không có mở miệng.

Bốn giờ sáng, một bóng dáng mảnh khảnh đi vào phòng bếp, sờ soạng mở bếp gas lên nhưng không đốt lửa, một lúc sau, khí gas tràn ngập ở trong phòng bếp, chỉ thấy người này giật giật khoe miệng, đi ra phòng bếp, đóng cửa lại, nhét một cái nút ở khe hở cửa.

Tám giờ sáng, Viên Cồn Cồn mơ màng thức dậy, đứng dậy rửa mặt rồi đi tới phòng đảm bảo bữa ăn, cho chúng nó ăn, sau đó đi vào phòng bếp, chuẩn bị nấu bữa sáng, Tiểu Viên đi theo cạnh chân của cô, cùng đi tới phòng bếp.

Q.2 - Chương 46: Tiểu Viên bị hói đầu?

Ngoài phòng bếp, Viên Cồn Cồn khó hiểu nhìn cửa lớn khép chặt một chút, không hiểu vì sao bình thường cửa luôn mở nhưng hôm nay lại đóng.

Tiểu Viên giật giật cái mũi, đột nhiên cắn vớ của cô kéo về sau.

Viên Cồn Cồn ngồi xổm xuống sờ sờ vớ về đầu của nó "Hừ, đừng náo loạn, tối nay cho em ăn ngon." Nói xong đứng dậy, mở chốt đèn treo trên tường như thường ngày.

‘Ầm’ một tiếng nổ lớn chấn động làm cho toàn bộ người hầu nhà họ Hắc đều hoảng sợ.

Bạch quân gia lấy lại tinh thần đầu tiên, đi theo tiếng tới cửa phòng bếp, đập vào mắt chính là màu đỏ của biển lửa, Viên Cồn Cồn và một người dè trên người cô lẳng lặng nằm ở xa xa. Bà sốt ruột chạy đến bên người Viên Cồn Cồn, nhìn nhìn người dè ở trên người cô, là một đứa bé trai, nhưng bà không biết cậu bé này.

Hắc Viêm Triệt nghe tiếng liền chạy tới, nhìn thấy cô gái nhỏ nằm trên đất, trong phút chốc liền cảm thấy máu trong toàn thân đều ngưng kết lại, vọt tới trước mặt cô, đẩy người dè trên người cô ra, ôm cô vào trong ngực, kêu to "Cồn Cồn, Viên Cồn Cồn."

Không có người trả lời anh.

Bạch quân gia đứng dậy đi gọi điện thoại, nhà họ Hắc rối loạn thành một núi.

Hắc Viêm Triệt ôm chặt Viên Cồn Cồn, liên tục gọi tên của cô, trong giọng nói mang theo run run hiếm thấy, "Cồn Cồn, Cồn Cồn, nói chuyện với em đây, Viên Cồn Cồn."

"Thiếu gia, mau đưa đi bệnh viện" Bạch Tĩnh Văn sốt ruột hô.

Hắc Viêm Triệt sững sốt, ôm lấy cô đi đến nhà giữ xe.

Nhã Tư ôm lấy đứa bé trên đất, đuổi theo bước chân của Hắc Viêm Triệt.

Á Tư đi tới bên cạnh Mạnh Ký Dao khóc đến điềm đậm đáng yêu, nâng tay liền cho cô ta một cái tát, "Cô sẽ chết rất thảm."

Mạnh Ký Dao lau khô miệng chảy máu của mình, nhìn anh ta không nói gì.

Trong bệnh viện.

Hắc Viêm Triệt ngồi ở ngoài phòng mổ, con người màu tím nhạt không hề chớp mắt nhìn đèn đỏ trên tường, theo thời gian trôi qua, trong lòng giống như có ngàn vạn thanh đao cùng cắt, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có một lần nào giống bây giờ, vừa đau lòng vừa sốt ruột, cảm giác bản thân sắp sụp đổ rồi.

Ngay lúc anh không chịu nổi muốn xông vào, đèn đỏ tắt, Viên Cồn Cồn bị đẩy ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt đi đến bên người cô, nắm tay cô, đôi mắt tím nhìn về phía bác sĩ mặc áo khoác trắng, trong đôi mắt dữ tợn rõ ràng chính là đang nói, nếu cô ấy có chuyện gì thì nhất định ông sẽ chôn cùng.

Bác sĩ run rẩy một cái, nhỏ giọng nói "Cô. Cô ấy không có chuyện gì, chỉ hôn mê mà thôi."

"Khi nào thì tỉnh?" Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng thở ra, nắm chặt tay cô.

"Có thể là đêm nay, có thể là ngày mai." Bác sĩ cũng nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói.

"Ngày mai không tỉnh thì giết ông." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn ông ta một cái, ôm lấy Viên Cồn Cồn trên giường di động, đi tới phòng bệnh cao cấp.

Viên Cồn Cồn không có chuyện gì, ngược lại bị thương là một người khác, toàn thân cao thấp đều là vết thương, sau ót may 15 mũi, nhưng kỳ lạ chính là người bị thương nặng kia lại tỉnh rất nhanh, đồng tác đầu tiên khi mở to mắt chính là sờ đầu của mình, xúc cảm trơn bóng làm cho cậu bệt môi xuống, về mặt ai oán nói "Tôi liền biết sẽ bị cạo mà."

Á Tư nhìn nhìn cậu, cười nhẹ nói "Bởi vì phải may cho nên phải cạo."

Cậu bé thờ dài, nhỏ giọng nói "Cồn Cồn nhà tôi đâu? Có khỏe không?"

"Cồn Cồn nhà cậu? Tốt nhất là đừng để người nào đó nghe được những lời này." Á Tư nhú nhú mày, tốt bụng nhắc nhở.

"Cô ấy không có gì, ở phòng cách vách cậu, chủ nhân chăm sóc cô ấy." Nhã Tư nhàn nhạt nói.

"Tôi có thể đi thăm chị ấy không?" Cậu bé nhìn Nhã Tư chờ đợi.

"Cậu biến hình lại đi." Nhã Tư nhỏ giọng.

Rất nhanh, Á Tư và Nhã Tư đi tới phòng bệnh của Viên Cồn Cồn, đi theo phía sau còn có một con chó bị 'hói đầu'.

Hắc Viêm Triệt lặng lẽ nhìn Viên Cồn Cồn nằm ở trên giường, trong đôi mắt tím có đau lòng chính anh cũng không biết, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt của cô, sau đó lộ ra cười khê tự giễu, trái tim cũng đã bị cô lấy đi còn muốn tự do, không phải là quá buồn cười sao? Viên Cồn Cồn, em là của tôi, cho dù là 3 năm sau thì em vẫn là của tôi, tôi dùng tự do đổi lấy toàn bộ của em, em chỉ có thể là của tôi.

Tiếng đập cửa vang lên, Hắc Viêm Triệt cũng không quay đầu lại, lạnh giọng nói "Vào đi."

Sau khi được cho phép, cửa mở ra, Á Tư và Nhã Tư đi đến, còn có một con chó nhỏ bị hói đầu tên Tiểu Viên.

Tiểu Viên vừa nhìn thấy Viên Cồn Cồn trên giường, cái đuôi dong đưa điên cuồng, chạy lấy đà muốn nhảy lên giường, kết quả tiếp xúc một ánh mắt sắc bén ở giữa không trung, uốn éo cái eo rơi xuống trên mặt đất, đôi mắt to tròn màu đen ụp khuất nhìn người có đôi mắt tím, từ trong cổ họng phát ra tiếng ân ân ân, nghe qua giống như làm nũng vừa nịnh hót.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn con chó hói đầu thức thối, hừ lạnh một tiếng, không coi ai ra gì khẽ vuốt đầu Viên Cồn Cồn.

Không khí có chút im lặng.

"Chủ nhân thật xin lỗi, chuyện lần này tôi cũng có trách nhiệm, xin ngài trách phạt." Đột nhiên Á Tư lên tiếng, trong giọng nói mất đi vẻ đùa giỡn bình thường.

Hắc Viêm Triệt xem nhìn anh ta, không nói gì.

"Thật ra lần trước Cồn Cồn bị rơi xuống nước, xác con sóc đều có người cố ý sắp đặt, tôi vì muốn thúc đẩy quan hệ của ngài và Cồn Cồn cho nên cố gắng giấu diếm, tôi không nghĩ tới"

Không đợi anh ta nói xong, Hắc Viêm Triệt đã đứng ở trước mặt anh ta, một giây sau, Á Tư liền bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất, Tiểu Viên liền phát hoảng trốn qua một bên, anh thật khủng khiếp, căn bản là không nhìn thấy anh ra tay lúc nào

Á Tư nằm trên mặt đất, đưa tay lau vết máu bên miệng, không nói gì.

"Chủ nhân." Nhã Tư mở miệng muốn nói gì, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Hắc Viêm Triệt liền ngậm miệng lại.

Hắc Viêm Triệt đi đến bên người Á Tư, lạnh giọng nói "Không chết không có nghĩa là sẽ không đau, Á Tư, bắt đầu từ lúc nào, anh cho rằng anh có thể giờ thù đoạn với tôi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 47: Viên Cồn Cồn, em là của tôi!

"Tôi chỉ hi vọng chủ nhân có thể hạnh phúc giống như lão gia." Á Tư nằm trên mặt đất không có sức, không biết sợ nhìn thẳng chủ nhân của mình.

Hắc Viêm Triệt không nói gì, nhàn nhạt nhìn anh ta nửa ngày, lạnh lùng mở miệng nói "Đã biết vì sao không bảo vệ cô ấy thật tốt."

Á Tư nhắm chặt mắt, "Là lỗi của tôi, xin chủ nhân trách phạt."

Đúng lúc này, Viên Cồn Cồn ở trên giường phát ra tiếng than nhẹ rất nhỏ, Hắc Viêm Triệt xoay người đi đến bên cạnh cô, nhìn lông mày của cô nhăn lại, vươn tay vuốt nhẹ mặt của cô "Cồn Cồn."

Viên Cồn Cồn lú lú vài tiếng, xoay lưng đưa người về phía anh, phun ra bốn chữ "Đừng âm ỉ mà"

Hắc Viêm Triệt không vui nhếch mày kiểm, nâng tay muốn đánh cho cô tỉnh, cuối cùng vẫn không xuống tay, xoay người nhìn nhìn Á Tư trên đất, lạnh

giọng nói "Nên làm như thế nào chắc là anh đã biết, không có lần sau."

"Dạ, chủ nhân." Á Tư nhỏ giọng trả lời.

"Đi ra ngoài đi." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn Nhã Tư đứng ở cách đó không xa, nhàn nhạt ra lệnh.

Nhã Tư gật gù đầu, ôm lấy Á Tư ở trên đất đi ra ngoài.

Tiểu Viên nhìn nhìn Viên Cồn Cồn ở trên giường, lại nhìn nhìn Á Tư và Nhã Tư rời đi, trong lòng bắt đầu giao chiến, to go or not to go, that is the question (Đó là câu hỏi, đi hay không đi). Đang lúc nó do dự, ánh sáng trong đôi mắt tím của Hắc Viêm Triệt bắn tới, vì thế. Con chó hỏi đầu nào đó liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bệnh cao cấp, to go is the right way (Đi là quyết định đúng).

Hắc Viêm Triệt đóng cửa phòng, đi đến bên giường Viên Cồn Cồn, xóc chăn nằm của cô lên đi vào, Viên Cồn Cồn giật giật theo bản năng nhích sát vào bên người anh.

Hắc Viêm Triệt xoay người cô lại, để cô và anh mặt đối mặt với nhau, gất gao kéo vào trong lòng.

Viên Cồn Cồn cũng rất tự nhiên đưa tay vòng eo của anh, nhép nhép miệng, tiếp tục ngủ say.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt ngủ đáng yêu của cô, cúi đầu khẽ hôn lên môi trái tim của cô.

11 giờ tối, Viên Cồn Cồn giật giật, mở mắt, nhìn xung quanh là một mảnh tối đen như mực làm cho cô có chút sợ hãi, các khớp xương trên người đau đốn không thôi, giống như đã bị người ta đánh.

"Tỉnh?" Một giọng nói quen thuộc truyền đến, làm cho cô cứng ngắc ngay tại chỗ, đưa tay đụng chạm tìm tòi phía trước mình, có chút cứng rắn, lại tiếp tục sờ, rất trơn bóng.

"Em chiếm tiện nghi của tôi?" Cái giọng nói quen thuộc kia lại truyền đến, Viên Cồn Cồn liền phát hoảng rút tay về, lúc này mới phát hiện bản thân bị người ta ôm vào trong ngực.

Hắc Viêm Triệt cảm nhận được cô cứng ngắc, trong lòng dâng lên chút không vui.

"Thiếu gia? Là anh sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng ngập ngừng hỏi.

"Em hi vọng là ai?" Hắc Viêm Triệt mở đèn lên, lạnh lùng nhìn bộ dáng hơi híp mắt lại do không kịp thích ứng ánh sáng của cô.

Viên Cồn Cồn vươn tay che mắt, sau khi thích ứng ánh sáng nhìn nhìn nét mặt rõ ràng là không vui của anh, nhép nhép miệng, muốn xê dịch từ trong lòng anh ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt nắm chặt eo của cô, lạnh giọng nói "Đi đâu?"

Viên Cồn Cồn cúi đầu không nói gì.

"Điếc?" Hắc Viêm Triệt không vui nhếch mày kiểm.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì đó, nhỏ giọng hỏi "Không phải là tôi đã làm sai chuyện gì rồi chứ?"

Hắc Viêm Triệt xem bộ dáng dè dặt cẩn trọng của cô, vươn tay vuốt tóc trên má của cô ra sau tai, nhàn nhạt trả lời "Không có."

"Tôi nhớ là đã nghe thấy một tiếng vang rất lớn, như là có cái gì đó nổ mạnh vậy." Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, nhìn anh không xác định lắm.

"Nổ khí gas." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn sững sốt, trên mặt tràn ngập dấu chấm hỏi.

Hắc Viêm Triệt ôm chặt cô, nhỏ giọng nói "Đã không có chuyện gì rồi."

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn để mặc anh ôm cô, không nói gì.

Một lúc sau, nhẹ nhàng hét lên "Thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt kéo ra khoảng cách giữa bọn họ, nhìn cô.

Mắt của Viên Cồn Cồn có chút ướt át, khẽ mở môi trái tim, giọng nói mang theo chút khốc nước nở "Để tôi về nhà được không?"

Nghe vậy, ánh mắt Hắc Viêm Triệt liền u ám, lạnh lùng phun ra ba chữ "Không thể nào."

"Vì sao? Tôi biết anh vì cha anh nên không thể không giữ tôi lại, tôi sẽ nói chuyện với cha tôi để cha sắp xếp tôi đến nhà người khác học cách tự chăm

sóc bản thân, như vậy đối với chúng ta đều tốt." Viên Cồn Cồn có chút sốt ruột nói.

"Không thể nào" Hắc Viêm Triệt lập lại đáp án vừa rồi.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, cúi đầu xoay người đưa lưng về phía anh, co rút thân thể lại không nói chuyện nữa, chỉ nhỏ giọng thút thít .

Hắc Viêm Triệt phiên chán xoay thân thể của cô lại, lạnh giọng nói "Em khóc cũng vô dụng."

"Anh đã chán ghét tôi, vì sao không để tôi về nhà? Chẳng lẽ nhất định phải khi dễ tôi thì anh mới vui về sao?" Viên Cồn Cồn đưa tay mắt to rơi nước mắt của mình, ủy khuất nói.

Hắc Viêm Triệt kéo tay cô ra, xoay người một cái để cô ở dưới người, cúi đầu phủ lên môi trái tim của cô.

Viên Cồn Cồn sững sốt, chỉ có thể tùy ý hấn đối nàng đoạt lấy mà không hề sức phản kháng, hoặc là nói, nàng không nghĩ phản kháng.

Hắc Viêm Triệt động tình hôn môi trái tim của cô, càn rỡ đùa giỡn cái lưỡi thơn thớt của cô, ép cô cùng nhảy múa với anh.

"Ừm." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng kêu mập mờ, có chút không chịu nổi muốn đẩy anh ra.

Hắc Viêm Triệt đè bàn tay không an phận của cô lại, bắt nó giơ lên cao, một tay kim chặt cầm của cô không cho cô lùi bước, để cô chỉ có thể phát tiếng kêu mềm mại ra ngoài, cũng chỉ có thể ở dưới người anh, mặc cho anh tùy tiện đòi hỏi.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt buông Viên Cồn Cồn thở hổn hển ra, hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, bộ dáng và ánh mắt mơ màng, không đứng đắn cúi đầu liếm chỉ bạc trong suốt tràn ra khoe miệng cô, nhỏ giọng nói "Viên Cồn Cồn, em là của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 48: Ăn không đủ no?

Viên Cồn Cồn ngẩn ngơ nhìn anh , còn đang ở giữa trạng thái mơ màng.

Một lúc sau, cô nhóc nào đó phản ứng kịp thì hắt mặt, cực kỳ xấu hổ.

"Biết vì sao tôi muốn hôn em không?" Hắc Viêm Triệt vươn ngón tay ra chọc chọc vào khuôn mặt cô, trong giọng nói có ý cười hiếm thấy.

"Tôi vừa mới chiếm tiện nghi của anh. . . ." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

"Sai, bởi vì em là của tôi, tôi muốn hôn liền hôn." Hắc Viêm Triệt cười khê một chút, đưa tay chuyển mặt cô qua, lại cúi đầu chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Viên Cồn Cồn lại rơi vào trạng thái mơ màng lần nữa, trầm luân trong nụ hôn mạnh mẽ của anh, đã mất đi khả năng suy nghĩ.

Vừa hôn xong, tâm trạng của Hắc Viêm Triệt rất tốt, nhỏ giọng nói ở bên tai cô "Tôi không chán ghét em."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, thờ phỉ phò nhép nhép miệng, vẻ mặt không tin.

"Đây là nét mặt gì?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô không vui.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, không có trả lời.

"Nói." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Anh không chán ghét tôi nhưng luôn mắng tôi, ra tay đánh tôi? Rõ ràng là gạt người." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, nhỏ giọng thì thào .

"Tôi gạt người?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu, nâng cao giọng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, vẻ mặt vốn là như vậy làm cho người đàn ông nào đó cực kỳ không vui.

Hắc Viêm Triệt hít vào một hơi, lạnh giọng nói "Em thật thông minh, đúng là tôi lừa em, tôi chán ghét em không phải là chán ghét bình thường, cho nên tôi muốn đánh em, mắng em, khi dễ em, em có thể làm gì?"

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn hắt mặt, hốc mắt đỏ lên.

Hắc Viêm Triệt cúi đầu cắn mạnh một cái lên vành tai của cô.

"A." Viên Cồn Cồn hét lên theo bản năng, nhìn anh rung rung mắt, trong mắt to vừa tức giận vừa ủy khuất, nhưng rất rõ ràng là giận mà không dám nói.

"Có ý kiến?" Hắc Viêm Triệt lạnh nhạt hỏi.

Viên Cồn Cồn cắn môi dưới, lắc lắc đầu.

"Không có ý kiến?" Hắc Viêm Triệt lại hỏi.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, không thể có ý kiến, gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt cười cười, lại cúi đầu cắn mạnh một cái lên trên vành tai cô.

"A." Viên Cồn Cồn bị đau kêu ra tiếng, lúc này đây rất rõ ràng là đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sắp khóc của cô, tâm trạng rất tốt, sờ sờ vành tai của cô, nhỏ giọng nói "Ủy khuất sao?"

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, không có trả lời.

"Nhớ kỹ, em có ý kiến hay không cũng không quan trọng, chỉ cần tôi muốn khi dễ em. em có ý kiến cũng được, không ý kiến cũng thế, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn để tôi khi dễ, bởi vì em là của tôi, thân thể da thịt đều là của tôi, chỗ này cũng là của tôi, đã hiểu?" Hắc Viêm Triệt vươn tay phủ lên ngực trái của cô, cảm nhận nhịp tim đập thành thịch mạnh mẽ dưới ngực trái của cô.

Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt chứa đầy nước, cực kỳ ủy khuất.

"Không hiểu?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, không vừa lòng cô không trả lời.

Viên Cồn Cồn nhìn anh không nói gì, vật thể nước trong mắt sắp tràn mi ra.

Hắc Viêm Triệt cúi đầu hung hăng cắn một cái lên trên mặt trái trắng nõn của cô, còn để lại dấu răng.

"A." Viên Cồn Cồn che mặt mình, rốt cục nhìn không được mà khóc ra tiếng, phát ra tiếng nức nở giống như động vật nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

"Đã hiểu?" Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ni non của cô, lộ ra một chút cười khê tà mỉa, thì ra tốn thời gian khi dễ một người, cũng rất thú vị.

Viên Cồn Cồn nhỏ giọng khóc, không nói gì.

"Còn không hiểu?" Hắc Viêm Triệt bày ra vẻ mặt ‘buồn rầu’ sờ sờ tóc của cô, lại cúi đầu muốn cắn một cái lên mặt của cô.

Viên Cồn Cồn đưa tay kéo quần áo của anh, khóc nói "Đã hiểu."

"Thật đã hiểu?" Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng.

"Ừm." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

"Tốt lắm." Hắc Viêm Triệt khen ngợi vỗ vỗ đầu cô, lại cúi đầu cắn một cái lên má phải trắng nõn của cô, để lại dấu răng như nhau, đối xứng với dấu răng bên má trái.

Viên Cồn Cồn bị đau kêu một tiếng, che hai bên mặt bị thương của mình, quay đầu khóc lóc ủy khuất không dứt.

"Nhỏ tiếng một chút." Hắc Viêm Triệt cười khê nói.

Edit : babynhox (Diễn-Đàn-Lê-Quý-Đôn)

Viên Cồn Cồn che miệng mình, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng khóc.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng đáng thương của cô, chuyển mặt cô qua đối mặt với mình, nhìn nhìn hai cái dấu răng đối xứng trên mặt của cô, bật cười.

Viên Cồn Cồn nức nở, khẳng định lại một lần nữa, anh thật sự rất chán ghét cô.

"Không cho khóc." Hắc Viêm Triệt sờ sờ dấu răng trên mặt cô, nhẹ giọng nói.

Viên Cồn Cồn cắn môi dưới, không để mình phát ra tiếng.

Đúng lúc này, một tiếng vang kỳ quái truyền ra.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, cười cười nhìn tiểu com nắm hốc mắt hồng hồng dưới người mình, nhỏ giọng nói "Đói bụng?"

Viên Cồn Cồn thành thật gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt lật xuống từ trên người cô, ngồi ở bên giường, bế cô lên đặt ở trên đùi, lau nước mắt của cô, nhỏ giọng nói "Muốn ăn sao?"

Viên Cồn Cồn lại gật gật đầu.

"Nói chuyện."

"Tôi muốn ăn." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt kim chặt cái ót của cô, lại cho cô một nụ hôn nóng bỏng kiểu Pháp.

Vừa hôn xong, Viên Cồn Cồn không có sức tựa vào trong lòng anh thở phì phò, bụng lại phát ra tiếng

"Xem ra, nước miếng không thể cho em ăn no." Nói xong, Hắc Viêm Triệt cười cầm điện thoại bấm số, nói một loạt tên món ăn, rồi sau đó cúp điện thoại.

Viên Cồn Cồn ru rú ở trong lòng anh không dám lộn xộn, nuốt nước miếng một cái, Ừ. Nước miếng vốn là ăn không đủ no mà.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 49: Đánh cô!

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, lạnh nhạt nói "Có phải khó chịu ở đâu hay không?"

Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu, khẽ gật đầu.

"Ở đâu?" Hắc Viêm Triệt cẩn thận quan sát cô, nét mặt hồng hào không nhìn ra là không ổn ở đâu.

"Toàn thân đều mệt mỏi đau nhức, giống như bị người đánh vậy." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói, cuối cùng còn len lén nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt không vui nhìn lại cô, lạnh giọng nói "Đây là ánh mắt gì? Em cho rằng tôi đánh?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh lắc đầu, che giấu suy nghĩ trong lòng.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, vươn tay bóp mặt của cô.

Viên Cồn Cồn để mặc anh vuốt ve mặt cô, không hề rầy.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị anh bóp đến ửng hồng, buông tay.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh, sờ sờ khuôn mặt hơi nóng lên, nhỏ giọng nói "Thiếu gia, đây là đâu?"

Hắc Viêm Triệt sờ lên bụng của cô, vờ nặn thịt mềm mại ở trên eo của cô, trả lời "Bệnh viện."

Viên Cồn Cồn bị anh làm cho hơi ngứa, cười hề hề tránh né tay của anh "Ngứa. Ha ha."

Cô vận vẹo làm cho Hắc Viêm Triệt hơi khó chịu, vươn tay vỗ vỗ cái mông vênh lên của cô, giọng nói khàn khàn "Đừng nhúc nhích."

Mặt của Viên Cồn Cồn lập tức đỏ bừng, cứng ngắc ngay tại chỗ, anh đánh ngay chỗ đó của cô.

Hắc Viêm Triệt cảm nhận được cứng ngắc của cô, nhìn khuôn mặt đột nhiên ửng hồng của cô, xấu xa để tay phủ lên mông của cô, không ngoài dự tính, người nào đó lập tức hóa đá. Chuyển động bàn tay to, cẩn thận quan sát nét mặt của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn cứng đờ, mặt đỏ đến gần như có thể nhỏ ra máu, ngay lúc anh càng xấu xa véo mông cô nhiều hơn, rốt cuộc thì người nào đó cũng không nhịn được nhỏ giọng nói : "Thiếu gia. Đừng như vậy."

"Dựa vào cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn cô, trong đôi mắt tím chứa đựng ý cười.

Viên Cỏn Cỏn bị anh hỏi hùng hồn như vậy, ngược lại không biết nên làm gì chỉ đỏ mặt, nhìn anh bằng nét mặt cứng ngắc.

Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt uốn éo và hai má đỏ ửng của cô, không nén nổi tình cảm muốn hôn co, đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, Viên Cỏn Cỏn liền phát hoảng, muốn đi xuống khỏi đùi của anh lại bị anh gắt gao giữ ở trong ngực.

"Vào đi." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói, vô cùng không vui.

Cửa mở ra, Nhã Tư đẩy một chiếc xe thức ăn đi đến trước mặt bọn họ, cung kính cong lưng "Chủ nhân."

"Ừ" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt trả lời.

"Anh Nhã." Viên Cỏn Cỏn đỏ mặt nhỏ giọng chào hỏi, còn quơ quơ tay nhỏ bé.

Nhã Tư nhìn nhìn cô, lộ ra chút cười khê hiếm thấy.

"Đi ra ngoài đi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Dạ" Nhã Tư cong lưng, đi ra ngoài.

Nhã Tư đi rồi, Hắc Viêm Triệt ôm Viên Cỏn Cỏn đi đến bên cạnh bàn ăn, đặt cô ở trên ghế, còn mình lấy mâm đồ ăn ở trên xe thức ăn để lên trên bàn, rồi sau đó ôm lấy Viên Cỏn Cỏn để cô ngồi ở trên đùi anh, cảm giác ở trong lòng làm cho anh hơi hồi hộp, hồi hộp trước kia lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Viên Cỏn Cỏn nhìn anh, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hắc Viêm Triệt gấp một chút thức ăn nhẹ đưa đến bên miệng cô, Viên Cỏn Cỏn không chút khách khí há mồm nuốt vào, sau đó mắt to sáng ngời, khen ngợi "Ăn rất ngon."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô không nói gì, lại gấp một món ăn khác đưa đến bên miệng cô, Viên Cỏn Cỏn vui vẻ mà ăn, vẻ mặt thỏa mãn nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt meo meo nói "Thiếu gia, vì sao anh không ăn? Ăn rất ngon đấy."

"Chờ em thử qua một lần tất cả thức ăn ở đây rồi tôi ăn." Hắc Viêm Triệt một miếng nhét thức ăn vào trong miệng nàng.

"Vì sao?" Viên Cỏn Cỏn vừa ăn vừa nhìn anh khó hiểu.

"Thử xem có độc hay không."

Viên Cỏn Cỏn sững sờ ngừng nhai, nét mặt nhìn anh hơi tệ.

"Thế nào? Trúng độc rồi hả?" Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng.

Viên Cỏn Cỏn cứng rần nuốt món ngon vào miệng, còn phát ra một tiếng 'ừm ừc', liếm liếm môi không nói gì.

Hắc Viêm Triệt kẹp lấy một miếng thức ăn cho vào trong miệng mình, tao nhã ăn, nhàn nhạt nói "Tay nghề hơn em."

"Ừm." Viên Cỏn Cỏn gật gù đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Hắc Viêm Triệt lại kẹp một miếng thức ăn đưa đến bên miệng cô, Viên Cỏn Cỏn mím môi hơi do dự nhưng vẫn há mồm ăn.

Cô ngốc, Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt của cô, thầm kết luận ở trong lòng.

Một lúc sau, Viên Cỏn Cỏn nhỏ giọng nói "Thiếu gia tôi no rồi."

Hắc Viêm Triệt sờ sờ bụng của cô, đưa đĩa cho cô, lạnh giọng nói "Đúc tôi."

Viên Cỏn Cỏn nhận lấy đĩa, nghe lời đúc anh ăn, nhìn nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của anh, nhỏ giọng thì thầm "Thiếu gia, nỗ khí gas là do tôi gây ra sao?"

"Không phải." Hắc Viêm Triệt ăn thức ăn cô đúc tới, trả lời

"Vậy còn có người bị thương không? Anh có khó chịu ở đâu không?" Viên Cỏn Cỏn nhìn anh, trên mặt viết hai chữ lo lắng rất rõ ràng.

"Không có." Hắc Viêm Triệt cầm lấy một luống tóc dài của cô ngắm nghía, nét mặt của cô làm cho tâm trạng của anh rất tốt.

"Vậy sao anh lại ở trong bệnh viện?"

"Ai cần em lo!" Hắc Viêm Triệt ngắt người, rống lớn lên, trên mặt có chút vận vận, vì sao lại ở trong bệnh viện, loại câu hỏi này mà cô cũng hỏi ra miệng, ngu ngốc muốn chết.

Viên Cồn Cồn liền phát hoảng, hơi uất ức, im lặng không nói chuyện nữa.

Không khí bắt đầu yên tĩnh.

Đột nhiên, dường như Viên Cồn Cồn nghĩ đến cái gì đó, sốt ruột hét lớn tiếng "Tiểu Viên, Tiểu Viên đâu? Hôm nay nó đi theo tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bão Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 50: Ít nói nhảm, ngủ!

"Đã chết!" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Mặt của Viên Cồn Cồn cứng đờ, chiếc đĩa ở trong tay trượt xuống, rơi xuống ở trên mặt đất.

Hắc Viêm Triệt nhìn về mặt của cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn dờ dẫm nhìn Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng lặp lại "Đã chết."

"Mới là lạ." Hắc Viêm Triệt cầm lấy một đôi đĩa khác gấp thức ăn đưa vào miệng.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, lập tức khóc thét lên "Sao anh có thể đùa kiểu này."

Hắc Viêm Triệt không hề để ý cô, tự nhiên ăn.

Viên Cồn Cồn tức giận muốn đi xuống khỏi chân anh, lại bị anh gắt gao kìm chặt eo, lạnh giọng nói "Ngồi yên." Còn tặng kèm một cái liếc mắt cảnh cáo.

Viên Cồn Cồn vừa tức giận vừa không cam lòng, nhưng lại không dám phản kháng anh, chỉ có thể dựa vào khóc để thổ lộ cảm xúc của mình.

"Em cầm miệng!" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt ném mạnh cái đĩa trong tay xuống, gầm to lên, anh chán ghét cô vì người ngoài mà rơi nước mắt, vô cùng chán ghét, trên cái thế giới này chỉ có anh có thể làm cho cô khóc, cô cũng chỉ có thể vì anh mà khóc.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, sợ hãi che miệng mình.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, trong đôi mắt tím không hề có độ ấm.

"Vốn là anh không đúng. Còn hung dữ với người khác" Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, nhỏ giọng meo meo nói, nghe qua giọng điệu cực kỳ giống làm nũng.

Hắc Viêm Triệt véo mạnh một cái ở trên mông cô, lạnh giọng nói "Thế nào? !"

Viên Cồn Cồn kêu đau một tiếng, bưng kín 'vết thương' của mình, mặt lại bắt đầu đỏ lên.

Dường như Hắc Viêm Triệt véo đến nghiện, véo một cái lại thêm một cái vào mông của cô, mà người nào đó chậm chạp không tránh né kịp, chỉ không ngừng kêu đau, giống như bọ chết vằn vẹo ở trên chân anh.

Hắc Viêm Triệt ra tay rất nặng, Viên Cồn Cồn đau đến nước mắt chảy ra như mưa bão, cuối cùng nhỏ giọng khóc "Đừng véo, đau quá ."

"Hôn tôi." Hắc Viêm Triệt ngừng tay, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, lau nước mắt, hung hăng hôn một cái lên trên mặt của anh, phát ra một tiếng rất vang.

Hắc Viêm Triệt không hài lòng nhếch mày kiêu, vươn tay chỉ chỉ miệng hoàn mỹ của mình.

Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rất là đáng yêu.

"Hà?" Hắc Viêm Triệt không vui phát ra cảnh cáo.

Viên Cồn Cồn đưa tay xoa xoa cái mông còn đau nhói, đành chậm rãi gần kề sát mặt anh, nhưng cách môi của anh càng gần nhịp tim lại càng nhanh, bùm bùm một tiếng lại to hơn một tiếng, làn da của anh thật tốt, một chút khuyết điểm cũng không có, đôi mắt của anh đẹp quá, đẹp đến không giống

người thật, lông mi của anh còn dài so với cô, mùi hương trên người anh rất thơm.

"Thiếu gia." Đột nhiên Viên Cồn Cồn nhỏ giọng gọi.

黑 viêm triệt xem nàng, không nói gì.

"Anh thật đẹp." Viên Cồn Cồn khen ngợi nói.

‘bốp’

"A."

Viên Cồn Cồn ôm đầu của mình, uể oải ngồi ở trên giường, thỉnh thoảng khóe mắt sẽ liếc trộm Hắc Viêm Triệt từ phòng tắm đi ra.

"Sau này không cho đến trường." Hắc Viêm Triệt lau tóc ướt của mình xong ném khăn lông qua một bên, ôm lấy Viên Cồn Cồn tựa vào đầu giường.

Viên Cồn Cồn ôm đầu, nhỏ giọng hỏi "Vì sao?"

"Không vì sao." Hắc Viêm Triệt chơi đùa tóc của cô.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, meo meo nói "Cha sẽ đồng ý sao?"

"Không cần em lo." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Vậy anh Duệ. A."

"Không cho nhắc đến anh ta." Hắc Viêm Triệt kéo tóc dài của cô, lạnh giọng nói.

"Anh kéo tôi đau."

Viên Cồn Cồn kéo kéo áo ngủ của anh, kêu đau.

Hắc Viêm Triệt nói tay, hừ lạnh một tiếng.

Viên Cồn Cồn cầm lại tóc của mình, vẻ mặt uất ức, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt không vui của Hắc Viêm Triệt liền cầm lấy một luống tóc ngoan ngoãn đưa vào trong tay anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, tiếp tục chơi đùa tóc dài của người nào đó đưa vào trong tay.

Không khí có chút yên lặng.

Một lúc sau.

"Cám ơn thiếu gia." Viên Cồn Cồn kéo kéo áo của anh, meo meo.

Hắc Viêm Triệt sừng sốt, lạnh nhạt nói "Cám ơn tôi khi để em sao? Không cần khách sáo."

"Đương nhiên không phải!" Trên mặt Viên Cồn Cồn là vẻ mặt tôi không phải bị bệnh thần kinh, không vui nhìn Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Chính là chuyện đến trường, trải qua chuyện lần trước thì tôi đã không muốn đến trường học, cho nên cám ơn anh." Viên Cồn Cồn sờ sờ vết cào mờ mờ còn sót lại trên tay cô, nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt tắt đèn, ôm cô nằm xuống, phủ chăn mỏng lên người bọn họ.

"Thiếu gia, hôm nay anh ngủ cùng tôi sao?" Viên Cồn Cồn không xác định hỏi.

"Ít nói nhảm, ngủ." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng trả lời.

Viên Cồn Cồn kêu một tiếng, chui vào trong lòng anh theo bản năng, cảm giác được cô kề gần, Hắc Viêm Triệt buộc chặt cánh tay, khóa chặt cô ở trong ngực, trong bóng đêm Viên Cồn Cồn không nhìn thấy khóe miệng anh cười khế.

Sáng sớm hôm sau, Viên Cồn Cồn đã bị đóng gói đưa về nhà họ Hắc, chờ đến lúc cô thức dậy mới phát hiện mình đã ngủ ở trong phòng ngủ của mình, nhìn nhìn xung quanh không nhìn thấy bóng dáng của Hắc Viêm Triệt, xuống giường rửa mặt còn tắm rửa sạch sẽ, sau đó sấy khô nửa mái tóc dài chuẩn bị đến phòng bếp làm cơm trưa, vừa mở cửa ra thì nhìn thấy đám bảo bối của mình ru rú ở góc tường, giống như là đang chờ cô, vui vẻ bước qua lần lượt sờ sờ đầu của chúng nó, sau đó."A, Tiểu Viên, sao em bị hói đầu rồi?"

Tiểu Viên ai oán nhìn cô, phát ra tiếng kêu giống như trẻ con, Viên Cồn Cồn sốt ruột ôm lấy nó đi tới phòng sách.

Q.2 - Chương 51: Không cho phép vào phòng bếp nữa!

Phòng sách

"Người đâu?" Hắc Viêm Triệt xem tài liệu trong tay cũng không ngẩng đầu lên, hỏi.

"thật xin lỗi chủ nhân, cô ta chạy." Nhã Tư cúi đầu, nhẹ giọng trả lời.

"Hả? Chạy?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh ta.

"Đúng vậy, xin chủ nhân trách phạt."

"Nhã Tư, các anh sống quá lâu rồi, không già nhưng cũng không dùng được nữa." Hắc Viêm Triệt bỏ tài liệu xuống, nhàn nhạt nói.

Nhã Tư hoảng sợ, đang muốn nói cái gì đó thì cửa mở ra, Viên Cồn Cồn ôm Tiểu Viên hỏi đầu vội vàng chạy tới bên cạnh Hắc Viêm Triệt, sốt ruột nói "Thiếu gia anh xem, Tiểu Viên bị hỏi đầu rồi, có phải là bị bệnh hay không? Làm sao bây giờ?"

Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm, nhìn cô lạnh giọng nói "không cần gõ cửa?"

Viên Cồn Cồn sững sốt, ôm Tiểu Viên xoay người đi tới cửa.

"Đứng lại!" Hắc Viêm Triệt không vui quát khẽ.

Viên Cồn Cồn xoay người nhìn anh, trong mắt có uất ức.

"đi đâu?"

"đi ra gõ cửa lại." Viên Cồn Cồn nhìn anh bằng vẻ mặt đương nhiên.

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, nhìn cô bắt đầu lấy hơi, đột nhiên hét lớn một tiếng "Buông nó ra!"

Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, đặt Tiểu Viên ở trong lòng lên trên đất, rồi sau đó lo lắng xoắn ngón tay.

"Tới đây." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn đi tới bên cạnh anh, hai tay che đầu của mình meo meo nói "Đừng đánh tôi."

Hắc Viêm Triệt vươn tay kéo một cái cô liền ngã ngổ vào trên đùi anh, thấp thỏm lo sợ nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt hung hăng véo một cái ở trên mông cô, Viên Cồn Cồn khẽ kêu một tiếng, mặt đỏ nhỏ giọng nói "Đừng. Anh Nhã ở đây."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn Nhã Tư đứng ở cách đó không xa, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Nhã Tư, lại nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng hỏi "Thiếu gia, vì sao anh Á không ở đây?"

"Mắc mớ gì đến em?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô.

Viên Cồn Cồn nhép nhép miệng, thì thào nói "Hỏi một câu cũng không cho."

"không cho." Hắc Viêm Triệt thính tai nghe được, đưa tay véo mặt của cô.

"A. nhẹ chút." Viên Cồn Cồn bị đau nhăn mày lại, đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

Nhã Tư nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, nhẹ nhàng thở ra, may mắn là Cồn Cồn đã đến đây

"Thiếu gia, Tiểu Viên nó."

"không chết được." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt cắt ngang lời của cô

Viên Cồn Cồn xoa xoa thân khuôn mặt bị véo đến hồng của mình, rầu rĩ nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt sờ sờ tóc của cô, không vui nói "Sao lại ướt?"

"Tôi vừa tắm rửa gội đầu, còn thơm ngào ngạt đây." Viên Cồn Cồn đắc ý kẻ sát cổ vào người anh, giống như mình đã làm chuyện gì tài giỏi lắm.

Hắc Viêm Triệt cắn một cái ở trên cổ của cô, nhàn nhạt nói "đi sấy khô."

Viên Cồn Cồn rụt rụt cổ, đỏ mặt "Tôi phải đi nấu cơm trưa."

"không cần em nấu." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn anh.

"Khó ăn." Hắc Viêm Triệt cầm lấy cà phê trên bàn uống một ngụm.

Viên Cồn Cồn sững sốt, cô đơn cúi đầu, không biết vì sao câu nói khó ăn này từ miệng anh nói ra, lại làm cho cô rất đau, sở trường duy nhất của cô cũng bị anh gạt bỏ rồi.

"Sau này cũng không cho phép vào phòng bếp nữa." Hắc Viêm Triệt nâng cằm cô lên, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, buồn bã gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng cô đơn của cô, trong lòng bắt đầu không nở, ôm cô đứng dậy đi ra phòng sách, tới cửa thì dừng lại nhàn nhạt ra lệnh cho Nhã Tư ở phía sau "đi tìm, tìm được mới thôi."

"Dạ, chủ nhân." Nhã Tư cung kính cong người.

Hắc Viêm Triệt không nhìn anh ta, ôm Viên Cồn Cồn đi tới phòng của cô.

Viên Cồn Cồn nhìn Hắc Viêm Triệt từ trong gương, anh sấy tóc cho cô đấy, ngón tay anh thật dài thật đẹp, lướt qua trên mái tóc cô làm cho cô cảm thấy rất thoải mái, người nào đó xem nhìn đến ngây người không có ý thức.

Hắc Viêm Triệt tắt máy sấy tóc, nhìn nhìn vẻ mặt ngây ngốc của cô, lấy lược gỗ gõ đầu cô, nhàn nhạt nói "Tự mình chải đầu."

Viên Cồn Cồn nhận lấy cái lược, tự chải mái tóc dài của mình.

"Bắt đầu từ ngày mai sẽ có người đến dạy học cho em." Hắc Viêm Triệt lấy một bình nước từ tủ lạnh, đi trở lại bên cạnh cô nhàn nhạt nói.

"Học cái gì?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi.

"Công việc thư ký." Hắc Viêm Triệt uống một ngụm nước, bế cô lên rồi mình cũng ngồi xuống.

"Công việc của thư ký sao?" Viên Cồn Cồn nhìn anh không xác định.

"Ừ."

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn không hiểu gãi gãi đầu.

"không vì sao." Hắc Viêm Triệt nắm tóc cô lên chơi đùa.

"Vậy sau khi học xong thì sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi.

"Làm thư ký." Hắc Viêm Triệt cho cô một ánh mắt lạnh lùng, nhìn ra được bên trong đó là đang khinh thường chỉ số thông minh của cô.

"Làm thư ký của ai?" Viên Cồn Cồn nhép nhép miệng, bởi vì ánh mắt khinh thường của anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, lựa chọn coi thường cô gái nhỏ ngớ ngẩn ngốc nghếch này.

"Của anh?" Viên Cồn Cồn thử hỏi.

"Còn hỏi mấy câu thừa nửa liền cần chết em." Hắc Viêm Triệt nhìn cô có chút không kiên nhẫn.

Viên Cồn Cồn khấn trương một tay ch cổ, một tay phủ lên gò má, nhìn anh bằng vẻ mặt đề phòng, meo meo nói "Nếu tôi học không xong thì làm sao bây giờ?"

"Em nói đi?" Hắc Viêm Triệt lộ ra cười lạnh, nhìn đến lông tơ của Viên Cồn Cồn cũng dựng đứng, cô nói. cô nói có ích sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52: Ai quyết định?

"Nghe đây, đừng để tôi nghe người dạy em nói em không tốt cái gì, nếu không thì em sẽ rất ân hận." Hắc Viêm Triệt vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái má của cô, Viên Cồn Cồn cứng đờ hoàn toàn.

"Đã hiểu?" Hắc Viêm Triệt vỗ vỗ má của cô, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng, cứng ngắc gật đầu.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, giữ chặt cái ót của cô, hôn lên môi đáng yêu của cô.

"Ừm" Viên Cồn Cồn nhìn anh, nhanh chóng mất đi khả năng suy nghĩ của mình.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt buông khuôn mặt đỏ bừng của Viên Cồn Cồn ra, nhìn bộ dáng vội vàng thờ dốt của cô, nhàn nhạt nói "Cái mũi của em dùng để làm gì."

Viên Cồn Cồn thờ hờn hờn, đỏ mặt, nhỏ giọng meo "Để thờ."

"Vậy sao lúc này không dùng?" Hắc Viêm Triệt vuốt tóc hai bên má ra sau tai của cô.

Viên Cồn Cồn sửng sốt, nhìn anh ngượng ngùng, ngập ngừng nói "Quên."

Hắc Viêm Triệt sờ sờ khuôn mặt ửng hồng của cô, cô chính là kỳ lạ như vậy, tuy rằng không lưu loát nhưng lại làm cho anh rất thích, vô cùng thích, là vì yêu sao? Hay là đối lại là những người khác cũng sẽ như vậy, nghĩ đến những người khác, Hắc Viêm Triệt nhún mày, anh bài xích ý nghĩ này, nghĩ đến không phải là cô quán quýt miệng lưỡi với liền cảm thấy ghê tởm.

Viên Cồn Cồn đỏ mặt nhỏ giọng nói "Thiếu gia, chúng ta không thể như vậy, mẹ tôi nói."

"Em là của ai?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng ngắt lời cô.

Viên Cồn Cồn dừng một chút, không biết trả lời thế nào.

"Quên rồi hả?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, đương nhiên là không vui rồi.

Viên Cồn Cồn nhớ tới chuyện ngày hôm qua ở bệnh viện, vươn tay che mặt và lỗ tai của mình, nhỏ giọng nói "Của anh."

"Tốt lắm, tôi và mẹ của em thì ai là người quyết định?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô, lạnh giọng nói.

"Đương nhiên là tôi." Theo bản năng Viên Cồn Cồn muốn nói ra đáp án trong lòng mình, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt, yếu ớt đổi câu trả lời". Thiếu gia quyết định."

Edit : babynhox (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn)

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, cười ngây ngốc.

"Phòng em thật rối loạn." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn xung quanh, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn nhìn phòng của mình, ngượng ngùng đến đỏ mặt.

"Đi thu dọn đồ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Anh muốn đưa tôi về nhà sao?" Viên Cồn Cồn vui vẻ nhìn anh, vẻ mặt hưng phấn.

Hắc Viêm Triệt nâng tay liền đánh một cái vào đầu cô, lạnh giọng nói "Nhắc lại về nhà thử xem."

Viên Cồn Cồn ôm lấy đầu của mình, nhìn anh uất ức "Vậy thu dọn đồ là muốn đi đâu?"

"Chuyển phòng." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Chuyển đi đâu?" Viên Cồn Cồn nhìn nhìn phòng của mình, có chút không muốn.

"Phòng ngủ chính." Hắc Viêm Triệt phun ra ba chữ.

"À." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, sau đó mới chậm chạp phản ứng kịp "Phòng ngủ chính? Phòng ngủ chính là phòng của anh."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi "Anh muốn đổi phòng với tôi sao?"

Hắc Viêm Triệt thờ ơ nhìn cô, không hé răng.

"Không phải?" Viên Cồn Cồn nhìn ánh mắt của anh, dò hỏi.

Hắc Viêm Triệt vẫn nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn cúi đầu, không dám mở miệng nữa.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt trả lời "Ồ chung."

"Ồ chung? Tôi và anh sao?" Viên Cồn Cồn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Edit : babynhox (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn)

"Em cứ tiếp tục ngốc nghếch cũng không sao." Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, vươn tay dùng sức véo mặt cô.

"A." Viên Cồn Cồn bị đau kêu ra tiếng, đưa tay đẩy anh ra.

Hắc Viêm Triệt nói tay, hài lòng nhìn nhìn vết véo hồng hồng trên mặt cô, lạnh giọng nói "Còn không đi?"

Viên Cồn Cồn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nói nhỏ đi theo bước chân của anh đi xuống dưới, thu dọn đồ đạc.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng luống cuống tay chân của người nào đó, cau mày đi qua kéo cô đang quỳ ở trên mặt đất 'dọn lại' quần áo, nhàn nhạt "Không cần người em dọn, ngu ngốc."

Viên Cồn Cồn ngăn người, chép miệng có chút không vui.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

"Vào đi." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Bạch Nhã Tĩnh mở cửa, cung kính khom người "Thiếu gia, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi."

"Ừ." Hắc Viêm Triệt kéo Viên Cồn Cồn đi ra ngoài cửa, lúc tới cửa thì nhàn nhạt nói với Bạch Nhã Tĩnh "Thu dọn đồ cho Viên Cồn Cồn, chuyển đến phòng ngủ chính."

"Dạ" Bạch Nhã Tĩnh cười cười, khom người.

"Tự tôi sẽ dọn." Viên Cồn Cồn kéo kéo quần áo của Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng nói.

"Đừng nói nhảm." Hắc Viêm Triệt kéo cô đi tới nhà ăn.

Bạch Nhã Tĩnh nhìn theo bóng lưng của bọn họ, nhẹ nhàng nở nụ cười, thiếu gia đã thông suốt rồi.

Nhà ăn

Viên Cồn Cồn nhìn một bàn đầy thức ăn đẹp đẽ thì hơi tự ti, buồn bã không nói gì.

"Đi xuống đi." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn đám nữ giúp việc đứng ở cách đó không xa, nhàn nhạt nói.

Đám nữ giúp việc cùng làm động tác khom người xuống, trật tự đi ra khỏi nhà ăn.

Hắc Viêm Triệt ôm lấy Viên Cồn Cồn ngồi xuống.

Viên Cồn Cồn không biết vì sao anh trở nên thích ôm cô, nhưng nói thật là cô không chán ghét chút nào, cô thích anh ôm, cô thích ôm ấp của anh, thích mùi hương trên người anh, hơn nữa. Chỉ có như vậy, cô mới có thể cảm thấy anh cũng không có chán ghét cô.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 53: Sao anh không mặc quần áo?!

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ suy tư của cô, cầm lấy một chén cháo tổ yến đỏ, múc một muỗng đưa đến bên miệng cô, nhàn nhạt nói "Há mồm"

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn cháo bốc lên hơi nóng, dùng môi chạm vào thử liền vội vàng lui ra, nóng quá. Nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, tự mình thối thối cháo trước mặt, sau đó nuốt vào từng miếng nhỏ.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày mỉm cười, múc một muỗng đưa đến trên môi mình chạm vào thử, nuốt vào, không nóng.

Viên Cồn Cồn nhìn về mặt của anh, nhỏ giọng nói "Tôi sợ nóng."

"Phiền phức." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, lại múc một muỗng đưa tới bên miệng thối thối sau đó trực tiếp nhét vào trong miệng cô.

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn ăn cháo anh đút tới, chén nhanh chóng thấy đáy. Viên Cồn Cồn thở ra, sờ sờ bụng thỏa mãn.

Hắc Viêm Triệt buông chén, cầm lấy đĩa lại bắt đầu đút cô dùng cơm.

Miệng của Viên Cồn Cồn ăn không ngừng, một lúc sau, "Không được rồi thiếu gia, sắp căng cứng rồi."

Hắc Viêm Triệt sờ sờ bụng cô, cũng đã gồ lên, không vui nhếch mày mỉm cười, lạnh giọng nói "No rồi sao em không nói?"

Viên Cồn Cồn sờ sờ bụng nhỏ gồ lên, uất ức meo meo "Không phải anh nói muốn tôi thử trước xem có độc hay không sao, đương nhiên là tôi cố gắng ăn nhiều món ăn rồi, không đúng sao?"

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, nhìn cô không nói gì.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, nhỏ giọng nói "Muốn tôi đút anh không?"

Hắc Viêm Triệt không nói gì, đưa đĩa cho cô, Viên Cồn Cồn tiếp nhận đĩa chọn lựa mấy món thức ăn lúc này cô đã ăn đút cho anh ăn, nét mặt rất nghiêm túc, giống như đang nhớ lại vừa nãy cô đã ăn những món nào.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không biết nên nói cái gì cho tốt, cơm nắm này thật sự là đơn thuần đến ngu ngốc.

Phòng sách

Viên Cồn Cồn ngồi ở trên đùi Hắc Viêm Triệt, tay nhỏ bé nhẹ nhàng túm lấy quần áo của anh, chìm vào giấc ngủ.

Rốt cuộc Hắc Viêm Triệt cũng biết cơ thể cô được ‘luyện thành’ như thế nào, vươn tay chọc chọc mặt cô, nhìn cô nhăn mày lại, nhắm mắt lại nói thầm ừ ừ a a, không khỏi nở nụ cười, Thật ra. Rất đáng yêu.

Lúc Viên Cồn Cồn thức dậy cũng là 2 giờ chiều, mở to mắt mơ màng, chống lại một đôi con ngươi màu tím, "Thiếu gia." Người nào đó gọi đến ngọt ngào.

"Em rất biết hưởng thụ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn cô một chút, tiếp tục dời ánh mắt trở lại máy tính.

Viên Cồn Cồn dụi dụi mắt, nhỏ giọng nói "Thật xin lỗi."

"Đi tới chỗ Bạch quản gia, kêu bà ấy dạy em cách dọn phòng." Hắc Viêm Triệt vỗ vỗ cái bụng của cô, nhàn nhạt nói.

Edit : babynhox (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn)

"Dạ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, từ trên chân anh trượt dưới, mơ mơ màng màng đi vào phòng tắm.

"Trở về." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn bước về bên cạnh anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bộ dáng chưa tỉnh ngủ của cô, dùng sức véo một cái ở trên hông của cô.

"A." Viên Cồn Cồn hét to một tiếng, tỉnh ngủ rồi.

"Cửa ở đó." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cánh cửa gỗ lim, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn uất ức xoa xoa móng, đi ra khỏi phòng sách.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, nở nụ cười, một cô bé ngớ ngẩn.

Mười một giờ đêm, Viên Cồn Cồn đi theo Hắc Viêm Triệt từ phòng tập thể thao về phòng ngủ, Viên Cồn Cồn đứng ở trong phòng hơi không được tự nhiên, không biết nên làm cái gì.

"Tôi muốn tắm." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Dạ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, lại nói "Tôi muốn tắm."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhỏ giọng đến "Anh đi đi, tôi sẽ không nhìn trộm."

Hắc Viêm Triệt không thể nhịn được nữa, vươn tay gõ đầu cô lạnh giọng nói "Đi mở nước!"

"A." Viên Cồn Cồn khẽ gọi một tiếng, nhìn anh vừa uất ức vừa tức giận, há mồm muốn nói gì nhưng đôi mắt tím lạnh lùng của anh, cuối cùng cũng giậm chân chạy vào phòng tắm.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, hừ lạnh một tiếng, lấy một chai nước Błing H2O từ trong tủ lạnh, mở ra uống một ngụm, đi vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn quỳ trên mặt đất, tựa vào bên bồn tắm to lớn, sờ sờ đầu của mình, lẳng lặng nhìn nước chảy đầy bồn tắm lớn, đưa tay vào thử thử nước ấm, đề điều khiển từ xa bên cạnh, đứng dậy muốn đi gọi người đàn ông xinh đẹp xấu tính kia đi vào, ai ngờ vừa quay người lại."A! ! ! ! !!" Tiếng thét chói tai của người nào đó vang vọng khắp phòng tắm.

Edit : babynhox (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn)

Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói "Câm miệng."

Viên Cồn Cồn vội vàng xoay người che mắt, lớn tiếng nói "Sao anh không mặc quần áo!"

"Em mặc quần áo tắm?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Viên Cồn Cồn cương cứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Hắc Viêm Triệt lạnh nhạt bước vào phòng tắm thủy tinh, một tiếng nước truyền đến, Viên Cồn Cồn vẫn là cương cứng tại chỗ không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mười phút sau, Hắc Viêm Triệt đi ra, nhìn nhìn corn nắm nào đó đang cương cứng đứng đưa lưng lại với anh, bước thẳng vào trong bồn tắm lớn.

Viên Cồn Cồn phát ra tiếng rất nhỏ, xoay người muốn chạy đi.

"Đứng lại." Hắc Viêm Triệt lạnh nhạt nói.

Viên Cồn Cồn cương cứng ở đó, không dám nói một tiếng nào.

"Trở lại." Giọng nói của Hắc Viêm Triệt vẫn nhàn nhạt.

Viên Cồn Cồn ngẩn ngơ, không có phản ứng gì.

"Có nghe thấy không?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói, rất rõ ràng là không vui rồi.

Viên Cồn Cồn cương cứng đi trở lại bên bồn tắm lớn, toàn thân cực kỳ cứng ngắt.

"Mát xa." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng sắp nở ra máu và đôi mắt nhắm chặt của cô, giật giật khóe miệng phun ra hai chữ.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 54: Dục vọng!

Viên Cồn Cồn quay mặt, quỳ gối trên đất, vươn tay ấn lên đầu vai của anh, sờ soạng huyết vị từ trên cổ đến bả vai rồi đến lưng của anh, nghiêm túc mát xa cho anh.

Không biết qua bao lâu, Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói "Được rồi."

Viên Cồn Cồn rút tay về nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy mình cũng sắp bị ngạt thở rồi.

Hắc Viêm Triệt từ trong bồn tắm đứng dậy, đi ra ngoài dùng khăn tắm lau chùi thân thể, lưu loát mặc áo ngủ vào, kéo Viên Cồn Cồn ngồi lý trên đất lên, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, nhàn nhạt nói "Muốn tôi tắm cho em không?"

Viên Cồn Cồn sững sốt, đầu lắc như người cần thuốc*.

*cần thuốc : uống thuốc có chất kích thích.

"Em khẳng định?" Hắc Viêm Triệt kim chặt đầu của cô, kề sát mặt cô.

Viên Cồn Cồn nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng lớn trước mắt, tim đập phịch phịch, giống như sắp nhảy ra từ trong cổ họng vậy.

Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt của cô, buông cô ra xoay người đi ra khỏi phòng tắm, để lại Viên Cồn Cồn hai chân tê liệt ngu ngơ ngồi sững ở trên mặt đất, đưa tay đè ngực trái của mình lại, muốn để nhịp tim đập trở lại tốc độ bình thường.

Hắc Viêm Triệt tựa vào đầu giường xem TV, nhớ tới nét mặt hồng hồng của cô, không khỏi giật giật khóe miệng.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn cúi đầu từ trong phòng tắm đi ra, nhanh chóng bước lại trước tủ quần áo, luống cuống tay chân lấy váy ngủ và quần lót, xoay người vội vàng vàng đi vào phòng tắm, kết quả 'Bịch' một tiếng, người nào đó đâm vào tường một cái thật lộng lẫy và đẹp đẽ.

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn bị đau kêu một tiếng, cảm thấy hơi chóng mặt, ngồi xồm xuống sờ sờ đầu của mình, nước mắt tự nhiên mà rơi xuống, đau quá. . . . .

Hắc Viêm Triệt đứng dậy muốn chạy tới chỗ cô, nhưng Viên Cồn Cồn vừa nghe thấy anh có tiếng động, bất chấp đau đớn vội vàng ôm quần áo trên tay cúi đầu vọt vào phòng tắm.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bóng lưng rối loạn của cô, cười ra tiếng, thật sự là một com nảm thú vị.

1 tiếng đồng hồ trôi qua, Viên Cồn Cồn chưa ra.

2 tiếng đồng hồ trôi qua, , Viên Cồn Cồn vẫn chưa ra.

3 tiếng đồng hồ trôi qua, Hắc Viêm Triệt đi vào.

Viên Cồn Cồn ngồi ở bên cạnh bồn tắm, không biết đang suy nghĩ cái gì, Hắc Viêm Triệt cau mày đi qua kéo cô đứng lên lạnh giọng nói "Em định ngủ ở đây?"

Edit : babynhox (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn)

Viên Cồn Cồn liền giật mình, sau khi phản ứng kịp thì lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt ôm lấy cô đi ra phòng tắm, ném cô lên trên giường lớn thật mạnh, khiến cho cô kêu đau "Đau quá. . . . ."

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, nằm lên giường ôm cô vào trong ngực, hôn môi của cô.

"Ừm. . . . ." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng than rất nhỏ, vươn tay để hờ ở trên ngực cả anh.

Nụ hôn bá đạo của anh cuốn sạch thần kinh yếu ớt của cô, nhanh chóng rơi vào trạng thái mơ màng, chỉ có thể mặc cho anh công thành chiếm đất.

Hắc Viêm Triệt bị tiếng rên mềm mại vô ý của cô kích thích, vươn tay xoa nhẹ da thịt trơn bóng mềm mại của cô, cảm giác nóng rực dưới người làm cho anh hơi nôn nóng.

"A. . . . ." Đôi mắt mờ mịt của Viên Cồn Cồn khép hờ, rên nhẹ ra tiếng.

Hắc Viêm Triệt buông môi cô ra, bắt đầu tàn sát bừa bãi ở trên cổ của cô.

"Đừng. . . . . Thiếu gia." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng lẩm bẩm, trong mắt to xinh đẹp chưa đựng sợ hãi không biết phải làm sao.

Hắc Viêm Triệt không để ý đến cô, bàn tay càng tiến sâu vào váy ngủ của cô hơn, chậm rãi xoa nhẹ từ bụng đến nơi mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve .

"A. . . . . Ừm. . . . . Đừng. . . . . Đừng. . . . . Thiếu gia." Viên Cồn Cồn cảm thấy toàn thân tê dại, thân thể thay đổi giống như không phải là cô vậy, lắc lắc đầu, vươn tay chống đẩy Hắc Viêm Triệt trên người mình.

Hắc Viêm Triệt không vui nhìn cô, con ngươi màu tím nhạt bị tình dục bao phủ vô cùng mê người.

"Đừng. . . . . Đừng như vậy." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng cầu xin , trong mắt đã nổi lên hơi nước.

"Câm miệng." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói, không hải lòng từ trong miệng phun ra câu từ chối.

Viên Cồn Cồn cắn môi dưới, nước mắt ở trong hốc mắt xoay chuyển.

Hắc Viêm Triệt lưu loát cởi bỏ nút áo trước ngực cô, vì thế, hai bầu ngực có hình dáng hoàn mỹ, no đủ vênh cao cứ như vậy mà chiếu vào trong mắt anh.

Viên Cồn Cồn giấy dựa muốn che lại, lại bị anh kìm chặt hai tay giơ lên trên cao không cách nào nhúc nhích.

Hắc Viêm Triệt thờ ơ gấp, lớn như vậy nhưng lần đầu tiên có dục vọng mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến đau đớn.

"Hu hu. . . . . Đừng. . . . ." Cả người Viên Cồn Cồn cứng ngắc nhỏ giọng nói, mang theo tiếng khóc nức nở.

Hắc Viêm Triệt ngoảnh mặt làm ngơ, vuốt ve nơi mềm mại của cô, cúi đầu hôn lên.

"Ừm. . . . ." Viên Cồn Cồn đỏ mặt rên rỉ ra tiếng, cô không muốn. . . . . Nhưng mà không kiềm chế được, rất kỳ lạ, cô không muốn như vậy.

Hắc Viêm Triệt say sưa vỗ về chơi đùa thân thể của cô, mãi đến lúc nghe được tiếng khóc của cô mới cứng ngắc ngừng đầu nhìn cô.

"Tôi không muốn. . . . . Hu hu. . . . . Tôi không muốn như vậy, thiếu gia. . . . ." Viên Cồn Cồn khóc nói, bộ dáng đầm đìa đáng yêu làm cho Hắc Viêm Triệt đau lòng, nửa người dưới cũng càng đau hơn.

Edit : babynhox (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn)

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt đứng dậy, cúi kinh đâm vào tường, lạnh giọng nói "Câm miệng, ngủ!". Nói xong xoay người đi vào phòng tắm, ‘phanh’ một tiếng đóng cửa lại, Viên Cồn Cồn liền giật mình, nắm chần mớng lên che đậy thân thể của mình, ngồi dậy nhìn cánh cửa phòng tắm đến uất ức, anh tức giận. . . . . Nhưng mà mẹ từng nói, không phải hai người yêu nhau thì không thể làm chuyện này. Xoa xoa nước mắt, cài lại nút váy ngủ, đứng dậy đi ra phòng.

Hắc Viêm Triệt ‘dập tắt’ dục vọng của mình, mở cửa lại phát hiện không thấy com nằm trên giường đâu, mắng nhỏ một tiếng, đi tới phòng của cô.

Viên Cồn Cồn nằm trên giường lớn màu hồng, nhớ tới chuyện vừa rồi anh làm với cô, mặt đỏ không bình thường, sờ sờ cổ của mình, trên đó còn có vết hồng anh để lại, dường như hơi thở nóng rực còn quanh quẩn quanh cô làm cho cô hơi mất hồn.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bào Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 55: Lăn xuống đi!

"Viên Cồn Cồn!"

Một tiếng rống to đã gọi hồn phách đang bay vào cõi thăng tiên của cô nhóc nào đó trở về, Viên Cồn Cồn liền giật mình, ngồi dậy nhìn về mặt khó coi của Hắc Viêm Triệt.

"Ồ đây." Người nào đó ngáp ngừng nói.

"Ai cho em đi ?" Hắc Viêm Triệt không cần tốn nhiều sức đã xách cô từ trên giường lên, hung hăng véo một cái ở trên mông của cô.

"A. Đừng véo, đầu đã bầm tím rồi." Viên Cồn Cồn kêu đau một tiếng, ủy khuất nói.

"Vậy thì tiếp tục làm đến đen!" Hắc Viêm Triệt không để ý cô chống cự, tàn nhẫn tiếp tục véo một cái lại một cái ở trên mông của cô.

"A. Thiếu gia, không. A. Tôi sai rồi thiếu gia." Viên Cồn Cồn quay tới quay lui vẫn không xoay khỏi phạm vi khống chế của anh, đành phải ôm mộng nhỏ của mình ngoan ngoãn nhận sai, tuy căn bản là cô không biết cô đã làm gì đắc tội anh.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, ôm lấy cô đi trở về phòng của mình.

Trong phòng ngủ chính.

Hai tay của Viên Cồn Cồn ôm cái mộng luôn bị thương của mình, đứng ở bên giường đáng thương tội nghiệp nhìn Hắc Viêm Triệt nằm ở trên giường.

"Còn chưa lên? Chờ tôi hầu hạ em?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói, đôi mắt tím không vui nhìn cô.

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn trèo lên giường, co rút ở mép giường.

Hắc Viêm Triệt nhìn động tác của cô, ngọn lửa không tên bốc cháy lên, rống to "Tôi gần đây một chút!"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, xê dịch tới.

Hắc Viêm Triệt mất hết kiên nhẫn kéo cô qua, kéo vào trong lòng, tức giận nói "Còn tới cạnh giường ngủ, liền đá em xuống."

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn mặt anh, không nói gì.

Hắc Viêm Triệt lườm cô một cái, tắt đèn, để cho bóng tối bao phủ bọn họ.

Viên Cồn Cồn hơi khản trương cương cứng ở trong lòng anh, im lặng.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn mở miệng nhỏ giọng hỏi: "Thiếu gia. Anh ngủ rồi sao?"

Không trả lời.

"Thiếu gia, anh. A. " Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng kéo kéo áo ngủ của Hắc Viêm Triệt, lại bị anh véo lên mộng một cái.

"Ngủ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn vươn tay muốn che cái mộng của mình, lại bị anh đánh hất ra, còn quá đáng phủ tay ở bên trên không nhúc nhích.

"Đây là của tôi." Viên Cồn Cồn không vui muốn nói cái gì đó.

"Hả?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phát ra một âm đơn, âm đơn này rất có sức uy hiếp.

"Của anh." Viên Cồn Cồn cúi đầu rầu rĩ nói.

Hắc Viêm Triệt hài lòng vỗ vỗ đầu của cô, không nói gì.

"Thiếu gia, tôi ngủ không được." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, chỉ là ôm cô xiết chặt vào lòng hơn một chút.

"Thiếu gia chúng ta nói chuyện có được không?" Viên Cồn Cồn cọ xát ngực của anh theo bản năng, có chút vị làm nũng.

Hắc Viêm Triệt không nói gì.

Viên Cồn Cồn thấy anh không phản đối, bắt đầu nhỏ giọng nói "Tôi thích có người ngủ chung với tôi, còn anh thì sao thiếu gia?"

"Ngủ một mình." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt trả lời.

"Vậy vì sao muốn tôi chuyển qua đây?" Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhỏ giọng hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, không nói chuyện.

"Lúc nhỏ tôi thích ngủ chung với mẹ, nhưng sau khi cha tìm tôi và mẹ về thì tôi cũng rất ít có cơ hội có thể ngủ với mẹ, bởi vì cha không cho, cho nên tôi luôn lén trèo lên giường của anh Duệ ngủ, anh Duệ rất tốt, lúc còn nhỏ anh ấy kể chuyện xưa cho tôi nghe còn vỗ lưng dỗ tôi ngủ, sau này đến lúc tôi 15 tuổi, đột nhiên có một ngày anh ấy không cho tôi ngủ với anh ấy nữa, ngay cả buổi tối tôi lén trèo lên giường anh ấy, anh ấy cũng ôm tôi trở về phòng không chịu để tôi ngủ với anh ấy, sau đó. Sao vậy thiếu gia?" Viên Cồn Cồn nói đến một nửa đột nhiên vươn tay che mắt lại, không hiểu sao đột nhiên Hắc Viêm Triệt lại bật đèn.

"Lăn xuống đi." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Thiếu gia." Viên Cồn Cồn ngẩn người, không biết vì sao anh lại tức giận.

"Lăn xuống đi!" Hắc Viêm Triệt rống lớn.

Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, xuống giường, nhìn anh không biết nên làm sao .

Hắc Viêm Triệt tắt đèn, không để ý đến cô nữa.

Viên Cồn Cồn đứng ở bên giường, cho đến lúc đứng mệt mỏi mới ngồi ở trên đất, ai. Cô thật sự không hiểu, rốt cuộc là mình đã làm gì chọc giận anh rồi.

Hắc Viêm Triệt lẳng lặng nhìn mỗi một hành động của cô, khả năng nhìn ban đêm làm cho anh dường như nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt không hiểu gì của cô, từ lúc nghe hai chữ anh Duệ thì lửa giận trong lòng chưa từng giảm xuống, nhắm mắt xoay người lại, con bé ú đáng chết, cô gái ngu ngốc, khôn kiếp!

Không biết qua bao lâu, người trên giường còn chưa buồn ngủ, người dưới giường đã phát ra tiếng hít thở đều đều, rất rõ ràng cho thấy là đang ngủ. Hắc Viêm Triệt phiền chán mở to mắt nhìn về phía còm nắm đang cuộn mình dựa vào tường kia, khả năng thích ứng hoàn cảnh của cô rất tốt, như vậy cũng có thể ngủ được, căn bản là không có chút hối lỗi nào, nhắm đôi mắt phệt cháy lửa lớn lại, không để ý đến cô nữa, anh vốn nghĩ chỉ cần cô hối lỗi anh liền cho cô lên giường, kết quả. Tốt lắm, cô ngủ ở đó cả đời đi!

Sáng sớm, Viên Cồn Cồn cảm giác có người đá cô, mở mắt mơ màng ra, meo meo nói "Thiếu gia. Chào buổi sáng."

Gương mặt Hắc Viêm Triệt lạnh lùng, không nói gì.

Viên Cồn Cồn cúi thấp lưng, dụi dụi mắt, đứng dậy nhìn anh ngây ngốc .

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng xoay người đi vào phòng tắm, Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu giúp anh sửa sang lại giường lớn.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn đi vào phòng tắm nhìn Hắc Viêm Triệt, cầm lấy dụng cụ rửa mặt của mình bắt đầu rửa mặt đánh răng, còn thỉnh thoảng liếc trộm Hắc Viêm Triệt đang cạo râu bên cạnh.

Hắc Viêm Triệt cạo râu xong chuẩn bị đi ra khỏi phòng tắm, lại bị một đôi tay nhỏ bé kéo lấy ống tay áo.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 56: Thiếu gia, anh đừng tức giận!

"Thiếu gia, anh còn đang tức giận sao?" Viên Cồn Cồn mở miệng hỏi.

Hắc Viêm Triệt không nói gì cũng không quay đầu lại.

"Anh đừng tức giận, tôi sai rồi." Viên Cồn Cồn kéo kéo tay áo của anh, nhỏ giọng nói.

"Sai ở đâu?" Hắc Viêm Triệt xoay người lạnh lùng nhìn cô.

"Sai. Sai." Viên Cồn Cồn nhìn lại anh, sai sai sai nửa ngày vẫn không có câu sau.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng bỏ tay cô ra, muốn bước đi.

Viên Cồn Cồn lại kéo lấy tay áo của anh, sốt ruột nói "Tôi không nên làm ồn anh ngủ, tôi sai rồi."

Hắc Viêm Triệt lặng lẽ nhìn cô, không nói gì.

"Không đúng? Vậy. Tôi không nên tựa vào góc tường ngủ khi chưa có sự cho phép của anh?" Viên Cồn Cồn nhìn về mặt lạnh như băng của anh, nuốt nước miếng nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt phẫn nộ bỏ tay cô ra, dùng sức tát một cái vào đầu của cô, rống to "Không cho em ăn bữa sáng, rút tới phòng số 15 cho tôi."

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, ôm đầu của mình khóc chạy ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, cúi kinh đi ra khỏi phòng.

11 giờ trưa, phòng sách.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô gái mặc đồ công sở đeo mắt kính tóc quăn lên thật kỹ lưỡng, lạnh giọng nói "Một yêu cầu duy nhất, đối với cô ấy, không thể mắng không thể đánh."

"Hắc tiên sinh, xin ngài yên tâm, tôi sẽ không làm loại chuyện này." Cô gái cười khẽ một chút, lễ phép nói.

"Nhã Tư, đưa cô ấy đến phòng số 15, sau này sẽ dạy học ở đó." Hắc Viêm Triệt cầm lấy ly cà phê tao nhã uống một ngụm, nhàn nhạt ra lệnh.

Edit : babynhox (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn)

"Dạ, chủ nhân." Nhã Tư khom lưng nói với Hắc Viêm Triệt, sau dùng tay ra dấu mời cô gái kia "Mời bên này, Thăm tiểu thư."

"Làm phiền." Cô gái cười cười, đứng dậy đi theo phía sau anh ta.

Viên Cồn Cồn ngồi ở trên sofa, nhắm chán xem TV, thờ dài, thật sự là không biết vì sao anh lại tức giận như vậy.

Tiếng đập cửa vang lên, Viên Cồn Cồn đứng dậy mở cửa.

"Cồn Cồn." Nhã Tư cười nhạt gọi.

"Anh Nhã." Viên Cồn Cồn thấy anh ta lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Nhã Tư đi vào, Viên Cồn Cồn mới phát hiện ở phía sau còn có một cô gái xem ra rất chuyên nghiệp.

"Cồn Cồn, vị này là Thăm Thăm, Thăm tiểu thư là cô giáo chủ nhân mời cho em, từ hôm nay trở đi cô ấy sẽ dạy em khóa học về việc văn phòng, phòng này chính là chỗ để em học."

"Thăm tiểu thư, đây là Viên Cồn Cồn." Nhã Tư nhàn nhạt giới thiệu.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức cười ngọt ngào "Chào chị Thăm, làm phiền chị rồi."

Thăm Thăm nhìn nét mặt tươi cười đáng yêu của cô, nhẹ nhàng nói "Đừng khách sáo, chuyện nên làm."

"Cồn Cồn cố lên." Nhã Tư cười khẽ nói, sau đó đi ra ngoài.

"Tạm biệt anh Nhã." Viên Cồn Cồn cười phát phát tay.

"Như vậy chúng ta bắt đầu đi." Thăm Thăm cười khẽ nói.

"Được, nếu có chỗ nào em không hiểu chị đừng tức giận, em không thông minh lắm, cho nên." Viên Cồn Cồn nhìn cô hơi ngượng ngùng.

"Sẽ không, chúng ta học từ từ, em nhất định sẽ học được." Thăm Thăm sờ sờ đầu cô an ủi, cười cười.

Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào gật gật đầu, cô giáo này còn tốt hơn trong tưởng tượng của cô. Thật tốt.

Edit : babynhox (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn)

Năm giờ chiều, Viên Cồn Cồn đối diện nỗi ngực dán vào lưng ghế đón câu nói tan học từ môi đỏ mọng xinh đẹp của Thăm Thăm "Hôm nay chúng ta chỉ học đến đây."

"Cảm ơn chị Thăm." Viên Cồn Cồn ưỡn oai nói.

"Em làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Thăm Thăm thu dọn đồ của mình, nhìn cô lo lắng.

Đúng lúc này, bụng của người nào đó rất phối hợp mà phát ra kháng nghị, Viên Cồn Cồn đỏ mặt nhỏ giọng nói "Em không sao, chỉ là đói bụng."

Thăm Thăm nhìn cô buồn cười, lấy ra một viên chocolate từ trong túi xách đưa cho cô "Cho em ăn."

Viên Cồn Cồn không khách sáo mà nhận lấy, mở giấy gói ra liền nhét vào miệng, vui vẻ nói "Cảm ơn chị Thăm."

"Đừng khách sáo, chị đi đây, ngày mai gặp." Thăm Thăm cười đứng dậy, chuẩn bị đi ra cửa.

"Em tiễn chị." Viên Cồn Cồn vô cùng thân thiết dắt tay cô đi ra cửa.

Sau khi tiễn Thăm Thăm đi, Viên Cồn Cồn đi tới phòng sách, gõ gõ cửa, tiếng nói lạnh lùng truyền ra cửa "Vào đi."

Viên Cồn Cồn đẩy cửa ra đi vào.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, không nói gì.

"Thiếu gia, anh còn tức giận sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt vẫn không để ý cô.

"Thiếu gia, anh đừng tức giận, anh còn tức giận thì tôi sẽ chết đói." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng thì thào.

Đúng lúc này, giống như để chứng minh cô không nói dối, bụng của cô lại phối hợp vang lên.

Hắc Viêm Triệt nhú mày lạnh giọng nói "Tối đây."

Viên Cồn Cồn đi đến trước mặt anh, ủy khuất nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt bế cô lên trên đùi, sờ sờ bụng nhỏ rõ ràng là đã dẹp lép của cô, không vui nói "Đói bụng sao không đi ăn?"

"Là anh nói không cho tôi ăn." Viên Cồn Cồn cũng sờ sờ bụng, ngẩng đầu nhìn anh.

"Tôi nói không cho em ăn lúc nào?" Hắc Viêm Triệt véo bên tai trái của cô, lạnh giọng nói.

"A. Sáng nay, lúc ở trong phòng tắm, anh đã quên sao?" Viên Cồn Cồn bị đau khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, ủy khuất meo meo.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 57: Anh véo tôi đau!

"Tôi chỉ nói là không cho em ăn bữa sáng, tôi nói không cho em ăn cơm trưa lúc nào? Con bé ú em chỉ có nhiều thịt mà không có đầu óc, đói chết cũng đáng đời!" Hắc Viêm Triệt rống lớn lên, còn tặng thêm sức tay.

"A. Đừng véo, sắp rớt ra rồi." Viên Cồn Cồn đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại một chỗ.

Hắc Viêm Triệt nói tay, lạnh giọng nói "Cút đi ăn đi, chướng mắt."

Viên Cồn Cồn bị lấy lỗi tai, đáng thương tội nghiệp nhìn anh "Tôi chờ anh cùng ăn bữa tối, anh đừng tức giận."

"Không cần em chờ, cút đi ăn." Hắc Viêm Triệt đẩy cô xuống khỏi đùi mình, không nhìn cô nữa.

Viên Cồn Cồn cô đơn nhìn anh một chút, đi ra khỏi phòng sách.

11 giờ tối, Viên Cồn Cồn tắm rửa xong, nhìn nhìn gương mặt Hắc Viêm Triệt không chút biểu cảm đang xem tài liệu ở trên giường, nhẹ giọng nói "Thiếu gia, tôi đi lấy chút đồ sẽ lập tức quay lại được không?"

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, lẳng lặng xem tài liệu.

Viên Cồn Cồn vui vẻ đi ra khỏi phòng, một lúc sau lại vui vẻ trở về, còn ôm ga trải giường, chăn và gối đầu.

Hắc Viêm Triệt buông tài liệu xuống, nhàn nhạt nhìn cô.

Viên Cồn Cồn trải ga trải giường lên trên đất, cách giường lớn rất gần, để gối đầu xuống trải chăn xong, sau đó nhìn Hắc Viêm Triệt nhỏ giọng nói "Thiếu gia ngủ ngon." Nói xong, chui vào chăn, nhắm hai mắt xinh đẹp lại.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô bắt đầu nổi giận, cô chuẩn bị ngủ ở trên đất lâu dài hả ? Đến bây giờ còn không biết mình đã chọc anh cái gì?

"Tôi cho em ngủ rồi sao?" Tiếng nói lạnh lùng truyền vào lỗ tai Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn mở to mắt, bất đắc dĩ đứng dậy nhìn về mặt khó coi của Hắc Viêm Triệt.

"Em không sợ nửa đêm tôi đứng lên giẫm chết em sao?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh nói.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn vị trí mình trải ga, lại nhìn nhìn vị trí giường lớn của anh, sau đó ngồi xổm xuống xê dịch chỗ của mình cách xa giường lớn của anh, ngẩng đầu lộ ra nụ cười ngọt ngào với anh "Cám ơn thiếu gia nhắc nhở, vẫn là anh thông minh."

Hắc Viêm Triệt chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên đỉnh đầu, rống lớn một tiếng "Tối đây!"

Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, đứng ở tại chỗ.

Hắc Viêm Triệt xuống giường ôm cô lên, ném cô lên giường, hung hăng nói "Em là cô gái ngu ngốc nhất tôi từng gặp!"

Viên Cồn Cồn nặng nề té trên giường, còn đàn hồi lên, đầu hơi choáng váng meo meo nói "Thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt lên giường đè lên trên thân thể cô, không cho cô có cơ hội phản ứng, hôn lên môi đỏ mọng của cô, sau đó chính là hung hăng ‘chà đập’.

"Ừm. . . ." Viên Cồn Cồn chỉ phát ra tiếng theo bản năng, hoàn toàn không rõ tình huống.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt buông môi cô ra, nhìn môi trái tim sưng đỏ, mắt to mờ mịt, lớn tiếng nói "Dùng mũi thở, ngu ngốc."

Viên Cồn Cồn thờ hạo hển nhìn anh, mơ hồ a một tiếng.

Hắc Viêm Triệt không nói gì nhắm chặt mắt lại, xuống khỏi người cô, xoay người đưa lưng về phía cô không nói gì.

Sau khi hơi thở của Viên Cồn Cồn trở lại bình thường, đưa tay kéo kéo quần áo của anh nhỏ giọng nói "Thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt không để ý cô.

"Thiếu gia. Cuối cùng là anh tức giận cái gì? Anh nói, tôi sẽ sửa." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt bốc lửa lớn xoay người hung hăng trừng mắt nhìn cô, lạnh giọng nói "Đừng để tôi nghe được cái tên Na Tịch Thịnh Duệ từ miệng của em nữa."

"Anh Duệ? Vì sao?" Viên Cồn Cồn không hiểu, nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt vươn tay dùng sức véo trên mặt cô, lạnh giọng nói "Câm miệng, không cho em gọi anh ta."

"A." Viên Cồn Cồn đau kêu ra tiếng, vươn tay lôi kéo tay của anh.

"Nhớ chưa?" Hắc Viêm Triệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Khuôn mặt Viên Cồn Cồn khóc không ra nước mắt, gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt buông mặt cô ra, lửa giận vẫn chưa tan liền véo mạnh hai cái lên mông cô.

Viên Cồn Cồn kêu rên hai tiếng, một tay che mặt một tay che mông xê dịch về sau, nhìn anh bằng đôi mắt ngập nước đầm đìa đáng yêu.

"Nhìn cái gì!" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn cúi đầu quay lưng lại không nói chuyện nữa.

Hắc Viêm Triệt không vui kéo cô qua, lại thấy nước mắt chảy xuống khuôn mặt cô, trong lòng đau nhói, lớn tiếng nói "Khóc cái gì!"

Viên Cồn Cồn lau nước mắt, không nói gì, chỉ là từng giọt nước mắt vẫn chảy ra từ trong hốc mắt, lau cũng không hết.

"Không cho khóc!" Hắc Viêm Triệt phiền chán rống lên.

Lòng bàn tay của Viên Cồn Cồn che hết hai mắt của mình, nhỏ giọng meo meo "Anh luôn khi dễ tôi."

Hắc Viêm Triệt ôm cô vào trong ngực, lạnh giọng nói "Vậy cũng không cho khóc."

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn khóc càng đau lòng hơn, nức nở rầu rĩ cực kỳ đáng thương.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày, ôm cô không nói gì.

"Anh véo tôi đau." Viên Cồn Cồn khóc meo meo nói, nghe qua rất giống là đang làm nũng.

"Đáng đời!" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa mông nhỏ của cô.

Viên Cồn Cồn gật gật, đối với đụng chạm của anh đã thành thói quen cũng không cứng ngắc nữa.

"Không cho nhắc tới anh ta nữa." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Ai?" Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt bị nước mắt xối rửa đặc biệt sáng ngời nhìn anh.

"Na! Tịch! Thịnh! Duệ!" Hắc Viêm Triệt nặng nề nói từng chữ.

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn nhăn mày lại, hơi không đồng ý.

"Đừng nói nhảm nhiều như vậy! Tôi nói không cho là không cho!" Hắc Viêm Triệt không vui nói.

Viên Cồn Cồn chép chép miệng, không nói gì.

"Có nghe thấy không?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn không tình nguyện gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 58: Tôi không cần nước miếng, tôi muốn bánh ngọt!

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp của cô, nhân nhạ hỏi "Thích cô giáo hôm nay không?"

"Thích, chị ấy cho tôi ăn chocolate." Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, nở nụ cười.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, lau nước mắt còn sót lại trên mặt cô "Cô ấy không cho em ăn thì em sẽ không thích sao?"

"Cũng thích." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói.

"Ngu ngốc." Hắc Viêm Triệt ôm sát cô, vuốt nhẹ mái tóc dài của cô.

Viên Cồn Cồn nghe nhịp tim của anh, ngáp một cái, nhẹ giọng hỏi "Thiếu gia, tôi có thể ngủ chưa?"

"Ừ." Hắc Viêm Triệt tắt đèn, sờ sờ mặt cô "Ngủ đi."

Viên Cồn Cồn tự nhiên ôm eo của anh, nhắm mắt lại, nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Hắc Viêm Triệt hôn lên cái trán của cô, nhẹ vỗ về lưng của cô, trong mắt là cung chiều dịu dàng hiếm thấy.

Từng ngày trôi qua, mỗi ngày ngoại trừ đi học thì thời gian khác Viên Cồn Cồn luôn dính ở bên cạnh Hắc Viêm Triệt, đám người giúp việc trong nhà họ Hắc cũng đã không hoảng sợ khi thấy thiếu gia mặt lạnh ôm Viên Cồn Cồn đáng yêu đi tới đi lui, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng cô bé kêu đau và nức nở, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng rống dữ tợn của thiếu gia nóng nảy, nhưng cuộc sống trôi qua rất phong phú, nhà họ Hắc cũng không còn chìm trong không khí nặng nề nữa.

Năm giờ chiều, Viên Cồn Cồn tiễn Thẩm Thâm xong thì đi đến phòng sách, người chưa tới tiếng kêu to đã tới trước "Thiếu gia!"

Hắc Viêm Triệt buông tài liệu trong tay chờ người nào đó phá cửa mà vào.

Quả nhiên, cửa được mở ra, Viên Cồn Cồn Cồn vọt tới bên người Hắc Viêm Triệt, kéo tay của anh vui vẻ nói "Đến giờ ăn bánh ngọt, đi thôi, nhanh chút đi, thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt trở tay liền ôm cô vào trong lòng, nhân nhạ nói "Gấp cái gì."

"Muốn ăn." Viên Cồn Cồn nhìn anh bằng vẻ mặt mong đợi.

Hắc Viêm Triệt kim chặt cái ót của cô, hôn lên môi đỏ mọng của cô.

"Ừm" Viên Cồn Cồn ngẩn người, mặt hơi đỏ đẩy anh ra, khoe mắt nhìn nhìn Nhã Tư đứng ở một bên.

Hắc Viêm Triệt kim chặt bàn tay không an phận của cô, tùy tiện cướp đoạt "bánh ngọt" thuộc về anh.

Vừa hôn xong, Viên Cồn Cồn vẫn thờ hờ hững giống như trước đây, vẻ mặt ngốc nghếch không rõ tình hình, ngo ngoác nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt tà mị liếm chỉ bạc ở khóe miệng cô, cắn nhẹ một cái lên môi sưng đỏ vừa được anh yêu thương.

Viên Cồn Cồn đỏ mặt, nuốt nước miếng một cái, còn phát ra tiếng ừng ực.

Hắc Viêm Triệt hài lòng nhìn cô, nhàn nhạt nói "Cho em ăn."

Viên Cồn Cồn sững sốt, lập tức nói "Tôi không cần nước miếng, tôi muốn bánh ngọt!"

Hắc Viêm Triệt không vui nhếch mày kiểng, bóp chặt mặt của cô lạnh giọng nói "Không cho."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, rất rõ ràng là không vui.

Hắc Viêm Triệt nhìn lại cô, vẻ mặt em muốn thế nào.

Viên Cồn Cồn chếp chếp miệng, đột nhiên vươn tay mở ngăn kéo của anh, một hộp chocolate đóng gói đẹp đẽ lẳng lẳng nằm ở đó, chỉ thấy cô vươn tay muốn cầm lấy, ‘bốp’ một tiếng, tay nhỏ bé của người nào đó đã bị đánh trúng.

"A." Viên Cồn Cồn bị đau kêu một tiếng rụt tay về.

"Lá gan trở nên lớn rồi, còn dám trộm đồ?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh nhìn cô.

"Đây vốn là của tôi, là vú Bạch tặng cho tôi ." Viên Cồn Cồn sờ sờ tay nhỏ bé bị đánh đến hồng hồng, ủy khuất nói.

"Toàn thân cao thấp trên người em có chỗ nào không phải là của tôi?" Hắc Viêm Triệt hỏi lại

Viên Cồn Cồn chếp chếp miệng, nhỏ giọng meo meo "Tôi là của anh, chocolate là của tôi."

"Em không tư cách bàn điều kiện với tôi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Tôi muốn ăn. Đây là vú Bạch cho tôi , là của tôi, là của tôi." Viên Cồn Cồn muốn đưa tay tới lấy, nhưng là nhìn nhìn vẻ mặt không vui của Hắc Viêm Triệt, chỉ có thể dừng ở nửa đường, nóng vội sắp khóc.

"Không cho ăn." Hắc Viêm Triệt xấu xa đóng ngăn kéo lại, không nhìn ‘ánh mắt mong đợi’ của cô.

Viên Cồn Cồn nhìn ngăn kéo bị đóng lại, sốt ruột nói "Tôi muốn ăn bánh ngọt!"

"Không cho."

"Anh nói không giữ lời, anh đã nói sau khi tan học tôi có thể ăn bánh ngọt." Viên Cồn Cồn bắt mắt lớn tiếng nói.

"Em dám lớn tiếng với tôi?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểng, vẻ mặt em thử nói lại xem.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, giận dỗi lấy tay che mắt lại.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, không để ý đến cô.

Đột nhiên Viên Cồn Cồn cảm thấy co rút, vươn tay che bụng, nét mặt rất đau đớn.

"Thế nào? Không ăn bánh ngọt liền phát độc?" Hắc Viêm Triệt trào phúng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, lắc lắc đầu, thì thầm nói "Đau."

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong phút chốc đã trắng bệch, thu lại đáng vẻ đùa giỡn, có chút sốt ruột nói "Sao vậy?"

Viên Cồn Cồn cảm giác dưới người mình có thứ gì đó chảy ra, đau đến cuộn mình lại.

Hắc Viêm Triệt ngửi thấy mùi máu tươi, lớn tiếng nói "Sao vậy? Nói chuyện với em đây."

Mặt Viên Cồn Cồn như đưa đám, không biết nên nói như thế nào.

"Gọi bác sĩ!" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt rống to với Nhã Tư đứng ở một bên.

Nhã Tư vội vàng chạy ra ngoài.

"Đừng." Viên Cồn Cồn kéo lấy quần áo của anh, lắc lắc đầu.

"Đừng nói nhảm." Hắc Viêm Triệt lớn tiếng quát, ôm cô chạy về phòng.

Trong phòng, Hắc Viêm Triệt kéo mở quần áo của cô, sốt ruột muốn tìm nơi phát ra mùi máu tươi.

"Thiếu gia. Làm gì vậy. . . ." Viên Cồn Cồn cuộn thân thể mình lại, yếu ớt nói.

"Em bị thương ở đâu?" Hắc Viêm Triệt lớn tiếng nói.

"Không có." Viên Cồn Cồn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, không hiểu lý do.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 59: Đừng đánh thức cô ấy!

"Còn dám nói không có, trên người em có mùi máu tươi." Hắc Viêm Triệt sốt ruột rống lên.

Viên Cồn Cồn sững sốt, ngơ ngác nhìn anh.

"Nói mau!" Hắc Viêm Triệt nóng nảy dầm mạnh xuống giường lớn.

Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, ngập ngừng nói "Tôi. Tôi đến kỳ kinh nguyệt rồi."

Hắc Viêm Triệt sững sốt, cứng ngắc tại chỗ.

Viên Cồn Cồn nhăn mày lại, co rút lại thành vòng tròn, đầu đến kêu ra tiếng.

"Vậy làm sao bây giờ?" Hắc Viêm Triệt phản ứng kịp, nhìn bộ dáng đau đớn của cô có chút trở tay không kịp.

"Vú Bạch, gọi vú Bạch đến đi." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Trong phút chốc Hắc Viêm Triệt liền di chuyển biến mất trước mắt cô, vú Bạch nhanh chóng xuất hiện ở trong phòng.

"Đến đây, Cồn Cồn ăn hết đi." Bạch quản gia nâng Viên Cồn Cồn cuộn mình thành vòng tròn ở trên giường dậy, đút hai viên thuốc màu trắng vào trong miệng cô, cầm lấy ly nước đưa đến bên miệng cô.

"Vú Bạch." Viên Cồn Cồn nuốt viên thuốc vào, đầu đầy mồ hôi lạnh gọi nhỏ.

"Đừng sợ, không có chuyện gì, chúng ta vào phòng tắm." Bạch quản gia nhẹ giọng an ủi, đỡ cô đi vào phòng tắm.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, lo lắng không yên đi tới đi lui ở trong phòng, đến khi Bạch quản gia đỡ cô đi ra, tiến lên ôm lấy cô, đặt cô ở trên giường, nhỏ giọng hỏi "Tiểu Bàn, thế nào rồi?"

"Đau." Viên Cồn Cồn khóc nức nở phun ra một chữ.

"Vú Bạch! Cô ấy đau!" Hắc Viêm Triệt nhìn Bạch quản gia, sốt ruột rống lên.

"Thiếu gia ngài đừng sốt ruột, tôi đi lấy túi nước ấm đến." Bạch quản gia khom lưng xoay người đi ra khỏi phòng.

Hắc Viêm Triệt mắng nhỏ một tiếng, lên giường ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô nhẹ giọng nói "Đợi một lát sẽ không có gì nữa" Từ trước đến giờ anh đều không biết, phụ nữ đến kỳ kinh nguyệt lại đau đớn như vậy.

Viên Cồn Cồn phát ra tiếng rên rất nhỏ, ru rú ở trong lòng anh nói không ra lời.

Một lúc sau Bạch quản gia đi đến, một tay cầm túi nước ấm một tay bưng một cái khay, đưa túi nước ấm cho Hắc Viêm Triệt, nhàn nhạt nói "Thiếu gia, để cái này lên bụng dưới của con bé."

Hắc Viêm Triệt nhận lấy túi nước ấm, làm theo lời bà nói.

Bạch quản gia bưng chén trên khay, đi đến bên giường nhỏ giọng nói "Cồn Cồn, uống chút canh đậu hũ rau chân vịt đi."

"Đề tôi." Hắc Viêm Triệt lấy chén trong tay Bạch quản gia, múc một muỗng đưa tới bên miệng thổi nguội rồi đút vào miệng Viên Cồn Cồn.

Sau khi uống một chén canh, sắc mặt Viên Cồn Cồn hơi tốt lên một điểm, nhưng bộ dáng vẫn rất khó chịu.

"Sau đó thì sao?" Hắc Viêm Triệt đưa chén không cho Bạch quản gia, nhàn nhạt hỏi.

"Chú ý giữ ấm, để con bé ngủ." Bạch quản gia nhìn nhìn bộ dáng tinh thần không tốt của Viên Cồn Cồn, nhẹ nhàng nói.

"Đã biết, đi xuống đi." Hắc Viêm Triệt vuốt ve tóc của cô, ra lệnh.

"Thiếu gia, bác đi đã đến, có muốn mời ông ta vào hay không?" Bạch quân gia nhỏ giọng hỏi.

Hắc Viêm Triệt lắc lắc đầu "Thôi, kêu ông ta đi đi."

"Vâng" Bạch quân gia khom lưng xoay người rời khỏi phòng.

Hắc Viêm Triệt ôm Viên Cồn Cồn nằm ở trên giường, đắp chăn xong gắt gao ôm cô.

"Thiếu gia. Khó chịu. Đau." Viên Cồn Cồn vui mặt ở trong lòng Hắc Viêm Triệt, khóc nức nở thì thầm nói, cô đến đây lâu như vậy, bình thường lúc đau bụng kinh đều là vú Bạch chăm sóc cho cô, đúng lúc mấy ngày đó lại không thấy mặt anh, không có người nhà yêu thương, cắn chặt răng đi qua, nhưng bây giờ anh ôm cô, không biết vì sao trong lúc vô tình muốn làm nũng, giống như muốn đòi hỏi anh yêu thương cưng chiều vậy.

"Một chút sẽ không đau nữa." Hắc Viêm Triệt vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ.

"Ừm." Viên Cồn Cồn mơ màng lên tiếng, dưới sự vỗ về nhẹ nhàng của anh, ý thức dần dần mơ hồ.

Hắc Viêm Triệt nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô thì thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán cô, cực kỳ đau lòng.

Ban đêm.

Trong bóng đêm, đột nhiên Hắc Viêm Triệt mở mắt tím ra, nhỏ giọng nói "Các người đến làm gì?"

"Cồn Cồn, tiểu Cồn Cồn của di." Một giọng nữ dễ nghe truyền đến, nghe ra được rất hưng phấn.

Viên Cồn Cồn giật giật không yên, phát ra rất nhỏ than nhẹ.

Hắc Viêm Triệt vội vàng vuốt nhẹ lưng của cô, nhẹ giọng nói "Đừng đánh thức cô ấy, đi ra ngoài nói."

"Của mẹ. Ừm." Giọng nữ dễ nghe còn muốn nói thêm cái gì, nhưng đã bị người ta bịt miệng nửa đường, đưa ra phòng.

Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng vỗ về sống lưng của Viên Cồn Cồn, xác định cô đã ngủ say, tay chân nhẹ nhàng buông cô ra, đi ra khỏi phòng.

"Cồn Cồn của em ở bên trong!" Khẩu Lê Lạc không vui kéo bàn tay của Hắc Viêm Triệt đang che miệng bà ra, tức giận nói.

"Con bé cũng không phải của em." Hắc Viêm Triệt cười khê nói.

"Là của em, con dâu của em." Khẩu Lê Lạc nhìn ông, vẻ mặt đắc ý.

"Các người có gì dạy bảo?" Hắc Viêm Triệt đi ra cửa phòng, lạnh lùng nói.

"Triệt nhi, con dâu của mẹ đáng yêu không? Rất đáng yêu?" Khẩu Lê Lạc vui vẻ nhìn anh, vẻ mặt như đang khen ngợi nhân vật quan trọng.

Hắc Viêm Triệt nhìn lại nàng, không nói gì.

"Con để cho con bé ngủ cùng?" Hắc Viêm Triệt cười nhẹ nói.

"Không được sao?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm.

Khẩu Lê Lạc ngăn người giống như chột nhớ đến cái gì khê hô lên "Vì sao Cồn Cồn có thể tùy ý chạm vào con?"

"Mẹ nhỏ tiếng một chút." Hắc Viêm Triệt không vui nhìn bà.

Khẩu Lê Lạc ừ ừ khuất nhìn anh, nhỏ giọng nói "Có vợ không cần mẹ."

"Từ trước đến giờ chưa từng cần." Hắc Viêm Triệt cười lạnh vén vén tóc trắng của mình không khác gì bà.

Khẩu Lê Lạc chép chép miệng, làm ồ ở trong lòng Hắc Viêm Triệt.

"Con thua." Hắc Viêm Triệt ôm vợ yêu của mình, nhàn nhạt nói.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 60: Thức ăn gia súc của heo?

Đôi mắt tím của Hắc Viêm Triệt híp híp lại, không nói gì.

"Triệt nhi, mẹ muốn có cục cưng, khi nào thì con sinh cho mẹ?" Khẩu Lê Lạc vui vẻ hỏi.

"Muốn thì tự mình sinh, cha có thể cho mẹ." Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, nghe ra được tâm trạng vô cùng không tốt.

Khẩu Lê Lạc sùng sốt, đỏ mặt.

"Tiểu giặc lùn, chúng ta đi thôi, có người bị đập trúng đuôi rồi." Hắc Viêm Tước cười cười, con người màu xám bạc khiêu khích nhìn con trai lớn tính tình cổ quái của mình.

"Em còn chưa gặp Cồn Cồn. . . ."

Khẩu Lê Lạc tách ra muốn đi vào cửa, tiếc rằng Hắc Viêm Triệt lại bị che ở trước mặt, vẫn không nhúc nhích.

"Cô ấy khó chịu, mẹ đừng làm phiền cô ấy." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Khẩu Lê Lạc ngẩn người, nhỏ giọng nói "Không có gì chứ?"

"Ừm."

"Triệt nhi, chúng ta có nghe nói chuyện của Ký Dao, lần này đến chính là muốn nói với con buông tha cho con bé đi, con bé chỉ là có ý nghĩ sai một chút." Khẩu Lê Lạc nhìn anh, trong giọng nói có cầu xin.

"Không." Hắc Viêm Triệt phun ra một chữ ngắn gọn.

"Mẹ nhìn con bé trưởng thành, có thể xem như vì vậy mà tha thứ cho con bé một lần không?" Khẩu Lê Lạc hơi sốt ruột nói.

"Không." Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm.

"Vậy có thể xem như là vì mẹ đưa Cồn Cồn đến bên cạnh con?" Khẩu Lê Lạc khẽ nói

Hắc Viêm Triệt nhìn bà, không nói gì.

"Có thể không?" Khẩu Lê Lạc hỏi lại.

"Không có lần thứ hai." Hắc Viêm Triệt hất mặt, lạnh lùng trả lời.

"Ừ, mẹ bảo đảm!" Khẩu Lê Lạc vui vẻ giơ tay lên làm động tác thề.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bà, không nói gì.

"Tiểu giặc lùn, về thôi." Hắc Viêm Tước nhàn nhạt nói.

Khẩu Lê Lạc nhìn nhìn ông, lại nhìn về phía con trai của mình, nhẹ giọng nói "Triệt nhi, có thể ôm không?"

Hắc Viêm Triệt nhìn bà, ừ một tiếng.

Khẩu Lê Lạc vươn tay ôm lấy anh, dịu dàng nói "Đối xử với Cồn Cồn thật tốt, con sẽ hạnh phúc giống mẹ."

Hắc Viêm Triệt để mặc bà ôm anh, không nói gì, kiểm chế phản ứng khó chịu của mình.

Hắc Viêm Tước không vui kéo vợ của mình lại, không nói một câu, vì một cái liềm biến mất ở trước mắt anh.

Hắc Viêm Triệt xoay người vào phòng, nhẹ nhàng leo lên giường, ôm Viên Cồn Cồn đang ngủ say vào trong lòng, hôn nhẹ lên cái trán của cô, Viên Cồn Cồn, tôi vì em mà thua tự do, cho dù thế nào em cũng là của tôi, cũng sẽ không chạy thoát.

Sáng sớm, Viên Cồn Cồn thức dậy, giật giật cơ thể va chạm vào một vật thể hình gậy cứng rắn, đã luyện thành thói quen nên vừa mở mắt liền gọi ngọt ngào "Thiếu gia, thứ đó của anh đừng quên."

Hắc Viêm Triệt mở mắt, không vui nhìn cô.

Viên Cồn Cồn dụi dụi mắt ôm cổ của anh nhỏ giọng meo meo "Cứng cứng "

Hắc Viêm Triệt chịu đựng con tức, nhàn nhạt nói "Còn đau không?"

"Còn một chút, nếu anh cho tôi ăn chocolate thì sẽ không đau nữa." Viên Cồn Cồn cười ngây ngô vùi mặt vào ngực của anh.

Hắc Viêm Triệt không nghĩ ngợi liền đánh vào má cô một cái, một tiếng 'bốp' rất thanh thúy.

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn tê rần, buông tay ôm anh ra, ngẩng đầu chống lại ánh mắt không vui của anh.

"Còn muốn sao?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh nhìn cô.

Viên Cồn Cồn che má của mình lại, lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, xuống giường đi vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn nằm ở trên giường không muốn di chuyển.

Một lúc sau Hắc Viêm Triệt bế cô lên đi vào phòng tắm, Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt, sau đó nhìn Hắc Viêm Triệt nhỏ giọng nói "Thiếu gia, hôm nay cũng phải học sao?"

"Không." Hắc Viêm Triệt ôm cô rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng tắm, đặt cô ở trên giường.

"Tôi có thể ngủ không?" Mắt của Viên Cồn Cồn sáng lên, vui vẻ đều viết ở trên mặt.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt đắp chăn cho cô xong, mở TV.

"Có thể ăn đồ ăn vặt không?" Viên Cồn Cồn giữ chặt tay anh cười đến khuôn mặt sáng lạn.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm, không nói gì.

"Không thể sao?" Viên Cồn Cồn nhìn về mặt của anh, nhỏ giọng hỏi.

"Em nói đi?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn cô.

"Có thể!" Viên Cồn Cồn cười đến hết sức lớn tiếng nói.

"Chúc mừng em, nhắm mắt lại tiếp tục nằm mơ đi." Hắc Viêm Triệt cười lạnh, đi ra cửa.

"Thiếu gia anh đi đâu vậy?" Viên Cồn Cồn muốn xuống giường đi theo anh.

"Nằm đó, dám xuống nữa liền bóp chết em." Hắc Viêm Triệt quay đầu lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn lùi chân muốn xuống giường về, nhìn theo bóng anh rời khỏi căn phòng.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt bưng một cái khay vào phòng.

"Thiếu gia?" Viên Cồn Cồn người đàn ông xinh đẹp quay lại, nhỏ giọng gọi.

Hắc Viêm Triệt để cái khay ở trên đầu giường, cầm lấy ly thủy tinh trên khay đưa cho cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nhận lấy ly sữa anh đưa tới, ừng ực ừng ực uống đến ngược đáy lên trời.

Hắc Viêm Triệt lấy ly không trên tay cô về, để xuống khay, lại bưng cái chén trên khay lên, múc một muỗng để bên miệng thổi.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn thứ trong chén, nhỏ giọng meo meo "Đây là cái gì?"

"Thức ăn gia súc của heo." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, ngơ ngác nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt đưa muỗng đến bên miệng cô, nhàn nhạt nói "Há mồm."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 61: Mười giao hẹn của tôi và chó

Viên Cồn Cồn bịt chặt miệng, lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt chỉ lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Dưới ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của anh khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn đau khổ hé miệng ăn thức ăn anh đút tới miệng, cảm giác vào miệng là tan làm cho đôi mắt cô sáng lên, nhai nuốt kỹ càng, sau đó mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Hắc Viêm Triệt, "Cái này ăn rất ngon đây thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt không hề để ý đến cô, tiếp tục múc một muỗng để bên miệng thổi nguội sau đó nhét vào trong miệng cô.

Viên Cồn Cồn cứ như vậy mà ăn từng muỗng từng muỗng, sau khi ăn xong Hắc Viêm Triệt lấy giấy lau miệng cô, cầm lấy khay đi ra ngoài, một lát sau, chỉ thấy trong tay anh cầm một cái hộp đẹp để đi đến.

Viên Cồn Cồn nhìn hộp trong tay anh thì hai mắt bắt đầu biến thành hình trái tim, chocolate. . . . .

Hắc Viêm Triệt để hộp trong tay ở trên người cô, nhàn nhạt nói "Chỉ cho ăn 3 viên."

Viên Cồn Cồn ôm chặt cái hộp trong lòng, vẻ mặt hạnh phúc nhìn anh, cảm động gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt nhú mày, xoay người đi ra cửa.

"Thiếu gia, anh đi đâu?" Viên Cồn Cồn gọi ngọt ngào.

"Phòng sách, em có chuyện gì thì gọi vú Bạch." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt trả lời, cũng không quay đầu mà thong thả đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn nhìn theo bóng anh rồi đi, vội vàng mở hộp ra, cầm lấy một chocolate viên đóng gói rất xinh đẹp lột bỏ giấy gói kẹo đưa vào miệng, ăn ngon. . . . . Ăn ngon thật, lại thêm một viên. . . . . Làm sao bây giờ. . . . . Ăn rất ngon, lại thêm một viên. . . . .

*****

Sét đánh giữa trời trong. . . . . Viên Cồn Cồn buồn rầu nhìn đồng giấy gói kẹo xinh đẹp trước mắt, xong rồi, cô đã ăn sạch hộp chocolate, làm sao bây giờ, đột nhiên, trong đầu hiện ra một khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ, tóc trắng mắt tím, còn có nụ cười lạnh quen thuộc, cái tay hung ác, theo bản năng lại run một cái, trong lúc gấp gáp người nào đó chợt nảy ra một ý nghĩ, rút giấy ở trên tủ đầu giường xoa nắn thành hình cầu, sau đó dùng giấy gói kẹo bao lấy nó, bỏ lại từng cái vào trong hộp nhỏ, may mà cô nhớ được cách mẹ dạy, như vậy thì sẽ không bị phát hiện. Đúng lúc này, một tiếng nhạc vang lên, dọa cho người nào đấy có tật giật mình nhảy dựng lên, cầm lấy đi động nhìn nhìn, nhấn phím nghe.

"Anh Duệ?"

"Ừ, là anh, gần đây có khỏe hay không?" Giọng nói từ tính của Na Tịch Thịnh Duệ từ trong điện thoại truyền đến.

"Cũng không tệ, còn mọi người?" Viên Cồn Cồn cười nói.

"Mọi người đều khỏe, Cồn Cồn, em khẳng định là không đi học sao? Là vì chuyện lần trước? Anh Duệ đổi trường cho em có được không?" Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ giọng hỏi.

"Nhưng mà thiếu gia nói không cho em đi học." Viên Cồn Cồn túm lấy tóc, chơi đùa tóc dài của mình.

Na Tịch Thịnh Duệ nhướng lông mày, im lặng.

"Alo? Anh Duệ, anh còn ở đó không?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

"Ở đây, vậy bây giờ em thế nào?" Na Tịch Thịnh Duệ nhàn nhạt hỏi.

"Thiếu gia mời một cô giáo cho em, dạy em chương trình học văn phòng."

"Phải không, em học như thế nào?" Khóe miệng Na Tịch Thịnh Duệ kéo ra chút cười khê, nhưng con ngươi trong mắt lại không hề cười.

"Rất tốt, cô giáo khen em rất nghe lời." Viên Cồn Cồn đắc ý nói.

"Ha ha, Cồn Cồn của anh thật ngoan."

"Anh Duệ, anh có rảnh thì đến gặp em đi, xế chiều năm giờ mỗi ngày em đều sẽ đưa cô giáo ra cửa, anh tới gặp em có được không? Em rất nhớ anh." Viên Cồn Cồn cười hì hì làm nũng.

"Được, hai ngày nữa sẽ đến gặp em, ngoan ngoan biết không." Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng nói.

"Anh phải cúp máy sao?" Viên Cồn Cồn meo meo, hơi không muốn.

"Đúng vậy, bắt đầu bận rồi." Na Tịch Thịnh Duệ cười cười, dường như có thể nhìn thấy bộ dáng mếu máo của cô.

"Vậy được rồi, anh nhất định phải tới gặp em đó." Viên Cồn Cồn chẹp chẹp miệng, nhỏ giọng nói.

"Được."

"Vậy anh cúp máy trước đi."

Na Tịch Thịnh Duệ giật giật khóe miệng, cúp điện thoại.

Viên Cồn Cồn nghe được tiếng cúp máy truyền đến bên tai, mới đề phím kết thúc cuộc gọi, để điện thoại ở đầu giường, thoải mái nằm ở trên giường, lộ ra nét cười ngọt ngào, anh Duệ sắp đến thăm cô, thật tốt. . . . .

10 giờ tối, Hắc Viêm Triệt đi vào phòng, nhìn nhìn com nắm ôm laptop không biết đang nhìn cái gì mà vừa nhìn không chớp vừa rơi nước mắt là tả, nhủu đầu mày đi qua lấy laptop trên người cô, không vui nói "Em lại khóc cái gì!"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, khịt khịt mũi nhỏ giọng meo meo "Thiếu gia, anh đã về."

"Thu nước mắt lại cho tôi!" Mắt tím của Hắc Viêm Triệt tối sầm lại, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn nghe lời lau nước mắt, hai tay mở ra muốn anh ôm.

Lửa giận trong lòng Hắc Viêm Triệt khi nhìn thấy động tác này liền nhanh chóng biến mất, ngồi xuống giường bế cô đặt lên chân, nhàn nhạt nói "Em khóc cái gì? Đau bụng?"

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nhỏ giọng thì thào "Tôi đang xem phim 'Mười giao hẹn của tôi và chó', rất cảm động, rất buồn."

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, com nắm này xem phim đến khóc.

Viên Cồn Cồn nhìn anh nức nở nói "Chủ nhân và chó có mười giao hẹn, sau đó con chó này chết, thật đáng thương."

"Giao hẹn gì?" Hắc Viêm Triệt nhìn người nào đó nước mắt lưng tròng, nhàn nhạt hỏi.

"1. Xin kiên nhẫn với tôi một chút.

2. Tin tôi, giống như tôi tin người.

3. Xin đừng quên tôi cũng có tim.

4. Tôi không nghe lời người là có nguyên nhân.

5. Xin nói chuyện với tôi nhiều một chút, tuy rằng tôi không nói ngôn ngữ con người nhưng tôi có thể hiểu rõ ý của người.

6. Đừng đánh tôi, xin đừng quên chân của tôi chạy nhanh hơn người.

7. Nếu tôi già đi, xin hãy chăm sóc tôi.

8. Tôi chỉ có thể sống khoảng mười năm cho nên thỉnh xin người hãy ở cùng tôi.

9. Người có thể đi đến trường, có rất nhiều bạn bè nhưng tôi chỉ có người.

10. Khi tôi chết, xin nhờ người, xin người làm bạn ở bên cạnh tôi, xin người nhớ kỹ, tôi mãi mãi yêu người."

Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa nói lời thoại thuộc lòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 62: Thiếu gia, anh đừng chết mà!

Hắc Viêm Triệt lau nước mắt ngập lụt của cô, nhàn nhạt nói "Không cho khóc, rất xấu."

Viên Cồn Cồn vừa ôm cổ anh khóc vừa meo meo nói "Thiếu gia, anh có biết không? Đám động vật thật là mong muốn như vậy, chỉ cần loài người đối xử với chúng tốt một chút, chúng nó bảo vệ anh, chúng nó sẽ nghe anh nói chuyện, mặc kệ anh vui hay là không vui, chúng nó đều sẽ ở bên cạnh anh, nhưng mạng sống chúng nó quá ngắn, tôi cũng rất sợ đám Tiểu Viên chết mất, nếu chúng nó cũng chết ở trước mặt tôi giống như con chó trong phim kia, tôi nhất định sẽ đau lòng chết."

Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ lưng của cô không nói gì.

"Có nhiều lúc tôi nghĩ, nếu người nhà chết trước tôi thì phải làm sao? Anh nói đi phải làm sao?" Đường như Viên Cồn Cồn nghĩ tới hình ảnh kia, khóc thành tiếng.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không biết sao cô nói từ chó mà kéo đến người, nhú nhú mày lạnh giọng nói "Em rất rảnh rồi mới ở đây lo lắng vớ vẩn vô ích."

Viên Cồn Cồn ôm chặt anh không nói gì..

"Tôi chết em có đau buồn hay không?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt.

"Đương nhiên có, anh phải chết sao? Thiếu gia, anh đừng chết mà, hu hu, vì sao anh phải chết. . . . ." Viên Cồn Cồn sùng sốt, liền kéo mở cổ họng bắt đầu gào khóc, giống như Hắc Viêm Triệt đã chết ở trước mặt cô vậy.

Nghe cô gào thét khóc lóc thảm thương như vậy thì đầu Hắc Viêm Triệt đầy vệt đen, nhàn nhạt nói "Em câm miệng."

Viên Cồn Cồn kích động túm lấy quần áo của anh "Có phải là anh bị bệnh nan y? Anh hỏi tôi nếu anh chết tôi có đau buồn hay không thì qua vài ngày anh sẽ chết, đúng hay không? Sau đó tôi sẽ rất hối hận ôm lấy xác của anh đau lòng muốn chết, trên TV cũng diễn như vậy."

Hắc Viêm Triệt không chịu nổi liền nâng tay tát vào đầu cô một cái, sau một tiếng kêu đau, thế giới yên tĩnh.

Viên Cồn Cồn ôm đầu, nước nở rầu rĩ nhìn anh, mặt đầy nước mắt.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, mở cái hộp trên tủ đầu giường ra, lấy một viên chocolate trong hộp ra muốn nhét vào miệng cô, kết quả. . . . .

Viên Cồn Cồn ngừng khóc, nhìn nhìn khuôn mặt xanh mét của Hắc Viêm Triệt, tuột xuống khỏi chân anh nhỏ giọng nói "Tôi. . . . . Tôi mở nước cho anh tắm"

"Đứng lại." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói, nhìn nhìn vật thể hình cầu làm từ khăn giấy, lộ ra chút cười lạnh 'khiến người cảm thấy lạnh' "Chocolate đâu?"

Viên Cồn Cồn xoay người nhìn anh, đưa tay sờ sờ bụng của mình ngập ngừng nói "Ở trong này."

"Tất cả?"

"Ừm. . . . . Hình như là vậy." Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng một cái, lui về sau vài bước.

"Ha ha, tốt lắm." Hắc Viêm Triệt vỗ vỗ tay 'khen ngợi'.

Viên Cồn Cồn xoay người bỏ chạy, về mặt của anh hơi tệ.

Vừa chạy ra một bước đã bị người ta xách lên ném ở trên giường, có thể hiểu, đêm này sẽ không yên tĩnh. . . . .

Sau ba ngày 'bà dì' của Viên Cồn Cồn 'đến nhà viếng thăm' đã vui vẻ chào tạm biệt cô, hơn nữa còn hẹn tháng sau gặp lại, vì thế, người nào đó lại bắt đầu học rồi.

"Anh Á? ! Đã lâu không gặp, anh đi đâu vậy?" Viên Cồn Cồn buông lỏng tay nắm Hắc Viêm Triệt ra, vọt tới trước mặt Á Tư đứng thẳng ở cách đó không xa.

"Cồn Cồn." Á Tư kéo ra cười khê, vẫn ' lịch sự nho nhã' như vậy.

"Anh nghĩ phép về sao? Chơi rất vui?" Viên Cồn Cồn vui vẻ giữ chặt tay anh lắc lư qua lại, hoàn toàn không phát hiện mặt của người nào đó đã đen lại.

"Đúng vậy, rất vui." Á Tư cười khê tròn tròn mắt nói dối.

"Anh đi rồi. . . . . A. . . . ." Viên Cồn Cồn còn muốn nói nhiều hơn lại bị một bàn tay to giữ lấy ghim chặt eo, dùng sức rất lớn làm cho cô nhăn mày lại.

"Thiếu gia. . . . . Đau."

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, ôm cô ngồi xuống bên cạnh bàn ăn.

Viên Cồn Cồn chép chép miệng, tự giác bắt đầu ăn, tự mình ăn một miếng, đúc Hắc Viêm Triệt ăn một miếng, trong mắt người khác hình ảnh này lạ lùng

như vậy nhưng lại không thể không tin đây sự thật, xem ra, trên cái thế giới này thật sự không có chuyện gì là tuyệt đối . . . . .

Viên Cồn Cồn không chú ý nhìn nữ giúp việc đứng ở hai bên, hỏi ra thắc mắc trong lòng "Thiếu gia, sao rất lâu rồi cũng không thấy chị Ký Dao?"

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, không nói gì.

Á Tư cứng đờ, nhẹ giọng nói "Cồn Cồn, thật ra cô ta. . . . ."

"Từ chức rồi." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn nhìn Á Tư, ngắt ngang lời nói của anh ta.

"Từ chức rồi hả ? Vì sao?" Viên Cồn Cồn kẹp một cuộn chá giò chiên nhỏ tự mình cắn một cái, sau đó đưa đến bên miệng Hắc Viêm Triệt.

"Liên quan gì đến tôi." Hắc Viêm Triệt ăn cuộn chá giò, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn anh không nói gì, chị Ký Dao từng nói, trước khi cô đến nhà họ Hắc đều là do chị ấy hầu hạ sinh hoạt sinh hoạt thường ngày của anh, bây giờ chị ấy đi rồi anh cũng không quan tâm chút nào, 3 năm sau cô hoàn thành yêu cầu của cha, rồi khỏi đây có phải là anh cũng sẽ nói như vậy. . . . . Nghĩ đến đây, trái tim không kìm được mà co rút đau đớn.

"Sao vậy?" Hắc Viêm Triệt nhảy cảm bắt giữ được đau buồn chót lóe rồi biến mất trong mắt cô, nhú nhú đầu mày.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, tiếp tục gấp thức ăn, ăn một miếng, sau đó đúc anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, không hỏi tiếp nữa, lẳng lặng ăn đồ ăn cô đúc tới bên miệng.

*****

"Thiếu gia, tôi phải đi học." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn đồng hồ treo tường, nhẹ giọng nói.

"Ừ."

"Bái bai." Viên Cồn Cồn vẫy vẫy tay với anh, đi ra khỏi phòng sách.

Đợi đến tiếng bước chân của cô đi xa, đến khi không nghe được nữa, Á Tư mở miệng, "Thiếu gia, ngài không định để Cồn Cồn biết chuyện của Mạnh Ký Dao sao?"

"Ừ." Hắc Viêm Triệt trả lời, cũng không ngẩng đầu lên.

"Ngài ra lệnh ngừng tìm kiếm cũng là muốn tha cho cô ta, nếu lần sau cô ta lại làm chuyện gì thì làm sao? Vậy nên để Cồn Cồn biết, có đề phòng thì tốt hơn."

"Dường như anh rất để ý đến Viên Cồn Cồn?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 63: Na Tịch Thịnh Duệ khiêu khích?

Á Tư sừng sốt, nhìn thẳng anh thẳng thắn nói, "Ai cũng muốn bảo vệ cô gái nhỏ như vậy."

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, lạnh giọng nói "Tôi sẽ bảo vệ, không liên quan đến anh."

"Dạ, chủ nhân." Á Tư cúi đầu, cung kính nói.

Hắc Viêm Triệt dời mắt lại trên tài liệu, không nói chuyện nữa.

Á Tư giật giật khoe miệng, tôi muốn chính là những lời này của ngài đây chủ nhân.

Năm giờ chiều.

"Được rồi Cồn Cồn, hôm nay liền ngừng ở đây, em rất giỏi không hề ngốc nghếch chút nào, học rất nhanh đấy." Thẩm Thẩm cười, thu dọn đồ của mình.

"Cám ơn chị Thẩm, là do chị dạy tốt, vừa kiên nhẫn vừa dịu dàng, em rất thích chị." Viên Cồn Cồn vui vẻ nhìn cô ta..

"Chị cũng thích em, rất đáng yêu." Thắm Thắm cười dịu dàng, trời sinh Thắm Thắm có tính cách lạnh nhạt, cư xử khéo léo, dịu dàng rộng rãi, hơn nửa còn mang theo một loại cảm giác xa cách, chỉ đối với riêng cô, thỉnh thoảng sẽ lộ ra tươi cười thật lòng.

Viên Cồn Cồn thu dọn đồ giúp cô ta, kéo tay cô ta bước ra khỏi phòng như thường ngày, dọc đường đi hai người cũng trò chuyện từ bắc vào nam, đến khi cô nhìn thấy một xe một người ở trước cửa lớn.

"Chị Thắm, ngày mai gặp." Viên Cồn Cồn vui vẻ nói, nhưng khóe mắt vẫn nhìn nơi cách đó không xa.

Thắm Thắm nhìn nhìn theo tầm mắt của cô, giật giật khóe miệng, dường như đã hiểu rõ sờ sờ đầu của cô dịu dàng nói "Ngày mai gặp, em đi đi."

Viên Cồn Cồn ngượng ngừng nói tạm biệt, sau đó chạy nhanh về phía trước, vừa chạy vừa kêu "Anh Duệ!"

Na Tịch Thịnh Duệ cười giang hai cánh tay ra ôm lấy cô nhóc đang xông tới gần anh ta, dễ dàng ôm cô lên xoay tròn mấy vòng.

"Ha ha. . . . . Chóng mặt. . . . . Ha ha. . . . . Anh Duệ. . . . ." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào nhìn anh ta, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu.

Na Tịch Thịnh Duệ ngừng xoay, bế cô trên cánh tay, một tay nâng mông của cô, một tay đỡ cái eo của cô, nhẹ giọng nói "Nhớ anh không?"

"Nhớ!" Viên Cồn Cồn vui vẻ ôm cổ của anh ta, hôn một cái lên trên gò má anh ta.

"Anh cũng nhớ em" Na Tịch Thịnh Duệ quẹt quẹt cái mũi nhỏ của cô, về mặt cung chiêu.

"Vậy sao anh không đến thăm em." Viên Cồn Cồn cau mày, hơi oán trách.

"Gần đây công ty bận nhiều việc, cha nuôi lại muốn ở cùng mẹ em, cho nên anh không có thời gian cho việc khác." Na Tịch Thịnh Duệ ngẩng đầu nhìn cửa sổ sắt đất lầu ba thoáng hiện bóng dáng thon dài, giật giật khóe miệng, in xuống một nụ hôn trên mặt của Viên Cồn Cồn, ngay lúc môi của anh ta dán lên khuôn mặt cô thì đã không thấy bóng dáng trên lầu ba nữa.

"Vắt vả rồi, em xoa bóp cho anh." Viên Cồn Cồn vươn tay xoa xoa trên bờ vai anh ta, về mặt lo lắng.

"Thật là thoải mái, tiểu Cồn Cồn của anh rất biết quan tâm người khác." Na Tịch Thịnh Duệ cười sờ sờ tóc của cô.

Viên Cồn Cồn cười hi hi nhìn anh ta, trên mặt đều viết chữ vui vẻ khi được người ta khen.

Na Tịch Thịnh Duệ mở cửa xe, lấy một cái hộp xinh đẹp từ trong xe đưa cho cô "Quy tắc cũ, không cho ăn nhiều."

Viên Cồn Cồn nhận lấy cái hộp ôm vào trong lòng, dùng mặt cọ xát, về mặt thỏa mãn, "Anh Duệ là tốt nhất, mỗi khi em muốn cái gì nhất thì anh liền cho em cái đó."

"Vậy em làm sao để cảm ơn anh đây?" Na Tịch Thịnh Duệ cười nói.

"Hôn nhẹ !" Viên Cồn Cồn chu miệng lên, phát ra hai tiếng 'chụt chụt' trong không khí, sau đó vui vẻ ngây ngốc cười, hoàn toàn không phát hiện phía sau có thêm một người, lửa giận của người đàn ông này đủ để thiêu hủy tất cả.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn thẳng vào đôi con ngươi tím kia, nhẹ giọng nói "Hôn sai chỗ rồi cô nhóc."

Viên Cồn Cồn kề sát anh ta, in xuống nụ hôn hai bên trái phải trên mặt anh ta.

"Thật ngoan." Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng nói, anh ta nghĩ, chỉ có người đàn ông trước mắt mới nghe ra được đây là giọng điệu khiêu khích.

Hắc Viêm Triệt nhìn tay anh ta, nghe giọng điệu của anh ta, đôi mắt tím bắt đầu đổi màu.

Con ngươi sắc bén cứng rắn của Na Tịch Thịnh Duệ hiện lên tia kinh ngạc, là anh ta nhìn lầm sao? Đôi mắt kia đổi màu?

"Viên Cồn Cồn." Hắc Viêm Triệt phun ra ba chữ, từng chữ đều lạnh như băng, làm cho người ta không rét mà run.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, quay đầu nhìn về phía sau, khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú lạnh như băng thì nhỏ giọng gọi "Thiếu gia. . . . ."

"Chơi vui không?" Hắc Viêm Triệt kéo ra nụ cười lạnh, nhìn cô.

Viên Cồn Cồn nhìn con ngươi màu tím đậm của anh, sợ hãi nuốt nuốt nước miếng, không dám nói tiếng nào.

Na Tịch Thịnh Duệ cảm giác được cô gái trong lòng mình vô cùng căng thẳng, cười buồm cô ra, để cô đứng trên mặt đất, con người sắc bén ra về bình tĩnh nhìn chăm chăm Hắc Viêm Triệt.

"Tới đây." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt mở miệng.

Viên Cồn Cồn nhìn con người màu tím đậm và gương mặt không biểu cảm của anh, theo bản năng lui về sau một bước, dè dặt cẩn thận nhìn anh.

"Muốn tôi qua đó sao?" Nhìn thấy động tác của cô, Hắc Viêm Triệt nở nụ cười, nụ cười như thể làm cho người ta sờn tóc gáy..

Viên Cồn Cồn khần trương lắc đầu, chậm rãi đi về phía anh.

Hắc Viêm Triệt kéo cô một cái, nâng tay liền tát một cái vào đầu cô, không giống như trước kia, sức tay lần này rất lớn làm cho Viên Cồn Cồn suýt đứng không vững.

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn hét to một tiếng, đau đến chảy nước mắt.

"Cồn Cồn!" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, hét to lên.

Viên Cồn Cồn hơi chóng mặt nhìn Hắc Viêm Triệt, trong mắt tràn đầy ủy khuất.

"Biết mình là thân phận gì không?" Hắc Viêm Triệt nâng cằm cô lên, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, rơi từng giọt nước mắt.

Na Tịch Thịnh Duệ không nhìn được bước đi qua, muốn kéo tay Hắc Viêm Triệt ra, không ngờ vừa đụng tới anh đã bị anh đánh ngã, không phải không có đề phòng nhưng mà không ngờ tốc độ của anh lại nhanh đến mức làm người ta hoàn toàn không nhìn thấy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 64: Cô chọn anh?

"Anh Duệ!" Viên Cồn Cồn sốt ruột thét lên, muốn đi qua xem tình trạng vết thương của Na Tịch Thịnh Duệ, lại bị Hắc Viêm Triệt giữ chặt ở trong ngực, sức lực rất lớn gần như là muốn bóp nát cô. "Anh buông tay, hu hu, sao anh lại đánh người. . . . . Anh buông tay, hu hu. . . . . Anh làm tôi đau."

Na Tịch Thịnh Duệ lau vết máu ở khóe miệng, cổ kiềm nén đau đớn đứng lên, nhàn nhạt nói "Anh buông cô ấy ra."

"Hả? Dựa vào cái gì?" Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng châm biếm.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn anh, đi qua kéo tay Viên Cồn Cồn về trong lòng mình.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh kéo lấy tay kia của cô, lạnh nhạt nói "Tôi không ngại kéo đứt tay cô ấy đâu."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lặng lẽ nhìn anh.

Đột nhiên Na Tịch Thịnh Duệ vung nắm đấm về phía anh, bị anh tránh được, chỉ thấy anh hừ lạnh một tiếng đẩy Viên Cồn Cồn ra, bắt đầu đánh với anh ta.

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn bị đẩy ngã xuống đất, tay chân cọ sát bị rách thịt, mặc kệ đau đớn hô to "Các anh đừng đánh, hu hu, đừng đánh."

Kỹ năng võ của hai người đàn ông, nhưng trái ngược nhau nhưng lại xuất sắc như nhau, người tóc dài kia đang ở thế yếu, Viên Cồn Cồn nhìn thấy Hắc Viêm Triệt ra tay tàn nhẫn, vội vàng đứng lên vọt tới trước mặt Na Tịch Thịnh Duệ, vì thế. . . . .

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn chỉ cảm thấy miệng ngọt ngọt, phun ra cái gì đó.

"Cồn Cồn!" Na Tịch Thịnh Duệ ôm lấy Viên Cồn Cồn bị thương, lớn tiếng gọi.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô phun máu tươi, nắm chặt nắm tay không nói gì, cô lại vì bảo vệ anh ta. . . . . Mà làm đến mức này.

"Cồn Cồn, Cồn Cồn, nói chuyện với em đây." Na Tịch Thịnh Duệ sốt ruột lay nhẹ Viên Cồn Cồn xui xẻo trên người anh ta, thấy cô không có phản ứng, đôi mắt sắc bén hung hăng trừng Hắc Viêm Triệt, "Nếu cô ấy có chuyện gì, tôi sẽ để anh chôn chung."

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, lạnh lùng kéo khóe miệng lên "Mọi mắt mong chờ."

"Anh. . . . ." Na Tịch Thịnh Duệ buông Viên Cỏ Cỏ ra liền muốn cho anh một đấm, nhưng lại bị Viên Cỏ Cỏ nhẹ nhàng kéo lấy bàn tay to, yếu ớt nói "Anh Duệ, đừng đánh anh ấy."

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, lẳng lặng nhìn cô.

"Cỏ Cỏ. . . . ." Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, nhỏ giọng gọi.

"Đau quá, đưa em về nhà được không?" Viên Cỏ Cỏ nhắm chặt mắt, nhăn mày lại.

"Được, đừng sợ, anh dẫn em về nhà." Na Tịch Thịnh Duệ ôm lấy cô đi về bên xe.

"Viên Cỏ Cỏ, em dám đi thử xem." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Na Tịch Thịnh Duệ không để ý đến anh, lập tức bước đi, cho đến khi Viên Cỏ Cỏ kéo nhẹ tay áo của anh ta, nhỏ giọng nói "Anh Duệ, em muốn xuống."

Con người sắc bén của Na Tịch Thịnh Duệ tối sầm lại, đặt cô ở trên mặt đất.

Hắc Viêm Triệt đi đến trước mặt cô, vươn tay về phía của cô lạnh lùng nói "Sang đây."

Viên Cỏ Cỏ không hề nghĩ ngợi liền đặt tay vào trong lòng bàn tay của anh, bị anh kéo vào trong lòng, bế ngang lên.

"Cỏ Cỏ, em đi với anh ta?" Na Tịch Thịnh Duệ cười khê, hỏi.

Viên Cỏ Cỏ nhìn anh ta, nhỏ giọng nói "Anh ấy là thiếu gia của em. . . . ."

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn lại cô "Nếu anh ta không phải?"

Viên Cỏ Cỏ nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói "Nhưng mà anh ấy phải. . . . ."

Na Tịch Thịnh Duệ cười cười, xong rồi. . . . . Đúng vậy, thật sự đã xong rồi, anh đã chiếm giữ vị trí ở trong lòng cô, cho nên không có câu hỏi mang tính giả thuyết, thời gian sẽ không quay lại, không có tồn tại từ nếu. . . . .

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn Viên Cỏ Cỏ yếu ớt trong lòng, xoay người đi vào nhà lớn họ Hắc.

"Anh Duệ. . . . . A. . . . ." Viên Cỏ Cỏ nhỏ giọng còn muốn nói thêm cái gì, nhưng đều bị một tiếng kêu đau vùi lấp rồi.

Na Tịch Thịnh Duệ lẳng lặng nhìn bọn họ biến mất ở trước mắt anh ta, mở cửa xe, ngồi xuống, cho dù đã chiếm giữ được một vị trí, cũng chỉ có thể xem như là ngang tay, Cỏ Cỏ, anh còn có cơ hội không? Rất vất vả anh mới biết rõ tình cảm của mình đối với em là gì, em lại không chờ kịp mà để người khác vào trong lòng sao? Hay là, đối với em mà nói, ở trong lòng em thì anh chính là ở vị trí anh trai, không mang theo bất cứ tình cảm nào. . . . . Cỏ Cỏ. . . . Anh nghĩ, anh đối với em, là yêu hơn quý mến một chút, bây giờ đã biết rõ, có phải đã quá muộn rồi hay không. . . . . Cỏ Cỏ. . . . Cỏ Cỏ của anh. . . . .

Nét mặt Hắc Viêm Triệt khó coi ôm lấy Viên Cỏ Cỏ mặt sưng vù đi vào cửa lớn, quản gia Bạch đứng ở cửa vừa thấy, tím cũng bị xoắn lại, "Thiếu gia, mặt của Cỏ Cỏ. . . . ."

"Cô ấy tự chước lấy!" Hắc Viêm Triệt ngắt lời bà, câu kính rống to lên.

Quản gia Bạch ngẩn người, không nói gì.

Viên Cỏ Cỏ ở trong lòng anh cứng đờ, không dám lên tiếng.

"Lấy khăn lông lạnh đến phòng tôi." Hắc Viêm Triệt ra lệnh cũng không quay đầu lại mà đi về phòng.

"Đau. . . . . Đùng. . . . ." Viên Cỏ Cỏ nhăn mày lại, tránh né khăn lông quần đá lạnh.

Hắc Viêm Triệt không kiên nhẫn kim chặt đầu của cô, hung hăng đè khăn long ở trên gò má cô.

"A. . . . ." Viên Cỏ Cỏ kêu đau, giãy dụa không yên.

"Thử động đây nữa xem!" Hắc Viêm Triệt phát lửa lớn rống lên.

Viên Cỏ Cỏ cứng ngắt tại chỗ, nước mắt nhanh chóng chảy xuống dưới khuôn mặt.

"Tự cầm!"

Viên Cỏ Cỏ ngoan ngoãn cầm khăn lông, nhẹ nhàng đè lên trên mặt bị sưng của mình.

Hắc Viêm Triệt mở hộp thuốc ra, rửa sạch da bị trầy rách của cô, sau đó thoa bôi thuốc.

"Đừng. . . . . Thiếu gia." Viên Cồn Cồn bị anh thoa bôi làm cho nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói.

Hắc Viêm Triệt coi như không thấy tiếp tục bôi thuốc, không để ý đến cầu xin của cô.

Sau khi bôi thuốc xong, Hắc Viêm Triệt nhìn về mặt ủ rũ khuất của cô, nổi giận đập hộp thuốc xuống trên đất, rống dữ "Khóc cái gì mà khóc!"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bão Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 65: Thiếu gia là ngu ngốc không biết phân rõ phải trái nhất!

Cũng không biết Viên Cồn Cồn lấy lá gan từ đâu, lại dám lớn tiếng nói "Đau cũng không cho người ta khóc."

Hắc Viêm Triệt sừng sốt, đôi mắt tím lạnh lẽo nhìn cô chằm chằm "Em nói cái gì?"

Viên Cồn Cồn rụt cổ, meo meo "Đau quá. . . . ."

"Viên Cồn Cồn, em thật to gan!" Hắc Viêm Triệt nói gần từng chữ, vươn tay bóp cổ của cô.

"Ừm. . . . ." Viên Cồn Cồn sợ hãi nhìn anh, tuy anh không có dùng sức, nhưng chỉ cần ánh mắt lạnh lùng này của anh cũng đã có cảm giác rất bức ép, ép cô không dám dùng sức hít thở.

"Em dám đi gặp anh ta, quên thân phận của mình là gì rồi hả?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Tôi. . . . . Tôi là nữ giúp việc, tôi nhớ mà, nhưng chuyện đó và tôi đi gặp người nhà thì có quan hệ gì? Vì sao anh tức giận như vậy. . . . ." Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng meo meo, lấy khăn lông dè trên gò má xuống.

Hắc Viêm Triệt buông cổ của cô ra, giật lấy khăn lông lạnh trên tay cô, kim chặt đầu của cô, hung hăng dè lên chỗ sưng đỏ.

"A. . . . . Đừng." Viên Cồn Cồn lại bị anh làm cho chảy nước mắt ra lần nữa.

"Em còn đứng ra chắn cho anh ta nửa thì lần sau tôi nhất định sẽ đánh nát miệng của em." Hắc Viêm Triệt ngoảnh mặt làm ngơ dè lên vết sưng đỏ của cô, lớn tiếng gào thét.

"A. . . . . Đừng như vậy." Viên cuộn cuộn khóc thét lên.

Hắc Viêm Triệt thấy nét mặt đau đớn của cô, không khỏi nhẹ tay lại.

Viên Cồn Cồn khóc nức nở, ù rĩ không nói gì.

"Tốt nhất thì em nhớ kỹ, em là của tôi, không có sự cho phép của tôi thì em không được gặp anh ta." Giọng nói của Hắc Viêm Triệt không tốt, nghe ra vẫn còn 'lừa dư'.

"Anh đánh anh trai của tôi, chẳng lẽ không biết xin lỗi sao?" Viên Cồn Cồn khóc nhìn anh.

"Cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu, nhìn lại cô.

"Cho dù anh là thiếu gia, anh cũng không thể đánh anh của tôi." Viên Cồn Cồn kiên định nói.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh, "Tôi đánh đấy, em muốn thế nào?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không nói gì.

"Em muốn báo thù cho anh ta?" Hắc Viêm Triệt trào phúng, vứt bỏ khăn lông lạnh trên tay.

Viên Cồn Cồn cúi đầu, nhỏ giọng nói "Thiếu gia là ngu ngốc không phân rõ phải trái nhất."

Không khí im lặng, Viên Cồn Cồn cúi đầu, cảm nhận được anh đang phát ra hơi lạnh.

Một lúc sau, tiếng đập cửa vang lên, Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn cửa phòng, anh đi rồi. . . . .

Nhà lớn họ Viên.

"Thịnh Duệ, con sao vậy? Đánh nhau với người ta sao?" Bằng Đô Đô nhìn khóe miệng của Na Tịch Thịnh Duệ bầm tím thì khẽ hô.

"Mẹ nuôi, con không sao." Na Tịch Thịnh Duệ kéo nhẹ khóe miệng, nhẹ nhàng nói.

"Vậy thì chuyện gì? Nhất định là rất đau? Đến đây, mẹ bôi thuốc cho con." Bằng Đô Đô đau lòng bước đến trước mặt anh ta, dặt tay anh ta đi bôi thuốc.

"Thịnh Duệ, đi theo cha." Viên Tịnh Lưu bên cạnh im lặng không hé răng, đột nhiên nhàn nhạt nói.

"Tịnh Lưu, bôi thuốc trước rồi nói." Bằng Đô Đô không đồng ý nhìn ông xã lạnh băng của mình.

Viên Tịnh Lưu đi qua nhàn nhạt nói "Anh đói bụng, đi nấu chút đồ ăn rồi đưa lên phòng sách."

"Em là người hầu của anh à!" Bằng Đô Đô không vui nhìn ông.

"Ngoan, nghe lời." Viên Tịnh Lưu in nhẹ một nụ hôn ở trên trán bà, chỉ thấy vẻ mặt của người nào đó lập tức say mê vươn tay sờ sờ cái trán, cười ngây ngô đi vào phòng bếp.

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn bộ dáng thật thà của bà, khóe miệng không khỏi giật giật, quay đầu nhìn nhìn Na Tịch Thịnh Duệ, lập tức đi vào phòng sách.

Phòng sách.

"Nếu cha nhớ không nhầm thì hôm nay con đến thăm Cồn Cồn?" Viên Tịnh Lưu đứng ở quầy rượu, rót hai ly rượu đỏ.

"Đúng vậy, cha nuôi." Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ giọng đến.

"Vết thương từ đâu?" Viên Tịnh Lưu đưa cái ly để dài cho anh ta còn mình cầm một ly khác, ngồi xuống trên sofa cách đó không xa.

"Hắc Viêm Triệt làm." Na Tịch Thịnh Duệ cũng đi qua ngồi xuống, mặt đối mặt với ông.

"Vi Cồn Cồn?" Viên Tịnh Lưu lạnh nhạt nhìn anh ta.

"Đúng vậy." Na Tịch Thịnh Duệ giật giật khóe miệng.

"Thịnh Duệ, với cha thì con là gì, con biết không?" Viên Tịnh Lưu nhấp môi một chút rượu, vẫn là giọng điệu nhàn nhạt.

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, nhỏ giọng nói "Con của bạn bè."

"Không, là con trai, với cha thì con chính là con trai của cha." Viên Tịnh Lưu lắc lắc đầu, chỉ ra chỗ sai của anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn anh ta, không nói gì.

"Thịnh Duệ, thông minh như con thì làm sao không nhìn thấy chuyện này, nếu không lúc nhỏ Cồn Cồn gặp chuyện ngoài ý muốn, con có biết cha rất muốn để con trở thành con rể của cha không? Lúc trước cha cũng không biết, cha nghĩ ngay cả chính con cũng không, tình cảm con đối với Cồn Cồn đã sớm vượt qua giới hạn anh em, bây giờ con đã biết, cha cũng đã biết, nhưng Hắc Viêm Triệt đã tham gia vào." Viên Tịnh Lưu nhàn nhạt nói, giọng nói không hề nhấp nhô.

"Ngoại trừ trang sức rực rỡ cha cho con thì con chỉ là trẻ mồ côi với hai bàn tay trắng, con như vậy, không có tư cách cấp cho Cồn Cồn có tương lai." Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ nhàng nói, hơi giống tử lâm bầm một mình.

Viên Tịnh Lưu nhìn anh ta, không nói gì.

"Cho nên cha nuôi, có lẽ cha phải tiếp nhận công ty, con muốn coi bỏ trang sức rực rỡ cha cho, dùng thân phận Na Tịch Thịnh Duệ đi tạo nên đôi cánh thuộc về mình." Na Tịch Thịnh Duệ cười cười, lấy mắt kính không độ của mình xuống, đôi con ngươi sâu lắng sáng suốt không bị che lấp tàn ra sức quyền của mình, là quyền rũ như vậy, xinh đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 66: Viên Cồn Cồn thật thà?

Viên Tịnh Lưu lẳng lẽ nhìn anh ta, một lúc sau phun ra một chữ, "Được."

"Xin lỗi cha nuôi."

"Cha chỉ có một điều kiện." Viên Tịnh Lưu nhấp một ngụm rượu, nhàn nhạt nói.

"Cho dù sau này ra sao, con cũng có thể tiếp nhận Viên thị." Na Tịch Thịnh Duệ cười khê nhìn ông.

"Thịnh Duệ, con cũng là người đàn ông có tầm nhìn xa." Viên Tịnh Lưu giật giật khóe miệng, không hề che giấu khen ngợi của mình.

"Cha nuôi, Hắc Viêm Triệt là người bình thường sao?" Na Tịch Thịnh Duệ đang đưa cái ly trong tay, ra vẻ không chú ý mà hỏi tới.

Viên Tịnh Lưu ngẩn người, "Vì sao hỏi như vậy?"

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn ông, không nói gì.

"Cậu ta không phải người bình thường." Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn anh ta, nhàn nhạt nói.

Na Tịch Thịnh Duệ cười cười, nhấp một ngụm rượu.

"Nếu cậu ta là người bình thường thì con cũng sẽ không bị thương." Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn khóe miệng bầm tím của anh, nhẹ giọng nói.

"Tư tưởng cân bằng." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ mép miệng mình, kéo ra nụ cười không đúng đắn.

Đúng lúc này, Bàng Đô Đô đi đến, cầm một cái khay đặt trên bàn trà, không vui dặt tay Na Tịch Thịnh Duệ đi tới ngưỡng cửa, miệng còn nói nhỏ "Bôi thuốc, đã bị thương thành như vậy, vì sao không bôi thuốc, các người đều không tự chăm sóc mình. . . . ." (Lược bỏ ngàn chữ)

Viên Tịnh Lưu nhìn bóng lưng bọn họ, cầm lấy chiếc đĩa trong khay gấp một miếng đồ ăn đưa vào miệng, nở nụ cười, trong mắt tràn đầy ấm áp, Cồn Cồn, con và mẹ con giống nhau, chính là đứa nhỏ có phúc ngược.

Nhà lớn họ Hắc.

Viên Cồn Cồn nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Quản gia Bạch mở cửa đi vào, đi đến trước mặt cô, nhìn nhìn bộ dáng mắt hờn của cô, gọi nhỏ "Cồn Cồn."

Viên Cồn Cồn phản ứng kịp, ngồi dậy "Vú Bạch."

Quản gia Bạch nhìn nhìn vết sưng lớn trên mặt cô, nhẹ giọng nói "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Viên Cồn Cồn sờ sờ mặt, ừm khuất nhìn bà "Hôm nay anh Duệ đến thăm con, không biết vì sao thiếu gia lại đi ra, sau đó liền tức giận, anh ấy đánh con, còn bóp cằm của con, anh Duệ muốn kéo tay anh ấy ra, anh ấy liền ra tay đánh người, sau đó anh Duệ và anh ấy đánh nhau, cuối cùng con che ở trước mặt anh Duệ, đã bị anh ấy đánh thành như vậy."

Quản gia Bạch lẳng lặng nhìn cô, nhàn nhạt hỏi "Cồn Cồn, Na Tịch Thịnh Duệ có quan hệ gì với con?"

"Anh trai, các người luôn hỏi con như vậy. . . . ." Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn bà.

"Anh trai không cùng dòng máu?"

"Dạ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

"Cồn Cồn, con đã mười tám tuổi, là cô gái trưởng thành, cần phải chú ý giữ khoảng cách giữa nam và nữ một chút, nếu là anh trai, cũng không thể thường xuyên hôn qua hôn lại, ôm đến ôm đi, ngoại trừ danh hiệu anh trai thì cậu ta là một người đàn ông, mà con là một cô gái, giữa nam nữ nếu không phải là quan hệ thân mật, thì không thể có những động tác đó, con không còn là đứa bé 5 tuổi, 10 tuổi, hiểu không?" Quản gia Bạch thở dài, sờ sờ đầu của cô.

"Vậy thiếu gia cũng hôn con, anh ấy còn hôn miệng của con đấy."

"Cái này không giống, bởi vì sau này con sẽ là vợ của thiếu gia, là thiếu phu nhân nhà họ Hắc." Quản gia Bạch cười khê nói.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, nét mặt như bị sét đánh, "Ai. . . . . Ai nói, vì sao con không biết?"

"Cồn Cồn, con nói với vú Bạch, con thích thiếu gia không?"

Viên Cồn Cồn nghiêm túc nghĩ nghĩ, gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

"Gật đầu YES, lắc đầu NO, cuối cùng là con YES hay là NO?" Quân gia Bạch nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, không khỏi cười ra tiếng.

"Nếu anh ấy xin lỗi con, con liền thích, nếu anh ấy không xin lỗi con, con sẽ không thích." Viên Cồn Cồn phồng má, vẻ mặt tôi đang tức giận.

"Vì sao muốn ngài ấy xin lỗi con?" Quân gia Bạch bị bộ dáng đáng yêu của cô kích thích, muốn vươn tay véo mặt của cô nhưng mà vẫn nhịn xuống.

"Anh ấy đánh anh của con thì không nên xin lỗi con sao?" Viên Cồn Cồn tức giận nói.

"Thiếu gia không có ý, con đã quên ngài ấy không thể tiếp nhận người khác đụng chạm sao? Đó là động tác phản xạ, không có ý thức." Quân gia Bạch cười nhìn cô, nói ra một nửa lời nói thật.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, "Việc đó không phải đùa à? Từ trước đến nay anh ấy chưa từng đánh con bay đi?"

"Ngài ấy không đánh con không có nghĩa việc đó là đùa, chỉ có thể nói con là đặc biệt, thật sự là thiếu gia không thể tiếp nhận người khác đụng chạm mình, cho dù là gia và phu nhân muốn chạm vào ngài ấy, cũng phải báo trước mới có thể, hơn nữa con đến đây lâu như vậy đã thấy ai chạm vào ngài ấy chưa?"

Viên Cồn Cồn ngẩn ngơ nhìn bà, không biết nên nói cái gì.

"Cô bé ngốc, thiếu gia đối với con rất đặc biệt, tuy nói cách thể hiện hơi quá, nhưng chắc chắn là ngài ấy thích con."

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn nở nụ cười, bộ dáng không giấu được tâm sự, trên mặt cũng viết vui vẻ hai chữ, anh thích cô đấy. . . . .

Quân gia Bạch nhìn bộ dáng thật thà của cô, lắc lắc đầu, không cần hỏi lại câu hỏi thích hay không, đều đã viết trên mặt của cô rồi.

"Được rồi, vú tới đây để bôi thuốc cho con." Quân gia Bạch lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi áo ra.

Viên Cồn Cồn chỉ cười ngây ngô, cũng không biết có nghe hay không.

Quân gia Bạch cười bôi thuốc cho cô xong thì đi ra ngoài, để lại cô nhóc có vẻ mặt thật thà kia.

Chờ lúc Viên Cồn Cồn phản ứng kịp, trong phòng chỉ còn lại một mình cô, chỉ thấy cô tím tái, vừa rồi cô muốn hỏi cái gì nhỉ? Sao lại quên rồi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 67: Anh ôm tôi đi!

Ban đêm, Hắc Viêm Triệt mở cửa phòng, thấy một cái com nằm nằm sắp trên giường lớn, hai tay chống má, hai cái chân trắng mịn non mềm mướt ra, xem ra tâm trạng cũng không tệ.

Nghe thấy tiếng mở cửa Viên Cồn Cồn quay đầu nhìn về phía cửa, sau khi thấy người vào thì ngồi dậy, ngơ ngác nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt đóng cửa lại, lập tức bước vào phòng tắm, không hề để ý đến cô.

Viên Cồn Cồn chép chép miệng, đi đến trước cửa phòng tắm muốn nói gì đó, đúng lúc này thì cửa mở ra, Hắc Viêm Triệt nhìn cô, lạnh giọng nói "Muốn nhìn lên?"

Viên Cồn Cồn sùng sốt, lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, khuôn mặt không biểu cảm.

Viên Cồn Cồn muốn, nhưng thấy khuôn mặt lạnh lẽo của anh, cắn cắn môi dưới, rũ hai vai xuống xoay người trở về bên giường.

"Đi gọi người luộc vài quả trứng gà." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói một câu, đóng cửa phòng tắm lại.

Viên Cồn Cồn lại đi tới trước cửa phòng tắm, nhỏ giọng hỏi "Anh muốn ăn trứng luộc hay là trứng chiên? Muốn mấy phần chín?"

Cửa lại bị mở ra, Hắc Viêm Triệt trần truồng, rống dữ "Luộc trứng!"

Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, theo bản năng ôm đầu chạy ra khỏi phòng.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, dùng sức đóng cửa lại, phát ra một tiếng 'phanh' lớn.

Chờ Viên Cồn Cồn đem trứng gà luộc trở về phòng, Hắc Viêm Triệt đã ngồi ở trên giường lau tóc ướt.

"Tối đây." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn cầm chén đi đến trước mặt anh.

Hắc Viêm Triệt kéo cô một cái, cô liền ngã ngồi ở trên giường lớn, hơi ngu ngơ nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt cầm lấy trứng gà trong chén, dùng vải đã chuẩn bị bọc trứng lại, sau đó giữ cái ót của cô, dè lên mặt.

"Ừm . . . ." Viên Cồn Cồn cau mày, không có phản kháng.

Hắc Viêm Triệt buông nhẹ sức lại, lăn đều trên chỗ vết sưng của cô.

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, anh thích cô sao? Anh xinh đẹp như vậy, sẽ thích cô sao? Đặc biệt, đối với anh thì cô là đặc biệt đây. . . . . Nghĩ tới nghĩ lui không khỏi kéo khóe miệng lên.

Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt cười ngây ngô của cô, lạnh giọng hỏi "Cười cái gì?"

"Thiếu gia, đối với anh thì tôi là đặc biệt đấy." Viên Cồn Cồn vui vẻ meo meo.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, không nói gì.

"Đúng hay không?" Viên Cồn Cồn kéo kéo áo ngủ của anh.

"Em thực sự là đặc biệt nhất thế giới này." Hắc Viêm Triệt cười lạnh một cái, trả lời.

"Thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn kích động nói.

"Đặc biệt ngu ngốc, so sánh em với kém thông minh còn chênh lệch nhiều lắm." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn liền giống quả bóng cao su bị xì hơi, uể oải rũ bả vai xuống.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Một lúc sau thì trứng gà nguội, Hắc Viêm Triệt lấy ra một quả để vào trong tay cô, nhàn nhạt nói "Thưởng cho em."

Viên Cồn Cồn nhận trứng gà, lột vỏ liền đưa vào trong miệng.

Hắc Viêm Triệt không nói gì nhìn cô, lấy một cái hộp nhỏ từ trong tủ lạnh ra, mở ra, khoét một chút thuốc mỡ bôi lên trên mặt cô.

Viên Cồn Cồn cắn một miếng lòng trắng trứng rồi đưa cho Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng nói "Ăn không ngon."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, bắt đầu bức bối, động tác này ý là, ăn không ngon, cho anh đó? Cô coi anh là cái gì hả ?

Viên Cồn Cồn bị anh nhìn khiến cho trong lòng sợ hãi, đành cầm lấy trứng gà cắn một cái nữa.

Hắc Viêm Triệt lựa chọn không nhìn cô, cắt thuốc mỡ xong, đi vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn lập tức đứng dậy ném trứng gà vào trong thùng rác, còn lấy một miếng khăn giấy che ở mặt trên.

Hắc Viêm Triệt đi ra từ phòng tắm, tắt đèn, lên giường đắp chăn xong, động tác liền mạch lưu loát.

Viên Cồn Cồn nằm ở bên cạnh anh, đợi một lúc cũng không thấy anh ôm cô, hơi không vui chọc chọc eo của anh, nhỏ giọng hỏi "Thiếu gia, vì sao anh không ôm tôi?"

Hắc Viêm Triệt không để ý cô.

"Anh ôm tôi đi." Viên Cồn Cồn không vui kêu nhỏ .

"Không ôm!" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Anh ôm!" Viên Cồn Cồn cong miệng lên, kéo lấy áo ngủ của anh.

"Không ôm."

"Anh ôm hay không ôm!" Viên Cồn Cồn sốt ruột hét.

"Không ôm."

Viên Cồn Cồn kéo lấy áo ngủ của anh, sốt ruột trừng mắt ở sau lưng anh, đột nhiên ôm cổ chặt eo của anh, nói một câu tràn đầy khí thế, "Tự tôi ôm."

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, nhưng khoe miệng đã cong lên rất rõ ràng.

Viên Cồn Cồn gắt gao ôm eo của anh, không nói chuyện.

"Em không muốn báo thù cho Na Tịch Thịnh Duệ sao?" Giọng nói lạnh lùng từ miệng người đàn ông nào đó truyền ra.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhỏ giọng nói "Vũ Bạch nói anh không cố ý, là động tác phản xạ, thì ra anh không thể tiếp nhận người khác đụng chạm là thật, tôi vẫn nghĩ là đùa."

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

"Thiếu gia, nhưng mà tôi có thể chạm vào anh, nói như vậy thì tôi là đặc biệt đấy." Viên Cồn Cồn vui vẻ meo meo.

"Em có biết có thể đụng chạm tôi, trừ em ra thì còn có ai không?" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt nói một câu.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, lắc lắc đầu.

"Động vật." Hắc Viêm Triệt phun ra hai chữ, thân thể anh có thể tiếp nhận đụng chạm của động vật, nhưng không thể tiếp nhận con người, tuy nói vậy nhưng cũng không động vật nào dám chạm vào hắn anh.

Viên Cồn Cồn không nói gì, ngơ ngác nhìn lưng của anh.

"Biết cái này đại diện cho cái gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 68: Bàn tay có ăn hay không?

"Đại diện cho cái gì?" Viên Cồn Cồn thật thà hỏi tiếp.

"Em và động vật giống nhau." Hắc Viêm Triệt cười lạnh nói.

Viên Cồn Cồn chép chép miệng, không nói gì.

"Biết em là động vật gì không?"

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu.

"Heo." Hắc Viêm Triệt cong khóe miệng.

"Tôi không muốn làm heo!" Viên Cồn Cồn meo meo kháng nghị.

"Vậy thì chó." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

"Chó da cát."

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn không nói gì mà buông anh ra, quay lưng lại, liền biết là anh chê cô thịt nhiều mà, nói cái gì mà anh thích cô, căn bản chính là gạt người.

Hắc Viêm Triệt xoay người ôm cô vào trong ngực, lạnh giọng nói "Không cho em gặp Na Tịch Thịnh Duệ nữa."

"Không muốn." Viên Cồn không cần suy nghĩ đã từ chối.

"Không muốn?" Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng trào phúng, đôi mắt tím đầy rét lạnh.

Viên Cồn Cồn nghe giọng điệu đầy tính uy hiếp của anh, nhỏ giọng nói "Anh ấy là anh trai tôi, tôi không thể không gặp anh ấy, tôi kêu anh không được gặp người nhà của anh được không?"

"Được."

Viên Cồn Cồn ngăn người, thì thào "Tôi không được, người nhà và đám bảo bối chính là tất cả của tôi, tôi không thể không có bọn họ, trên thế giới này chỉ có bọn họ thương tôi, đối xử tốt với tôi."

Con người của Hắc Viêm Triệt mù mịt, không nói gì.

"Còn có thiếu gia, tuy anh vừa biến thái vừa bạo lực, tính tình khác thường còn thích khi dễ tôi, nhưng tôi vẫn rất thích anh, cho nên nếu có một ngày tôi không thể gặp anh nữa, nhất định là tôi sẽ rất khó chịu." Viên Cồn Cồn vừa nói vừa quay đầu cọ xát trên bờ vai anh, vừa nghĩ đến 3 năm sau phải đi, hốc mắt không tự chủ được liền đỏ lên.

Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt của cô, trong một lúc không biết nên nói cái gì.

Không khí cứ im lặng như vậy.

Viên Cồn Cồn ru rú ở trong lòng anh, đợi thật lâu sau cũng không nghe tiếng của anh, liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hắc Viêm Triệt buộc chặt cánh tay, nghe tiếng hít thở đều đều của cô, ngửi mùi thơm ngát nhàn nhạt trên người cô, nhắm mắt lại, cũng tiến vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Viên Cồn Cồn mơ màng thức dậy, theo bản năng sờ soạng tìm kiếm bóng dáng bên cạnh, sờ khắp giường lớn mới phát hiện, anh đã đi mất, hơi không vui dụi dụi mắt, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Năm giờ chiều, sau khi tan học thì Viên Cồn Cồn tiến Thẩm Thẩm ra cửa như bình thường, lại bị Bạch Nhã Tĩnh đứng ở cửa ngăn lại, nói là thiếu gia không cho cô ra ngoài, sau đó liền lễ phép tiến bước Thẩm Thẩm.

Nhà ăn.

"Vú Bạch, bánh phô mai này ăn rất ngon." Viên cuộn cuộn cầm một cái làm bằng bạc mỏng nhỏ, vừa ăn vừa nói.

"Ăn ngon, đầu bếp bánh ngọt này là do thiếu gia đặc biệt mời từ Pháp về, tất cả đều là vì con đấy." Quán gia Bạch cười nhìn về mặt thỏa mãn có ăn mọi việc đều tốt của cô.

"Thiếu gia đâu? Vì sao hôm nay không nhìn thấy anh ấy?" Đột nhiên Viên Cồn Cồn chép chép miệng, nhỏ giọng hỏi.

"Đi công ty rồi, con nhớ ngài ấy?" Về mặt quán gia Bạch mờ ám nhìn cô cười nham hiểm.

"Vú Bạch, nụ cười của vú thật đáng sợ." Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng meo meo.

Quán gia Bạch thu lại tươi cười, lấy lại vẻ mặt nghiêm túc trước sau như một.

Viên Cồn Cồn ăn xong miếng bánh ngọt cuối cùng, nhìn bốn phía như là trộm, kề sát bên tai quán gia Bạch nhỏ giọng nói "Vú Bạch, con còn muốn ăn."

"Không được, thiếu gia quy định một ngày chỉ ăn bao nhiêu, con lại ăn muốn ngài ấy tức giận sao." Quán gia Bạch lắc lắc đầu.

"Nhưng mà thiếu gia không ở đây, đi mà, van xin vú, con muốn ăn kem pudding." Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt ngập nước, không ngừng phóng điện với bà.

Quán gia Bạch nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, ngửa tay muốn kháp véo mặt cô, tiếc rằng trên mặt cô còn vết sưng làm cho bà không cách nào ra tay.

"Muốn ăn, cho con ăn." Tiếng nói của Viên Cồn Cồn mềm mại, giống như mang theo ma pháp mê hoặc lòng người.

Ngay lúc quán gia Bạch sắp sụp đổ, Hắc Viêm Triệt đi đến, lạnh lùng nói "Bàn tay có ăn hay không?"

Viên Cồn Cồn sùng sốt, xoay người lộ ra một nụ cười ngây ngô lấy lòng anh, gọi ngọt ngào "Thiếu gia."

Hắc Viêm Triệt đi qua không nhìn đến sự tồn tại của quán gia Bạch, bẻ cô lên trên chân.

Quán gia Bạch đứng lên, khom người cung kính gọi "Thiếu gia."

"Ừ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt lên tiếng.

Viên Cồn Cồn nhìn Hắc Viêm Triệt, cảm thấy hôm nay anh có chút không giống bình thường.

Hắc Viêm Triệt nâng mặt cô lên, nhìn nhìn vết sưng trên mặt cô, đã giảm đi rất nhiều.

"A. . . . ." Đột nhiên Viên Cồn Cồn hét to một tiếng.

"Sao vậy?" Hắc Viêm Triệt không vui nhìn cô.

"Tóc, tóc của anh sao lại đổi màu, anh đi nhuộm tóc sao? Vì sao? Tôi thích màu trắng ." Viên Cồn Cồn vươn tay túm lấy tóc của anh, sốt ruột nói.

Hắc Viêm Triệt để mặc cô túm lấy tóc của anh, ôm lấy cô đi tới phòng SPA.

"Đi đâu vậy thiếu gia?"

"Gội đầu." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Phòng SPA.

Viên Cồn Cồn dụi dụi mắt gọi đầu cho Hắc Viêm Triệt, mới biết được thì ra là thuốc nhuộm.

"Thiếu gia, vì sao phải nhuộm tóc thành màu đen?"

Hắc Viêm Triệt nhắm mắt lại, hưởng thụ bàn tay nhỏ bé của cô ấn xoa trên đỉnh đầu của anh, không nói gì.

Viên Cồn Cồn chép chép miệng, nhỏ giọng nói "Thiếu gia, dường như đã rất lâu rồi anh không có đau đầu."

Hắc Viêm Triệt mở mắt ra nhìn cô, vẫn không hé răng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 69: Trời phạt?

Đã tự bởi đội ngũ DocTruyen.Org

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, ngậm miệng lại, tập trung mắt xa cho anh.

30 phút sau, Viên Cồn Cồn xả sạch tóc cho anh, dùng khăn lông lau tóc ướt cho anh, sau đó vui vui vẽ vẽ sậy tóc cho anh.

Hắc Viêm Triệt ngồi dậy, kéo cô vào trong lòng.

"Ừm. . . . . Như vậy tôi sậy không tới." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt nhỏ đầu cảm, nhàn nhạt nói "Bắt đầu từ ngày mai, em theo tôi đến công ty làm thư ký."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, sụp mặt xuống "Thiếu gia, tôi không thể tiếp tục được làm việc ở nhà sao?"

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng "Em khẳng định trong nhà này có việc để làm sao?"

"Có a, mẹ ta nói, thử ăn cũng là một loại công tác, ở cổ đại thời điểm."

"Có đấy, mẹ tôi nói, ở thời cổ đại thử món ăn cũng là một công việc."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn cúi đầu xoắn ngón tay meo meo "Vốn là như vậy mà, thời cổ đại trước kia đều là do thái giám thử món ăn cho hoàng đế."

"Em là thái giám?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm.

"Không phải." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, không đợi Hắc Viêm Triệt nói chuyện, người nào đó đã tuôn ra một câu hỗ trợ cho sự thật của lịch sử "Nhưng tôi và thái giám đều không có chú chim nhỏ!"

Không khí im lặng. . . . .

Hắc Viêm Triệt bắt đầu phát cáu. . . . .

Viên Cỏn Cỏn nhìn nhìn về mặt xanh mét của anh, ngập ngừng nói "Tôi vốn là có việc, là anh không cho tôi vào phòng bếp."

Hắc Viêm Triệt trừng mắt nhìn cô, tức giận định ra tay đánh cô nhưng khi nhìn thấy vết sưng trên mặt cô, lại bị đau lòng đè ép xuống, hít một hơi, lạnh lùng phun ra ba chữ "Ít nói nhảm."

"Nhưng mà tôi còn chưa học xong mấy thứ chị Thẩm dạy." Viên Cỏn Cỏn hơi lo lắng nhìn anh.

"Sẽ có người giúp em." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Vậy tôi không cần học nữa hả?" Viên Cỏn Cỏn nhỏ giọng meo meo.

"Không học nữa."

"Vậy bánh ngọt sau giờ học thì sao? Anh sẽ cho tôi ăn chứ?" Viên Cỏn Cỏn sốt ruột nói.

Hắc Viêm Triệt nhú mày, không nói gì.

"Anh sẽ cho chứ?" Viên Cỏn Cỏn mở to đôi mắt ngập nước, nhìn anh đầy mong đợi, Hắc Viêm Triệt thấy dương như trên lỗ tai của cô dài ra thêm hai cái lông xù, giống như một con chó nhỏ đánh hơi thức ăn.

"Xem biểu hiện của em." Hắc Viêm Triệt quay đầu, đặt cô lên trên mặt đất, không muốn để cô phát hiện, 'phản ứng nhô lên' của anh, chính là loại sinh lý này.

"Thiếu gia, anh thật tốt." Viên Cỏn Cỏn cười hi cầm đầu điện vào ổ điện, tiếp tục sấy tóc cho anh.

Hắc Viêm Triệt không nói gì nhìn cô, chỉ thấy cái miệng nhỏ của cô động đậy nói nhỏ, nhưng anh không nghe được một chữ nào, anh nghĩ, đời này của anh cứ bị hủy như vậy. . . . . Hủy ở trong tay một cô gái như vậy, đây có tính là trời phạt hay không. . . . .

Sáng sớm hôm sau, Viên Cỏn Cỏn bị Hắc Viêm Triệt xách lên, trực tiếp ném vào phòng tắm, Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng ngây ngô của cô, nhàn nhạt nói "Mười phút, rửa mặt thay quần áo, chậm một giây thì em sẽ không có bánh ngọt."

Viên Cỏn Cỏn ngơ ngác nhìn anh, sau khi phản ứng kịp, lấy tốc độ kinh người đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo. 9 phút sau đứng ở trước mặt Hắc Viêm Triệt khàn trương hỏi "Vượt qua không?"

"Không có."

"Bánh ngọt của tôi được an toàn." Viên Cỏn Cỏn vui mừng sờ sờ bụng, nét mặt này, tư thế này, làm cho Hắc Viêm Triệt xuất hiện ảo giác, dường như cô bảo vệ không phải là bánh ngọt, mà là đứa nhỏ. . . . .

Viên Cỏn Cỏn vui vẻ dặt tay Hắc Viêm Triệt, muốn xuống lầu ăn bữa sáng.

"Chải đầu." Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, nhàn nhạt nói. sstruyen toàn truyện copy mời các bạn sang web DocTruyen.Org đọc nhé

"Không cần, anh xem." Chỉ thấy cô lắc đầu, tùy tiện vươn tay vuốt tóc một cái, mái tóc đen dài tới mông lập tức ngoan ngoãn bay xuống dưới, "Đầu tôi không bị rối." Viên Cỏn Cỏn đặc ý nhìn Hắc Viêm Triệt, về mặt là tôi rất giỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, lựa chọn coi thường cô.

Viên Cỏn Cỏn dặt tay Hắc Viêm Triệt đi ra ngoài.

Sau khi ăn sáng, Hắc Viêm Triệt dẫn Viên Cỏn Cỏn thỏa mãn đi tới công ty.

Viên Cỏn Cỏn xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mắt, hơi hơi hờ cái miệng ra, xem ra rất thật thà.

"Đi thôi." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, nhàn nhạt nói.

"Thiếu gia, công ty của anh mấy tầng lầu vậy?" Viên Cỏn Cỏn đi theo phía sau anh, nhỏ giọng meo meo.

"100" Hắc Viêm Triệt trả lời cũng không quay đầu lại.

"Vậy nếu sập xuống không phải sẽ chết rất nhiều người sao?" Viên Cỏn Cỏn nhìn nhìn mấy người nhân viên nữ và nhân viên nam người đến người đi ở xung quanh, phát hiện ánh mắt bọn họ đều nhìn cô, tầng thứ nhất còn có nhiều người như thế, 100 tầng. . . . . Thật sự là không dám tưởng tượng.

Lời vừa nói ra, làm cho Á Tư ở phía sau không khỏi cười lên tiếng, ngay cả Nhã Tư cũng kéo khóe miệng lên.

hắc Viêm Triệt nghe vậy xoay người lạnh lùng nhìn cô, mà com nắm đang nhìn ngó xung quanh liền bị kéo mạnh vào trong lòng anh.

"A. . . . ." Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn Hắc Viêm Triệt, sau khi tiếp xúc tới ánh mắt không vui của anh, cười cười lấy lòng, ngậm miệng lại.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng xoay người tiếp tục đi tới, Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu, vui vẻ đi theo phía sau anh, hoàn toàn không phát hiện, một cảnh ở dưới lầu một kia làm cho tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Tầng cao nhất.

"Tổng giám đốc." Giọng nói đồng loạt vang lên.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn mọi người trước mắt, đều rất xinh đẹp, rất có khí chất. . . . .

"Ừ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt lên tiếng, lập tức đi vào văn phòng.

"Thiếu gia, bọn họ đều là thư ký sao?" Viên Cồn Cồn đi theo phía sau anh, nhỏ giọng hỏi.

"Ừm." Hắc Viêm Triệt cời áo khoác, ngồi ở trên ghế xoay.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 70: Dũng sĩ không chỗ nào là không có!

Viên Cồn Cồn tự nhiên ngồi vào trên đùi anh, meo meo "Thư ký không phải chỉ có một sao?"

"Em quy định?" Hắc Viêm Triệt nâng cằm của cô lên, xem kỹ gò má bị thương của cô.

"Trên tivi đều là diễn như vậy."

Hắc Viêm Triệt không muốn thảo luận vấn đề nhảm chán này nữa, đưa tay chạm nhẹ lên gò má hơi sưng đỏ của cô, nhàn nhạt nói "Đau không?"

"Đau." Viên Cồn Cồn nhăn mày lại.

"Đáng đời." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Anh lại nói những lời này." Viên Cồn Cồn ai oán nhìn anh.

"Đi xuống." Hắc Viêm Triệt vỗ vỗ mông nhỏ của cô, nhàn nhạt nói.

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn ôm eo của anh, vẻ mặt tôi muốn ngồi ở đây.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, im lặng không hé răng.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn ánh mắt của anh, chếp chếp miệng, từ trên chân anh tuột xuống.

"Nghe điện thoại, sắp xếp hẹn trước, nhập hồ sơ, đưa tài liệu, em đã học qua những thứ này, làm tốt những thứ này, liền có bánh ngọt ăn." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, giọng điệu bình thản.

"Ừm." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

"Chỗ ngồi của em." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bàn làm việc cách đó không xa.

Viên Cồn Cồn đi qua, ngồi ở trên ghế xoay, bắt đầu nhớ lại những gì mà Thẩm Thẩm đã dạy cô, xem lịch trình sắp xếp ngày hôm nay trước, sửa sang lại tài liệu, nhập vào hồ sơ, làm rất có dáng.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, lơ đãng kéo kéo khóa môi, xem như là không quá ngạc nhiên. . . . .

Năm giờ chiều.

"Thiếu gia, bánh ngọt!" Viên Cồn Cồn cắn cắn bút, đáng thương tội nghiệp nhìn Hắc Viêm Triệt cách đó không xa.

"Trong tủ lạnh." Hắc Viêm Triệt nói cũng không ngẩng đầu lên.

Viên Cồn Cồn bỏ bút xuống, rất hứng thú tìm tủ lạnh.

Á Tư chỉ chỉ một xó xinh hẻo lánh, lộ ra cười khẽ với cô.

"Cám ơn anh Á." Viên Cồn Cồn nói ngọt ngào, đi thẳng đến tủ lạnh.

Hắc Viêm Triệt ngẩng đầu nhìn Á Tư, không nói gì.

"Kem pudding!" Viên Cồn Cồn vui vẻ kêu lên tiếng, một lần cầm ra 4 cái, vừa định đi trở về chỗ ngồi, lại thấy đôi mắt tím lạnh lẽo nhìn cô không chớp mắt.

Viên Cồn Cồn nhìn nhau với anh nửa ngày, không tình nguyện mở tủ lạnh ra, bỏ lại một cái.

Hắc Viêm Triệt vẫn nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn đành phải bỏ lại thêm một cái.

"Một cái." Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn thở dài, lại bỏ lại một cái, đóng tủ lạnh lại, cầm bảo bối duy nhất trong tay, ngồi xuống sofa, bắt đầu ăn.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, tiếp tục cúi đầu xem tài liệu.

*****

Viên Cồn Cồn rất được hoan nghênh, cả trai lẫn gái đều rất thích cô, biết cô thích ăn đồ ăn vặt, lúc cô đưa tài liệu đến luôn nhét mấy viên chocolate cho cô, tóm lại, Viên Cồn Cồn nhanh chóng cuốn sạch Hắc thị, trong phòng trà nước thường xuyên có đề tài về cô, thậm chí, còn có nhân viên nam trẻ tuổi hợp thành một đội ủng hộ 'Viên Cồn Cồn' ở trong bóng tối, vô cùng thích cô, nhưng lại không ai dám chính thức theo đuổi cô, bởi vì cô là người phụ nữ đầu tiên mà tổng giám đốc mặt lạnh dẫn theo bên người, nhưng mà. . . . . Dừng sĩ không chỗ nào là không có, Ninh Trí Viễn chính là người yêu con bé ú này, 'hoàng đế' không yêu 'đất nước'.

"Anh Viễn, đây là của anh" Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào đưa tài liệu ở trong tay cho người đàn ông ở trước mắt.

"Cám ơn Cồn Cồn, vất vả rồi." Ninh Trí Viễn cười cười, tiếp nhận tài liệu rồi để trên bàn.

"Không vất vả, em đi đây." Viên Cồn Cồn cười nói.

"Đợi chút, đây là cho em." Ninh Trí Viễn không biết đâu lấy ra bó hoa bách hợp.

"Cho em?" Viên Cồn Cồn nhận hoa, không xác định nhìn anh.

"Ừ, thích không?" Ninh Trí Viễn cười gật gật đầu. đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyen . o r g

"Thích, thơm quá." Viên Cồn Cồn khẽ sát vào bó hoa, hít vào một hơi thật sâu.

"Không thể ngửi như vậy, không tốt với cơ thể."

"À, ha ha, em không biết." Viên Cồn Cồn thật thà gãi gãi đầu.

"Vậy em biết cái gì?" Ninh Trí Viễn cười nhìn cô.

"Về ăn thì em đều biết." Đôi mắt của Viên Cồn Cồn sáng lên, vẻ mặt sáng láng.

"Ha ha, em thật đáng yêu." Ninh Trí Viễn nhìn nét mặt của cô, cười lên tiếng.

"Cám ơn hoa của anh Viễn, em trở về đây." Viên Cồn Cồn cười nói.

"Ừ, đi đi." Ninh Trí Viễn gật gật đầu.

"Bái bái anh Viễn." Viên Cồn Cồn vẫy vẫy tay, ôm hoa xoay người đi.

Ninh Trí Viễn nhìn bóng lưng của cô, kéo khóa miệng lên, thật sự là cô rất đáng yêu.

Văn phòng tầng cao nhất.

"Thiếu gia, anh ngủ xem, có phải rất thơm không?" Viên Cồn Cồn vừa đi vào văn phòng liền vui vẻ chạy tới chỗ Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt "Ồ đâu ra?"

"Anh Viễn cho." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào trả lời, bắt đầu tìm kiếm bình hoa.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô , "Em đưa tài liệu đi đến bây giờ, chính là vì này bó hoa?"

"Không phải, là vì nửa đường đụng vào anh Lục, cho nên nhặt tài liệu giúp anh ấy, sau đó tôi thấy anh ấy cảm nhiều thứ như vậy, liền giúp anh ấy đem tới phòng nhân sự." Viên Cồn Cồn không tự giác meo meo, còn đang tìm bình hoa ở xung quanh.

"Vứt bỏ!" Hai chữ không độ ẩm phun ra từ miệng của người nào đó.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, không hiểu nhìn anh "Vì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 71: Má hồng bánh bao nhân đậu đỏ?

Đã tự bồi đội ngũ DocTruyen.O r g

"Đừng để tôi nói lần thứ hai." Hắc Viêm Triệt không trả lời câu hỏi của cô, chỉ lạnh lùng cảnh cáo.

"Nhưng mà. . . . . Rất lãng phí." Viên Cồn Cồn nhìn anh, nhỏ giọng ngập ngừng nói.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy đi đến trước mặt cô, một đôi mắt tím lạnh lùng nhìn cô.

Viên Cồn Cồn nuốt nuốt nước miếng, dè dặt cẩn thận đưa hoa cho anh.

Hắc Viêm Triệt giật lấy bó hoa, nhìn cũng không nhìn mà tiện tay ném một cái, bó hoa xệt qua phóng theo một đường trên không trung, sau đó im lặng ‘nằm’ ở trong thùng rác..

Viên Cồn Cồn hơi không muốn nhìn thùng rác một chút, không nói gì.

"Hôm nay em sẽ không có bánh ngọt." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Vì sao? !" Viên Cồn Cồn bắt mắt nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô một cái, xoay người ngồi lại trên ghế xoay.

Viên Cồn Cồn không cam lòng đi theo phía sau anh, "Anh không nói lý lẽ!"

"Ngày mai cũng không có." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Anh. . . . . Anh. . . . ." Viên Cồn Cồn nhìn anh, tức đến đỏ mặt.

"Sao hả?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn thờ phỉ phỉ nói anh nửa ngày, cuối cùng giậm giậm chân, ngồi lại vị trí của mình.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, không để ý cô.

10 giờ tối, phòng sách.

"Chủ nhân, đây là tài liệu của Ninh Trí Viễn." Á Tư để một túi giấy màu vàng lên trên bàn.

Hắc Viêm Triệt mở ra, nhìn nhìn, một lúc sau, "Ngày mai điều cậu ta đến Canberra*."

*Canberra: Thủ đô nước Úc..

"Chức vụ gì ạ?" Á Tư nhẹ giọng hỏi.

"Thăng một cấp, tăng lương năm vạn." Hắc Viêm Triệt buông tài liệu ra, đứng dậy rời đi.

Á Tư cầm lấy tư liệu nhìn nhìn, nhỏ giọng nói "Đúng là người có tài, chủ nhân thật đúng là ‘thưởng phạt rõ ràng’, tuy rằng ghen nhưng cũng không mù quáng, tôi còn cho rằng ngài ấy sẽ xé xác cậu ta."

Nhà Tư giật giật khóe miệng, không nói gì.

Phòng ngủ chính..Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Viên Cồn Cồn rầu rĩ không vui xem TV, tai nhọn nghe được tiếng mở cửa, nhìn nhìn người đàn ông xinh đẹp đang đi tới, giận dỗi xoay lưng lại, dùng chăn mỏng che đầu.

Hắc Viêm Triệt không để ý đến hành động trẻ con của cô, đi thẳng vào phòng tắm.

Sau đó không lâu, không còn tiếng trong TV, ánh sáng xung quanh cũng không có, giường lớn mềm mại rõ ràng là đã lún xuống một chút, Viên Cồn Cồn tức giận di chuyển đến mép giường, buồn bực không hé răng.

"Muốn bị tôi đá xuống?" Giọng nói lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt truyền đến, trong bóng đêm có vẻ rất trong trẻo lạnh lùng .

Viên Cồn Cồn chếp chếp miệng, không tình nguyện xô dịch vào bên trong.

Hắc Viêm Triệt duỗi cánh tay ra, cô liền bị kéo vào trong lòng anh, "Dám bộc phát tính cách tiểu thư với tôi hả ?"

Viên Cồn Cồn sùng sốt, không nói gì.

"Câm rồi hả ?" Hắc Viêm Triệt không vui lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn vẫn không hé răng.

Hắc Viêm Triệt kim chặt cái ót của cô, hôn lên môi đỏ mọng của cô.

"Úm . . . ." Viên Cồn Cồn vùng vẫy, liền nhanh chóng xui lơ ở trong lòng anh.

Kết thúc nụ hôn, Hắc Viêm Triệt còn chưa thỏa mãn cắn cắn môi của cô, nhàn nhạt nói "Không cho nhận hoa của người khác."

Viên Cồn Cồn thờ hờn hờn nhìn anh, không nói gì.

"Đã hiểu?" Hắc Viêm Triệt há mồm cắn lên cổ của cô.

"Dạ. . . . ." Viên Cồn Cồn rụt rụt cổ, nhỏ giọng trả lời.

Hắc Viêm Triệt để lại dấu vết trên gáy trắng nõn của cô.

"Vậy bánh ngọt của tôi đâu?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

"Muốn ăn?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô, kéo khóe miệng lên.

"Đương nhiên muốn." Viên Cồn Cồn ai oán nói.

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt vươn tay nắm giữ nơi mềm mại của cô, nhẹ giọng nói " ‘Bánh bao’ nhân ‘đậu đỏ’, em cúi đầu là có thể ăn."

Viên Cồn Cồn giật mình kêu lên một tiếng, phản ứng kịp thì mặt đỏ bừng.

"Kỳ lạ, sao trên ‘bánh bao’ còn có một chút ‘má hồng’? Ai thoa lên vậy?" Hắc Viêm Triệt cười khê hiếm thấy, bàn tay to tà ác bóp bóp bên trái, xoa xoa bên phải, đối với hai cái 'bánh bao' 'béo mập' này là yêu đến không muốn buông tay.

Viên Cồn Cồn vắn vẹo không yên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như quả cà chua, "Không muốn. . . . ."

"Không muốn cái gì? Không muốn ăn bánh ngọt?" Hắc Viêm Triệt kéo khóe miệng lên, ngắm nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô trong bóng tối.

Viên Cồn Cồn muốn kéo tay anh ra, lại bị anh gắt gao kim chặt, không cách nào nhúc nhích, vẻ mặt sột rượt.

"Tiểu Bàn, tôi đói bụng phải làm sao bây giờ?" Giọng nói từ tính của Hắc Viêm Triệt mang theo sức quyến rũ lòng người.

Viên Cồn Cồn tránh không thoát, hơi xấu hổ và giận dữ nói "Vậy anh cúi người, ăn ‘xúc xích’ của anh đây!".Mời các bạn sang web Doc Truyện . o ,r, g đọc nhé

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, hơi không dám tin những lời này là từ miệng của cô nói ra, buông nơi mềm mại của cô ra, véo một cái lên mông nhỏ của cô, "Ai dạy em?"

Viên Cồn Cồn bị đau kêu lên một tiếng, đỏ mặt meo meo nói "Cái này cũng cần dạy à, cho dù tôi ngốc, tôi cũng biết rõ cấu tạo giữa nam và nữ, biết cái gì gọi là hôn môi, cái gì gọi là yêu, tôi còn biết mỗi buổi sáng cái cứng rắn của anh gọi là phản ứng cương cứng."

Hắc Viêm Triệt cười lên tiếng, hôn một cái lên khuôn mặt non nớt của cô, "Cũng không ngu ngốc."

Viên Cồn Cồn vươn tay ôm mặt mình, tự động cho rằng những lời này là khích lệ, nhỏ giọng nói, "Thiếu gia, ngày mai muốn ăn bánh ngọt."

"Không cho." Hắc Viêm Triệt lại hôn một cái lên mặt cô.

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn không vui bĩu môi.

"Không vì sao.". Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

"Vậy ngày mốt?" Viên Cồn Cồn thất vọng meo meo.

"Nói sau." Hắc Viêm Triệt buộc chặt cánh tay, để cô càng gần sát anh hơn.

Viên Cồn Cồn nói thầm vài câu, ở trong lòng anh giật giật vài cái, tìm một vị trí thoải mái nhất, thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, trên mặt là dịu dàng hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 72: Rõ ràng là lỗi!

Đã từ bởi DocTruyen.Org

12 giờ trưa, Viên Cồn Cồn bỏ bút máy trong tay xuống, chạy đến trước mặt Hắc Viêm Triệt kéo lấy tay áo của anh, đôi mắt trong suốt nhìn anh chăm chăm mà không nói chuyện.

Hắc Viêm Triệt ngẩng đầu nhìn cô, khép tài liệu trong tay lại, bế cô lên trên chân.

"Thiếu gia, đã đến giờ nghỉ trưa, tôi đói bụng, bụng cũng xẹp xuống rồi." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo, cầm lấy bàn tay to của anh để lên trên bụng của mình.

Hắc Viêm Triệt sờ sờ, thờ ơ nói "Rõ ràng là lỗi."

Viên Cồn Cồn chép chép miệng, bất mãn nhìn anh, "Anh có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Hắc Viêm Triệt cầm thịt ở bụng của cô lên, cười lạnh nói, "Vừa bóp liền thành một viên tròn."

Viên Cồn Cồn cô đơn rũ bả vai xuống, hất tay anh ra rồi tuột xuống khỏi chân anh, im lặng bước về chỗ ngồi của mình.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy ra một hộp thức ăn lớn, bỏ xuống trên bàn của cô, nhàn nhạt nói, "Đi hâm nóng mới được ăn."

Viên Cồn Cồn nhìn thấy hộp thức ăn thì tất cả không vui liền biến mất sạch sẽ, tươi cười rạng rỡ nhìn anh, "Thiếu gia anh thật tốt, tôi đi hâm nóng, anh chờ tôi."

"Hôm nay em tự ăn một mình." Hắc Viêm Triệt đi đến chỗ ngồi của mình, cầm lấy áo khoác trên ghế xoay mặc vào gọn gàng, đi tới cửa, Á Tư và Nhã Tư theo sát phía sau.

"Anh đi đâu?" Viên Cồn Cồn ôm hộp thức ăn, hơi thất vọng.

"Ký hợp đồng." Hắc Viêm Triệt đi đến trước mặt cô, néo néo mặt cô, nhàn nhạt nói "Không được lên ăn bánh ngọt, em vi phạm thì tự gánh hậu quả "

Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng một cái, ngoan ngoãn gật gù đầu "Vậy anh về mau một chút."

"Ừ." Hắc Viêm Triệt vỗ nhẹ lên đầu cô, xoay người đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn hộp thức ăn lớn trong lòng, không biết vì sao, đột nhiên không còn thèm ăn nữa...

12 giờ 20 phút, Viên Cồn Cồn vừa xem phim vừa ăn cơm trưa, tinh thần không yên luôn nhìn phía cửa, anh đã đi bao lâu rồi? Vì sao còn chưa trở về? Một tiếng nhạc vang lên, người nào đó nhìn nhìn đi động, nhấn phím nghe kích động gọi "Anh Duệ!"

"Ha ha, tiểu Cồn Cồn của anh luôn nhiệt tình như vậy." Trong điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ của Na Tịch Thịnh Duệ.

"Sao anh rảnh mà gọi điện thoại cho em vậy? Công ty không có nhiều việc bận sao?" Viên Cồn Cồn cười ngây ngô.

"Vậy em có nhớ anh không?".

"Đương nhiên có." Viên Cồn Cồn khẳng định.

"Vậy em xuống dưới đi, anh ở dưới lầu." Na Tịch Thịnh Duệ cười ngẩng đầu nhìn lên tầng cao nhất.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, vội vàng chạy ra khỏi văn phòng, "Em xuống đây, anh chờ em "

"Ừ, anh chờ em " Na Tịch Thịnh Duệ kéo khóa miệng lên, dịu dàng nói.

Viên Cồn Cồn vừa ra khỏi cửa lớn của tập đoàn Hắc Viêm, liền thấy bóng dáng tao nhã đứng ở cách đó không xa đang cười dịu dàng với cô.

"Anh Duệ." Viên Cồn Cồn vẫy vẫy tay với anh ta, cười ngọt ngào chạy tới, nhào vào trong lòng anh ta..Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô nhẹ giọng nói "Anh dẫn em đi ăn cơm, có chuyện nói với em"

"Được, nhưng mà lát nữa phải vào làm, chúng ta đi ăn ở gần đây đi, ở đây có quán cà phê, bên trong có bánh trứng việt quất ăn rất ngon." Viên Cồn Cồn vui vẻ nói, không đợi anh ta trả lời, liền dắt tay anh ta đi về phía trước.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn bàn tay nhỏ bé đáng yêu cầm chặt tay anh ta, không nói gì, lặng lẽ bước đi.

Quán cà phê Tinh U.

"Anh Duệ, rất xin lỗi chuyện lần trước, thiếu gia không cố ý, anh ấy có bệnh lạ, không thể tiếp nhận người khác chạm vào, ai chạm tới anh ấy thì anh ấy sẽ đánh người theo phản xạ, anh còn đau không?" Viên Cồn Cồn ngược ngung nhìn Na Tịch Thịnh Duệ.

Đôi mắt sắc bén của Na Tịch Thịnh Duệ tối sầm lại, nhàn nhạt nói "Em là gì của anh ta? Dùng thân phận gì đại diện anh ta xin lỗi?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, hơi ngơ ngác nhìn anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ rũ lông mi xuống, tao nhã khuấy khuấy cà phê, cười cười "Nếu anh ta không thể tiếp nhận người khác chạm vào, vì sao em có thể chạm vào anh ta?"

"Bởi vì anh ấy chỉ không bài xích riêng một mình em, em là đặc biệt." Viên Cồn Cồn cười nói, trên mặt là vui vẻ không chút che giấu.

"Thật sao." Na Tịch Thịnh Duệ cầm lấy tách cà phê, nhấp một ngụm, giọng điệu bình thản không hề gọn sóng .truyện được copy từ DocTruyen . O r g

"Là thật, chỉ có em mới có thể tùy tiện chạm vào anh ấy đấy." Viên Cồn Cồn cầm lấy muỗng nhỏ, múc một miếng bánh trứng việt quất đưa vào trong miệng, cười đến ngọt ngào.

"Cồn Cồn, đối với anh thì em cũng đặc biệt." Na Tịch Thịnh Duệ kéo mắt kính xuống, đôi mắt sắc bén nhìn cô không chớp mắt.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngơ ngác nhìn ánh mắt của anh ta, không biết nên nói cái gì.

Na Tịch Thịnh Duệ đứng dậy ngồi vào bên cạnh cô, trong lúc cô không kịp phản ứng, kéo cô qua hôn lên môi trái tim của cô, mọi người xung quanh đều thấy nhưng không hề thấy lạ, bởi vì ở nước Mỹ, hôn môi ở trước mặt mọi người là một loại biểu hiện cho nhiệt tình, cũng không có người nào có ý kiến gì, người đàn ông Trung Quốc đẹp trai và cô gái Trung Quốc đáng yêu như vậy, thật là hình ảnh đẹp mắt hiếm có.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn trừng mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần sát bên cạnh, hoàn toàn bị dọa đến ngây người.

Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng mút môi của cô, nhắm mắt lại muốn công chiếm môi miệng của cô.. Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Viên Cồn Cồn phản ứng kịp, giãy dụa muốn lui lại, lại bị anh ta kìm chặt, không cách nào nhúc nhích, môi của cô bị anh ta cạy mở, lưỡi của cô bị anh ta cắn nhẹ, thậm chí cô có thể cảm nhận được hương cà phê nhàn nhạt trong miệng anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ không để ý đến giãy dụa của cô, cứng rắn đoạt lấy ngọt ngào trong miệng cô, mãi đến khi ánh mắt cô mơ màng, thờ hồn hên mới lui ra khỏi miệng cô, kéo khóa môi tà mị lên, nhẹ giọng nói, "Rất ngọt."

Viên Cồn Cồn ngu ngơ thờ phỉ phò, nhìn Na Tịch Thịnh Duệ trước mặt dường như đã thay đổi thành người khác, bị câu nói rất ngọt kia của anh làm cho đỏ mặt, ngập ngừng nói năng lộn xộn "Bánh... Bánh trứng làm ngon lắm, ngọt... ngọt mà không ngấy."

Na Tịch Thịnh Duệ cười nhẹ ra tiếng, vò rối tóc dài của cô.

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, hoàn toàn bị rơi vào trạng thái mê man...

Q.2 - Chương 73: Dẫn cô ấy trở về cho tôi!

"Còn Còn, anh sẽ xây dựng một vương quốc chỉ thuộc về em, không dựa vào sức mạnh của bất cứ ai, chỉ dựa vào chính mình, em có đồng ý làm hoàng hậu trong vương quốc đó không?" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, đôi mắt sắc bén giống như viên đá đen khóa chặt ánh mắt của cô.

"Hoàng... Hoàng hậu?" Viên Cồn Cồn cả lăm lăm lại.

"Nói cách khác là em có đồng ý làm vợ của anh không?" Na Tịch Thịnh Duệ kéo nụ cười khế, dùng ngón tay vuốt ve tóc dài mềm mại của cô.

"Vợ? !" Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt, khẽ gọi ra tiếng.

"Đúng, vợ, kết thành vợ chồng, chính là giống như vậy." Na Tịch Thịnh Duệ nắm một luống tóc dài của mình, lại nắm một luống tóc dài của cô, đan chúng nó lại với nhau, kéo ra tươi cười mê hoặc lòng người, kiên định nói, "Vĩnh viễn cũng không rời xa nhau."

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, nhăn mày lại "Như vậy thì làm sao đi được? Sẽ ngã chết, còn có ăn cơm, đánh răng, ngủ, đi nhà vệ sinh, nhiều chỗ phiền phức như vậy, ngộ nhờ anh muốn ăn cơm còn em muốn đi nhà vệ sinh thì phải làm sao?"

Nghe vậy, Na Tịch Thịnh Duệ nhủ mày, toàn bộ tình cảm trong lòng đã bị cô đánh nát, hai người cứ mắt to trừng mắt to như vậy, im lặng một lúc lâu, Na Tịch Thịnh Duệ cúi đầu khẽ cười ra tiếng, "Thật là phục em rồi."

Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu, ngây ngốc nhìn anh ta.

"Cồn Cồn, anh nên làm gì với em bây giờ?" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, thờ dãi.

"Cái gì mà làm gì..." Viên Cồn Cồn bị anh ta làm cho càng mơ màng, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

"Cồn Cồn, quên thân phận anh trai của anh đi, từ hôm nay trở đi, anh là Na Tịch Thịnh Duệ, em là Viên Cồn Cồn, anh là một người đàn ông, em là một phụ nữ, đừng xem anh là anh trai nữa, anh muốn chính là ở vị trí chồng của em, mà không phải là vị trí anh trai, em hiểu không?" Na Tịch Thịnh Duệ nghiêm túc nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, hơi không xác định nhìn anh "Ý của anh là, anh muốn lấy em sao?"

"Là cưới em. Không phải là lấy em?" Na Tịch Thịnh Duệ cười nói, anh ta dùng chính là câu hiệu lệnh, không có dùng từ nghi vấn.

"Em biết, nếu anh muốn cưới mẹ em, cha em còn không liều mạng với anh sao." Viên Cồn Cồn nói một câu không đầu không đuôi.

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, không biết nên nói cái gì...

"Nhưng mà anh Duệ, anh là anh trai của em mà." Viên Cồn Cồn nhíu nhíu đầu mày, nhỏ giọng nói.

"Vậy từ hôm nay trở đi hãy loại bỏ vị trí anh trai của anh đi." Na Tịch Thịnh Duệ ngồi lại chỗ cũ, cầm lấy tách cà phê đã nguội, nhấp một ngụm.

"Nhưng mà..."

"Cồn Cồn, em không cần phải vội trả lời anh, anh sẽ cho em thời gian, ba năm sau, em hãy trả lời câu hỏi này." Na Tịch Thịnh Duệ ngắt lời cô, giọng điệu hơi u tối.

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, không nói gì.

1 giờ 30 phút.

Hắc Viêm Triệt đi vào văn phòng, lại phát hiện thiếu đi bóng dáng của một com nắm, không vui nhíu mày lại, cầm điện thoại gọi một cú điện thoại, một lúc sau...

"Alo? Tìm Cồn Cồn sao?"

Hắc Viêm Triệt sững sốt, đôi mắt tím tối sầm lại, lạnh giọng nói "Cô ấy đâu?"

"Ha ha, cần phải xin phép anh sao?" Na Tịch Thịnh Duệ lạnh lùng kéo khóc miệng lên, tao nhả tựa lưng vào ghế ngồi.

"Chộc tôi không có lợi cho anh, chỉ làm cho cô ấy chịu khổ mà thôi." Khuôn mặt của Hắc Viêm Triệt không chút biểu cảm, nhìn như rất bình tĩnh.

"Anh dám!" Na Tịch Thịnh Duệ lạnh lùng nói.

"Anh hỏi cô ấy xem, tôi có dám hay không." Hắc Viêm Triệt cười cười, trong giọng nói toàn là khiêu khích châm chọc.

Hai tay của Na Tịch Thịnh Duệ cuộn lại, gần từng tiếng nói "Cô ấy và anh chỉ có 3 năm giao hẹn, đừng làm càn."

"3 năm hay là 30 năm, hoặc là 300 năm, đều là tôi quyết định, người làm càn là anh." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, trong giọng nói có khinh thường cũng có kiêu ngạo.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn nhìn hướng nhà vệ sinh, cúp điện thoại, để điện thoại lại chỗ cũ.

Hắc Viêm Triệt nghe tiếng cúp điện thoại, nặng nề ném điện thoại vào vách tường, lạnh giọng nói "Đi tìm, dẫn cô ấy về cho tôi."

Á Tư và Nhã Tư liếc nhau, đi ra ngoài, để lại con báo bị chọc giận, tư thế đứng tại chỗ chờ nổ tung.

*****

"A! Anh Duệ mau lên, em đã muộn, bị thiếu gia phát hiện liền thâm." Viên Cồn Cồn từ trong phòng rửa tay đi ra, trong lúc vô tình nhìn nhìn đồng hồ cổ điển trên tường, ngẩn người, lập tức gấp gấp nhảy dựng lên.

Na Tịch Thịnh Duệ nhũn nhũn đầu mày, lần đầu tiên lạnh giọng với cô "Ngồi xuống, ăn xong mấy thứ này."

Viên Cồn Cồn hơi sững sờ, hơi úy khuất nhìn anh ta "Nhưng mà em bị muộn rồi."

"Anh nói ngồi xuống, em không nghe anh nói sao?" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, đôi mắt sắc bén nghiêm túc không cho từ chối.

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, liền mất hồn, từ khi nào thì anh Duệ của cô trở nên giống thiếu gia như vậy....

"Ngồi xuống!" Na Tịch Thịnh Duệ lạnh giọng lặp lại, giọng điệu không kiên nhẫn.

Viên Cồn Cồn ngồi xuống theo bản năng, ngây ngốc nhìn anh ta.

"Ăn xong rồi đi, lãng phí đồ ăn là không đúng." Na Tịch Thịnh Duệ hài lòng nhìn động tác của cô, kéo nhẹ khóe miệng, dường như cứng rắn vừa rồi đều là ảo giác, mà anh ta vẫn là một người đàn ông dịu dàng tao nhã.

Viên Cồn Cồn cảm lấy miếng nhỏ, không ngừng nhét bánh ngọt vào trong miệng, thỉnh thoảng liếc trộm anh ta, bộ dáng rất đáng yêu.

Na Tịch Thịnh Duệ lẳng lặng nhìn cô, cũng không nói cái gì, chỉ chơi đùa mắt kính trong tay, bàn tay to siết chặt, mắt kính đắt tiền này liền bị hỏng, từ hôm nay trở đi, anh muốn làm chính mình....

1 giờ 50 phút, Viên Cồn Cồn bày ra vẻ đau khổ ăn hết tất cả bánh ngọt, trà sữa và kem, nhìn nhìn đồng hồ treo tường, giống như nhìn thấy cặp con ngูoi màu tím nhạt biến thành màu tím đậm, run rẩy một cái, sốt ruột nói "Anh Duệ em ăn xong rồi, chúng ta đi thôi."

"Ừ, ngúoi trở về đi." Na Tịch Thịnh Duệ nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 74: Anh khi dễ tôi!

Viên Cồn Cồn như lấy được đặc xá lớn đứng dậy đi đến trước mặt anh ta, theo thói quen muốn cong người hôn tạm biệt ở trên mặt anh ta, nhưng đột nhiên nhớ tới miếng lưỡi giao nhau lúc này thì cương cứng ngay tại chỗ, hơi xấu hổ meo meo "Anh Duệ em đi đây, anh đừng làm việc nhiều quá."

Na Tịch Thịnh Duệ vươn tay nâng mặt cô lên, hôn nhẹ xuống trên môi cô, nhìn nhìn bộ dáng ngu ngợ của cô, dịu dàng nói "Cồn Cồn, nhớ kỹ lời anh nói với em, đây không phải là đùa."

Viên Cồn Cồn vươn tay phủ trên môi của mình, đỏ mặt gật gật đầu.

"Đi đi." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ đầu của cô, nhẹ giọng nói.

"Tạm biệt anh Duệ." Viên Cồn Cồn vẫy vẫy tay, xoay người rời đi.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn theo bóng lưng cô rời đi, mãi đến lúc bóng dáng của cô biến mất, mới thu ánh mắt của mình lại, dựa lưng lên ghế, trong đầu vọng lại câu nói kia của Hắc Viêm Triệt, (3 năm hay là 30 năm, hoặc là 300 năm, đều là tôi quyết định, người làm càn là anh.), anh thích Cồn Cồn sao? Nếu không thì sẽ không có ham muốn chiếm giữ như vậy, nếu Cồn Cồn cũng thích anh, vậy mình làm tất cả còn có ý nghĩa gì không...

Viên Cồn Cồn vội vàng đi ra khỏi thang máy, vội vàng chạy về văn phòng, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện người nào đó chưa trở về, nhưng rõ ràng là ông trời không có nghe đến lời cầu nguyện của cô...

Hắc Viêm Triệt nóng nảy mở cửa ra, kết quả thấy một bóng dáng quen thuộc thờ hớn hên đang chạy tới gần mình, lạnh lùng kéo khóa miệng lên, đứng tại chỗ nhìn cô

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, sau khi nhìn thấy con ngươi màu tím đậm của anh, không khỏi lui về sau mấy bước, nhỏ giọng thì thào nói "Thiếu... Thiếu gia, anh đã về rồi."

"Em chết chắc rồi." Hắc Viêm Triệt cười lạnh phun ra bốn chữ.

Viên Cồn Cồn nuốt nuốt nước miếng, muốn chạy đi, nhưng vừa chạy được vài bước, đã bị người ta xách lên đưa vào văn phòng, cửa bị đóng lại thật mạnh, người ngoài cửa không khỏi đồng tình với thư ký 'Viên', tuy rất muốn cứu cô, nhưng có lòng mà không có sức, cho nên... Ông trời hãy phù hộ cho cô, Amen...

"Tôi sai rồi, xin lỗi thiếu gia, đừng đánh tôi." Viên Cồn Cồn bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn than khóc thảm thiết, hai tay ôm chặt đầu, dè phòng nhìn về mặt tức giận của Hắc Viêm Triệt.

"Em đi đâu hả ?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng hỏi.

"Tôi... Tôi..." Đáng lẽ Viên Cồn Cồn muốn nói đi ăn bánh ngọt, nhưng nhớ đến trước lúc anh đi có nói câu vi phạm tự gánh lấy hậu quả, lòng tơ liền dựng đứng lên.

"Nói!"

"Tôi... Tôi chỉ đi dạo phố, không có ăn cái gì." Viên Cồn Cồn lo lắng nói.

Đôi mắt tím của Hắc Viêm Triệt híp lại, "Dạo phố?"

"Thật, tôi không có ăn cái gì." Viên Cồn Cồn giơ lên tay để bên tai, làm ra bộ dáng tôi có thể thề.

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt kéo lấy tóc dài của cô, không để ý cô kêu đau, kéo cô đi thẳng vào phòng trong.

Trong phòng trong, đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen . o r g](#)

"A..." Viên Cồn Cồn bị anh thô lỗ ném lên trên giường, còn đàn hồi lên xuống, không cho cô có cơ hội nói chuyện, anh đè cô ở dưới thân thể, thô lỗ xâm chiếm miệng của cô. "Ừm..."

Hắc Viêm Triệt ngấu nghiến hôn cô, hung hăng cắn nát môi dưới của cô, cho đến lúc mùi máu tươi lan tràn ở trong miệng cô và anh.

"A..." Viên Cồn Cồn nhăn mày lại, khóc lên.

Hắc Viêm Triệt không để ý đến nước mắt của cô, bắt lấy cổ áo của cô, hai tay vừa dùng sức, quần áo liền bị biến thành vải rách...

Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt, rất rõ ràng là đã bị anh dọa.

Hắc Viêm Triệt gắt gỏng lôi kéo vật thể màu đen bao lấy nơi đầy dẫy của cô, làm ngoi vết thương trên người cô vì bị anh kéo mạnh mà ra.

"Đừng mà thiếu gia! Đừng như vậy... Hu hu, anh làm sao vậy..." Viên Cồn Cồn khóc nói, rất sợ bộ dáng anh lôi kéo áo lót của mình.

Tay trái của Hắc Viêm Triệt kim chặt tay của cô, hơi kéo lên một chút, tay phải cời bỏ móc cài sau lưng cô, vì thế, một đồi núi cao đầy dẫy không che lấp cứ hiện ra ở trước mắt anh như vậy.

"Hu hu... Đừng." Viên Cồn Cồn đỏ mặt, không còn sức thì thào.

Hắc Viêm Triệt vươn tay bắt lấy một bên mềm mại của cô, sức tay lớn làm cho cô lắc đầu kêu khóc.

"Đau quá... Thiếu gia, đau quá." Viên Cồn Cồn giống như động vật nhỏ bị người khác ngược đãi, tiếng nức nở làm người ta không nổi.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, vươn tay đến giữa hai chân của cô, xé nát miếng vải nho nhỏ kia.

"Thiếu gia! Tôi sai rồi, tôi nói dối, tôi không phải đi dạo phố, tôi đi ăn bánh ngọt, hu hu, đừng như vậy, tôi biết sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi." Viên Cồn

Cồn hét lớn tiếng, nước mắt biến thành hạt chuỗi trượt xuống khuôn mặt.

Hắc Viêm Triệt ngừng tay, lẳng lặng nhìn bộ dáng sợ hãi của cô.

"Hu hu, tôi sai rồi, anh Duệ nói muốn dẫn tôi đi ăn cơm, tôi sợ đi quá xa sẽ không về kịp, cho nên, hu hu... Cho nên tôi liền dẫn anh ấy đi đến quán cà phê Tinh U ở gần đây, hu hu... Trong lúc không nhận được... Không nhận được liền ăn bánh ngọt, tôi không phải cố ý, thật..." Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa nói nhỏ.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu, vì lý do này mà cô nói dối?

Hai tay của Viên Cồn Cồn che ngực, lúu rúu nỉ non, bộ dáng điềm điềm đáng yêu làm cho Hắc Viêm Triệt hơi phiền chán.

"Câm miệng!"

Viên Cồn Cồn run run một chút, cắn chặt môi dưới không dám phát ra tiếng nữa.

"Tôi đã nói không cho em gặp Na Tích Thịnh Duệ nữa." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, trong giọng nói có tức giận cũng có không cho phép cãi lại. Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

"Nhưng... Nhưng mà tôi không có đồng ý mà." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng ngập ngừng.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, bắt đầu tỏa ra hơi lạnh.

Viên Cồn Cồn bị anh nhìn làm cho trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố lấy hết can đảm khóc meo meo nói "Tôi... Tôi lên ăn bánh ngọt là không đúng, nhưng thiếu gia cũng không nên khi dễ tôi như vậy, Anh... Nếu anh còn khi dễ tôi như vậy, tôi... Tôi liền nói cho cha nghe."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 75: Viên Cồn Cồn bùng nổ!

Hắc Viêm Triệt kéo khõe miệng châm chọc, "Em đi đi, tôi dẫn em đi."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, khóc đến không thở nổi.

Hắc Viêm Triệt xuống khỏi người cô, kéo cô lên liền dẫn cô ra bên ngoài, Viên Cồn Cồn sợ tới mức khóc thét lên "Tôi... Tôi không có quần áo."

"Không cần mặc, cứ đi như vậy, đây là chứng cứ." Hắc Viêm Triệt kéo cô ra khỏi phòng.

Không biết Viên Cồn Cồn lấy sức từ đâu ra mà đẩy anh ra một cái, hai tay ôm ngực kêu khóc "Thiếu gia biến thái, tôi chán ghét anh, vì sao anh phải khi dễ tôi như vậy, cho dù tôi là nữ giúp việc thì tôi cũng có tôn nghiêm mà, hu hu... Tôi chán ghét anh."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, lúc này, toàn bộ phần trên của cô đều lộ ra, chỉ có hai cái tay che 'cảnh đẹp' trước ngực, phía dưới cơ thể là một lớp vải bị xé rách, nhìn như bị người ta cưỡng bức... Vừa mở miệng muốn nói cái gì đó, cửa đã bị mở ra, Á Tư và Nhã Tư đứng ở ngoài cửa, vì thế, bầu không khí liền cứng ngắc...Điền.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Mặt Viên Cồn Cồn đầy nước mắt nhìn người ở ngoài cửa, hoàn toàn hóa đá.

Về mặt của Á Tư và Nhã Tư cứng ngắc nhìn cô, cũng hóa đá rồi.

"Cút đi!" Hắc Viêm Triệt rống dữ, kéo Viên Cồn Cồn ôm vào trong ngực, che 'cảnh đẹp' lại.

Á Tư và Nhã Tư nhanh chóng bay ra khỏi phòng đóng cửa lại, cảm thấy lo lắng cho số phận sau này của mình...

"A ! ! ! ! ! !" Viên Cồn Cồn chậm chạp thét chói tai, không biết là do nóng hay tức giận, trên mặt đã đỏ ửng.Điền.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Hắc Viêm Triệt ôm cô, cau mày, con ngươi màu tím đậm biểu hiện anh không vui.

"Đều tại anh! Đều tại anh! Bị nhìn thấy rồi! Hắc Viêm Triệt, tôi hận anh chết đi được!" Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa đánh đấm Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt im lặng không hé răng, để mặc cô trút giận.

"Tôi hận anh! Đồ Biến Thái!" Viên Cồn Cồn đẩy anh ra, khóc chạy vào phòng trong, 'Rầm' một tiếng cửa đóng sầm lại.

Hắc Viêm Triệt đứng tại chỗ, phiền chán túm lấy tóc, đấm mạnh vào vách tường, bắt đầu từ lúc nào, cô lại dám đối với anh như vậy, con bé ú chết tiệt!

1 tiếng đồng hồ trôi qua, Hắc Viêm Triệt cảm tài liệu nhưng không hề nhìn một chữ nào.

2 tiếng đồng hồ trôi qua, Hắc Viêm Triệt cảm bút máy nhưng không viết ra được một chữ nào.

3 tiếng đồng hồ trôi qua, Hắc Viêm Triệt không thể nhìn được nữa cảm chìa khóa phòng trong đi đến trước cửa phòng, lạnh giọng nói "Viên Cồn Cồn, mở cửa."

Đợi một lúc lâu, không phản ứng

"Có nghe thấy không, đừng khiêu chiến kiên nhẫn của tôi."

Vẫn không phản ứng. Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Hắc Viêm Triệt hơi sốt ruột dùng chìa khóa mở cửa ra, kết quả liền thấy một com nầm ôm gối đầu cuộn tròn thành một cục, chắn mỏng chỉ che phủ đến eo của cô, cơ thể trắng nõn, đầu vai mướt mà, tất cả đều lộ ra bên ngoài, nhưng hai bên mềm mại lại bị gối đầu che mất, nhẹ nhàng thờ ra, nhẹ chân bước qua, nhìn nhìn khoe mắt cô vẫn còn vương nước mắt và ngón tay cái bị cô ngậm vào miệng, không nhìn được vрон tay vuốt nhẹ mái tóc đen mềm mại của cô, cô như vậy rất giống một thiên sứ rơi xuống thế gian, hơn nữa còn mới bị người ta khi dễ, rất đáng yêu, Hắc Viêm Triệt bị ý nghĩ này làm cho giật mình, Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn. cái gì mà thiên sứ, sao anh có thể so sánh cô nhóc vừa ngốc nghếch vừa béo ú thành thiên sứ, cho dù phải, thì cô cũng là một thiên sứ béo ú chưa trưởng thành! Trong đầu liền hiện ra hình ảnh cô bay bay giữa không trung, sau lưng là một đôi cánh nhỏ buồn cười, trên thân thể béo ú bày ra khuôn mặt làm người ta muốn khi dễ, còn phe phẩy cái cánh ngây ngốc nói (thiếu gia, tôi muốn ăn bánh ngọt.) Hắc Viêm Triệt kéo khoe miệng lên, vỗ nhẹ lên vai trần của cô, cúi đầu gọi "Tiểu Bàn."

Viên Cồn Cồn giật giật, tiếp tục ngủ.

"Tiểu Bàn, thức dậy đi làm!" Hắc Viêm Triệt đẩy đẩy bờ vai của cô, anh thích nhìn bộ dáng cô nhắm mắt lại, cau mày tự thi thảm.

Viên Cồn Cồn cau mày, không biết cái miệng nhỏ nhắn đang nói nhỏ cái gì, chỉ thấy cô vui mặt vào gối đầu để mặc anh đẩy, chỉ là không tỉnh lại.

"Viên Cồn Cồn, thức dậy." Hắc Viêm Triệt vừa véo vừa vỗ cô đến ngien.

Viên Cồn Cồn mặc kệ anh, tiếp tục ngủ say.

Hắc Viêm Triệt nằm lên giường, kéo gối đầu của cô ra, chò cô ngã vào lòng mình.

Quả nhiên, Viên Cồn Cồn vрон tay sờ soạng một lúc, tự nhiên chui vào trong lòng anh, tìm vị trí thoải mái, còn thờ dài thỏa mãn.

Hắc Viêm Triệt kéo chắn mỏng che bả vai bị lộ ra ngoài của cô, lẳng lẳng ôm cô, lẳng lẳng nhìn cô, anh nghĩ, bây giờ anh có thể hiểu vì sao Hắc Viêm Tước không thích lòng dạ của Khẩu Lê Lạc để ở trên người người khác, cho dù là con trai mình cũng không được, bởi vì bây giờ anh tràn đầy cảm xúc đó.... Viên Cồn Cồn, em thiên sứ béo ú này đã định trước là bị tôi giam cầm dưới cánh chim màu đen, em chấp nhận số phận đi.

6 giờ 28 phút chiều.

Viên Cồn Cồn thức dậy, vừa mở mắt ra đã thấy Hắc Viêm Triệt, bữu môi đẩy anh ra "Anh tránh ra!"

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, lạnh lùng nhìn cô.

Viên Cồn Cồn nhìn ánh mắt quen thuộc này, ủy khuất đến hốc mắt đỏ lên, xoay người đưa lưng về phía anh, cuộn tròn cơ thể lại. Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Hắc Viêm Triệt không vui kéo cô qua, nhìn hốc mắt hồng hồng của cô lạnh giọng nói "Em còn khóc nữa liền ném em ra ngoài."

Viên Cồn Cồn che mặt, cắn chặt môi dưới không phát ra tiếng, nhưng bả vai run run vẫn bán đứng cô.

Hắc Viêm Triệt nhú mày, cố gắng nhẹ giọng nói "Cũng đã như vậy rồi, còn khóc cái gì."

"Đều tại anh làm hại... Sau này tôi phải đối mặt với họ như thế nào... Đều tại anh... Hu hu..." Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa meo meo, tiếng khóc yếu ớt, giống như con thú nhỏ bị thương.

Hắc Viêm Triệt ôm cô, theo bản năng vuốt nhẹ sống lưng của cô, "Kêu bọn họ biến đi, được chưa? Không được khóc."

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, không nói chuyện.

"Vậy móc mắt bọn họ ra?" Hắc Viêm Triệt hung ác đưa ra đề nghị.

Viên Cồn Cồn khóc càng lớn tiếng hơn, "Anh bệnh thần kinh."

Mong các bạn ghé thăm nhà DocTruyen.0-R-G để có có chương mới hơn

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 76: Mặc vào sẽ không đẹp nữa

"Em nói cái gì?" Hắc Viêm Triệt không vui véo một cái ở trên mũi cô.

"Đều tại anh, đều tại anh làm hại, hu hu..." Viên Cồn Cồn khóc nói lại những lời này.

Hắc Viêm Triệt bực dọc buông cô ra, xuống giường đi ra ngoài, một lúc sau lại đi vào, đặt kem pudding ở đầu giường, sau đó ôm cô nhóc đang khóc không ngừng ngồi dậy, nhàn nhạt nói "Đừng khóc, mặc quần áo rồi ăn bánh ngọt."

Hai tay Viên Cồn Cồn ôm ngực, ủy khuất nhìn anh "Làm gì có quần áo, đều bị anh xé nát rồi."

Hắc Viêm Triệt đặt cô ở trên giường, đứng dậy đi đến tủ quần áo cầm lấy một cái áo màu đen đưa cho cô, không nói gì.

"Cái đó đâu... Tôi không thấy." Viên Cồn Cồn khóc meo meo nói.

"Cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu, nghe không hiểu.

Viên Cồn Cồn cúi đầu nhìn nhìn tay che phủ ngực của mình, lại nhìn nhìn anh, vẻ mặt ủy khuất.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, bắt đầu đất tìm kiếm món đồ 'đó' ở trên mặt đất, tìm cả buổi cũng không tìm được, nhanh nhẹn xốc chân lên, kết quả nhìn thấy cái áo lót màu đen lằng lằng nằm ở một chỗ rất gần Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, vừa khóc vừa thì thào "Bị đè đẹp rồi..."

Hắc Viêm Triệt cau mày lạnh giọng nói "Chính em đè đẹp."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, vẻ mặt không vui.

Hắc Viêm Triệt hít vào một hơi, ép giọng của mình nhẹ lại, nhàn nhạt nói "Mặc vào sẽ không đẹp nữa."

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn đỏ mặt.

"Nhanh lên!" Hắc Viêm Triệt nhận ra mình đã nói cái gì, không vui xoay người lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn lau nước mắt, lấy cái áo lót bị đè đẹp, vò nặn, sau đó mặc vào, lại lấy cái áo nam màu đen qua mặc lên trên người, lắc lắc tay áo dài dài, nhỏ giọng meo meo "Quá lớn."

Hắc Viêm Triệt xoay người nhìn cô, chỉ thấy cô vươn tay nhỏ bé bị tay áo che phủ về phía anh, vẻ mặt ngớ ngẩn, lông mi ướt át và cái mũi hồng hồng, giống như đang dụ dỗ người khác khi dễ cô.....

"Thiếu gia?" Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, nhỏ giọng gọi Hắc Viêm Triệt hơi mất hồn.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, ngồi lên trên giường ôm cô vào trong ngực, mới phát hiện dưới người cô còn treo một cái váy rách nát, vươn tay kéo một cái, kéo nó ra khỏi thân thể của cô, lộ ra hai đùi trắng nõn đều đặn.

Viên Cồn Cồn khó chịu vịn vịn, ngẩng đầu đáng thương tội nghiệp nhìn anh "Móng lạnh lạnh, tôi muốn quần lót."

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, cầm lấy kem pudding trên đầu giường nhét vào trên tay cô, lạnh giọng nói "Em cầm miệng."

Viên Cồn Cồn có ăn thì chuyện gì cũng có thể bàn bạc, mở nắp hộp kem pudding ra, lấy muỗng nhỏ bên trong ăn từng chút từng chút một, nín khóc.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng ngây ngô của cô, càng giữ vững quyết định muốn giam cầm cô ở bên cạnh, ai biết cô có thể vì miếng ăn mà bán chính mình hay không... Anh thu nhận giúp đỡ cô, coi như làm là làm việc thiện tích đức.

"Còn muốn..." Sauk hi Viên Cồn Cồn ăn xong còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, đưa hộp không cho Hắc Viêm Triệt..

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nhìn ánh mắt của anh, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên "Anh nói sau này tôi làm sao gặp người khác được, đều là lỗi của anh, đều là do anh không tốt..."

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, ném cô lên trên giường nhàn nhạt nói "Em từ từ khóc." Nói xong xoay người rời đi.

"Anh đi đâu?" Viên Cồn Cồn sốt ruột hét.

"Về nhà." Hắc Viêm Triệt nói cũng không quay đầu lại.

"Tôi cũng phải về nhà, tôi không muốn ở lại trong đây một mình." Viên Cồn Cồn nhảy xuống giường, chạy đến bên người anh túm chặt tay áo của anh.

"Em ở lại đây." Hắc Viêm Triệt kéo tay cô ra nhàn nhạt nói.

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn lại túm chặt tay áo của anh..

"Em quá ồn." Hắc Viêm Triệt lại kéo tay cô ra lần nữa.

"Tôi muốn về nhà với anh..." Viên Cồn Cồn sốt ruột ôm lấy eo anh từ phía sau, bày ra tư thế nếu anh không dẫn tôi đi thì anh cũng đừng mong đi.

"Không khóc liền dẫn em đi." Ở góc độ cô không nhìn thấy, Hắc Viêm Triệt kéo khóe miệng lên, bởi vì câu tôi muốn về nhà với anh.

Viên Cồn Cồn rầu rĩ gật gật đầu, buông lỏng tay ôm anh ra, "Nhưng tôi không muốn đi ra ngoài như vậy, bị người ta thấy sẽ hiểu lầm."

"Vậy em liền ở lại đây!" Tâm trạng Hắc Viêm Triệt đang tốt nhưng khi nghe thấy những lời này liền tan thành mây khói, cô sợ người ta hiểu lầm? Sao lúc cô mặc áo của Na Tịch Thịnh Duệ về lại không sợ người ta hiểu lầm?

Viên Cồn Cồn ngẩn người, vành mắt đỏ lên xoay người trở lại trên giường, không nói một câu.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng ra khỏi phòng, 'Rầm' một tiếng cửa đóng sầm lại, để cô ở lại trong phòng.

Viên Cồn Cồn nhìn cánh cửa lớn đóng chặt, vừa ủy khuất vừa sợ hãi lui vào trong chăn, trong đầu là toàn bộ hình ảnh phim ma đã từng xem, máy đóng dấu sẽ tự động đóng dấu, không có người nhưng vẫn vang lên tiếng đánh chữ....Những thứ đó đều xảy ra ở công ty lớn...

9 giờ tối, phòng sách nhà họ Hắc.

Á Tư và Nhã Tư bị chủ nhân của đôi mắt tím trước mắt làm cho đáy lòng hốt hoảng, lòng tơ cũng dựng thẳng lên, đây... Muốn đánh muốn giết thì ngại nói một tiếng đi được không, đừng dùng ánh mắt u ám này để kích động tâm hồn yếu ớt của bọn họ chứ.

"Các người không biết gõ cửa?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Xin lỗi chủ nhân, vì chúng tôi không tìm thấy Cồn Cồn cho nên hơi lo lắng, quên mất lễ nghi." Á Tư khom người, chân thành tỏ vẻ là mình rất hối hận.

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta nở nụ cười lạnh như băng, "Đầu óc không dùng được nữa sao? Tôi giúp các người tỉnh táo lại."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bão Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 77: Em ở đây xem phim A?

Sau đó, trong phòng sách truyền ra tiếng đồ vật bị vỡ, nửa tiếng sau, Hắc Viêm Triệt tinh thần sáng khoái đi ra ngoài, cuối cùng thì tức giận tích tụ ở trong lòng cũng được giải tỏa ra theo 'vận động' kia... Trái lại là hai người đàn ông đẹp trai bị cái bàn cổ đề, cùng 'hy sinh' oanh liệt...

11 giờ tối, Viên Cồn Cồn dùng chăn bao bọc mình thật chặt, ngồi dựa vào đầu giường, âm lượng trên TV cũng mở rất lớn, trên TV là một người đàn ông đẹp trai và cô gái xinh đẹp cùng dây dưa với nhau, lột sạch quần áo, kích tình vuốt ve lẫn nhau, sau đó lại xuất hiện cảnh cảm ky. Viên Cồn Cồn trừng to mắt, trơ mắt nhìn vật thể hình côn cầm vào vật thể hình hang động ... Còn chưa phản ứng kịp, cô gái xinh đẹp trên TV liền phát ra tiếng rên như đòi mạng... Ngay lúc cô muốn chuyển kênh, 'rầm' một tiếng cửa mở ra, khuôn mặt của Hắc Viêm Triệt xanh mét đứng ở ngoài cửa, lạnh lùng nhìn cô.

"Thiếu gia?" Viên Cồn Cồn cứng đờ, vui vẻ xuống giường nhào vào trong lòng anh, thần kinh luôn căng cứng cũng được thả lỏng ra.

Hắc Viêm Triệt ôm cô, mới phát hiện 'tiếng rên' này không phải từ miệng của cô, lo lắng trong lòng rõ ràng đã thả lỏng, lập tức không vui đẩy cô ra lạnh giọng nói "Em ở đây xem phim A?"

"Không phải, tôi không biết TV có loại phim này, thật đó." Viên Cồn Cồn khăn trương lác lác đầu, vẻ mặt thật thà.

Tiếng rên trên TV càng lúc càng lớn, Hắc Viêm Triệt nhíu mày muốn tắt đi, không nghĩ tới hình ảnh bỗng thay đổi, truyền ra một tiếng hét thảm thiết, Viên Cồn Cồn vừa thấy liền sợ tới mức ngã ngồi ở trên mặt đất, cô gái xinh đẹp kia vốn đang hưởng thụ niềm vui sướng nguyên thủy nhất loài người thì mặt lại đầy máu, cái mũi không còn, một vùng máu thịt lẫn lộn, mà miệng của người đàn ông chuyển động trên người cô lại đang nhai nuốt cái gì đó...

Hắc Viêm Triệt tắt TV, ôm com nầm ngồi dưới đất bị dọa đến ngốc, nhàn nhạt nói "Còn dám xem hay không?"

Viên Cồn Cồn nắm chặt cổ áo của anh, nước mắt lưng tròng meo meo "Tôi muốn về nhà, tôi không muốn ở đây một mình."

Hắc Viêm Triệt ôm cô đi ra khỏi phòng.

"Đợi một chút, anh lấy chăn mỏng cho tôi quấn lại đi." Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nhìn anh meo meo nói.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày, không nói gì.

"Tôi không mặc quần lót, bị người ta thấy thì phải làm sao..." Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, đỏ mặt nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt ôm cô đi tới trước sofa, ném cô ở trên ghế sofa, chỉ chỉ cái túi lớn màu đen ở bên cạnh lạnh giọng nói "Cho em 2 phút." Nói xong xoay người qua.

Viên Cồn Cồn mở túi ra, mới phát hiện bên trong là quần lót và quần áo của cô, đỏ mặt nhanh chóng thay ra, ôm áo trong của anh thì thảo nói "Xong rồi."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô một cái, lập tức đi ra cửa.

Viên Cồn Cồn sốt ruột đuổi theo bước chân của anh, giữ chặt tay anh, meo meo "Chờ tôi."

Hắc Viêm Triệt quay đầu nhìn cô, bế cô lên đi ra văn phòng.

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

Hắc Viêm Triệt xoay người nhìn com nầm vẫn vui vẻ đi theo sau lưng anh, nhàn nhạt nói "Em muốn làm gì?"

"Tôi sợ..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng ngập ngừng.

"Cho nên?"

"Cho nên... Tôi đi vào tắm với anh, tôi mát xa cho anh." Viên Cồn Cồn lấy lòng nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt không nói gì, lẳng lặng bước vào phòng tắm.

30 phút sau, Viên Cồn Cồn đỏ mặt đi sau lưng anh đi ra khỏi phòng tắm, ngồi ở trên giường.

Hắc Viêm Triệt nhìn động tác chui vào chăn của cô, lạnh giọng nói "Đi tắm."

"Không... Sáng mai tắm." Viên Cồn Cồn lác lác đầu, không chịu đi.

Hắc Viêm Triệt không quan tâm cô từ chối, xách cô lên liền đi vào trong phòng tắm.

"Tôi không muốn ở đây một mình, anh ở lại với tôi." Viên Cồn Cồn giãy dụa ôm lấy cánh tay anh.

"Tôi ở lại với em?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, giọng điệu chế giễu.

Viên Cồn Cồn ngượng ngùng gật gật đầu.

"Dựa vào cái gì?"

"Bởi vì vừa nãy tôi cũng ở lại giúp anh tắm." Viên Cồn Cồn ôm cánh tay anh không chịu buông tay.

"Tôi xin em sao?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

Viên Cồn Cồn lác lác đầu.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Tôi đây xin anh có được không?" Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

"Không được."

"Hu hu... Thiếu gia... Thiếu gia, thiếu gia..." Viên Cồn Cồn giờ trò ngồi chồm hổ xuống dưới đất, tay nhỏ ôm chặt lấy chân thon dài của anh, vừa khóc vừa gào

"Anh không ở lại với tôi thì tôi sẽ chết đó, sẽ có nữ quý tộc dài từ trong bồn tắm vuron tay ra chìm chết tôi, sẽ có quý treo ngược đầu dọa chết tôi, van xin anh, xin anh thương xót mà ở lại với tôi đi, đại ân đại đức này trọn đời khó quên..."

"Em mới chính là nữ quý!" Hắc Viêm Triệt thô lỗ kéo cô đứng lên, không vui véo mạnh hai cái lên trên mông của cô, lạnh giọng nói, "Cho em 15 phút."

Viên Cồn Cồn che cái mông, vui vẻ gật gật đầu, đi vào phòng tắm thủy tinh, sau mấy tiếng sột soạt thì truyền đến tiếng nước chảy.

Hắc Viêm Triệt quay lưng lại, lạnh lẽo khinh bỉ chính mình.

10 phút sau, Viên Cồn Cồn quấn khăn tắm vội vàng kéo cửa thủy tinh đi ra ngoài, nhìn thấy bóng lưng của Hắc Viêm Triệt thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhỏ giọng nói "Thiếu gia tôi xong rồi."

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, đi ra phòng tắm, Viên Cồn Cồn vội vàng vui vẻ đuổi theo.

Viên Cồn Cồn thay áo ngủ xong thì chui vào chăn mông, nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt bên cạnh, nhẹ giọng gọi "Thiếu gia..."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, không nói gì.

"Hôm nay anh Duệ nói muốn tôi gả cho anh ấy." Viên Cồn Cồn làm ỏ ở trong lòng anh, nhẹ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt cứng đờ, lạnh lùng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 78: Gọi tên của tôi!

"Nhưng anh ấy là anh trai của tôi mà, tuy không phải ruột thịt nhưng từ nhỏ đến lớn trong lòng tôi anh ấy chính là một người anh trai tuyệt vời, dịu dàng, quan tâm, yêu thương tôi, từ trước đến giờ chưa từng nổi giận với tôi, tóm lại chính là tốt với tôi đến không thể tốt hơn, nhưng đột nhiên hôm nay anh ấy nói muốn cưới tôi, tôi cảm thấy rất kỳ lạ." Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu, về mặt mơ hồ.

Hắc Viêm Triệt không nói gì, chờ câu sau của cô.

"Anh ấy nói 3 năm sau tôi phải trả lời anh ấy, sau đó tôi nghĩ nghĩ, không phải 3 năm sau là lúc tôi phải về nhà sao, thiếu gia, tôi đi rồi anh có nhớ tôi hay không hả?" Viên Cồn Cồn nhìn Hắc Viêm Triệt, hơi không muốn.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, hôn lên môi trái tim của cô.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng than nhẹ mập mờ, mờ to hai mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ trước mắt, vuron tay ôm cổ của anh, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tuy anh luôn khi dễ cô, nhưng mà...cô cứ thích anh...

Sự đáp lại mềm dịu của cô không thể nghĩ ngờ đã kích thích lửa tình của anh, ôm sát thân thể của cô, nhẹ nhàng xoay chuyển, liền biến thành tư thế nam trên nữ dưới, môi của anh kề sát chặt chẽ môi của cô, lưỡi của anh triền miên chơi đùa lưỡi của cô, trong một lúc, căn phòng to lớn vọng lại tiếng than nhẹ mềm mại của cô gái, trong không khí đều mang theo cảm dỗ mập mờ.

"Ừm... Thiếu gia... Thờ..." Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng chống đẩy trên người Hắc Viêm Triệt, khuôn mặt căng lên đỏ bừng.

Hắc Viêm Triệt mờ to mắt, rời khỏi môi của cô..

Viên Cồn Cồn hít vào thở ra nhìn anh, không nói gì, trong mắt mang theo mơ màng hồn nhiên, vô cùng quyến rũ.

"Gọi tên của tôi." Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ mái tóc của cô, giọng nói khàn khàn mang theo quyến rũ say lòng người.

Viên Cồn Cồn trừng mắt nhìn, ngoan ngoãn gọi "Hắc Viêm Triệt."

Hiếm thấy được Hắc Viêm Triệt có tình cảm dịu dàng lại bị ba chữ này của cô phá hủy tan tành, thất bại lạnh nhạt nhìn cô .

Viên Cồn Cồn bị anh nhìn thì hơi chột dạ, nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói "Không đúng sao?"

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, trong mắt là băng lạnh chết người.

"Tên của anh không phải là Hắc Viêm Triệt sao..." Viên Cồn Cồn rụt rụt cổ, dè dặt cẩn thận nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô một lúc lâu, lạnh giọng nói "Gọi tôi Triệt."

"Triệt." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, ngoan ngoãn kêu ra yêu cầu của anh.

Hắc Viêm Triệt cúi người cắn một cái lên vành tai mượt mà đáng yêu của cô, từ trên người cô lật chuyển xuống, ôm cô vào trong lòng.

Viên Cồn Cồn sờ sờ vành tai của mình, nhỏ giọng meo meo, "Thiếu gia anh còn chưa trả lời tôi đấy, tôi đi rồi anh có nhớ tôi hay không?"

"Sẽ không." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, còn muốn chạy? Chờ anh chết cũng không thể.

Viên Cồn Cồn cứng đờ, nhẹ nhàng à một tiếng..

"Sau này gọi tôi là Triệt." Hắc Viêm Triệt chơi đùa tóc dài của cô, ra vẻ lơ đãng nói.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn dịu dàng nhìn anh.

"Ừm." Tâm trạng Hắc Viêm Triệt không tệ, trả lời.

"Ngày mai ăn bánh ngọt gì?" Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào ôm cổ của anh, vẻ mặt chờ mong.

Hắc Viêm Triệt nhũn mày dùng sức véo một cái lên mũi cô, lạnh giọng nói "Ngủ!"

Viên Cồn Cồn chếp chếp miệng, nghe lời nhắm mắt lại cọ xát ở trong lòng anh, tìm vị trí thoải mái chuẩn bị tiến vào giấc ngủ.

Hắc Viêm Triệt kéo kéo chăn mỏng đắp kín cho cô, cũng nhắm đôi mắt tím lại.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì hôm qua ngủ rất trễ, nên tinh thần Viên Cồn Cồn không tốt ru rú ở trong lòng Hắc Viêm Triệt, bị anh ôm đi xuống lầu, nhưng khi nhìn đến hai khuôn mặt không thể phân biệt là ai thì bị dọa đến tỉnh lại..

"Chủ nhân "

"Chủ nhân "

Mặt mũi của Á Tư và Nhã Tư bầm dập xoay người hành lễ.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt lên tiếng, ôm com nắm còn chưa ngủ tỉnh trong lòng ngồi xuống..

"Anh...Anh Á? Anh...Anh Nhã?" Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt cà lăm gọi.

"Chào Cồn Cồn." Ẩn ý nói ra cùng lúc.

"Chào...Chào...Các anh bị sao vậy?" Viên Cồn Cồn đã hoàn toàn quên mất xấu hổ ngày hôm qua.

Á Tư: "Ngã xuống đất."

Nhã Tư: "Đụng vào tường."

"Ách..." Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn bọn họ, cuối cùng là ngã hay là đụng.

Á Tư: "Đụng vào tường."

Nhã tư: "Ngã xuống đất."

"A?" Viên Cồn Cồn mở màng gãi gãi đầu, ngẩng đầu nhìn Hắc Viêm Triệt, "Thiếu gia..."

"Gọi tôi cái gì?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng cảnh cáo.

"Triệt..."

"Ừm".

"Bọn họ không sao chứ? Cuối cùng là bị sao vậy?" Viên Cồn Cồn kẻ sát vào lỗ tai anh nhỏ giọng hỏi.

"Bị cửa kẹt." Hắc Viêm Triệt cầm lấy ly sữa nóng nhấp nhẹ một ngụm, xác định không nóng mới nhét vào trong tay cô.

"Cửa có thể kẹt mặt lại thành như vậy sao?" Viên Cồn Cồn nhận ly sữa, hơi nghi ngờ nhìn anh.

"Em có thể thử một lần." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt trả lời.

"Nhưng mà..."

"Ít nói nhảm, ăn nhanh." Hắc Viêm Triệt đánh gãy 'chăm chỉ học hỏi' của cô, lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn chép chép miệng, nâng cái ly uống một hơi hết sạch, sau đó ngoan ngoan 'ăn thử' bữa sáng, sau đó đúc đến miệng Hắc Viêm Triệt, giống như thường ngày, mà đám người nữ giúp việc đã có khả năng miễn dịch đối với loại 'kích thích thị giác' 'rụng người' này từ lâu rồi, mọi việc chỉ cần có liên quan đến Cồn Cồn, mặc kệ thiếu gia làm ra hành động gì, đều có khả năng..

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 79: Báo tuyết chính là dì!

12 giờ trưa, Viên Cồn Cồn chuyển tài liệu xong thì vui vẻ cầm một hộp chocolate đóng gói khéo léo vừa đi vừa ăn, thấy người quen còn rộng rãi chia cho bọn họ, dọc đường cứ cười cười nhón nháo thông thả đi về văn phòng, sau khi tiếp xúc cái nhìn lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt, mới phản ứng kịp giấu cái hộp trên tay ra sau lưng, nhưng đã quá chậm rồi.

"Lấy ra." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn không tình nguyện đi qua, không muốn nhưng vẫn đưa cho anh.

Hắc Viêm Triệt nhận lấy cái hộp nhìn nhìn, mở ra, lấy một tờ giấy ở bên trong ra, một lúc sau... Chỉ thấy người nào đó kéo lên cười lạnh đáng sợ, giọng điệu rét lạnh, "Viên Cồn Cồn, em xem lời nói của tôi như gió thổi bên tai?"

"Không có mà." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu.

"Tôi đã nói không cho phép nhận đồ của cậu ta nữa." Hắc Viêm Triệt vỗ mạnh một cái trên bàn, khiến cho cái bàn 'phát ra tiếng'.

Á Tư tò mò nhìn miếng giấy trên bàn một chút, chỉ thấy phía trên có viết (Cồn Cồn, chocolate này tặng cho em, hi vọng em cũng giống như nó, mãi mãi là người đáng yêu ngọt ngào. Ninh Trí Viễn) chắc chắn, thật sự là không thể khinh thường sức hấp dẫn của Cồn Cồn, Ninh Trí Viễn đã bị điều đến Australia, còn nhớ mãi không quên đối với cô.

"Không đúng, anh nói chính là không cho nhận hoa của người khác." Viên Cồn Cồn bày ra vẻ mặt nghiêm túc phản bác lại.

Lời này vừa nói ra, hơi lạnh liền kéo tới, Hắc Viêm Triệt giống như máy điều hòa mạnh mẽ tản ra hơi lạnh khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

"Vốn... Vốn là vậy mà..." Viên Cồn Cồn lui về sau mấy bước, nhỏ giọng ngập ngừng.

Hắc Viêm Triệt phần nộ liền cầm lấy cái hộp ném ra cửa, mà thật khéo, cùng lúc đó có người mở cửa đi vào, người tới nhanh nhẹn tiếp được hộp chocolate anh ném tới, nhàn nhạt nói "Tổng giám đốc Hắc thật hăng hái."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn người tới, ngoảnh mặt làm ngơ, kéo Viên Cồn Cồn ôm lên trên đùi liền điên cuồng véo, con bé ú chết tiệt, dám chơi chữ với anh.

"A... Đau...Đừng..." Viên Cồn Cồn cau mày, quay tới quay lui giống như con cá chạch.

"Dừng tay!" Một giọng nữ dễ nghe truyền đến, Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn theo bản năng, vừa thấy liền sững sốt ngay tại chỗ, đẹp quá...Tóc dài màu trắng bạc, cái mũi khéo léo đứng thẳng, hình dạng môi đỏ mọng hoàn mỹ, cảm hơi nhọn, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, còn có cặp con ngươi màu tím nhạt kia, thật sự là rất đẹp...

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, lạnh giọng nói "Có chuyện gì?"

"Triệt nhi, sao con có thể khi dễ Cồn Cồn chứ." Khẩu Lê Lạc không đồng ý nhìn con trai của mình.

"Dì biết con sao?" Không đợi Hắc Viêm Triệt nói chuyện, Viên Cồn Cồn liền mở miệng hỏi.

"Đương nhiên là dì biết con rồi, con không biết dì sao?" Khẩu Lê Lạc cười cười, đi đến trước mặt cô.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, lúi vào trong lòng Hắc Viêm Triệt.

"Con nhìn kỹ lại xem." Khẩu Lê Lạc lộ ra nụ cười ngọt ngào với cô.

Viên Cồn Cồn nhìn bà, cặp con ngươi màu tím nhạt, môi đỏ mọng mang theo nụ cười này, còn có giọng nói mềm mại, hình như...

"Nghĩ không ra sao? Tiểu Cồn Cồn." Khẩu Lê Lạc vươn tay vuốt nhẹ đầu của cô, trong mắt chứa đựng cung chiêu và yêu thương.

"Đi...Lê?" Đường như Viên Cồn Cồn nhận ra môi đỏ mọng khẽ mở đầy quyến rũ này.

"Đúng vậy, thật thông minh." Khẩu Lê Lạc vui vẻ véo véo mặt cô, cô bé nhỏ mũm mĩm đáng yêu năm đó đã trở thành một cô gái xinh đẹp, thời gian trôi qua thật mau...

Viên Cồn Cồn mơ màng nhìn bà, dường như đang nhớ lại cái gì.

"Cồn Cồn, còn nhớ rõ con đã đồng ý với dì, phải làm vợ của con dì không?" Khẩu Lê Lạc cười nhẹ nói.

"Báo tuyết..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng thì thào.

Nghe vậy, Hắc Viêm Triệt cứng đờ, mắt tím nghiền cứu nhìn Khẩu Lê Lạc.

"Đúng vậy, dì chính là báo tuyết, báo tuyết chính là dò, Cồn Cồn còn nhớ rõ không?" Khẩu Lê Lạc thân nhiên cười nói.

Đột nhiên Viên Cồn Cồn đẩy Hắc Viêm Triệt ra, hưng phấn ôm Khẩu Lê Lạc "Dì Lê biến lại một lần đi."

Hắc Viêm Triệt cau mày, hơi không vui.

"Hôm nay không được, nhưng mà..." Khẩu Lê Lạc nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, thần lạng lẽ nói ở bên tai của cô.

"Sao? Thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn hơi ngạc nhiên nhìn Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, có loại dự cảm không tốt.

"Thật." Khẩu Lê Lạc cười gật gật đầu.

Viên Cồn Cồn nhìn Hắc Viêm Triệt, trong mắt chợt hiện hình trái tim sùng bái.

Hắc Viêm Triệt sừng sốt, im lặng không hề răng dựa lưng lên ghế, đây là có ý gì...

Đột nhiên Viên Cồn Cồn nhìn Khẩu Lê Lạc rồi nghĩ đến gì đó, "Đúng rồi, dì có tóc trắng mắt tím giống thiếu gia như vậy, các người là anh em sao?"

Nghe vậy, Khẩu Lê Lạc cười ra tiếng.

Mà Hắc Viêm Triệt vẫn không lên tiếng kéo bà vào trong ngực, nhìn khuôn mặt xanh mét con trai của mình, nhàn nhạt nói "Con già rồi."

Hắc Viêm Triệt thô lỗ kéo Viên Cồn Cồn qua, bóp chặt mặt của cô, tức giận nói "Em cần đi khám mắt lại."

"Đau..." Viên Cồn Cồn cau mày đẩy anh.

"Đi à mẹ của Triệt nhi." Khẩu Lê Lạc cười nói.

Viên Cồn Cồn cứng đờ, ôm chặt eo của Hắc Viêm Triệt, nhìn bà bằng vẻ bộ gặp quỷ, mở to hai mắt tròn tròn, vô cùng ngốc nghếch.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Viên Cồn Cồn cười gượng hai tiếng, nhìn Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt lườm cô một cái, sau đó nhìn cha mẹ của mình, "Có chuyện gì?"

Khẩu Lê Lạc lấy chiếc nhẫn đầu báo trên ngón tay cái bên trái đưa cho Hắc Viêm Triệt, nhẹ giọng nói "Đến lúc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 80: Vết máu người khác không nhìn thấy?

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn, không nhận.

Khẩu Lê Lạc đặt nó ở trên bàn, kéo ra tươi cười dịu dàng, "Nó là của con."

Hắc Viêm Triệt gật gật khoe miệng châm chọc, vẻ mặt khinh thường, "Từ trước đến giờ con đều không muốn."

"Mẹ biết, nhưng mà đây là số mệnh, Triệt nhi cũng hiểu rõ." Khẩu Lê Lạc dịu dàng nói, cũng không để ý đến tính xấu của anh.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn bà một chút, cầm lấy nhẫn trên bàn nhét vào trong tay Viên Cồn Cồn, giữ chặt đầu cô hôn lên môi trái tim của cô.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn ngẩn người, mặt đỏ giãy dụa, đến khi mùi máu tươi truyền vào trong miệng, không đợi cô phản ứng kịp thì đầu lưỡi đã đau xót, làm cô đau kêu ra tiếng "Ừm... Đau".

Hắc Viêm Triệt buông cô ra, trên môi mỏng hoàn mỹ máu của cô và anh, đỏ tươi kỳ dị mà lời cuồng, Viên Cồn Cồn quên hít thở, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt lau vết máu trên môi, vươn ngón tay máu dán lên cái trán của Viên Cồn Cồn, nhẹ nhàng vẽ lên, không biết là đang viết cái gì.

Viên Cồn Cồn bị vẻ mặt nghiêm túc của anh thu hút, chăm chú nhìn anh, hoàn toàn bỏ qua hành động quái lạ của anh.

"Đeo cho tôi." Hắc Viêm Triệt vươn ngón tay cái bên trái ra, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhẫn nhỏ như vậy... Đeo vào được sao? Nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đẹp chiếc nhẫn đặc biệt vào ngón tay cái của anh, cũng không biết vì sao, nhẫn này vừa nhìn thì có kích cỡ nhỏ nhưng lại thuận lợi đeo vào trên tay anh, cùng lúc đó, vết máu trên trán Viên Cồn Cồn phát ra một ánh sáng trắng, biến mất vào làn da của cô.

"Các người có thể đi rồi." Hắc Viêm Triệt nhìn Khẩu Lê Lạc nhàn nhạt nói.

"Không... Mẹ còn muốn...".

"Đi thôi." Hắc Viêm Triệt đánh gãy lời nói của vợ yêu, cường ép ôm bà đi ra khỏi phòng.

"A... Đợi chút... Hắc Viêm Triệt!" Khẩu Lê Lạc chống cự ở ngoài cánh cửa bị đóng chặt.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn Á Tư và Nhã Tư đứng ở một bên, không nói gì.

Á Tư và Nhã Tư khom người với anh, thức thời đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có Hắc Viêm Triệt và Viên Cồn Cồn, mà rõ ràng là Viên Cồn Cồn còn đang bị vây trong trạng thái mơ màng.

Hắc Viêm Triệt lại bắt giữ môi đỏ mọng cô lần nữa, động tình hôn.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức ôm cổ của anh, mềm mại đáp lại anh, ánh mặt trời ấm áp chiếu qua trên người bọn họ, ấm áp mà mềm mại.

Cuối cùng Hắc Viêm Triệt liếm nhẹ môi dưới của cô, sau đó kéo ra khoảng cách, hài lòng nhìn cô mê muội, xụi lơ ở trên người anh.

Hai người cũng không nói gì, trong phòng chỉ có tiếng thở dồn dập gấp gáp.

Một lúc sau..

"Vì sao anh cắn tôi, cũng ra máu rồi, đau quá." Viên Cồn Cồn hít thở bình thường thì mím môi, không vui meo meo.

"Em còn dám nhận đồ của người khác, tôi liền cắn chết em." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn còn muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy hoa mắt chóng mặt, làm cho cô vươn tay vịn chặt cái trán.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy bế cô vào phòng trong.

"Thiếu gia... Đầu rất choáng váng." Viên Cồn Cồn thì thào.

"Ngủ." Hắc Viêm Triệt đặt cô ở trên giường lớn, đắp chăn cho cô xong, xoay người rời đi thì bị cô túm chặt ống tay áo lại.

"Tôi không muốn ở đây một mình..." Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nhìn anh, trước mắt đã hơi mơ hồ.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, nằm ở cạnh cô, ôm cô vào trong ngực, không nói gì.

Viên Cỏ Cỏ nhanh chóng tiến vào trạng thái mê man, Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ sống lưng của cô, nhìn nhìn vết máu người khác không nhìn thấy ở trên trán cô, thờ dài, cô gái ngốc, vì em mà tôi tự đưa mình vào trong....

3 ngày sau, Viên Cỏ Cỏ mơ mơ màng màng tỉnh lại, sờ sờ vị trí bên cạnh, là lạnh, chép chép miệng đứng dậy đi vào phòng tắm, sau 1 tiếng lẫn qua lẫn lại trong phòng tắm, người nào đó có tinh thần không tốt đi ra, mới phát hiện trên giường có thêm một người, một người cô vừa mới tìm.

"Tôi đây." Hắc Viêm Triệt buông tài liệu, vươn tay với cô.

Viên Cỏ Cỏ đi đến bên người anh, bị anh ôm lên trên chân.

"Khó chịu ở chỗ nào?" Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng không có tinh thần của cô, nhíu mày.

"Đầu óc choáng váng, có mấy ngôi sao nhỏ, bụng rất đói, kêu ừng ực ừng ực, toàn thân đều khó chịu." Viên Cỏ Cỏ vui mặt trong lòng anh, nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ mái tóc ướt còn nhỏ nước của cô, không kiềm được đau lòng, đối với cô mà nói thì máu của anh vẫn rất miễn cưỡng, cũng đã mê man ba ngày, còn khó chịu như vậy...

"Tôi rất đói, tôi muốn ăn..." Viên Cỏ Cỏ ngẩng đầu đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt sờ sờ đầu của cô, cầm lấy điện thoại bên cạnh ấn ấn vài cái, nhàn nhạt nói "Vũ Bạch, nấu chút thức ăn nhẹ rồi mang lên..."

"Tôi muốn ăn được món ăn lần trước." Viên Cỏ Cỏ kéo lấy quần áo của anh, vẻ mặt chờ mong.

"Món gì?" Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm.

"Chính là món mà anh nói là thức ăn gia súc heo."

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, nhàn nhạt nói vào điện thoại "Nấu một chén canh đậu hũ rau chân vịt, thêm một chén cháo tở yến đỏ, nhanh lên." Nói xong cúp điện thoại, ôm lấy Viên Cỏ Cỏ sấy tóc cho cô..

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt sờ sờ tóc dài đã khô của cô, tắt máy sấy tóc, nhìn nhìn com nắm híp mắt giống như đã ngủ vậy, bế cô lên giường, nhẹ giọng nói "Ngủ đi."

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 81: Hắc Viêm Triệt đổi trắng thay đen!

"Không... Tôi muốn ăn..." Viên Cỏ Cỏ lẩm bẩm ni non.

"Ngủ trước, lát nữa sẽ gọi em." Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ sống lưng của cô, giọng điệu dịu dàng trăm năm khó gặp.

"Ừm..." Viên Cỏ Cỏ gật gật, nhanh chóng ngủ say.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt đánh thức cô, đúc cô ăn từng chút từng chút một, ăn Xong mọi thứ Viên Cỏ Cỏ lại nhanh chóng mê man, cứ mơ mơ màng màng như vậy hơn một tuần, Hắc Viêm Triệt cũng không rời khỏi, canh giữ ở cạnh cô, chờ cô tỉnh, lại dỗ cô ngủ...

một tuần sau, tinh thần Viên Cỏ Cỏ trở lại bình thường, giờ phút này đang nằm sấp ở trên giường, giương mắt nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Em muốn gì?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi, cô đã dùng ánh mắt này nhìn anh rất lâu rồi.

"Thiếu gia..."

"Hả?" Hắc Viêm Triệt nhíu mày không vui.

"Triệt..."

"Ừ..."

“Anh và di Lê đều có thể biến thành báo tuyết, vậy rốt cuộc thì các người là người hay là yêu?” Viên Cồn Cồn bật dậy ngồi xỏm ở trên giường, mắt to không chớp nhìn Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, đến ngồi bên cạnh cô, không nói gì.

“Là người hay là yêu?” Viên Cồn Cồn không chút thực nữ giang rộng hai chân ngồi trên chân anh, lấy khăn lông trong tay anh ra mặt đối mặt với anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, thật sự là không biết trong đầu cô được tạo thành từ cái gì, phải biết chuyện này đối với người bình thường chính là chuyện ngạc nhiên đến đáng sợ, cô lại không chút sợ hãi nào, còn có vẻ mặt tò mò mạnh mẽ hỏi anh rốt cuộc anh là người hay yêu. . .

Viên Cồn Cồn đợi không được câu trả lời của anh, chép chép miệng quỳ thẳng người lên cố hết sức lau tóc ướt cho anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn hai bên tròn tròn mềm mại trắng mịn gần ngay trước mắt, nếu không biết cô ngu ngốc, thì anh sẽ cho rằng cô đang quyến rũ anh. . .

“Triệt, vì sao anh không nói chuyện?” Viên Cồn Cồn nghiêm túc lau tóc ướt cho anh, hoàn toàn không phát hiện ngực của mình sắp dán lên trên mặt anh. . .

Hắc Viêm Triệt nhìn hai cái “bánh bao” hơi lay động ở trước mắt, không kiềm được hé miệng cắn một cái. . .

“A. . .” Viên Cồn Cồn sợ hãi đẩy anh ra, kết quả không lay động được anh, ngược lại làm cho mình rơi xuống giường, “Bịch” một tiếng vang thật lớn và tiếng cô gái nào đó kêu đau.

Hắc Viêm Triệt sững sốt cau mày muốn ôm lấy cô gái ngu ngốc ở trên mặt đất lên ai ngờ lúc anh đi qua, Viên Cồn Cồn lùi xa hai bước, nước mắt lưng tròng nhìn anh, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Anh đừng qua đây. . .Đều tại anh làm hại.”

“Tôi không kêu em lộn xộn.” Hắc Viêm Triệt không vui lạnh giọng nói.

“Tôi cắn ngực của anh anh có động đây không?” một tay của Viên Cồn Cồn xoa xoa cái ót, một tay xoa xoa cái mông của mình, vẻ mặt ủy khuất nhìn anh.

“Nó áp đến mặt tôi, tôi không thể cắn sao?” Hắc Viêm Triệt da mặt dày thờ ơ nói, vẻ mặt không đồng ý. . .

“Anh. . . Anh. . .” Viên Cồn Cồn đỏ mặt, cũng không biết là tức giận hay xấu hổ.

“Tôi còn chưa truy cứu em có ý đồ ác độc muốn làm tôi ngạt chết mà em còn dám làm kẻ ác tố cáo trước? Em thiếu bị phạt.” Hắc Viêm Triệt làm ra vẻ khó chịu nhìn cô.

Viên Cồn Cồn tròn mắt há hốc mồm nhìn anh, vẻ mặt ngốc nghếch làm cho người ta không nhận được muốn khi dễ cô.

“Qua đây.” Hắc Viêm Triệt không hài lòng cô tránh né, vươn tay ra với cô.

“không muốn!” Viên Cồn Cồn lại hoạt động mông, lui lui về sau.

“Qua hay không qua?” Hắc Viêm Triệt nhú mày.

“không. . .” Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, đứng dậy muốn chạy, vừa mới xoay người đã bị người ta ôm vào trong lòng.

“Dám phản kháng?” Hắc Viêm Triệt ném cô lên bả vai, vác cô lên giống như vác bao bố.

Đầu của Viên Cồn Cồn trút xuống đất, khó chịu vươn tay đánh đám anh, kháng nghị “Khó chịu muốn chết, để tôi xuống dưới.”

Hắc Viêm Triệt ngồi ở trên giường, đặt thân thể cô ngay ngắn lại, một tay kìm chặt tay nhỏ bé đang vung loạn, một tay bắt lấy mềm mại trước ngực của cô, không chút khách sáo mà cắn lên.

“A. . .” Viên Cồn Cồn khẽ gọi ra tiếng, trên mặt đỏ bừng.

Hắc Viêm Triệt chơi đến nghiện cắn rồi lại cắn, làm cho người nào đó kêu đau liên tục, mặt đỏ giống như tôm luộc.

“A. . . Đừng. . . Đừng như vậy.” Viên Cồn Cồn khóc nức nở meo meo, chỉ có thể lặp lại những lời này.

Cuối cùng Hắc Viêm Triệt cũng từ bi buông cô ra, để cô ở dưới thân thể, nhìn mắt to ngập nước của cô, nhàn nhạt nói: “Tôi là người hay yêu có quan trọng sao?”

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, lắc lắc đầu, “Tôi chỉ tò mò.”

Sắc mặt của Hắc Viêm Triệt tối sầm lại, lạnh giọng nói: “Đối với em mà nói, tôi là cái gì cũng không quan trọng phải không?”

“Đúng là không quan trọng mà, mặc kệ anh là người cũng được, là yêu cũng được, anh đều là thiếu gia của tôi mà, có khác nhau sao?” Viên Cồn

Cổ không hiểu nhìn anh, trong đôi mắt trong suốt là sự đơn thuần trong sáng không giấu tâm sự.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, nhìn cô không nói gì.

“Hay là nếu nói anh không phải là người hoặc không phải là yêu như anh nói thì anh sẽ cho tôi về nhà nghỉ ngơi?” Đôi mắt Viên Cồn Cồn sáng lên, giống như ý muốn đã trở thành hiện thực.

“Nằm mơ.” Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, cắn nhẹ một cái ở trên môi cô.

“Ừm...” Viên Cồn Cồn đỏ mặt, vươn tay sờ sờ môi của mình, cười ngây ngô nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt xuống khỏi người của cô, ôm cô vào trong ngực, ôm cô từ phía sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 82: Anh có đề cử nào tốt không?

"Thiếu gia... A... Triệt... Đừng véo tôi." Viên Cồn Cồn vươn tay xoa xoa cái mông bị véo, oán giận meo meo.

"Gọi sai lần nữa xem." Hắc Viêm Triệt không vui lạnh giọng nói.

"người ta gọi quen rồi, như vậy cũng tức giận." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói thầm.

"Cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhú mày kiểm.

"Triệt, anh còn chưa có trả lời tôi, anh là người hay là yêu?" Viên Cồn Cồn kéo tay anh, chơi đùa ngón tay thon dài của anh.

"không biết." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Vậy thì một nửa là người một nửa là yêu? Ha ha, anh là người yêu đấy." Viên Cồn Cồn vui cười hớn hở nói.

"Người yêu? Há?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, đưa tay đến cái mông vênh cao của cô.

"Đừng véo tôi." Viên Cồn Cồn cười hi hi xoay qua mặt đối mặt với anh.

"dựa vào cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng cười ngây ngô của cô, nhàn nhạt nói.

"Sau này sẽ không sinh cục cưng được." Viên Cồn Cồn nghiêm túc nhìn anh.

"Ai nói?" Hắc Viêm Triệt vuốt ve ở trên mông cô, lưu luyến cảm xúc trên tay.

"Mẹ tôi đấy, mỗi lần cha véo mông của mẹ thì mẹ đều nói như vậy." Viên Cồn Cồn đỏ mặt bắt lấy bàn tay to đang dao động ở trên mông cô, nhỏ giọng meo meo.

"Hôn tôi." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn chớp chớp mắt, ngoan ngoãn hôn xuống mặt anh.

Hắc Viêm Triệt không hài lòng nhú mày, kéo eo cô qua, để cô dán chặt vào mình, cúi đầu bắt lấy môi của cô.

Sau khi hôn xong, Viên Cồn Cồn đỏ mặt thở hổn hển, một đôi mắt to ngập nước không chớp nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mắt.

Hắc Viêm Triệt ôm cô vào trong ngực, liêu mạng đè nén dục vọng không ngừng vọt lên, lạnh giọng nói: "Ngủ."

"Tôi muốn thấy anh biến thành báo tuyết." Viên Cồn Cồn làm nũng với anh.

"không." Hắc Viêm Triệt không cần suy nghĩ liền từ chối.

"Anh biến đi mà." Viên Cồn Cồn kéo lấy quần áo của anh, meo meo.

"không."

“Anh biến một...”

“không, còn nói nhiều nữa nhốt em vào phòng tối.” Hắc Viêm Triệt lạnh lùng ngắt lời cô, chặt đứt suy nghĩ của cô.

Viên Cồn Cồn chép chép miệng, hơi hờn dỗi ngậm miệng lại.

Hắc Viêm Triệt không để ý đến chống cự không tiếng động của cô, chỉ kéo kéo chăn đắp kín cho cô, sau đó nhắm hai mắt lại.

không biết qua bao lâu, rốt cuộc thì người nào đó cũng không nhịn được hỏi ra thắc mắc trong lòng, “Triệt, chắc là báo tuyết các anh cũng thuộc động vật họ mèo phải không, anh thích ăn thức ăn mèo không? Có đề cử nào tốt không? Mề Mề nhà tôi thường bị táo bón, đã thay đổi vài nhãn hiệu cũng chưa được.”

“Viên Cồn Cồn.”

“Ồ đây!”

“Bóp chết em!”

“A...”

Lại là một đêm không yên lặng...

* * * * *

9 giờ sáng, nhà ăn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn nhăn nhó, từ trên lầu xuống.

Á Tư nhìn cô, không khỏi sùng sốt, nhẹ giọng hỏi: “Cồn Cồn, em làm sao vậy?” Bị cường bạo rồi hả? Toàn thân đều xanh xanh tím tím.

“Thiếu gia véo em...” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo, ùy khuất đến hốc mắt đỏ lên.

“Vây trên cổ...”

“Anh ấy cắn...” Viên Cồn Cồn che cổ, đã khóc nức nở.

Á Tư cười gượng hai tiếng, cảm thấy mình hỏi câu này thật ngu ngốc.

“Em đứng ngây ra đó là đợi tôi đến hầu hạ em sao?” Tiếng nói lạnh lùng truyền đến, Hắc Viêm Triệt không vui từ trong phòng đi ra.

Viên Cồn Cồn quay đầu lại nhìn anh, vội vàng chạy bịch bịch xuống lầu, giống như sau lưng có ác quỷ đuổi theo.

Hắc Viêm Triệt cau mày đi xuống lầu, muốn bế cô lên, không ngờ vừa duỗi tay đến thì Viên Cồn Cồn liền nhảy ra, nước mắt lưng tròng nhìn anh, rất rõ ràng là đang lên án “hành vi độc ác” của anh vào tối qua.

“Tối đây.” Hắc Viêm Triệt lạnh giọng.

“Anh véo người...” Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa meo meo.

“Cho em một cơ hội nữa, tối đây.” Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không chút che giấu không vui ở đáy mắt.

Viên Cồn Cồn chậm rãi đi qua, cực kỳ ùy khuất.

Hắc Viêm Triệt không chịu nổi động tác chậm chạp của cô, duỗi cánh tay dài ra liền kéo cô vào trong lòng.

“Đừng đánh tôi...” Viên Cồn Cồn lấy tay che đầu phòng bị, đôi mắt đầy nước đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt lau nước mắt cô, ôm cô ngồi xuống, cầm lấy ly sữa thử độ ấm, sau đó nhét vào trên tay cô, nhân nhạ nói: “Uống.”

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, nghe lời uống hết.

Hắc Viêm Triệt nhìn vết bầm, dấu hôn và dấu răng trên người cô, hơi hối hận, rõ ràng là anh không dùng sức, vậy vết bầm này từ đâu đến...

Sau khi Viên Cồn Cồn uống sữa xong, vẫn là bộ dáng nước mắt lưng tròng, giống như bị ngược đãi ngày đêm.

“Buổi chiều cho em ăn lẩu kem.” Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng điềm điềm đáng yêu của cô, đấu tranh ở trong lòng một lúc lâu, sau đó đưa ra quyết định.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, nhỏ giọng nói: “thật sao?”

“Ừ.”

Nét mặt tối tăm mưa bão của Viên Cồn Cồn liền trở nên trong xanh, nín khóc mỉm cười meo meo nói: “Tôi muốn ăn cỡ lớn.”

Hắc Viêm Triệt lau vết nước chương mắt trên mặt cô không phản đối, cũng là ngầm đồng ý.

Viên Cồn Cồn ôm cổ anh, cọ sát làm nũng ở trong lòng anh, hoàn toàn đã quên đau đớn ngày hôm qua, về mặt biết ơn thì thảo “Anh thật tốt.”

trên mặt của Á Tư và Nhã Tư đầy vết đen, đứa nhỏ dễ dỗ như vậy là được sản xuất từ chủng loại nào vậy... Từ trước tới bây giờ chưa từng thấy...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 83: Một ngày nào đó em sẽ hiểu!

"Ăn cơm." Hắc Viêm Triệt nhét đĩa vào trong tay cô.

"Bánh quẩy! Há capo! Bánh bao hấp! Vú Bạch thật tốt, đều là món con thích ăn." Viên Cồn Cồn vui vẻ cầm chiếc đĩa bắt đầu ăn, dường như ủy khuất và nước mắt lúc này đều là người khác nhìn nhầm, căn bản là chưa từng tồn tại.

Hắc Viêm Triệt nhìn tướng ăn không chút điệu bộ của cô, giống như có ăn thì không có chuyện gì có thể làm cho cô không vui, không khỏi kéo khóe miệng lên, lần đầu tiên có cảm giác thỏa mãn, thì ra.... Yêu một người là loại cảm giác này.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nháy mắt đã qua 3 tháng, sau khi Hắc Viêm Triệt nhận được một cú điện thoại vào lúc 4 giờ chiều, đã dẫn theo Viên Cồn Cồn ra khỏi công ty.

Trên xe

"Triệt, chúng ta đi đâu?" Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Hành hạ em." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra 3 chữ.

Viên Cồn Cồn sững sốt, thần kinh liên căng thẳng nhìn anh nhẹ giọng hỏi "Vì sao?"

Hắc Viêm Triệt nhìn biểu cảm buồn cười của cô, bế cô lên trên chân, "Không vì sao."

Viên Cồn Cồn cúi đầu, ngậm miệng lại, dọc đường đi đều im lặng không hề rặng, trong lòng vẫn lo lắng không yên.

"Xuống xe." Hắc Viêm Triệt mở cửa xe nhìn com nắm núp ở trong xe không chịu xuống, nhàn nhạt nói.

"Tôi sai rồi, lần sau tôi không dám ăn vụng quả vật nữa." Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nhìn anh, hốc mắt đỏ lên.

Hắc Viêm Triệt lười nói nhiều với cô, trực tiếp kéo cô ra ngoài, véo véo mặt của cô, lạnh lùng nói "Ngu ngốc." Sau đó dắt tay cô đi vào một cửa hàng lồng lầy. Bọn họ vừa mới vào cửa đã có người đón chào, khom người cung kính nói "Hắc tiên sinh, mời bên này."

"Ừ." Hắc Viêm Triệt đi theo sau lưng người đó đi vào một căn phòng lớn, có ba cô gái xinh đẹp khí chất hơn người đang ngồi bên trong, hình như là đang chờ bọn họ, ba cô gái xinh đẹp nhìn thấy bọn họ đi tới, lập tức đứng dậy khom người, cùng lên tiếng "Hắc tiên sinh."

"Ừ, giao cô ấy cho các người." Hắc Viêm Triệt đẩy Viên Cồn Cồn ra trước mặt, nhàn nhạt nói.

"Dạ". Cùng nói lời ấy..

"Ách... Đừng...Đừng mà, thiếu gia..." Viên Cồn Cồn nhìn bàn tay duỗi ra với cô, hơi sợ hãi ôm chặt Hắc Viêm Triệt, đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, kéo cô từ trên người mình ra, nhàn nhạt nói "Tôi ở bên ngoài chờ em."

Không đợi Viên Cồn Cồn nói chuyện, ba cô gái xinh đẹp liền dắt tay cô đi vào một cánh cửa khác.

3 tiếng sau, cửa mở ra, Viên Cồn Cồn đỏ mặt đi ra.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không khỏi nhú mày, lúc này trên người cô mặc bộ lễ phục màu tím, lụa mỏng màu trắng bao quanh ở bên ngoài màu tím, vừa nhìn như mỏng lung lại mơ màng, thiết kế buộc ngực khiến cho thứ mềm mại đầy đặn trắng nõn kia như ẩn như hiện, làn váy là hình dạng không quy tắc, sau lưng là một cái nơ con bướm thật lớn, làm cho cô nhìn như rất gợi cảm mà lại không mất đi cái đáng yêu, chân mang giày cao gót màu tím, một vòng màu tím buộc quanh mắt cá chân của cô, làm nổi bật làn da trắng nõn, ngón chân sơn móng đáng yêu càng chói mắt hơn, hai bàn tay đeo bao tay mỏng màu tím, nhìn như rất thon dài. Khuôn mặt trang điểm ít đi sự mềm mại đáng yêu, một đầu đen thẳng tắp biến thành cuộn sóng thật to, tăng thêm chút mùi vị phụ nữ, nhưng mà Hắc Viêm Triệt không vui, vô cùng không vui.

Viên Cồn Cồn đỏ mặt, hơi lo lắng mà xoắn ngón tay.

"Đôi đi." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, không hiểu nhìn anh.

Ba cô gái xinh đẹp cũng sùng sốt, không ngờ anh lại phản ứng như vậy, cô nhóc non mềm như nước kia chính là tác phẩm mà các cô đặc ý nhất đấy...

"Xin hỏi Hắc tiên sinh không hài lòng ở chỗ nào?" Cô gái xinh đẹp tóc nâu hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô ấy, không nói gì.

Không khí cứ im lặng như vậy, rất là xấu hổ.

Mà Viên Cồn Cồn cúi đầu cắn môi dưới, hốc mắt đã đỏ lên, lòng tự trọng bị đá kích.

Ngay trong lúc xấu hổ này, cô gái xinh đẹp tóc vàng đi vào phòng trong, một lúc sau cầm theo một cái áo choàng màu tím ra, áo choàng rất đáng yêu, mũ và xung quanh là lông trắng, cô gái tóc vàng phủ thêm cho Viên Cồn Cồn, buộc lại thành một cái nơ con bướm trước ngực cô, Viên Cồn Cồn vươn tay sờ hai quả cầu lông trắng, rất là thích.

Cô gái xinh đẹp tóc vàng nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Viên Cồn Cồn, cười cười, xoay người nhẹ giọng hỏi Hắc Viêm Triệt "Hắc tiên sinh, như vậy được chứ?"

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn, nhàn nhạt gật đầu, kéo Viên Cồn Cồn qua, nhìn Á Tư ở phía sau rồi trực tiếp đi ra ngoài.

Á Tư lấy tờ chi phiếu từ trong túi áo ra đưa cho cô gái xinh đẹp tóc vàng cười khẽ nói "Ông chủ chúng tôi rất hài lòng, kỹ thuật của ba vị rất xuất sắc, đây là các người nên có."

Cô gái tóc vàng nhận chi phiếu, khom người "Cảm ơn Hắc tiên sinh."

Á Tư cười cười, xoay người rời đi.

Chờ bọn họ đi rồi, cô gái tóc vàng nhìn chi phiếu nở nụ cười.

Cô gái tóc nâu cũng nhìn nhìn, tròng lớn mắt phượng mê người, "Chi phiếu trống, anh ta thật hào phóng."

Cô gái tóc ngắn vẫn luôn im lặng từ đầu đến giờ nhìn cô gái tóc vàng chỉ cười không nói, nhỏ giọng hỏi "Chị Cẩm, không phải muốn mời cô gái nhỏ kia làm người mẫu của chúng ta trong cuộc thi quốc tế năm nay sao? Vì sao không mở miệng?"

Cô gái tóc vàng cười, khẽ mở môi đỏ mọng "Vì sao chị phải làm điều thừa với chuyện không thể?"

Cô gái tóc ngắn ngẩn người, không nói gì.

"Chị Cẩm, Hắc tiên sinh kia thật là kỳ lạ, những người khác ước gì làm cho bạn gái bọn họ có thể lộ liễu lộ nhưng hình như là anh ta rất không thích." Cô gái tóc nâu gãi đầu, hơi không hiểu.

"Mặc Mặc ngốc, một ngày nào đó em sẽ hiểu." Cô gái tóc vàng sờ đầu cô ta, xoay người đi vào phòng nhỏ thu dọn dụng cụ.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bão Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 84: Tôi đã trở về, vương của tôi!

Viên Cồn Cồn nhìn cảnh tượng trước mắt, xung quanh trần nhà trang trí đèn thủy tinh long lánh xa xỉ, làm cho mỗi người ở đây đều rất nổi bật lộng lẫy...Bày trí lộng lẫy xa xỉ cũng không làm mất vẻ tao nhã, người đẹp và sâm banh, tây trang lịch thiệp, người pha chế rượu chuyên nghiệp, bồi bàn lễ phép, không thể nghi ngờ đây là một buổi tiệc của giới thượng lưu. Nhưng vì sao từ lúc bọn họ đi vào đây, tất cả mọi người đều dùng loại ánh mắt này

nhìn cô....Theo bản năng, Viên Cồn Cồn chui vào trong lòng Hắc Viêm Triệt, Hắc Viêm Triệt nhìn cô, ôm cô vào trong ngực.

Mọi người đều không dám tin nhìn Hắc Viêm Triệt và cô gái nhỏ vô cùng xinh đẹp ở bên cạnh anh, thật sự là không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, còn dẫn theo một cô gái, tập đoàn Triệu thị có thể mời được anh đến tham dự, đây thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

"Triệt, tại sao chúng ta lại tới đây? Không phải từ trước đến giờ anh không tham gia tiệc rượu thế này sao? Tôi không thích chỗ này." Viên Cồn Cồn kéo quần áo của anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt không thèm quan tâm người khác đang nhìn chăm chăm, cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt cô, nhàn nhạt nói "Về nhà cho em ăn bánh ngọt."

Viên Cồn Cồn đỏ mặt, ngơ ngác nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng thật thà của cô, rất muốn cắn cô một cái, nhưng vẫn là nhịn xuống được.

Hắc Viêm Triệt ôm lấy cô đi xuyên vào trong, nhận được lời khen tặng và chào hỏi của người trong ngành.

"Triệt, tôi muốn đi phòng vệ sinh." Viên Cồn Cồn nhẹ giọng nói nhỏ ở bên tai Hắc Viêm Triệt.

"Ừ, biết đường không?" Hắc Viêm Triệt vuốt ve tóc của cô.

"Biết, cha đã từng dẫn tôi đến đây, anh chờ tôi trở lại." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào gật gật đầu.

"Ừ, đi đi." Hắc Viêm Triệt thân thiết vỗ vỗ eo của cô.

Sau khi Viên Cồn Cồn đi không lâu, một người đàn ông tóc đen tao nhã bước tới trước mặt Hắc Viêm Triệt, bên miệng mang theo mỉm cười như có như không, nhẹ giọng nói "Tổng giám đốc Hắc, đã lâu không gặp."

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, nhấp môi một chút rượu, "Anh còn chưa chết?"

"Anh đành lòng để tôi chết sao?" Người đàn ông kéo khéo miệng lên.

"Lăn đi chết xa một chút, đừng làm bẩn mắt của tôi." Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, bộ dáng nhàn nhạt thờ ơ.

"Chắc chắn, tổng giám đốc Hắc vẫn không thay đổi khuyết điểm biểu đạt tình cảm vụng về, nếu thật sự không cần tôi thì sao anh lại tới đây." Người đàn ông không đồng ý nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, nhàn nhạt nói "Chỉ là đến xem anh đã chết chưa, chiêm ngưỡng bộ mặt đã chết của anh."

"Tôi đã trở về, vương của tôi." Người đàn ông cười khê nâng ly chạm vào ly rượu của anh, ngửa đầu uống cạn.

Hắc Viêm Triệt nhìn anh, trong lúc anh ta ngửa đầu thì kéo khéo miệng lên.

Viên Cồn Cồn từ phòng vệ sinh đi ra, thật không ngờ lại thấy bóng dáng quen thuộc, vui vẻ đi tới, ai ngờ vừa tới đã nghe lời thô tục khó nghe.

"Lạc Khanh Khanh cô là đồ gái lăng lợ, quyến rũ ong bướm khắp nơi, có phải chỉ cần là đàn ông thì cô liền thấp hèn mà dính vào hay không, đồ rác rưởi." Cô gái mặc lễ phục màu bạc, vẻ mặt phần nộ cổ họng the thé, giống như muốn rút gân lột da nghiền xương thành tro cô gái ở trước mắt.

Lạc Khanh Khanh mặc lễ phục màu đỏ thắm, bộ mặt lạnh nhạt tao nhã cười cười nhẹ giọng nói "Dư Thanh Thu thật sự là cái tên rất hay, phối với cô thật sự là rất đáng tiếc, chẳng trách Gian Chi thích tới tìm tôi, rõ ràng là cô không có soi gương, cho tới hôm nay tôi mới phát hiện khí chất của tôi lại hơn người như vậy, đây đều là dựa vào Dư tiểu thư cô đấy, vì thế tôi hướng về cô bày tỏ cảm ơn."

Nghe vậy, mặt của Dư Thanh Thu gần như là nhấn lại thành một cục, nét mặt vô cùng dữ tợn, không nói hai lời liền muốn tát cô ấy một cái, Lạc Khanh Khanh chăm chọc nhìn cô ta đi tới gần mình, không ngờ đột nhiên có người từ phía sau nhảy lên che ở trước mặt mình, ngập ngừng nói "Cô... Cô đừng tới đây..."

Lạc Khanh Khanh nhìn cái ót đáng yêu của 'cứu tinh', hơi nghiêng đầu mới phát hiện thì ra là Viên Cồn Cồn đáng yêu kia...

"Cút ngay, tiện nhân." Dư Thanh Thu giận dữ tiến lên kéo tóc Viên Cồn Cồn, trút hết tức giận lên trên người cô.

"A... Đau quá, cô buông tay..." Lúc đầu Viên Cồn Cồn đã bị nét mặt dữ tợn của cô ta làm cho sợ không nhẹ rồi, lại bị cô ta kéo tóc như vậy, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Lạc Khanh Khanh nhún lông mày lại, còn chưa kịp ra tay liền thấy bóng dáng màu bạc bay ra ngoài, cùng với tiếng kêu thảm đáng sợ.

Viên Cồn Cồn khóc nhìn Hắc Viêm Triệt đã ôm mình vào trong ngực, ủy khuất meo meo "Triệt..."

Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ đầu của cô, mắt tím lạnh như băng nhìn cô gái bị mình đánh bay ra ngoài kia.

Lạc Khanh Khanh nhìn khuôn mặt đầy máu của Dư Thanh Thu nằm ở phía xa, run rẩy một cái, người đàn ông này thật đáng sợ.

"Triệt... Là cô ấy mắng chửi người trước, là cô ấy ra tay trước... Hu hu." Viên Cồn Cồn ủy khuất tổ cáo..

"Ừ." Hắc Viêm Triệt lau nước mắt cho cô, nhàn nhạt trả lời.

Rất tình cờ, bọn họ trở thành nhân vật chính của bữa tiệc, tuy rằng từ lúc mới bắt đầu thì thân phận của Hắc Viêm Triệt cũng đã đoạt lấy nổi bật của chủ nhân bữa tiệc.

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, đột nhiên nhớ tới cái gì lại nhìn về phía Lạc Khanh Khanh, nhỏ giọng nói "Khanh Khanh, bạn không sao chứ?"

"Không có việc gì, nhờ có Cồn Cồn đấy." Lạc Khanh Khanh cười lắc đầu, nói lời hơi trái ý trong lòng, cô ấy biết những lời này có thể làm cho người nào đó tươi cười.

Quả nhiên, Viên Cồn Cồn lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào vui vẻ nói "Lần trước ở trường là bạn đã cứu mình, mình vẫn chưa có cơ hội trả ơn cho bạn."

Lạc Khanh Khanh tiến lên sờ sờ đầu của cô, cười dịu dàng "Bạn đã trả ơn cho mình rồi, cảm ơn bạn."

Viên Cồn Cồn cười ngây ngốc đến vẻ mặt xán lạn, lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt không để ý mọi người ngạc nhiên, bế cô ở trên tay, nhàn nhạt nói "Về nhà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 85: Em không có tư cách xen vào chuyện của người khác!

"Bái bai Khanh Khanh, mình đi đây." Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn vẫy vẫy tay với Lạc Khanh Khanh, vẫn bộ dáng cười ngọt ngào.

"Bái bái." Lạc Khanh Khanh cũng cười vẫy tay, nhìn theo bọn họ rời đi, nhìn ánh mắt chăm chú xung quanh, bình tĩnh tự nhiên đi tới khu đồ ăn, mỉm cười thoải mái, lộ ra phong thái gia đình danh giá, mà cô gái có khuôn mặt đầy máu đang nằm trên đất kia, không ai dám đến hỏi thăm cô ta, sợ làm mất lòng Hắc Viêm Triệt.

Chủ nhân bữa tiệc là Triệu Vinh Mục đầu đầy mồ hôi lạnh ngăn Hắc Viêm Triệt lại ở cửa, vẻ mặt lầy lợn nhẹ giọng cười nói "Tổng giám đốc Hắc, chuyện hôm nay thật sự rất xin lỗi, thất lễ rồi."

Hắc Viêm Triệt nhìn ông ta không nói gì, Viên Cồn Cồn ôm cổ Hắc Viêm Triệt hơi ngượng ngùng, rõ ràng là anh đánh người nhưng chủ nhân bữa tiệc lại xin lỗi, giống như một câu cha từng nói, thế giới là không công bằng.

"Tổng giám đốc Hắc tới là vinh hạnh Triệu mỗ, nhưng lại khiến cho ngài không vui như vậy, Triệu mỗ chân thành xin lỗi, xin ngài đừng để trong lòng." Triệu Vinh Mục cúi đầu khom người nói.

Viên Cồn Cồn nhìn cảnh tượng kỳ quái trước mắt này, một ông lão đã hơn 50 tuổi lại khúm núm như vậy còn xưng hô là ngài với một người trẻ tuổi hơn mình gần một nửa ... Thật sự là làm cho người ta rất không thoải mái, kéo kéo quần áo Hắc Viêm Triệt ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng meo meo "Triệt..."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt nói "Tổng giám đốc Triệu, tôi sẽ không giận lây sang ai, ông không cần như vậy."

"Vâng, tổng giám đốc Hắc phân rõ phải trái, xứng đáng là truyền kỳ trong giới kinh doanh." Triệu Vinh Mục nhẹ nhàng thở ra bắt đầu vuốt mông ngựa.

"Triệt... Chúng ta về nhà đi." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt lướt qua Triệu Vinh Mục chắn ở phía trước, ngồi vào trong xe Á Tư đã mở cửa sẵn.

Triệu Vinh Mục nhìn bóng lưng bọn họ, lau mồ hôi lạnh trên trán, không thể không thừa nhận, cả người của anh phát ra khí thế làm cho người ta không thể không phục tùng anh...

Phòng sách nhà họ Hắc, Viên Cồn Cồn cúi đầu ngồi ở trên ghế, không nói gì.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt nói "Câm rồi sao?"

Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhỏ giọng meo meo "Là Dư tiểu thư kia nói lời tổn thương người khác, nói không lại Khanh Khanh liền muốn ra tay..."

"Cô ta nói lời tổn thương người khác? Cần em mở rộng chính nghĩa?" Hắc Viêm Triệt nhíu mày, giọng điệu lạnh nhạt.

"Nhưng mà Khanh Khanh đã cứu tôi mà, lần trước lúc ở trường là cô ấy cứu tôi." Viên Cồn Cồn ủy khuất nhỏ giọng nói.

"Cô ta có bản lĩnh này, em có không?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, cố gắng kiềm chế tính khí của mình.

"Tôi..."

"Em có?"

"Không có." Viên Cồn Cồn uể oải cúi đầu, vô cùng mất mát.

"Vậy em dựa vào cái gì mà xen vào chuyện của người khác?" Giọng nói của Hắc Viêm Triệt trầm xuống.

Viên Cồn Cồn im lặng không nói gì, hốc mắt đỏ lên.

"Một người yếu kém ngay cả chính mình cũng không bảo vệ được thì không có tư cách đi xen vào chuyện của người khác, rút về phòng." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn khóc đứng dậy đi ra khỏi phòng sách.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, xoay người ngồi lên ghế xoay nhân nhật nói "Ra đây."

Vừa dứt lời, một bóng dáng thon dài đứng ở trước mặt anh, đó là một người đàn ông tuấn tú với mái tóc đen và đôi mắt nâu, khỏe miệng mang theo mỉm cười lưu manh. "Vẫn còn nhạy bén như vậy, tôi còn tưởng anh đắm chìm trong biển cả tình yêu rồi, cả người đều sẽ thoái hóa"

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, hừ lạnh một tiếng.

"Đối xử với cô gái mình nhận định như vậy có phải hơi quá đáng hay không? Cô ấy làm như vậy thì chứng minh cô ấy có tấm lòng tốt, anh cần gì phải khắc nghiệt như vậy, nhìn xem người ta đã khóc đến mặt đầy nước rồi, rất đáng thương đấy." Người đàn ông nhân nhậ vừa đi vừa nói chuyện, mở cửa tủ lạnh ra, lấy một chai iskilde.

"Một người không có khả năng bảo vệ mình nên học cách tránh rắc rối." Hắc Viêm Triệt nhân nhậ nói.

"Cô ấy có anh thì cần gì khả năng bảo vệ bản thân, làm điều thừa." Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, chân thon dài bắt chéo lại một chỗ.

"Anh tới là để thảo luận tôi cần phải làm gì để dạy dỗ người phụ nữ của tôi sao?" Hắc Viêm Triệt đứng dậy ngồi xuống đối diện với anh ta.

"Tôi không có nhầm chán như vậy, tôi đến đây để dựa dẫm anh." Người đàn ông trừng mắt nhìn anh, biểu cảm rất mờ ám.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày, lạnh giọng nói "Còn dùng vẻ mặt này liền rút ra ngoài cho tôi."

"Chán ghét, bộ dáng cứng nhắc như người chết, một chút tế bào hài hước cũng không có." Người đàn ông háng cổ họng học dáng vẻ làm nũng của phụ nữ, chính là hình thức tiểu thư khách sạn.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy đi ra cửa không quan tâm đến anh ta.

"Người chết, người ta ở phòng hả." Người đàn ông chơi đùa không biết mệt, lại chỉ lấy nhận được 'rầm' một tiếng vung cửa, nhìn cánh cửa lớn khép chặt, kéo khỏe miệng lên.

Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa tắm rửa tẩy trang, sau khi làm sạch sẽ mặc áo ngủ xong lại khóa mình ở trong phòng tắm, đau lòng khóc, cô biết mình vô dụng, ngay cả khả năng bảo vệ bản thân cũng không có, nhưng cũng bởi vì bản thân vô dụng liền không thể quan tâm người khác sao? Huống chi người kia đã từng cứu cô, cho dù anh nói đều là sự thật, vậy cũng không cần nói trực tiếp như vậy, còn hung dữ như vậy nữa... Giống cô là người dư thừa ở thế giới này vậy, đứng ở bên cạnh người mạnh mẽ như anh, là mỏng manh buồn cười như vậy...

"Viên Cồn Cồn, ra đây." Giọng nói lạnh như băng của Hắc Viêm Triệt truyền vào, Viên Cồn Cồn vội vàng lau nước mắt đứng dậy mở cửa.

Hắc Viêm Triệt xem nhìn mắt và mũi của com nắm trước mắt đều ửng hồng, nhân nhậ nói "Muốn ở trong đó cất mạch tự sát?"

Viên Cồn Cồn sùng sốt, lắc lắc đầu.

"Vậy em khóa cửa làm gì?"

"Thật xin lỗi..." Viên Cồn Cồn cúi đầu nhỏ giọng nói qua, giọng nói khàn khàn sau khi khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 86: Thật xin lỗi !

"Khóc cái gì mà khóc? Tôi ngược đãi em?" Hắc Viêm Triệt nhíu mày, giọng điệu lạnh như băng.

"Thật xin lỗi..." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, lặp lại lời nói vừa nãy.

Hắc Viêm Triệt buồn bực kéo cô vào trong ngực, kim chặt cầm nâng mặt cô lên nhàn nhạt nói "Cảm thấy ủy khuất? Tôi nói sai cho em rồi hả?".

Viên Cồn Cồn nhắm mắt lại, không nói gì, nước mắt nhỏ giọt ở trên tay anh.

Hắc Viêm Triệt buông cầm cô ra, lạnh giọng nói "Tôi hỏi em có phải cảm thấy ủy khuất hay không, trả lời tôi."

Viên Cồn Cồn tránh thoát ôm ấp của anh, lui ra vài bước, "Anh nói không sai, tôi chính là kẻ yếu thì sao, tôi không bảo vệ được bản thân mình nhưng từ trước tới bây giờ tôi cũng chưa từng muốn thiếu gia đến bảo vệ tôi, tôi chính là thích xen vào chuyện của người khác, tôi chính là không biết tự lượng sức mình, nếu thiếu gia trách tôi làm cho anh mất mặt thì tôi đây xin lỗi anh, nếu có lần sau thì thiếu gia cao quý cũng không cần phải quản tôi, mặc kệ kết quả thế nào đều là tôi tự tìm."

Nghe vậy, con người màu tím nhạt của Hắc Viêm Triệt biến thành màu tím đậm, tức giận trong mắt làm cho người ta không rét mà run.

Viên Cồn Cồn bị vẻ mặt của anh dọa sợ, không tự chủ được mà lui về phía sau.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng kéo khóe miệng, tao nhã vỗ tay, lạnh nhạt nói "Chúc mừng em Viên Cồn Cồn, lá gan của em trở nên lớn, tốt, nói rất tốt, tôi 'tán thưởng' em."

Về mặt Viên Cồn Cồn như đưa đám bắt đầu hối hận, sao cô có thể nói ra mấy câu này....Quả thực là không biết suy xét, dù nói thế nào thì cũng là anh bảo vệ cô...

"Em lui cái gì? Sợ tôi sao?" Hắc Viêm Triệt bước từng bước ép tới gần cô, khóe môi nhếch lên, nhưng lại làm cho lòng tơ của Viên Cồn Cồn đều dựng đứng...

"Thiếu gia..." Viên Cồn Cồn ngập ngừng tiếp tục lui về phía sau, cho đến khi lưng đụng vào vách tường lạnh như băng, không đường lui nữa.

"Em nói xem tôi nên làm thế nào để 'thưởng cho' em?" Hắc Viêm Triệt vây cô ở giữa thân thể mình và vách tường, mang theo cười khê nhưng giọng điệu lại lạnh như băng.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, không dám nói lời nào.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, mỗi một tế bào trong con giận dữ trong lòng đều kêu gào muốn trào ra, nhưng lại không đành lòng....Không đợi anh nói chuyện, Viên Cồn Cồn liền khóc rống lên, vừa khóc vừa gào, "Tôi biết mình vô dụng không xứng đứng ở bên cạnh anh, tôi cũng biết mình không biết tự lượng sức mình, ngay cả chính mình cũng không bảo vệ được đã muốn đi bảo vệ người khác, tôi biết là tôi không tốt, nhưng mà tôi cũng không muốn như vậy, chờ lúc tôi phản ứng kịp thì đã đứng ở trước mặt Khanh Khanh rồi, thiếu gia nói đều đúng, tôi không có tư cách, là tôi không tốt, là tôi không đúng, thật xin lỗi..."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô ngồi xổm dưới đất, vừa khóc vừa gào, giống như bị ủy khuất rất lớn, toàn bộ thế giới đều khi dễ phụ bạc cô, rất kỳ quái, giận dữ ở trong lòng cứ như vậy mà bị đè ép xuống, nhìn cô giống một đứa trẻ oa oa khóc lớn, miệng vừa đóng lại mở ra nói chuyện, không biết vì sao, anh lại cảm thấy...Rất đáng yêu...

"Hu hu... Thật xin lỗi mà..." Viên Cồn Cồn ôm chặt lấy đùi của anh, thật sự hối lỗi.

Hắc Viêm Triệt kéo cô đứng lên lau vết nước đọng trên mặt cô, lạnh nhạt nói "Muốn tôi quản hay không?"

"Muốn..." Viên Cồn Cồn khóc gật gật đầu, kiễng chân lên ôm cổ của anh, vùi mặt vào trong lòng anh.

Hắc Viêm Triệt ôm cô ngồi ở trên giường, kéo cái com nầm đang không ngừng chui vào trong lòng anh ra, nhìn cô nước mắt ràn rụa, nhíu mày "Àm ỉ muốn chết."

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, điềm đạm đáng yêu nhìn anh.

"Xấu." Hắc Viêm Triệt lau nước mắt của cô, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn chẹp chẹp miệng, không nói gì.

Hắc Viêm Triệt dùng sức véo một cái ở trên mũi của cô, lạnh giọng nói "Em là cô gái vừa ngu xuẩn vừa chậm chạp lại muốn đứng ở đó để người ta đánh, cho dù muốn xen vào chuyện của người khác cũng phải tìm chỗ dựa vững chắc trước, hiểu hay không?"

Viên Cồn Cồn kêu khê một tiếng, che cái mũi của mình lại, đỏ mặt nhìn anh, "Luc đầu tôi muốn tìm người, nhưng thấy cô ta hung dữ muốn đánh Khanh Khanh như vậy, quýnh lên liền quên, hơn nữa tôi không quen biết ai ở đó, tôi cũng không biết nên tìm ai..."

Hắc Viêm Triệt nhún mày hung hăng véo cô một cái, không vui nói "Em không biết tôi? Không tìm tôi?"

"Tôi sợ anh không để ý tôi mà, tôi biết anh không thích quản chuyện của người khác." Viên Cồn Cồn bắt lấy tay anh, nhỏ giọng meo meo.

"Tôi không để ý em thì em không cầu xin tôi?" Hắc Viêm Triệt nắm giữ ngược lại tay cô kéo đến bên miệng cắn một cái.

"Tôi cầu xin anh thì anh sẽ để ý tôi sao?" Viên Cồn Cồn chớp đôi mắt to trắng đen rõ ràng, biểu cảm rất thật thà.

"Xem tâm trạng." Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, đột nhiên có cảm giác miệng khô lưỡi hanh.

"Vậy không phải tôi cầu xin vô ích sao...Ở cùng với anh lâu như vậy rồi, chưa thấy ngày nào mà anh có tâm trạng tốt..." Viên Cồn Cồn rũ bỏ vai xuống, nhỏ giọng nói thầm

"Cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm.

"Không... Không có gì."

Hắc Viêm Triệt kề sát mặt cô, môi của hai người chỉ cách mấy cm, Viên Cồn Cồn nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng lớn trước mắt, không tự chủ được ngừng thở, anh đẹp quá...

Hắc Viêm Triệt nhìn hai gò má ửng hồng của cô, đột nhiên muốn trêu đùa cô, "Tiểu Bàn, mặt của em đỏ rồi."

Viên Cồn Cồn vươn tay sờ sờ mặt, ấp úng nói "Tôi... Tôi không có nghĩ chuyện kỳ quái gì... Thật sự..."

"Chuyện kỳ quái gì?" Hắc Viêm Triệt lại kề sát thêm một chút, môi của hai người đã chạm vào một chỗ.

Viên Cồn Cồn không tự chủ được nuốt từng ngụm nước bọt, một tiếng ừng ực chọc cho Hắc Viêm Triệt cười.

Hắc Viêm Triệt vỗ nhẹ lưng của cô, đánh chiếm môi của cô.

Viên Cồn Cồn rên nhẹ, mềm mại giống như như thường ngày, quán quýt môi miệng với anh.

Sau khi kết thúc, Hắc Viêm Triệt nhìn ánh mắt mơ màng, hơi thở không ổn định của com nắm, không nhịn được cắn nhẹ một cái ở trên mặt cô, nhàn nhạt nói "Bây giờ tâm trạng của tôi không tệ."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 87: Gọi anh là anh Tu!

Viên Cồn Cồn sờ sờ mặt mình, nhỏ giọng meo meo, "Thiếu gia, thật xin lỗi, anh bảo vệ tôi mà tôi còn cáu kỉnh với anh, tôi biết là tôi không đúng, làm anh mất mặt, nhưng nếu xảy ra một lần nữa tôi cũng sẽ làm như vậy, tuy rất không biết lượng sức mình nhưng mà Khanh Khanh là bạn của tôi, hơn nữa đã từng cứu tôi, tôi nhất định sẽ không thờ ơ đứng nhìn, mẹ tôi từng nói, làm người phải biết báo ơn, cho nên tôi muốn nói... Tôi không có làm sai."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Anh tức giận sao?" Viên Cồn Cồn nấp máy miệng, hơi lo lắng.

"Lần sau phải tìm tôi trước, nếu không đánh gãy chân của em." Hắc Viêm Triệt quay mặt, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, không nói gì.

"Có nghe thấy không!" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt quay đầu lại hét lớn một tiếng.

Viên Cồn Cồn giật nảy mình, vội vàng gật đầu.

Hắc Viêm Triệt trực tiếp ném cô từ trên đùi xuống giường, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng của anh, gãi gãi đầu suy nghĩ, ý của anh là...Sau này anh sẽ luôn luôn bảo vệ cô sao? Giống như hôm nay, nghĩ đến đây thì người nào đó liền lộ ra nụ cười ngây ngô khờ khạo, không biết vì sao, nghĩ đến hai chữ luôn luôn này liền cảm thấy rất thỏa mãn, rất hạnh phúc....Luôn luôn đấy, luôn luôn ở cùng nhau...

9 giờ là lúc dùng bữa sáng, Viên Cồn Cồn vui vẻ nắm tay Hắc Viêm Triệt đi tới nhà ăn, cười ngọt ngào chào hỏi với mọi người, "Chào buổi sáng anh Á, anh Nhã, vũ Bạch và các chị."

"Chào buổi sáng" Mọi người cùng lên tiếng chào, dường như bị cuốn hút bởi nụ cười ngọt ngào của cô, bên miệng mỗi người đều mang theo ý cười ấm áp.

"Thật thiên vị, sao em không chào buổi sáng với anh?" Một giọng nói lười nhác truyền đến, Viên Cồn Cồn quay đầu lại nhìn theo bản năng, chiếu vào mắt cô chính là một người đàn ông xinh đẹp mặc quần dài trần trụi phía trên, chỉ thấy anh ta dùng vẻ cực kỳ hấp dẫn và tư thế duỗi thẳng lưng, sau đó cười khê nhìn lại Viên Cồn Cồn đang nhìn anh ta.

"Anh... Anh... Không mặc..." Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt, chui thẳng vào trong lòng Hắc Viêm Triệt, lắp bắp không biết đang nói cái gì.

"Ha ha, tuy rằng dáng người của anh rất tốt, nhưng em cũng không cần phản ứng lớn như vậy, anh sẽ kiêu ngạo." Người đàn ông cười ngồi xuống, cầm lấy ly nước ở trên bàn uống một ngụm, con ngươi màu nâu lại không rời khỏi người Viên Cồn Cồn.

"..." Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn Hắc Viêm Triệt, không biết nên nói cái gì.

Hắc Viêm Triệt ôm cô ngồi xuống, cũng thử độ ấm của sữa rồi sau đó nhét vào trong tay cô như thường ngày.

Viên Cồn Cồn nhận lấy ly sữa, vừa uống vừa liếc trộm người đàn ông xa lạ vẫn luôn nhìn cô..

"Nhóc con, anh tên là Tề Tu, là bạn của thiếu gia nhà em, em có thể gọi anh là anh Tu, kêu một tiếng nghe thử." Người đàn ông cười khê nói.

"Anh Tu." Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng gọi, ngoan ngoãn giống như thường ngày.

"Thật ngoan, nếu thiếu gia của em không cần em nữa thì em liền theo anh đi, anh Tu nhất định sẽ thương em." Tề Tu nhìn đôi mắt tím lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt, không chút để ý tới sự tức giận của chúng nó, vươn tay sờ sờ đầu Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Hắc Viêm Triệt, vẻ mặt khô sở giống như bị người ta vứt bỏ.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, vỗ vỗ cái mông của cô nhàn nhạt nói "Anh ta vừa trốn khỏi bệnh viện tâm thần."

Lời này vừa nói ra, Tề Tu đang uống nước liền phun ra, dọa Viên Cồn Cồn nhảy dựng lên. Tề Tu ho khan hai tiếng, giận quá hóa cười nhìn Viên Cồn Cồn, "Rất ngoài ý muốn, Hắc thiếu gia cũng sẽ nói như vậy, nhóc con, nhờ có em dạy dỗ tốt."

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, bị rơi vào trạng thái mờ mịt.

"Ăn cơm." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn Tề Tu, nhét đĩa vào trên tay Viên Cồn Cồn.

"À." Viên Cồn Cồn ngây ngốc gật gật đầu, bắt đầu ăn.

Tề Tu vừa cười vừa ăn liền ăn no rất nhanh, tiện tay cầm lấy cuốn tạp chí bên cạnh lật đi lật lại, quả nhiên thấy tin tức về Hắc Viêm Triệt chiếm hết hai trang, trên tiêu đề lớn viết 'Lộ diện tình yêu của truyền kỳ giới kinh doanh, tiểu thư Dư thị gặp họa đồ máu', hơn một nửa lời văn bên trong là khen ngợi Viên Cồn Cồn, suy đoán ngày cưới của cô và Hắc Viêm Triệt, còn một nửa kia là nội dung Dư thị gặp xui xẻo gặp phải Hắc Viêm Triệt, mà mấy bức ảnh đăng lên, . một tấm là Hắc Viêm Triệt nghiêng đầu hôn nhẹ vào mặt Viên Cồn Cồn, một tấm là Hắc Viêm Triệt đánh bay Dư Thanh Thu sau đó ôm Viên Cồn Cồn, còn có một tấm là Hắc Viêm Triệt ôm lấy Viên Cồn Cồn rồi đi, mấy tấm hình đó, trong mắt Hắc Viêm Triệt đều là chiếm giữ và cưng chiều, chỉ cần có mặt thì mọi người đều cảm nhận được, quay đầu nhìn hai nhân vật chính đang dùng bữa sáng, phát phát cuốn tạp chí trong tay cười nói "Nhóc con, em thành tiên nữ chỉ có trên trời không có dưới đất rồi."

Viên Cồn Cồn liếm liếm đầu dính trên miệng, không hiểu nhìn anh ta.

"Viên Cồn Cồn, tiểu thư Viên thị là một cô gái xinh đẹp trong sáng, đôi mắt hút hồn người, đôi môi mơ màng làm người ta sa đoạ, cô xinh đẹp giống như hoa sen hé mở trên mặt nước, càng nhìn càng đẹp, như bướm trắng lung lay đôi cánh, trắng sạch không bụi, như rượu hoa đào, như bông hoa chiếu xuống nước, như mây nhẹ tràn ra, thơm mát khiến người ta say mê .. Đây là do ai viết, từ ngữ rất phong phú." Tề Tu đọc một đoạn từ trong cuốn tạp chí ra, cuối cùng không khỏi cảm thán một câu.

Viên Cồn Cồn ngây người một lúc, nhỏ giọng hỏi "Là đang nói em sao?"

"Đúng vậy." Tề Tu trịnh trọng gật đầu, đưa cuốn tạp chí cho cô.

Viên Cồn Cồn nhận lấy cuốn tạp chí, đầu tiên là liếc nhìn mấy tấm hình sau đó ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Hắc Viêm Triệt, sau khi xác định anh không có tức giận mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu xem chữ viết bên trong, một lúc sau, chỉ thấy người nào đó ngo ngoe gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói "Viên Cồn Cồn được viết ở trong này không giống em chút nào..."

"Em đáng yêu hơn 'cô ấy', cũng chân thật hơn." Tề Tu cười lấy cuốn tạp chí lại, đứng dậy đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 88: Hắc Viêm Triệt sẽ thích Cỗ Cỗ sao?

Viên Cỗ Cỗ ngẩng đầu nhìn Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng meo meo, "Thiếu gia thật xin lỗi, hại anh bị scandal rồi."

"Ăn cơm." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, về mặt bình tĩnh.

"Thiếu gia... A... Sao véo tôi?" Viên Cỗ Cỗ còn muốn nói thêm lại bị Hắc Viêm Triệt hung hăng véo mặt.

"Em phải gọi tôi là gì?" Hắc Viêm Triệt không vui nhún mày.

"Triệt?" Viên Cỗ Cỗ ngoan ngoãn nhỏ giọng gọi.

"Nhắc nhở em một lần cuối cùng, lần sau còn gọi sai thì không cho ăn bánh ngọt 1 tháng." Hắc Viêm Triệt cảm ly thủy tinh uống một ngụm nước.

"Dạ..."

"Ăn mau."

"Dạ..."

Phòng khách lớn nhà họ Viên.

Viên Tịnh Lưu buông cuốn tạp chí trên tay xuống, ôm Bàng Đô Đô đang uống trà sữa ở bên cạnh lên, giọng điệu bình thản "Em thích Hắc Viêm Triệt hay thích Thịnh Duệ?"

Bàng Đô Đô buông cái ly xuống, không hiểu nhìn ông, "Em thích anh."

Viên Tịnh Lưu nhéo nhéo mũi của bà, hồ hững nói, "Thịnh Duệ và Hắc Viêm Triệt, em muốn ai làm một nửa kia của con gái em?"

Bàng Đô Đô ngẩn người, hơi buồn rầu nhăn mày lại.

Viên Tịnh Lưu nhìn bà, kiên nhẫn chờ đáp án của bà.

"Bọn họ đều là người đàn ông khó tìm được, người nào làm một nửa kia của Cỗ Cỗ em đều vui mừng." Bàng Đô Đô nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói.

Viên Tịnh Lưu cười cười, giống như đã đoán trước bà sẽ trả lời như vậy.

"Tịnh Lưu, còn anh? Anh muốn ai làm chồng của con gái anh?" Bàng Đô Đô ôm cổ ông làm nũng, về mặt cười ngọt ngào nhìn ông.

"Cỗ Cỗ yêu người nào thì anh để người đó làm chồng của con gái anh." Viên Tịnh Lưu vẫn là giọng điệu không cao không thấp.

"Tịnh Lưu, anh không biết suy nghĩ của chúng ta là dư thừa sao? Hắc Viêm Triệt sẽ thích Cỗ Cỗ sao? Nghe nói cậu ta lạnh lùng hung ác, làm việc không nề mặt, từ trước đến giờ chưa có người phụ nữ nào ở bên cạnh, đàn ông như vậy thì sao có thể thích cô bé ngốc như Cỗ Cỗ?" Bàng Đô Đô phân tích.

Viên Tịnh Lưu gạt gạt khóe miệng, nhẹ giọng nói. "Không nên coi thường sức hấp dẫn của cô bé ngốc, có lẽ đối có một số người thì cô gái ngốc là trời buộc, nhưng mà đối với một người nào đó thì cô gái ngốc chính là thuốc phiện, anh cũng thích 'hút' thuốc phiện."

Bàng Đô Đô nghĩ nghĩ, không vui bĩu môi, "Anh đang gián tiếp mắng em ngốc sao?"

"Không, anh đang bày tỏ tình cảm anh đối với em." Viên Tịnh Lưu hôn nhẹ một cái lên trên mặt bà.

Mặt của Bàng Đô Đô đỏ rần, nhỏ giọng nói "Vây anh chính là núi băng của em, một mình em."

"Ừ, một mình em." Viên Tịnh Lưu hôn trán của bà, trong mắt sắc bén là tình cảm dịu dàng không che giấu, ít đi sự lợi hại và lạnh như băng của thường.

"Tĩnh Lư, em hi vọng Cồn Cồn sẽ hạnh phúc giống như chúng ta." Bàn Đô Đô sờ sờ cái trán, biểu cảm ngốc nghếch không khác gì Viên Cồn Cồn.

"Sẽ." Viên Tĩnh Lư cảm lấy ly cà phê uống một ngụm, nói chắc chắn, con gái của ông nhất định sẽ là đứa nhỏ hạnh phúc.

12 giờ 35 phút trưa, tầng cao nhất tập đoàn Hắc Viêm

Viên Cồn Cồn buông hồ sơ trong tay ra đi đến bên người Hắc Viêm Triệt, kéo lấy tay anh meo meo "Triệt, ăn cơm, đói quá."

Hắc Viêm Triệt nhìn Á Tư, vươn tay bế cô lên trên chân.

Á Tư hiểu ý đi ra ngoài, chuẩn bị cơm trưa cho bọn họ.

"Triệt, anh và anh Tu nhất định là bạn rất tốt phải không?" Viên Cồn Cồn nắm luồn tóc dài của mình thất bím tóc.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Bởi vì các anh đều thích không mặc quần áo, mẹ tôi nói vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, cho nên anh và anh ấy nhất định là một đám." Viên Cồn Cồn khẳng định nói.

"Em ăn xong liền ngủ, ngủ xong liền ăn, cũng giống như heo, vậy em và nó là một đám?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, giọng điệu bình thản.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức không vui bĩu môi, không nói chuyện nữa.

"Chẳng lẽ không đúng?" Hắc Viêm Triệt xấu xa nắm chặt miệng của cô kéo ra ngoài.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn đẩy anh ra, muốn nói lại nói không nên lời.

Hắc Viêm Triệt nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, cười khẽ buông tay ra.

Viên Cồn Cồn che miệng đề phòng nhìn anh, nhỏ giọng nói "Khi dễ tôi anh liền vui như vậy sao?"

"Đúng vậy." Hắc Viêm Triệt thành thật gật gật đầu.

Viên Cồn Cồn nhìn khoe miệng anh thoáng hiện cười khê, không khỏi nhìn đến ngáy người.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng thật thà ngốc nghếch của cô, không nhịn được hôn lên môi đỏ mọng của cô.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn than nhẹ một tiếng, theo bản năng lại nhìn Nhã Tư đứng ở một bên, ngượng ngùng đẩy Hắc Viêm Triệt không ngừng 'xâm chiếm' ra.

Hắc Viêm Triệt nhìn Nhã Tư, lạnh lẽ ra lệnh.

Nhã Tư cung kính khom người, đi ra ngoài xem như không có chuyện gì.

"Đừng luôn như vậy, sau này tôi phải làm sao đối mặt với bọn họ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn đỏ ửng, không tự chủ được làm nũng với anh.

Hắc Viêm Triệt không để ý cô kháng nghị, lại phủ lên môi đỏ mọng mê người của cô lần nữa, chiếm lấy suy nghĩ của cô..

Viên Cồn Cồn ôm cổ anh theo bản năng, đắm chìm trong chiếm đoạt bá đạo của anh, cô nghĩ...Cô thích anh, còn thích hơn so với anh Duệ, còn thích hơn so với cha, còn thích hơn...Đây là loại thích thể nào nhỉ?

Hắc Viêm Triệt mở to mắt nhìn bộ dáng say mê của cô, bàn tay không nhịn được chui vào trong quần áo của cô, vì sao anh phải chịu dày vò như vậy, cô là của anh, vì sao anh phải chịu đựng vất vả như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 89: Danh tiết của tôi đã bị mất!

"Um..." Khi làn da của Viên Cồn Cồn tiếp xúc vỗ về chơi đùa của anh, không tự chủ được kêu ra tiếng, tuy chỉ là một âm đơn nhưng cũng đủ làm cho người ta mất hết lý trí.

Hắc Viêm Triệt rời khỏi môi của cô, ngậm chặt vành tai của cô, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve mềm mại của cô.

"Um...Triệt..." Viên Cồn Cồn run một chút, vươn tay túm lấy quần áo của anh, đôi mắt trong suốt khép hờ khẽ gọi tên anh.

Hắc Viêm Triệt bị tiếng kêu mềm mại của cô kích thích, hơi thở bắt đầu không ổn, vươn tay cời bỏ nút thắt trước ngực cô, nhẹ nhàng kéo ra, bả vai trắng nõn mượt mà liền lộ ra trước mắt anh.

Viên Cồn Cồn bị anh hôn đến mơ mơ màng màng, chỉ có thể kêu yếu ớt, giống như là ngậm đồng ý hành vi của anh.

Hắc Viêm Triệt vươn tay xoa nhẹ phía sau lưng cô, hơi hơi dùng sức liền làm cho cô gần sát mình hơn, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của cô, bàn tay to cời bỏ móc cài áo lót vương vãi, trắng trợn vuốt ve lưng bóng loáng của cô.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng gọi, tuy biết rõ là phải từ chối, nhưng lại không kiềm được mà thuận theo anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn ánh mắt mơ màng và hai gò má ửng hồng của cô, nửa người dưới liền đau nhức nóng rực, cời bỏ áo lót của cô, môi mỏng há mở ngậm chặt mềm mại bên phải của cô.

"A..." Viên Cồn Cồn run run, mở đôi mắt khép hờ ra liền nhìn thấy mình trần trụi, không khỏi đẩy anh ra, "Đừng..."

"Đừng lộn xộn" Hắc Viêm Triệt nhú mảy, không vui cần nhẹ xuống chỗ nhạy cảm của cô.

"A... Um..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn đỏ bừng, trong mắt nổi lên hơi nước, bộ dáng diêm dā đáng dụ dỗ người ta phạm tội.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn mặt cô, máng nhỏ một tiếng rồi ôm lấy cô, vươn tay tiến vào trong váy kéo quần lót viền tơ xuống, làm cho Viên Cồn Cồn hồ nhỏ.

"A...Đừng." Một tay Viên Cồn Cồn che ngực, một tay muốn kéo quần lót của mình lại.

Một tay Hắc Viêm Triệt liền kìm chặt hai tay không yên của cô kéo ra sau lưng, cơ thể Viên Cồn Cồn liền tự nhiên ưỡn lên, một đôi mềm mại đầy đặn cứ như vậy mà hiện ra trước mặt anh, hơi hơi lay động.

"Triệt..."Cả khuôn mặt của Viên Cồn Cồn đỏ bừng, trong mắt to tích tụ nước mắt .

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, khẽ cắn môi trái tim của cô, tay kia thì vói vào trong váy vuốt ve đùi của cô..

"Um...Đừng, sẽ bị người ta thấy..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo, trong giọng nói rõ ràng là đã nức nở.

"Sẽ không."Giọng nói của Hắc Viêm Triệt khàn khàn, bàn tay to tiếp tục dao động ở trên đùi mềm mại của cô, chậm rãi đi tới khu tam giác.

"Không..." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, bộ dáng lả chã chực khóc chẳng những không có làm người nào đó buông tha mà ngược lại càng làm cho 'thú tính' của người nào đó tăng thêm.

Hắc Viêm Triệt che môi của cô lại, muốn làm xáo trộn khả năng suy nghĩ của cô, ngay lúc Viên Cồn Cồn ngây ngô, tiếng cửa mở vang lên, sau đó là giọng nam sang sảng "Nhóc con, anh Tu của em..." . Tề Tu đang nói lại nhìn thấy cô đưa lưng về phía anh ta. toàn bộ lưng đều lộ ra ngoài thì cương cứng ngay tại chỗ.

"Cút đi." Hắc Viêm Triệt nhanh chóng kéo quần áo của Viên Cồn Cồn lên, cầm lấy dao rọc giấy trong ống viết phóng tới, giọng điệu lạnh như băng làm cho người ta sồn tóc gáy.

Tề Tu nhìn nhìn con dao màu bạc cắm ở trên cửa cách anh ta chỉ có mấy millimet, cười gượng nói "Các người tiếp tục, tôi sẽ treo băng ở ngoài cửa dùm các người." Nói xong bay nhanh ra ngoài đóng cửa lại, phòng ngừa người nào đó tức giận sẽ xé xác anh ta.

Mặt của Viên Cồn Cồn như đưa đám, ngay cả ý nghĩ hét lên cũng không có.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng ủ rũ của cô, trong lòng bắt đầu giao chiến, lửa dục dưới người kêu gào muốn phóng thích, nhưng nhìn về mặt ủ rũ của cô lại không đành lòng... Cuối cùng, vẫn là thương tiếc chiến thắng khát vọng, không thể không thở dài, giúp cô mặc quần áo lại.

Viên Cồn Cồn cúi đầu để mặc anh mặc đồ cho cô, không hề rầy.

Sau khi mặc quần áo cho cô xong, Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói "Đừng bày ra vẻ mặt này, khó coi."

Viên Cồn Cồn bẹt miệng ra, hơi trách cứ nhìn anh "Bị người khác thấy rồi."

"Tôi biết."

"Anh biết? Tôi cũng bị người ta thấy hết rồi, anh Á và anh Nhã đã thấy, bây giờ anh Tu cũng thấy, nếu bọn họ nói ra, vậy vù Bạch và mọi người đều biết hết, mọi người sẽ nói tôi như thế nào, hu hu... Đều tại anh làm hại..." Viên Cồn Cồn lấy tay che mắt, khóc rống lên.

Hắc Viêm Triệt nhú mày, kéo tay cô ra nhàn nhạt nói "Bọn họ sẽ không nói gì."

"Hu hu... Bọn họ sẽ nói tôi lẳng lơ, quyền rũ chủ nhân, tâm tư thâm sâu, lòng dạ xấu xa..."

"Trí tưởng tượng phong phú." Hắc Viêm Triệt lau nước mắt cô, nhàn nhạt nói.

"Đúng, còn có trí tưởng tượng phong phú..." Viên Cồn Cồn ngáy ngốc nói theo, sau khi nói ra miệng mới phát hiện có chút không đúng, ngu ngơ nhìn Hắc Viêm Triệt, "Có liên quan gì với trí tưởng tượng phong phú?"

Hắc Viêm Triệt kéo khoe miệng lên, cắn lên môi cô một cái "Em ngốc đến không thuốc nào cứu được."

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, vẻ mặt chán nản, "Danh tiết của tôi cứ như vậy mà mất đi, đều là tại anh."

"Mỗi ngày em ngủ cùng với tôi, danh tiết của em đã mất từ lâu rồi." Hắc Viêm Triệt lơ đãng nói.

"Bị cha biết sẽ đánh chết tôi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Cồn Cồn nhăn lại, nước mắt lại bắt đầu tích tụ.

"Ông ấy từng đánh em?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu, rất nghi ngờ.

"Không có." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 90: Cha người cuộc sống đỉnh khúc chiết!

"Nhưng nếu cha biết nhất định sẽ đánh tôi, trên TV đều diễn như vậy." Viên Cồn Cồn nghiêm túc nhìn Hắc Viêm Triệt bằng vẻ mặt tôi có căn cứ.

"Tôi vốn cho rằng từ nhỏ em bị cha mẹ dùng gạch lớn đánh cho nên mới ngu ngốc như vậy, thì ra là trời sinh." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt châm chọc.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức không vui mở to hai mắt nhìn, "Sao có thể trách tôi? Tôi chỉ đi truyền chỉ số thông minh của mẹ không có đi truyền của cha."

Nghe vậy, Hắc Viêm Triệt hiểu rõ gât gât đầu, "thì ra là như vậy, vậy cuộc sống của cha em trắc trở rồi."

"Có ý gì?" Viên Cồn Cồn không phản ứng kịp gãi gãi đầu.

"Tự nghĩ." Hắc Viêm Triệt nắm chặt hai bên mặt của cô, kéo ra ngoài một chút.

"Triệt..." Đột nhiên Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào gọi tên anh.

"Ừm..."

"Bây giờ tâm trạng của anh có tốt không?" Viên Cồn Cồn ôm cổ của anh, nhỏ giọng meo meo.

"Bình thường." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt nói.

"Tôi xin anh một chuyện có được không?"

"nói"

"Tôi nhớ cha mẹ, tôi có thể về nhà một chuyến hay không?"

Viên Cồn Cồn mở to mắt nhìn anh, làm cho Hắc Viêm Triệt thấy dường như trên đầu cô mọc ra hai cái lỗ tai chó.

Viên Cồn Cồn thấy anh không noi chuyện, hơi sốt ruột nói: "đã rất lâu rồi tôi không gặp họ, van xin anh mà."

Hắc Viêm Triệt vẫn không nói gì.

“Buổi tối sẽ trở lại được không? Tôi kêu mẹ làm thức ăn ngon cho anh.” Viên Cồn Cồn kéo kéo tay áo của anh, biểu cảm cực kỳ đáng yêu.

“Em muốn gặp bọn họ hay là muốn gặp Na Tịch Thịnh Duệ?” Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

“Đều muốn, nhưng anh Duệ không có ở nhà, anh ấy đã chuyển ra ngoài rồi.” Viên Cồn Cồn thành thật trả lời.

“không cho em gặp anh ta.” Hắc Viêm Triệt véo mũi của cô.

“không gặp được, bây giờ anh ấy rất bận.” Viên Cồn Cồn bắt lấy tay anh, bĩu môi.

“Anh ta không bận thì em liền nhào tới sao?” Hắc Viêm Triệt lạnh lùng kéo khóe miệng lên.

“không có mà...” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng ngậm miệng.

“Trước 12 giờ tối phải trở về.” Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, nhàn nhạt nói.

“Cảm ơn Triệt!” Viên Cồn Cồn vui vẻ ôm lấy anh ấn lên mặt anh nụ hôn kêu vang, còn liên tục ấn vài cái.

“Trước 12 giờ, chậm một giây em liền vi phạm” Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm tra nhiệt tình của cô.

“Được, vậy tôi đi đây.” Viên Cồn Cồn cười nhẹ nhàng nhìn anh.

“Gấp cái gì.” Hắc Viêm Triệt hơi không vui nói.

Viên Cồn Cồn cười ngây ngô cọt xát trong ngực của anh.

“Ăn cơm trưa xong rồi đi.”

“Ừm!”

3 giờ chiều, Viên Cồn Cồn đỏ mặt ngồi trong xe, bị Á Tư ngồi lái xe bên cạnh cười đến rất ngượng ngùng.

“Ha Ha, Cồn Cồn, em không cần xấu hổ, đều là người trưởng thành rồi, bọn anh có thể hiểu.” Á Tư vừa cười vừa nói.

Viên Cồn Cồn cúi đầu không nói gì, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, vừa nãy cô ở trong phòng làm việc đợi rất lâu cũng chưa đợi được cơm trưa, kết quả Hắc Viêm Triệt gọi điện thoại, một lúc sau Á Tư tươi cười đẩy xe thức ăn vào, cầm một tấm băng để lên trên bàn rồi sau đó khom người, nhỏ giọng nói “Thiếu gia dùng từ từ, tôi đi ra ngoài trước.” cô vừa thấy tấm băng trên bàn liền bị hù dọa, trên tấm băng dùng bút viết màu đỏ viết (Phạm vi mập mờ, xin đừng quấy rầy). Vì thế cô liền biết vì sao cơm trưa chậm chạp không đến, cô không thích cách đối mặt với tươi cười hết sức phức tạp của Á Tư... Ngay lúc bầu không khí ngượng ngập, rốt cục cũng đến nơi, Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng thở ra bước xuống xe, không dám nhìn mặt Á Tư, nhỏ giọng nói “Tạm biệt anh Á” Rồi sau đó bay nhanh vào cửa lớn.

Á Tư nhìn bóng lưng hoảng loạn của cô, cười đến càng vui vẻ hơn...

“Cha, mẹ con đã trở về!” Viên Cồn Cồn mới vào nhà, vừa cởi giày vừa lớn tiếng gọi.

không bao lâu, Băng Đô Đô liền chạy vội đến ôm cổ cô hưng hăng hôn vài cái ở trên mặt cô, “Cồn Cồn, cục cưng của mẹ, nhớ con muốn chết rồi.”

“Con cũng nhớ mẹ.” Viên Cồn Cồn hưng phấn ôm lấy bà nhảy tới nhảy lui, rất vui vẻ.

Băng Đô Đô dắt cô vào phòng khách, Viên Cồn Cồn hơi ngạc nhiên nhìn người ngồi ở trên ghế sofa “Anh Duệ?”

“Sao lại là giọng điệu này? không nhận ra anh sao?” Na Tịch Thịnh Duệ cười khẽ nhìn cô.

Viên Cồn Cồn cười hi hi chạy tới ngồi ở bên cạnh anh ta, hôn lên mặt anh ta, “Em không nghĩ tới anh sẽ về nhà, cha nói gần đây anh bận rất nhiều việc.”

Na Tịch Thịnh Duệ không có được thân thể mềm mại bỏ nhào vào trong ngực, trong lòng chợt hiện lên một tia chua xót, nhưng vẫn thân thiết sờ sờ đầu của cô, nhẹ giọng nói “Biết em về nhà nên anh cũng vội đến gặp em, có nhớ anh không?”

“Đương nhiên nhớ” Viên Cồn Cồn nghiêm túc gật đầu.

Na Tịch Thịnh Duệ bế cô lên trên đùi, hôn hôn mặt cô, “thật ngoan.”

Viên Cồn Cồn không tự chủ được ngán người, nụ cười hơi cứng ngắc.

Na Tịch Thịnh Duệ cảm nhận được cứng ngắc của cô, nhàn nhạt nói “Nặng hơn trước kia, gần đây rất vui vẻ sao?”

“Vui về.” Viên Cồn Cồn cười sờ sờ bụng mình.

“Ha Ha” Đôi mắt sắc bén của Na Tịch Thịnh Duệ tối sầm, giật giật khóe miệng.

“Viên Cồn Cồn, con còn nhớ rõ cha là ai không?” Viên Tịnh Lưu ngồi cách đó không xa nhàn nhạt mở miệng, vẫn là giọng điệu không cao không thấp, nhưng yêu thương ở trong mắt lại không lừa được người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bão Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 91: Gossip Lovers

"Đương nhiên nhớ, cha là cha của con mà." Viên Cồn Cồn nhảy từ trên đùi Na Tịch Thịnh Duệ xuống, vui vẻ nhích tới bên cạnh ông, ôm cổ ông cọ xát làm nũng.

"Cha còn tưởng con đã quên, thấy cha lâu như vậy cũng không chào hỏi, hoàn toàn coi cha như vô hình." Viên Tịnh Lưu vươn tay vuốt nhẹ đầu của cô, giọng nói hơi lạnh nhưng động tác lại rất dịu dàng.

"Ai nói, ở cửa con đã gọi cha rồi, là cha không để ý con." Viên Cồn Cồn ngẩng đầu giải thích cho chính mình.

Viên Tịnh Lưu nhìn cô, ở góc độ này vừa vặn nhìn thấy được dấu vết đáng nghi nào đó ở trên cổ trắng nõn của cô.

“Cha?” Viên Cồn Cồn khẽ gọi Viên Tịnh Lưu, không hiểu sao đột nhiên ông lại không nói chuyện rồi.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn theo tầm mắt của Viên Tịnh Lưu, đó là chỗ cổ áo rộng của Viên Cồn Cồn, quay đầu cảm lấy ly cà phê trên bàn uống một ngụm, mùi vị chua sót tràn ra trong miệng, không chỉ làm đắng vị giác mà trái tim cũng đắng.

“Cồn Cồn, chúng ta đi dạo phố đi, sau khi trở về mẹ nấu cơm tối cho con ăn.” Sau khi nhìn thấy Viên Cồn Cồn thì Bàn Đô Đô chưa từng ngừng tươi cười.

“Dạ.” Viên Cồn Cồn hưng phấn đứng lên chạy đến bên cạnh Bàn Đô Đô, dính vào trong lòng bà.

“Tịnh Lưu và Thịnh Duệ muốn đi cùng không?” Bàn Đô Đô dặt tay Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào hỏi.

“Hai người đi đi.” Cùng nói ra câu trả lời.

“Vây bái bai, buổi tối gặp.” Bàn Đô Đô sớm biết rằng sẽ nhận được đáp án này, vui vẻ vẫy vẫy tay, dắt Viên Cồn Cồn đi ra ngoài.

“Bái bai cha, bái bai anh Duệ.” Viên Cồn Cồn bị Bàn Đô Đô dắt đi, gắng gượng quay đầu tạm biệt bọn họ.

Đợi khi bóng lưng hai người biến mất ở phòng khách, Viên Tịnh Lưu nhàn nhạt nói “Dấu hôn.”

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, không nói gì, tuy đã dự đoán được chuyện này, nhưng chính tai nghe thấy lại là một cảm nhận khác.

“Thịnh Duệ, Cồn Cồn là đứa bé đơn giản, không nhất định phải có quần áo đẹp thức ăn ngon, cũng chưa bao giờ muốn trang sức ngọc quý, con hiểu chưa?” Viên Tịnh Lưu uống ngụm trà, giọng điệu nhẹ nhàng.

“Con hiểu, nhưng có ấy đáng nhận được những thứ tốt nhất.” Na Tịch Thịnh Duệ quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ.

“Trước kia cha không dám nói nhưng mà bây giờ cha khẳng định rằng Hắc Viêm Triệt yêu con bé, Thịnh Duệ, cơ hội của con còn bao nhiêu? Cha biết năng lực của con có thể vượt qua cha, có thể ngang vai với Hắc Viêm Triệt, nhưng mà sự nghiệp thành công không phải chỉ cần có năng lực, mà còn cần nhiều thời gian, con còn bao nhiêu thời gian có thể lãng phí, trong tình huống bọn họ ở cùng với nhau, nói thật là, có lẽ trong lòng Cồn Cồn đã có bóng dáng của Hắc Viêm Triệt, mà con chính là anh trai trong đời con bé.”

Dứt lời, Na Tịch Thịnh Duệ im lặng, Viên Tịnh Lưu kiên nhẫn chờ đợi, một lúc sau, nhàn nhạt mở miệng, “Cha nuôi nói không sai, có lẽ con đã không còn cơ hội.”

Viên Tịnh Lưu nhìn anh ta, không nói gì.

“Như vậy, để con thử một lần cuối...” Na Tịch Thịnh Duệ không thay đổi nét mặt cảm lấy ly cà phê, một ngụm uống cạn, để mặc cho mùi vị chua sót lan tràn ở trong miệng và trong lòng của anh ta.

“Thịnh Duệ, vẫn là câu nói kia, cho dù là kết quả gì, con vẫn là con trai của cha, vĩnh viễn.” Viên Tịnh Lưu không thể thờ dài, nhàn nhạt nói.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn ông, nở nụ cười.

10 giờ tối, Viên Cồn Cồn sờ sờ bụng vui vẻ nói “Con ăn no rồi, ăn rất ngon.”

“Cồn Cồn, muốn ăn kem không?” Na Tịch Thịnh Duệ cười khẽ sờ đầu của cô.

“Đương nhiên muốn nhưng Triệt quy định một tuần chỉ có thể ăn một lần, tuần này em đã ăn rồi.” Viên Cồn Cồn mím môi, hơi tiếc nuối.

Na Tịch Thịnh Duệ nghe thấy xưng hô thân thiết này, không khỏi lạnh giọng nói “Anh dẫn em đi ăn, em không đi sao?”

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngơ ngác nhìn anh ta.

“không đi sao?” Na Tịch Thịnh Duệ tiếp tục hỏi.

“đi...” Viên Cồn Cồn ngập ngừng nhỏ giọng meo meo.

“Ngoan, vậy đi thôi.” Na Tịch Thịnh Duệ đứng dậy dắt tay cô, khôi phục lại cười khẽ dịu dàng bình thường.

“VẬY CHA MẸ, CON ĐI ĐÂY.” Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn vẫy tay với bọn họ.

“đi đi.” Viên Tịnh Lưu gật gật đầu.

“Cồn Cồn, mẹ...” Bằng Đô Đô không muốn, muốn đi tới lại bị Viên Tịnh Lưu ôm lên trên đùi bóp chặt hai gò má, ưm ưm ưm nói không ra lời.

Na Tịch Thịnh Duệ nắm tay Viên Cồn Cồn đi ra ngoài.

Chờ bọn hắn đi xa, Viên Tịnh Lưu buông mặt vợ yêu ra, nhìn ánh mắt bất mãn của bà nhân nhật nói “Chúng ta trở về phòng đi.”

“Làm gì?”

“Làm vận động.”

11 giờ tối, Á Tư đứng ở ngoài cửa nhà họ Viên, nghe lệnh của Hắc Viêm Triệt tới đón nữ giúp việc, thư ký kiêm cục cưng của anh, ấn chuông cửa hai lần, tới mở cửa chính là một cô bé trẻ tuổi.

“Xin chào, làm phiền, tôi tìm tiểu thư nhà cô.” Á Tư lễ phép kéo ra cười khẽ, nhà nhật nói.

“Tiểu thư không ở đây, đã đi ra ngoài với Thịnh Duệ thiếu gia rồi.”

“Na Tịch Thịnh Duệ sao?” Á Tư không xác định hỏi.

“Đúng.”

“Cảm ơn, làm phiền rồi.” Á Tư cười khẽ nói, xoay người đi trở về bên xe, lúc này... Lại có người gặp họa rồi, Cồn Cồn, chúa trời phù hộ cho em, Amen.

Gossip Lovers là một quán lẩu kem quy mô lớn, đa số trang trí bên trong là hoạt hình huyền ảo đáng yêu của thiếu nhi, là một trong những nơi Viên Cồn Cồn thích nhất.

Khép cánh cửa phòng VIP lại, Viên Cồn Cồn vui vẻ xúc một cái kem hình cầu nhỏ đặt vào bên trong chocolate, sau đó cho vào trong miệng, vị ngọt vừa nóng vừa lạnh làm cho đôi mắt to của cô nheo lại, “Tuyệt quá, anh Duệ cũng ăn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 92: Thuốc độc mạn tính!

Na Tịch Thịnh Duệ cười nhẹ lắc đầu nhẹ giọng nói "Em ăn đi."

Viên Cồn Cồn lại múc một cái kem hình cầu nhỏ, nhúng nhúng, đút tới bên miệng anh ta "Anh ăn đi, một mình em ăn không có hứng."

Na Tịch Thịnh Duệ há mồm ăn vào, nhìn khuôn mặt tươi cười thỏa mãn của cô, trong lòng đan xen ngũ vị.

"Sao vậy anh Duệ?" Viên Cồn Cồn bị anh nhìn làm cho không được tự nhiên, sờ sờ mặt mình nhỏ giọng hỏi.

"Không có gì." Na Tịch Thịnh Duệ rũ lông mi xuống cầm lấy cà phê bên cạnh uống một ngụm

Viên Cồn Cồn múc kem hình cầu nhúng xong, tình cờ nhìn qua đồng hồ treo trên tường một chút, sợ tới mức kem trong tay rơi xuống quần áo, thét chói tai "A!! 11 giờ 20, xong đời, anh Duệ mau đưa em về nhà, Triệt sẽ bóp chết em."

Na Tịch Thịnh Duệ buông cái ly xuống, đôi mắt sắc bén không chớp nhìn bộ dáng hoảng loạn của cô.

"Anh Duệ?" Viên Cồn Cồn vội vàng đi tới bên người anh ta, sốt ruột kéo quần áo anh ta.

Bàn tay to của Na Tịch Thịnh Duệ vung lên, tất cả nước uống trái cây và kem đều nằm ở trên mặt đất, phát ra tiếng 'lách ca lách cách'.

Viên Cồn Cồn liền giật mình, ngơ ngác nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Na Tịch Thịnh Duệ.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô lạnh giọng nói "Trong lòng em còn có vị trí của anh không?"

Viên Cồn Cồn bị giọng điệu của anh làm cho sợ tới mức co rúm lại một chút, không tự chủ được lui về sau mấy bước.

Na Tịch Thịnh Duệ đứng dậy từng bước ép sát cô, tức giận trong mắt làm cho người ta không rét mà run, "Bây giờ ở trong lòng em chỉ có ba chữ Hắc Viêm Triệt phải không?"

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, bị ép đi đến góc tường.

Na Tịch Thịnh Duệ kéo cổ áo rộng của cô xuống, liền nhìn thấy mấy cái dấu màu đỏ.

Viên Cồn Cồn vờ tay che cổ, nhỏ giọng run run "Anh Duệ...Anh làm sao vậy..."

Na Tịch Thịnh Duệ kéo tay cô ra, hai tay dùng sức liền xé rách quần áo của cô, dè tay nhỏ bé đang vung vẩy lại, cúi đầu hôn lên môi của cô.

Viên Cồn Cồn hoảng sợ kêu một tiếng, trừng lớn mắt cố gắng đẩy anh ta ra.

Na Tịch Thịnh Duệ điên cuồng đoạt lấy ở trong miệng cô, dịu dàng trước kia đã không tồn tại nữa, giờ phút này anh ta rất giống con thú bị bao vây, vội vàng muốn tìm lối ra.

Theo bản năng Viên Cồn Cồn muốn chống cự lại nụ hôn của anh, sốt ruột liền cắn nát lưỡi của anh ta, nhưng Na Tịch Thịnh Duệ cũng không buông cô ra, chỉ càng xâm lược thô lỗ hơn.

"Ừm... Không..." Viên Cồn Cồn ra sức vận vẹo, trong đầu tất cả đều là bóng dáng Hắc Viêm Triệt.

Na Tịch Thịnh Duệ nặng nề áp cô trên mặt đất, không để ý cô đau đớn, vội vàng vuốt ve toàn thân cô, để lại dấu tay nông sâu ở trên da non mịn của cô.

"Đau..." Viên Cồn Cồn khóc nói, đau xót phát hiện căn bản là mình không có sức phản kháng.

"Cồn Cồn... Cồn Cồn..." Na Tịch Thịnh Duệ lo lắng nhỏ giọng gọi tên cô, không khống chế được để lại một dấu hôn và dấu răng ở nơi đầy đặn xinh đẹp của cô.

"Đừng! Hu hu...Anh Duệ...Đừng như vậy..." Viên Cồn Cồn khóc lớn tiếng, nhưng không cách nào nhúc nhích được.

"Em là của anh, Cồn Cồn." Na Tịch Thịnh Duệ hôn lên môi trái tim của cô, trầm giọng thì thào.

"Hu hu... Đừng như vậy... Triệt..." Viên Cồn Cồn khóc gọi tên Hắc Viêm Triệt, không thể nghĩ ngờ làm cho người phía trên càng điên cuồng hơn.

"Không cho em gọi anh ta, không được!" Na Tịch Thịnh Duệ lớn tiếng gào thét, vờn tay hung hăng bắt lấy dây đai của cp6, khiến cho Viên Cồn Cồn cong người kêu đau.

"Ngaoan, nghe lời, anh Duệ thương em." Na Tịch Thịnh Duệ nói tay hôn lên nước mắt của cô.

"Đừng..."

Na Tịch Thịnh Duệ vờn tay đến vuốt ve khu tam giác, Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt, nước mắt làm hai mắt mờ hồ, "Van xin anh, đừng mà... Van xin anh..."

Na Tịch Thịnh Duệ ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục vỗ về chơi đùa cô, tinh thần hơi mơ hồ.

"Em thích Triệt...Em thích Hắc Viêm Triệt... Hu hu... Em không muốn...Anh Duệ... Van xin anh đừng như vậy." Đột nhiên nhiên Viên Cồn Cồn điên cuồng hét to, nước mắt đầy mặt.

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, suy sụp dề lên trên thân thể cô, ngừng động tác.

Viên Cồn Cồn che khuôn mặt nhỏ nhắn khóc rống nghẹn ngào.

Một lúc sau, Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ giọng khàn khàn "Cồn Cồn, thật xin lỗi."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngực truyền đến ẩm ướt làm cho cô mất hồn một lát.

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩng đầu là lưỡi liếm vết nước trước ngực cô, đó là vật sở hữu của anh..

"Anh Duệ..." Viên Cồn Cồn nhìn lông mi ẩm ướt và nước trong đôi mắt sắc bén, trái tim hung hăng bóp chặt.

"Cồn Cồn, ngay từ đầu liền chậm, ngay từ đầu liền kết thúc, em ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy mà anh cũng không nắm chắc, không thể trách bất cứ ai, em nói đúng không?" Na Tịch Thịnh Duệ bình tĩnh, không nhìn ra cảm xúc gì ở sâu trong đôi mắt sắc bén, chỉ có mỗi một giọt chảy xuống trước ngực cô nói cho cô biết bây giờ anh ta có bao nhiêu đau khổ.

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, để mặc anh vừa nói vừa liếm giọt nước không ngừng rơi ở trước ngực cô, nói không nên lời.

"Cồn Cồn, em là thuốc độc mạn tính, vừa mới bắt đầu thì không có triệu chứng gì, nhưng thời gian lâu lại chậm chậm đi vào xương tủy, em nói xem phải làm sao bây giờ? Không có thuốc giải lại không thể tiếp tục hút, em nói anh nên làm cái gì bây giờ?" Na Tịch Thịnh Duệ lẳng lẳng liếm sạch từng giọt nước rơi xuống trước ngực cô, nhàn nhạt nói, không biết là đang hỏi cô là ở hỏi mình.

"Anh Duệ..." Viên Cồn Cồn nhìn bộ dáng mất mát của anh, trái tim hung hăng bóp chặt, nhưng lại không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 93: Quan hệ tàn nhẫn?

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, trong mắt sắc bén là bất lực chưa từng có.

Viên Cồn Cồn vươn tay lau nước mắt của anh, nhỏ giọng đến "Đừng như vậy..."

Na Tịch Thịnh Duệ bắt lấy tay cô, nhắm mắt lại hôn nhẹ vào lòng bàn tay cô, "Cồn Cồn, thật xin lỗi."

Viên Cồn Cồn khóc lắc lắc đầu, cắn chặt môi dưới.

Na Tịch Thịnh Duệ từ trên người cô đứng lên, cầm lấy áo khoác của mình choàng lên trên thân thể cô, lạnh nhạt nói "Đi mua bộ quần áo trước, sau đó anh đưa em về nhà. " Đúng vậy, đưa cô về nhà...Ngôi nhà có Hắc Viêm Triệt.

Viên Cồn Cồn quay lưng lại mặc áo vào, sau đó kéo chặt áo khoác của anh ta, xoay người nhìn anh ta, nhỏ giọng ngập ngừng "Anh Duệ...Em..."

"Đừng nói cái gì cả, chuyện này liền xem như chưa từng xảy ra." Na Tịch Thịnh Duệ ngắt lời cô, kéo cô từ trên mặt đất lên.

Viên Cồn Cồn mấp máy miệng, không nói chuyện nữa.

Na Tịch Thịnh Duệ để một chồng đồ la lên trên bàn, dắt cô đi ra ngoài.

12 giờ 48 phút, một chiếc Lamborghini màu đỏ dừng lại trước cửa lớn nhà họ Hắc, Viên Cồn Cồn từ trong xe bước xuống, lẳng lẳng nhìn Na Tịch Thịnh Duệ ở trước mặt mình.

"Đi đi." Na Tịch Thịnh Duệ sờ đầu cô, vẫn là cười khê dịu dàng, tràn đầy cung chiêu.

Miệng nhỏ của Viên Cồn Cồn mở ra như muốn nói gì, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, xoay người đi về phía trước..

"Cồn Cồn." Na Tịch Thịnh Duệ nhìn bóng lưng cô, trong lòng đau xót, không nhận được gọi tên của cô.

Viên Cồn Cồn quay đầu, trong mắt có nước, không biết vì sao, cô cảm thấy... Cô đã mất đi người đàn ông yêu thương cô từ nhỏ rồi.

Na Tịch Thịnh Duệ đi đến trước mặt cô, nhẹ giọng nói "Để anh hôn em một lần cuối cùng được không?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta một lúc lâu, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô, cúi đầu hôn lên môi của cô, dịu dàng quấn quýt lưỡi của cô.

Viên Cồn Cồn chảy nước mắt, máy móc đáp lại, trong lòng rất là khó chịu

Một lúc sau, Na Tịch Thịnh Duệ rời khỏi môi của cô, kéo ra khoảng cách giữa hai người, nhìn bộ dáng nước mắt lưng tròng của cô, nhẹ giọng nói "Cồn Cồn, nên tạm biệt rồi."

Viên Cồn Cồn mấp máy miệng, không nói gì.

Na Tịch Thịnh Duệ hôn nhẹ lên trên trán cô, "Cồn Cồn của anh là đáng yêu nhất, sẽ là một cô gái hạnh phúc nhất."

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta không rên nói một tiếng.

"Đi đi." Na Tịch Thịnh Duệ buông tay ra, kéo ra chút tươi cười.

"Anh Duệ vẫn còn quan tâm em chứ?" Viên Cồn Cồn khóc hỏi.

"Đương nhiên, ai cũng có thể không quan tâm, chỉ có em là không được." Na Tịch Thịnh Duệ cười gât đầu.

"Không thể gạt người đấy." Viên Cồn Cồn lau nước mắt, hơi yên lòng rồi.

"Ừ, đi đi." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ đầu cô, nhỏ giọng nói.

Viên Cồn Cồn xoay người từng bước một chậm rãi đi trở về nhà họ Hắc.

Na Tịch Thịnh Duệ lẳng lặng nhìn bóng lưng cô, cho đến khi không nhìn thấy nữa mới xoay người đi về bên xe, Cồn Cồn, anh từng thử qua, cũng như đoán trước sẽ như thế, thua... Từ nay về sau, em là người phụ nữ của Hắc Viêm Triệt nữ, em gái của anh, nhưng mà quan hệ như vậy... là tàn nhẫn như thế nào...Em có biết không?

Cửa sổ sát đất lầu ba, Tề Tu nhìn nhìn nét mặt không biểu cảm của Hắc Viêm Triệt đứng bên cạnh, cười gượng hai tiếng, "Ha ha, lễ nghi, hôn môi là lễ nghi."

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, không nói gì..

Sau khi tiếp xúc với con người tím đậm, Tề Tu liền vội vàng lui lại vài bước tính kế an toàn, nhìn anh bình tĩnh trước con giông bão, cười gượng nói "Vương của tôi, tôi đi sắp xếp quỳ gối trước." Nói xong liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng sách.

Hắc Viêm Triệt lẳng lặng đi về phòng ngủ chính, dưới vẻ mặt lạnh nhạt ẩn giấu tàn nhẫn khát máu.

Viên Cồn Cồn vừa vào cửa, quản gia Bạch liền nghênh đón, giọng điệu trách cứ "Bây giờ mấy giờ rồi con có biết hay không?"

Viên Cồn Cồn cúi đầu nhỏ giọng meo meo "Thật xin lỗi, vú Bạch."

Quản gia Bạch bị tiếng meo meo của cô biến thành có giận không phát ra được, thở dài, vỗ vỗ bờ vai cô nhàn nhạt nói "Mau trở về phòng đi."

"Triệt tức giận không?" Viên Cồn Cồn lo lắng ngẩng đầu nhìn bà.

"Con cảm thấy sao?" Bạch quản gia không đáp hỏi lại.

Viên Cồn Cồn rũ bỏ vai xuống đi vào phòng ngủ chính, vừa mở cửa ra liền thấy Hắc Viêm Triệt ngồi ở trên giường, nhìn mặt anh, theo bản năng nắm chặt cổ áo, có loại cảm giác chột dạ. Hai người nhìn nhau một lúc lâu, ngay lúc Viên Cồn Cồn muốn mở miệng nói chuyện thì Hắc Viêm Triệt lên tiếng..

"Quần áo mới?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, cúi đầu nhìn nhìn áo đầm màu hồng nhạt trên người, gât gât đầu.

"Tới đây." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt vươn tay với cô.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn bị nét mặt bình tĩnh quá đáng của anh làm cho sợ tới mức lui về sau, nhỏ giọng gọi tên anh, trong giọng nói mang theo cầu xin tha thứ.

"Tôi nói, tới đây." Hắc Viêm Triệt nói ra từng chữ từng chữ, giọng điệu không nóng không lạnh làm cho Viên Cồn Cồn run rẩy, rồi sau đó ngoan ngoãn tiến tới bên cạnh anh.

Hắc Viêm Triệt bế cô lên trên đùi, nhàn nhạt hỏi "Hôm nay đi đâu chơi?"

Viên Cồn Cồn cứng đờ, theo bản năng lại nói dối, "Đi dạo phố với mẹ, sau đó về nhà ăn cơm, thật xin lỗi tôi về trễ."

"Chỉ ở nhà ăn cơm?" Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng vuốt ve quần áo của cô, giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt..

"Đúng... Đúng vậy." Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng một cái, nói cà lăm.

"Tốt lắm, vậy kiểm tra một chút." Hắc Viêm Triệt đặt cô lên trên giường, bàn tay to nhẹ nhàng vung lên, quần áo của cô liền biến thành một đồng vải vụn bay xuống giường.

Viên Cồn Cồn mở to hai mắt bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngất người, không thể tin được vải vụn bay loạn kia là quần áo của cô...

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 94: Lần đầu thăm thương của Viên Cồn Cồn!

Hắc Viêm Triệt nhìn vết hồng và dấu răng trái rộng ở trước ngực cô, trên người còn có dấu tay nông sâu không giống nhau, kéo khoe miệng lên, vươn tay xoa chỗ mềm mại của cô, lạnh nhạt nói "Thật kịch liệt, thì ra em thích loại nhịp điệu này."

Viên Cồn Cồn ôm thân thể trần như nhộng của mình, hốc mắt đỏ lên, "Không phải như thế..."

"Vậy là thế nào? Đây là do tự em làm ra?" Hắc Viêm Triệt tỏ vẻ không hiểu nhìn cô, bề ngoài như không có gì nhưng lại làm cho trái tim của Viên Cồn Cồn nguội lạnh, cảm giác này như là giữa thời tiết mùa đông có người hắt một chậu nước đá lên trên đầu cô, lạnh thấu tim.

"Tôi..."

"Làm sao bây giờ? Tôi cũng muốn làm, chắc là em sẽ không để ý đâu?" Hắc Viêm Triệt vừa nói vừa bắt đầu cởi áo, động tác tao nhã biểu cảm lạnh nhạt.

"....." Viên Cồn Cồn chảy nước mắt không ngừng lui về sau, trong mắt là hoảng sợ không thể che giấu.

"Sao lại khóc?" Hắc Viêm Triệt lên giường kéo cô đang muốn đứng dậy chạy trốn lại.

"Hu hu... Triệt... Đừng như vậy, tôi sợ..." Viên Cồn Cồn vươn tay che mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống khuôn mặt.

"Sợ kỹ thuật của tôi không tốt bằng Na Tịch Thịnh Duệ sao?" Hắc Viêm Triệt nắm giữ mềm mại của cô, con ngươi màu tím đậm gắt gao nhìn chăm chăm dấu vết không thuộc về mình này.

"Đau..." Viên Cồn Cồn khóc hô nhỏ.

"Đừng rồi, em thích kịch liệt, sao tôi lại quên chứ." Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ khuôn mặt cô, vẫn là giọng điệu bình tĩnh, nét mặt bình tĩnh, chỉ có đôi con ngươi màu tím đậm để lộ ra tâm trạng thật sự của anh.

"Không phải..." Viên Cồn Cồn khóc lắc lắc đầu, biểu cảm rất là đau lòng.

"Tới đây, chúng ta cũng kịch liệt một chút đi." Hắc Viêm Triệt cầm lấy áo trong màu đen của mình từ dưới giường, không chút thương tiếc trói tay cô lại, xoay người cô lại quỳ sấp ở trên giường.

"Đừng..." Viên Cồn Cồn vừa xấu hổ vừa giận dữ hô, bởi vì hai tay đã bị trói trụ nên không cách nào chống đỡ nổi thân mình, bị bắt nghiêng tới phía trước, cái mông vênh cao lên.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng giật giật khoe miệng, bắt lấy tóc dài của cô dùng sức kéo ra phía sau, làm cho cô không thể không quay đầu đối mặt với anh.

"A..." Viên Cồn Cồn cau mày kêu khóc, da đầu bị lôi kéo mạnh làm cô đau đến nói không ra lời.

Hắc Viêm Triệt hôn lên môi của cô, thô lỗ cắn đầu lưỡi và cánh môi của cô.

"Hu hu... Ừm..." Viên Cồn Cồn bắt lực khóc, muốn né tránh lại bị anh bóp chặt cằm.

Hắc Viêm Triệt hung hăng cắn nát môi của cô, ngay lúc mùi máu tươi lan tỏa tới, buông mặt cô ra, giữ chặt mông tròn trắng nõn của cô, không hề báo

trước liền tiến vào khu vườn bí mật chưa ai tiến vào của cô.

"A..." Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt, trong phút chốc bị xé rách đau đớn truyền khắp toàn thân, làm cô run rẩy giống như lá rụng trong gió, khóe miệng chảy dịch thị bị hấn cắn nát sau huyết tinh.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, ngừng lại không động đậy, cũng không nhúc nhích.

"Hu hu... Hắc Viêm Triệt... Tôi chán ghét anh..." Viên Cồn Cồn run run nói.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, giữ chặt miệng của cô bắt đầu luật động, cho dù là lần đầu tiên cũng không thể gạt bỏ sự tồn tại của những dấu vết trên người cô, cho dù là lần đầu tiên cũng không thể làm tiêu tan lửa giận và trừng phạt cô đã lừa anh.

"A... Ừm... Hu hu... Không..." Viên Cồn Cồn vui mặt ở trong gối, vừa đau vừa ngượng thút thít.

Hắc Viêm Triệt dùng sức va chạm vào miệng cô, lúc mới bắt đầu là trừng phạt đến cuối cùng biến thành không khống chế được.

"A... Hu hu... A... Đừng..." Viên Cồn Cồn đau đến nước mắt chảy ròng ròng, hận không thể chết ngất.

Trong phòng liền vang vọng tiếng khóc đau lòng kèm theo tiếng rên rỉ mờ ám của cô gái.

Không biết qua bao lâu, Hắc Viêm Triệt gia tăng tốc độ, để mầm móng của mình vui thật sâu vào trong cơ thể cô, nhìn lưng trần và mái tóc dài ẩm ướt đầy mồ hôi, hơi hơi kéo ra, rời khỏi cơ thể cô, còn mang theo một chút màu trắng bạc và vết máu nhạt.

Viên Cồn Cồn liền xụi lơ ở trên giường, nếu không phải anh vẫn giữ chặt miệng của cô thì cô đã sớm nằm sấp xuống rồi, căn bản là không thể kiên trì lâu như vậy.

Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng tách đùi cô ra, nhúu mày nhìn vườn hoa bí mật bị súng đỏ còn có vết máu, vội vàng đứng dậy mặc quần áo xong, dùng chăn che thân thể trần trụi của cô, cầm lấy điện thoại ở đầu giường bấm số. nhanh chóng nói máy được "Tìm bác sĩ nữ phụ khoa tốt nhất, ngay bây giờ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Ách? A, dạ chủ nhân." Á Tư ngẩn người, lập tức lấy lại tinh thần.

Hắc Viêm Triệt cúp điện thoại, nhìn Viên Cồn Cồn đã mê man, khóe mắt còn vương lại nước mắt, khóe môi nhếch lên còn dính vết máu, vươn tay cời bỏ áo trong trời chặt tay cô, cổ tay bị xước da và súng đỏ nhìn hơi ghê người, mở ngăn kéo lấy một cái hộp nhỏ ra, mở ra, nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô.

Viên cồn Cồn nặng nề ngủ, bộ dáng vẫn không nhúc nhích làm Hắc Viêm Triệt hơi hồi hận, nhưng vừa nghĩ tới cô lừa gạt anh và dấu vết trên người cô, liền ném thuốc mỡ trong tay đi, không vui nhìn mặt cô, cho đến lúc có người gõ cửa.

"Thiếu gia, bác sĩ đến." Ngoài cửa truyền vào giọng nói của Á Tư.

"Vào đi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Á Tư mở cửa lễ phép làm động tác mời với bác sĩ nữ mặc áo khoác dài màu trắng.

Bác sĩ nữ gật gù đầu, đi vào.

"Kiểm tra cho cô ấy." Hắc Viêm Triệt chỉ chỉ Viên Cồn Cồn trên giường.

Bác sĩ nữ nhìn nhìn, nhẹ giọng nói "Kiểm tra ở đâu?"

"Toàn thân."

Bác sĩ nữ hiểu rõ gật đầu, mở thùng dụng cụ mang bao tay khử trùng một lần ra, nhìn Hắc Viêm Triệt bên cạnh nhỏ giọng nói "Ngài muốn xem sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 95: Kịch cỡ của các người không hợp?

Hắc Viêm Triệt nhúu mày nhìn bà một lúc lâu, xoay người đi ra ngoài.

20 phút đồng sau, bác sĩ nữ đem thùng dụng cụ đi ra.

Hắc Viêm Triệt nhìn bà, không nói gì.

"Đây là thuốc mỡ, mỗi ngày ba lần, nếu có thể thì tốt nhất là ngâm nước thuốc có thể giảm bớt đau đớn của cô ấy, nhưng tôi không có đem theo, ngài có thể kêu người của ngài theo tôi trở về lấy." Bác sĩ nữ đưa một cái hộp màu trắng cho Hắc Viêm Triệt.

"Rất nghiêm trọng?" Hắc Viêm Triệt tiếp nhận, nhàn nhạt hỏi.

"Đúng vậy, nhưng nhìn theo vết thương của cô ấy thì dường như là do kích cỡ của các người không hợp."

Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm nhìn bà.

"Giống như bộ phận sinh dục của đàn ông các ngài, phụ nữ cũng phân lớn nhỏ, cô ấy thuộc loại hơi nhỏ, mà của ngài thuộc loại rất lớn, hơn nữa ngài thô bạo cho nên bị thương." Bác sĩ nữ máy móc nói, trên mặt không có biểu cảm gì đặc biệt.

"Có di chứng hay không?" Hắc Viêm Triệt nắm chặt cái hộp, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ.

"Sinh lý thì không có, tâm lý thì không biết."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cửa phòng, không nói gì.

"Vậy tôi đi trước." Bác sĩ nữ nhẹ nhàng nói xong, xoay người muốn đi.

"Đứng lại."

Bác sĩ nữ quay đầu nhìn anh, chờ câu sau của anh.

"Làm sao để cô ấy thích ứng tôi?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Làm đạo đầu nhiều một chút, trong lúc giao hợp đừng nên dọa cô ấy, dịu dàng một chút liền không có vấn đề gì lớn".

"Ừ, tôi cho người của tôi đi theo lấy thuốc." Hắc ViêmTriệt dẫn đầu đi ở trước mặt bà.

Bác sĩ nữ đuổi theo bước chân của anh, cùng nhau rời đi.

Hơn 4 giờ chiều ngày hôm sau, Viên Cồn Cồn mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở to mắt liền thấy quần gia Bạch ngồi bên giường đan áo len.

Quần gia Bạch nghe tiếng hừ hừ như còn mèo nhỏ của cô, buông đồ trong tay ra thương tiếc sờ sờ đầu cô, nhẹ giọng nói "Tỉnh rồi sao?"

Viên Cồn Cồn nhìn bà, chớp chớp mắt.

"Vú Bạch đỡ con đi rửa mặt, sau đó bôi thuốc cho con, con muốn ăn cái gì liền nói với vú, vú làm cho con được không?" Giọng điệu của quần gia Bạch rất dịu dàng, giống như sợ sẽ hù dọa cô.

Viên Cồn Cồn nhìn bà không nói gì.

Quần gia Bạch dè dặt cẩn thận đỡ cô ngồi dậy, nhìn nhìn lông mày cô nhăn lại, trong lòng cực kỳ đau xót.

"Ưm..." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng hừ nhẹ, rất rõ ràng là không thoải mái.

"Đau phải không? Vú Bạch đem bàn chải ra cho con đánh răng được không?" Quần gia Bạch nhỏ giọng hỏi.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, xóc chân lên bước xuống giường, vừa đứng lên bước chân liền không yên lão đảo vài cái..

Quần gia Bạch vội vàng đỡ lấy cô, chậm rãi đi vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn ngoan đánh răng rửa mặt, sau đó đi vào phòng tắm thủy tinh, một lúc sau thì đầu ẩm ướt, mắt đỏ ửng, quần khăn tắm đi ra ngoài, nước trên mặt không rõ là nước hay là nước mắt.

"Cồn Cồn đừng khóc, tới đây ngâm nước sẽ không đau nữa." Quần gia Bạch dịu dàng dỗ dành, dắt cô tới bên bồn tắm lớn đã pha thuốc.

Viên Cồn Cồn cương tại chỗ không chịu động.

"Sao vậy?" Quần gia Bạch nhẹ giọng hỏi..

"Không ngâm, " Viên Cồn Cồn mở miệng nói chuyện, giọng điệu rất khàn.

"Vì sao? Ngâm sẽ không đau nữa, ngoan." Quần gia nắm tay cô muốn để cô đi vào

"Không ngâm... Không ngâm..." Đột nhiên Viên Cồn Cồn ngồi xổm xuống, khóc thì thầm nói.

Quần gia Bạch ngăn người, vội vàng đỡ cô dậy, dỗ nhẹ "Không ngâm không ngâm, con nói không ngâm thì chúng ta sẽ không ngâm, chúng ta đi ra ngoài bôi thuốc."

Viên Cồn Cồn nức nở bị bà đỡ ra phòng tắm ngồi lại trên giường.

Quần gia Bạch lấy một cái hộp trắng từ ngăn kéo ra, nhẹ giọng nói, "Cồn Cồn, vú Bạch bôi thuốc cho con, con nằm ở trên giường mở hai chân ra một chút được không?"

Viên Cồn Cồn ngăn người, "Có ý gì..."

Quần gia Bạch nghĩ nghĩ không biết nên nói với cô thế nào, cuối cùng là nói theo cách dễ hiểu nhất, "Chính là bôi chút thuốc lên chỗ sau này con sẽ sinh cục cưng nhỏ."

Viên Cồn Cồn ngăn ngo, lập tức dùng sức lắc lắc đầu, không ngừng lui về sau.

Quần gia Bạch nhìn cô, thật sự là không đành lòng ép cô, chỉ có thể để thuốc mỡ ở trên đầu giường, xoay người lấy quần áo từ trong tủ quần áo để tới bên cạnh cô, "Con mặc quần áo trước rồi sau đó sấy tóc khô, vú đi làm ít đồ ăn cho con."

Viên Cồn Cồn nhìn bà, không nói gì.

Quần gia Bạch thở dài, đi ra phòng.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn quần áo bên cạnh, sau đó cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường gọi một cú điện thoại, nổi máy là tiếng không có tín hiệu, hơi sốt ruột lại ấn số một lần, vẫn như vậy, cứ lặp lại như vậy vài chục lần, cô buông điện thoại xuống, ngo ngác nhìn điện thoại, ngồi ở trên giường không nhúc nhích.

Hơn 1 tiếng sau, quần gia Bạch bưng cái khay màu bạc mở cửa phòng ngủ chính ra, nhìn nhìn Viên Cồn Cồn ngồi yên ở trên giường, hơi không vui trách cứ "Cồn Cồn, sao con không nghe lời, không phải là kêu con mặc quần áo sao?"

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn bà, máy móc mặc quần áo vào rồi xốc chăn lên chui vào.

"Ăn chút gì trước rồi ngủ tiếp." Quần gia Bạch nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai cô, nhỏ giọng nói.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu dùng chăn mùng che kín đầu của mình.

"Cồn Cồn..." Quần gia Bạch vươn tay kéo chăn, lại nghe thấy một tiếng khóc giống như con thú nhỏ bị thương, đành phải buông tay, đi ra phòng.

Phòng khách..

"Thiếu gia, Cồn Cồn không chịu ngâm thuốc, cũng không chịu để tôi bôi thuốc, cũng không chịu ăn cái gì, chỉ luôn ngăn người, bằng không chính là khóc, ngài xem có nên gọi bác sĩ tâm lý tới hay không?" Quần gia Bạch hơi sốt ruột nói vào điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 96: Em nói hay không!

Phía bên kia im lặng một chút, sau đó truyền đến giọng nói lạnh lùng, là Hắc Viêm Triệt lạnh nhạt quen thuộc, "Chờ tôi trở lại rồi nói."

"Vậy khi nào ngài trở về? Cồn Cồn rất khác thường, tôi sợ..." Quần gia Bạch mất đi bình tĩnh thường ngày, cũng đã quên lẽ nghi nên có.

"Bây giờ." Hắc Viêm Triệt ngắt lời của bà, cúp máy.

Quần gia Bạch nhìn ông nghe điện thoại, hơi sốt ruột ở đi tới đi lui trong phòng khách.

20 phút sau, Hắc Viêm Triệt xuất hiện trong phòng khách.

"Thiếu gia ngài đã về, làm sao bây giờ?" Quần gia Bạch như thấy được cứu tinh.

"Hâm nóng đồ ăn đưa lên." Hắc Viêm Triệt ra lệnh ngắn gọn, đi lên lầu.

Viên Cồn Cồn cuộn thân mình lại bụm mặt khóc không ngừng, trong lòng vừa ủy khuất vừa đau buồn, cô không nghĩ ra tới sẽ có một ngày tất cả đều có thể thay đổi, một người là anh trai che chở yêu thương cô từ nhỏ đến lớn, còn Hắc Viêm Triệt, tuy rằng anh luôn khi dễ cô nhưng chưa từng làm cô bị thương, hai người đàn ông này đều chiếm vị trí quan trọng ở trong lòng cô, vậy mà đêm qua lại cùng lúc làm ra chuyện tàn nhẫn với cô, đặc biệt là Hắc Viêm Triệt....Anh tàn nhẫn anh lạnh lùng làm cho cô cảm thấy đau lòng, vừa ngủ dậy số của anh Duệ liền biến thành không có, cô vẫn mất đi anh ấy, tất cả đều giống ác mộng, nếu lúc trước cô không đến đây, vậy có lẽ bây giờ có thể không lo không nghĩ mà ở cùng với anh Duệ, nói không chừng còn kết hôn, còn có thể sinh cục cưng, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhưng mà cũng không thể gặp được anh... Như vậy thật sự tốt sao?

Ngay lúc người nào đó miên man suy nghĩ, 'rầm' một tiếng cửa mở ra, một giây sau chân của cô đã bị người ta kéo ra, lộ ra thân mình cuộn tròn và khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng vì máu không thông, đương nhiên còn có gối đầu dính ướt nước mắt.

"Thế nào, em đang câu kinh với ai hả?".

Giọng nói lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt truyền vào lỗ tai của cô khiến cho cô run nhẹ, cũng càng ôm chặt thân thể mình hơn.

Hắc Viêm Triệt kéo cô lên để cô đối mặt mình, lạnh giọng nói "Viên Cồn Cồn, tốt nhất là em thức thòi một chút."

Viên Cồn Cồn nhắm mắt lại ôm chặt thân thể mình, không nói gì.

"Mở mắt, nói chuyện!" Hắc Viêm Triệt kìm chặt cằm của cô, cả người tản ra khí lạnh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo,, anh còn chưa tính sổ với cô mà cô lại còn dám bày ra bộ dạng này với anh.

"Hu hu..." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng khóc rất nhỏ, nước mắt chảy xuống từng giọt từng giọt.

"Nói chuyện, có nghe thấy không." Đôi mắt tím của Hắc Viêm Triệt tối sầm, giọng điệu càng trầm thấp hơn.

Viên Cồn Cồn vẫn nhắm mắt lại, im lặng không tiếng động, chỉ nhỏ giọng khóc.

"Thiếu gia..." Quản gia Bạch bung khay đi đến, phía sau còn có hai chị em Bạch Nhã Tĩnh, Bạch Nhã Văn, ba người thấy không khí khẩn trương này liền cùng lên tiếng gọi.

Nghe tiếng, Viên Cồn Cồn mở to mắt, đôi mắt đầm nước đáng thương tội nghiệp nhìn bọn họ.

"Một lần cuối cùng, em nói hay không." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, tăng thêm sức.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn nhủ mảy, hừ nhẹ ra tiếng..

"Thiếu gia, xin đừng như vậy." Bạch Nhã Tĩnh không đành lòng nói.

"Cút!" Hắc Viêm Triệt hét lớn một tiếng, mọi người ở đây đều sợ hãi.

Nhưng thật sự có dũng sĩ dũng cảm nhìn thẳng 'Báo' rống, "Thiếu gia, chẳng lẽ ngài không cảm thấy làm như vậy là mất thân phận sao?" Bạch Nhã Tĩnh thẳng lưng, bình tĩnh nói.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh buông cầm Viên Cồn Cồn ra đi tới bên cạnh cô ta, "Vậy thân phận của cô là cái gì?"

Bạch Nhã Tĩnh ngừng thở, bị hơi thở vương giả bẩm sinh của anh làm cho không dám mở miệng.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn về mặt không biểu cảm của Hắc Viêm Triệt, sốt ruột bước xuống giường, đứng không vững, 'Bịch' một tiếng liền nằm sấp ở trên mặt đất, phát ra tiếng kêu rên.

Hắc Viêm Triệt mắng nhỏ một tiếng đi qua bế cô đứng lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, tức giận rống lớn "Đứng không vững thì đừng lộn xộn, bị coi thường!"

Mặt Viên Cồn Cồn như đưa đám, vươn tay xoa xoa cái trán, bộ dáng đau đớn.

Hắc Viêm Triệt kéo tay của cô ra, hơi sừng lên.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn rúc vào trong lòng anh, phát ra tiếng rên.

Hắc Viêm Triệt đặt cô ở trên giường, sau đó nhìn quản gia Bạch nhân nhạ nói "Bôi thuốc cho cô ấy."

"Dạ" Quản gia Bạch để cái khay ở trên bàn, sau đó đi qua cầm lấy thuốc mỡ trên đầu giường, "Cồn Cồn, đừng sợ, một chút là xong."

Viên Cồn Cồn lắc đầu không ngừng lùi vào trong giường.

Hắc Viêm Triệt kìm chặt bờ vai cô lạnh giọng nói "Trong 15 phút không bôi thuốc xong, tôi liền tự mình bôi cho em." Nói xong buông cô ra, đi ra khỏi phòng.

Viên Cồn Cồn ngu ngơ cương cứng ở trên giường, không biết nên phản ứng thế nào...

20 phút sau, Hắc Viêm Triệt đi vào, nhìn khuôn mặt com nắm đỏ hồng và đầy nước mắt không ngừng rút vào trong lòng Bạch Nhã Tĩnh, nhàn nhạt nói "Các người đi xuống đi."

Viên Cồn Cồn ôm chặt eo của Bạch Nhã Tĩnh không chịu buông.

Bạch Nhã Tĩnh nhìn sắc mặt khó coi của Hắc Viêm Triệt, cực kỳ mâu thuẫn.

"Buông tay."

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt đi qua nhanh chóng giơ tay lên, theo bản năng hai tay Viên Cồn Cồn vội vàng ôm đầu, làm động tác đề phòng.

Bạch Nhã Tĩnh thở dài, đi theo em gái và mẹ đi ra ngoài, thuận tay khép cửa lại.

Viên Cồn Cồn ôm đầu nhỏ giọng khóc, đợi một lúc lâu cũng không thấy đau đớn kia, ngẩng đầu dè dặt cẩn thận nhìn anh không nói gì.

Hắc Viêm Triệt bụng chén cháo tổ yến đỏ trên bàn ngồi xuống cạnh giường, múc một muỗng thử độ ẩm sau đó thô lỗ cứng rắn nhét vào trong miệng cô.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, thật sự là không đoán ra anh suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 97: Cơm nắm Eskimo?

Hắc Viêm Triệt đúc cô ăn từng muỗng từng muỗng, cho đến khi chén thấy đáy, lấy khăn giấy lau miệng cho cô lạnh lùng mở miệng đến, "Đi ngâm thuốc."

Viên Cồn Cồn ngăn người, dùng sức lắc lắc đầu.

"Tôi không phải đang xin ý kiến của em." Hắc Viêm Triệt bụng chén xuống bẻ cô dậy.

"Không đi..." Viên Cồn Cồn đẩy anh ra, giọng nói khàn khàn không khác gì bà phù thủy trong công chúa Bạch Tuyết.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày nhàn nhạt hỏi "Cổ họng bị sao?"

Hốc mắt Viên Cồn Cồn đỏ lên, nước mắt vừa mới dừng lại không lâu lại bắt đầu tích tụ.

"Khóc cái gì mà khóc! Nói chuyện!" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng quát lớn.

"Đau..." Viên Cồn Cồn vô cùng đau đớn nghẹn ra một chữ, nước mắt tự nhiên rơi xuống.

"Khóc, em tiếp tục khóc." Hắc Viêm Triệt lau nước mắt của cô, lạnh lùng nói.

"Không ngâm..." Viên Cồn Cồn lại nghẹn ra hai chữ.

"Không được."

"Không..."

"Cầm miệng, đừng gây xéo lỗ tai của tôi." Hắc Viêm Triệt đặt cô về trên giường nhàn nhạt nói.

"Vậy anh đừng gây xéo tôi..." Viên Cồn Cồn không phục nhìn anh, hai mắt ngập nước chứa đựng ủy khuất.

Hắc Viêm Triệt ngăn người, lập tức kéo nét cười lạnh, "Đi nói cho anh Duyệt của em biết, để anh ta ra mặt cho em."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, cắn chặt môi dưới...

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng đi ra khỏi phòng.

Viên Cồn Cồn nằm sấp ở trên giường để mặc nước mắt làm mờ hai mắt của cô một lần nữa, nghĩ tới cái số không tồn tại kia trong lòng càng là chua xót

hon, anh Duệ của cô đã không cần cô nữa, sau này cô không còn anh trai luôn dịu dàng chăm sóc và mỉm cười cưng chiều cô nữa rồi... Anh Duệ, người mà từ lúc năm tuổi thì cô bắt đầu ý lại đã không cần cô nữa... Không biết qua bao lâu, người nào đó khóc một nhúm hai mắt lại, chỉ còn lại tiếng nức nở nhẹ nhàng.

Lúc Hắc Viêm Triệt mở cửa vào liền thấy một cái com nắm mũi đỏ nhắm mắt lại, miệng ngậm ngón tay cái của mình, bả vai run run, hình như là đang ngủ, không ngoài dự đoán khóe mắt còn vương lại nước mắt, nhú nhú đầu mày đặt đỏ trên tay xuống đầu giường, vươn tay vỗ vỗ cô, lạnh nhạt nói "Viên Cồn Cồn."

Chỉ thấy người nào đó meo meo vài tiếng, vùi mặt vào trong gối.

Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng bế thân thể cô lên trên chân.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn mơ màng mở to mắt ngơ ngác nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt bưng chén ở đầu giường lên, múc một muỗng thổi nguội, sau đó đưa đến bên miệng cô..

Theo bản năng Viên Cồn Cồn há mồm ăn, nhả mày lại còn chép chép miệng, rồi sau đó cất giọng khàn khàn như phù thủy oán trách "Ăn không ngon..."

Hắc Viêm Triệt không để ý cô tiếp tục lặp lại động tác vừa rồi.

"Không muốn ăn..."

"Ăn!"

Một lúc sau, một chén canh tuyết lê kèm bồi mẫu Tứ Xuyên* liền vào trong bụng của Viên Cồn Cồn.

*Canh thuốc bắc.

Hắc Viêm Triệt đặt cô lên trên giường, bưng chén đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn dụi dụi mắt nhìn bóng lưng của anh, nằm trên giường mơ màng ngủ thiếp.

Buổi tối, hơn 11 giờ, Viên Cồn Cồn cảm giác mình bị ám áp gì đó vây quanh, không khỏi mở mắt, thấy rõ ràng tình cảnh của mình kêu to ra tiếng, "A..."

Hắc Viêm Triệt che miệng của cô, nhỏ giọng trách "Câm miệng."

Viên Cồn Cồn không để ý mình trần trụi ra sức quần trên người anh, nét mặt khản trương lộ rõ sợ hãi của mình.

Hắc Viêm Triệt ôm lấy cô, cố gắng bỏ qua kích thích xúc giác và thị giác chấn động mà cô mang đến, nhàn nhạt nói "Đim chết em."

Viên Cồn Cồn nhanh chóng ôm chặt cổ của anh, nước mắt lại bắt đầu vận sức chờ phát động.

"Em dám khóc tôi liền đim chết em." Hắc Viêm Triệt kéo tay cô ra làm bộ muốn đim cô vào nước..

"Không..." Viên Cồn Cồn lại ôm cổ của anh, không ngừng lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt ôm cô, tâm trạng vô cùng tệ, từ lúc nào thì anh lại suy tàn đến mức phải ngâm thuốc ghê tởn như vậy hả? Nếu không phải biết cô sợ nước thì anh cần gì phải hy sinh như vậy? Cô lại còn không biết tốt xấu, nếu anh sáng suốt thì nên đim chết cô, nhưng mà từ lúc mới bắt đầu anh liền cố tình không sáng suốt ném cô về nhà họ Viên, mà bây giờ đã quá trễ...

"Tôi muốn ra ngoài." Viên Cồn Cồn hơi khóc nức nở, nước mắt không ngừng đảo quanh ở trong hốc mắt, nhưng lại cố nén không dám để nó rơi xuống.

"30 phút sau."

"Không..."

Hắc Viêm Triệt coi như không nghe thấy, nhàn nhã nhắm hai mắt lại.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, chuyện duy nhất có thể làm chính là ôm sát cổ của anh, nhưng cảm giác hai người trần trụi kề nhau làm cho cô hết sức vận vẹo.

30 phút sau Hắc Viêm Triệt giữ lời hứa bế cô ra bồn tắm lớn, cầm lấy khăn tắm bên cạnh gối cô lại kỹ càng, sau đó đi ra khỏi phòng tắm.

Viên Cồn Cồn sững sờ một chút, lập tức lau khô cơ thể mình, bắt đầu mặc quần áo.

Sau khi Hắc Viêm Triệt tẩy sạch mùi thuốc làm anh khó chịu đi ra khỏi phòng tắm, xốc chân lên liền thấy com nắm nào đó đóng vai người Eskimo* cuộn mình ở bên giường. Lạnh lùng giật giật khóe miệng nằm ở trên giường, vươn tay kéo một cái, cái áo khoác bông và cái mũ lông của com nắm Eskimo liền 'lăn' đến bên cạnh anh.

Viên Cồn Cồn vui mặt vào trong khăn quàng cổ, lộ ra đôi mắt to hồng hồng dè dặt cẩn thận nhìn anh.

*Eskimo : là dân tộc sống ở những vùng băng tuyết, lạnh lẽo, thường mặc áo lông dày...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 98: Hiệu ứng bướm bướm?

"Lạnh sao?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Ừm..." Yếu ớt trả lời.

"Lạnh đến ra mồ hôi?" Hắc Viêm Triệt tiếp tục hỏi.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, một lúc sau mới nghĩ ra một lý do, nhỏ giọng nói, "Là mồ hôi lạnh..."

Hắc Viêm Triệt cười lạnh, kéo khăn quàng cổ của cô ra, "Tôi đây hy sinh bản thân một chút, dùng thân thể sưởi ấm cho em."

"Không cần..." Viên Cồn Cồn nâng móng vuốt đeo bao tay mèo Katy lên giữ khăn quàng cổ lại.

"Cởi." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, ra lệnh ngắn gọn.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu lùi về phía sau.

"Em muốn tôi ra tay? Em rất thích cách cởi quần áo ngày qua sao?" Giọng nói của Hắc Viêm Triệt vẫn không nhấp nhô.

Viên Cồn Cồn cứng đờ, vờn tay cởi khăn quàng cổ, mũ, sau đó là áo lông, áo bành choàng bông, cởi ra từng lớp từng lớp, cho đến khi lộ ra áo ngủ trắng ngọc trai.

"Quần." Hắc Viêm Triệt lạnh nhạt nói.

Viên Cồn Cồn cương cứng tại chỗ, khóc rồi.

Hắc Viêm Triệt buồn bực kéo quần lông của cô, động tác thô lỗ.

"Đừng..." Đột nhiên Viên Cồn Cồn vờn tay đánh đấm anh, khóc lớn lên.

Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay cô, kéo bao tay buồn cười trên tay cô ném ra ngoài, "Sự nhẫn nại của con người là có giới hạn, tốt nhất là em nên hiểu rõ đạo lý này."

Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa gào "Anh cũng không phải là người..."

"Cho nên càng không nên chọc tôi!" Hắc Viêm Triệt vừa nói vừa kéo quần của cô, tiếp theo là quần jeans, sau đó là quần bông dày, cuối cùng là quần thể thao, lúc này mới lộ ra quần ngủ lụa cùng hệ với áo ngủ.

"Hu hu... Cha..." Viên Cồn Cồn khóc kêu to.

"Kêu trời cũng không có ích gì." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói xong, ném một chồng quần áo đã cởi ra xuống giường.

"Hu hu..."

"Tôi cho em 3 giây, nếu em không ngừng thứ nước chương mắt này, tôi sẽ làm cho em khóc mỗi ngày, không khóc liền đánh đến khóc, tin không?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô, giọng điệu rét lạnh.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nước mắt vừa muốn tràn mi ra cứ như vậy mà cứng lại chỗ cũ.

Hắc Viêm Triệt lau nước mắt trên mặt cô, lạnh giọng nói "Ngày hôm qua đi đâu?"

"Về nhà, dạo phố..." Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, thành thật trả lời.

"Sau đó?"

"Anh Duệ dẫn tôi đến Gossip Lovers..."

"Tốt lắm, vậy ngày hôm qua em nói dối với tôi phải không?"

Viên Cồn Cồn cúi đầu không nói gì.

"Nói." Hắc Viêm Triệt nâng cằm cô lên nhưng không làm cô đau.

"Phải... Nhưng mà..."

"Ngày hôm qua là thứ mấy?" Hắc Viêm Triệt đánh gãy nhưng mà của cô, tiếp tục lạnh giọng hỏi.

"Thứ sáu..."

"Tôi đã nói cái gì?"

"Một tuần chỉ cho ăn kem một lần..."

"Cho nên em coi lời của tôi như gió bên tai?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng giật giật khóe miệng, giọng điệu lạnh lẽo.

"Không có, nhưng là..."

"Ăn kem ăn đến trên người em? Hay là các người dùng cách ăn đặc biệt, lột sạch quần áo cắn nhau?" Hắc Viêm Triệt kéo áo ngủ của cô, lộ ra đầy dấu hôn và dấu răng trên khe rãnh mề người mà nơi đây của cô.

"Không phải như thế..." Viên Cồn Cồn kéo lấy cổ áo, vẻ mặt lả chầy chực khóc.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Là anh Duệ...tôi... Anh Duệ..." Viên cuộn cuộn nói quanh co nửa ngày, lại không biết nên giải thích với anh sự tồn tại của những dấu vết này như thế nào.

Hắc Viêm Triệt im lặng không tiếng động chờ đợi cô giải thích, trong mắt tím là phần nộ không thể che giấu.

"Dù sao cũng không phải như anh nghĩ..." Viên Cồn Cồn lớn tiếng nói.

"Vậy hôn môi thì sao? Hôn miệng đôi miệng là lẽ nghi sao?" Hắc Viêm Triệt rống dữ ra tiếng, bàn tay hơi không khống chế mà bóp chặt cổ của cô.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, chột dạ ngập ngừng "Anh nhìn thấy?"

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, "Đừng nghi ngờ, tôi không chỉ là nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn thấy hình ảnh rất rõ ràng, sao các người không dứt khoát vào trong xe làm như vậy đi? Giống như tôi làm với em ngày hôm qua vậy."

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn anh, một lúc sau rũ mắt xuống không nói chuyện nữa.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, buông cổ cô ra, cúi kính đứng dậy đạp cửa đi ra.

Sau khi anh rời khỏi, Viên Cồn Cồn ôm chặt bản thân, nhỏ giọng khóc, nếu cô thích chính là anh Duệ thì tốt biết bao...

*****

Từ ngày đó về sau, lại qua một tuần, Viên Cồn Cồn cực kỳ yên tĩnh, lúc có người nói chuyện với cô thì cô liền ngoan ngoãn trả lời, lúc không có người nói chuyện liền lẳng lặng nằm ở trên giường xem tivi, ngày thứ hai sau đêm đó, cô nhận được điện thoại của Viên Tịnh Lưu, ông nói cho cô biết Na Tịch Thịnh Duệ đã đi Pháp, trong một thời gian ngắn sẽ không về, trước khi đi muốn ông chuyển lời với cô, muốn cô ngoan ngoãn nghe lời. Chờ lúc anh ta về sẽ đem chocolate ngon nhất về cho cô, nhưng mà cô loáng thoáng cảm giác được... Anh ta là đang dỗ cô... Có lẽ, vĩnh viễn anh ta cũng sẽ không trở lại thăm cô nữa...Mà Hắc Viêm Triệt bề ngoài bình tĩnh, thực ra luôn luôn chịu đựng sự khác thường của cô, nhưng cô lại tỏ ra rất ngoan ngoãn làm anh không thể tìm được một chút chi tiết nhỏ nào để phát tiết... Vì thế, tập đoàn 'Hắc Viêm' có một lớp 'bóng tối' bao phủ... Lúc anh tức giận thì ảnh hưởng đến lãnh đạo phía sau các bộ phận, lãnh đạo các bộ phận lại đem tức giận của mình trút lên nhân viên dưới quyền, theo chuyên gia phân tích thì hiện tượng này, tên khoa học là hiệu ứng bướm bướm... Cho nên tất cả nhân viên đều kêu khổ thấu trời, cầu thần bái phật, đi chùa dâng hương không được thịnh vượng thì cũng coi như là làm chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 99: Tôi không muốn cười!

Ban đêm, Hắc Viêm Triệt mở cửa phòng, đi vào phòng.

Viên Cồn Cồn nghe thấy tiếng quay đầu nhìn anh, xuống giường nhẹ giọng hỏi "Muốn tắm không?"

Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt ừ một tiếng, đi vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn đi theo sau lưng anh đi tới bên cạnh bồn tắm lớn, thuận thực ấn nút bật thông minh ở một bên, sau đó lẳng lặng nhìn dòng nước chảy ra, chờ chúng nó lấp đầy bồn tắm lớn, Hắc Viêm Triệt nhìn nàng bóng lưng, coi đồ đi vào phòng tắm thủy tinh.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn ấn nút dừng, lấy tay thử thử nước ấm, sau khi xác định độ ấm vừa phải rồi đi ra phòng tắm.

1 tiếng sau, Hắc Viêm Triệt từ trong phòng tắm đi ra, vừa đi vừa lau tóc trắng của mình, ngồi xuống cạnh giường.

Viên Cồn Cồn bật máy sấy tóc, quỳ sau lưng anh sấy tóc cho anh.

Hắc Viêm Triệt cảm nhận được tay nhỏ bé của cô xuyên qua giữa tóc của anh, nhưng lại thiếu đi cảm giác thân mật lúc trước, từ ngày đó, cô không làm nũng với anh nữa, không ảm ỉ muốn ăn bánh ngọt, cũng ít khóc lóc hơn thường ngày, cô chỉ im lặng làm việc của cô, dường như giữa bọn họ đã trở về điểm xuất phát, có lẽ... So với điểm xuất phát càng tệ hơn, cô bây giờ, thấy thế nào cũng giống như một búp bê không có linh hồn, làm cho cả người của anh đầy lửa giận muốn bùng nổ lại không có lý do, anh chán ghét như vậy... Hơn nữa đã ở ranh giới bùng nổ...

5 phút sau, Viên Cồn Cồn xuống giường rút điện máy sấy tóc, cắt kỹ, sau đó chui vào chăn ngồi dựa vào đầu giường nhỏ giọng hỏi "Anh muốn ngủ chưa?"

"Chưa muốn." Giọng nói của Hắc Viêm Triệt trầm thấp.

"Vậy tôi có thể tiếp tục xem tivi không?" Viên Cồn Cồn tiếp tục hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Không thể sao..." Viên Cồn Cồn không xác định được ý của anh, hỏi lại.

Hắc Viêm Triệt hất mặt xóc chăn lên ngồi dựa bên cạnh cô, không trả lời câu hỏi của cô.

Viên Cồn Cồn cứng đờ, không nói gì.

Hai người cứ im lặng không hé răng nhìn thẳng màn hình lớn, đều có suy nghĩ riêng.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn bình tĩnh xê dịch qua bên ngoài, kéo ra khoảng cách giữa cô và anh.

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, nói với bản thân phải nhẫn nại, sau đó đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy một cái kem pudding ra, đi lại nhét vào trong tay cô.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, không hiểu nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn lại cô, mong cô sẽ hiểu ý.

"Cám ơn thiếu gia." Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng nói.

Mắt tím của Hắc Viêm Triệt trừng lớn, lại bắt đầu phát ra khí lạnh.

"Cám ơn Triệt..." Viên Cồn Cồn lập tức sửa miệng, nhưng bình thường từ Triệt kia phát ra từ miệng cô rất ngọt ngào mà bây giờ lại cứng nhắc, thiếu đi sức hấp dẫn làm cho tâm trạng của anh chuyển tốt.

Hắc Viêm Triệt nắm chặt nắm tay, nằm lên giường tới gần bên người cô.

Không nghĩ tới Viên Cồn Cồn xóc chăn lên xuống giường ngồi xuống trên ghế cách đó không xa, bắt đầu ăn.

Cánh tay trắng nõn của Hắc Viêm Triệt nổi đầy gân xanh, mắt tím không chớp mắt nhìn cô, không nói gì.

"Không cho ăn cái gì ở trên giường, tôi nhớ được." Viên Cồn Cồn một chút kem pudding đưa vào trong miệng nhẹ nhàng nói.

Hắc Viêm Triệt có loại kích động muốn giết người, bình thường cô nằm ở trên giường được người ta đút ăn biết bao nhiêu thứ rồi, bây giờ lại giữ đúng quy củ của anh... Quy củ của anh đã bị cô làm xáo trộn, phá hư không thừa lại chút gì từ lâu rồi, bây giờ muốn phải sạch sinh hoạt hỗn loạn của anh sao?

Viên Cồn Cồn ăn pudding xong thì ném vào trong thùng rác, đi vào phòng tắm đánh răng rửa tay, sau đó chui vào chăn nằm ở trên giường, cuộn mình lại

nằm ở cạnh giường, cách rất xa chỗ của Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng nói "Tôi muốn ngủ, lát nữa anh tắt TV." Nói xong nhắm hai mắt lại.

Hắc Viêm Triệt hít sâu, không nhịn được đánh một quyền ở đầu giường rỗng dừ "Viên Cồn Cồn!"

'Bịch' một tiếng, cùng tiếng kêu đau của cô gái, người nào đó té xuống giường một cái đẹp mắt.

Hắc Viêm Triệt mắng nhỏ một tiếng, xuống giường đi đến bên cạnh cô bế cô dậy, quăng lên trên giường lớn tiếng nói "Em muốn thế nào?"

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn anh, vươn tay xoa xoa cái trán, hốc mắt đỏ lên, sao cô xui xẻo như vậy... Bị dọa đến rơi xuống giường, còn bị đụng đầu, mà cái người gây ra kia lại còn lạnh lùng hỏi cô, cô muốn thế nào... Thật ra cô cũng rất muốn hỏi, rốt cuộc là anh muốn thế nào...

"Nói, em muốn thế nào? !" Hắc Viêm Triệt lại lạnh lùng quát.

"Tôi... Tôi không muốn thế nào..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng ngập ngừng.

"Vậy em cười, bây giờ liền cười." Hắc Viêm Triệt kìm chặt cái ót của cô, bộ dáng em không cười liền chứng minh cho em thấy.

Viên Cồn Cồn bị hành động kỳ lạ của làm cho hơi mơ hồ, nhưng vẫn nghe nói kéo khóe miệng lên, lộ ra nét mặt 'tươi cười'.

Hắc Viêm Triệt không vừa lòng nhú mày hét lớn "Em muốn hù chết ai? Cái này gọi là cười sao?"

Viên Cồn Cồn hơi không vui, mấp máy miệng, lộ ra nét mặt kỳ quái hơn so với lúc này.

Hắc Viêm Triệt hung hăng bóp mặt cô, lớn tiếng gào, "Không phải như thế này, tôi muốn em cười giống như bình thường."

Viên Cồn Cồn giãy dụa, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

"Không cho khóc!" Hắc Viêm Triệt kìm chặt cằm cô, hơi không khống chế được.

Cũng không biết từ đâu mà Viên Cồn Cồn có sức, đẩy anh ra, lớn tiếng hét lên "Tôi không muốn cười, tôi muốn cười một chút nào, tôi đã cố gắng phối hợp với anh, vì sao còn muốn làm khó tôi? Nhất định phải làm tôi nhục nhã anh mới vui vẻ sao? Nếu anh không muốn nhìn thấy tôi như vậy thì có thể gọi điện thoại cho cha tôi, nói với cha tôi anh chán ghét tôi, để tôi về nhà họ Viên sớm một chút, cần gì phải đối với tôi như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 100: Sorry?

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn quay lưng lại, cuộn mình lại khóc thút thít.

Một lúc sau, cô cảm giác nhận anh xuống giường, có thể là muốn phá cửa đi ra ngoài, nhưng đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng vang lớn, ngược lại lại cảm nhận được có vật nặng gì đó nhảy lên giường, còn vươn tay đẩy nhẹ lưng của cô, Viên Cồn Cồn giật giật, giận dữ không xoay người, lại bị đẩy đẩy tiếp, cô không không được quay đầu nói "Anh tránh ra..." Kết quả còn chưa nói xong liền mở to hai mắt, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đó là một con báo tuyết khổng lồ, chiếm trọn hết nửa cái giường lớn, đốm đen trải đều khắp nơi trên lông trắng như tuyết, cái đuôi vừa to vừa dài đuôi lười biếng đong đưa, mà cặp con ngươi màu tím kia vừa cao quý vừa lạnh như băng, mang theo kiêu ngạo ngông cuồng như vương giả.

"Dì Lê?" Viên Cồn Cồn kêu theo bản năng, nhưng nghĩ lại vẫn gạt bỏ xưng hô này, tuy đều là báo tuyết, nhưng hình thể của nó không chỉ lớn hơn 'bà' gấp hai lần, mà ánh mắt của Khẩu Lê Lạc là tao nhã xinh đẹp, mà nó là vừa ngông cuồng vừa lạnh như băng, nói cách khác là...

"Thiếu... Thiếu gia?" Viên Cồn Cồn quên thút thít, tròn mắt há hốc mồm nhìn nó.

Báo tuyết không vui phát ra tiếng hừ lạnh, mắt tím không chớp nhìn lại cô.

Viên Cồn Cồn vươn tay xoa mặt anh, nhỏ giọng nói "Triệt?"

Báo tuyết nhìn cô, lười biếng phe phẩy cái đuôi.

Viên Cồn Cồn cảm giác mềm mại trong tay mê hoặc, hai bàn tay nhỏ đều duỗi tới sờ tới sờ lui ở trên người anh, lộ ra một tươi cười đầu tiên trong mấy ngày nay.

Báo tuyết để mặc cô vừa ôm vừa sờ, nhưng nếu chú ý sẽ phát hiện lông mày của nó nhăn lại.

Sau khi Viên Cồn Cồn chơi đã mới nhớ tới mình đang tức giận, vì thế bấu môi, nằm xuống tiếp tục đưa lưng về phía nó, cuộn thân thể mình lại.

Mắt tím của báo tuyết tối sầm lại, rất rõ ràng chính là không vui, đây xem là cái gì? Chơi đã liền muốn trở mặt? Vươn móng vuốt lớn lông xù đẩy đẩy lưng của cô, cô không phản ứng, vì thế lại đẩy đẩy đầu cô, vẫn không phản ứng, tiếp theo lại đẩy đẩy cái mông của cô, vẫn không phản ứng như cũ, thu hồi móng vuốt đứng lên đi về phía trước vài bước, từ trên cao nhìn xuống, vươn móng vuốt trái đặt ở trên ngực cô...

"A..." Viên Cồn Cồn kêu nhỏ một tiếng, tức giận nhìn nó, "Anh chơi xấu!"

Báo tuyết dùng móng vuốt xoa xoa ngực của cô, tâm trạng rất tốt phe phẩy cái đuôi.

Gò má của Viên Cồn Cồn nhanh chóng đỏ lên, hai tay ôm lấy móng vuốt lớn muốn dời đi.

Báo tuyết nâng móng vuốt trái rời khỏi mềm mại của cô, lại duỗi móng vuốt phải phủ trên đầu cô.

Viên Cồn Cồn vươn tay lôi kéo móng vuốt phải, nó thu móng vuốt phải lại lại duỗi móng vuốt trái ra...

Cứ như vậy, một người một báo anh một móng tôi một tay dây dưa một chỗ.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn chán nản để mặc móng vuốt đặt ở trên mông cô nhỏ giọng vừa khóc vừa meo meo, "Anh lại khi dễ tôi..." Biến thành báo tuyết cũng muốn khi dễ cô... Từ trước đến giờ cũng chưa từng dỗ cô, cho dù anh làm chuyện quá đáng với cô như vậy, nói chuyện tổn thương người khác như vậy...

Báo tuyết thu móng vuốt lại, lẳng lặng nhìn cô.

"Anh Duệ là anh trai của tôi, vĩnh viễn cũng là anh trai, chuyện ngày đó là ngoài ý muốn, tôi cũng chưa từng nghĩ tới muốn làm chuyện đó với anh ấy, nhưng anh lại nói tôi như vậy... Giống như tôi là một cô gái tùy tiện vậy, là anh chiếm đoạt tôi, đến sau cùng lại giống như là tôi quyến rũ anh còn quyến rũ anh Duệ...Sao anh có thể không phân rõ phải trái như vậy chứ, Sao anh có thể khi dễ tôi như vậy..." Viên Cồn Cồn che mắt khóc thút thít.

Báo tuyết vươn móng vuốt dùng hết bàn tay tròn bóng vuốt nhẹ mặt cô, như là đang lau nước mắt cho cô, một cái móng vuốt phủ xuống, gần như là che kín cả khuôn mặt cô.

Viên Cồn Cồn chỉ khóc, nước mắt chảy xuống từng giọt từng giọt, trút ra hết ứ khuất của mình.

Báo tuyết nằm xuống bên cạnh cô, dùng cái đầu lông xù nhẹ nhàng cọ sát cổ của cô, phát ra tiếng hừ hừ rất nhỏ.

Viên Cồn Cồn ôm cổ anh, khóc lớn tiếng hơn.

Báo tuyết để mặc nước mắt cô dính ướt da lông trắng bóng của mình, lẳng lặng nghe tiếng khóc của cô từ lớn biến thành nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng hít thở đều đều, nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, nhẹ nhàng di chuyển cái cổ của mình, sau một ánh sáng màu bạc, Hắc Viêm Triệt trần truồng nằm ở trên giường, mắt tím lẳng lặng nhìn com nằm đang ngủ, nhẹ nhàng ấn nụ hôn xuống cái trán của cô, đắp chăn cho cô xong, đứng dậy mặc quần áo...

Sáng sớm, Viên Cồn Cồn giật giật, mở to mắt ở trong lòng Hắc Viêm Triệt, ngơ ngác nhìn áo ngủ màu đen trước mắt, ngẩng đầu nhìn lên trên, chống lại một đôi mắt tím lạnh nhạt.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không có một chút mờ mịt khi tỉnh ngủ nào.

Viên Cồn Cồn dụi dụi mắt, riu rít vài tiếng, rất rõ ràng là còn chưa tỉnh ngủ.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu, nhớ tới chuyện ngày hôm qua hơi ngượng ngùng đỏ mặt, không biết nên đặt tầm mắt ở đâu, cũng không biết nên nói cái gì đó, không khí cứ im lặng như vậy.

Đột nhiên Viên Cồn Cồn nhìn đến dấu vết bị đánh gãy ở đầu giường, nâng tay chỉ chỉ chỗ đó nhỏ giọng nói "Chỗ này bị anh phá hỏng rồi."

Hắc Viêm Triệt không dời tầm mắt khỏi mặt cô, nhìn đến mặt của người nào đó mặt nóng lên, hơi khàn trương hết nhìn trái lại nhìn phải, chỉ là không nhìn anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, "Sorry."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngơ ngác nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt ôm cô thật chặt, vuốt nhẹ sau lưng cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nhìn áo ngủ màu đen trước mắt, hốc mắt đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 101: Vụ án bầm thây?

"Triệt..." Mang theo tiếng khóc nức nở gọi khẽ, làm rối loạn trái tim của người khác, cho dù là ai cũng không thể chống lại sức hấp dẫn mê người này.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt vỗ nhẹ sống lưng của cô, khoe miệng kéo lên độ cong đẹp mắt, loại cảm giác này mới là phụ nữ của anh.

"Hu hu..." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng nức nở rất nhỏ, cực kỳ đáng yêu. Hắc Viêm Triệt kéo khoảng cách ra với cô, vươn tay lau nước mắt trên mặt cô. Viên Cồn Cồn ôm cổ anh, vùi mặt vào cổ anh.

Hắc Viêm Triệt lẳng lẳng ôm cô, nhẹ giọng nói "Không cho nói dối nữa." "Dạ." Viên Cồn Cồn dùng sức gật đầu, giống như tuyên thệ quyết tâm của mình.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua khe hở rèm cửa tiến vào, Hắc Viêm Triệt nhếch miệng ôm lấy cô gái đáng yêu vừa khóc vừa gọi tên anh, cuối cùng thì cũng có ánh mặt trời, không ngờ có một ngày anh lại không chán ghét ánh mặt trời mà từ trước đến nay anh luôn chán ghét, giống như đến bây giờ anh cũng không nghĩ mình sẽ để ý một cô gái như vậy, không.

Chính xác mà nói, không chỉ là để ý, mà là yêu sâu sắc... Phòng ăn "Thời tiết hôm nay thật sự là rất tốt, xem ra đám nhân viên của anh đã đã động 'thành ý' đến trên trời cho nên bọn họ mới thoát khỏi 'khủng hoảng', cho nên nói, cầu thần cũng là một cách để giải quyết vấn đề." Tề Tu nhìn Viên Cồn Cồn ngồi ở trên đùi Hắc Viêm Triệt ăn uống, trêu chọc nói. Hắc Viêm Triệt nhìn cũng không thèm nhìn anh ta, giống như anh ta là trong suốt.

"Cầu thần thật sự có ích sao? Anh Tu?" Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nghiêm túc.

"Đương nhiên là có ích, em xem tâm trạng của thiếu gia nhà em không phải là tốt hơn nhiều rồi sao? Đây đều là kết quả của vô số tiền bạc dầu hương*, mấy ngày hôm trước thì không giống vậy, một lúc là nui một lúc là nóng nảy, toàn bộ tập đoàn 'Hắc Viêm' như biến thành hiện trường biểu diễn 'Cửu Trọng Thiên Băng Hòa', chuyện đó rất tuyệt vời...

Không phát hiện chính là thiệt hại của em." Tề Tu cầm lấy một góc bánh mì, nhàn nhả đưa vào trong miệng, vẻ mặt trêu tức..

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, bây giờ tâm trạng của anh tốt sao? Vì sao cô nhìn không ra, phải nói là từ trước đến giờ cô đều chưa từng nhìn ra... Hắc Viêm Triệt cầm lấy một ổ bánh xé ra miếng nhỏ nhét vào trong miệng cô, không nhìn ánh mắt tìm tòi của cô.

"Nhóc con, em hỏi như vậy chẳng lẽ em cũng có muốn giải quyết vấn đề hoặc là muốn thực hiện giấc mộng sao?" Tề Tu cười khê hời. "Có đấy, có rất nhiều đấy." Viên Cồn Cồn thành thật gật đầu. "Là cái gì?" Tề Tu cười hỏi, anh ta nghĩ rằng cô sẽ cầu xin thuốc hết 'ngu ngốc' trước. Theo bản năng Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, mấp máy miệng không nói gì.

"Em muốn thiếu gia nhà em?" Tề Tu 'ngạc nhiên' hỏi. Viên Cồn Cồn sững sốt, trên mặt nhanh chóng ửng hồng, khăn trương lác lác đầu. "Không muốn anh ấy?" Tề Tu tiếp tục hỏi.

"Không.. Không pháo..." Viên Cồn Cồn bối rối vung tay nhỏ bé, không có từ ngữ diễn đạt. "Vậy là muốn?" "Em..Em.." Viên Cồn Cồn em nửa ngày cũng không có câu sau, mặt lại càng ngày càng hồng. Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, một miếng bánh mì trực tiếp nhét vào trong miệng cô, nhàn nhạt nói "Ăn cơm." Viên Cồn Cồn cầm bánh mì cúi đầu ăn, muốn che giấu bối rối của mình.

Tề Tu vui vẻ cười, tiếng cười dễ nghe quanh quẩn khắp trong phòng ăn, ghen nhiều ngày như vậy, cuối cùng để cho anh ta dễ chịu rồi...

Viên Cồn Cồn khôi phục lại thời gian thường ngày, đi theo Hắc Viêm Triệt đi làm tan ca, như hình với bóng, giữa trưa 12 giờ, người nào đó thoải mái ngồi ở trên đùi Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng meo meo, "Vì sao bây giờ cũng phải tới công ty hả ?

Không phải là trước kia anh thích làm việc ở nhà sao?". Hắc Viêm Triệt vươn tay vuốt tóc cô ra sau lỗ tai, nhàn nhạt nói "Gần đây rất bận." "Vậy vì sao mỗi lần đến công ty anh đều nhuộm tóc thành màu đen?" Viên Cồn Cồn dùng ngón tay cuốn lấy tóc anh, tiếp tục phát huy thói quen 'chăm chỉ hỏi nhiều'.

Hắc Viêm Triệt nhét đầu trên bàn vào trong tay cô, không có trả lời. Viên Cồn Cồn kẹp một cái xiu mại nhỏ cắn một cái thỏa mãn nheo mắt lại, sau đó đưa đến bên miệng Hắc Viêm Triệt, "Ăn ngon." Hắc Viêm Triệt há mồm ăn, tao nhả nhai nuốt.

"Triệt, lúc này em ở phòng trà nước nghe thấy rất nhiều người bàn luận nói mấy ngày nay đã xảy ra vụ án bầm thây, các chị ấy nói rất khủng khiếp, có phải là thật không?" Viên Cồn Cồn nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi.

"Đúng" Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng thờ ơ trả lời. "Là thật? Vậy sao em không biết?" Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt phát hiện mình đã chệch đường ray xã hội rất nghiêm trọng rồi.

"Em không xem tin tức." "Anh cũng không xem mà, sao anh biết được?" Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn anh. "Cứ như vậy mà biết." Hắc Viêm Triệt cầm lấy cái cốc uống một hớp trà.

"À..." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, vươn tay gấp một con tôm. Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt nói "Em không sợ?" "Không sợ." Viên Cồn Cồn ăn tôm, nhỏ giọng meo meo. "Em biết vụ án bẩm thầy là thế nào không?" Hắc Viêm Triệt nhếch đầu mày lên.

"Đương nhiên, em cũng không phải là ngu ngốc..." Viên Cồn Cồn không vui bữu môi. "Không sợ hung thủ xem em là mục tiêu kế tiếp sao?".

"Không sợ, bộ dạng của em rất an toàn." Viên Cồn Cồn kéo khoe miệng lên, cười đến ngây ngô. Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 102: Tiếp theo sẽ là ai?

"Bởi vì các chị ấy nói hung thủ thích tìm những chị gái xinh đẹp để ra tay, cho nên em không sợ, hơn nữa em còn có anh mà." Viên Cồn Cồn vừa ăn vừa nói, không có chút sợ hãi nào.

Hắc Viêm Triệt không nhịn được véo véo gương mặt cô, bởi vì câu nói em còn có anh kia mà tâm trạng rất tốt.

"Chỉ là những người bị hại kia rất đáng thương" Viên Cồn Cồn dùng đũa, khôn mặt nhỏ nhăn cuối xuống.

Hắc Viêm Triệt lấy đũa trong tay cô qua, kẹp đủ các loại hình thức ăn bắt đầu nhét vào trong miệng cô.

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn ăn, đang suy nghĩ có nên đi đến chùa khấn cầu thế giới hòa bình hay không? Thuận tiện khấn cầu để tính tình của Hắc Viêm Triệt tốt một chút, tốt nhất là khấn cầu anh sẽ cho cô ăn kem hết 7 lần trong một tuần...

10 giờ 35 phút tối, tiếng thét chói tai truyền từ phòng ngủ chính của nhà họ Hắc, Viên Cồn Cồn ngã ngồi dưới đất, nhắm hai mắt lại lớn tiếng kêu to tên Hắc Viêm Triệt, "Triệt..."

Một bóng dáng gần như là lập tức xuất hiện ở trước mặt cô, ôm cô vào trong ngực.

Viên Cồn Cồn vui mặt vào trong ngực vẫn còn giọt nước của anh, vừa khóc vừa run run tay chỉ về phía màn hình máy tính, Hắc Viêm Triệt ngẩng đầu nhìn, hai tròng mắt không khỏi tối lại, đó là một tấm hình, một thân thể bị phân hủy, đập vào mắt đều màu đỏ tươi và từng miếng thịt nát khác thường, xác chết khủng bố, thịt vụn kín tất cả tấm hình, phía dưới tấm hình còn viết một hàng chữ bằng máu đỏ

"Triệt...Hu hu" Viên Cồn Cồn run rẩy ôm sát cổ của anh, lớn tiếng khóc.

Hắc Viêm Triệt ôm cô, tắt máy tính, ngồi lên trên giường, vuốt nhẹ sống lưng cô nhỏ giọng nói "Không có chuyện gì rồi."

"Vậy...Cái kia..." Viên Cồn Cồn khóc muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên một câu hoàn chỉnh.

"Là trò đùa quái đản mà thôi" Hắc Viêm Triệt kéo ra khoảng cách với cô, lau nước mắt của cô nhẹ giọng vỗ về.

"Em rất sợ...Hu hu" Nước mắt của Viên Cồn Cồn nhỏ xuống thành chuỗi, thân thể run nhẹ càng làm cho người ta không đành lòng.

"Anh ở đây không ai có thể làm hại em" Hắc Viêm Triệt giữ chặt mặt cô, mắt tím khóa chặt đôi mắt của cô.

Viên Cồn Cồn nhìn anh chậm rãi bình tĩnh lại không run run nữa, nhưng nước mắt vẫn chảy ròng ròng.

Hắc Viêm Triệt cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, nhẹ giọng nói "Đừng sợ, nó còn đáng sợ hơn so với anh sao, ngay cả anh mà em còn không sợ thì càng không nên sợ nó."

"Nó đáng sợ hơn so với anh..." Viên Cồn Cồn vừa nói vừa lớn tiếng khóc, giống như một đứa trẻ.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô một lúc, cúi đầu dùng môi che cái miệng thì thảo tự nói và tiếng khóc của cô.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn ngẩn người, đôi mắt ngập nước nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ đột nhiên phóng to ở trước mắt.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, nhắm mắt tím lại cắn đầu lưỡi của mình, dịu dàng hôn cô.

"Ừm...Triệt?" Viên Cồn Cồn nếm được mùi máu máu tươi, nhăn mày lại.

Hắc Viêm Triệt không nói gì cả, chỉ kìm chặt cái ót của cô, không để cho cô trốn.

Kết thúc nụ hôn máu tanh lại dịu dàng khác thường này. Viên Cồn Cồn thở hổn hển, hai mắt mơ màng nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn vết máu trên môi cô, cúi đầu liếm, động tác tà mị ma độc nhất.

Viên Cồn Cồn chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh, nói không nên lời.

Hắc Viêm Triệt véo véo mặt cô, kéo ra một chút cười nhạt.

“Triệt...” Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, cảm thấy hơi choáng váng mắt hoa, mơ hồ khẽ gọi tên của anh.

“Ừm.”

“Đầu rất choáng váng...” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

“Ngủ đi.” Hắc Viêm Triệt đặt cô ở trên giường.

“Không...” Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, hai mắt đã không nhìn được mà híp lại rồi, nhưng vẫn cố chấp dùng tay nhỏ bé kéo lấy khăn tắm quấn quanh người anh.

“Anh ở đây với em.” Hắc Viêm Triệt kéo tay cô ra, cứu cái khăn tắm lung lay nói lỏng sắp rơi xuống.

“Ừm...” Viên Cồn Cồn ưm nhẹ một tiếng, đã không chịu nổi nhắm hai mắt lại.

Hắc Viêm Triệt đắp chăn cho cô, đứng dậy mặc quần áo xong, gọi một cú điện thoại.

Một lúc sau, Á Tư đi vào.

“Điều tra địa chỉ cụ thể.” Hắc Viêm Triệt nhìn bưu phẩm hiện ra trong máy tính, nhàn nhạt nói.

Á Tư nhìn thấy tấm hình thì ngẩn người, “Đây là máy tính của Cồn Cồn, tấm hình này...”

“Đi điều tra.” Hắc Viêm Triệt ngắt lời chưa nói hết lời của anh ta.

“Dạ.” Á Tư khom người, cầm lấy máy tính đi ra khỏi phòng.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô gái nhỏ ngủ say ở trên giường, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn, không biết suy nghĩ cái gì.

Không lâu sau, tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi.”

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Á Tư cầm máy tính đi đến, sắc mặt không tốt lắm.

“Nói.” Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra một chữ.

“Gần đây xảy ra vụ án bầm thây, thiếu gia biết không?” Á Tư đặt máy tính ở trên bàn, nhìn Hắc Viêm Triệt.

“Nói trọng điểm.” Hắc Viêm Triệt nhíu mày.

“Trọng điểm chính là địa chỉ IP gửi tấm hình mà tôi điều tra và căn phòng cảnh sát thi thể là giống nhau.” Á Tư trầm giọng nói.

Hắc Viêm Triệt không có nhiều biểu cảm, vẻ mặt bình tĩnh.

“Chủ nhân...”

“Điều động người trong tối, tìm ra hung thủ.” Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt ra lệnh.

“Nhưng à chủ nhân...”

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, mắt tím lạnh lùng.

Á Tư mấp máy môi mông, khom người nhỏ giọng nói “Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 103: Triệt, anh không thoải mái sao?

"Đừng...Đừng..." Viên Cồn Cồn nhắm mắt lại, hai tay không ý thức vung vẩy.

Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay cô, ôm cô vào trong ngực, an ủi vỗ nhẹ sống lưng cô, từ ngày đó đã qua 7 ngày, bây giờ máu của anh chỉ làm cho cô mê man 3 ngày, từ sau khi cô tỉnh lại vẫn luôn không vui, vừa có một chút gió thổi cô lay thì thần kinh liền căng thẳng, lúc ngủ còn gặp ác mộng, trạng thái như vậy đã liên tục 4 ngày, nếu còn như vậy thì thần kinh của cô có thể bị yếu đi, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, từ nhỏ cô đã được bảo vệ dưới cánh chim của cha mẹ, làm sao có thể không sợ... Tâm ảnh như vậy, đến cả đàn ông cũng không chắc sẽ chịu được, huống chi là cô.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn mang theo tiếng khóc nức nở gọi nhỏ, không biết là đã tỉnh hay là nói mớ.

"Ngaoan, anh ở đây, đừng sợ." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng vỗ về, giọng điệu dịu dàng làm cho người ta rớt mắt kính.

Viên Cồn Cồn giật giật không yên, thì thào vài câu lại ngủ say.

Hắc Viêm Triệt hôn nhẹ lên trên mặt cô, cực kỳ đau lòng.

Sáng sớm hôm sau, Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn hôn vía lên mây nhẹ giọng nói "Hôm nay không đến công ty."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức gật gật đầu, nét mặt hơi dờ dẩn.

"Đi." Hắc Viêm Triệt đứng dậy dắt tay cô kéo lên, đi tới ra cửa.

"Đi đâu?" Viên Cồn Cồn không hiểu hỏi..

Hắc Viêm Triệt không trả lời, chỉ nắm tay cô đi về phía trước.

1 tiếng sau, Viên Cồn Cồn nhìn cảnh tượng náo nhiệt xung quanh, sau đó dời mắt nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Nhìn cái gì? Ăn không ngon sao?" Hắc Viêm Triệt gấp một miếng sườn xào chua ngọt từ lồng hấp bỏ vào trong chén của cô.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nhìn bàn của hai người tràn đầy các món trà bánh, có ngọt có mặn có cay có chua cũng có đắng, cái gì cần có đều có, lại nhìn nhìn đám người xung quanh bỗng quay đầu lại, nhỏ giọng nói "Triệt, nhiều lắm, ăn không hết."

"Anh biết." Hắc Viêm Triệt gấp một cái xiu mại nhỏ kiểu Quảng bỏ vào trong chén của cô.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, thật sự là không hiểu ý của anh, từ trước đến giờ cô cũng không nghĩ tới anh sẽ dẫn cô đi ăn sáng, hơn nữa còn là nơi nhiều người như vậy, từ trước đến nay anh đều chán ghét nơi nhiều người và ồn ào, cho nên anh dẫn cô đến nơi náo nhiệt như vậy thật sự là làm cho cô rất bất ngờ, chỉ là tiếng nói, tiếng cười và tiếng nâng ly của người xung quanh làm cho cô rất yên tâm, dường như tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

"Ăn mau, nguội hết." Hắc Viêm Triệt vươn tay gỡ gỡ trên đầu cô, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn cảm lấy đĩa bắt đầu ăn, mấy ngày nay ăn không ngon miệng, cho nên cả người nhìn như phờ phạc ỉu xiu, ngay cả chính cô cũng không muốn soi gương.

Hắc Viêm Triệt lẳng lặng nhìn cô ăn, cố gắng chịu đựng tiếng ầm ĩ truyền đến bên tai, cả người nhìn như hoàn toàn xa lạ với nơi như vậy.

"Giống su su này ăn rất ngon, anh cũng ăn đi." Viên Cồn Cồn gấp thức ăn bỏ vào trong chén của anh, hơi hơi cười..

Hắc Viêm Triệt cầm lấy đĩa bắt đầu ăn, nhìn cô rất vất vả mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, không tự chủ được mà nhẹ nhàng thở ra, cảm giác thật kỳ diệu, giống như nhìn thấy cô cười, đó là thỏa mãn lớn nhất của anh, có thể làm cho anh có loại cảm giác con người này cũng chỉ có cô.

Hơn 3 tiếng sau, Hắc Viêm Triệt dẫn theo Viên Cồn Cồn đã ăn uống no đủ đi khu vui chơi, việc làm kia lại khiến Viên Cồn Cồn không hiểu nửa ngày, nhưng rất nhiều lúc vui vẻ sẽ truyền nhiễm, không khí trong khu vui chơi làm cho người ta rất dễ quên buồn phiền, đặc biệt cái loại người không sử dụng đầu óc mà hồn nhiên đến 'ngốc nghếch' này, vì thế, người nào đó nhanh chóng quên không vui, nắm tay Hắc Viêm Triệt chơi đùa khắp nơi, tàu lượn xoay tròn 360 độ, ngồi thuyền vượt thác, chơi đến cả người ra mồ hôi, còn hưng phấn đi đến những chỗ chưa chơi.

5 tiếng sau, Viên Cồn Cồn nắm tay Hắc Viêm Triệt ngồi trong đình nghỉ mát, mặt rã rời tựa vào trên người anh, nhỏ giọng meo meo, "Đã rất lâu rồi em không đến khu vui chơi, rất vui đấy."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Cám ơn Triệt, anh thật tốt." Viên Cồn Cồn ôm chặt cánh tay anh, giống như tư thế của tình nhân, cô làm rất tự nhiên, chính xác mà nói, toàn bộ hình thức giữa bọn họ đều cực kỳ giống người yêu, nhưng từ trước đến giờ anh cũng chưa từng nói, cô là ai của anh, là nữ giúp việc? Thư ký? Hay là tình nhân?

Hắc Viêm Triệt cầm lấy chai nước lạnh mở nắp ra đưa cho cô.

Viên Cồn Cồn nhận lấy cái chai ừng ực ừng ực uống đến nửa chai, cuối cùng còn thỏa mãn thở ra .

"Còn muốn chơi cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Xem động vật." Viên Cồn Cồn nhìn anh, cười đến rất vui vẻ.

Nghe vậy, Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu, giống như đã ngửi được cái mùi khiến anh phát điên kia..

"Anh không muốn đi sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi.

"Đi thôi." Hắc Viêm Triệt đóng chặt mắt, hạ quyết tâm, đứng dậy dắt tay cô.

Viên Cồn Cồn lập tức cười ngọt ngào ôm chặt cánh tay anh, cùng nhau đi.

Hơn 1 tiếng sau, sắc mặt của Hắc Viêm Triệt hơi tái nhợt chạy ra từ khu sở thú, nhớ lại rất lâu trước kia cô đã từng nói tiểu Q bị rầm thúi làm cho ngất, lần đầu tiên cảm thấy cô nói đúng một chuyện, thì ra cái mũi thính cũng là một chuyện rất đau khổ...

"Triệt, anh làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Viên Cồn Cồn dừng bước lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập lo lắng.

"Không có." Hắc Viêm Triệt ôm lấy cô, bước chân nhanh hơn, một lòng muốn rời xa nơi làm cho anh đau khổ này.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn nhìn ánh mắt và vẻ mặt của người xung quanh, đủ loại kiểu dáng, có hâm mộ, có ghen tị, có mỉm cười, cũng có huyt sáo, đương nhiên cũng có khinh thường.

Hắc Viêm Triệt bế cô đến băng ghế xa xa, cẩn thận tỉ mỉ hít vào một hơi, sau khi xác định không có cái mùi kia mới yên tâm bắt đầu hít thở.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 104: Cô nghiện bị ngược đãi?

"Anh không sao chứ?" Viên Cồn Cồn vươn tay xoa nhẹ trên trán của anh, lo lắng hỏi.

"Không có gì." Hắc Viêm Triệt kéo tay cô xuống nắm chặt vào lòng bàn tay.

"Thật?" Viên Cồn Cồn lo lắng tiếp tục hỏi.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt cẩn nhẹ một cái ở trên môi cô.

Viên Cồn Cồn đỏ mặt, nhìn nhìn xung quanh, có loại cảm giác có tật gặt mình.

"Chơi đủ rồi?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Dạ." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào gật gật đầu, "Nhưng mà em muốn đi toilet."

Hắc Viêm Triệt dắt cô đi đến nhà vệ sinh công cộng.

"Triệt, em có thể tự đi." Viên Cồn Cồn ngượng ngừng nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt không nói gì, dẫn cô tới trước cửa nhà vệ sinh công cộng.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, nhỏ giọng nói "Em vào đây."

"Ừ."

Người nào đó đi vào nhà vệ sinh, sau khi giải quyết lượng nước dư thừa trên người xong, đi đến bồn rửa tay rửa tay, mà vào lúc này, truyền đến một loạt tiếng rên làm người ta rùng mình, và hơi thở thô gấp, Viên Cồn Cồn ngẩn người, cương cứng ngay tại chỗ, đây...đây là...

"A... Ừm... A... A...".

Giọng nữ mềm mại không ngừng truyền ra từ trong phòng vệ sinh, dường như rất vui thích.

Viên Cỏn Cỏn vội vàng chạy ra, vội vàng chạy tới bên cạnh Hắc Viêm Triệt, cả khuôn mặt đỏ bừng "Chúng ta về nhà đi."

Hắc Viêm Triệt nhìn sắc mặt cô khác thường, nhíu mày kiểm, "Sao vậy?"

"Không có gì, đi nhanh đi." Viên Cỏn Cỏn kéo tay anh, đi về.

"Em lại nói dối?" Giọng nói không vui của Hắc Viêm Triệt truyền đến từ phía sau.

"Không... Không phải, là vì...vì..." Viên Cỏn Cỏn lắp bắp không biết nên nói như thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ửng hồng hơn.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

"Có người... Có người ở trong nhà vệ sinh...làm cái kia..."

"Làm tình?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

Viên Cỏn Cỏn sững sốt, ngượng ngùng gật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt nắm giữ ngược lại tay của cô, đi về nhà

11 giờ tối, Hắc Viêm Triệt ôm Viên Cỏn Cỏn cùng xem phim hoạt hình với cô, trong tay Viên Cỏn Cỏn còn cầm một bao bắp rang, tập trung tinh thần xem, thỉnh thoảng lại cười ngây ngô, rõ ràng là tâm trạng rất tốt, Hắc Viêm Triệt thì ngược lại.

Viên Cỏn Cỏn nắm mấy viên bắp rang quay đầu đưa đến bên miệng anh, nhỏ giọng meo meo "Thơm lắm, anh cũng ăn đi."

Hắc Viêm Triệt háat mặt, nhàn nhạt phun ra hai chữ, "Không cần."

Viên Cỏn Cỏn cười hì hì nhét vào trong miệng mình, cũng không vì anh không ăn mà tức giận, ngược lại rất vui vẻ, anh không ăn thì cô có thể ăn nhiều một chút rồi.

"Ngày mai không đến công ty." Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt tươi cười của cô, nhàn nhạt nói.

Đôi mắt trong suốt của Viên Cỏn Cỏn sáng ngời, vui vẻ nhìn lại anh, "Anh còn dẫn em đi chơi sao?"

"Không." Hắc Viêm Triệt trả lời ngắn gọn.

"A..." Viên Cỏn Cỏn bẹt miệng quay đầu lại tiếp tục tập trung tinh thần xem phim hoạt hình.

"Anh phải đi ra ngoài, em ở nhà."

"Dạ..." Viên Cỏn Cỏn gật gật đầu, một lúc sau mới phản ứng kịp, nhỏ giọng hỏi "Anh muốn đi đâu? Dẫn em đi cùng, ở một mình em sợ."

"Tê Tu ở nhà, Nhã Tư cũng ở nhà." Hắc Viêm Triệt chơi đùa tóc dài của cô.

"Vậy anh Á đâu? Gần đây cũng không thấy anh ấy."

Mày kiếm của Hắc Viêm Triệt nhăn lại, không nói gì.

Viên Cỏn Cỏn nhìn nét mặt của anh rõ ràng là không vui, thức thối ngậm miệng lại.

Hắc Viêm Triệt buông tóc của cô ra, không nói một tiếng.

Không khí có chút im lặng, nhưng có người không nhận được im lặng như vậy nên liền nhanh chóng phá bỏ.

"Vậy anh trở về sớm một chút được không?" Viên Cỏn Cỏn đáng thương tội nghiệp nhìn anh, giống như bị người ta vứt bỏ.

"Ừ."

"Em ở nhà chờ anh, anh nói lời phải giữ lời." Viên Cỏn Cỏn lo lắng nhỏ giọng meo meo.

"Ừ."

Tuy vẫn là một chữ nhưng rõ ràng là có chút độ ấm.

Viên Cỏn Cỏn cười ngây ngô, biểu cảm như vậy làm cho người ta không nhận được mà muốn khi dễ cô.

Hắc Viêm Triệt đoạt lấy bắp rang trong tay cô, nhàn nhạt nói "Đi đánh răng."

"Em còn chưa ăn xong..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo, sốt ruột vươn tay muốn cướp về.

Hắc Viêm Triệt dùng ngón tay thon dài để ở đỉnh đầu cô, dễ dàng kéo ra khoảng cách giữa bọn họ, chỉ thấy người nào đó mím môi vùng tay nhỏ bé cố chấp muốn lấy bao bắp rang ở xa, bộ dáng không chịu thua.

Sau đó không lâu, người nào đó buông bỏ phần cổ chấp này, thất bại nhìn người đàn ông dùng tay để trên đầu cô, không nói gì.

"Còn không đi?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, giọng điệu lạnh lạnh.

Viên Cồn Cồn bò xuống giường, rũ bả vai đi vào phòng tắm.

Hắc Viêm Triệt vùng tay lên, bao bắp rang chưa ăn xong này ngoan ngoãn nằm vào trong thùng rác ở xa..

Viên Cồn Cồn đánh răng xong đi ra, hậm hực hờn dỗi leo lên giường, trong đầu vẫn là bao bắp rang còn thừa rất nhiều, nếu biết trước liền ăn nhiều một chút, rất lãng phí đấy...

Hắc Viêm Triệt tắt TV và đèn bàn, ôm cô vào trong lòng.

Theo bản năng Viên Cồn Cồn chui vào trong lòng anh, được anh ôm ấp đã trở thành thói quen, có nhiều lúc cũng từng nghĩ, 3 năm sau, cuộc sống không có anh sẽ như thế nào? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết quả, ngược lại lại bắt đầu đau lòng, chẳng lẽ...Cô nghiện bị ngược đãi?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 105: Vụ án giết người ở khu vui chơi?

Lúc Viên Cồn Cồn thức dậy thì Hắc Viêm Triệt đã đi mất, gãi gãi đầu nhìn căn phòng trống rỗng, có chút mất mát, đứng dậy rửa mặt xong thì đi xuống phòng ăn dưới lầu.

"Nhóc con, cũng giữa trưa rồi, tối hôm qua em rất 'mệt' sao?" Tề Tu nhìn Viên Cồn Cồn đang đi tới, cười trêu chọc.

"Đúng vậy, ngày hôm qua Triệt dẫn em đi ra ngoài ăn bữa sáng còn dẫn em đi khu vui chơi đấy, rất vui, rất mệt." Viên Cồn Cồn cười ngồi xuống đối diện với anh ta, vẻ mặt ngọt ngào.

Tề Tu cười khẽ lắc đầu, xem ra có một số người không thích hợp làm đối tượng trêu chọc, cô hoàn toàn không hiểu ý của anh ta.

"Cồn Cồn thức dậy rồi, muốn ăn cái gì?" Quản gia Bạch từ bên ngoài đi vào, nhẹ giọng hỏi.

"Vú Bạch, hôm nay con muốn tự nấu." Viên Cồn Cồn đứng dậy thân thiết kéo cánh tay bà, muốn đi vào phòng bếp.

"Không được, thiếu gia đã dặn dò không cho con vào phòng bếp." Quản gia Bạch kéo cô lại, nghiêm túc nói.

"Triệt không có ở nhà..."

"Không được, con ngồi ở đây chờ, vú lập tức gọi người làm cho con." Quản gia Bạch ấn cô ngồi xuống ghế, không nói thêm nữa mà đi vào phòng bếp.

Viên Cồn Cồn bặt miệng, nằm sấp ở trên bàn com.

"Nhóc con, vì sao thiếu gia nhà em không cho em vào phòng bếp?" Tề Tu tao nhã cắt miếng bít tết, tò mò hỏi.

"Em cũng không biết, lúc em mới đến đây, thức ăn của thiếu gia đều là em phụ trách, nhưng sau này phòng bếp đã xảy ra nổ mạnh, anh ấy không muốn em nấu nữa, nói là em nấu đồ không thể ăn, cũng không cho em vào phòng bếp nữa, nói sợ em sẽ bỏ thuốc độc vào trong thức ăn, anh Tu anh nói xem em là loại người này sao? Tuy tính tình của anh ấy rất xấu lại khi dễ em, nhưng mà em cũng sẽ không hại anh ấy." Viên Cồn Cồn mím môi rất là ủy khuất..

Tề Tu cười cười không nói gì.

"Anh Tu, anh và Triệt nhất định là bạn rất thân." Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt trong suốt xinh đẹp, không chớp mắt nhìn anh ta.

"Chính xác mà nói, anh ấy là chủ, anh là tớ." Tề Tu cắt bít tết đưa vào trong miệng, không chút để ý nói.

"Hả?" Viên Cồn Cồn ngẩn người, hơi kinh ngạc.

"Hoặc là nói anh ấy là vương, anh là con dân thuần phục dưới anh ấy." Tề Tu cười khê cầm lấy rượu đỏ một bên nhấp một ngụm, gương mặt anh tuấn đối xứng động tác tao nhã, không thể nghi ngờ, anh là một người đàn ông hấp dẫn.

"Thần phục? Thật sao? Vì sao em nhìn không ra..." Viên Cồn Cồn thành thật nói.

Tề Tu lắc lư cái ly để dài hai lần, nhìn chất lỏng màu đỏ bên trong, lộ ra cười nhạt, "Còn nhiều thứ em nhìn không ra lắm, người quá đơn thuần, chỉ thích hợp đứng ở dưới cánh chim của người khác."

Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu, không biết nên nói cái gì.

"Nhóc con, anh có một em gái cũng đơn thuần đáng yêu như em." Tề Tu đặt ly rượu xuống, vươn tay xoa xoa đầu cô.

"Thật sao? Em gái ruột sao?" Viên Cồn Cồn để mặc anh ta vò rối tóc cô, vui vẻ hỏi.

"Đúng vậy, bọn anh là song sinh, cô ấy tên là Tề Tuyết Y." Tề Tu cười khê nhìn cô.

"Tên rất dễ nghe, chị ấy nhất định là một cô gái xinh đẹp." Viên Cồn Cồn hâm mộ nói.

"Vì sao?"

"Bởi vì chị ấy là em gái anh Tu, nhất định rất xuất sắc." Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, vẻ mặt nghiêm túc.

"Ha ha, em đang vuốt đuôi ngựa sao?" Tề Tu quệt quệt mũi của cô.

"Mới không phải, em nghiêm túc." Viên Cồn Cồn cau cái mũi, vì mình mà phản bác lại.

Đúng lúc này, quản gia Bạch bùng khay bạc đi ra, nhìn động tác của Tề Tu, lẳng lặng đặt thức ăn nóng tới trước mặt Viên Cồn Cồn.

"Mau ăn đi, Cồn Cồn."

"Cám ơn vú Bạch, thơm quá." Viên Cồn Cồn ôm eo của quản gia Bạch cọ xát, sau đó cầm lấy muỗng bắt đầu ăn..

Quản gia Bạch nhìn Tề Tu cũng đang ăn cơm, khê vuốt đỉnh đầu Viên Cồn Cồn, nhỏ giọng nói "Sau khi ăn xong thì đi ra vườn hoa phơi phơi nắng đi, Nhã Tĩnh và Nhã Văn đang chờ con ở vườn hoa, còn có đám bảo bối của con."

"Vậy con có thể tới vườn hoa ăn không?"

"Cũng được, đi thôi." Quản gia Bạch bùng khay bạc ở trước mặt cô lên.

"Bái bai anh Tu." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào vẫy vẫy tay với Tề Tu, vui vẻ đi theo phía sau quản gia Bạch.

Tề Tu nhìn bóng lưng của cô, khoe miệng kéo lên mỉm cười mê người.

Tầng cao nhất tập đoàn "Hắc Viêm"

"Chủ nhân, đây là hình và tài liệu ngài cần." Á Tư đặt tài liệu trên tay xuống bàn, nhẹ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt mở tập tài liệu ra, không nói một tiếng.

Một lúc sau, nhũ mày, chỉ vào tấm hình gần như là bị màu đỏ bao trùm, nhàn nhạt nói "Đây là ngày hôm qua?"

"Đúng, nơi phát hiện vụ án chính là trong nhà vệ sinh khu vui chơi mà chủ nhân dẫn Cồn Cồn đi, tài liệu còn chưa đầy đủ, báo cáo khám nghiệm pháp y cũng chưa có, nhưng rất rõ ràng là cùng một thủ đoạn." Á Tư nhìn tấm hình, hơi buồn nôn dòi đi tầm mắt của mình đi.

"Người trong tối còn chưa có tin tức?" Hắc Viêm Triệt lẳng lặng nhìn tấm hình, giọng điệu lạnh lẽo.

"Thật xin lỗi chủ nhân..." Á Tư cúi đầu hơi khăn trương.

"Toàn bộ người chết đều có cuộc sống cá nhân thối nát, phụ nữ lăng lợ gọi cảm, rõ ràng là Viên Cồn Cồn không có tình trạng như vậy, anh cho rằng vì sao hung thủ muốn gửi hình đó cho cô ấy?" Giọng nói Hắc Viêm Triệt vẫn không cao không thấp, lại làm cho cả người của Á Tư đổ mồ hôi lạnh.

"Tôi nghĩ... Có lẽ hung thủ không nhắm vào Cồn Cồn, mà là..."

"Tôi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 106: Chuyển nhượng cô ấy qua cho con?

Á Tư ngẩng đầu nhìn anh, mấp máy môi mỏng, không nói gì.

"Người chết không có đầu, tim cũng không mất, anh nói, là bị hung thủ ăn hay là bán?" Hắc Viêm Triệt buông hình chụp và tài liệu xuống, chống lại ánh mắt của anh ta.

Á Tư nuốt nước miếng, sắc mặt hơi tệ.

"Miệng vết thương không bình thường, có hình răng cưa, dường như là người này dùng miệng xé xác chứ phải là công cụ, khắp nơi đều là thịt nát, răng nanh rất sắc bén." Hắc Viêm Triệt tiếp tục thờ ơ nói.

Áo sơ mi của Á Tư ướt đẫm mồ hôi, không biết nên nói cái gì.

"Có lẽ không phải là người, anh nói đi?" Hắc Viêm Triệt đẩy hình lên phía trước, đặt ở trước mặt anh ta.

"Chủ... Chủ nhân... Có thể nói rõ không..." Á Tư nhắm chặt mắt, sắp ói ra.

"Báo với Minh, nói tôi muốn mượn người của nó giúp tôi điều tra người trong tối ở Newyork." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Điều tra người trong tối? Nhưng chủ nhân, người trong tối đều là con dân của ngài, ngài nghi ngờ là bọn họ?"

"Bọn họ cũng là người báo, dòng máu như vậy vốn là cả người đâm máu, chỉ là mấy năm gần đây tiến hóa mà thôi, tôi có lý do nghi ngờ, và lại cũng là một đầu mối rất tốt." Hắc Viêm Triệt đứng lên, đi tới cửa.

"Chủ nhân, ngài đi đâu? Để tôi đưa ngài đi." Á Tư ngăn người lập tức làm hết bốn phận xoay người nói.

"Đi đến nhà họ Viên, anh làm chuyện của mình, nhanh chóng cho tôi đáp án, anh cũng biết tôi vẫn luôn không có nhẫn nại." Hắc Viêm Triệt nói cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi phòng.

Á Tư thở dài, quay đầu nhìn hình trên bàn, khó chịu lật mặt hình úp lại, bỏ vào trong cặp hồ sơ.

Nhà lớn họ Viên.

Viên Tịnh Lưu nhân nhả pha trà, tay nghề rất thuần thục, nhìn rất chuyên nghiệp, trà đạo có thể làm đạo cụ diễn, có thể làm niềm vui khi uống trà, cũng có thể là trò chơi giết thời gian, có một số người miệng uống chính là trà hoa, chính là động tác tạo nhả và nét mặt lạnh nhạt, còn có người, không chỉ là bình phẩm trà, rất nhiều khi chính là bình phẩm một đời người, mà rõ ràng là Viên Tịnh Lưu thuộc loại người sau.

Hắc Viêm Triệt nhìn ông, rất khó liên kết người đàn ông trước mắt này và com nầm trong nhà mình với nhau, xem ra, đúng là cô không có chút di truyền từ cha của cô.

Viên Tịnh Lưu chuyển trà ngon qua trước mặt anh, nhàn nhạt nói, "Hắc tiên sinh đặc biệt tới thăm tôi sao?"

"Không phải." Hắc Viêm Triệt cầm lấy cái tách đất sét tím, hộp nhẹ một ngụm, "Con muốn cưới Viên Cồn Cồn."

Viên Tịnh Lưu giật giật khóe miệng, "Cậu cho rằng đáp án của tôi là cái gì?"

"Rất nhanh sẽ có." Hắc Viêm Triệt buông tách xuống, giọng điệu nhẹ nhàng.

"Cậu yêu con bé không?" Viên Tịnh Lưu vì châm thêm trà cho anh, cũng là giọng điệu nhàn nhạt, từ cách thức nói chuyện có thể thấy bọn họ rất giống nhau, cho nên, nói chuyện với nhau cũng không chán.

"Yêu." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra một chữ, trên mặt rất bình tĩnh.

Viên Tịnh Lưu gật gù đầu, chưa từng kinh ngạc, dường như câu trả lời của anh là trong dự đoán của ông, "Vậy Cồn Cồn? Yêu cậu không?"

"Y lại con." Hắc Viêm Triệt cầm lấy tách trà uống một hớp..

"Tôi đã đồng ý với cha mẹ cậu, trong 3 năm chỉ cần cậu yêu Cồn Cồn, Cồn Cồn cũng thích cậu, tôi sẽ đồng ý chuyện hôn nhân này, bây giờ đã là như vậy tôi cũng không có ý kiến gì, huống chi trong sạch của con bé cũng bị cậu giày vò không ít rồi." Viên Tịnh Lưu cũng châm thêm trà cho mình, nhàn nhạt nói.

"Vậy bác bàn bạc với họ một chút, chọn ngày chuyển nhượng cô ấy sang cho con đi." Hắc Viêm Triệt gật gù đầu, giọng điệu như là đang nhận nuôi sủng

vật.

"Còn Cần đồng ý không?" Viên Tịnh Lưu cười cười, cầm lấy cái tách nhấp một ngụm.

"Cô ấy sẽ đồng ý." Hắc Viêm Triệt rất nắm chắc nói.

"Vậy sao?" Viên Tịnh Lưu nhìn anh, giọng điệu rất nghi ngờ.

Hắc Viêm Triệt nhìn lại ông, nhếch mày kiêu.

"Ồ lại dùng com đi, thuận tiện đem về chút đồ ăn mẹ vợ con làm, nhất định là con bé sẽ tham ăn đến ngốc." Viên Tịnh Lưu đặt tách trà xuống, nhàn nhạt nói.

"Được."

10 giờ tối, Viên Cồn Cồn ngồi ở trên sàn trước cửa lớn, hình như là hơi không vui.

"Nhóc con, em đang làm gì vậy? Đổi nghề làm giữ cửa sao?" Tề Tu đi tới từ sau lưng cô, ngồi ở bên cạnh..

Viên Cồn Cồn ôm Tiểu Viên trong lòng, trên tay là Tiểu Bạch quần chặt, tiểu B đứng trên bả vai, Cầu Cầu thì trốn trong túi, đáng thương tội nghiệp nhìn anh ta, toàn bộ tâm trạng đều viết ở trên mặt.

"Sao vậy?" Tề Tu bị nét mặt của cô làm cho cứng đờ, hơi buồn cười hỏi.

"Anh ấy còn chưa về, anh ấy nói sẽ về sớm một chút." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

"Em nói thiếu gia nhà em sao?" Tề Tu hiểu rõ gật gật đầu.

"Dạ." Viên Cồn Cồn ủ rũ gập chân lại, dùng mặt dán lên thân thể của Tiểu Viên.

"Em nhớ anh ấy rồi hả?" Tề Tu vươn tay xoa xoa trên đầu cô, cười hỏi.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức đỏ mặt.

"Mặt của em có thể nói hồng liên hồng, dựa vào điểm này, cũng có thể xem là sở trường đặc biệt của em." Tề Tu nhìn khuôn mặt đột nhiên ửng hồng của cô, cười véo véo mặt cô.

Viên Cồn Cồn bĩu môi, vươn tay kéo bàn tay giờ trò xấu của anh ta xuống.

Ngay lúc hai người dây dưa, cửa mở ra..

Hắc Viêm Triệt vừa đi vào liền thấy Viên Cồn Cồn đỏ mặt, tóc rối loạn cầm tay của Tề Tu, lại nhìn nhìn động vật trên người cô, bắt đầu phát ra khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 107: Chúng ta kết hôn?

Toàn bộ đám động vật đều thức thoir trượt xuống khỏi người cô, chạy vào trong phòng.

Viên Cồn Cồn thấy anh, vội vàng đứng dậy không vui nói, "Anh gạt em, anh đã nói sẽ về sớm một chút."

"Đúng vậy, làm cho tiểu Cồn Cồn người ta nhớ anh đến thành oán phụ, ngồi ở trước cửa đợi anh, anh thật là xấu." Tề Tu vênh ngón tay hoa lan lên và dùng giọng điệu như má mì, đứng dậy vừa nói vừa lắc lắc cái eo gầy đi về phía trước vài bước.

Viên Cồn Cồn bị giọng điệu và động tác của anh ta làm cho giật mình, rùng mình một cái chui vào trong lòng Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, nhú mày.

"Người ta không quấy rầy hai người nữa, hai người từ từ nói chuyện, nhóc con, phải hầu hạ vị thiếu gia này thật tốt biết không?" Tề Tu che miệng lộ ra một chút thật tươi cười mờ ám, vắn eo lắc hông bước đi.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng của anh ta, hơi lo lắng meo meo, "Anh Tu... Anh ấy không sao chứ?"

Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn cô một cái, không nói gì.

"Anh gạt người, anh đã nói sẽ về sớm một chút, em vẫn luôn ở nhà chờ anh." Viên Cồn Cồn bẹt bẹt miệng, tách ra khỏi ngực anh, vẻ mặt không vui.

Hắc Viêm Triệt giờ hộp thức ăn lớn trong tay lên, nhàn nhạt nói, "Mẹ em đưa cho em."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, hơi không xác định nhìn anh, "Mẹ em cho em?"

"Ừm."

"Vậy vì sao ở trên tay anh?" Viên Cồn Cồn nhận lấy hộp đựng thức ăn mở nắp ra nhìn nhìn, không hiểu hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, đi thẳng lên lầu.

Viên Cồn Cồn ôm hộp thức ăn đi theo sau lưng anh.

Phòng ngủ chính.

Viên Cồn Cồn hơi lo lắng nhìn bóng lưng anh đi vào phòng tắm, để hộp thức ăn vào trong tủ lạnh.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt đi từ phòng tắm ra, nhìn com nằm ngò trên giường dường như là muốn khóc, lạnh nhạt nói, "Sao không ăn?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, mím môi, không nói gì.

Hắc Viêm Triệt nhũu mày đi qua vron tay sờ sờ cái trán của cô, "Khó chịu ở đâu?"

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, hốc mắt ửng đỏ.

"Cho em ba giây, nói!" Hắc Viêm Triệt hơi sốt ruột lạnh giọng nói, ngồi ở bên giường, bế cô lên trên chân.

"Anh... Anh đến nhà của em làm gì?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo, dĩ nhiên đã mang theo tiếng khóc nức nở.

"Em nghĩ rằng anh đến đó làm gì?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô, vuốt tóc của cô ra sau tai.

Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, nhỏ giọng nói, "Có phải anh đến nói với cha em muốn em về nhà không?"

Hắc Viêm Triệt bóp chặt gương mặt cô, "Em nằm mơ."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngơ ngác nhìn anh, không nói gì.

"Chúng ta kết hôn." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng phun ra bốn chữ.

Viên Cồn Cồn lại sùng sốt, mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn bị vây trong trạng thái cứng ngắc.

Hắc Viêm Triệt bế cô lên giường, tắt đèn, ôm cô nhắm hai mắt lại, để lại người nào đó mở to đôi mắt xinh đẹp, một đêm không ngủ.

12 giờ trưa, Viên Cồn Cồn mang theo đôi mắt gấu trúc ngồi trên đùi Hắc Viêm Triệt, vẫn không nhúc nhích, nét mặt dờ dẩn, giống như đang tự hỏi cái gì đó.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm nhìn cô, từ khi anh nói kết hôn thì vẻ mặt cô liền dờ dẩn như vậy, ngay cả ăn com cũng là bộ dáng rất máy móc, giống như bị chấn động rất lớn, gả cho anh có khó như vậy không?

Viên Cồn Cồn im lặng một đêm và nửa ngày, rốt cục dưới ánh mắt của anh cũng mở miệng, "Anh thích em sao?"

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, nhàn nhạt nói, "Không ghét."

Viên Cồn Cồn bĩu môi, "Vậy vì sao muốn kết hôn? Là cha em ép anh?"

"Không."

"Vậy vì sao?" Viên Cồn Cồn cố chấp hỏi.

"Chịu trách nhiệm." Hắc Viêm Triệt nghĩ nghĩ, nói ra một cái có.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhớ tới đêm đó, theo bản năng run lấy bầy, đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ cái loại đau đớn tê liệt kia.

Không khí im lặng tràn ra giữa hai người.

"Em không gả." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nghiêm túc nói.

"Tôi không có hồi ý kiến của em." Hắc Viêm Triệt nhíu mày, giọng nói lạnh như băng.

"Anh muốn kết hôn với tôi, đương nhiên tôi có thể có ý kiến rồi." Viên Cồn Cồn nhìn anh, vẻ mặt kiên quyết.

"Em còn chờ Na Tịch Thịnh Duệ trở về cùng em làm chuyện chưa xong của đêm đó sao?" Hắc Viêm Triệt cười lạnh, buộc chặt cánh tay, kìm đau thân thể của cô.

"Anh..." Viên Cồn Cồn trừng lớn đôi mắt to, hốc mắt đỏ lên.

"Em nhất định phải gả." Hắc Viêm Triệt nhìn, trầm giọng nói ra năm chữ.

Viên Cồn Cồn ủy khuất giãy dụa, tiếng khóc tràn ra từ trong miệng cô.

Hắc Viêm Triệt sợ làm cô bị thương, buông tay.

Viên Cồn Cồn trượt xuống khỏi chân anh, đi cách vài bước khóc lớn nói, "Tôi không gả."

"Em có thể thử xem." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, mắt tím lạnh như băng.

Viên Cồn Cồn tức giận giậm chân, đi ra cửa.

"Đứng lại." Hắc Viêm Triệt rống dữ một tiếng, dọa người nào đó nhảy dựng lên.

Viên Cồn Cồn ngăn người, tiếp tục đi về phía trước.

"Đi thêm một bước nữa xem." Hắc Viêm Triệt dùng sức vỗ bàn một cái, lập tức khiến cho cái bàn 'gào thét'.

"Tôi đi toilet cũng không được sao?" Viên Cồn Cồn quay người lại khóc nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 108: Làm chuyện người lớn?

Chờ sau khi cô rời khỏi Hắc Viêm Triệt mới nhớ tới, trong phòng trong có toilet, cầu kính cao bới tóc, đánh một quyền lên trên bàn, con bé ú chết tiệt, anh muốn cưới cô mà cô lại dám nói không gả, thiếu dạy dỗ.

Viên Cồn Cồn trốn ở trong nhà vệ sinh nữ khóc thút thít, trong lòng rất ủy khuất, cô muốn có hôn nhân giống như cha mẹ, hai người yêu nhau, thật ra khi nghe anh nói muốn kết hôn, trong phút chốc cô liền vui mừng như chim sẻ, cái loại cảm giác này thật kỳ diệu, cô thích anh nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào loại thích này biến thành ý lại, hoặc nói là yêu, nhưng chỉ có cô yêu anh mà anh không yêu cô, làm sao có thể kết hôn chứ, đi đến bên cạnh bồn nước rửa tay nhìn nhìn bản thân ở trong gương, tự ti cúi đầu, mở nước thấm ướt lòng bàn tay, sờ sờ mặt, rửa sạch nước mắt ở trên mặt, cô đơn đi ra khỏi nhà vệ sinh, đi theo hướng về nhà.

Hắc Viêm Triệt ở trong phòng làm việc đợi rất lâu cũng không thấy bóng dáng quen thuộc, nhìn Nhã Tư đứng ở một bên, lạnh nhạt nói, "Tìm cô ấy."

"Chủ nhân, có lẽ Cồn Cồn ở nhà vệ sinh nữ, tôi..."

"Trong công ty không có phụ nữ?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

Nhã Tư ngăn người, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, Nhã Tư đi vào văn phòng.

"Chủ nhân, tôi tìm hơn 200 nhà vệ sinh toàn bộ công ty cũng không tìm thấy Cồn Cồn."

Hắc Viêm Triệt nhíu mày, vươn tay cầm lấy điện thoại gọi một cú điện thoại, sau khi bấm gọi, trong phòng vốn yên tĩnh lại vang lên tiếng nhạc, Hắc Viêm

Triệt ném điện thoại, lạnh giọng nói, "Đi tìm."

"Dạ" Nhã Tư vội vàng chạy ra phòng.

Hắc Viêm Triệt nghĩ một chút, về mặt rất tệ cầm lấy chìa khóa xe đi đến nhà xe.

Một chiếc Rolls-Royce màu bạc lao nhanh trên đường, thỉnh thoảng Hắc Viêm Triệt lại nhìn di động của mình, trong lòng dâng lên một chút lo lắng, đúng lúc này, di động vang lên, gần như là lập tức, chủ nhân máy di động nhấn phím call.

"Alo?"

"Ha ha, tổng giám đốc Hắc." Một giọng nói khàn khàn truyền đến, rất rõ ràng là đã dùng máy đổi giọng.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, nhàn nhạt nói "Chuyện gì?"

"Có phải ngài đang tìm bảo bối yêu thương của ngài hay không?"

Mắt tím của Hắc Viêm Triệt hép lại, lạnh giọng nói "Có ý gì?"

"Tôi không cần thận liên dẫn cô ta về bên người, ngài muốn đến gặp cô ta không?"

Giọng nói khàn khàn mang theo tiếng cười kỳ quái, làm cho người ta rất khó chịu.

"Địa chỉ." Hắc Viêm Triệt nắm chặt tay lái, tim bị xoắn chặt..

Đột nhiên bên kia cúp điện thoại, Hắc Viêm Triệt nhìn di động, mắt tím lạnh như băng.

Một lúc sau di động phát ra tiếng tin nhắn, Hắc Viêm Triệt mở ra, đập vào mắt chính là mấy tấm ảnh rất quen thuộc, tấm ảnh gần như là bị màu đỏ tươi phủ kín, tức giận bỏ di động ra, một giây sau, xe bay về phía trước như hỏa tiễn.

Viên Cồn Cồn than nhẹ vài tiếng, mở mắt, cảm thấy sau gáy đau nhức, muốn vươn tay xoa xoa mới phát hiện mình bị dây thừng to buộc chặt, lắc lắc đầu, nhìn quanh một chút, hơi sợ hãi.

Đúng lúc này, cửa mở ra, một người đàn ông tóc đen mắt nâu thân mật ôm một cô gái xinh đẹp ngoại quốc có dáng người rất đẹp đi vào.

Viên Cồn Cồn kinh ngạc nhìn người đàn ông đẹp trai này, phun ra hai chữ, "Anh Tu?"

Con người màu nâu của người đàn ông chống lại ánh mắt của cô, hiện ra cười khê thiếu đi độ ấm ngày trước, tuy khoe miệng của anh ta vẫn treo nụ cười như vậy nhưng mang theo khí lạnh khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Viên Cồn Cồn xê dịch về sau, nhỏ giọng hỏi "Anh Tu, anh sao vậy? Là anh đánh em ngất sao?"

Người đàn ông không trả lời câu hỏi của cô, chỉ kề sát bên tai cô gái ngoại quốc nói cái gì đó bằng tiếng Pháp, sau khi cô gái nghe xong thì cười đến rất kỳ lạ, bắt đầu chủ động ôm cổ anh ta, nhiệt tình hôn lên môi anh ta.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, hơi xấu hổ không biết nên nói cái gì, Tề Tu như vậy càng làm cho cô sợ hơn.

Người đàn ông duỗi tay vào trong váy ngắn của cô gái, cô gái lập tức phát ra tiếng kêu quỵên rũ, ngẩng đầu lên vận vẹo cái mông.

Viên Cồn Cồn bị hình ảnh như vậy và tiếng kêu làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hơi lớn tiếng nói, "Anh Tu! Anh làm gì vậy? Thả em ra..."

Người đàn ông lười biếng nhìn cô một chút, thô lỗ ném cô gái lên giường nước rồi dán lên người cô gái..

Cô gái phát ra tiếng kêu mềm mại, tự động nằm ở trên giường, động tác cởi quần áo quỵên rũ, lộ ra mềm mại 'đồ sộ' của mình, cũng khiêu khích xoa nắn chính mình, mỗi một tiếng kêu phát ra đều làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Viên Cồn Cồn tròn mắt há hốc mồm nhìn cô gái trên giường, cương cứng tại chỗ.

Người đàn ông cởi áo của mình lộ ra bộ ngực khêu gợi, lại lên giường phủ lên thân thể mềm mại của cô gái, bắt đầu dây dưa.

Viên Cồn Cồn nhìn hai thân hình quấn quýt với nhau, nói không nên lời.

Một lúc sau, người đàn ông cởi quần, thắt lưng uốn thẳng, cô gái phát ra tiếng thét chói tai, dường như rất kích thích.

Viên Cồn Cồn không chịu nổi nhắm hai mắt lại, trong đầu rối loạn.

Trong thời gian tiếp theo, cô gái luôn phát ra tiếng kêu làm cho người ta suy sụp, làm cho lòng tư cả người Viên Cồn Cồn đều dừng đứng, cô không hiểu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cô vừa đi ra khỏi công ty liền bị người ta đánh ngất, chờ khi cô tỉnh lại, toàn thân đều bị trói chặt, càng làm cho cô nghĩ

mãi không ra chính là... Vì sao anh Tu lại muốn dẫn cô gái này đến trước mặt cô ... Làm chuyện như vậy...

Không biết qua bao lâu, tiếng kêu của cô gái càng lúc càng lớn cũng càng ngày càng dồn dập, Viên Cồn Cồn nghe được, hận không thể chui xuống đất, sau một tiếng thét chói tai, trong phòng liền yên tĩnh lại, chỉ còn lại có tiếng thở hổn hển và tiếng rên rỉ của cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 109: Tôi muốn làm Bảo vương!

Viên Cồn Cồn cúi đầu nhắm mắt lại, không nói gì, bên tai truyền đến đối thoại tiếng Pháp của cô gái và Tề Tu, sau đó không lâu, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, theo bản năng Viên Cồn Cồn mở to mắt nhìn lên trên giường.

Trên giường đã không thấy bóng dáng Tề Tu, mà là một con báo lông vàng, tàn nhẫn cắn xé cô gái ở dưới người nó, khuôn mặt cô gái đã hoàn toàn thay đổi, da thịt mở ra, đôi mắt xinh đẹp hoảng sợ tròn thật lớn, nhìn thẳng về phía Viên Cồn Cồn, hoảng sợ thét chói tai.

"A ! ! !" Viên Cồn Cồn hét lớn, cả người run run không ngừng.

Báo vàng quay đầu nhìn nhìn cô, mở rộng miệng cắn một miếng thịt trên người cô gái, vung đầu, thịt liền kéo xuống dưới, máu... Bắn tung tóe ra, nhuộm đỏ giường nước màu sẫm banh phía dưới.

"Anh Tu! Anh điên rồi sao, đừng mà, đừng mà!" Viên Cồn Cồn khóc lớn, đã bị vây trong trạng thái suy sụp.

Báo vàng xé nát ngực của cô gái, cắn trái tim cô ta ra ăn, móng vuốt sắc bén cào rách giường nước, nước bên trong liền chảy ra xen lẫn với máu, chảy tới bên cạnh Viên Cồn Cồn, Tề Tu nhảy xuống giường, sau một ánh sáng bạc, cả người trần truồng đứng ở trước mặt Viên Cồn Cồn, cả người đều là máu...

Viên Cồn Cồn nhìn máu loãng xen lẫn thịt nát bên trong, vừa khóc vừa lắc đầu gọi tên Hắc Viêm Triệt.

Tề Tu cầm lấy quần áo mặc vào, đi đến bên cạnh cô, dùng bàn ngón tay thon dài đầy máu nâng mặt cô lên, lạnh nhạt nói "Tuyệt Y xinh đẹp hơn cô."

Viên Cồn Cồn từ từ nhắm hai mắt lại, không ngừng khóc.

Ầm một tiếng cửa mở ra, Hắc Viêm Triệt đứng ở ngoài cửa, nhìn nhìn xung quanh, mắt tím lạnh như băng nhìn Tề Tu.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn khóc rống gọi, thân thể run run như lá rụng bay theo gió.

Hắc Viêm Triệt đi đến đá văng xác chết cô gái qua một bên, lạnh lùng nói "Anh muốn thế nào?".

Tề Tu nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Viên Cồn Cồn, nhìn sơ thì rất dịu dàng nhưng lại làm cho người ta rất khó chịu.

"Tôi muốn làm Bảo vương."

Hắc Viêm Triệt không cần suy nghĩ liền gỡ chiếc nhẫn tộc Báo ra ném về phía anh ta.

Nhẫn vẽ ra ánh sáng màu bạc trong không trung, Tề Tu vươn tay, tiếp được thứ tượng trưng cho vương giả tộc Báo.

"Thả cô ấy ra." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra bốn chữ.

Tề Tu cười khê, hai tay nắm lấy dây thừng trên người Viên Cồn Cồn, kéo nhẹ nhàng dây thừng liền đứt.

Viên Cồn Cồn khóc còi bỏ dây trói, đứng dậy lao đảo vài cái, chân mềm nhũn đi đến chỗ Hắc Viêm Triệt, đi đến một nửa liền cảm thấy da đầu đau xót, cả người ngã về phía sau...

Tề Tu kéo lấy tóc dài của cô, ôm cô vào trong lòng mình, lè lưỡi khê liếm khuôn mặt của cô..

"Đừng..." Viên Cồn Cồn gãy dựa, mùi máu tươi trên người anh ta làm cô rất khó chịu.

"Tề Tu, đừng có được voi đòi tiên." Giọng điệu của Hắc Viêm Triệt bình tĩnh, chỉ có hai nắm đấm ở tay tiết lộ cảm xúc thật sự.

"Vương của tôi, cô ta tốt hơn Tuyệt Y ở chỗ nào? Anh để cô ta làm Bảo hậu, cho cô ta thân thể sống mãi không chết, lại trơ mắt nhìn Tuyệt Y của tôi chết ở trước mặt anh, có thể cứu mà không cứu?" Tề Tu nhẹ nhàng nói xong, về mặt hơi mơ hồ.

"Cô ấy tự sát, anh biết rõ hơn ai hết." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, nhìn nét mặt của Viên Cồn Cồn, cực kỳ đau lòng.

"Vì anh mà tự sát." Tề Tu vươn tay xoa cổ Viên Cồn Cồn, khoe miệng mang theo cười khê.

"Đó là chuyện của cô ấy, mạng là của cô ấy, sống hay chết đều là cô ấy lựa chọn." Giọng của Hắc Viêm Triệt vẫn nhẹ nhàng lạnh nhạt.

"Anh là con trai của Vampire vương, máu của anh có thể làm cho người khác sống mãi không chết, vì sao không cứu cô ấy? Vì sao?" Tề Tu bóp chặt cổ Viên Cồn Cồn, lớn tiếng quát.

Hắc Viêm Triệt khép chặt mắt, một giây sau đã đứng ở phía sau anh ta, súng ống lạnh như băng đè ở vị trí tim anh ta.

"Tề Tu, đừng ép tôi."

Tề Tu buông Viên Cồn Cồn ra xoay người đối mặt với anh, nước mắt chảy xuống khuôn mặt đầy máu của anh ta.

"Anh có biết đối với tôi Tuyết Y quan trọng bao nhiêu không? Tôi yêu cô ấy, tôi yêu em gái ruột của mình, từ nhỏ liền yêu cô ấy, nhưng cô ấy yêu anh, từ nhỏ liền yêu anh, tôi nghĩ, nếu là anh, tôi đồng ý nhìn cô ấy hạnh phúc, anh là vương của tôi, là tín ngưỡng của tôi, chúng ta cùng lớn lên, vì sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?"

Hắc Viêm Triệt ném súng, nhàn nhạt nói, "Cô ấy nói, nếu không yêu thì không cần cứu cô ấy."

Tề Tu ngẩn người, không chớp mắt nhìn anh.

"Tề Tu, sống mãi không chết không phải là một chuyện dễ dàng, anh hiểu không?" Hắc Viêm Triệt lướt qua anh ta ôm Viên Cồn Cồn vào trong lòng.

Tề Tu xoay người nhìn bọn họ.

Hắc Viêm Triệt lấy nhẫn trong tay anh ta, muốn đeo vào trong tay của anh ta, một ánh sáng bạc từ đầu báo bắn ra, làm thế nào cũng không đeo nhẫn vào được.

Tề Tu nhìn, không nói gì.

"Bây giờ anh đã hiểu chưa?" Hắc Viêm Triệt lấy nhẫn lại, giọng điệu bình thản.

Tề Tu cười lên tiếng, vẻ mặt đau buồn.

"Từ trước đến nay tôi đều không muốn thứ này, nhưng đây là số mệnh." Hắc Viêm Triệt đeo nhẫn lên lại, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Viên Cồn Cồn, an ủi tâm hồn hoảng sợ của cô.

Tề Tu lắc đầu tự giễu, nhanh chóng ngồi xổm xuống cầm lấy súng ống nhắm ngay đầu của mình...

'Bịch' một tiếng, Viên Cồn Cồn choáng váng ngã vào trong lòng Hắc Viêm Triệt, mà Tề Tu nhìn tay của mình bị đánh lệch, còn chưa kịp nhìn Hắc Viêm Triệt, chỉ cảm thấy phía sau cổ đau xót liền hôn mê bất tỉnh.

Hắc Viêm Triệt ôm Viên Cồn Cồn, thờ dài, lấy điện thoại di động ra...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 110: Mối kết hôn?

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

"Cồn Cồn, Cồn Cồn của di đâu?" Giọng nữ dễ nghe truyền đến, nghe qua rất sốt ruột.

Hắc Viêm Triệt nhìn mẹ ruột của mình, không nói gì.

"Triệt nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Khẩu Lê Lạc sốt ruột ngồi ở cạnh giường, đau lòng xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Viên Cồn Cồn.

Hắc Viêm Triệt đau đầu nhũu mày.

"Tề Tuyết Y chết dẫn đến vụ án giết người, cô ấy là người chứng kiến."

"Tuyệt Y? Không phải con bé đã chết rất lâu rồi sao?" Khẩu Lê Lạc cau mày không hiểu.

"Tề Tu đã trở lại?" Hắc Viêm Tước nhàn nhạt hỏi.

"Ừm." Hắc Viêm Triệt đáp..

"Rốt cuộc có ý gì?" Khẩu Lê Lạc không vui nhỏ giọng hỏi.

Hắc Viêm Triệt không để ý bà, mắt tím nhìn Hắc Viêm Tước, "Giúp con xóa sạch trí nhớ ngày hôm nay của cô ấy. "

Hắc Viêm Tước nhếch khóe môi tao nhã ngồi ở trên ghế sofa, "Có lợi ích gì? "

"Kết hôn." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra hai chữ.

"Không tính." Hắc Viêm Tước lắc lắc đầu, vờn ngón trở thon dài lắc lư qua lại.

Mắt tím của Hắc Viêm Triệt híp lại, lạnh giọng nói, "Vậy cha muốn thế nào?"

"Tiểu giặc lùn, có nguyện vọng gì muốn con trai của em thực hiện cho em không?" Hắc Viêm Tước cười nhạt nhìn vợ yêu của mình, khẽ mở môi mỏng.

"Em muốn cháu gái, muốn một đứa bé đáng yêu giống như Cồn Cồn." Khẩu Lê Lạc quên mất lo lắng, tươi cười rạng rỡ bước đến bên người Hắc Viêm Tước, đặt mộng ngồi lên trên đùi ông.

Hắc Viêm tước gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, con người màu xám bạc nhìn Hắc Viêm Triệt không vui, nhàn nhạt nói, "Sao hả? Đồng ý không?"

Hắc Viêm Triệt cười lạnh, "Con có thể từ chối sao?"

"Vậy cha coi như con đồng ý." Hắc Viêm Tước vuốt ve tóc trắng của Khẩu Lê Lạc, kéo khóe môi lên lộ ra tươi cười mê người.

"Cho cha thêm một cháu trai, xóa sạch tất cả trí nhớ từ nhỏ đến lớn của Tề Tu." Hắc Viêm Triệt vuốt ve đầu của Viên Cồn Cồn, nhàn nhạt nói.

"Rất công bằng." Hắc Viêm Tước cười cười, tỏ vẻ đồng ý.

"Triệt nhi, vậy khi nào thì con sinh cháu trai và cháu gái mang đến cho mẹ?" Khẩu Lê Lạc hưng phấn hỏi.

"Khi nào cô ấy có thì liền sinh." Hắc Viêm Triệt bình thản nói, không có hứng thú với cái đề tài này.

"Vậy con cố gắng một chút, đừng để mẹ đợi quá lâu." Khẩu Lê Lạc bệt bệt miệng, nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn bà, không nói gì.

Hắc Viêm Tước ôm Khẩu Lê Lạc đứng dậy đi tới cửa, cũng không quay đầu lại mà nhàn nhạt nói "Đi ghi nợ cháu trai trước."

Hắc Viêm Triệt không để ý ông, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Viên Cồn Cồn, ấn một nụ hôn lên trên gương mặt tái nhợt của cô.

15 phút sau, Hắc Viêm Tước trở về phòng, đi tới bên cạnh Viên Cồn Cồn, vờn tay phủ lên trên đầu cô, chợt lóe ánh sáng đỏ hồng, tao nhã rút tay lại.

"Con nợ cha một cháu trai một cháu gái, đừng quên."

"Ừm."

"Tiểu giặc lùn, chúng ta về nhà." Hắc Viêm Tước ôm Khẩu Lê Lạc, không đợi bà kháng nghị, vù một cái, hai người đã biến mất khỏi phòng.

Hắc Viêm Triệt kéo chăn cho Viên Cồn Cồn xong, đi tới phòng sách.

"Chủ nhân, đã xử lý xong xác chết và hiện trường rồi." Á Tư nhẹ giọng nói.

"Ừ, dẫn Tề Tu đến Sydney, để cho anh ta vào ở biệt thự số 150, đây là chìa khóa và mật mã an toàn, âm thầm quan sát cuộc sống thường ngày của anh ta, cho đến khi anh ta tiếp nhận mình mất trí nhớ bắt đầu cuộc sống mới thì thôi." . Hắc Viêm Triệt lấy một chuỗi chìa khóa và một tờ giấy để lên trên bàn, nhàn nhạt nói.

"Chủ nhân, ngài..."

"Đi làm đi." Hắc Viêm Triệt cắt ngang lời nói của anh ta, đứng dậy đi ra ngoài.

Giữa trưa ngày hôm sau, Viên Cồn Cồn ngồi ở trong lòng Hắc Viêm Triệt, nhàn mảy dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Hắc Viêm Triệt kẹp lên một miếng thịt tôm nhét vào trong miệng cô, nhàn nhạt hỏi "Nghĩ cái gì?"

"Hình như em đã quên cái gì đó, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra." Viên Cồn Cồn vừa ăn vừa meo meo.

"Vậy thì đừng nghĩ." Hắc Viêm Triệt đưa một miếng thịt vào trong miệng mình.

"A, đúng rồi, có phải anh đã nói chúng ta kết hôn hay không?" Viên Cồn Cồn nhìn anh, nhỏ giọng hỏi.

"Ừ."

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn kéo kéo quần áo của anh, muốn anh nhìn cô.

"Không vì sao." Hắc Viêm Triệt nhìn, lại nhét một miếng thịt vào trong miệng cô.

"Vậy anh thích em không?"

"Có thể."

Viên Cồn Cồn bệt bệt miệng, "Em đây không gả."

"Sau khi gả đến đây, phòng số 85 sẽ cho em làm phòng nuôi động vật, em có thể đem tất cả động vật trong nhà đến, mỗi tuần có thể ăn kem 3 lần, bánh ngọt mỗi buổi chiều tăng thêm một loại, hai ngày nghỉ lễ dẫn em ra ngoài chơi, đi làm không bận có thể xem tiểu thuyết, buổi tối có rảnh sẽ xem phim hoạt hình với em, tặng kèm một bao đồ ăn vặt, cố gắng không khi dễ em, lấy chồng hay không?"

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, rất rõ ràng đã bị hấp dẫn.

"Gấu trúc, hồ ly trắng, sói tuyết mỗi loại một con." Hắc Viêm Triệt tiếp tục bỏ mồi.

Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, vẻ mặt rất là mâu thuẫn.

"Lấy chồng hay không?"

"Vậy sau này anh có thể thích em hay không?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo.

"Có thể."

"Nếu em muốn về nhà thăm cha mẹ anh sẽ về cùng với em chứ?"

"Sẽ."

"Nếu em làm chuyện gì sai anh sẽ đánh em sao?"

"Sẽ."

"Em đây không gả."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bão Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 111: Em bị táo bón?

"không gả?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, rất rõ ràng là đã hết kiên nhẫn.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không nói gì.

"Vậy được, em trở về phòng dọn dẹp đồ đạc, anh gọi Nhã Tư đưa em về nhà." Hắc Viêm Triệt cầm lấy ly thủy tinh uống một ngụm nước, thông thả nói.

"Đưa em về nhà?" Viên Cồn Cồn ngẩn người.

"Ừ."

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn kéo lấy tay áo của anh, hơi sốt ruột.

"Anh không cần em nữa." Hắc Viêm Triệt bình tĩnh nói, giọng điệu không hề nhấp nhô.

Viên Cồn Cồn ngẩn ngơ, theo bản năng húc mắt đỏ lên.

“Lấy chồng hay không?” Hắc Viêm Triệt nhét một miếng thịt cá không xương vào trong miệng cô không để cho cô khóc.

Viên Cồn Cồn nhai nuốt, suy nghĩ một lúc lâu mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Ba ngày sau kết hôn.” Hắc Viêm Triệt khen ngợi sò sò đầu cô nhàn nhạt nói.

“Nhanh như vậy?” Viên Cồn Cồn ngạc nhiên nhìn anh.

“không nhanh.”

“Em có một điều kiện.” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

“nói.”

“Em muốn bánh kem kết hôn cao cao, còn muốn có đặt lên trên bánh thêm hai búp bê giống chúng ta, bánh kem chocolate.” Viên Cồn Cồn lộ ra vẻ mặt cười ngọt ngào.

“Được.”

“nói lời giữ lời, phải là hai búp bê đáng yêu đấy.” Viên Cồn Cồn nghiêm túc nói.

“Ừ.” Hắc Viêm Triệt sờ sờ bụng của cô, buông dưa xuống.

“Em còn muốn ăn.”

Viên Cồn Cồn bất mãn muốn cầm dưa lên, lại bị Hắc Viêm Triệt vỗ một cái vào bàn tay nhỏ bé đang vươn ra.

“A...Sao đánh em?”

“Bụng đã lời còn ăn, muốn no chết?” Hắc Viêm Triệt cầm chén dưa đẩy ra xa, nhàn nhạt nói.

“Bụng của em vốn là không phẳng.” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng thì thào.

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, ôm cô trở về phòng.

“đi đâu?” Viên Cồn Cồn ôm cổ anh, nhìn anh.

“Ngủ.”

“Em vừa mới thức...”

“Anh còn chưa ngủ.”

“Vậy anh dẫn theo em làm gì?”

“Ấm giường.”

“Bây giờ cũng không phải mùa đông, không lạnh.”

“Đừng dài dòng.”

“A...”

Nhà lớn họ Viên.

Khẩu Lê Lạc và Băng Đô Đô ngồi cùng một chỗ, lật xem album lựa chọn áo cưới, hai người phụ nữ chít chít to nhỏ rất náo nhiệt.

Hắc Viêm Tước và Viên Tịnh Lưu bình thân ngồi ở trên ghế sofa uống trà.

“Về sinh lễ, thông gia muốn cái gì?” Hắc Viêm Tước kéo ra chút cười khế, nhìn như tâm trạng rất tốt.

“Cái gì cũng không cần, chỉ cần con trai của ông đối xử với con gái tôi thật tốt là được.” Viên Tịnh Lưu nhấp một ngụm trà, khóe miệng cũng hiện lên chút cười khế.

Hắc Viêm Tước cười cười, lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ đặt lên trên bàn. “Đây là chút tâm lòng của tôi và Lạc nhi, cảm ơn các người đã nuôi dưỡng

ra một cô con gái đáng yêu như vậy.”

Viên Tịnh Lưu nhìn nhìn chất lỏng màu đỏ trong bình thủy tinh, nhàn nhạt hỏi: “Máu của ông?”

“Đúng.”

Viên Tịnh Lưu gật đầu. “Tôi đây liền không khách sáo, nói thật, thật sự tôi muốn mãi không chết, cùng sống mãi với mẹ của Côn Côn.”

“Sống mãi không chết không phải là một chuyện may mắn, nhưng mà là thử thách hai người yêu nhau với thời gian.” Hắc Viêm Tước cười khê nói, thân thể sống mãi không chết đã từng là một loại nguyên rủa đối với ông, nhưng sau khi có bà, liền thành một loại may mắn.

Viên Tịnh Lưu cười cười, tỏ vẻ tán thành.

“Tịnh Lưu.”

“Tước.”

Hai giọng nói khác nhau truyền đến, lại dễ nghe như vậy.

Hắc Viêm Tước và Viên Tịnh Lưu liếc nhìn nhau, đứng dậy đi đến cạnh người duy nhất của mình.

Hôn lễ dưới sự nhiệt tình của cha mẹ hai bên, hùng hực khí thế chuẩn bị, cuộc sống của Viên Côn Côn và Hắc Viêm Triệt vẫn giống như trước kia, chỉ là người nào đó luôn lo lắng hỏi lại người kia, khi nào thì anh mới thích cô, mà đáp án của anh luôn là không biết...

Viên Côn Côn nằm sấp ở trên giường ngửa đầu nhìn tấm ảnh cưới to lớn treo ở trên tường, trong ảnh chụp là cô gái cười tươi như hoa, váy cưới trắng tinh làm cho cô xinh đẹp động lòng người, mà bên cạnh cô là người đàn ông tóc trắng, khuôn mặt hoàn mỹ làm cho người ta hâm mộ, anh ôm lấy eo của cô gái, ấn một nụ hôn lên trán của cô, tất cả nhìn như ấm áp mà tốt đẹp như vậy, nhưng mà... Viên Côn Côn mở quyển album hình lớn bên cạnh, nhìn nhìn, không khỏi thờ dài, vì sao ảnh cưới của cô chỉ có một tấm là ấm áp, còn những hình khác... Thấy thế nào cũng có một loại cảm giác chú rể bị ép hôn, vẻ mặt không vui.

Hắc Viêm Triệt từ phòng tắm đi ra, nhìn cô nằm sấp ở trên giường bộ dáng đau xót thở dài, đi qua ngồi ở bên giường, nhàn nhạt hỏi. “Sao vậy? Em bị táo bón?”

Viên Côn Côn ngẩn người, lập tức bĩu môi. “Anh mới bị táo bón.”

Hắc Viêm Triệt lau tóc ướt xong xấu xa để khăn lông ướt ở trên đầu cô.

“A...” Viên Côn Côn khê kêu tiếng, cảm khăn lông không vui nhìn anh. “Anh đáng ghét!”

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, vươn tay véo mặt cô.

“Ừm... Đau, buông tay... Buông tay...” Viên Côn Côn nhăn mày, cố gắng muốn kéo tay anh ra.

Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt của cô, kéo khóe miệng lên.

“Em đáng ghét, em đáng ghét còn không được sao...”

“Được.” Hắc Viêm Triệt buông tay ra nhàn nhạt nói.

Viên Côn Côn xoa mặt, vừa nói thầm nho nhỏ vừa xuống giường đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 112: Điện thoại trước lúc cưới?

Hắc Viêm Triệt nhìn ảnh cưới to treo trên tường, không nói gì.

Sau khi Viên Côn Côn bỏ khăn ướt vào phòng tắm xong thì sấy tóc cho Hắc Viêm Triệt.

một lúc sau, cất máy sấy tóc, tiếp tục nằm sấp ở trên giường xem ảnh cưới.

"Cuối cùng em vẫn cảm thấy mình như là phú bà, mà anh là mặt trắng nhỏ bị ép gả cho em." Viên Côn Côn chỉ chỉ ảnh chụp, nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày, hung hăng vỗ một cái lên trên mông cô

"A..." Viên Cồn Cồn vươn tay che cái mông, bĩu môi, "Vốn là vậy mà, anh xem về mặt của anh đi, không vui chút nào, giống như ai đã chọc anh vậy."

Hắc Viêm Triệt khép album ảnh lại đặt ở trên giá sách.

Viên Cồn Cồn chui vào trong chăn, lẳng lặng nhìn anh, một ngày nữa thì cô sẽ gả cho anh, sau này sẽ là vợ của anh, nhưng vẫn có cảm giác không chân thực lắm, anh cưới cô thật sự làm cô rất bất ngờ, cũng rất vui, nói như vậy, 3 năm sau cô còn có thể ở bên cạnh anh.

Hắc Viêm Triệt lên giường ôm cô nhóc nào đó đang cười ngây ngô vào trong ngực, nhàn nhạt hỏi "Cười cái gì?"

Viên Cồn Cồn ôm cổ anh nhỏ giọng meo meo, "Triệt, khi nào thì anh mới có thể thích em?"

Lại tới nữa, Hắc Viêm Triệt bất đắc dĩ nhìn cô, "không biết."

"Vây..."

"Ngủ." Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô, kéo kéo chăn cho cô.

"Đạ..."

Viên Cồn Cồn nghe lời nhắm mắt lại, cọ xát vào trong lòng anh, sau đó không lâu liền truyền tiếng hít thở đều đều.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, hơi phiền chán, cô thật sự chậm chạp đến mức này? một chút cũng không cảm nhận được sao?

*****

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn hàng loạt áo cưới sang trọng trước mắt và các chị gái xinh đẹp bận rộn xung quanh, sờ sờ bụng, thở dài, cô rất đói, khi nào thì mới có thể ăn ...

"Viên tiểu thư, áo cưới này đều là Hắc tiên sinh đặt làm riêng cho cô, cô thích cái nào?" một cô gái tóc ngắn lễ phép hỏi.

"Đều rất xinh đẹp, cái nào cũng được." Viên Cồn Cồn bị áo cưới trước mắt làm cho hoa mắt, cũng không biết nên chọn cái nào.

"Vây cái này được không?" cô gái cầm một áo cưới màu trắng, thiết kế dạng treo cổ, bên trong là kim cương bên ngoài là lụa mỏng, lần váy rất dài, là loại đuôi cá dài, bên mép cuộn sóng, che phủ từng tầng lụa trắng, rất xinh đẹp và riêng biệt.

"Được, liền lấy cái này đi." Viên Cồn Cồn cười gật gật đầu.

"Những cái còn lại đem để vào phòng số 55 theo ý Hắc tiên sinh đi." cô gái cất kỹ áo cưới trên tay mình, lập tức phát phát tay, để những người khác chuyển giá đồ ra khỏi phòng.

"Toàn bộ đều là của em sao?" Viên Cồn Cồn trừng lớn đôi mắt trong suốt.

"Đúng, còn có một số lễ phục để tối nay mặc, đợi đến lúc đó tôi lại dẫn cô đến chọn lựa." cô gái cười xoay người, cẩn thận tỉ mỉ đem áo cưới đi ra ngoài, chiếc váy như vậy, cũng đủ cô ta sống cả đời, không cần thận sao được.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng cô ta, muốn gọi điện thoại cho Hắc Viêm Triệt, nhưng vừa cầm lấy di động còn chưa quay số điện thoại, tiếng nhạc nền vang lên, nhìn nhìn dây số không biết trên màn hình, nhấn phím call.

"Alo?"

Bên kia không nói gì, Viên Cồn Cồn nhăn mày lại, "Hello?"

"Cồn Cồn."

Trong di động truyền đến giọng nói quen thuộc, tiếng nói từ tính từ cô đã nghe từ lúc 5 tuổi đến 18 tuổi, Viên Cồn Cồn ngẩn người, hốc mắt đỏ lên.

"Anh Duệ?"

"Ừ." Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ nhàng đáp.

"Vì sao anh phải đi Pháp? đi cũng không nói một tiếng với em, nói đi là đi, anh có biết em có bao nhiêu đau buồn không? Anh không cần em nữa sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo, trong giọng nói rõ ràng đã mang theo tiếng khóc nức nở.

"Cồn Cồn, em sắp kết hôn, đã không là một cô bé nhỏ nữa, không thể động một chút liềm khóc, biết không?" Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ giọng nói.

“Anh Duệ... Anh trở về được không? Đừng ở nước Pháp, như vậy em sẽ không gặp được anh.” Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, vừa khóc vừa nói.

“Cồn Cồn, anh và Hắc Viêm Triệt, cho em chọn một người thì em sẽ chọn ai?” Na Tịch Thịnh Duệ nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người không nói gì.

“Rất khó chọn phải không?” Na Tịch Thịnh Duệ kéo khóe miệng, cười nhưng không truyền đến đáy mắt, ngược lại là chua xót làm người ta thương tiếc.

“Em chọn cả hai.” Viên Cồn Cồn bốc đồng nói.

“Cồn Cồn, từ nhỏ đến lớn chỉ cần em muốn thì anh chưa bao giờ từ chối em, chỉ lần này thì không được, anh và Hắc Viêm Triệt em chỉ có thể chọn một người, em chọn anh thì anh liền trở về dẫn em đi, đánh đổi tất cả cũng không tiếc, em chọn anh ta thì anh sẽ không trở về, ở nơi xa chúc phúc cho em.” Na Tịch Thịnh Duệ nắm chặt di động, nhắm đôi mắt sắc bén lại, Cồn Cồn, một cơ hội cuối cùng, anh cho em, cũng là cho chính anh.

Viên Cồn Cồn che miệng, từng giọt nước mắt chảy xuống nhuộm ướt làn váy hồng nhạt.

Hai người đều im lặng, một người đợi đáp án, bản thân cố chấp một lần, một người không biết nên lựa chọn như thế nào, chỉ có thể thút thút, trong phút chốc thời gian ngừng lại, đau nhức tim ai...

một lúc sau, Na Tịch Thịnh Duệ vươn tay vuốt ve tấm ảnh cô gái tươi cười ngọt ngào dựa vào trong lòng anh ta, khẽ mở môi mím, “Anh chọn giúp em, anh Duệ chúc em hạnh phúc, mãi mãi...”

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, khóc đến giống như một đứa trẻ.

Môi mím của Na Tịch Thịnh Duệ dán lên cô gái trong hình, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, làm tê liệt toàn bộ thần kinh, đau, là cảm giác duy nhất, có lẽ, căn bản là anh không nên gọi cuộc điện thoại này, nhưng vì sao không cách nào hết hy vọng... Cồn Cồn... Thời gian thấm thoát, sau khi anh tỉnh lại đã mất em rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 113: Giới hạn của Hắc Viêm Triệt đối với cô?

"Anh Duệ, anh trở về có được không, van xin anh, hu hu... Trở về..." Viên Cồn Cồn ôm chặt thân thể mình khóc thì thào.

"Được, chờ anh tìm được người có thể thay thế em, anh sẽ trở lại, dẫn cô ấy cùng trở về gặp em." Na Tịch Thịnh Duệ nhìn ảnh chụp, không biết là đang lừa gạt cô hay là lừa gạt bản thân.

"Anh Duệ..." Viên Cồn Cồn khóc không thành tiếng, không phát hiện trong phòng đã có thêm một bóng dáng.

Hắc Viêm Triệt giật lấy di động của cô ném ra ngoài, 'Bốp' một tiếng, di động vỡ tan tành.

"Anh làm gì..." Viên Cồn Cồn nhìn di động của mình bị ném hư đứng dậy lớn tiếng hô.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn khóc chạy đến bên cạnh di động, ngồi xổm xuống nhặt linh kiện đã vỡ nát ôm vào trong ngực khóc lớn, di động này là quà sinh nhật năm 18 tuổi anh Duệ đã tặng cho cô, bây giờ cũng hỏng rồi, anh ấy sẽ không bao giờ trở về gặp cô nữa...

Hắc Viêm Triệt đi qua kéo cô đứng lên, thô lỗ gạt bỏ trong linh kiện di động trong tay cô.

"A..." Viên Cồn Cồn bị đau nên buông tay, nhìn vật ở trong lòng rơi xuống mặt đất, tức giận vươn tay đánh đấm anh hét lớn, "Anh làm gì vậy? Anh có biết em đang nói chuyện điện thoại với anh Duệ hay không, sao anh có thể ném di động của ta, đó là quà sinh nhật anh ấy tặng cho em, anh có biết hay không!".

Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay cô, lạnh lùng nói, "Em có biết ngày mai chúng ta kết hôn không?"

"Em đương nhiên biết." Viên Cồn Cồn khóc rống.

"Trước đêm kết hôn em khóc vì một người đàn ông khác? Coi tôi là cái gì?" Hắc Viêm Triệt nheo con ngươi tím đậm lại, túm chặt tay cô.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, hai mắt đầy nước mắt không chớp mắt nhìn anh, xụi lơ ở trong lòng anh, khóc thì thào nói, "Vì sao lại biến thành như vậy..."

Hắc Viêm Triệt không nói gì, đè nén lửa giận sắp bùng phát của mình.

"Em chỉ có một người anh trai như vậy... Từ nhỏ đến lớn, anh ấy là người yêu thương em nhất, vì sao lại biến thành như vậy? Anh trai của em không cần em nữa, ngày đó, anh ấy khóc, em biết không phải là anh ấy cố ý đối với em như vậy, em biết nhất định là anh ấy rất đau lòng, bởi vì em không chọn anh ấy, ngày hôm sau anh ấy liền bỏ đi, là em làm tổn thương người yêu thương em nhất, vì sao nhất định phải chọn? Vì sao không trở về..." Viên Cồn Cồn kéo lấy quần áo của anh, khóc rống.

Hắc Viêm Triệt đẩy cô ra, hét lớn "Không cho khóc."

Viên Cồn Cồn bị anh rống, nước mắt càng rơi dữ hơn, bộ dáng khóc đến đau hông.

Bàn tay của Hắc Viêm Triệt nắm chặt rồi lại thả lỏng ra, một lần rồi lại một lần, anh không biết, đối với cô, giới hạn cuối cùng của mình là ở đâu, nhưng mà, khẳng định là sâu đến cả chính mình cũng không biết, trước lúc cưới cô lại khóc hỏi anh, vì sao người đàn ông khác không trở về, vì đồ vật của người đàn ông khác tặng mà hết to với anh, về mặt đau lòng, nhìn cô khóc vì người đàn ông khác, ngoại trừ phần nợ thì anh lại càng đau lòng hơn... Hít một hơi thật sâu, nhắm chặt mắt, kéo cô vào trong lòng ôm thật chặt..

Viên Cồn Cồn thuận theo để anh ôm chặt, tuy anh dùng sức làm cho cô đau đớn, nhưng cô không có giấy dựa, chỉ nỉ non, nếu không có anh, nhất định cô và anh Duệ sẽ ở cùng nhau, nhất định sẽ không để anh Duệ lang thang đến nước Pháp, nếu không có anh, nhất định cô sẽ ngoan ngoãn gả cho anh Duệ, cùng anh ta xây dựng gia đình ngọt ngào, nếu không có anh... Nhưng mà không có nếu... Anh đã đứng ở chỗ này, đi vào đáy lòng cô, đã không có từ nếu này...

"Cho dù bây giờ em có nói không gả cũng đã quá trễ." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, ôm eo của anh.

"Nếu em phản bội, anh sẽ giết em." Hắc Viêm Triệt khẽ vuốt lưng của cô, giọng điệu lạnh như băng.

"Không... Hu hu... Không phản bội." Viên Cồn Cồn khóc nói.

Hắc Viêm Triệt kéo ra bọn họ cự ly, cúi đầu hôn lên của nàng môi...

Trong một tòa biệt thự sang trọng tại nước Pháp, Na Tịch Thịnh Duệ nhìn di động trên bàn, mệt mỏi tựa vào ghế xoay, ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài hai trông mất sắc bén luôn tự tin của mình, vì sao còn chưa từ bỏ ý định? Còn chờ mong kỳ tích xuất hiện sao? Giật giật khóe miệng tự giễu, anh ta hiểu rõ hơn ai hết, kỳ tích là không tồn tại trong cuộc sống hiện thực, bắt đầu từ lúc nào, anh ta trở nên mù quáng như vậy, hèn mọn như vậy? Là bắt đầu...từ lúc nhận ra mình yêu cô sao...

*****

Buổi sáng, Viên Cồn Cồn còn đang trong trạng thái chưa ngủ tỉnh đã bị Hắc Viêm Triệt ném vào phòng số 2, trong thời gian tiếp theo, người nào đó bị một đám người 'bao vây'.

Không biết qua bao lâu, Hắc Viêm Triệt đi đến, nhìn Viên Cồn Cồn trước mắt, chiếc váy cưới trắng tinh càng làm nổi bật khí chất ngây thơ đơn thuần không nhiễm bụi, ánh mặt trời chiếu vào trên thân thể cô, ánh sáng chui vào dưới lụa mỏng trắng, loáng thoáng làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Viên Cồn Cồn thấy anh đến, đứng dậy nhào về phía anh ai oán nói, "Em rất đói, khi nào thì ăn bữa sáng?".

Không biết từ đâu mà Hắc Viêm Triệt biến ra một viên chocolate, lột bỏ giấy gói kẹo nhét vào trong miệng cô, "Chờ một chút."

Viên Cồn Cồn ngậm chocolate nhẩn khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Hắc Viêm Triệt sờ sờ tóc dài rối tung của cô, rất hài lòng cách trang điểm của cô.

"Em còn muốn." Viên Cồn Cồn vươn tay nhỏ bé chìa ra trước mặt cô.

Hắc Viêm Triệt vỗ một cái vào trong lòng bàn tay cô, nhàn nhạt nói, "Hết."

"Gạt người." Viên Cồn Cồn trề miệng nhỏ nhắn, vươn móng vuốt sờ tới sờ lui trên người anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn com nắm giờ trò với anh, nhếch mày kiếm.

"Thật sự là hết rồi..." Viên Cồn Cồn thở dài, vẻ mặt thất vọng.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô gái bên cạnh, nhàn nhạt hỏi, "Đã xong chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 114: Tiến hành hôn lễ!

"Viên tiêu thư còn chưa chải tóc xong." Cô gái kia lắc lắc đầu.

"Không cần chải, cứ như vậy."

"Như vậy thì đã xong rồi." Cô gái kia cười nói.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt dắt tay Viên Cồn Cồn đi ra ngoài.

"Váy..." Viên Cồn Cồn hơi khó chịu liên tục nhìn ra phía sau, đuôi váy cưới làm cô cảm thấy lúc đi như bị kéo dài trên đất, lo lắng sẽ dơ.

Hắc Viêm Triệt dừng bước, nhú mày.

Một cô gái đi lên phía trước, lấy kim cái chuyên môn từ trong túi bên hông ra, cười nói, "Tôi giúp cô cố định nó ở trên gấu váy trước, lúc vào nhà thờ sẽ sửa lại giúp cô được không?"

"Được." Viên Cồn Cồn gật gật đầu.

Cô gái ngồi xổm xuống bắt đầu loay hoay làm.

Một lúc sau nhẹ giọng nói, "Xong rồi."

"Cám ơn chị Lý." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào nhìn cô ta.

"Không cần khách sáo, đi ăn cơm đi, đội lát trang điểm lại." Cô gái cười khẽ nói.

"Ừm." Viên Cồn Cồn đi theo sau Hắc Viêm Triệt ra ngoài.

Tùy tiện ăn chút đồ xong, dưới sự truy đuổi của truyền thông Viên Cồn Cồn và Hắc Viêm Triệt ngồi vào trong xe đi đến nhà thờ, trên đường có hàng loạt xe nổi tiếng chạy thành hàng, làm lóa mắt người đi đường, truyền thông tranh nhau chụp lại cảnh tượng này, hôn lễ bắt đầu...

Phòng nghi cô dâu trong nhà thờ.

"Bảo bối, hôm nay con rất xinh đẹp." Bằng Đô Đô cười thật ngọt ngào nhìn Viên Cồn Cồn đang sửa lại làn váy.

"Mẹ cũng rất xinh đẹp." Viên Cồn Cồn cũng cười ngọt ngào với bà, nụ cười của hai người không khác gì nhau, vô cùng ngọt ngào.

"Cồn Cồn, nếu sau này Triệt nhi khi dễ con thì con liền nói với mẹ, mẹ ra mặt giúp con." Khẩu Lê Lạc sờ sờ đầu của cô, rốt cuộc thì cô bé 5 tuổi mình nhắm làm con dâu cũng đã gả cho con trai mình rồi.

"Cám ơn dì Lê."

"Không thể gọi là dì, phải gọi là mẹ."

"Mẹ Lê." Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn miệng.

"Thật ngoan." Khẩu Lê Lạc cười đến rất vui vẻ.

"Cồn Cồn, hu hu, con nhất định phải thường xuyên về nhà thăm mẹ đấy." Bằng Đô Đô nhìn nhìn liền khóc lên.

Viên Cồn Cồn sùng sốt, lập tức xụ mặt xuống, nước mắt vận sức chờ phát động.

"Mẹ..."

"Cồn Cồn..."

Khẩu Lê Lạc nhìn hai mẹ con đáng yêu giống nhau này, không biết phải an ủi hai người như thế nào, đây là mẹ con tình thâm đấy, nghĩ lại hai đứa con trai của mình, không khỏi 'đau buồn', vì sao đứa nhỏ của người ta liền dính mẹ như vậy, đáng yêu như vậy, của mình lại...

Cửa được mở ra, 3 người đàn ông vô cùng xuất sắc đi đến, đều ôm vợ yêu của mình về.

Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn nước mắt lưng tròng, không vui nói, "Không cho khóc."

Viên Tịnh Lưu nhìn nước mắt đầy mặt Bằng Đô Đô, nhẹ giọng nói "Không khóc, ngoan."

Hắc Viêm Tước nhìn Khấu Lê Lạc nước mắt quanh tròn, nhàn nhạt nói, "Em xem nào nhiệt gì?"

3 người phụ nữ cùng khịt khịt mũi, động tác rất đồng đều.

"Sao các anh lại đến đây?" Khấu Lê Lạc không hiểu nhìn Hắc Viêm Tước.

"Hôn lễ cũng sắp bắt đầu, còn không thấy bóng dáng cô dâu, em nói xem vì sao bọn anh đến đây?" Hắc Viêm Tước nhéo nhéo mũi bà ấy, nhàn nhạt nói.

Khấu Lê Lạc giật mình, nhìn đồng hồ treo trên tường, lớn tiếng "Cũng đã đến giờ, các anh mau đi ra đi, để nhà tạo mẫu trang điểm lại cho Cồn Cồn, mau lên mau lên, đi ra ngoài chờ đi."

Hắc Viêm Tước bị bà ấy đẩy đi ra ngoài, Viên Tịnh Lưu và Hắc Viêm Triệt cũng đi ra ngoài.

Phòng nghỉ cô dâu bắt đầu một trận hỗn chiến, một lúc sau, cửa lớn nhà thờ mở ra, dưới khúc nhạc kết hôn, Viên Cồn Cồn đeo lụa mỏng trên đầu khoác tay Viên Tịnh Lưu chậm rãi đi lên thảm đỏ thiêng liêng, bước từng bước về phía người đàn ông đang đợi cô ở trước bàn lễ tế, người đàn ông mà cô muốn nắm tay cả đời, tất cả đều ấm áp mà tốt đẹp như vậy, đặc biệt ở chỗ đuôi váy dài của cô có một cái con chó trắng cắn chặt làn váy của cô, phe phẩy cái đuôi giúp cô nâng gấu váy lên, đảm nhận nhân vật hoa đồng.

Viên Tịnh Lưu dẫn con gái bước từng bước đi tới bên cạnh Hắc Viêm Triệt, kéo tay cô đặt lên trên tay anh, kéo nhẹ khoe miệng nói, "Con gái của cha chuyển nhượng sang cho con, nhưng nếu con phản bội thì cha sẽ lấy lại quyền lợi."

"Sẽ không." Hắc Viêm Triệt nắm chặt tay của Viên Cồn Cồn, phun ra hai chữ ngắn gọn.

"Tốt lắm." Viên Tịnh Lưu vừa ý gật gù đầu, ngồi xuống hàng ghế đầu xem lễ.

Mục sư nhìn nhìn đôi cô dâu chú rể xuất sắc này, cất cao giọng nói, "Dearly beloved, we are gathered here today to join this man and this woman in holy matrimony. Do either of you have any reason why you should not legally be joined in marriage?" (Xin chào mọi người, hôm nay chúng ta cùng ở đây tham dự hôn lễ thiêng liêng của chàng trai và cô gái này. Xin hỏi trong hai người, có ai cảm thấy hôn lễ này là không hợp pháp không?)

Viên Cồn Cồn và Hắc Viêm Triệt liếc nhau một cái, không nói gì.

Mục Sư tiếp tục nói đến "Is there anyone present who can show any just cause why these two people should not be legally joined in marriage?" (Trong các vị, có ai có thể cung cấp lý do chính đáng, chỉ ra rằng hôn nhân của hai vị này không hợp pháp không?)

Mọi người không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 115: Để chút rượu vào đồ ăn?

"Then, YANHE HEI, do you take GUN GUN YUAN to be your lawful, wedded wife?" (Tốt, Hắc Viêm Triệt, ngài có đồng ý cưới Viên Cồn Cồn làm vợ hợp pháp của ngài không?)

Nghe đến đó, Viên Cồn Cồn không khỏi bật cười, GUN GUN YUAN, Cồn Cồn Viên...

Hắc Viêm Triệt không nhịn được giật giật khoe miệng, nhìn nhìn cô gái ngốc bên cạnh, nhàn nhạt nói, "I do." (Tôi đồng ý)

"And you, GUN GUN YUAN, do you take YANHE HEI to be your lawful, wedded husband?" (Và cô, Viên Cồn Cồn, cô có đồng ý lấy Hắc Viêm Triệt làm chồng hợp pháp của cô không?)

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn ngón tay thon dài của anh nắm chặt tay cô, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của anh, nhẹ giọng nói, "I do." (Tôi đồng ý)."

Mục sư gật gù đầu, "The rings, please." (Mời trao nhẫn.)

Hắc Viêm Triệt cầm lấy MC chiếc nhẫn đầu báo trên đệm đỏ, đeo vào ngón tay cái tay phải của Viên Cồn Cồn, ánh sáng trắng lóe lên, chiếc nhẫn gắn gao dính vào trên làn da của cô, kim cương trên nhẫn phát ra ánh sáng chói mắt, đây là quyền lợi và đại biểu cao quý, tuyên thệ lời hứa cả đời.

Viên Cồn Cồn nhìn nhẫn trên ngón tay cái, hốc mắt ửng đỏ, tuy không biết vì sao lại đeo nhẫn trên ngón cái, nhưng trong giây phút anh tự tay cầm nó đeo vào ngón tay cô, cảm giác...rất đặc biệt, học bộ dáng của anh, cầm lấy nhẫn đầu báo anh thường đeo, đeo vào ngón tay cái tay trái của anh giống

như ngày hôm đó.

Ánh sáng trắng chói hiện, trên trán cô nóng lên, vết máu thay đổi hình dạng, vẽ nên hình dạng cổ xưa mà thần bí, chỉ có tộc Báo mới có thể thấy vết máu hiện ra ở trên trán của cô, Khấu Lê Lạc nắm chặt tay Hắc Viêm Triệt, lộ ra tươi cười vui mừng.

"By the power vested in me by the laws of America, I now pronounce you husband and wife. you may kiss the bride now, YANHE HEI." (Theo luật quyền lợi hợp pháp của nước Mỹ, bây giờ tôi tuyên bố, các người chính thức là vợ chồng hợp pháp, bây giờ ngài có thể hôn vợ của mình.)

Hắc Viêm Triệt xúc lụa mỏng trên đầu cô lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhắm mắt tím lại hôn lên trên môi cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, cũng nhắm hai mắt lại.

Trong nháy mắt, giấy màu lay động bay xuống từ trên đỉnh nhà thờ, trong phút chốc chứng kiến cảnh đẹp này, tiếng cười vui và tiếng vỗ tay vang lên bên tai bọn họ, mà bọn họ chỉ nghe tiếng tím đập của nhau...

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt ôm Viên Cồn Cồn đi ra khỏi nhà thờ, hoa tươi và giấy màu không ngừng rơi, Viên Cồn Cồn nhìn cảnh thấy, nhỏ giọng phá hoại cảnh đẹp, "Vi sao kết hôn phải rải các loại hoa tươi? Vì sao không thể rải chocolate?"

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, "Rải một hộp chocolate được không?"

"Đương nhiên được." Viên Cồn Cồn cười hi hi gật đầu.

"Đập chết em."

"... .."

Hơn 9h giờ tối, Viên Cồn Cồn choáng váng đầu óc ru rú ở trong lòng Hắc Viêm Triệt, hoàn toàn không nhớ nổi mình đã vượt qua ngày hôm nay như thế nào, vừa ở nhà thờ lại đến tiệc tối, chỉ là quần áo thôi liền thay ba bốn lần, phải trang điểm lại, tóc cũng phải làm lại, một chút phải chuẩn bị cái này, một chút phải làm cái kia, làm cho toàn thân cao thấp cả người cô đều cực kỳ khó chịu, nhưng làm cho cô cảm thấy ấm áp chính là khuôn mặt tươi cười và cung chiều của cha mẹ hai bên, làm cho cô cảm động chính là lúc Hắc Viêm Triệt đeo nhẫn cho cô, trừ những thứ này ra, cô cảm thấy... Kết hôn chính là một tai họa...

Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn ngồi trên đùi mình tinh thần không tốt, nhàn nhạt hỏi, "Đói bụng?"

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn xụ mặt xuống, "Nhiều thức ăn ngon như vậy, em lại không ăn được một chút gì, rất đáng tiếc, nên đóng gói đem về."

Hắc Viêm Triệt sờ sờ bụng của cô, "Về nhà ăn."

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, tựa đầu ở trên vai anh.

10 giờ 20 phút, Viên Cồn Cồn về tới nhà họ hắc, vừa thấy quần gia Bạch liền kêu thăm, "Vú Bạch, con sắp chết đói."

Quần gia Bạch cười khê nhìn cô, "Mau lên phòng nghỉ ngơi một chút, vú Bạch làm thức ăn ngon cho con."

"Cám ơn vú Bạch, đại ân đại đức trọn đời khó quên, con đi tắm rửa trước." Nói xong, người nào đó liền chạy trở về phòng.

Chờ cô đi rồi, quần gia Bạch nhìn Hắc Viêm Triệt nói, "Thiếu gia, có bưu phẩm cho Cồn Cồn, gửi tới từ Pháp, ngài xem... Có muốn đưa cho Cồn Cồn hay không?"

Hắc Viêm Triệt nhìn bà, một lúc sau mới khê mở môi mỏng, "Ngày mai đưa cô ấy."

"Dạ." Quần gia Bạch khom lưng xoay người đi vào phòng bếp.

"Vú Bạch."

"Dạ."

"Đề chút rượu Mateus vào đồ ăn." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Quần gia Bạch ngẩn người, lập tức cười gật gật đầu, xoay người rời đi.

Viên Cồn Cồn vào phòng liền nhốt mình vào phòng tắm, coi lễ phục sang trọng cao quý ra, tắm rửa tí tách ồn ào một lúc, nửa tiếng sau tinh thần sáng khoái đi ra, thấy trên bàn bày đầy món ăn mà cô thích, lập tức vọt tới, cầm lấy đĩa gấp thức ăn nhét vào miệng.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn tướng ăn của cô, nhàn nhạt nói, "Quý chết đói."

Viên Cồn Cồn cười gật gật đầu, tỏ vẻ cô cũng đồng ý.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy đi vào phòng tắm, để mặc cô ngồi trên ghế ăn ngon ngiên.

1 tiếng sau, Hắc Viêm Triệt từ phòng tắm đi ra, không ngoài dự đoán là thấy com nắm mơ màng ngồi ở trên ghế, trên mặt mang theo sắc đỏ động lòng người.

"Triệt... Thức ăn hôm nay là lạ..." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, lấy tay để ở trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 116: Đem tân hôn của Viên Cồn Cồn!

Hắc Viêm Triệt bế cô lên nhẹ nhàng đặt ở trên giường, nhàn nhạt nói, "Là rất không bình thường."

"Hả?" Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn anh, phát ra tiếng mơ hồ.

Hắc Viêm Triệt hôn lên môi cô, trêu chọc dục vọng của cô.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng than nhẹ mập mờ, mắt to chớp chớp nhìn khuôn mặt của anh.

Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng vuốt ve mềm mại cách một lớp áo ngủ lụa mỏng của cô, mắt tím dầy đặc dục vọng.

"Ừm... Đừng..." Viên Cồn Cồn vờn tay đẩy đẩy anh, hơi hơi cong lên.

"Ngoan, đừng nhúc nhích." Hắc Viêm Triệt khàn khàn nói, dịu dàng hiếm thấy.

Viên Cồn Cồn mơ màng gật gật đầu, bộ dáng ngốc nghếch cực kỳ mê người.

Hắc Viêm Triệt hưng hăng hôn một cái lên khuôn mặt cô, khiến cho cô cười ngây ngô, cong miệng lên phát ra ba tiếng ba ba ba.

Hắc Viêm Triệt hôn lên môi cô, bàn tay to thăm dò vào dưới váy của cô, dao động trên làn da mềm mại bóng loáng.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn giật giật thân mình, lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt nghiêng đầu ngậm chặt hạt đậu nho nhỏ lồi lên cách lớp áo ngủ của cô, khiêu khích phản ứng sinh lý nguyên thủy nhất của cô, cảm nhận được nó đứng thẳng lên hơn trong miệng của anh.

"A... Không..." Viên Cồn Cồn phát rên, co rúm lại.

Hắc Viêm Triệt vờn tay phải phủ lên mềm mại bên phải của cô, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

"Ừm... Triệt..." Viên Cồn Cồn vận vẹo không yên, ngón tay gấp khúc, nắm chặt drap giường dưới người.

Hắc Viêm Triệt ngẩng đầu nhìn đôi mắt trong suốt của cô khép hờ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, bàn tay to vung lên, váy ngủ của cô liền biến thành vài vụn.

"Hả?" Viên Cồn Cồn nghe thấy tiếng động, mở to mắt nhìn anh.

"Tiểu com nắm." Hắc Viêm Triệt khẽ mở môi mỏng, giọng nói khàn khàn mang theo gọi cảm khiêu khích.

Viên Cồn Cồn nhìn xung quanh một chút, không hiểu nói, "Ồ đâu?"

Hắc Viêm Triệt giật giật khoe miệng, dán lên trên môi cô, "Ồ đây."

Viên Cồn Cồn nhìn khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ gần trong gang tấc, nuốt nuốt nước miếng, chủ động lê lưỡi liếm liếm môi mỏng của anh.

Gần như là lập tức, Hắc Viêm Triệt bị động biến thành chủ động, xâm chiếm môi miệng của cô.

Viên Cồn Cồn động tình ôm cổ của anh, phát ra tiếng than rất nhỏ.

Hắc Viêm Triệt cởi bỏ áo ngủ của mình, cũng cởi trói buộc dưới người, vờn tay nâng cái mông nhỏ của cô lên, hơi hơi đẩy lên phía trước một chút.

Viên Cồn Cồn nhảy cảm trùng lớn hai mắt, giống như nhớ tới cái gì, bắt đầu giãy dụa.

"Đừng..."

Hắc Viêm Triệt ôm lấy thân thể lộn xộn của cô, chịu đựng dục vọng nóng rực đau đớn, nhẹ giọng an ủi, "Hur, đừng sợ, không sao."

"Hu hu... Đau quá, đừng mà..." Viên Cồn Cồn phát ra nức nở, giống như động vật nhỏ.

"Không đau, ngoan, sẽ không đau nữa." Hắc Viêm Triệt hơi đau lòng nhẹ vỗ về đầu của cô, dịu dàng ấn xuống môi cô những nụ hôn vụn vặt.

"Hu hu..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hừ hừ, nước mắt đảo quanh trong mắt trắng đen rõ ràng.

"Nhẹ nhàng, có được không?" Hắc Viêm Triệt dán lên môi cô, dịu dàng lâm bầm, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa mềm mại của cô.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn được anh vỗ về chơi đùa làm cho mê mang, phát ra tiếng ngậm rất nhỏ.

Đầu Hắc Viêm Triệt đổ đầy mồ hôi trên chốc chỗ mẫn cảm của cô, từ lỗ tai đến cổ, từ cổ đến xương quai xanh, lại từ xương quai xanh đến mềm mại của cô, cố gắng không chế hiện tượng sinh lý càng ngày càng căng cứng ở dưới thân.

Dưới sự khiêu khích của anh, Viên Cồn Cồn không khỏi phát ra tiếng rên quẩn rữ, theo bản năng cong lưng gần sát thân thể anh hơn.

Hắc Viêm Triệt vươn tay sờ sờ vườn hoa đã ươn ướt của cô, hơi hơi động người tiến vào một chút.

"A..." Viên Cồn Cồn khẽ gọi ra tiếng, khăn trương ôm chặt thân thể anh.

"Ng ngoan... Một chút nữa." Hắc Viêm Triệt nhẹ giọng nói, mồ hôi từ trên trán anh nhỏ giọt xuống nơi mềm mại trắng mịn của cô.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng rên không ý thức, cả người mềm nhũn không còn sức lực.

"Tiểu com nắm, ngoan, một chút nữa là được." Hắc Viêm Triệt không nhịn được liền dùng sức, hoàn toàn tiến vào bên trong cô.

"A..." Viên Cồn Cồn mở to hai mắt, kêu to ra tiếng, khóc lên.

"Hur...Đừng khóc." Hắc Viêm Triệt hôn lên nước mắt của cô, dịu dàng vuốt nhẹ mặt cô.

"Đau..." Viên Cồn Cồn khóc meo meo.

"Ừm, một chút sẽ không đau nữa." Hắc Viêm Triệt nhẹ giọng nói.

Viên Cồn Cồn chỉ nỉ non, cố gắng thích ứng xâm nhập của anh.

Một lát sau, Hắc Viêm Triệt bắt đầu lướt động nhẹ nhàng, Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, vừa khóc vừa phát ra tiếng rên quẩn rữ.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhắm chặt mắt lại, hơi vội vàng xao động.

"Ừm... A... Triệt... Ừm..." Viên Cồn Cồn không nên lời là cảm giác gì, chính ôm chặt anh theo bản năng.

Hắc Viêm Triệt bị tiếng kêu của cô kích thích tế bào toàn thân đều căng thẳng, không nhịn được tốc độ nhanh hơn, khiến cho cô hô nhỏ.

Viên Cồn Cồn rên rì, chỉ có thể theo luật động của anh, trong đầu trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, Hắc Viêm Triệt kìm chặt cái móng của cô, ưỡn thẳng vào sâu vài cái, để mặc mồm móng của mình tiến vào thân thể của cô.

"A..." Viên Cồn Cồn ngẩng đầu lên, nghênh đón cao trào đầu tiên trong đời.

Hắc Viêm Triệt chống hai tay ở bên tai cô, hơi thở hỗn hển, trong phút chốc, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở nhỏ và tiếng rên rì của cô gái.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ mái tóc dài ướt đẫm mồ hôi của cô, nhỏ giọng hỏi, "Đau không?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 117: Tân hôn vui vẻ, anh yêu em!

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, khuôn mặt đỏ rực.

Hắc Viêm Triệt vươn tay lau nước mắt cô, hôn lên mặt cô, "Vây một lần nữa."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức lắc đầu đẩy anh ra.

"Ngoan, nghe lời." Hắc Viêm Triệt từ trên người cô lật xuống, để thân thể cô nghiêng một chút, ôm cô từ phía sau lưng, động người một cái lại tiến vào vươn hoa ướt át ẩm áp..

"Hu hu..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nức nở, nắm chặt tay anh.

Hắc Viêm Triệt giật giật khoe miệng, bắt đầu một trận 'xâm lược' khác ...

Buổi chiều ngày hôm sau, toàn thân Viên Cồn Cồn đau nhức tỉnh lại ở trong lòng Hắc Viêm Triệt, lắc lắc cái đầu hơi nặng nề, phát ra tiếng than rất nhỏ.

Hắc Viêm Triệt mở mắt tím, nhìn bộ dáng cô vừa tỉnh dậy, tâm trạng rất tốt.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn khuôn ngực gợi cảm trần trụi trước mắt, ngẩn người, lập tức cúi đầu nhìn nhìn mình, mở to hai mắt nhìn, "Đây... Đây... Đây..."

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng căng thẳng đến đỏ mặt cả lăm của cô, nhàn nhạt nói, "Cái này, tên khoa học là dấu hôn."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, vươn tay ôm lấy bộ ngực trần trụi của mình, "Anh... Anh... Anh...Em..Em..Em.."

"Làm tình." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Mặt của Viên Cồn Cồn đỏ như cà chua, không biết nên nói cái gì.

Hắc Viêm Triệt xốc chần đứng dậy, không để ý bản thân trần trụi, cầm lấy áo ngủ bên cạnh mặc vào rồi đi vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng của anh, lấy chần trùm lấy mặt mình, không nhớ chút gì sau đêm tân hôn, có lẽ trên thế giới này cũng chỉ có cô thôi... Hu hu...

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt từ phòng tắm đi ra, xốc chần lên bệ cô vào phòng tắm, bỏ vào bồn tắm.

"Không..." Viên Cồn Cồn vội vàng bắt lấy tay anh, cô vẫn có cảm giác sợ hãi đối với nước.

Hắc Viêm Triệt cởi quần áo ra bước vào bồn tắm, bệ cô đặt lên người.

Viên Cồn Cồn đỏ mặt ôm cổ của anh.

"Muốn đi đâu chơi?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Hả?" Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn anh.

"Tuần trăng mật." Hắc Viêm Triệt cầm lấy tinh dầu ở bên cạnh nhỏ vài giọt lên trên tay, xoa xoa lưng của cô.

"Nước Pháp." Viên Cồn Cồn nói mà không cần suy nghĩ.

Hắc Viêm Triệt hít mắt tím lại, không nói gì.

Viên Cồn Cồn bẹt bẹt miệng, "Anh quyết định là được rồi, dù sao đi đâu cũng được, có anh đi cùng em là được."

Hắc Viêm Triệt dùng sức vừa phải xoa xoa sống lưng của cô, nhìn nhìn cô, nhàn nhạt nói, "Vây không đi."

"Dạ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, không có ý kiến.

45 phút sau, Hắc Viêm Triệt dùng khăn lông gói Viên Cồn Cồn lại ôm ra phòng tắm, ném cô ở trên giường, "Sấy tóc."

Viên Cồn Cồn nhìn bóng dáng của anh đi ra cửa, nhỏ giọng hỏi "Anh đi đâu?"

"Lầu dưới."

"Dạ." Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng đáp, anh không vui sao ? Là vì vừa rồi cô nói muốn đi nước Pháp sao?

Nửa tiếng sau, quản gia Bạch đẩy một toa xe thức ăn đến.

"Vú Bạch, chào buổi sáng." Viên Cồn Cồn cười chào hỏi bà.

"Bây giờ là buổi chiều, không còn sáng nữa." Quân gia Bạch sờ sờ đầu cô, nhẹ giọng nói.

Viên Cồn Cồn ngượng ngùng đỏ mặt, không nói gì.

"Mau ăn đi, nhất định là đói bụng rồi." Quân gia Bạch đẩy toa xe thức ăn đến bên cạnh cô, cười dọn dẹp thức ăn thừa tới qua.

"Triệt đâu?" Viên Cồn Cồn cầm lấy ly sữa uống một ngụm nhẹ giọng hỏi.

"Thiếu gia ở phòng sách, đợi lát sẽ đến."

"Dạ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, bắt đầu ăn.

Quân gia Bạch dọn dẹp xong, nhìn tướng ăn đáng yêu của cô, lấy bưu phẩm ở tầng dưới xe thức ăn đi đến bên cạnh cô đưa cho cô, "Cồn Cồn, đây là của con."

"Của con?" Viên Cồn Cồn tiếp nhận, nhìn nhìn.

"Ừ, con từ từ ăn, vú đi ra ngoài." Quân gia Bạch cười cười, xoay người cầm lấy trên bát đĩa đã thu dọn đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn nhìn bưu phẩm, mới phát hiện là từ nước Pháp gửi tới, ngần ngừ, mở ra, đập vào mắt chính là hộp chocolate mà cô thích nhất và một cái di động mới, cầm điện thoại ra ấn phím mở máy, một tiếng nhạc vang lên, là một tin nhắn, mở ra, một hàng chữ rõ ràng xuất hiện trước mắt cô, (Cồn Cồn, tân hôn vui vẻ, anh yêu em)

Tim, xoắn chặt đay đốn, nước mắt, không hề báo động trước mà chảy xuống, nhắm chặt mắt, để điện thoại ôm ngực, anh Duệ...

Lúc Hắc Viêm Triệt trở lại phòng, Viên Cồn Cồn ngồi dựa vào đầu giường ôm chân của mình, lẳng lặng nhìn di động trên giường, thấy anh vào, vội vàng cầm điện thoại lên, "Triệt... Đây..."

"Com nước xong rồi hả ?" Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn ngần ngừ, lắc lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh, "Vậy còn đứng lý ở đây, chờ anh hầu hạ em?"

Viên Cồn Cồn nhìn vẻ mặt không vui của anh, nuốt nuốt nước miếng xuống ngồi vào trên ghế dựa, bắt đầu ăn.

Hắc Viêm Triệt giật lấy di động cô cầm chặt, khiến cho cô hoảng sợ, "A..."

"Kêu la cái gì." Hắc Viêm Triệt nhú mày, để điện thoại ở trên bàn.

Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng thở ra, dè dặt cẩn thận nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 118: Em dám uống loại thuốc này?!

"Còn không ăn?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô một cái.

Viên Cồn Cồn vội vàng kẹp một viên thịt nhét vào trong miệng.

Hắc Viêm Triệt ngồi xuống cạnh cô, cầm lấy chén đĩa khác cũng bắt đầu ăn.

Thình thoảng Viên Cồn Cồn liếc trộm anh, đề phòng anh ném di động.

"đi Indonesia." Đột nhiên Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Hà?" Viên Cồn Cồn phản ứng không kịp.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô không nói gì, nhưng rất rõ ràng là tâm tình của anh vào lúc này không được tốt lắm.

Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu, một lúc sau mới phản ứng kịp, "Anh đang nói chuyện du lịch tuần trăng mật sao?"

“Em nói đi?”

“không phải anh đã nói không đi sao?” Viên Cồn Cồn không hiểu hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhếch đôi mày thâm thúy lên, lạnh lùng nhìn cô.

Viên Cồn Cồn lập tức cúi đầu ăn điên cuồng, không nói chuyện nữa.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, phát tiết cảm xúc khó chịu của mình, mắt tím nhìn nhìn di động trên bàn, kẹp đồ ăn lên đưa vào trong miệng, quay đầu xem như không phát hiện, đối với cô tốt như vậy thì có ích lợi gì, cô không hiểu một chút nào, anh đúng là ăn no rửng mỡ...

Viên Cồn Cồn len lén nhìn mặt anh một chút, lộ ra nụ cười ngọt ngào, tuy bình thường cũng cùng ăn cơm, cùng ngủ như thế, nhưng hôm nay đặc biệt không giống vậy... Bây giờ, cô là vợ của anh, anh là chồng của cô...

*****

Thời gian thoi đưa, ngày tháng thấm thoát, trong nháy mắt, đã qua 3 năm, 3 năm có thể thay đổi rất nhiều người, rất nhiều việc, nhưng tình huống như Viên Cồn Cồn và Hắc Viêm Triệt thì ngoại lệ...

Sau giữa trưa yên tĩnh, ánh mặt trời dịu dàng chiếu trên mặt đất, gió nhẹ nhàng bay bay, vốn là không khí ấm áp động lòng người, nhưng lúc này bên trong nhà họ Hắc lại bao phủ một vùng ‘biển lửa’

“Viên! Cồn! Cồn!” một tiếng rống dữ dội phát ra từ miệng Hắc Viêm Triệt, làm chấn động đến mấy con chim nhỏ trên cây.

Viên Cồn Cồn ngồi trên sofa trong phòng khách lớn uống trà hoa liền giật mình phun nước.

Ngồi ở đối diện cô là Hắc Viêm Tước nhanh nhẹn né tránh trà hoa bắn tung về phía ông, nhìn nhìn con trai hóa thành rồng phun lửa từ trên lầu đi xuống.

“Sao... Sao vậy...” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo, đi thẳng vào trong lòng Viên Tịnh Lưu.

“Triệt nhi, sao con rống Cồn Cồn dữ như vậy, dọa con bé đấy.” Khấu Lê Lạc trách cứ nói.

Hắc Viêm Triệt ném lọ thuốc trên tay lên bàn, không để ý đến Khấu Lê Lạc, mắt tím hung tợn nhìn Viên Cồn Cồn, “Em dám uống loại thuốc này.”

Mọi người dời ánh mắt đến lọ thuốc, nhìn nhìn, đều nhú mày.

“Em... Em...” Viên Cồn Cồn chui sâu vào lòng Viên Tịnh Lưu hơn, sau khi kết hôn cô mới hiểu được, chồng của mình có hai nhân cách, một là lạnh lùng khát máu, một là nóng nảy hung ác, hai tính cách này đều sẽ xuất hiện bất chợt, mà bây giờ, rất rõ ràng, anh là một người nóng nảy hung ác... một người rất bạo lực...

“Em tới đây!” Hắc Viêm Triệt rống to

“Cha...” Viên Cồn Cồn cầu cứu gọi Viên Tịnh Lưu.

Viên Tịnh Lưu kéo cô từ trong ngực mình ra, không nhìn đến cầu cứu của cô.

“Mẹ...” Viên Cồn Cồn nhìn Bằng Đô Đô, phát ra tiếng kêu như con thú nhỏ.

“Cồn Cồn...” Bằng Đô Đô nhìn nhìn cô, lại nhìn Viên Tịnh Lưu, lại nhìn Hắc Viêm Triệt, cuối cùng nhìn Khấu Lê Lạc.

Hắc Viêm Triệt kéo cô qua, “Kêu ai cũng vô dụng!”

“Hu hu... Mẹ Lê...” Viên Cồn Cồn sột ruột nhìn Khấu Lê Lạc, trong giọng nói đã mang theo tiếng khóc nức nở.

“Khụ khụ, Đây... Cồn Cồn, có phải là có người kêu con uống loại thuốc này không?” Khấu Lê Lạc ho nhẹ hai tiếng, trừng mắt nhìn cô ra hiệu.

“không phải, nhưng...”

“Em chết chắc rồi.” Hắc Viêm Triệt ôm cô vác trên vai, đi vào trong phòng.

“Em không muốn... Mẹ, cha, mẹ Lê, hu hu... Cha Tước...” Viên Cồn Cồn giấy giụa, khóc thét lên.

“Cồn Cồn...” Khấu Lê Lạc và Bằng Đô Đô không đành lòng muốn tiến lên cứu người, kết quả còn chưa đứng lên đã bị chồng của mình ôm vào trong ngực, chỉ có thể trở mặt nhìn cô bị khiêng đi.

“Anh làm gì, anh xem bộ dáng của Triệt nhi đi, nhất định sẽ ra tay.” Khấu Lê Lạc không vui đẩy Hắc Viêm Tước.

“Em ngăn cản được?” Hắc Viêm Tước hỏi.

Khẩu Lê Lạc ngẩn người, “Em không thể nhưng anh có thể mà.”

“Anh không ngăn cản.” Hắc Viêm Tước cầm lấy lọ trên bàn nhàn nhạt nói.

“Anh giúp kẻ xấu làm điều ác!” Khẩu Lê Lạc tức giận hô.

“Thông gia cũng chưa ý kiến em gấp cái gì?” Con người màu xám bạc của Hắc Viêm Tước nhìn gương mặt bình tĩnh của Viên Tịnh Lưu ngồi đối diện, lười nhác nói.

Viên Tịnh Lưu nhìn Khẩu Lê Lạc, nhàn nhạt phun ra sáu chữ, “Đánh để ghi nhớ cho kỹ.”

Khẩu Lê Lạc không nói gì nhìn bọn họ, không biết nên nói cái gì.

“Tịnh Lưu...” Bàng Đô Đô há mồm muốn nói lại bị Viên Tịnh Lưu ngắt lời.

“Nhớ kỹ, nếu em dám uống loại thuốc như vậy, kết cục cũng giống con gái em.” Viên Tịnh Lưu nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng nói.

Bàng Đô Đô nhìn ông, lại nhìn Khẩu Lê Lạc, hai người không hẹn mà cùng thở dài, nhìn lên trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 119: Rong phun lửa bạo lực!

"A... Thả em xuống... Mẹ cứu mạng..." Viên Cồn Cồn lớn tiếng hô, cho đến lúc 'rầm' một tiếng cửa đóng lại, liền ngăn cách tiếng cầu cứu của cô ở trong cửa.

Hắc Viêm Triệt ném cô lên trên giường, gào thét lớn, "nói, ai mua thuốc cho em?"

Viên Cồn Cồn xoa xoa thân thể bị ném đau, đáng thương tội nghiệp nhìn

anh, “Tự mua.”

“Mua lúc nào?”

“Chính... Chính là lúc đi dạo phố với mẹ.” Viên Cồn Cồn rụt rụt cổ, nhỏ giọng trả lời.

“Tốt lắm, chúc mừng em lại làm anh tức giận rồi.” Hắc Viêm Triệt bề ngón tay kêu tách tách, đi tới gần cô.

“A... Anh đừng tới đây...” Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, vội vàng muốn xuống giường chạy trốn, còn chưa kịp động đã bị anh bế dậy, đè nằm sấp ở trên chân.

Hắc Viêm Triệt lưu loát xóc vẩy lên kéo đồ lót của cô xuống, cái mông trắng mịn của người nào đó liền không che giấu mà xuất hiện ở trước mặt anh.

“A...Đừng mà... Hắc Viêm Triệt anh buông em ra...” Viên Cồn Cồn vừa thẹn vừa sốt ruột vung vẩy hai cái chân ngắn nhỏ không thể làm gì lên, khóc thét lên.

Hắc Viêm Triệt mở hai chân thon dài ra kẹp lấy cái chân ngắn nhỏ không yên phận của cô, bàn tay to không chút lưu tình vỗ lên cái mông tròn trắng mịn, phát ra một tiếng thanh thúy.

“A...” Viên Cồn Cồn lớn tiếng khóc hô, loại đau đón nóng bùng này làm cho cô rất khó chịu.

Hắc Viêm Triệt ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ vỗ một cái rồi lại một cái, cái sau càng mạnh hơn cái trước để bàn tay to bạo lực ‘tiếp xúc thân mật’ với cái mông tròn của cô.

“Hu hu... Em sai rồi, em không bao giờ uống nữa... Đừng đánh em...” Viên Cồn Cồn khóc cầu xin tha thứ đến bộ dáng đầm nước mắt cực kỳ đáng thương, đáng tiếc người nào đó không nhìn tới.

Hắc Viêm Triệt không để ý năng, cũng không nói gì, chỉ lặp lại một động tác, đánh cho người nào đó từ tiếng hét lớn lúc đầu, càng về sau tiếng khóc càng không thành tiếng, trong quá trình đó chính là hành hạ người.

“Hu hu...” Viên Cồn Cồn lớn tiếng khóc, cam chịu không cầu xin tha thứ nữa.

không biết qua bao lâu, Hắc Viêm Triệt ngừng tay không chút thương tiếc đem đẩy cô từ trên đùi xuống.

“A...” Viên Cồn Cồn ngã trên mặt đất, cái mông chạm đất, đau đến nước mắt tuôn gió bão, chặt vật lật chuyển quỳ rạp trên mặt đất, dùng váy che lấp mông tròn đã sưng bầm.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi ra phòng, để lại com nắm quỳ rạp trên mặt đất thút thít.

Viên Cồn Cồn chậm rãi đứng dậy, nằm sấp trên giường, ừm khúat khóc, cô cũng đã 21 tuổi, chính xác mà nói qua mấy tháng nữa cũng đã 22, anh còn dùng này cách trừng phạt em bé này đối với cô, không hề coi cô là vợ... Hu hu... Đau quá, người này... Nhấn tâm như vậy...

Hắc Viêm Triệt đi đến phòng khách, cầm lấy trà hoa trên bàn uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt vẫn tức giận như trước.

“Triệt nhi... Con đưa Cồn Cồn...” Khẩu Lê Lạc nuốt nước miếng, dè dặt cẩn thận nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt liếc mắt tím nhìn bà một cái, không nói gì.

Khẩu Lê Lạc rụt rụt vào trong lòng Hắc Viêm Tước, không thể không thừa nhận, bà sợ con trai của mình.

Bàng Đô Đô lo lắng kéo kéo ống tay áo của Viên Tịnh Lưu, muốn ông hỏi một câu tình hình của con gái, nhưng không được ông đáp lại.

“cô ấy sẽ không xuống ăn cơm chiều, mọi người tự nhiên!” Hắc Viêm Triệt cau kinh nói xong, xoay người đi tới phòng sách, để lại cho mọi người một cái bóng lưng hoàn mỹ.

“Tiểu giặc lùn, chúng ta về nhà.” Hắc Viêm Tước ôm lấy Khẩu Lê Lạc đi tới cửa.

Viên Tịnh Lưu cũng dắt Bàng Đô Đô ra cửa.

“Nhưng mà...” Bàng Đô Đô và Khẩu Lê Lạc cùng muốn nói gì đó, lại bị chồng của mình cùng dùng hai chữ ngắt lời, “Về nhà.”

Hai người bất đắc dĩ nhìn đối phương một chút, thờ dài.

Phòng sách.

“Chủ nhân, bọn họ có hành động.” Á Tư đứng ở trước bàn làm việc, nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Hắc Viêm Triệt nhú mày kiểm về mặt không vui nhìn tài liệu trên tay.

Á Tư thờ dài, “Chủ nhân, Cồn Cồn...”

“Đừng nói cô ấy còn nhỏ, trên thế giới này không có đứa nhỏ to lớn như vậy!” Hắc Viêm Triệt ném mạnh tài liệu trong tay lên trên bàn, mắt tím lạnh lẽo nhìn Á Tư, giống như có thể phun ra lửa.

Á Tư ngẩn người, bất đắc dĩ nói, “Dạ, chủ nhân.”

“Tiếp tục giám sát, bảo vệ kẻ ngu ngốc này cho tốt.” Hắc Viêm Triệt cầm lấy tài liệu bị ném, động tác rất thô lỗ.

“Dạ.”

“đi ra ngoài đi.” Hắc Viêm Triệt cầm lấy bút máy ký tên ở phía dưới tài liệu.

“Dạ.” Á Tư nhìn quanh người Hắc Viêm Triệt như được lửa bao bọc, đi ra ngoài.

Hơn 10 giờ tối, phòng ngủ chính.

“A...nhẹ chút... U... Hu hu... nhẹ chút... Đau quá.”

Miệng Viên Cồn Cồn không ngừng phun ra tiếng khóc nức nở, thần kinh tê dại cũng làm cho người ta suy nghĩ vẫn vơ.

“Được được được, nhẹ chút, con đừng khóc.” Quân gia Bạch cầm hộp thuốc dè dặt cẩn thận bôi thuốc lên vết thương cho người nào đó.

“Hu hu... Đau chết mất vú Bạch.” Viên Cồn Cồn nằm sấp ở trên giường lớn, hai móng vuốt nhỏ gắt gao cầm lấy gối đầu, nước mắt tuôn xuống từng giọt từng giọt làm ướt đầm áo gối tơ lụa màu đen.

“Thiếu gia cũng quá nhấn tâm rồi, đánh con như vậy...” Quân gia Bạch nhẹ giọng thì thào, rất đau lòng.

“Hu hu... Vú mới biết thôi, đây không phải là lần đầu tiên, trước khi kết hôn nói sẽ không khi dễ con, tất cả đều là gạt người, hu hu... Đau quá...” Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa nhỏ giọng meo meo.

Q.2 - Chương 120: Đáng đánh?

Quản gia Bạch ho nhẹ hai tiếng, nghiêm mặt nói "Đáng đánh, xem con còn dám uống thuốc lung tung nữa hay không? Không nghe lời."

Nghe vậy, Viên Cồn Cồn khóc càng uất ức hơn." Con đâu có không nghe lời, anh ấy không nói chính xác là không được uống thuốc giảm béo mà."

"Trước khi uống con có nói với thiếu gia chưa?" Quản gia Bạch đảo một chút thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên móng nhỏ sưng lên đỏ bừng có dấu bàn tay che kín.

"Không có..." Viên Cồn Cồn ngập ngừng.

"Con thật sự không biết thiếu gia sẽ tức giận?" Quản gia Bạch nghi ngờ nhìn cô.

Dưới ánh mắt của bà Viên Cồn Cồn ấp úng chột dạ, một lúc sau, "Nhưng mà... Nhưng mà anh ấy cũng chưa từng nói không cho uống mà."

Quản gia Bạch dùng sức chọc chọc chỗ đau của cô, khiến cho người nào đó kêu đau.

"A... Vú Bạch..."

"Vói chút chỉ số IQ của con mà dám giả vờ bí mật trước mặt thiếu gia sao, vú cảnh cáo con, không muốn bị đánh nữa thì tuyệt đối không được nói ra những lời vừa này, bằng không con chết chắc." Quản gia Bạch vuốt nhẹ cái móng của cô, bôi đều thuốc mỡ.

"Vốn là anh ấy không nói chính xác không được uống..."

"Còn nói!" Quản gia Bạch không vui trầm giọng

Viên Cồn Cồn bệt bệt miệng, lau nước mắt.

Đúng lúc này, cửa mở ra, không cần nghĩ cũng biết người đến là ai.

"A..." Viên Cồn Cồn kêu nhỏ một tiếng luống cuống tay chân kéo váy ngủ xuống, chịu đựng đau đớn tuột xuống giường, dựa vào cạnh tường.

Quản gia Bạch cất thuốc mỡ, cung kính khom người, "Thiếu gia."

"Ừ." Hắc Viêm Triệt cau mày, xem ra thời gian cũng không làm cho tâm trạng của anh chuyển tốt.

"Tôi đi ra ngoài." Quản gia Bạch thức thời đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên, Viên Cồn Cồn khăn trương nhìn anh, không nói gì.

Hắc Viêm Triệt bước chân thon dài ra, đi tới gần cô.

"A...Anh đừng tới đây." Viên Cồn Cồn dùng hai tay ôm cái móng, tư thế cực kỳ buồn cười chạy dọc theo góc tường.

"Tới đây!" Tâm trạng của Hắc Viêm Triệt vốn không sáng sủa gì liền trở nên dày đặc mây đen hơn.

Viên Cồn Cồn bị tiếng hét của anh làm hoảng sợ, nom nớp lo sợ ngẩn người tại chỗ.

"Còn không qua đây phải không?" Lại là một tiếng rống dữ.

Viên Cồn Cồn dùng vẻ mặt cầu xin, lấy tốc độ rùa đi tới.

Hắc Viêm Triệt cúi kính kéo cô qua, lớn tiếng nói "Sợ cái gì, anh sẽ ăn thịt em."

"Anh... Anh sẽ đánh em." Hốc mắt của Viên Cồn Cồn nhanh chóng đỏ lên.

"Anh liền đánh thì sao?" Hắc Viêm Triệt vươn tay véo mặt của cô, phát tiết lửa giận dư thừa của mình.

"Ưm..." Viên Cồn Cồn nhăn mày lại, thứ óng ánh trong suốt gì đó bắt đầu ở đảo quanh trong hốc mắt.

"Không cho khóc." Hắc Viêm Triệt nói tay, nổi giận đùng đùng gào thét.

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, điềm đằm đáng yêu nhìn anh.

"Nói, vì sao muốn uống loại thuốc này." Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, cố gắng khống chế cơn tức giận của mình.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, trên mặt nổi lên đỏ ửng đáng nghi.

"Anh kêu em nói, nghe không hiểu sao?" Hắc Viêm Triệt giơ tay lên muốn chụp lên đầu người nào đó.

"Em..Em chỉ muốn gây một chút thôi..." Viên Cồn Cồn che đầu nhỏ giọng meo meo.

"Gây cái gì gây, anh cho phép em giảm béo rồi sao?" Hắc Viêm Triệt nhú mày, lớn tiếng nói.

"Nhưng mà chị Phong nói cô gái quá béo sẽ bị chồng vứt bỏ." Viên Cồn Cồn ngồi xỏm xuống, lớn tiếng khóc, cực kỳ ủy khuất... . Cô là vì muốn để anh thích, không những anh không cảm kích mà còn rồng cô, đánh cô...

Hắc Viêm Triệt ngăn người, kéo cô từ trên đất lên ném lên trên giường hét lớn, "Em là kẻ ngu ngốc."

"A..." Người nào đó bởi vì cái mông va chạm với giường phát ra tiếng đau .

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng cô khóc đến đáng thương tội nghiệp, hít sâu một hơi, đi qua để cô nằm sấp ở trên giường.

"A... Anh muốn làm gì...Đừng đánh em..." Viên Cồn Cồn khẩn trương đá mạnh hai cái chân ngắn nhỏ.

Hắc Viêm Triệt xóc vẩy ngu của cô lên, cái mông sưng đỏ của người nào đó liền không che giấu hiện ra trước mặt anh.

"Hu hu... Đừng..."

Nhìn dấu tay rõ ràng ở trên mông cô, Hắc Viêm Triệt nhú mày, hình như anh ra tay rất mạnh.

"Hu hu... Mẹ... Cha..."

Người nào đó bắt đầu lớn tiếng kêu khóc.

"Câm miệng." Hắc Viêm Triệt buông váy ngu cô xuống, không vui quát.

"Hu hu..." Viên Cồn Cồn được tự do liền mặc kệ bắt đầu đón xoay người bò tới gần đầu giường.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, lửa giận trong mắt không còn cháy nữa.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ.

Hắc Viêm Triệt tới gần cô, đè cô ở dưới thân thể.

"Ừm... Đau..."

"Có biết chúng ta làm tình chưa bao giờ tránh thai hay không?" Hắc Viêm Triệt hơi thô lỗ lau nước mắt của cô.

"Biết... Biết..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

"Biết? Vậy em còn dám uống thuốc lung tung? Em không muốn có con sao? Hay là không muốn con của anh?" Hắc Viêm Triệt khóa chặt tầm mắt của cô, một đôi mắt tím lợi hại làm cho người ta hoảng sợ, giống như có khả năng biết rõ tất cả.

"Em đương nhiên muốn có con rồi." Viên Cồn Cồn nói không cần suy nghĩ, vẫn là tính cách trẻ con nhưng trên mặt mang nghiêm túc vững vàng.

"Đừng nói với anh là em không biết uống thuốc trong tình huống thụ thai thì lúc sinh đứa nhỏ ra sẽ là bị dị dạng hoặc là không khỏe mạnh."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 121: Em chính là một người biến dạng!

Viên Cồn Cồn ngăn người, thành thật lắc đầu.

Hắc Viêm Triệt trừng mắt nhìn cô, cố gắng khống chế bản thân không đánh cô một trận nữa.

"Em... Em thật sự không biết..." Viên Cồn Cồn bị anh nhìn làm cho trong lòng sợ hãi, nghẹn ngào nói.

Hắc Viêm Triệt chỉ nhìn cô mà không nói gì, nhưng cả người phát ra tức giận làm cho người nào đó cực kỳ khấn trương.

"Hu hu... Em thật sự không biết, em cũng chưa từng có cục cưng, nếu em biết thì tuyệt đối sẽ không uống thuốc lung tung... Hu hu... Người ta cũng muốn có cục cưng mà..." Viên Cồn Cồn lấy mu bàn tay che mắt khóc lớn.

"Khóc cái gì mà khóc!" Hắc Viêm Triệt kéo tay cô ra, nóng nảy quát.

"Làm sao bây giờ... Cục cưng của em..." Viên Cồn Cồn đau lòng nhìn anh.

"Cục cái đầu em, em là đại ngu ngốc, ngoại trừ khóc thì còn biết cái gì!"

"Hu hu... Có phải cục cưng của em sẽ bị biến dạng hay không?" Về mặt ngày tận thế của Viên Cồn Cồn làm cho con tức của người nào đó giảm đi một nửa.

"Em chính là một người biến dạng, não biến dạng." Hắc Viêm Triệt lau nước mắt của cô, cúi đầu hung hăng cắn lên môi của cô.

"Đau..." Viên Cồn Cồn nhăn mày nhỏ giọng thì thào.

"Ngu ngốc." Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng ngây ngô của cô, không rống to nữa.

"Cục cưng của em..."

"Em không có mang thai." Hắc Viêm Triệt tức giận nói.

"Làm sao anh biết?" Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi còn hơi lo lắng.

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, nói với chính mình là phải bình tĩnh, "Thời gian kinh nguyệt của em vừa mới kết thúc."

"Hả? Đúng rồi..." Người nào đó nghĩ nghĩ, nghiêm túc gật gù đầu.

"Đúng cái đầu em!" Hắc Viêm Triệt hung hăng cắn một cái lên mặt cô.

"Ừm...Đừng..." Viên Cồn Cồn vươn tay đẩy anh.

Hắc ViêmTriệt bắt lấy tay cô, hôn lên môi cô.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn hơi đỏ mặt thì thào.

Hắc Viêm Triệt vươn tay kéo váy ngủ của cô, bàn tay to dao động trên làn da non mềm của cô.

"Ừm... Hôm nay đừng..." Viên Cồn Cồn hơi vặn vẹo thân thể không yên.

Hắc Viêm Triệt không để ý đến cô, môi mỏng khêu gợi để lại dấu ấn trên cổ trắng nõn của cô.

"Đừng để lại dấu... Đừng..." Viên Cồn Cồn rụt rụt cổ, hai mắt mờ mịt.

Hắc Viêm Triệt phủ tay lên mềm mại đầy đặn, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Đừng... Hôm nay đừng..." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nói lớn tiếng.

"Đừng ồn ào!" Hắc Viêm Triệt ngẩng đầu hét lớn, con ngươi màu tím nhạt chứa đựng không vui và tình dục dày đặc.

Viên Cồn Cồn bị anh làm cho giật mình, ủy khuất dẹp miệng xuống, nước mắt vừa mới dừng lại bắt đầu tích tụ.

"Cảnh cáo em tốt nhất đừng khóc, kiên nhẫn của anh luôn luôn có hạn." Giọng của Hắc Viêm Triệt khàn khàn, nhều mày.

Cái gì có hạn... Căn bản là không có... Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi nhìn anh, "Mông đau quá."

"Đáng đời." Hắc Viêm Triệt không có đồng tình lại phun ra hai chữ, cúi đầu tiếp tục công thành đoạt chiếm đất.

Vì thế, độ nóng liền tăng cao, lửa giận của người nào đó trực tiếp chuyển thành lửa dục, trong phòng nhanh chóng truyền ra tiếng thút thít và tiếng ngâm mềm mại uốn khúc...

"A... Đau... Hu hu... Nhẹ chút..."

"Đừng ở đó... Hu hu...Đừng mà..."

"Đau...U'... A... Triệt..."

"Hu hu... Đừng... A..."

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Viên Cồn Cồn nằm sấp ở trên giường thở phì phò.

Hắc Viêm Triệt khẽ vuốt mông nhỏ vẫn sưng như cũ, lên tiếng "Mấy ngày nay em ở nhà, không cho phép đi đâu."

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn anh.

"Không vì sao."

"Vậy còn anh?"

"Có việc thì gọi cho anh." Hắc Viêm Triệt không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô.

"Anh muốn đi đâu?" Viên Cồn Cồn bĩu môi hơi không vui.

Hắc Viêm Triệt vươn tay vuốt nhẹ tóc ướt mồ hôi của cô, "Đi công ty."

"Vì sao em không thể đi?"

"Em muốn đi như vậy?"

Hắc Viêm Triệt hơi dùng sức ở trên mông nhỏ người nào đó liền kêu đau.

"A... Đau..." Viên Cồn Cồn nhăn mày nghiêng người né tránh tàn phá của anh.

Hắc Viêm Triệt thu tay, nằm ở trên giường nhắm mắt tím lại, loại phụ nữ ngốc nghếch này, cho dù đối xử tốt với cô cô cũng không biết, cũng không nhận ra được, anh đau lòng là dư thừa...

"Vậy chừng nào thì anh trở về?" Viên Cồn Cồn nhích nhích tiến vào trong lòng anh, tìm kiếm nhiệt độ cơ thể của anh.

"Trước giờ cơm chiều." Hắc Viêm Triệt vươn tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô, rất hài lòng động tác này của cô.

"Vậy em có thể dẫn đám bảo bối đi dạo không?"

"Lỡ tai em có vấn đề? Hay là xem lời của anh như gió thổi bên tai?" Hắc Viêm Triệt không vui nhếch mày kiểm, nín thở tai của cô lên.

"Đau..." Viên Cồn Cồn giữ chặt tay anh, đau nhăn mày lại.

"Chỗ nào cũng không cho đi, ngoan ngoãn ở nhà." Hắc Viêm Triệt nói tay ra khỏi lỗ tai cô, lớn tiếng nói.

"Dạ..." Viên Cồn Cồn xoa xoa lỗ tai ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Không cho ăn vụng thức ăn vặt."

"Dạ..."

"Không cho dẫn bọn nó vào phòng."

"Dạ..."

"Không cho vào phòng bếp."

"Dạ..."

"Trở về sẽ ăn cơm chiều với em."

"Được."

"Buổi tối xem tivi với em."

"Được."

"Anh còn muốn."

"Được... Há? A...Đừng...Ừm...Chỗ đó không được..."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 122: Sức quyến rũ không gì sánh bằng!

Hôm sau, giữa trưa 12 giờ 46 phút, Viên Cồn Cồn lười biếng nằm ở trên cỏ ngoài vườn hoa, bên cạnh là một đoàn quân động vật.

Á Tư đứng ở một bên, khoe miệng vẫn treo ý tao nhã ý cười tao nhã như bình thường.

"Anh Á, vì sao hôm nay anh không đi cùng Triệt?" Viên Cồn Cồn hơi không hiểu nhìn anh ta.

"Chủ nhân bảo anh ở lại với em, em không thích anh ở lại với em sao?" Á Tư cười khẽ học cô ngồi trên cỏ, khu vui chơi trong vườn hòa có vẻ không hợp với bộ âu phục trên người anh ta

"Thích mà, chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, không phải mỗi ngày anh và anh Nhã đều đi theo Triệt sao?" Viên Cồn Cồn vừa nói vừa lơ đãng vỗ về chơi đùa đám động vật bên cạnh.

"Ha ha." Á Tư cười cười không nói gì.

"Anh Á, em muốn ăn bánh ngọt." Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, vẻ mặt chờ mong.

"Được, anh đi lấy cho em, em ăn loại nào?" Á Tư sờ sờ đầu của cô, rất là cưng chiều.

"Em muốn ăn bánh kem việt quất trong tiệm cà phê Tinh U." Viên Cồn Cồn lộ ra tươi cười ngọt ngào, hai cái lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu càng làm cho nụ cười tươi tắn rạng rỡ hơn.

"Tinh U? Gần công ty sao?"

"Dạ!" Viên Cồn Cồn vui vẻ gật đầu.

"Nhất định phải ăn ở tiệm đó sao? Đầu bếp bánh ngọt trong nhà làm ăn không được sao?" Á Tư hơi khó xử nhìn cô.

"Không phải, chỉ là đột nhiên rất muốn rất muốn ăn bánh kem việt quất ở đó, Anh Á..." Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ba chữ em muốn ăn, đôi mắt trong suốt đậm đậm đáng yêu động lòng người.

Á Tư do dự một chút, nói khẽ "Mua cho em cũng được nhưng em phải đồng ý với anh, không được đi ra ngoài, ngoan ngoãn ở nhà."

"Được! Anh Á vạn tuế." Viên Cồn Cồn vui vẻ ngồi dậy cười tùm tùm, mắt cong cong thành hai vầng trăng khuyết.

"Ng Sloan, không thể ra ngoài biết không?" Á Tư đứng lên sờ sờ đầu cô.

"Dạ, em ở nhà chờ anh." Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn nói.

Á Tư cười cười, xoay người rời đi, tuy như vậy xem như là làm trái mệnh lệnh của chủ nhân, nhưng nét mặt và nụ cười như vậy, ai cũng không thể từ chối yêu cầu của cô, huống chi chỉ cần cô không ra khỏi cửa thì không ai có thể uy hiếp đến cô, chủ nhân, thật ngại quá, sự thực chứng minh, sức quyến rũ của Tiểu Cồn Cồn là không gì sánh bằng..

Á Tư đi không lâu, Viên Cồn Cồn nhận điện thoại của Bàn Đô Đô.

"Mẹ."

"Bảo bối thân yêu, con ở nhà sao? Bây giờ mẹ đang trên đường đến nhà con." Bàn Đô Đô lái xe tâm trạng rất tốt.

"Dạ? Một mình mẹ sao?" Viên Cồn Cồn vuốt ve Tiểu Viên, không hiểu hỏi.

"Đúng vậy, mẹ tới đón con đi ăn cơm trưa."

"Cha đâu?"

"Ông ấy ở công ty."

"Hôm nay mẹ không đi cùng cha sao?"

"Không nói nữa, gặp mặt rồi nói."

"Mẹ đợi một chút, Triệt không cho con ra ngoài."

"Cậu ta có ở nhà không?"

"Không có."

"Vậy đi được rồi."

"Nhưng mà..."

"Bảo bối sau khi kết hôn thì con không cần mẹ rồi..."

"Nào có, con đương nhiên cần mẹ."

"Vậy ở nhà chờ mẹ, mẹ sắp đến rồi."

"A... Mẹ... Alo?Alo?" Viên Cồn Cồn nhìn di động, không biết làm sao.

Nửa tiếng sau, chờ Á Tư cầm một cái hộp tinh xảo đi đến vườn hoa thì chỉ nhìn thấy trên bàn điều khác dán một tờ giấy nhỏ, mặt trên viết (Anh Á, thật xin lỗi, mẹ dẫn em đi ăn cơm trưa, ăn xong mẹ sẽ đưa em về nhà không cần lo lắng cho em, còn nữa... Đừng nói với Triệt, xin nhờ (T o T) ~~~)

Á Tư mắng nhỏ một tiếng lấy điện thoại ra ấn dãy số của cô, nhưng không ai nghe máy, chỉ thấy anh ta sốt ruột buông bánh ngọt chạy đi ra ngoài, Cồn Cồn... Em muốn hại chết anh sao...

*****

"Cồn Cồn, ăn ngon không?" Bànng Đô Đô không ngừng gấp thức ăn vào trong chén con gái bảo bối của mình.

"Ăn ngon, sao mẹ biết tiệm mới này?" Viên Cồn Cồn cười uống một ngụm nước, giảm bớt vị cay trong miệng.

"Nhìn thấy trên tạp chí, vốn muốn gọi cha con cùng đi ăn với mẹ, nhưng ông ấy không thích ăn cay, hơn nữa ông ấy cũng không rảnh." Bànng Đô Đô bĩu môi, dường như hơi không vui.

"Mẹ và cha cãi nhau sao?" Viên Cồn Cồn nhìn bà, nhỏ giọng hỏi.

"Không có, chỉ là gần ông ấy bận rất nhiều việc, mà có thể là mẹ quá tùy hứng rồi." Bànng Đô Đô cười cười, đã bắt đầu tự hỏi lỗi.

"Có ý gì?" Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn bà.

"Chính là hôm nay đột nhiên mẹ muốn tới đây ăn nhưng ông ấy lại không rảnh, cho nên buổi sáng hơi không vui, bây giờ nghĩ lại dường như là mẹ không đúng, ông ấy cũng nói là ngày mai sẽ dẫn mẹ đến đây nhưng mẹ cũng cầu kinh với ông ấy." Bànng Đô Đô hơi ngượng ngừng gãi gãi đầu.

"Không sao đâu mẹ, cha sẽ không giận mẹ." Viên Cồn Cồn nhét một miếng gà xào cay vào trong miệng, cười thật ngọt ngào.

"Ừ." Bànng Đô Đô gật gật đầu, cũng cười.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc âu phục trắng thớm đi tới, nhìn Bànng Đô Đô lễ phép hỏi "Xin hỏi là Bànng tiểu thư phải không?"

"Tôi đúng là họ Bànng, nhưng không biết có phải vị Bànng tiểu thư cậu muốn tìm hay không." Bànng Đô Đô ngăn người, lập tức trả lời.

"Thật xin lỗi, là tôi hỏi không đúng câu hỏi, xin hỏi cô là Bànng Đô Đô tiểu thư phải không?" Người đàn ông cười cười, rất có phong độ đàn ông.

"Đúng, có chuyện gì sao?" Bànng Đô Đô gật gật đầu, nhìn nhìn Viên Cồn Cồn.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 123: Tôi tên Long Tịch Bảo!

"Là thế này, Viên tiên sinh, phải nói là Viên Tịnh Lưu tiên sinh muốn người và Viên Cồn Cồn tiểu thư đi cùng tôi đến một chỗ, ngài ấy có ngạc nhiên vui mừng cho hai người." Người đàn ông cười khẽ nói.

"Ồ đâu?" Bàn Đồ Đồ liền cười tươi như hoa.

"Mời đi theo tôi." Người đàn ông cười cười, dùng tay ra dấu mời.

Bàn Đồ Đồ dắt Viên Cồn Cồn vui vẻ đi theo người đàn ông, hoàn toàn phát huy bản năng của mình...

Đây là ngạc nhiên vui mừng trong truyền thuyết? Được rồi, ngạc nhiên thì có nhưng mà vui mừng ở đâu? Bàn Đồ Đồ và Viên Cồn Cồn hai mặt nhìn nhau, nắm chặt tay của nhau.

"Bàn tiểu thư, mời hợp tác một chút." Người đàn ông vẫn mỉm cười lễ phép, ngay cả giọng điệu cũng mềm mỏng như vậy, nhưng một người đàn ông khác đứng bên cạnh anh ta không thể hiền lành như vậy rồi.

"Nói nhiều như vậy làm gì, đưa đi." Người đàn ông bức dọc nhờ một ngum đom trên mặt đất, tiến lên bắt lấy Viên Cồn Cồn.

"A... Anh làm gì, buông tôi ra." Viên Cồn Cồn sợ hãi giãy dụa, la lớn tiếng lên.

"Cồn Cồn, A... Buông ra... Cậu buông tôi ra, đồ siêu lừa đảo..." Bàn Đồ Đồ muốn kéo người đàn ông bắt con gái mình ra, tiếc rằng bản thân mình cũng bị người ta bắt.

"A... Các người buông chúng tôi ra... Làm gì?" Viên Cồn Cồn cố gắng vùng vẫy tay chân, không người đàn ông kéo cô lên xe.

"Buông chúng tôi ra, các người là ai hả..." Bàn Đồ Đồ dùng sức đẩy người đàn ông bắt bà ra, tiếc rằng sức của bà kém anh ta rất nhiều.

Viên Cồn Cồn sốt ruột mở miệng rộng lộ ra răng trắng, cắn lấy cánh tay người đàn ông ghim chặt tay cô giống như con thú nhỏ, người đàn ông kêu đau một tiếng đẩy cô ra, nâng tay chính là một cái tát, đánh cô ngã xuống đất.

"Cồn Cồn..." Bàn Đồ Đồ đau lòng kêu ra tiếng, nước mắt rất nhanh dính ướt lông mi.

Đúng lúc này, chợt hiện ra một bóng dáng, bọn họ đều không thấy rõ là cái gì, chỉ nghe thấy người đàn ông kêu thảm thiết ngã trên mặt đất, bọn họ mới nhìn rõ đó là một cô gái, một cái tóc dài đến chân, một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Không đợi người đàn ông bắt Bàn Đồ Đồ lấy lại tinh thần, cô gái đánh một quyền vào trên mắt anh ta, anh ta ăn đau liền buông tay ra, lui về sau mấy bước, chỉ thấy cô gái chạy vài bước, nhảy lên nhẹ nhàng đá chân cao lên, chân thon dài đánh trúng cằm người đàn ông, anh ta ngã xuống đất một cách đẹp đẽ, cũng lộ ra 'cảnh đẹp' ... Cô gái vỗ vỗ tay, đi đến hai người đàn ông ngã xuống đất kêu rên trước mặt, ngồi xồm xuống, mỉm cười ngọt ngào hỏi "Có phải các người đã thấy cái gì không nên thấy rồi đúng không?"

Hai người đàn ông bị thương nặng, thấy một gái xinh đẹp như vậy ngồi trước mắt, hoàn toàn phát huy bản tính háo sắc, hoàn toàn quên vừa rồi cô có khuyên hướng bạo lực, thành thật mở miệng nói "Quần lót trắng có tính không?"

Cô gái lại cười ngọt ngào, đứng dậy, vận động lắc lư các đốt ngón tay, bẻ bẻ cổ, sau đó...

"A ~~~~~ a ! ! ! ! ! ! " Hai tiếng hét thảm, xuyên qua bầu trời, còn vang vọng lại.

Sau hai tiếng hét thảm, thế giới... yên tĩnh.

Cô gái tao nhã đi đến gần bọn họ, nâng dậy, cười khẽ hỏi "Hai người không sao chứ."

Viên Cồn Cồn và Bàn Đồ Đồ nhìn cô gái xinh đẹp đến không giống người thật ở trước mắt, không thể tin được là cô ấy đã cứu bọn họ. Hai người đều bị động lắc đầu.

"Hai người tên là gì?" Cô gái nhìn hai cô gái siêu cấp đáng yêu trước mắt cười ngọt ngào hỏi, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu.

"Viên Cồn Cồn."

"Bàn Đồ Đồ "

Viên Cồn Cồn và Bàn Đồ Đồ rất tự nhiên mà nói tên của mình.

Tròn vo? Béo ụt ịt? Trời ạ! Tên này lấy rất 'hình tượng', rất tài tình. Cô gái cười lớn lôi kéo tay nhỏ bé non mềm của bọn họ nói "Tên thật đáng yêu, tôi tên là Long Tịch Bảo, bây giờ hai người muốn đi đâu? Có muốn tôi đưa hai người về nhà không?"

Viên Cồn Cồn và Bàn Đồ Đồ liếc nhìn nhau, lộ ra hai tươi cười siêu cấp đáng yêu, quyết định rất ăn ý, "Đi nhà bạn!"

Vì thế Long Tịch Bảo dẫn theo hai cô gái ngọt ngào đáng yêu chăm rãi tiến vào văn phòng tổng giám đốc Long Vũ... Sau khi Viên Cồn Cồn nhìn thấy hai gương mặt tuấn tú giống nhau như đúc thì ngây ngẩn cả người, đó là hai người đàn ông xuất sắc, mày kiếm, mắt ung, mũi cao thẳng, môi mỏng, khuôn mặt gọt dũa hoàn mỹ, đáng người thon dài, bọn họ là song bào thai, một người nhìn như tao nhã dịu dàng, một lại là khí phách vương giả, nhưng trong lúc này người nào đó đã không có tâm trạng thưởng thức trai đẹp nữa rồi...

"Bảo Bảo, sao em lại tới đây, không phải nói muốn dạo phố sao?" Long Tịch Hiền phản ứng đầu tiên, dịu dàng hỏi.

"Em gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, cứu về hai chị em đáng yêu, hợp nhau nên liền kết bạn." Long Tịch Bảo cười ngọt ngào tiến vào trong lòng Long Tịch Hiền, nhỏ giọng meo meo.

"Em không phải là vợ của Triệt sao?" Long Tịch Bác nhìn Viên Cồn Cồn ngạc nhiên nói.

Viên Cồn Cồn buồn bực nhìn bọn họ, nhỏ giọng nói "Hi, anh Hiền, anh Bác, gần đây các anh khỏe không?" Trời ạ, cô đang làm cái gì, lại đụng phải hòng súng, Tịch Bảo lại là em gái bọn họ... Vậy xong đời rồi.

"Hà, các người quen nhau?" Long Tịch Bảo đi đến bên người Viên Cồn Cồn, không hiểu nhìn bọn họ.

"Em ấy là tâm can bảo bối của anh Triệt em đấy." Long Tịch Hiền dịu dàng nói.

Long Tịch Bảo trừng lớn hai mắt, khoa trương hô to ra tiếng "Hắc Viêm Triệt? !"

"Không lẽ phép!" Long Tịch Bác cười khẽ chạm chạm lên trán của cô ấy.

Long Tịch Bảo dùng vẻ mặt không thể tin được "Không thể nào... Cái người đàn ông đó có bề ngoài xinh đẹp hơn thiên sứ, tâm hồn lại còn hơn ác ma."

Viên Cồn Cồn nghe vậy, vội vàng dùng vẻ mặt như gặp phải tri kỷ, thân thiết giữ chặt tay Long Tịch Bảo, hai người trình diễn vở kịch 'đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lung tròn'.

Long Tịch Bác cười vỗ vỗ đầu của người nào đó, nhẹ giọng nói "Tuy rằng là sự thật, nhưng tuyệt đối em đừng để cho cậu ấy nghe được, Tịch Nhi."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 124: Cùng quân nỗ lực?

Long Tịch Bảo đồng tình nhìn Viên Cồn Cồn, vẻ mặt sao cậu có thể rơi vào trong hố lửa, Viên Cồn Cồn dùng lại vẻ mặt một lời khó nói hết nhìn Long Tịch Bảo, sau đó hai người lắc lắc đầu, thờ dài "Ai.. "

Song bào thai buồn cười nhìn hai cô gái nhỏ kỳ lạ trước mắt, xem ra tính cách của Triệt không được hoan nghênh cho lắm.

"Đúng rồi, vậy còn Đô Đô? Bộ dạng của hai người giống nhau như vậy, là chị em sao?" Long Tịch Bảo hỏi

Bàng Đô Đô cười ngọt ngào phun ra năm chữ "Dì là mẹ con bé."

Một tiếng ầm vang, Long Tịch bảo bị sét đánh...Dì là mẹ con bé, dì là mẹ con bé...

Một lúc sau, "Bác... Bác gái... Thật sự là bác bảo dưỡng quá tốt, có thể ghép với mẹ Vũ của con."

Bàng Đô Đô hưng phấn lôi kéo tay Long Tịch Bảo, cười hỏi "Thật vậy sao? Thật vậy sao? Ha ha, Bảo Bảo con đúng là đứa nhỏ đáng yêu, có rảnh đến nhà chúng ta chơi, dì nấu món ăn ngon cho con, đúng là đứa nhỏ tinh mắt lại thành thật nữa."

Song bào thai đỏ mặt hơi lạnh nhìn nhìn Bàng Đô Đô, đáng sợ, lại là một thiếu nữ được đàn ông cưng chiều đến vô tri... À không, phải là phụ nữ...

Tầng cao nhất tập đoàn Hắc Viêm, văn phòng tổng giám đốc.

"Chủ nhân, thật xin lỗi." Á Tư cúi đầu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tím của người nào đó.

"Đừng nói với tôi là còn chưa tìm được." Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, mỗi một chữ từ trong miệng nói ra đều lạnh sắp kết băng.

"Thật xin lỗi..." Á Tư chỉ có thể nói ba chữ kia.

"Á Tư, anh theo tôi lâu như vậy chắc là thật biết tôi như thế nào?" Hắc Viêm Triệt nói nhẹ nhàng nhưng lại làm cho người ta không rét mà run.

"Thật xin lỗi chủ nhân, nhưng mà..."

"Nhưng anh không cách nào từ chối yêu cầu của cô ấy, cho nên lựa chọn làm trái mệnh lệnh của tôi?" Hắc Viêm Triệt thương thức nhăn tặc Báo trên ngón tay, vẫn là giọng điệu không cao không thấp.

Á Tư nghe vậy lập tức quỳ ở trên mặt đất, đầu gối tiếp xúc sàn nhà phát ra một tiếng 'bịch' "Chủ nhân, thật xin lỗi."

Đúng lúc này, trong phòng yên tĩnh vang lên tiếng nhạc máy móc, Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn dây số trên điện thoại nhấn phím call.

"Triệt, bà xã đáng yêu của cậu đang ở chỗ của mình." Giọng nói từ tính của Long Tịch Bác truyền đến từ trong điện thoại.

"Bây giờ mình tới ngay." Hắc Viêm Triệt ngây ngẩn cả người, nhàn nhạt nói.

"Đúng rồi, còn có mẹ vợ hoạt bát của cậu nữa." Long Tịch Bác nhìn nhìn ba cô gái bồi thuốc xong đùa giỡn cách đó không, giật giật khóe miệng.

"Ừ..." Hắc Viêm Triệt đau đầu nhũ lông mày cúp điện thoại, cầm lấy áo khoác trên lưng ghế dựa vừa bấm số của Viên Tĩnh Lưu vừa đi ra ngoài cửa.

Á Tư nhìn cửa lớn đóng lại, nhẹ nhàng thở ra, xem ra đã tìm được.

Nhã Tư đứng một bên nhìn anh ta nói "Chuyện này còn chưa qua đâu, bây giờ yên tâm cũng quá sớm."

Á Tư đứng dậy cười lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nhìn lại Nhã Tư "Tôi không có cách nào, đổi lại là anh, anh có thể từ chối yêu cầu của Côn Côn sao?"

Nhã Tư mỉm môi không nói gì.

"Ai...Đúng là đứa nhỏ làm cho người ta đau đầu." Á Tư cảm thán nói.

"Yên tâm, không lâu nữa anh không chỉ là đau đầu mà còn 'đau thịt' ." Nhã Tư không cảm xúc nói ra sự thật.

Á Tư cho anh ta một cái mắt lạnh, không nói chuyện nữa.

Sau khi Hắc Viêm Triệt nhận được điện thoại của Long Tịch Bác, dùng 'tốc độ như bay' chạy tới Long Vũ, 'Ầm' một tiếng, cửa bị người ta thô lỗ mở ra, Viên Côn Côn nhìn thấy người tới không khỏi hướng lui về sau mấy bước, Long Tịch Báo thấy thế Hắc Viêm Triệt khí thế to lớn như vậy, theo bản năng chần ở phía trước Viên Côn Côn, mà Viên Côn Côn càng căng thẳng trốn sau 'chỗ dựa vững chắc', trời ạ... Thật đáng sợ... Cô sợ nhất là bộ dáng anh tức giận...

Long Tịch Báo lại chú ý nhìn người đàn ông phía sau lưng Hắc Viêm Triệt, ôi mẹ nó, lại là một người đàn ông xinh đẹp hơn cả phụ nữ, thế giới này còn có công lý hay không hả ? Không để cho người ta sống mà! Chỉ thấy người đàn ông này cũng dùng vẻ mặt bảo tấp đi thẳng tới gần mẹ Côn... Đây là cha Côn? ! Có thể ghép cặp với cha Tịch...

Hắc Viêm Triệt nhìn cô bé che ở trước mặt vợ của anh, lộ ra một cái tươi cười 'quý dật', lạnh lùng gọi tên cô ấy "Long Tịch Báo."

Người bị kêu đến tên không tự chủ được lạnh run một cái, thật là khủng khiếp..."Hi, anh Triệt, gần đây khỏe không? Công ty có lời, mua nhà, cưới vợ, cũng nên có em bé đi? Ha ha..." Người nào đó không đắn đo nói.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói "Em xác định em muốn đứng ở đây sao?"

Long Tịch Báo vội vàng nghiêm đứng vững, dáng đứng tiêu chuẩn quân nhân, chỉ thiếu chút nữa là cúi chào nói YES,SIR , sau đó còn bày ra vẻ mặt ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, dứt khoát kiên quyết..."Yêu cầu hợp lý là rèn luyện, không yêu cầu hợp lý là tôi luyện, Côn Côn thân mến, cùng quân nỗ lực." Sau khi nói xong 'vù' một cái vọt tới phía sau song bào thai, lộ ra cái đầu tròn nhỏ đáng yêu, sợ hãi xem tình hình chiến đấu, không phải là cô ấy sợ... Tuyệt đối không phải là cô ấy sợ... Cô ấy là loại người bị người ta uy hiếp một chút liền thỏa hiệp sao? Đương nhiên không phải, cô ấy chính là cho rằng, mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc, cô ấy vẫn nên 'bình tĩnh' biết rõ ràng tình huống rồi nói, thật sự không được, cô ấy phải đi cứu bạn mới... Ách... Kêu anh Bác và anh Hiên đi cứu...

Bởi vì người nào đó 'lâm trận luống cuống', Viên Côn Côn đáng thương cô đơn bị quăng lại, rụt cổ, dùng móng vuốt nhỏ cầm lấy vành tai của mình, nhỏ giọng nói "Em sai rồi..." Nói xong còn sợ hãi ngồi xồm xuống, rũ đầu xuống, không dám nhìn Hắc Viêm Triệt tức giận không nhẹ.

Long Tịch Báo nhìn động tác của cô hình như rất quen, choáng váng... Đây không phải là tư thế cô ấy thường làm sao? Đáng thương, thì ra bọn họ đều thuộc giai cấp bị áp bách, ở trong lòng Long Tịch Báo âm thầm chua xót lau nước mắt vì 'số mạng thảm thương' của mình và cô...

Hắc Viêm Triệt giật giật khóe miệng, nhẹ giọng nói "Tiểu com nắm, đứng lên."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 125: Phạt roi?

Long Tịch Bảo nhìn Hắc Viêm Triệt bằng vẻ mặt sùng bái, tiểu com nắm? Không ngờ đây anh Hắc, anh đúng là một cao thủ đặt tên riêng, rất thích hoi, lại rất đáng yêu, siêu cấp xứng với Viên Cồn Cồn.

Mà Viên Cồn Cồn nhận được lệnh, chậm rãi đứng dậy, vẫn cầm lấy vành tai, không dám ngẩng đầu.

"Ngẩng đầu." Ác ma mang cánh thiên sứ hỏi.

"Không... Không muốn." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng ngập ngừng.

"Anh nói, ngẩng đầu." Hắc Viêm Triệt ra vẻ 'rất kiên nhẫn' nói.

Viên Cồn Cồn không thể không ngẩng đầu sợ hãi nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn thấy gò má non mềm của cô bị người ta tát tay sưng đỏ lên, hơi híp mắt lại, không nói gì.

Có sát khí! Long Tịch Bảo nhìn xung quanh trái phải một chút, căng thẳng đến lông tơ cũng dựng đứng.

"Còn có chỗ nào?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi, giống như 'không có tức giận'.

"Hả? Cái gì vậy?" Com nắm nào đó còn ở không rõ tình hình.

Long Tịch Bảo không nhận được bái phục nhìn Viên Cồn Cồn, đồng bào được lắm... Công lực giả ngu còn cao hơn mình nửa đấy.

"Vết thương!" Giọng nói của Hắc Viêm Triệt hơi nhấp nhô, hơi giống vẻ sắp 'bùng nổ'.

"Hả?A... Anh nói này sao." Com nắm nào đó rất dũng cảm vén váy dài lên, lộ ra thịt trắng bóng và đầu gối trầy da.

Long Tịch Bảo lấy tay che hai mắt của mình, không đành lòng lại nhìn xuống, trời ạ, đứa nhỏ này sao lại thành thật như vậy... . Vậy không phải là muốn chết sao?

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, kéo ra tươi cười tà mị như hoa, khẽ nói "Tốt lắm, tiểu com nắm, anh tán thưởng em."

Viên Cồn Cồn lạnh run một cái, không dám nói lời nào.

Hắc Viêm Triệt chặn ngang ôm lấy com nắm nào đó, cũng không quay đầu lại mà nói "Em gái Tịch Bảo, cảm ơn em, tôi nợ em một lần, lần sau nếu Hiên và Bác đuổi giết em, tôi sẽ đến cứu em."

Long Tịch Bảo vội vàng hưng phấn chui ra từ sau lưng song bào thai, la lớn "Có phải thật không? Nói lời phải giữ lời đấy."

Song bào thai nhìn Long Tịch Bảo, không hẹn mà cùng nở nụ cười...Nham hiểm..

Long Tịch Bảo rụt rụt cổ, nhỏ giọng meo meo nói "Không cần, em sẽ thật ngoan, sẽ không làm cho bọn họ có lý do đuổi giết em."

"Tốt lắm, có giác ngộ sẽ có tiền bạc, đứa bé ngoan." Long Tịch Bảo hài lòng sờ sờ tóc người nào đó, cười đến rất nham hiểm....

Long Tịch Bảo cười gượng hai tiếng, không nói gì.

"Bàng Đô Đô." Sau khi Hắc ác ma đi rồi thì cha Cồn mở miệng.

"Ồ đây, ông xã đại nhân, có gì dặn dò? Khát sao? Đói bụng sao? Mệt mỏi sao? Muốn đi ngủ sao?" Bàng Đô Đô cười tủm tỉm trả lời, đáng yêu đến không giống như một phụ nữ đã từng sinh con, đương nhiên... Đối với chuyện lần này cũng không hề hối hận.

"Về nhà." Viên Tịnh Lưu hít sâu một hơi, nhàn nhạt phun ra hai chữ, sau đó dắt tay bà lập tức đi ra khỏi văn phòng của song bào thai.

A... Long Tịch Bảo lắc lắc đầu, bác trai chính là một ngọn núi băng, tiểu Cồn Cồn đáng thương, lúc nhỏ có cha là núi băng, sau khi lớn lên có ông xã biến thái, số mạng thật khổ...

*****

Nhà lớn họ Hắc, phòng khách

Viên Cồn Cồn nhìn nét mặt của quản gia Bạch và mọi người, lại nhìn nhìn Á Tư quỳ trên mặt đất, nuốt nuốt nước miếng, nhìn vẻ mặt không biểu cảm của

Hắc Viêm Triệt, nhỏ giọng ngập ngừng nói "Triệt...Sao anh Á phải quý..."

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một chút, chống lại mắt to sợ hãi của cô "Em nói đi?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, dè dặt cẩn thận lắc đầu.

"Em không biết?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Không... Không biết."

"Vậy chờ một chút rồi em sẽ biết, vù Bạch, lấy lại." Hắc Viêm Triệt không để ý cô nữa, nhìn ra lệnh cho quân gia Bạch ở cách đó không xa.

"Thiếu gia..." Quân gia Bạch nhìn Á Tư, hơi không đành lòng muốn nói đỡ lời.

"Lấy lại." Hắc Viêm Triệt cắt ngang câu dưới của bà, trong giọng nói là uy nghiêm vương giả không cho chống cự.

Quân gia Bạch không thể không lấy hộp gấm màu bạc đi từng bước lại gần anh.

Rốt cuộc Viên Cồn Cồn cũng thấy rõ thứ bên trong, đó là một cái roi dài màu trắng, phản xạ ra ánh sáng trắng từ chiếc hộp gấm tinh xảo, nhìn như rất là cao quý, nhưng mà.... Vật như vậy xuất hiện tại ở đây thì sẽ không là đơn giản là đồ sưu tầm.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng kêu tên Hắc Viêm Triệt, trong lòng cực kỳ thấp thỏm.

Hắc Viêm Triệt cũng không để ý đến cô, lấy roi dài từ hộp gấm ra nhìn Á Tư quý trên đất, nhàn nhạt hỏi "Á Tư, tôi là ai?"

"Chủ nhân." Á Tư cúi đầu giọng điệu kiên định.

"Anh đã tự nguyện đi theo tôi, tôi đây lập ra quy củ anh phải tuân theo, nếu như anh không thể tuân theo thì hậu quả là cái gì anh rất rõ ràng, hôm nay, nếu anh không thừa nhận tôi, muốn rời khỏi thì tôi sẽ thả anh đi, không động một cọng lông tơ của anh, bằng không sẽ nhận phạt roi, tự anh chọn." Hắc Viêm Triệt gần từng tiếng nói, giọng điệu bình thản, chưa hề nhấp nhô..

"Xin chủ nhân trách phạt." Á Tư không cần nghĩ liền đáp.

Hắc Viêm Triệt không nói nhiều, vung tay lên, chỉ nghe thấy 'Bốp' một tiếng, từ vai trái cho đến bên hông phải lập tức xuất hiện một vết roi màu đỏ, cảm giác nóng bỏng mang theo đau đớn lan tỏa đến, Á Tư chịu đựng không lên tiếng, nhìn kỹ lại, vết thương nhỏ chừng một ngón tay cái hình cung, cũng không có xước da, lại có thể nhìn thấy mờ mờ nhiều vết máu, hình dạng vết thương là tính chất đặc biệt của roi vậy, Hắc Viêm Triệt không chế độ mạnh yếu và khoảng cách, chỉ dùng 4 phần sức, mũi roi xẹt qua sống lưng của anh ta, roi như vậy, nếu càng tới gần thân thể người, sử dụng hết sức, da thịt cũng sẽ bị roi vậy kéo xuống..

Viên Cồn Cồn ngẩn người, bị dọa đến đứng ngây tại chỗ, tuy nói cô đã biết ở đây có tồn tại phạt roi, cũng từng nhiều lần bị anh uy hiếp muốn phạt roi, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, vết máu và tiếng bùm bùm vang dội không ngừng kích thích ánh mắt và lỗ tai của cô, làm cho cô ngây dại..

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 126: Thiên vị!

Hắc Viêm Triệt tiếp tục vung roi dài trên tay, hai tay của Á Tư đã nắm thành quyền, ngay cả khớp ngón tay cũng hơi hơi trắng bệch, đau đớn khiến cho mồ hôi lạnh của anh ta chảy ròng, lại cắn chặt răng không phát ra tiếng gì.

Viên Cồn Cồn phản ứng kịp, vội vàng kéo lấy tay của Hắc Viêm Triệt, khóc nói "Đừng đánh, Triệt..."

Hắc Viêm Triệt cho cô một cái mắt lạnh, bỏ tay cô ra tiếp tục động tác vừa rồi.

Viên Cồn Cồn quý gối bên chân anh, ôm chân dài thon dài của anh lớn tiếng cầu xin "Đừng đánh, anh sẽ đánh chết anh Á, van xin anh..."

Hắc Viêm Triệt dừng tay, lạnh lùng nói "Tránh ra, đợi lát liền đến lượt em."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngơ ngác nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt lại nâng tay lên lần nữa, roi dài lại vẽ ra độ cong sắc bén giữa không trung.

Viên Cồn Cồn nhìn sống lưng loang lỗ đầy vết máu của Á Tư và roi dài không ngừng vung lên kia, cắn cắn môi dưới nhắm mắt lại chấn đến sau lưng Á

Tur, mắt thấy roi sẽ vung đến, Á Tur nhanh nhẹn kéo cô vào lồng ngực, cánh tay chặn lấy một roi này.

Hắc Viêm Triệt nhìn bọn họ về mặt bình tĩnh, nhưng lại làm người xung quanh cực kỳ lo lắng.

“Hu hu... Đừng đánh, đừng...” Viên Cồn Cồn vùng ra khỏi ngực Á Tur, che chắn sau lưng anh ta.

“Thế nào? Em ngứa da rồi?” Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn khóc lắc đầu, khóc không thành tiếng.

“Thiếu gia...” Quân gia Bạch nhìn roi dài trong tay anh, nhỏ giọng gọi, sợ anh sẽ ra tay thật.

Hắc Viêm Triệt vung roi, Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, chỉ có thể che mặt và đợi đau đớn đến, chỉ là đau đớn mong đợi kia cũng không đến, cô chỉ cảm thấy đến có cái gì đó làm toàn thân của cô, cúi đầu nhìn nhìn đều quay tròn, thì ra là cây roi, không biết anh dùng cách gì mà có thể làm cho roi quấn quanh người cô mà cô không cảm thấy đau đớn, ngẩng đầu nhìn anh, có chút ủy khuất.

Hắc Viêm Triệt đi qua khiêng cô lên trên vai, không nói một câu liền đi lên lầu.

Quân gia Bạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng anh cũng thương tiếc cô.

“Anh cảm giác thế nào?” Nhã Tur đi đến bên cạnh Á Tur, đỡ anh ta lên.

“một chữ, thích...” Á Tur cười cười, lập tức nhủ mày.

Nhã Tur nhìn nhìn anh ta, lựa chọn không để ý anh ta nữa.

“Thiếu gia xuống tay thật độc ác, mau đi bôi thuốc đi.” Quân gia Bạch nhàn nhạt nói.

“Cũng không phải là mỗi roi đều ác độc, một roi lúc Cồn Cồn chạy đến gần như là gãy ngựa, thật thiên vị.” Á Tur cười lắc lắc đầu...

“Lời thừa...” Mọi người trăm miệng một lời nói, có thể không thiên vị sao...

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc...

“Hu hu... Em sợ rồi, thiếu gia, ông xã, Triệt, anh đừng đánh em...” Viên Cồn Cồn bị roi dài trói thành bánh chưng rồi bị ném lên giường, đáng thương tội nghiệp khóc.

“Tốc độ nhận sai rất nhanh, tốc độ phạm sai còn nhanh hơn.” Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

“Nhưng em cũng không biết hôm nay mẹ sẽ đến đây dẫn em đi ra ngoài mà.” Viên Cồn Cồn dè dặt cẩn thận nhìn anh, nhẹ giọng nói thầm.

“nói như vậy là anh hiểu lầm em hả?”

“Em không có ý này, em muốn nói là em không phải cố ý.”

“không có lần nào là em cố ý, nhưng mỗi một lần em đều coi lời của anh như gió thổi bên tai.” Hắc Viêm Triệt đi đến bên giường, kéo roi dài trên người cô ra.

“không phải, thật sự là em không muốn đi ra ngoài, em thấy bộ dáng của mẹ hình như là không vui nên mới đi ra ngoài với mẹ, thật sự.” Có được tự do, Viên Cồn Cồn ngồi xổm ở trên giường giải thích.

“Cho nên em liền tự ý đi ra ngoài, xem lời nói của anh như đánh rắm?” Hắc Viêm Triệt cười lạnh một chút, trên mặt hoàn mỹ tràn đầy tức giận.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, không dám nói lời nào, ngay cả lời như đánh rắm anh cũng nói ra, liền chứng minh anh bị tức không nhẹ.

“Nếu như hôm nay em không gặp được Long Tịch Bảo thì em định làm sao? Bị bọn họ bắt đi sẽ kết cục gì, em biết không? Anh từng nói với em bao nhiêu lần rồi, không thông minh cũng không quan trọng, nhưng phải an phận, không thông minh cũng không cần nhanh nhưng phải nghe lời, em có từng để ở trong lòng không? Có phải chỉ cần là anh nói không được thì em liền muốn đi làm không? Muốn khiêu chiến giới hạn của anh có phải hay không?” Hắc Viêm Triệt hơi kích động vung tay lên, “Bốp” một tiếng roi xuống trên chân cách Viên Cồn Cồn mấy milimet, gần như là lập tức, chân bị thùng một vết rách thật dài, lông chim bên trong bay xuống theo roi.

Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, “bịch” liền nhảy xuống giường, trốn vào trong tủ treo quần áo, hu hu thút thít.

“đi ra.” Hắc Viêm Triệt nhìn động tác buồn cười của cô, lạnh nhạt nói.

“Hu hu, em đã biết sai rồi, anh đừng đánh em.” Viên Cồn Cồn truyền ra tiếng khóc nức nở từ trong tủ quần áo.

“đi ra, đừng để anh nói lần thứ ba.” Giọng điệu của Hắc Viêm Triệt vẫn lạnh nhạt.

Viên Cồn Cồn đẩy cửa tủ quần áo ra, núp ở một góc dùng quần áo che mình lại, hai mắt trắng đen rõ ràng ướt đẫm nước mắt, sợ hãi nhìn ông xã của mình nổi cơn thịnh nộ.

Hắc Viêm Triệt vứt bỏ roi trên tay, kéo cô ra ngoài, nhàn nhạt nói: “Em nhớ kỹ, Á Tư là vì em mới bị phạt, nếu không muốn bởi vì mình mà làm cho người bên cạnh gặp chuyện thì ngoan một chút, đã hiểu?”

Viên Cồn Cồn dùng sức gạt đầu, trên mắt tất cả đều là nước mắt.

Hắc Viêm Triệt lau vết nước trên mặt cô, mắt tím không chớp nhìn cô, hơi bất đắc dĩ.

“thật ra... Anh Á không có sai, đều là em không tốt, là em nói muốn ăn bánh ngọt, anh ấy mới đi mua cho em, trước khi đi anh ấy có nói với em không thể đi ra ngoài, là em không nghe lời, em nghĩ, dù sao chỉ là đi ăn cơm trưa, sẽ trở lại rất nhanh, em không biết... không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy... Hu hu... Bọn họ giữ tay em và mẹ không buông, còn đánh em, em rất sợ... Hu hu... Em còn chưa muốn chết, em còn muốn sinh cục cưng nhỏ đấy...” Viên Cồn Cồn ôm cổ anh lớn tiếng khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 127: Máu lạnh tàn nhẫn!

"Còn biết sợ?" Hắc Viêm Triệt ôm lấy nàng cô đi đến cạnh giường ngồi xuống.

"Đương nhiên sợ, anh không có ở bên cạnh đương nhiên là em sợ." Viên Cồn Cồn không ngừng cọ xát lên người anh, giống như con mèo nhỏ làm nũng.

"Anh nói cho em biết, nếu hôm nay em bị bắt đi, kết cục rất có thể là bị hủy gương mặt, bị luân phiên cưỡng bức, bị nhốt, muốn chết cũng không chết được, bọn họ sẽ nhổ từng ngón tay của em, khâu miệng em lại, cắt bỏ lỗ tai, dùng than nóng xông lên đầu em, không cho em ăn cơm, cũng không cho em tắm rửa." Hắc Viêm Triệt kéo tay cô ra, nhìn vào mắt cô, gần từng tiếng nói.

Viên Cồn Cồn sững sờ tại chỗ, sắc mặt trắng bệch nói không nên lời.

"Còn dám không nghe lời nữa không?" Hắc Viêm Triệt bóp chặt mặt cô, lạnh nhạt nói.

"Hu hu..." Viên Cồn Cồn khóc ra thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, rất rõ ràng là đã bị dọa.

Hắc Viêm Triệt đặt cô lên trên giường, phủ lên trên thân thể của cô, "Đừng tưởng rằng mọi người bên cạnh thương em liền đại biểu trên thế giới này không có người xấu, còn nhiều chuyện trong bóng tối mà em gặp phải, mà căn bản là em không dám nghĩ, nếu thật sự gặp phải, em cho là em khóc nói đừng liên được sao?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, cắn chặt môi dưới.

"Nếu không muốn bị thương liền ngoan ngoãn đứng ở bên người anh, còn không nghe lời liền không cần em nữa." Hắc Viêm Triệt nắm cằm của cô, không để cô cắn môi của mình.

Viên Cồn Cồn nhú mày, nước mắt lại vận sức chờ phát động.

Hắc Viêm Triệt hôn môi của cô, mỗi lần thấy cô vì anh nói không cần em mà lộ ra nét mặt ủy khuất như vậy, liền cảm thấy tâm trạng rất tốt, mặc kệ cô đối anh là y lại hay là yêu, ít nhất là cô không muốn rời khỏi anh.

“Ừm...” Viên Cồn Cồn sững sờ, lập tức ngoan ngoãn bắt đầu cố gắng đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Sau khi kết thúc nụ hôn, Viên Cồn Cồn bị hôn đến choáng váng, ngây ngẩn nhìn người đàn ông trên người mình, vẻ mặt rất là thật thà.

Hắc Viêm Triệt cắn cắn môi của cô, nhàn nhạt nói “Muốn đưa nhỏ?”

“Dạ...” Viên Cồn Cồn thành thật gật đầu.

Hắc Viêm Triệt thật sự là không thể hiểu nổi, bản thân chính là một đứa nhỏ thì tại sao lại muốn có đứa nhỏ như vậy, nếu sinh ra đứa nhỏ di truyền IQ của cô... Con gái cũng không sao, nếu là con trai, vậy chính là cả đời bị hủy, nhưng mà, anh cực kỳ thích quá trình sáng tạo ra đứa nhỏ này.

“không cho làm được một nửa khóc kêu không muốn.”

Viên Cồn Cồn đỏ mặt, không biết nên nói cái gì.

“Có nghe thấy không?” Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu.

“Hôm nay cũng làm sao? Ngày hôm qua đã làm nhiều lần rồi.” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

“Ngày hôm qua em đã ăn bánh ngọt vậy hôm nay sẽ không ăn nữa?” Hắc Viêm Triệt câu nói đầu tiên liền làm người nào đó suy sụp.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, hơi ừy khuất nói “Nhưng vì sao mỗi ngày đều làm mà em cũng không có cục cưng?”

“Vậy thì chứng minh là còn chưa đủ cố gắng,” nói xong, người nào đó đã bắt đầu giờ trò.

“Ừm...Đừng để lại dấu, sẽ bị thấy...” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng kháng nghị.

“Đừng dài dòng, làm tình cũng không yên phận.” Hắc Viêm Triệt cho cô một cái mắt lạnh, tức giận nói.

“...”

“Xét theo biểu hiện hôm nay của em, đêm nay em đừng ngủ, giúp anh tiêu diệt lửa giận còn lại, nếu phối hợp tốt sẽ suy nghĩ tạm tha cho em, bằng không đêm mai em cũng đừng ngủ.”

“A? Đừng...”

Ban đêm tươi đẹp kéo dài, cũng chính là lúc tiến hành vận động nóng bỏng vợ chồng.

Buổi chiều hôm sau, một người đàn ông xem như là xuất sắc đi vào kho hàng hoang, còn có ba bao tải to màu trắng, người đàn ông tiến lên mở bao tải to ra, lộ ra 3 gương mặt khác nhau, hai nam một nữ.

“Các người là ai? Muốn làm cái gì?” một người đàn ông trong bao tải run giọng hỏi, chẳng qua không có ai để ý đến hắn.

“Mạnh Ký Dao, tôi đã cho cô một cơ hội, xem ra cô không quý trọng,” nói chuyện là người đàn ông tóc trắng mắt tím, khuôn mặt hoàn mỹ phối trên thân thể thon dài, giống như tác phẩm kiệt xuất nhất của ông trời.

“Ha ha, em không chiếm được thì người khác cũng đừng mong sẽ có được, em muốn cô ta chết, muốn cô ta phải nhận hết tra tấn, ngày hôm qua là cô ta may mắn, anh có biết em đã chuẩn bị bao nhiêu ‘thứ tốt’ cho cô ta không? Em chuẩn bị cho cô ta 10 gã đàn ông khỏe mạnh, đùa bỡn, chà đạp cô ta, chuẩn bị một cây đao nhỏ sắc bén, kẹp gấp than nóng, roi tẩm nước tiêu ốt nóng, còn có rất nhiều rất nhiều, cô ta không tới, thật sự là đáng tiếc...” Về mặt Mạnh Ký Dao không khác gì một kẻ điên.

“Tốt lắm, vậy cô liền tự hưởng thụ một chút đãi ngộ này đi, Nhã Tư, tìm cho Mạnh tiểu thư 10 gã đàn ông khỏe mạnh cùng chơi đùa với cô ta, đừng quên mang đến một cây đao nhỏ sắc bén, còn có kẹp gấp than nóng, roi tẩm nước tiêu ốt nóng, dùng đao rạch mặt cô ta, kẹp gấp than nóng ùi lên đầu cô ta, tiếp tục dùng roi xé căng da thịt, sau đó ném cô ta trở về chỗ của Daniel, nói cho anh ta biết, mặc kệ anh ta như thế nào nhưng đừng túng người tình của anh ta đụng đến người phụ nữ của tôi chính là loại kết cục này, còn có lần sau, người chết chính là anh ta.” Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, môi mỏng khi đóng khi mở, phun ra mệnh lệnh tàn nhẫn vô tình nhất.

“Dạ.” Nhã Tư khom lưng, xoay người đi ra ngoài.

“Hai người còn lại, chặt đứt tay chân của bọn họ rồi dùng máy xay thịt xay vụn ra bắt bọn họ ăn hết, sau đó ném trả cho Daniel, nhớ kỹ, giữ mạng bọn họ, không được giết chết.” Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn hai người đàn ông run rẩy bên cạnh, cười lạnh nói.

“Dạ, chủ nhân.”

“Sau khi xử lý xong thì tắm sạch sẽ, lúc trở về không được có mùi máu tươi.” Hắc Viêm Triệt dặn dò xong câu cuối cùng xoay người tào nhả đi ra khỏi kho hàng hoang, đôi với tiếng kêu thảm thiết phía sau là mất điếc tai nghe, ai cũng không thể làm hại cô nhóc béo của anh.

Nhà lớn họ Long

Long Tịch Bảo nhắm chán nhìn sắc trời âm u ngoài cửa sổ, hôm nay thời tiết rất kém, sét đánh liên thôi, còn đổ mưa, đổ mưa liên thôi đi nhưng lại là mưa đá... Nhìn Viên Cồn Cồn cũng ngây ngốc ở bên cạnh, lấy một viên kẹo sữa quăng vào trong miệng, đúng vậy, buổi sáng hôm nay Hắc ác ma ném tâm can bảo bối của anh tới nhà họ Long, làm cho tiểu Cồn Cồn đáng thương và cô ấy có bạn, nói là nói sợ cô nhắm chán, thực ra là sợ cô lại trốn đi gây rối. Sau đó thì anh đi ‘làm việc’, ai biết anh đi làm gì chuyện ‘tàn nhẫn’ gì, anh và song bào thai đều giống nhau, đều là ‘xấu xa phóng túng’.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 128: Có cần anh tìm giúp em không?

Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt to tròn, có chút ai oán nói "Ông trời vì mình mà rơi nước mắt..."

Long Tịch Bảo cười ra tiếng, nói lớn "Làm ơn, trời mưa không phải là ông trời khóc, mà là đi tiểu."

Viên Cồn Cồn quay đầu cho cô ấy một ánh mắt bạn rất quá trớn, sau đó quay đầu tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, một lát sau, lại hơi bị thương nói "Bạn xem, sét đánh là vì tức giận cho mình."

Long Tịch Bảo lại không nhìn được cười ra tiếng, nghịch ngợm nói "Làm ơn lần nữa, đó là ông trời không cẩn thận thả một cái rắm."

Viên Cồn Cồn quay đầu nhìn cô ấy, không vui bệt bệt miệng, sau đó lại nhìn ra ngoài cửa sổ... Một lát sau, hơi vui mừng nói đến "Roi mưa đá là vì ông trời muốn giúp mình dọa người đàn ông đáng giận kia."

Long Tịch Bảo vẫn không nhìn được cười nói "Làm ơn thứ N+1, roi mưa đá là vì ông trời đang đại tiện."

Cuối cùng Viên Cồn Cồn không nhìn được quay đầu hung dữ nhìn người nào đó đang cười vui vẻ "Bạn cho là ông trời không thể khống chế đại tiện tiện sao?"

Long Tịch Bảo vội vàng trịnh trọng nhìn Viên Cồn Cồn tức giận, "Cồn Cồn, mọi người có 3 cái gấp, đương nhiên là ông trời cũng sẽ có, sao bạn có thể kỳ thị chủng tộc chứ!"

Viên Cồn Cồn vênh mặt nhìn cô ấy "Bạn thật đáng ghét, không phối hợp mình chút nào."

"Ôi, như thế nào thì nhiều lắm cũng chỉ bị đánh hai cái, sao anh ấy nỡ làm bạn bị thương, giống như mình, gần như là từ nhỏ liền bị đánh tới lớn" Long Tịch Bảo meo meo nói.

Viên Cồn Cồn bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, phản bác đến "Bọn họ có bắt bạn quỳ ván giặt đồ không?"

"Cát, ván giặt đồ thì tính là cái gì, miếng ván máy móc trong máy tính mình cũng đã từng quỳ." Long Tịch Bảo nhìn Viên Cồn Cồn bằng vẻ mặt bạn thật lạc hậu.

Viên Cồn Cồn run lên một cái đồng tình nhìn Long Tịch Bảo, song bào thai thật đáng sợ...

Long Tịch Bảo cũng mở miệng hờ "Anh ấy có uy hiếp bạn, nếu bạn không thỏa hiệp liền mạnh mẽ chiếm đoạt bạn không?"

"Bình thường thì anh ấy không uy hiếp mà là trực tiếp mạnh mẽ chiếm đoạt, sau đó chờ mình cầu xin tha thứ cũng không buông tha." Viên Cồn Cồn nghĩ một chút thành thật trả lời.

Long Tịch Bảo run một cái, chắc chắn, Hắc ác ma thật khủng bố...

"Vậy bọn họ có đánh bạn...ở chỗ đó không?" Viên Cồn Cồn tiếp tục hỏi, hơi hơi đỏ mặt.

"Chỗ nào?"

"Chính là... Cái chỗ tròn tròn ở giữa có khe hở."

"Hiểu, cái mông, bọn họ không chỉ từng đánh mà còn từng đánh trước mặt tất cả người hầu." Bộ dáng Long Tịch Bảo tức giận, nhỏ giọng nói.

Choáng váng, rất tuyệt tình, một chút mặt mũi cũng không cho, song bào thai hơi quá đáng. Viên Cồn Cồn đồng tình nhìn Long Tịch Bảo.

"Anh ấy có hờ một tí liền dùng ngón tay gõ đầu bạn không?" Long Tịch Bảo hỏi.

"Không." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu.

"Vậy tốt lắm a, cũng không phải là quá bạo lực." Long Tịch Bảo hâm mộ nhìn cô.

"Anh ấy sẽ trực tiếp lấy tay đánh."

"... .."

Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng thở dài, người tám lạng kẻ nửa cân, bọn họ quả nhiên là bạn tốt, vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, là kẻ cướp cùng thuyền.

"Nhưng không phải anh Hiên rất dịu dàng sao? Nói như vậy, nếu anh Bác phát giận thì anh Hiên nhất định sẽ che chở cho bạn, nhưng Triệt..." Viên Cồn Cồn cúi đầu vì bản thân mà mặc niệm, tính cách của hai người nhà người ta một người là dịu dàng quan tâm, một người nóng nảy hung tàn, như vậy ít nhất còn có lúc dịu dàng... Nhưng Hắc Viêm Triệt thì một là nóng nảy hung tàn, một là âm trầm lạnh lùng, vì sao...

"Ha ha, bạn cảm thấy anh Hiền rất dịu dàng sao?" Long Tịch Bảo cười nhẹ hỏi.

"Đúng vậy, vừa dịu dàng vừa nho nhã." Viên Cồn Cồn gật gù đầu, cực kỳ hâm mộ, lúc trước giấc mộng của cô chính là giả cho người đàn ông như vậy, nhưng cuối cùng...

"Đúng, không sai, vừa dịu dàng vừa nho nhã, nhưng điều kiện quyết định đầu tiên là lúc anh ấy không nổi cáu, nếu anh ấy nổi giận lên, nhất định là đáng sợ hơn anh Bác." Long Tịch Bảo lấy một viên kẹo sữa từ trên bàn lên ném vào trong miệng.

"Nhưng cũng có lúc anh ấy dịu dàng, không phải sao?" Viên Cồn Cồn uống một ngụm chocolate nóng, nhỏ giọng nói.

"Đúng, nhưng bạn có nghĩ tới không, nếu hai người đàn ông cùng nổi giận thì mình phải làm sao bây giờ, tuy tính tình anh Triệt không tốt, con người cũng lập dị, ham muốn chiếm hữu cao, nham hiểm lại nóng nảy, nhưng mặc kệ như thế nào, bạn chỉ cần ứng phó một mình anh ấy, còn mình, anh Bác tàn nhẫn lạnh lùng anh Hiền phúc hắc âm trầm, lúc anh Hiền không bùng nổ thì hoàn hảo, một khi anh ấy phát nổ, mình chết nhanh hơn ai khác." Long Tịch Bảo meo meo nói.

"Nghe qua dường như là bạn tương đối nguy hiểm hơn." Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ sau đó kết luận.

"Cồn Cồn, chẳng lẽ bạn không cảm thấy mình và bọn họ như vậy là không đúng sao?" Long Tịch Bảo nhẹ giọng hỏi.

"Không đúng? Có cái gì không đúng?" Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt to tròn, không hiểu nhìn cô ấy.

"Hai người đàn ông, một cô gái, bạn cho rằng đây là bình thường?" Long Tịch Bảo cười khê, uống một ngụm cappuccino.

"Chỉ cần bạn thích liền không có gì không thể, mình cảm thấy mọi chuyện trên thế giới không có gì là đúng hay không, chỉ là xem chính bạn nghĩ như thế nào, cho rằng có đáng giá hay không, mình cảm thấy bạn và anh Hiền anh Bác đều rất xứng đôi, tốt lắm mà." Viên Cồn Cồn nghiêm túc phát biểu ý nghĩ của mình.

Long Tịch Bảo nghĩ nghĩ, cười nói "Cảm ơn bạn, Cồn Cồn."

"Cảm ơn cái gì?" Người nào đó còn ở trong trạng thái 'hỗn độn'

Long Tịch Bảo lắc lắc đầu, véo véo gò má trắng nõn phúng phính của cô, nhẹ giọng nói "Không có gì."

"Thật ra mình cũng rất muốn có một người đàn ông dịu dàng đáng giống như anh Hiền." Viên Cồn Cồn hâm mộ nhìn Long Tịch Bảo.

"Có cần anh tìm giúp em không?" Một giọng nam dễ nghe truyền đến, Viên Cồn Cồn sợ tới mức ôm lấy Long Tịch Bảo bên cạnh, vì sao... Vì sao mỗi lần đều đúng lúc như vậy... Trời ạ, con và ông có thù oán gì?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 129: Gieo gió gặt bão!

Hắc Viêm Triệt cười lạnh nhìn thiên hạ nhỏ của mình rõ ràng đã bị dọa, tốt lắm, thì ra cô lại có ý kiến lớn với anh như vậy, xem ra cần 'nói chuyện thật tốt' rồi.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn sợ hãi gọi tên của anh.

"Bảo bối, đi thôi, chúng ta về nhà." Hắc Viêm Triệt 'dịu dàng' nói.

"Em, em, hôm nay em muốn ở lại với Bảo Bảo..." Nói từ từ cũng không còn phát ra tiếng.

"Anh nói, về nhà." Hắc Viêm Triệt kéo ra tươi cười tuyệt mỹ như đóa hoa, nhẹ giọng nói.

"Dạ..." Viên Cồn Cồn chậm rãi đi tới bên cạnh Hắc Viêm Triệt, dè dặt cẩn thận nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt vươn tay tới liền bế cô ở trên tay, giống như bế một đứa trẻ con.

"Chúng ta đi, em gái Tịch Bảo 'đáng yêu', tạm biệt." Hắc Viêm Triệt cười nham hiểm cười.

Long Tịch Bảo lạnh run một cái, nhỏ giọng nói "Tạm biệt, có rảnh dẫn Cồn Cồn đến chơi."

"Cố gắng, nhưng anh nghĩ từ giờ đến sang năm cô ấy cũng sẽ không rảnh." Người nào đó cười nói xong liền ôm theo tâm can bảo bối của anh đi, để lại Long Tích Bảo yên lặng cầu nguyện cho Viên Cồn Cồn, chắc chắn, Cồn Cồn, bạn liền chấp nhận số mệnh đi, đi một ngày đang học một sàng khôn, họa là từ trong miệng mà ra, chắc chắn bây giờ bạn có thể hiểu rõ những lời này... Amen.

Nhà lớn họ Hắc.

Lúc Hắc Viêm Triệt có sắc mặt không tốt ôm 'thỏ trắng nhỏ' không yên phận về đến nhà, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy Khẩu Lê Lạc buồn rầu không hé răng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, bên cạnh đương nhiên là Hắc Viêm Tước.

"Mẹ Lê, cha Tước." Viên Cồn Cồn vui vẻ chào hỏi.

"Ngoan." Khẩu Lê Lạc kéo ra một chút tươi cười, nhìn rất là cứng nhắc.

"Trở về phòng." Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn, nhàn nhạt phun ra ba chữ.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, hơi không đồng ý chu miệng nói "Vì sao?"

Hắc Viêm Triệt chỉ nhìn cô, im lặng không hé răng.

"Em muốn ở lại với mẹ Lê." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Khẩu Lê Lạc, nhỏ giọng meo meo.

"Lặp lại lần nữa, trở về phòng." Hắc Viêm Triệt vẫn là giọng điệu nhàn nhạt như trước, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác áp bách trong vô hình.

"Em.."

"Còn nghe không hiểu?" Hắc Viêm Triệt nhíu mày, rất rõ ràng là không kiên nhẫn rồi.

Viên Cồn Cồn cắn môi, đi trở về phòng.

Chờ sau khi bóng lưng cô biến mất ở phòng khách, Khẩu Lê Lạc nhăn lông mày xinh đẹp lại, đôi mắt tím xinh đẹp không chớp mắt nhìn Hắc Viêm Triệt, "Triệt nhi, con hơi quá đáng, cho dù Ký Dao làm chuyện không đúng nhưng con có cần phải tàn nhẫn như vậy không."

"Mẹ cảm thấy con tàn nhẫn?" Hắc Viêm Triệt ngồi lên trên ghế sofa, vẻ mặt không cho là đúng.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Vậy chỉ có thể trách mẹ chọn sai chồng, nếu lúc trước mẹ chọn một người dịu dàng thiện lương thì bây giờ sẽ không có con trai như vậy, vấn đề di truyền, con cũng bất lực." Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn Hắc Viêm Tước, kéo khóe miệng lên.

"Hắc Viêm Triệt!" Khẩu Lê Lạc tức giận hô, ngón tay thon dài nắm lại thành quyền.

"Con trai, con đang gây sự?" Hắc Viêm Tước cười lạnh một chút, biểu cảm tà mị lạnh lùng nghiêm nghị làm cho người ta bị ông hấp dẫn.

"Chẳng qua là con muốn để cho cô ta nếm trải một chút những gì cô ta muốn làm với Viên Cồn Cồn mà không thành, rất tàn nhẫn sao? Đó đều là cô ta nghĩ ra chuẩn bị đối phó con dâu đáng yêu của mẹ." Hắc Viêm Triệt bắt chéo hai chân thon dài, lười nhác dựa vào sofa.

Khẩu Lê Lạc ngẩn người, không biết nên nói cái gì.

Hắc Viêm Triệt nhìn bà, cũng không nói gì.

Một lúc sau, hốc mắt Khẩu Lê Lạc đỏ ửng thì thảo nói "Nhưng Cồn Cồn cũng không có bị thương mà, con bé cũng không đạt được mục đích, vì sao con không thể tha cho con bé một lần, còn phải tàn nhẫn như vậy..."

"Mẹ thân mến, mẹ khẳng định con không có buông tha cô ta sao? Con nói rồi không có lần thứ hai, mẹ đã quên?" Giọng nói của Hắc Viêm Triệt lạnh xuống, lẳng lặng nhìn bà.

"Hắc Viêm Triệt, chú ý thái độ của con." Hắc Viêm Tước ôm Khẩu Lê Lạc hốc mắt đỏ ửng lên trên đùi, con người màu xám bạc nhàn nhạt nhìn lướt qua con trai của mình, không giận mà uy.

"Được rồi, xem ra mẹ muốn Viên Cồn Cồn chịu một ít tổn thương, sau đó lại hốc mắt đỏ ửng đi tới trước mặt Mạnh Ký Dao chỉ trích cô ta vì sao tàn nhẫn như vậy." Hắc Viêm Triệt gật gật đầu, vẻ mặt con đã hiểu được.

"Mẹ không có." Khẩu Lê Lạc lớn tiếng phản bác, làm sao bà có thể nỡ lòng để Cồn Cồn chịu tổn thương.

Đúng lúc này, 'Bốp' một tiếng đồ sứ vỡ vụn truyền đến, Hắc Viêm Triệt cau mày đi đến góc tường ngã rẽ cách đó không xa bắt được Viên Cồn Cồn muốn 'chạy tội'.

"Viên Cồn Cồn, những ngày gần đây của em rất thoải mái phải không?"

"Em..Em.." Viên Cồn Cồn nhìn anh, vẻ mặt chột dạ.

"Em không biết ý nghĩa ba chữ trở về phòng này hai hay là muốn thử xem anh có thể dùng roi đánh chết em hay không?"

Viên Cồn Cồn cắn môi dưới, đôi mắt trong suốt trắng đen rõ ràng dè dặt cẩn thận nhìn anh không có trả lời.

Hắc Viêm Triệt quay đầu nhìn nhìn Khấu Lê Lạc ngồi trên sofa lạnh giọng nói "Con phải đi chế tạo đồ sau, cha mẹ tự nhiên." Nói xong cũng không quan tâm phản ứng của bọn họ, dễ dàng ôm con nhóc nào đó đang giả vờ không ngừng xoay người đi về phòng.

Khấu Lê Lạc nhìn bóng lưng bọn họ, lấy tay che khuôn mặt mặt hoàn mỹ làm tỏ trong lòng Hắc Viêm Tước, nhẹ nhàng lầm bầm "Nếu lúc trước em không dẫn Ký Dao đến đây, hôm nay sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

"Trên thế giới không có nhiều nếu lúc trước như vậy, không nên lo sợ không đâu, tất cả đều là con bé gieo gió gặt bão." Hắc Viêm Tước khẽ vuốt tóc bạc của bà, nhàn nhạt nói.

Khấu Lê Lạc thở dài, nhắm mắt lại lắng nghe nhịp tim của ông, yêu một người, thật sự sẽ làm người ta đánh mất bản tính sao? Ký Dao đã từng dịu dàng tươi ngọt như vậy, yêu có thể điên cuồng đến mức này, chữ tình làm người ta tổn thương, đúng là lý lẽ nghìn đời không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 130: Em muốn cục cưng nhỏ!

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

Viên Cồn Cồn bị anh thô lỗ ném ở trên giường lớn, hơi ỳ ạch xoa xoa cái mông đáng thương tội nghiệp nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Hắc Viêm Triệt.

"Nghe được bao nhiêu?" Hắc Viêm Triệt khoanh hai tay trước ngực lạnh lùng nhìn người nào đó trên giường.

"Toàn bộ." Viên Cồn Cồn xê dịch vào trong, nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Không khí hơi im lặng, nhưng người nào đó vẫn không nhịn được mở miệng hỏi "Triệt, chị Ký Dao..."

"Đã chết." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra hai chữ, ngồi lên trên giường.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, không biết nên phản ứng thế nào.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, vươn tay bế cô trên đùi, hung hăng bấm một cái vào cái mông vĩnh viễn cao của cô.

"Đau!" Viên Cồn Cồn khẽ gọi một tiếng bắt lấy tay anh.

"Dám nghe lên còn sợ đau?"

"Nếu không phải là anh không để em nghe, em cũng sẽ không nghe lên."

"Cái gì?" Hắc Viêm Triệt không vui nhíu mày, rất rõ ràng là không hài lòng lời của cô.

"Vốn là vậy mà, không phải là giữa vợ chồng nên thẳng thắn thành thật với nhau, không có bí mật sao? Em làm cái gì đều sẽ nói với anh, nhưng anh làm cái gì cũng không nói với em, như vậy không công bằng." Viên Cồn Cồn nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc.

"Em làm cái gì đều nói với anh? Hôm kia ăn vụng bánh phô mai, có nói anh hả? Ngày hôm qua lên đưa thuốc cho Á Tư, có nói với anh hả? Hôm nay ở nhà họ Long điên cuồng ăn đồ ăn vặt, có nói với anh hả?"

Viên Cồn Cồn có chút chột dạ, ấp úng một lúc lâu mới nhỏ giọng thì thào "Làm sao mà anh biết?"

"Em cho là ai cũng kém thông minh như em sao?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt liếc cô một cái, trong ánh mắt chứa đựng xem thường dày đặc.

Viên Cồn Cồn bĩu môi không vui nhìn anh.

"Trên cái này thế giới không có ai là không có bí mật, thẳng thắn thành thật với nhau chính là lúc em muốn đối phương biết rõ tình hình mới xảy ra, đối với loại người ngu ngốc như em là không cần thiết."

Viên Cồn Cồn tức giận tuột xuống khỏi chân anh, nằm ở trên giường đưa lưng về phía anh.

Hắc Viêm Triệt ôm cô từ sau lưng, bàn tay to tà ác bao trùm tuyết trắng mềm mại được bao bọc trong quần áo.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, mặt đỏ muốn hất tay anh ra tiếc rằng không cách nào làm cho nó di chuyển, cuối cùng đành phải từ bỏ, để mặc cho anh 'xoa tròn bóp dẹp' còn không quên đề ý hỏi ra thắc mắc trong lòng.

"Ừm... Triệt, người hôm đó muốn bắt em là chị Ký Dao sao?"

"Ừ."

"Chị ấy rất chán ghét em sao?"

"Hận thấu xương."

"Nhưng trước đây chị ấy rất tốt với em..."

"Hiệu quả điển kịch."

"Nhưng mà..."

"Tình thân của em không tệ, chúng ta làm chút vận động đi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói xong, bàn tay to vung lên, quần áo của người nào đó liền mở rộng hai bên, da thịt trắng nõn thiếu vài che lấp càng mỏng manh quyến rũ hơn.

"A... Đừng, em còn có chuyện muốn hỏi." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, vươn tay muốn kéo quần áo lại.

Hắc Viêm Triệt giữ chặt tay nhỏ bé của cô "Em hỏi của em, anh làm của anh, chúng ta không ảnh hưởng lẫn nhau, đừng quấy rầy anh."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không thể không thờ dài, mặc cho anh giờ trò với cô.

Chỉ chốc lát sau độ ẩm trong phòng chợt tăng cao, tiếng kêu mềm mại không ngừng từ miệng của người nào đó phun ra, tiếng kêu như vậy đủ để cho xương cốt của người đàn ông yếu mềm, thần kinh tê dại.

Hắc Viêm Triệt hài lòng hôn lên cái trán của cô, nhẹ nhàng xoa xoa, mon trón trên làn da như là lông chim, khiến người ta động lòng.

Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt trong suốt trắng đen rõ ràng, đã có chút mê mang, ngoan ngoãn vươn tay ôm cổ của anh nhỏ giọng hỏi "Triệt, anh thích em không?"

Hắc Viêm Triệt nhú nhú đầu mày, tấn công vào trong cơ thể cô có chút thô lỗ, bắt đầu lật động.

"Ừm... Nhẹ chút... A..." Viên Cồn Cồn hơi kháng cự lấy tay để ở trước ngực của anh, không có thói quen anh bắt chợt xâm lược.

Hắc Viêm Triệt chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt ửng hồng và ánh mắt lơ mơ của cô, cô thật không cảm nhận được sao? Ở trong lòng cô, anh có tình cảm thế nào với cô, đặt cô ở cái vị trí gì, thật sự cô không cảm nhận được một chút nào sao? Có lẽ là, dường như anh không có các nào để cô cảm nhận được anh đối với anh là tình cảm gì, không cách nào cảm nhận cho nên mới lung lay, bởi vì lung lay cho nên mới băn khoăn, hay là....Để cô mang thai một đứa bé đi.

Viên Cồn Cồn tiếp nhận nhiệt tình của anh, trong lòng thoáng qua một tia khổ sở, kết hôn hơn 3 năm, anh vẫn không yêu mến cô sao? Nhưng mà , cô đã yêu rất sâu rất sâu rồi, ý lại từng ngày từng ngày cắm vào xương tủy, nếu anh không cần cô nữa, cô phải làm sao bây giờ?

"Làm đau rồi hả ?" Hắc Viêm Triệt lau nước mắt mà đột nhiên chảy xuống của cô, cố gắng thả nhẹ sức lại, tuy rằng mỗi lần làm xong cô cũng sẽ khóc, nhưng ngay từ đầu liền khóc không phải là thói quen của cô.

"Em muốn cục cưng nhỏ." Viên Cồn Cồn khóc meo meo nói.

"Ừ, muốn thì liền cho em." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng cắn cắn môi của cô, giọng điệu nhẹ nhàng.

"Nhưng em vẫn không có thai được, ba năm, hu hu..."

"Năm nay nhất định sẽ mang thai." Hắc Viêm Triệt hôn lên mắt rồi lại hôn lên nước mắt của cô.

"Thật sao?"

"Ừ."

"Nhưng mà..."

"Câm miệng, còn dài dòng sẽ không cho em sinh." Hắc Viêm Triệt hơi không vui vì cô phân tâm, xấu xa có ý vào sâu vài cái.

"A...Um..." Viên Cồn Cồn cau mày, nhỏ giọng kêu.

Trong thời gian kể tiếp, không có người nói nữa, chỉ có tiếng ừ ừ a a gấp khúc ở trong phòng, giống như một cái loa bị nhiễu, giăng co rất lâu, rất rất lâu.....

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 131: Bà tám!

"Chị Phong, đây là báo cáo hội nghị lúc này." Viên Cồn Cồn cười tủm tỉm đưa túi tài liệu trên tay cho Phong Tình đang đánh máy.

"Cồn Cồn, cảm ơn em." Phong Tình tiếp nhận túi to đặt lên bàn, "A, đúng rồi, chị có sushi rất ngon, đi thôi, đã đến giờ trà chiều, chúng ta cùng ăn."

"Không được, Triệt không thấy em trở về sẽ tức giận." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu cười nói.

"Thật sự không được sao? Chị phải xếp hàng ở đó mới mua được hương vị này đó." Phong Tình lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo từ trong ngăn kéo, thiết kế trong suốt làm cho sushi được bày trí bên trong nhìn rất mê người.

Viên Cồn Cồn nuốt nước miếng một cái, hơi do dự.

"Đi thôi, chỉ pha ly trà xanh ăn mấy miếng sushi mà thôi, sẽ không bao lâu." Phong Tình cầm hộp thân thiết vẫn kéo tay của cô đi đến phòng trà nhân viên.

"Không biết Viên Cồn Cồn kia được vận cửт chó gì, dựa vào tư chất như vậy có thể gả cho tổng giám đốc của chúng ta, thật sự là ùy khuất cho tổng giám đốc chúng ta rồi." Một cô gái đầu nâu tóc quấn lắc lắc đầu, vẻ mặt hèn mọn.

"Đúng vậy, người không xuất sắc cũng không tính mà 3 năm cũng không 'sinh được trứng gà', tôi thấy nhất định là tổng giám đốc không có hứng thú chạm vào cô ta, cưới cô ta chỉ là có nói khổ bất đắc dĩ." Một cô gái trang điểm tí mỉ phụ họa theo.

"Nói không chừng là cô ta bỏ thuốc để gạo nấu thành cơm, tổng giám đốc không thể không chịu trách nhiệm." Cô gái tóc nâu nữ sờ sờ móng vừa làm của mình, cười quỵên rũ.

"Cô gái như vậy, vừa không thông minh lại không xinh đẹp, là đàn ông thì ai sẽ thích, nói không chừng cuối năm là có thể nhìn thấy tin tức bọn họ ly hôn, hơn nữa đàn ông xuất sắc giống tổng giám đốc như vậy, có thân phận có địa vị có quyền lại có thể, sao có thể không có phụ nữ bên ngoài chứ, có lẽ không ly hôn chính là cho cô ta một danh phận, trang trí ở trước cửa nhà họ Hắc mà thôi." Một cô gái khác cắn miếng bánh trên tay cũng gia nhập hàng ngũ nói chuyện người khác của bọn họ.

"Này, mấy bà tám này, rảnh rồi đến không có việc gì liền nói bậy ở sau lưng người khác, không sinh được trứng à, nói vậy thì các người sẽ sinh trứng gà sao, đều là phụ nữ, các người nói như vậy nói có ý gì?" Phong Tình nhăn lông mày xinh đẹp lại lớn tiếng quát.

Mấy người nhân viên nhìn Viên Cồn Cồn ở bên cạnh, cười gượng hai tiếng, ngượng ngùng đứng dậy rồi đi, tuy bọn họ sinh lòng ghen tị, nhưng cũng không muốn mất đi công việc này... Phòng trà nước chỉ còn lại có Phong Tình tức giận và Viên Cồn Cồn cúi đầu không nói gì. Phong Tình đặt sushi lên trên bàn thủy tinh, lấy bộ đồ ăn của mình ra, pha hai ly trà xanh, sờ sờ đầu Viên Cồn Cồn, nhỏ giọng nói "Cồn Cồn đừng khó chịu, con người chính là như thế này, bản thân muốn thứ gì đó mà không chiếm được, bị người khác chiếm được sẽ có chút tâm lý ghen tị, đừng để ở trong lòng."

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, miễn cưỡng kéo ra cười khê "Em không sao, thật ra bọn họ nói cũng không sai, em và Triệt... Đúng là cách xa một trời một vực, đứng ở bên cạnh anh ấy, có đôi khi em cũng sẽ cảm thấy rất không xứng, điểm ấy tự em hiểu được, mà em và Triệt kết hôn cũng giống như là bởi vì anh ấy chịu trách nhiệm, nhưng em không có bỏ thuốc anh ấy, là thật, em không có bày kế để anh ấy cưới em."

"Em không cần giải thích, chị biết, nói ngài ấy bày kế em thì chị liền tin, nói em bày kế ngài ấy, đây thật sự là truyện cười lớn." Phong Tình an ủi vỗ vỗ bờ vai của cô, cười mở hộp sushi ra.

Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười.

"Đây, ăn đi, đừng nghĩ lung tung, tổng giám đốc đã chọn em vậy thì chứng minh ở trong lòng ngài ấy em là người xứng đôi với ngài ấy, đừng tự xem thường mình, em còn tốt hơn nhiều so với em tưởng tượng." Phong Tình tao nhã kẹp lên một sushi tôm chiên để vào trong khay của cô, giọng nói dịu dàng

Viên Cồn Cồn cầm lấy sushi bắt đầu ăn.

"Chị Phong, chị nói... Có phải sẽ có một ngày Triệt không cần em nữa không?"

Phong Tĩnh ngẩn người, lập tức kéo ra cười nhạt "Cồn Cồn, tình cảm có thể là vĩnh hằng cũng có thể là một cái chớp mắt, chúng ta vĩnh viễn cũng không đoán được lòng người, đừng nói tổng giám đốc, cho dù là một người bình thường tốt bao nhiêu, dịu dàng bao nhiêu, thành thật bao nhiêu, chỉ cần người đó thay lòng, tất cả những thề non hẹn biển đều là mây khói, mà lòng người, chính là thứ dễ dàng thay đổi nhất trên thế giới này, cho nên em phải nhớ kỹ, làm người thì không thể quá cố chấp, nếu thật sự đến lúc nên buông thì nên buông, đừng để bản thân bị thương."

Viên Cồn Cồn nhăn mày lại, về mặt cái hiểu cái không "Ý chị Phong là... Một ngày nào đó, Triệt sẽ thay lòng bỏ em, lúc đó em nên ngoan ngoãn nghe lời sao?"

"Không phải, đứa bé ngốc, ý của chị là tương lai không phải chúng ta có thể đoán trước, em chỉ cần yên tâm cố gắng hưởng thụ mỗi một phút mỗi một giây với ngài ấy, mặc kệ sau này như thế nào, cũng nên thuận theo tự nhiên đừng lo lắng quá nhiều, cũng đừng làm cho mình chịu nhiều áp lực, hiểu không?" Phong Tĩnh gấp một miếng cá hồi chấm chút tào nhĩ đưa vào trong miệng.

"Có cách gì có thể làm cho anh vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ em không?" Viên Cồn Cồn chống tay nâng hàm dưới nhỏ giọng hỏi.

"Nếu thật sự có cách này, thì sao trên thế giới lại có nhiều vụ án tự sát vì tình như vậy chứ? Có thể cầm tay đi cả đời là một may mắn đáng quý, không phải mỗi người đều có thể có loại may mắn này, nhưng em rất có khả năng có được may mắn như vậy, cho nên không cần lo lắng." Phong Tĩnh cười nhạo một ngụm trà xanh.

"Vì sao?" Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn cô ta.

"Bởi vì ông trời yêu thích đứa trẻ ngốc." Phong Tĩnh nghiêm túc trả lời.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức bĩu môi, đáp án này cũng không làm cho người ta vui vẻ chút nào.

Ăn sushi xong, Viên Cồn Cồn sốt ruột xông lên tầng cao nhất của Hắc Viêm, xong rồi, thoáng cái đã qua nửa tiếng, mở ra cửa văn phòng Hắc Viêm Triệt ra, nhìn nhìn bốn phía, không có người? Đi ra ngoài sao? Người nào đó nhẹ nhàng thờ ra ngồi trở lại vị trí của mình, liếc mắt nhìn đến hai cái hộp lớn hình vuông xinh đẹp ở trên bàn Hắc Viêm Triệt, đây là quà tặng sao? Viên Cồn Cồn tò mò đi tới, nhìn nhìn cái hộp đóng gói rất tinh xảo, trong lòng thoáng qua tia nghi ngờ, đây là của phụ nữ tặng sao... Miếng thẻ bên cạnh viết thân gửi Hắc tiên sinh, trong hộp là cái gì chứ...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 132: Nơi thu thập tin tức?

Ngay lúc tay nhỏ bé trắng nõn của người nào đó phủ lên trên nắp hộp, một tiếng nghiêm khắc làm cho cô sợ tới mức rút tay lại.

"Không được chạm vào!"

Hắc Viêm Triệt cau mày đi tới, đôi mắt tím không vui nhìn Viên Cồn Cồn bị dọa.

"Triệt..." Viên Cồn Cồn ngẩn người, hơi ủy khuất, tuy tính tình anh không tốt nhưng rất ít khi không cho cô chạm vào đồ của anh, trong hộp này là thứ gì? Có thể làm cho người lạnh lùng như anh khản trương như vậy.

Hắc Viêm Triệt chồng hai cái hộp lại với nhau nhìn miếng thẻ bên cạnh, lạnh giọng đến "Em không biết chữ? Xem không hiểu ý của hai chữ thân gửi sao?"

"Em..."

"Cha mẹ em không dạy em không thể tùy tiện mở quà tặng của người khác sao?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô, ánh mắt sắc bén làm cho người ta không khỏi lùi bước.

Viên Cồn Cồn lui về sau một bước, hốc mắt đỏ lên, người khác... Kết hôn ba năm, ở trong lòng anh, cô vẫn chỉ là người khác mà thôi.

"Vừa mới đi đâu hả?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Chị Phong mời em ăn sushi." Viên Cồn Cồn cúi đầu nhỏ giọng thì thào.

"Đem tập tài liệu này đưa đến phòng tài vụ." Hắc Viêm Triệt lấy một chồng tài liệu từ trên bàn đưa tới trước mặt cô.

"Dạ." Viên Cồn Cồn nhận lấy tài liệu xoay người đi ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng cô đơn của cô, mấp máy môi mỏng không nói gì.

Á Tư và Nhã Tư đứng ở một bên không hiểu liếc nhau một cái, cũng không nói gì.

Đợi đến khi bóng dáng Viên Cồn Cồn đi xa, Hắc Viêm Triệt mở nắp hộp ra, hai cái đầu người máu chảy đầm đìa lẳng lẳng nằm ở bên trong, miệng bị khâu lại, máu thịt lẫn lộn vào nhau, làm cho người ta không chịu nổi chính là con mắt chia ra đặt ở bên cạnh đầu người, cực kỳ tàn nhẫn.

Hắc Viêm Triệt nhìn nắp hộp, mặt trên viết một đoạn nói, "Hắc tiên sinh, ở trong này là 12 vạn phần xin lỗi tôi gửi đến ngài, tin tưởng tôi, tôi chưa bao giờ muốn chống lại ngài, xin ngài tha thứ cho người của tôi sợ ý mạng phiền phức cho ngài."

"Đây... Đây là hai tên bắt cóc Cồn Cồn sao?" Á Tư mở to mắt hơi không thoải mái, nhỏ giọng hỏi Nhã Tư bên cạnh.

"Chắc vậy." Nhã Tư hờ hững trả lời.

Á Tư không nhận được lác đầu, Daniel cũng rất hung ác. Nhìn Hắc Viêm Triệt khẽ nói: "Chủ nhân, vừa rồi ngài đối với Cồn Cồn như vậy là vì đã người thấy được mùi máu tươi phải không?"

Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt quét mắt nhìn anh ta một cái "đi thả con trai của Daniel ra, đưa cái hộp này cho cậu ta kêu cậu ta trả lại cho cha mình."

"Dạ." Á Tư và Nhã Tư cùng khom lưng xoay người, một người cầm một cái hộp đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh nữ.

Viên Cồn Cồn ngồi ở trên bồn cầu lặng lẽ rót nước mắt, tuy không có sự cho phép của anh mà chạm vào đồ của anh là không đúng, nhưng bọn họ là vợ chồng không phải sao? Cái gì mà quan trọng như vậy ngay cả nhìn cũng không thể nhìn, hay là anh muốn tự do, muốn có một chút bí mật riêng, nhưng từ trước đến giờ anh chưa từng cho cô có không gian bí mật riêng mà. Tất cả mọi chuyện của cô đều là anh quyết định, với anh mà nói, nắm trong tay tất cả đã là thói quen, cô cũng thuận theo nghe lời, nhưng vì sao... cô chỉ muốn nhìn một chút trong hộp đó là cái gì anh cũng phải hung hăng trách mắng cô như vậy, chẳng lẽ thật sự giống bọn họ nói... cô chính là người giữ cửa trong nhà, anh cưới cô là có nỗi khổ?

"Ai, nghe nói hôm nay có người tặng hai cái hộp xinh đẹp đến văn phòng tổng giám đốc, như vậy chắc là phụ nữ tặng." Giọng nữ A vang lên.

"Hơn nữa vừa nãy tôi còn thấy Viên Cồn Cồn khóc đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc đấy, nhất định có chuyện." Giọng nữ B tiếp lời.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, cười khổ một cái, cho dù là lúc nào thì nhà vệ sinh nữ cũng là nơi thu thập tình báo tốt nhất, mới nhất, tình hình ở đây như vậy, cô không chỉ một lần nghe được cô là đồng phần trâu vồ si làm sao may mắn trở thành nơi dừng chân của đóa hoa tươi Hắc Viêm Triệt.

"Tôi cũng đã nói trên thế giới này không tồn tại truyện cổ tích, không phải là công chúa thì làm sao có thể nắm tay hoàng tử chứ?" Giọng nữ C gia nhập.

"Viên Cồn Cồn cũng coi như là công chúa rồi, tuy Viên thị không thể so với Hắc Viêm, nhưng cũng là một trong 20 công ty giàu mạnh trên toàn thế giới." Giọng nữ A nói.

"Được rồi, vậy sửa một chút, không phải là công chúa xinh đẹp thì làm sao có thể nắm tay hoàng tử tuần tú chứ?" Giọng nữ C nghĩ nghĩ, kiên trì ý nghĩ của mình.

"Các người không biết chán sao? Từ lúc bọn họ kết hôn tới nay mỗi ngày đều phải nói lên vài câu mới thoải mái, trên thế giới này nhiều phụ nữ như vậy, thật sự có được hạnh phúc chỉ vài người, đó đều là số mệnh, có lòng tốt sẽ có kết quả tốt, tôi thấy Viên Cồn Cồn đơn thuần thiện lương như vậy, nhất định sẽ được hạnh phúc, các người liên tục khẫu đức đi, chỉ dù Viên Cồn Cồn không có gả cho tổng giám đốc, các người cũng không có hi vọng." Giọng nữ D mở miệng, nói ra sự thật.

"Này, cô đây là có ý gì?"

"Làm sao mà cô biết tôi không có hi vọng?"

"Ý của cô là nói chúng tôi lắm lời? cô thuộc bộ phận nào mà kiêu ngạo như vậy?"

Lúc mọi người ở đây tranh cãi không nghỉ, một tiếng nhạc ngắt tranh chấp của bọn họ, Viên Cồn Cồn ngẩn người, lấy di động ở trong túi đang vang không ngừng ra nhấn phím call.

"Em đưa tài liệu đưa đến Nam Cực sao?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói từ tính của Hắc Viêm Triệt, mang theo nồng đậm không vui.

"thật xin lỗi, em lập tức quay lại." Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi nhỏ giọng thì thào

Hắc Viêm Triệt nghe giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, nhủu mày không nói cái gì nữa, cúp điện thoại.

Mãi đến khi tiếng tút tút cúp điện thoại truyền đến Viên Cồn Cồn mới để điện thoại vào túi lại, từ trên bồn cầu đứng lên vỗ vỗ cái mông, vuốt ve nếp nhăn trên váy, mở cửa đi ra, liếc thấy mấy cô gái xinh đẹp đứng ở bồn rửa tay, về mặt nói xấu người khác bị người ta bắt gặp, lau nước mắt lễ phép cười

cười với các cô, đi đến bồn rửa tay rửa tay và mặt, dùng khăn giấy lau khô rồi đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô không biết gặp người khác nói xấu mình thì nên biểu hiện gì, nhưng mà... Nàng không muốn tranh cãi cũng không muốn so đo, bởi vì càng so đo lại càng phát hiện... thật ra bọn họ nói đều là sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 133: Mâu thuẫn nội bộ!

"Thật xin lỗi, ta... Em vừa mới ở nhà vệ sinh." Viên Cồn Cồn đứng cách Hắc Viêm Triệt không xa, nhỏ giọng thì thào.

"Tối đây." Lần đầu tiên Hắc Viêm Triệt không có phát giận, chỉ vươn tay thon dài ra với cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, chậm rãi đi tới gần anh, đưa tay của mình cho anh, vẫn ngoan ngoãn trước sau như một.

Hắc Viêm Triệt nắm tay bé cô lên trên chân, nhìn nhìn đôi mắt và cái mũi ửng đỏ của cô, nhàn nhạt hỏi "Đã khóc?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, không nói gì.

"Anh nói không đúng? Em cảm thấy ủy khuất?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm hơi bất mãn với sự im lặng của cô.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu "Anh nói đều đúng là em không tốt, thật xin lỗi, sau này cũng sẽ không như vậy nữa."

"đã như vậy sao còn trốn đi khóc? Em cảm thấy anh là người không nói lý lẽ?" Hắc Viêm Triệt nhìn mắt cô, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, tiếp tục im lặng.

"nói chuyện!" Hắc Viêm Triệt hơi không kiên nhẫn tăng thêm giọng điệu.

"Em... Ở trong lòng anh chính là người khác sao?" Viên Cồn Cồn thở sâu, ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của anh, giọng nói nhẹ nhàng mang theo run run làm người ta thương tiếc.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, lập tức không vui mím chặt môi mỏng, lạnh lùng nhìn cô.

Viên Cồn Cồn cúi đầu, hơi hối hận vì mình đã hỏi vấn đề này.

"Ha ha, không sai, 3 năm qua đầu óc không thông minh hơn nhưng đã học được 'bắt lấy trọng điểm' rồi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt trào phúng, từng chữ đều lạnh như băng.

Viên Cồn Cồn không yên tuốt xuống từ trên chân anh, nhỏ giọng ngập ngừng "Em đi sắp xếp lịch trình lại."

Hắc Viêm Triệt không ngăn cản cô, tay nắm chặt thành quyền, hừ lạnh một tiếng tập trung chú ý vào trên máy tính, không nhìn cô nữa.

Viên Cồn Cồn yên lặng xoay người đi đến chỗ ngồi của mình.

Từ hôm nay về sau, mọi người rơi vào hoàn cảnh vô cùng tối tăm, mỗi ngày đều hốt hoảng cùng đợi tổng giám đốc đại nhân bắn pháo, mà tổng giám đốc phu nhân chỉ ngoan ngoãn ngồi ở một bên, cái gì cũng không nói, nhưng ai nấy đều thấy được bọn họ... có mâu thuẫn nội bộ rồi... Ngay dưới tình huống 'ác liệt' như vậy, có người còn ngại không đủ loạn đưa tới cho Viên Cồn Cồn một gói hàng và một tấm thẻ tràn ngập tình yêu, vì thế... Tổng giám đốc đại nhân phát điên rồi...

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

"Viên! Cồn! Cồn!, buông! tay!" Hắc Viêm Triệt gằn từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Viên Cồn Cồn gói hàng nhỏ lắc lắc đầu "Đây là của em"

"Buông tay hay không?" Hắc Viêm Triệt nhủ mảy, con người màu tím nhạt dần dần biến thành màu tím đậm.

"Anh... không phải anh đã nói không được sự cho phép của chủ nhân của vật đó thì không được phép chạm vào vật đó sao?" Viên Cồn Cồn cắn chặt răng, cố lấy dũng khí nhỏ giọng nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, tức giận đến răng cũng ngứa rồi. "Thế nào? Em liền thích chứng cứ trên hoa gheo bướm của em như vậy?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người lập tức không vui nói "Vậy còn anh? không phải anh cũng rất quý trọng chứng cứ hái hoa ngắt cỏ bên ngoài của anh sao,

cũng không phải một cái mà là hai cái đấy.”

Hắc Viêm Triệt nghiêng rằng không nói hai lời liền gạt bỏ gói hàng trên tay cô, ném cô ngã nhào xuống giường, há mồm liền cắn lên mặt trắng non mềm của cô, để lại dấu răng hung tợn trên mặt cô.

“A...” Viên Cồn Cồn đau kêu ra tiếng, không ngừng giãy giụa.

“Dám tranh luận, thiếu dạy dỗ em.” Hắc Viêm Triệt vừa để lại dấu răng trên mặt, trên môi, trên gáy của cô, vừa dùng sức véo cái mông co dãn của cô, trút hết lửa giận của mình.

“A... Đau quá... Đừng... Anh không phân rõ phải trái... Hu hu... Đau...” Viên Cồn Cồn vươn tay đẩy anh ra lại bị anh bắt lấy hai tay cố định ở trên đỉnh đầu, nhích nhích cũng chẳng được, chỉ có thể mặc cho anh khi dễ.

Hắc Viêm Triệt hung hăng cắn nơi mềm mại đầy đặn cách một lớp áo của cô, khiến cho cô run rẩy.

“Hu hu... Anh khi dễ em...” Viên Cồn Cồn khóc thì thầm nói, giống như một động vật nhỏ bị người ta khi dễ, đáng thương tội nghiệp.

“Liên khi dễ em, như thế nào!” Hắc Viêm Triệt bá đạo nói, nhìn bộ dáng của cô thì tức giận dần dần bị đánh tan, con ngươi tím đậm cũng dần dần khôi phục thành tím nhạt.

“Hu hu...” Viên Cồn Cồn ủy khuất khóc, thế nào... cô có thể như thế nào? cô chỉ có thể mặc cho anh khi dễ như vậy.

Hắc Viêm Triệt cúi người phủ lên môi của cô, phát huy bản năng cơ bản nhất của đàn ông - - tính trùng lên não.

“Ưm... không cần...” Viên Cồn Cồn hất mặt kháng cự, che giấu quật cường từ trong thân thể.

“Dám không cần!” Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, bóp chặt cằm của cô không để cô từ chối.

Viên Cồn Cồn thờ gấp lớn tiếng khóc rống, rất giống bị kẻ bắt cóc xâm phạm.

Hắc Viêm Triệt mắng nhỏ một tiếng buông cô ra, mắt đi hứng thú.

“Viên Cồn Cồn! Rốt cuộc là em muốn gì?”

Viên Cồn Cồn được tự do liền xê dịch về sau vài bước, ngồi xôm ở trên giường “Em không muốn làm.”

“Anh đã nhìn ra, nói lý do?” Hắc Viêm Triệt khoanh hai tay ở trước ngực, tức giận nhìn cô, con bé ú chết tiệt, anh cũng không so đo cô ‘bất kính’, cô còn dám cướp đoạt quyền lợi người chồng của anh.

“không muốn làm với anh, nếu anh muốn làm thì đi tìm người tặng quà thân mật cho anh đi.” Viên Cồn Cồn lấy hơi hô lớn, rốt cuộc cũng trút ra hết nghi ngờ và ủy khuất trong nhiều ngày như vậy.

“Cái gì?” Hắc Viêm Triệt híp híp mắt, hơi nghi ngờ những gì mình nghe được.

“Em... Em...” Viên Cồn Cồn nhìn đôi mắt của anh đột nhiên biến màu và nét mặt nguy hiểm này, không khỏi xê dịch mông về sau.

“Lặp lại lần nữa.” Hắc Viêm Triệt kéo lấy tay cô, giọng điệu rất là bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 134: Hắc Viêm Minh VS Tô Anh Lạc

Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, không nói gì.

"Nói!" Hắc Viêm Triệt hét lớn một tiếng, tăng thêm sức ở trên tay.

"Em...Anh... Có đói bụng không?" Viên Cồn Cồn giật nảy mình, nói năng lung tung.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng "Đói! Đói đến mức anh muốn cắn chết em!"

Viên Cồn Cồn khăn trương che kín mặt mình, phòng bị nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt kéo tay cô ra để cô ở dưới người mình bắt đầu giờ trò lần nữa, làm bộ vừa này không có nghe thấy lời nói của cô, cố gắng áp chế lửa giận của mình.

Lúc này Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn để mặc anh vỗ về chơi đùa nơi riêng tư thẹn thùng nhất của mình, để mặc anh xâm chiếm lý trí đáng thương của cô, chỉ là ở trong lòng vẫn rất bức tức, cái loại cảm giác muốn nói lại không dám nói này làm cô rất khổ sở, cái loại cảm giác muốn bắt lại không bắt được này càng làm cho cô lo lắng, trong đầu lại hiện lên từng lời đồn đãi ở công ty, nước mắt tàn sát bờ bãi trên mặt cô, ngoại trừ khóc, cô không biết còn có cách gì có thể trút hết ảm ức trong lòng.

Hắc Viêm Triệt cau mày đứng lên từ trên người cô, không vui nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, đây là lần đầu tiên lúc thân mật mà khóc thành như vậy, hơi không kiên nhẫn lớn tiếng nói "Rốt cuộc là em nháo cái gì?!"

Viên Cồn Cồn xoay người đưa lưng về phía anh, vùi mặt vào trong gối không ngừng nức nở.

Hắc Viêm Triệt hít một hơi thật sâu, đập cửa mà đi.

'Àn! một tiếng vang lên, Viên Cồn Cồn ôm chặt gối đầu khóc đến càng đau lòng hơn, cô không muốn làm cho anh tức giận, cô cũng không muốn nháo với anh, nhưng mà... Cô thật sự rất để ý những lời này, rất để ý hai cái hộp anh không cho cô chạm vào, rất để ý có phải anh đã có cô gái khác ở bên ngoài hay không, rất để ý rốt cuộc là anh có yêu cô hay không... Chính là rất rất để ý đến anh.

Sáng sớm hôm sau, Viên Cồn Cồn mơ mơ màng màng tỉnh lại, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Hắc Viêm Triệt, anh không ở đây... Có chút suy sụp vươn tay sờ sờ vị trí bên cạnh, cảm xúc lạnh như băng làm cô càng lo lắng hơn, anh vừa mới đi hay là cả một đêm chưa về? Chẳng lẽ ngày hôm qua anh thật sự đi tìm cô gái khác sao? Chỉ thấy cô lắc đầu, đứng dậy rửa mặt chải đầu.

Phòng khách

"Này, chúng ta không mời tự đến như vậy có không được không?" Nói chuyện là cô gái có mái tóc dài quấn đỏ như lửa, lóa mắt, chỉ thấy cô ta nhìn lông mày xinh xắn lại không đồng ý nhìn người đàn ông không phân rõ phải trái ở trước mắt.

"Anh không phải gọi là này, mời gọi anh là ông xã hoặc là Minh." Người đàn ông tao nhã ngồi ở trên ghế sofa, gương mặt hoàn mỹ lại y chang không khác gì Hắc Viêm Triệt, ngoại trừ cặp mắt màu xám bạc, chỉ thấy anh ta nhẹ nhàng kéo tay cô gái, cô gái liền ngã xuống trong lòng anh ta, mang theo vẻ mặt không tình nguyện.

"Đừng mà, anh là đại biến thái." Cô gái bấu môi, vẻ mặt không phục.

"Cô gái nhỏ em lại bắt kính với anh, người chồng anh đây cần phải tức giận." Người đàn ông nhếch miệng lộ ra một chút mỉm cười điên đảo chứng sinh.

Cô gái khẽ cắn môi dưới, thức thời không nói chuyện nữa, người đàn ông này vui buồn thất thường, cô ta luôn không biết tiêu chuẩn tức giận của anh ta là thế nào.

"Ngaoan, gọi anh một tiếng ông xã đi." Người đàn ông nâng cằm cô gái lên, nhẹ nhàng khiêu khích ma sát.

Cô gái trợn trừng mắt, không muốn để ý tới người đàn ông không thể hiểu này.

"Chắc chắn, thật sự là thô lỗ, nhưng mà anh thích." Người đàn ông cười khẽ hôn lên môi cô ta, nhìn đông tác như dịu dàng nhưng thực ra ham muốn chiếm hữu rất cao, bất cứ lúc nào, anh ta đều thích nắm hết tất cả ở trong tay, nhất là đối với cô gái này, anh ta muốn nắm cô thật chặt vào trong tay, đặt vào ngực.

"Ừm. Hắc... Viêm Minh... Không..." Cô gái bị anh hôn bất ngờ hơi giật mình, vặn vẹo kháng cự.

Hắc Viêm Minh kìm chặt cái ót của cô gái, nuốt hết toàn bộ kháng cự của cô ta vào trong miệng, dịu dàng lại bá đạo xâm chiếm môi miệng của cô ta, cho đến khi toàn bộ ý nghĩ của cô ta bị anh ta giữ lấy.

Viên Cồn Cồn không dám tin xem cảnh tượng trước mắt, đứng ngây tại chỗ, loại đau đớn này tới quá nhanh quá mạnh, trong lúc cô hoàn toàn không có chuẩn bị liền thổi quết qua toàn thân cô, đây là cảm giác gì chứ... Cô cứ ngỡ ngác nhìn bọn họ tán tỉnh nhìn bọn họ hôn môi, mình như một người ngoài cuộc, chỉ có thể lẳng lặng quan sát...

"Cồn Cồn, con đã thức?" Vừa mới sửa sang lại phòng khách, quản gia Bạch từ trên lầu đi xuống, cười nhẹ nói.

Viên Cồn Cồn ngăn người, xoay người nhìn bà "Vú Bạch..."

Quản gia Bạch bị khuôn mặt đầy nước mắt của cô làm cho giật mình, hơi không hiểu hỏi "Sao vậy bảo bối? Vì sao khóc?"

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, đột nhiên bỏ chạy.

"Cồn Cồn, con đi đâu?" Quản gia Bạch ở sau lưng cô kêu to, lại không có được câu trả lời của cô, hơi nghi ngờ đi vào phòng khách, thấy Tô Anh Lạc đỏ bừng cả mặt, không có sức dựa vào trong lòng tiểu thiếu gia thờ phỉ phò, mà Hắc Viêm Minh là vẻ mặt thoải mái, không khó làm cho người ta đoán ra bọn họ vừa làm cái gì ở đây. Xem ra tiểu Cồn Cồn hiểu lắm rồi.

"Minh thiếu gia, phòng khách đã chuẩn bị xong, hai người muốn trở về phòng nghỉ ngơi trước hay nhấp nháp một ít trà chiều, ở đây có đầu bếp làm bánh ngọt do thiếu gia bỏ ra một số tiền lớn mời từ Pháp về."

Hắc Viêm Minh nhẹ nhàng vỗ về tóc dài màu đỏ của Tô Anh Lạc, biểu cảm lười nhác rất mỉa mai hoặc "Triệt mời đầu bếp bánh ngọt? Nếu tôi nhớ không lầm thì anh ấy không ăn đồ ngọt."

"Đúng là ngài không nhớ lắm, nhưng mà bởi vì Cồn Cồn thích ăn, cho nên thiếu gia đặc biệt mời về làm bánh ngọt buổi chiều cho cô bé." Quân gia Bạch cười khẽ giải thích.

"À? Là như thế này sao, vậy người vừa chạy ra lúc này là bảo bối tâm can của anh trai biến thái sao?" Hắc Viêm Minh thường thức tóc của Tô Anh Lạc nhún nhát hỏi.

"Không biết ai biến thái..." Hơi thở vừa mới bình thường, Tô Anh Lạc nhỏ giọng nói thảm.

"Anh Anh, em cảm thấy ông xã cực kỳ biến thái sao?" Hắc Viêm Minh tai nhọn nghe được oán giận của cô ta, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn vợ yêu của mình.

"Anh cảm thấy anh không biến thái sao?" Tô Anh Lạc hỏi lại.

"Thật ra anh cũng không biết là mình biến thái, nhưng mà em cũng đã nói như vậy, anh đây không làm chút chuyện biến thái với em thì chẳng phải là rất có lỗi với kỳ vọng thầm thiết của em sao." Hắc Viêm Minh ôm cô ta đứng dậy đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 135: Đi Hà Lan kết hôn?

"Minh thiếu gia? Phòng khách ở trong này." Quân gia Bạch nhìn phương hướng anh ta đi, tốt bụng nhắc nhở.

"Bọn tôi đi về, bị bảo bối tâm can của Triệt hiểu lầm còn ở đây không đi, chờ bị anh ấy đuổi giết sao? Hơn nữa... Phải làm chút chuyện biến thái thì nên trở về nhà làm sẽ yên tâm hơn, em nói phải không Anh Anh?" Hắc Viêm Minh lộ ra một chút mỉm cười tà ác cố ý nói.Điên.

"Em không về! !!" Tô Anh Lạc lớn tiếng hô, đôi mắt đẹp cầu cứu nhìn quân gia Bạch.

"Không nghe lời, xem ra là em chưa hiểu được quy luật xuất giá tòng phu." Hắc Viêm Minh vừa đi vừa miễn cưỡng nói.

"Anh là khủng long lớn là quái vật heo đất lớn, buông em ra." Tô Anh Lạc giãy dụa không yên.

"Hừ, đừng ồn, loại 'riêng tư' ngọt ngào này chờ chúng ta về nhà đóng cửa phòng lại rồi nói, anh có thể cho em nói đến khản tiếng cũng không sao." Hắc Viêm Minh cung vượn ngôn trở thon dài nhẹ nhàng chạm chạm vào môi cô ta, sau đó 'vù' một cái biến mất ở khỏi trước mắt quân gia Bạch.

Quân gia Bạch nhìn bọn họ biến mất, bất đắc dĩ lắc đầu, Minh thiếu gia vẫn có hứng thú xấu xa như thế. Cồn Cồn sẽ đi đâu? Chắc là về nhà mẹ đẻ rồi, cũng tốt, để thiếu gia gấp quỳnh lên mau đi dỗ con bé về, giải thích hiểu lầm xong nhất định sẽ không nháo nữa, bà đã chịu đủ không khí khản trương kỳ lạ này rồi.

Viên Cồn Cồn ngậy người đi giữa dòng người đông nghịt, trong đầu hỗn loạn thành một đống, giọng nói khinh thường và hình ảnh lúc này không ngừng phát lại ở trước mắt cô, không thể phủ nhận, người đàn ông có khuôn mặt hoàn mỹ giống như anh nên phối với cô gái xinh đẹp tao nhã khéo léo, bọn họ nhìn xứng đôi như vậy, trai tài gái sắc, ngay cả hình ảnh bọn họ hôn môi cũng đặc biệt xinh đẹp như vậy, đẹp tựa như một bức tranh vẽ tỉ mỉ, đẹp đến cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô như là một người dư thừa... Cô nên đi đâu? Đúng lúc này, một tiếng nhạc vang lên, theo bản năng Viên Cồn Cồn cầm điện thoại ra nhấn phím call.

"Alo, Cồn Cồn sao?" Giọng nói dễ nghe của Long Tịch Bảo truyền đến từ trong điện thoại.

"Bảo Bảo... Hu hu" Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức khóc kêu tên của cô.

"Sao vậy? Bạn khóc? Bạn đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì?" Viên Cồn Cồn khóc nức nở làm cho Long Tịch Bảo cau mày.

"Triệt... Triệt, anh ấy..." Viên Cồn Cồn nghẹn ngào nói không thành một câu hoàn chỉnh.

"Đừng khóc đừng khóc, bạn đang ở đâu? Mình đến đón bạn được không?" Long Tịch Bảo hơi sốt ruột nói.

"Không... Không cần, hu hu... Tự mình đi đến." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nhìn nhìn hoàn cảnh bốn phía và ánh mắt nhìn chăm chăm của người đi đường.

"Được, bạn đừng khóc, bạn mau tới, mình chờ bạn, đừng khóc nữa." Long Tịch Bảo an ủi.

"Ừm...Bây giờ mình tới." Viên Cồn Cồn bắt một chiếc taxi ngồi xuống.

"Được, mình chờ bạn, đừng khóc nữa." Long Tịch Bảo nhẹ giọng an ủi.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi cúp điện thoại, ngượng ngùng nhìn người lái xe đang nhìn mình, nhỏ giọng nói địa chỉ nhà họ Long.

Lái xe tốt bụng đưa cô mấy tờ khăn giấy, lập tức chạy đến mục đích.

Nửa tiếng sau, Long Tịch Bảo thanh toán tiền xe cho Viên Cồn Cồn 'không một xu dính túi', dẫn cô đi vào phòng khách.

"Đừng khóc Cồn Cồn, mắt cũng sưng lên." Long Tịch Bảo cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau nước mắt 'không dứt' cho người nào đó, nhìn không cô còn có thể khóc nữa hơn cả cô ấy.

"Bảo Bảo, hu hu...Mình có thể ở đây hay không?" Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa nói, cô không muốn trở về, cô muốn ly hôn.

"Có thể có thể, bạn muốn ở bao lâu liền ở bấy lâu, đừng khóc nữa." Long Tịch Bảo dịu dàng dỗ dành, đừng khóc nữa, khóc đến tim cô ấy cũng đau, có thể tưởng tượng một cô bé tròn trĩnh đáng yêu ở trước mặt mình khóc đến khó thở? Rất lo lắng đấy...

"Bạn không thể nói cho Triệt biết, mình không muốn bị anh ấy tìm được, mình muốn ly hôn." Viên Cồn Cồn rừ mắt xuống bị thương nói.

"Ly hôn? ! Vì sao?" Long Tịch Bảo kêu to lên.

"Anh ấy...Anh ấy... Hu hu..." Viên Cồn Cồn vừa nghĩ đến lý do ly hôn thì nước mắt lại bắt đầu tàn sát bờ môi.

"Được rồi, đừng khóc, từ từ nói." Long Tịch Bảo cầm lấy ly nước ở trên bàn đưa đến bên miệng cô, Viên Cồn Cồn nhận lấy ly thủy tinh, ừng ực ừng ực đã uống vài ngụm, hòa hoãn giọng nói, nghẹn ngào nói.

"Anh ấy ngoại tình, còn ở phòng khách lớn trong nhà ôm một cô gái xinh đẹp...Hôn môi."

"Cái gì? Làm sao có thể?" Long Tịch Bảo ngăn người, vẻ mặt không tin, từ nhỏ Hắc ác ma đã rất cổ quái, người khác chạm vào người sẽ không tự chủ mà đánh bay người ta, đây là động tác tính phản xạ, ngay cả song bào thai và cha mẹ anh chạm vào cũng phải rất cẩn thận, nghe song bào thai nói Cồn Cồn là người duy nhất có thể tùy tiện chạm vào anh mà không bị đánh bay, làm sao anh có thể ôm cô gái khác còn có thể hôn môi nữa? ! Hơn nữa... Tình cảm anh đối với Cồn Cồn là rất đáng sợ, làm sao có thể ngoại tình chứ?

"Có cái gì không thể, anh ấy vừa đẹp trai vừa có tiền, mình vừa tròn vừa xấu, đương nhiên anh ấy sẽ chọn người tốt, nhưng mình thích anh ấy như vậy, sao anh ấy có thể như vậy? Hu hu...Mình mặc kệ, cái gì mình cũng không cần, đẹp trai thì có gì đặc biệt hơn người? Mình muốn ly hôn! Ly hôn! Sau khi ly hôn mình sẽ tìm người khác gả đi, sau đó sinh cục cưng, cũng không cần để ý đến anh ấy nữa... Hu hu." Viên Cồn Cồn kích động vừa khóc vừa nháo.

"Ai nói bạn xấu, bạn đáng yêu như vậy, mình thích bạn muốn chết, đừng tự nói xấu mình." Long Tịch Bảo chân thành nói.

"Hu hu...Bảo Bảo, cũng là bạn tốt nhất, mình gả cho bạn có được không." Viên Cồn Cồn nghe vậy nhìn Long Tịch Bảo.

Long Tịch Bảo ôm cô, vỗ nhẹ sống lưng của cô, buồn cười nói "Được được được, hôm nào chúng ta phải đi Hà Lan đăng ký, sau đó tìm thời gian để làm hôn lễ."

"Hay là thôi đi, mình sợ anh Hiên và anh Bác sẽ lộ ra mình." Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 136: Nữ vương Long Tịch Bảo!

"Sẽ không, mình sẽ bảo vệ bạn." Long Tịch Bảo đắc ý nói, trước kia cô ấy không dám nói nhưng bây giờ cô ấy chính là nữ vương.

"Vậy mình liền ở đây, mọi người không thể nói chớ ở của mình cho anh ấy biết." Viên Cồn Cồn nức nở nói

"Không thành vấn đề, yên tâm đi, mình đứng về phía bạn." Long Tịch Bảo cười khê sò sò đầu cô, thật đáng yêu mà, giống như con chó nhỏ bị người ta khi dễ, thật sự là rất đáng yêu, Hắc ác ma à Hắc ác ma, thật sự là anh gặp được vận cứt chó, cưới một người vợ đáng yêu như vậy.

Viên Cồn Cồn khóc thút thít đến cái mũi nhỏ hồng hồng, vươn móng vuốt nhỏ tròn tròn xoa xoa nước mắt, meo meo nói "Bảo Bảo, mình đói bụng..."

Suýt chút thì Long Tịch Bảo té xỉu, cô nhóc tròn tròn vừa mới đau lòng khóc chết đi sống lại, bây giờ lại mở to mắt to sáng ngời rũ rượi nước mắt đáng thương tội nghiệp nói cô đói bụng? Thật sự trong sáng ngày ngộ mà.

"Đi thôi, mình gọi di Lý nấu cho bạn ăn, đừng khóc mà."

"Ừ." Viên Cồn Cồn cười ngọt ngào gật gật đầu, vui vẻ đi theo phía sau Long Tịch Bảo, dường như người vô cùng đau lòng lúc này không hề có quan hệ gì với cô, vô cùng vui vẻ đi ăn đồ ngon...

Song bào thai về nhà, thấy chính là hai cô gái nhỏ 'bảo bối' như nhau, riu rít nói không ngừng, toàn bộ nội dung thảo luận đều là cái 'xấu' về bọn họ và bạn tốt của bọn họ.

"Mình nói bạn nghe, anh Bác không nói lý lẽ, vừa bá đạo vừa hung dữ, anh Hiền bình thường là bộ dáng lịch sự nho nhã, thật ra là người hai mặt, bạn xem, suýt chút nữa thì anh ấy bóp chết mình." Long Tịch Bảo nói đến nước miếng bắn tung tóe, kể lể khuyết điểm của song bào thai, cuối cùng còn kéo cồ áo xuống, trên càn cổ cô ấy là dấu tay và vết bầm tím

Viên Cồn Cồn ngạc nhiên trừng lớn đôi mắt đáng yêu, phát ra tiếng hô "Bọn họ rất quá đáng, sao lại tàn nhẫn như vậy."

"Đúng vậy đúng vậy, bạn xem, bạn hạnh phúc hơn mình rất nhiều đấy." Long Tịch Bảo ủy khuất gật gật đầu.

"Nào có, bạn có biết vì sao mông của mình vênh như vậy không? Đều là bị anh ấy đánh, thật ra là sung chứ không phải vênh, bạn cũng không biết anh ấy đánh người có bao nhiêu tàn nhẫn đâu, cao bạc hà tiêu sung cũng mua một rương, bạn không biết anh ấy có bao nhiêu bạo lực, còn có, . anh ấy tức giận liền không ngừng muốn yêu, không tra tấn mình đến choáng váng tuyệt đối không bỏ qua, bạn xem, đây là chứng cứ." Viên Cồn Cồn là về mặt mình là cô gái bị ngược đãi, cũng kéo cồ áo của mình xuống, lộ ra một mảng lớn toàn dấu hôn...

Ồ... (Biểu đạt đồng tình) Hắc ác ma này là tên tinh trùng lên não, sẽ không phải là chính mình muốn yêu nên gây phiền phức cho Cồn Cồn chứ? Rất tà ác đấy!

Song bào thai đầu đầu nhìn về mặt cùng cảnh ngộ của hai cô gái, không biết nói cái gì cho phải, sao Triệt có thể thả bảo bối tâm can của anh đến đây vậy?

"Bảo Bảo, bọn anh đã về." Long tịch hiền mở miệng nói.

"Ồ, sao sớm vậy?" Rốt cuộc Long Tịch Bảo cũng phát hiện hai người giữ cửa.

"Em đối với bọn anh đúng là có ý kiến không nhỏ." Long Tịch Bác cười lạnh nói.

"Em chính là có ý kiến, như thế nào? Chính mình không tốt còn không cho người ta nói, đàn ông các anh không có một người nào tốt." Long Tịch Bảo meo meo nói, dám dùng giọng điệu này nói với cô ấy, không rõ tình huống, cũng không nhìn xem bây giờ ai là lão đại!.

Viên Cồn Cồn tròn to mắt tròn, về mặt sùng bái nhìn Long Tịch Bảo khí phách oai phong hùng dũng, Bảo Bảo thật là lợi hại.

"Em!" Long Tịch Bác oán hận trừng mắt nhìn cô ấy, có khí mà không thể phát ra.

Long Tịch Hiền thờ dài, vỗ vỗ bờ vai của anh ta, đi qua đưa bánh ngọt và kem lạnh trong tay cho Long Tịch Bảo, nhẹ nhàng nói "Được rồi, mau ăn đi, bọn anh mua hai phần, vừa đúng em và Cồn Cồn một người một phần."

Long Tịch Bảo thấy ăn vội vàng sáng mắt, chụt một tiếng hôn một cái lên mặt Long Tịch Hiền, sau đó kích động lôi kéo Viên Cồn Cồn ngồi dậy ăn.

Long Tịch Bác nói với chính mình đừng nóng giận, đừng nóng giận, tình hình này một ngày nào đó sẽ qua đi! Sau đó đi qua bế cô ấy lên trên đùi, lau kem lạnh dính ngoài miệng cho cô ấy. Nhìn nhìn mặt của Viên Cồn Cồn hồng hồng, nhân nhát hỏi "Sao hôm nay Triệt có thể để một mình em ra ngoài?"

Viên Cồn Cồn cau cái mũi nhỏ, về mặt khó chịu nói "Anh ấy bận thân thiết với người đẹp, không đếm xỉa tới em, hơn nữa là em rời nhà trốn đi, không cần phải báo cho anh ấy biết?"

"Thân thiết với người đẹp?" Long Tịch Bác ngạc nhiên nói

"Rời nhà trốn đi? !" Long Tịch Hiền hơi ngạc nhiên.

"Dạ." Viên Cồn Cồn ủy khuất gật gật đầu.

"Cồn Cồn muốn ở nhà chúng ta, buổi tối cùng ngủ với em, không cho các anh mật báo với anh Triệt, nếu không..." Long Tịch Bảo vừa ăn kem vừa nheo mắt đẹp uy hiếp song bào thai.

"Bảo Bảo, Cồn Cồn ở đây không phải là không được, nhưng nên báo với Triệt một tiếng, bằng không cậu ấy sẽ gấp đến điên." Long Tịch Hiền không đồng ý nói.

"Đúng vậy, một ngày cậu ấy không có thấy vợ mình thì sẽ nổi điên!" Long Tịch Bác lên tiếng ủng hộ.

"Mới là lạ, bây giờ trong ngực anh ấy là người đẹp sẽ không nhớ tới em." Viên Cồn Cồn nhớ đi nhớ lại lại muốn rơi nước mắt.

"Em mặc kệ! Chính là không cho nói với anh ấy! Nếu các anh nói cho anh ấy biết em sẽ không để ý các anh!" Long Tịch Bảo vội vàng lấy một miếng bánh ngọt nhét vào miệng Viên Cồn Cồn, không cho cô có cơ hội khóc, sau đó quay đầu lại nhìn song bào thai, ánh mắt này chính là, . các anh dám để cho bạn ấy khóc xem, em nhào chết các anh!

Song bào thai liếc nhau không biết nên nói cái gì, đây là vợ người ta, là tâm can của người ta, bọn họ làm như vậy không tốt lắm đâu, hơn nữa bọn họ cũng là vì tốt cho Cồn Cồn, dựa theo tính cách của Triệt, nếu bị chính anh tìm được thì cô sẽ thảm hại hơn...

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, nhai nuốt bánh ngọt Long Tịch Bảo đút cho cô.

"Cồn Cồn ngoan, không khóc, chúng ta không để ý đến đám đàn ông xấu xa đó, chúng ta trở về phòng." Long Tịch Bảo nhảy xuống khỏi đùi Long Tịch Bác nắm tay Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp trở về phòng, bỏ lại hai 'người đàn ông xấu xa' buồn bực nhìn bóng lưng các cô, phiền phức rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 137: Em muốn ly hôn với anh.

Buổi tối 8 giờ, Hắc Viêm Triệt mệt mỏi từ công ty về nhà, thật sự là đủ, rõ ràng là cô cố tình gây sự vì sao anh còn phải lo lắng có phải cô còn trốn ở trong phòng khóc hay không, có phải giận dữ không ăn cái gì hay không... Thật sự là anh không có thuốc nào cứu được rồi.

Quần gia Bạch thấy bóng dáng Hắc Viêm Triệt lập tức cung kính khom người "Thiếu gia, hôm nay Minh thiếu gia dẫn theo phu nhân ngài ấy đến thăm ngài."

Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm "Người đâu?"

"Đã đi rồi."

Hắc Viêm Triệt nhíu mày có dự cảm không tốt. .

"Còn nữa... Chính là Cồn Cồn có thể đã nhìn thấy bọn họ thân thiết ở phòng khách, khóc chạy đi, tôi nghĩ có lẽ là con bé đã hiểu lầm, tôi đã phái người đi tìm khắp nơi rồi." Quần gia Bạch máy móc nói, cẩn thận quan sát nét mặt thay đổi của người nào đó.

"Tìm được chưa?" Hắc Viêm Triệt cuộn tay thành nắm đấm, nhàn nhạt hỏi.

"Còn chưa, tôi nghĩ có phải con bé đã về nhà mẹ đẻ rồi không, nhưng tôi lại không dám quấy rầy Viên lão gia, sợ bọn họ lo lắng."

"Cô gái ngu ngốc kia chạy đi lúc nào?" Hắc Viêm Triệt đè nén nóng nảy sắp bùng nổ, lạnh giọng hỏi.

"Khoảng hơn 10 giờ sáng." Quần gia Bạch nghĩ nghĩ, trả lời.

"Đáng chết..." Hắc Viêm Triệt mắng một tiếng, đập cửa mà đi.

Quần gia Bạch nhìn bóng lưng của anh lộ ra một chút cười gian, biết lo lắng sao, còn xem ngài mỗi ngày có bày ra mặt thối nửa không.

Bên trong xe, một tay Hắc Viêm Triệt cầm tay lái một tay cầm điện thoại gọi số Viên Tịnh Lưu, sau vài tiếng chuông, truyền đến tiếng nói lạnh lạnh đặc biệt của Viên Tịnh Lưu..

"Alo?"

"Cha vợ, con gái 'đáng yêu' của cha có ở chỗ cha không?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng hỏi.

"Không có, thế nào? Con bé lại làm cái gì?"

"Không có gì, chỉ là không thấy nữa." Hắc Viêm Triệt nhìn đường phố ngoài cửa sổ xe, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"À, rồi nhà trốn đi phải không? Nhớ được tìm được thì dạy dỗ tốt một chút." Viên Tịnh Lưu nhẹ nhàng nói, không có một chút đáng vẻ khắt trương.

"Yên tâm, nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt, cha vợ ngủ ngon." Hắc Viêm Triệt cúp điện thoại, bắt đầu hơi nôn nóng. Vòng vo vài vòng trên đường phố vắng, bấm dây số của Long Tịch Bác.

"Bác, com nắm nhà mình không thấy nữa, có chạy đến nhà các cậu không?"

"Ách... Nên nói như thế nào đây..." Trong điện thoại truyền đến tiếng áp úng của Long Tịch Bác.

"Được rồi, đã hiểu, bây giờ mình tới." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng thờ ra, tiếp theo là con tức giận ập tới, con bé ú đáng chết can đảm, xem anh làm sao để trừng phạt em

"Cái kia... Tâm can cậu nói cậu ngoại tình hả?" Long Tịch Bác hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

"Cậu nói có thể không? Là Minh, còn có vợ của nó Tô Anh Lạc." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"Minh? Không phải cậu ấy ở Las Vegas sao? Trờ về khi nào?"

"Hôm nay vừa đến, đáng chết." Hắc Viêm triệt táo bạo nói, gây chuyện rồi bỏ chạy, quả nhiên giống như lúc còn nhỏ.

Long Tịch Bác cười khẽ một tiếng, rốt cục hiểu rõ ngoại tình trong miệng Viên Cồn Cồn là xảy ra chuyện gì.

"Minh cúp, coi chừng ngôi sao tai họa đó giúp mình, mình lập tức tới ngay." Hắc Viêm Triệt oán hận nói.

"Ừ, đừng tàn nhẫn quá."

"Cậu yên tâm, mình tuyệt đối sẽ không quá! tàn! nhẫn!" Giọng nói dịu dàng của Hắc Viêm Triệt truyền đến từ trong điện thoại, làm Long Tịch Bác không khỏi run một cái đã cúp điện thoại, đã bắt đầu đồng tình với người được gửi gắm nào đó.

Buổi tối 9 giờ, Long Tịch Bảo đang cùng 'đồng minh' chia xẻ đồ sưu tầm của mình...

"Cồn Cồn, bạn xem, đều là hình trai đẹp."

"Đúng đấy, rất đẹp trai" Ánh mắt Viên Cồn Cồn sáng như tuyết nhìn truyện tranh trong tay Long Tịch Bảo.

"Nam sinh tóc ngắn là công, nam sinh tóc dài là thụ, không tệ." Long Tịch Bảo vừa lòng gật đầu.

"Công? Thụ?" Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn Long Tịch Bảo.

"Giống như bạn và Hắc ác ma yêu yêu vậy, anh ấy là công, bạn là thụ, anh ấy có thể tùy tiện khi dễ bạn, nhưng bạn lại không dám phản kháng." Long Tịch Bảo kiên nhẫn dạy.

Viên Cồn Cồn mơ hồ, cái hiểu cái không gật gù đầu.

"Không hiểu cũng không sao, xem nhiều một chút sẽ biết, đây đều là đồ mình sưu tầm, bạn từ từ xem, xem xong chúng ta có thể thảo luận rồi." Long Tịch Bảo hưng phấn nói, tuyệt quá, mẹ Vũ không ở đây cũng không có người để cô ấy chia xẻ, bây giờ tốt lắm, nhất được 'đồng minh' đáng yêu như thế, thật sự là quá sung sướng.

Viên Cồn Cồn một quyển tiểu thuyết và một quyển truyện tranh, hết sức chuyên chú bắt đầu 'nghiên cứu'.

Đột nhiên, cửa 'rầm' một tiếng mở ra, hai cô gái nhỏ sợ tới mức ôm nhau khấn trương nhìn người tới.

Hắc Viêm Triệt phẫn nộ nhìn cô gái nhỏ trên giường, người nào đó sợ tới mức vội vàng tránh ở sau lưng Long Tịch Bảo, không dám lộ mặt.

Long Tịch Bảo nhìn thấy người tới là Hắc Viêm Triệt, mắt đẹp lập tức hung tợn 'bắn' đến song bào thai ở sau lưng Hắc Viêm Triệt, ý tứ rất rõ ràng, các anh rất tốt, em cũng không cần để ý các anh nữa.

Song bào thai 'rất vô tội' lắc đầu, tỏ vẻ bọn họ không có bán đứng cô ấy.

"Viên Cồn Cồn, em lăn ra cho anh! Ra! đây!" Hắc Viêm Triệt lớn tiếng quát.

Con nhóc nào đó bị kêu đến tên run lẩy bẩy, trong lòng có chuẩn bị, bây giờ là Triệt nóng này, cũng tốt, so với Triệt lạnh lùng thì tốt hơn, nghĩ đến anh ôm một cô gái khác, liền can đảm nhỏ giọng nói

"Em...Em không ra, em...Em muốn ly hôn với anh."

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, híp híp mắt lạnh giọng hỏi "Em muốn cùng anh cái gì? Lặp lại lần nữa?"

"Ly...Ly....Ly hôn...với anh...." Người nào đó nhỏ giọng lại lặp lại một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 138: Em nói lý được không?

Song bào thai không khỏi đổ mồ hôi lạnh vì cô, đây không phải là muốn chết sao.

"Lớn tiếng một chút! Lặp lại lần nữa." Hắc Viêm Triệt rống lớn.

Viên Cồn Cồn sợ tới mức nước mắt tuôn loạn, trong lòng vừa sợ hãi vừa ủy khuất, nhưng lại không dám nói tiếp nữa.

"Em khóc cái gì, tới đây!" Lại là một tiếng rống từ miệng Hắc Viêm Triệt phun ra.

"Hu hu...Bảo Bảo." Con nhóc nào đó sợ hãi nắm lấy quần áo Long Tịch Bảo, meo meo gọi.

"Đừng sợ, Cồn Cồn!" Long Tịch Bảo nhẹ giọng an ủi.

"Long Tịch Bảo!" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng hét tên người nào đó, trong đó chứa đầy hàm ý uy hiếp.

"Cái kia... Ngoại tình là anh không đúng, anh còn hung dữ như vậy, đây là không đúng... Trước kia cô giáo ở nhà trẻ không dạy anh sao? Làm việc sai phải dừng cảm thừa nhận sai lầm, nếu không..." Đầu tiên là Long Tịch Bảo lớn tiếng, nhưng sau đó dưới ánh mắt sắc bén của Hắc Viêm Triệt thì chậm rãi nhỏ giọng, cuối cùng dần dần mất tiếng...

Long Tịch Bảo nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, chỉ thấy con người màu tím nhạt của anh đã bắt đầu đậm lên, biết đây là điềm báo anh bùng nổ, vội vàng chạy đến bên cạnh Long Tịch Bảo ôm lấy cô ấy rời xa 'chiến trường', không để cô ấy nói lung tung nữa.

Long Tịch Bảo sợ hãi trốn vào trong lòng Long Tịch Bảo, không thể không thừa nhận, bộ dáng Hắc ác ma tức giận lên thật sự rất đáng sợ, mắt đỏ máu cũng không nói, đáng sợ nhất chính là 'sát khí' phát ra từ người anh...Dòng máu của anh đủ để giết người trong vô hình, anh là sinh vật vừa tàn bạo vừa nguy hiểm.

Thiếu Long Tịch Bảo 'che chở', Viên Cồn Cồn càng là sợ hãi lùi về sau, anh sắp tức giận...

"Viên Cồn Cồn, anh cho em một cơ hội nữa, tới đây." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói, mắt tím chớp mắt nhìn chăm chăm vào cô nhóc tròn quả cầu nhỏ ở trên giường, cô lại dám nói với anh hai chữ ly hôn, cô lại dám...

Quả cầu nhỏ trên giường bị dọa đến nước mắt tuôn rơi, trong lòng cực kỳ ủy khuất, rõ ràng là anh phản bội cô, anh còn hùng hồn như vậy, bá đạo như vậy, đừng tưởng rằng chỉ có anh cáu kỉnh, em cũng có!

"Em...Em không qua... Em không muốn trở về với anh, anh đi tìm... Đi tìm cô gái kia đi, em...Em muốn ly hôn, em phải về nhà tìm cha mẹ, hu hu..."

Nghe vậy, kiên nhẫn của Hắc Viêm Triệt vốn là không còn sót bao nhiêu đã tuyên bố dùng hết, lúc đầu anh còn muốn giải thích là cô hiểu lầm, bây giờ anh không muốn, để cô hiểu lầm cũng tốt, ở chung lâu như vậy cô lại không hiểu anh chút nào, còn dễ dàng nói muốn ly hôn, xem anh làm thế nào để trừng phạt cô, lạnh lùng đi qua, bắt lấy thân thể đang gầy dựa không ngừng của cô, ngón tay thon dài nắm cầm của cô, để cô không thể không ngẩng mặt nhìn anh.

"Viên Cồn Cồn, em nghĩ em là ai? Thứ cho anh nhắc nhở em, em là sủng vật cha em cho anh, là nữ giúp việc của riêng anh, là thư ký riêng của anh, em có tư cách nói ly hôn với anh? Cho dù hôm nay anh ôm một cô gái làm tình ở trước mặt em, em cũng phải ngoan ngoãn trở về phòng chờ anh, làm anh tức giận, anh có biết sẽ có kết cục gì không, còn cần anh nhắc nhở em sao?"

Viên Cồn Cồn ngây ngẩn nhìn anh, còn chưa có đáp lời, Long Tịch Bảo liền không nhịn được thét lên "Anh Triệt, anh quá đáng quá rồi, sao anh có thể nói như vậy, Cồn Cồn là vợ của anh, chính anh ngoại tình mà không nhận sai thì thôi, còn nói như vậy!"

Hắc Viêm Triệt buông cầm Viên Cồn Cồn ra, bế cô vào trong ngực, quay đầu lạnh lùng nhìn Long Tịch Bảo căm phẫn "Cô ấy là người của tôi, tôi muốn đối với cô ấy như thế nào là tự do của tôi, tôi còn chưa tính sổ với cô, cô lại chủ động tìm tới cửa rồi."

Long Tịch Bảo trừng lớn mắt đẹp mê người, nói không ra lời, cô ấy rất khẳng định anh yêu Cồn Cồn rất sâu đậm, cô ấy cũng không tin anh sẽ làm chuyện có lỗi với Cồn Cồn, nhưng vì sao anh phải nói lời nói làm người ta tổn thương như vậy...

Viên Cồn Cồn đau lòng ủy khuất rơi nước mắt, phát ra tiếng hu hu nỉ non, làm cho người ta nghe qua rất không đành lòng.

Hắc Viêm Triệt nhú nhú đầu mày, nhìn quả cầu nhỏ đáng thương tội nghiệp trong lòng, lạnh giọng nói "Không cho khóc, em khóc thêm nữa xem."

Viên Cồn Cồn mím môi, không dám khóc thành tiếng nữa, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, mắt to tròn ai oán nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, ôm lấy cô liền chuẩn bị đi ra ngoài, Viên Cồn Cồn vừa nghĩ đến kết cục sau khi về nhà, vội vàng khóc nức nở thét lên "Bảo Bảo... Hu hu...Bảo Bảo cứu mình."

Long Tịch Bảo nghe vậy, không an phận giầy dựa trong lòng Long Tịch Hiền, muốn đi 'mở rộng chính nghĩa', tiếc rằng Long Tịch Hiền ôm cô ấy rất chặt, cô ấy làm sao cũng không thoát được.

"Ai cũng không cứu em được, Viên Cồn Cồn em chết chắc rồi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, cứ như vậy mà ôm Viên Cồn Cồn giầy dựa không ngừng đi khỏi tầm mắt Long Tịch Bảo.

"Anh buông em ra, buông em ra!" Long Tịch Bảo sốt ruột tức giận thét lên.

"Bảo Bảo, đừng đi, đây là chuyện nhà Triệt." Long Tịch Hiền dịu dàng nói.

"Anh ấy sẽ khi dễ Cồn Cồn." Long Tịch Bảo quát.

"Cậu ấy 'khi dễ' cô ấy, cũng bởi vì cậu ấy yêu cô ấy, Cồn Cồn sẽ không có gì, Triệt sẽ không thật sự làm gì cô ấy đâu." Long Tịch Hiền ôm cô ấy ngồi ở trên giường, an ủi.

"Đàn ông thói các người chỉ dùng danh nghĩa 'yêu' này để làm chuyện tổn thương đến chúng tôi, các anh tổn thương em là vì yêu, bây giờ anh ta tổn thương Cồn Cồn lại là vì yêu, đi yêu của các người đi, yêu yêu yêu cái rắm!" Long Tịch Bảo kích động tránh ra khỏi ôm ấp của Long Tịch Hiền, vừa nói vừa phát tiết vỗ giường lớn, tức giận đến không nhẹ.

"Long Tịch Bảo, tốt nhất là em nên có chừng mực cho anh, còn không dứt phải không?" Long Tịch Bác nhíu nhíu đầu mày không vui nói.

"Em liên không có chừng mực, liên không dứt đấy, như thế nào!" Long Tịch Bảo nâng cằm xinh đẹp lên, khiêu khích nhìn anh ta.

"Em nói lý được không, Cồn Cồn là bảo bối của Triệt, chúng ta có thể làm sao? Cho dù thế nào cũng không thể không để cậu ấy đưa cô ấy đi?" Long Tịch Bác hít một hơi thật sâu 'kiên nhẫn' muốn cô thông suốt.

"Các anh là hai người tiếp tay kẻ xấu, vẽ đường cho hươu chạy, các anh cưỡng ép đưa con dê con Cồn Cồn đáng yêu vào trong tay con báo Hắc Viêm Triệt đáng chết, em chán ghét các anh, chán ghét các anh, chán ghét đàn ông các anh ích kỷ lại tự lợi, chán ghét các anh bá đạo lại nóng nảy, chán ghét chán ghét các anh." Long Tịch Bảo vừa nói vừa hung hăng vỗ lên giường lớn, hận không thể đánh giường tan tác.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 139: Dạy yêu?

"Anh lười nói với em!" Long Tịch Bác mắng nhỏ một tiếng, xoay người đi ra ngoài, thật sự là đủ rồi, còn ở lại thì nhất định là anh ta không khống chế mình được mà đi tới đánh cô ấy một trận, chưa thấy qua cô gái nào uốn éo như vậy!

"Em mới lười với chuyện với anh đấy! Lãng phí nước miếng quý giá của em!" Long Tịch Bảo hô to với theo bóng lưng tức giận đùng đùng của Long Tịch Bác.

"Được rồi Bảo Bảo, em muốn tức giận đến khi nào?" Long Tịch Hiền vươn tay ôm Long Tịch Bảo ngồi trên giường qua, bắt đặc dĩ nói.

Long Tịch Bảo đẩy anh ta ra, nằm dựa lưng về phía anh ta, rầu rĩ nói "Đến chết mới thôi, anh cũng đi ra ngoài đi."

Long Tịch Hiền nhìn bóng lưng quật cường của cô ấy, thở dài, đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài. Hắc Viêm Triệt à Hắc Viêm Triệt, lần này bị cậu hại chết rồi...

Nghe thấy tiếng đóng cửa Long Tịch Bảo hơi hơi quay đầu nhìn cánh cửa, một lúc sau vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong gối, thật ra cô ấy biết không liên quan bọn họ, Hắc ác ma muốn dẫn Cồn Cồn đi, ai cũng không có quyền ngăn cản, nhưng cô lại tức giận. Câu kia của Hắc ác ma (Cô ấy là người của tôi, tôi muốn đối với cô ấy như thế nào là tự do của tôi) thật làm cô ấy nhớ tới câu nói của Long Tịch Bác (cô ấy là người của tôi, tôi muốn giết chết cô ấy cũng là chuyện của tôi) vì sao đàn ông luôn muốn phụ nữ là vật sở hữu của họ, xem các cô thành cái gì chứ, muốn hung dữ liền hung dữ, muốn ngược liền ngược, rất quá đáng! cô ấy nhất định phải thay đổi loại tình huống này! Nhất định!

Viên Cồn Cồn khóc dọc đường đến khi về đến nhà họ Hắc, xe mới vừa ngừng yên ở nhà xe, Hắc Viêm Triệt im lặng không hề rằng dọc theo đường đi liền thô lỗ kéo cô xuống xe, ôm cô đi vào cửa lớn.

"Anh buông em ra...." Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa nhỏ giọng kháng nghị, nhưng không được Hắc Viêm Triệt đáp lại.

Quản gia Bạch thấy hình ảnh này nhíu nhíu đầu mày, sao lại không giống với bà tưởng tượng?

"Thiếu gia....Đây là như thế nào?"

"không có việc gì." Hắc Viêm Triệt bỏ lại hai chữ đơn giản, không cho quần gia Bạch có cơ hội 'cầu xin', liền ôm theo Viên Cồn Cồn khóc thảm trở về phòng bọn họ.

Quần gia Bạch nhìn bóng lưng bọn họ thở dài, Cồn Cồn đáng thương sẽ bị "khi dễ" rồi...

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

Hắc Viêm Triệt tùy tay ném quả cầu nhỏ trên tay xuống giường, Viên Cồn Cồn đau kêu một tiếng sau đó lập tức khăn trương vờn hai tay ôm ngực, nước mắt rùng rùng nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt lẳng lẳng nhìn lại cô, nhìn không ra tiếp theo anh sẽ làm gì.

"Em...Em...Anh đừng khi dễ em, nếu không em nói cho cha nghe." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng khóc meo meo.

Hắc Viêm Triệt lấy điện thoại từ trong túi áo lưu loát ném tới bên chân cô "Cho em một cơ hội."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, không phục cầm điện thoại gọi số của Viên Tịnh Lư, sau đó không lâu thì điện thoại được kết nối.

"Alo? Cha? Hu hu.... Triệt khi dễ con, anh ấy muốn đánh con, cha mau tới cứu con. Hu hu...."

"Hả? Vì sao cậu ấy muốn đánh con?" Viên Tịnh Lư nhẹ nhàng hỏi.

"không biết.... Hu hu...." Viên Cồn Cồn khóc lác lác đầu.

"Vậy chờ con biết thì tới tìm cha, cha ra mặt làm chủ cho con, đã trễ rồi, ngủ đi." Viên Tịnh Lư nhàn nhạt nói xong ấn phím kết thúc.

"Alo? Alo? Cha?" Viên Cồn Cồn lớn tiếng kêu, chưa từ bỏ ý định muốn bấm lại dây số, nhận được là giọng nói người sử dụng đã tắt máy, lại ấn số điện thoại nhà là máy bận....

"Sao hả? Còn muốn gọi điện thoại cho mẹ Lê và cha Tước của em một chút không?" Hắc Viêm Triệt lạnh nhạt hỏi.

Viên Cồn Cồn khóc lớn tiếng lên, cảm thấy mình chỉ có một thân một mình.

"Em đã không có cứu binh, vậy thời gian tiếp theo là của anh." Hắc Viêm Triệt vừa nói vừa tao nhã cởi quần áo, chậm rãi tới gần cô.

"Hu hu....Anh muốn làm gì? Hu hu.... Em không muốn!" Viên Cồn Cồn lùi về sau, đến khi lưng dựa vào đầu giường, không đường thối lui.

"không muốn? Ở trong nhà này có ai có thể nói không muốn với anh?" Hắc Viêm Triệt đè cô ở dưới người, ngữ khí nhẹ nhàng lại mang theo hơi thở vương giả cao quý, chân thật đáng tin.

"Hu hu..." Viên Cồn Cồn không cách nào phản bác lời nói của anh, chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng nức nở.

"Anh đối với em quá tốt rồi phải không? Nuôi lá gan của em lớn lên, dám nói hai chữ ly hôn với anh hả?" Ngón tay thon dài của Hắc Viêm Triệt chậm rãi vẽ nhẹ chỗ trái tim ở ngực của cô, sức lực như có như không, vốn là cách khiêu khích tình dục, nhưng mà lại làm cho lòng to của Viên Cồn Cồn đều dụng đứng, một câu nói cũng không dám nói, ngay cả tiếng thút thút cũng quên, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh.

"Tiểu com nắm, em nói xem có phải anh đối với em quá tốt rồi không? Cho nên em quên kết cục làm anh tức giận là cái gì?" Hắc Viêm Triệt cúi người mặt mờ khê cần lỗ tai xinh xắn mượt mà của cô, khiến cho cô run rẩy cũng làm tê bảo toàn thân cô càng nhạy cảm hơn.

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn gò má hoàn mỹ của anh, chỉ thấy môi mỏng khêu gợi của anh khi đóng khi mở rất mê người, nhưng đáy mắt anh là phần nộ lạnh như băng làm cho cô sợ hãi phát run.

"Sao không nói chuyện? không phải vừa nãy em có thể nói sao? nói đi, em muốn ly hôn với anh phải không?" Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng cô bị dọa đến ngây ngốc tiếp tục dùng cái loại giọng mềm nhẹ nói chuyện.

Viên Cồn Cồn lác lác đầu, nước mắt bắt đầu tích tụ.

"Sao lại khóc? thật đáng thương." Hắc Viêm Triệt nghiêng đầu hôn nước mắt của cô, giống một người đàn ông dịu dàng chu đáo. Chỉ là tay của anh lại thô bạo xé rách quần áo và quần lót của con cừu nhỏ.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn giật giật không dám phản kháng, chỉ có thể phát ra tiếng ưm rất nhỏ.

"thật ngoan, xem ra em đã hiểu rõ rồi." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cô, không có cho cô có cơ hội chuẩn bị, động người một cái chiếm giữ cô.

"A...." Viên Cồn Cồn cau mày khóc ra.

"Đừng khóc, mới vừa bắt đầu mà thôi." Hắc Viêm Triệt hôn hôn môi của cô, lộ ra một chút tươi cười gần như tàn khốc.

Q.2 - Chương 140: Mình phải dẫn bạn chạy trốn!

"Hu hu... không... không muốn..."

Trong phòng ngủ chính của nhà họ Hắc truyền ra tiếng thở gấp mập mờ và tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu, Viên Cồn Cồn nức nở cầu xin tha thứ, nhiều ngày như vậy, anh không buông tha cô một ngày nào, mỗi lần đều làm cô đến mê man mới thôi, sau khi mê man anh sẽ ôm cô vào phòng tắm rửa cho cô, chờ cô tỉnh lại, anh sẽ đút cô ăn cơm, sau đó lại 'làm' không ngừng nghỉ... Rất quá đáng, là chính anh ngoại tình còn nói lời nói tôn thương người khác, bây giờ còn như vậy, rất quá đáng...

Mất tím lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt gắt gao nhìn chăm chăm cô gái nhỏ dưới người, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hơi hơi nắc nhẽ, tiếng nói vốn ngọt ngào cộng thêm khóc nức nở, làm cho giọng nói của cô càng khiến cho người ta phạm tội hơn. Đúng, là anh đang trừng phạt cô, anh giận cô nói đi là đi làm cho anh lo lắng, giận cô lại dễ dàng nói ra miệng từ ly hôn như vậy, giận cô ở cùng với anh lâu như vậy còn chưa hiểu rõ anh. Anh chỉ có cô, cũng chỉ muốn cô, nhưng cô thì sao?

"Hu hu...Đừng như vậy, hu hu... Triệt..."

Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp hô nhỏ, nhưng người đàn ông trên người lại ngoảnh mặt làm ngo, chỉ phát huy 'thú tính' nguyên thủy nhất của anh. Anh vốn không phải người bình thường, 'dòng máu đặc biệt' làm anh ở bất cứ mặt nào cũng khác hẳn với người thường, anh còn 'làm' như vậy cô sẽ chết, khi nào thì Triệt nóng nảy xuất hiện chứ....Triệt lạnh lùng thật là khủng khiếp.

"Tốt nhất là em nên câm miệng, đừng y y nha nha nữa, vậy chỉ làm cho kết cục của em càng thâm." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nhắc nhở.

"Hu hu... Em sai rồi, em thật sự sai rồi, lần sau em không dám nữa, hu hu..."

Viên Cồn Cồn lặp lại câu nói nói nhiều nhất trong mấy ngày nay, cô thật sự không dám nữa.

"Chậm, anh đã cho em cơ hội, em đã quên sao?" Hắc Viêm Triệt tiếp tục va chạm vào chỗ mềm mại riêng tư, lửa nóng trong thân thể và giọng nói lạnh như băng hình thành đối lập rõ ràng.

Viên Cồn Cồn vừa ủy khuất vừa rên khổ sở, hu hu... Vì sao Triệt nóng nảy còn chưa xuất hiện, tuy anh thích rống người nhưng là anh không có nhẫn tâm như Triệt lạnh lùng.

Hắc Viêm Triệt liếc mắt cô gái nhỏ dưới người mình đã sắp chịu không nổi, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn trắng nõn, nhẹ nhàng mút vào, vẫn tiến hành "việc vận động"...

không biết qua bao lâu, Hắc Viêm Triệt kìm chặt móng tròn vênh cao của Viên Cồn Cồn, không để ý cô "cầu xin" dùng sức làm vài cái "tấn công" cuối cùng, sau đó mặc cho mầm móng cao quý của mình chảy vào trong cơ thể cô gái.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn hừ nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, lại một lần nữa ngênh đón cao trào mà bản thân cô cũng không nhớ là lần thứ mấy.

Hắc Viêm Triệt rời khỏi cơ thể cô, nhìn cô nhóc dưới người mơ màng tiến vào mê man, cúi người nhàn nhạt nói ở bên tai cô "Nhớ kỹ! Đừng để anh nghe hai từ ly hôn từ trong miệng em nói ra nữa, nếu không....chắc là em biết kết cục gì rồi."

Viên Cồn Cồn ủy khuất rơi nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

"nói chuyện." Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

"sẽ không, không dám nữa rồi." Viên Cồn Cồn yếu ớt nói.

Hắc Viêm Triệt hôn lên nước mắt cô, đắp chăn cho cô xong thì đứng dậy đi vào phòng tắm, để lại một quả cầu nhỏ mệt mỏi ngủ không nhúc nhích.

10 giờ sáng.

"Tiểu com nầm, thức dậy." Hắc Viêm Triệt mặc áo ngủ màu đen, vỗ nhẹ Viên Cồn Cồn đang ngủ say, nhẹ giọng kêu.

"Đừng, đừng mà, hu hu..." Viên Cồn Cồn lo lắng nức nở, hình như mơ thấy chuyện đáng sợ.

Hắc Viêm Triệt nghe thấy cô thì thầm, hơi hơi cau cái trán hoàn mỹ, trong lòng không khỏi xẹt qua một tia đau lòng, có phải là anh hơi quá đáng rồi không? Cho dù là muốn trừng phạt cô, để cô nhớ kỹ lần dạy dỗ này, có phải là đã làm quá mức rồi không.... Dù sao cô cũng là người bình thường,

nhưng cô đã uống máu của anh, sẽ không mảnh mai như vậy chứ? Mắt thấy quả cầu nhỏ còn đang ngủ say sắp khóc ra, Hắc Viêm Triệt vội vàng ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng dỗ dành.

"Hừ, đừng sợ, không làm, đừng khóc."

Tuy anh thích nhìn bộ dáng mím môi nước mắt lưng tròng của cô, nhưng không có nghĩa là anh thật sự xấu xa đến mức vì vậy mà làm cô khóc, thật sự là cô rất giỏi gây rối, không chỉ hội gặp rắc rối hơn nữa còn giỏi khiêu chiến ranh giới của anh hơn, càng làm cho anh bất đắc dĩ chính là, mỗi lần cô làm anh tức giận bị anh trừng phạt, đến cuối cùng bản thân vẫn mơ mơ màng màng không biết là làm sai chỗ nào, có đôi khi anh thật sự không biết nên làm sao với cô mới tốt, anh yêu cô bao nhiêu, quan tâm đến cô bao nhiêu, cô hoàn toàn không cảm nhận được...

Viên Cồn Cồn ở trong vòng tay ấm áp của anh, lo lắng giật giật vài cái lại nhanh chóng ngủ say.

Hắc Viêm Triệt thờ dài, ần nhẹ xuống trán cô một nụ hôn, đứng dậy thay quần áo, thôi, hôm nay để cô ở nhà nghỉ ngơi, anh làm xong việc trở về sớm một chút thì được.

thật ồn ào.... Viên Cồn Cồn bị một tiếng nhạc đánh thức, híp mắt, mơ mơ màng màng vươn tay tìm kiếm di động của cô, sờ soạng rất lâu mới đụng đến, bấm nút nghe, mơ màng nói "Alo?"

"Alo, là Cồn Cồn sao?" Tiếng nói mềm mại của Long Tịch Bảo từ trong điện thoại truyền đến.

Viên Cồn Cồn chớp chớp mắt to, vừa nghe là tiếng của Long Tịch Bảo, lập tức ủy khuất nghẹn ngào nói.

"Hu hu... Bảo Bảo."

"Hừ, đừng khóc, bạn không sao chứ?" Long Tịch Bảo dịu dàng an ủi.

"không có gì là không có gì, nhưng là cách cái chết còn kém một bước." Viên Cồn Cồn rất thành thật báo cáo tình hình hiện tại.

Choáng váng, thật sự là bị cô đánh bại, quả nhiên tài năng chọc cười của cô là trời sinh, coi như là một loại 'thiên phú' không tẻ, Long Tịch Bảo không nhịn được cười rộ lên.

"Ngoan Cồn Cồn đừng khóc, bạn hãy nghe mình nói, bây giờ bạn phải ngoan ngoãn nghe lời Hắc ác ma, đừng luôn chọc giận anh ấy, dỗ anh ấy vui vẻ, biết không?"

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, không hiểu hỏi "Vì sao?"

"Mình muốn dẫn bạn chạy trốn, rời khỏi bọn họ, làm cho bọn họ lo lắng sốt ruột, bằng không bọn họ đều xem chúng ta là người dễ khi dễ." Long Tịch Bảo cảm giận nói.

"Chạy trốn? không được, nếu bị Triệt bắt thì nhất định mình sẽ chết." Viên Cồn Cồn sợ tới mức lác đầu ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 141: Có dạy không giống!

"Cồn Cồn! Phụ nữ không thể im lặng mãi, bạn biết không? Tiếp tục im lặng nữa thì chúng ta cũng chỉ có thể làm 'cừu non' suốt đời, bạn có chút chí khí có được không, chẳng lẽ bạ 'chịu' làm mãi, chẳng lẽ bạn không nghĩ đến 'phản công' sao?" Long Tịch Bảo hơi kích động lớn tiếng nói.

Viên Cồn Cồn suy nghĩ, cuối cùng sợ hãi hỏi "Vậy mình phải làm thế nào để làm Triệt vui vẻ? Hình như lúc nào anh ấy cũng đang giận mình, mình cũng không biết mình đã chọc anh ấy không vui ở chỗ nào nữa."

Long Tịch Bảo đảo cặp mắt trắng dã "Cồn Cồn à Cồn Cồn, nếu có ngày bạn phải chết, không cần nghi ngờ, tuyệt đối là bạn ngớ ngẩn mà chết, ngay cả vì sao Hắc ác ma giận bạn cũng không biết, chẳng trách bạn bị ngược đãi!"

Viên Cồn Cồn ủy khuất bệt bệt cái miệng nhỏ nhắn, nhỏ giọng meo meo "Mình cũng không muốn như vậy..."

Long Tịch Bảo nắm tóc, hít vào một hơi "Mình hỏi bạn, lúc bình thường bạn làm cái gì thì Hắc ác ma dịu dàng nhất?"

Một lúc sau...

"Alo? Cồn Cồn, bạn còn có ở đó không?" Long Tịch Bảo nhẹ giọng hỏi, sao không có tiếng vậy? Sẽ không phải là Hắc ác ma đã trở lại chứ.

"Ở đây, mình đang nhớ lại lúc nào là lúc Triệt dịu dàng với mình." Viên Cồn Cồn buồn rầu cắn ngón tay, cố gắng nhớ lại.

Nghe vậy, suyt chút thì Long Tịch Bảo ngã sấp xuống.

"Nhìn bộ dáng này của bạn, đoán chừng đều là bị ngược đãi."

"A! Mình nhớ ra rồi! Triệt từng dịu dàng với mình!" Viên Cồn Cồn vui vẻ kêu to.

"Lúc nào?" Long Tịch Bảo cũng bị kích động hỏi.

"Lúc đánh mình xong, hình như anh ấy tương đối dịu dàng, nếu cái này xem như là 'dịu dàng'."

Long Tịch Bảo chịu không nổi dùng đầu đụng vào nệm mềm mại, trời ạ! ! ! Ai thả cái rắm, đánh chết cô gái này đi! ! !

Long Tịch Bảo hung hăng cắn chần, không để mình rống giận ra tiếng, sau khi trút ra hết, mới 'dịu dàng' hỏi

"Ngoại trừ cái này?"

Viên Cồn Cồn không tự chủ được lạnh run một cái, sao vậy, sao giọng của Bảo Bảo đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy, hơi giống Triệt.

Lại là một mảnh im lặng...

Được rồi, không cần phải nói, người phụ nữ ngu xuẩn này lại tiến vào trạng thái nhớ lại rồi.

"Thôi, mình tuyệt vọng đối với bạn, bạn nói với mình xem bạn làm cái gì thì Hắc ác ma không tức giận." Long Tịch Bảo ịu xiu hỏi.

"Anh ấy gọi mình hôn anh ấy, mình ngoan ngoãn nghe lời." Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, thành thật khai báo.

"Còn gì nữa?" Long Tịch Bảo khinh thường, quả nhiên là rần chuột một ổ, sở thích đều giống nhau.

"Anh ấy nói còn muốn, mình không chạy trốn." Viên Cồn Cồn thẹn thùng đỏ mặt, thật ra không phải là cô không muốn chạy mà căn bản là chạy không được.

"Còn muốn cái gì?" Đột nhiên Long Tịch Bảo không phản ứng kịp.

"Còn muốn yêu yêu..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

Choáng váng, quả nhiên Hắc ác ma là một tên tinh trùng lên não, muốn muốn không ngừng, cho dù anh không phải là 'người' cũng không thể như vậy chứ.

"Được rồi, mình đã hiểu, bạn biết nấu ăn không?" Long Tịch Bảo nhẹ nhàng hỏi.

"Biết." Viên Cồn Cồn gật gù đầu.

"Vậy bạn nghe đây, mấy ngày nay mỗi ngày bạn đều phải nấu cho Hắc ác ma ăn, chủ động ở trong lòng anh ấy đúc anh ấy ăn, còn phải thường thường chủ động hiến hôn, khi cần thiết thì chủ động hiến thân, mình bảo đảm như vậy thì tuyệt đối anh ấy sẽ rất vui vẻ, cũng sẽ đối tốt với bạn, càng buông lỏng cảnh giác với bạn hôn, lúc này bạn liền làm nũng xin anh ấy đưa bạn đến nhà họ Long chơi, dựa vào biểu hiện của bạn thì nhất định anh ấy sẽ đồng ý, đến nhà họ Long thì việc lớn đã thành, cái khác đều giao cho mình, à, đúng rồi, đừng quên trộm hộ chiếu của bạn ra đấy."

"Hiến hôn? Hiến thân?" Viên Cồn Cồn hơi do dự hỏi, cô chưa từng chủ động hôn anh, cho dù có cũng là bị anh ép, không phải cô không thích hôn anh, là mỗi lần hôn thì đến cuối cùng anh đều sẽ ôm cô lên giường, mà nhu cầu của anh...nên cô càng không chủ động, bởi vì bị ám ảnh lần đầu tiên, thật ra cô rất sợ làm tình.

"Đúng vậy, đừng nói với mình là ngay cả quyền rũ người khác bạn cũng không biết nhé!" Long Tịch Bảo có dự cảm không tốt.

"Ủm... Không hiểu lắm" Viên Cồn Cồn thành thật meo meo.

"Oh!My!God, em là từ trong tảng đá chui ra à? Chẳng lẽ chưa ăn thịt heo cũng chưa từng thấy heo chạy sao? !" Long Tịch Bảo chịu không nổi lớn tiếng nói.

"Nhưng mà Bảo Bảo, mình từng ăn thịt heo, nhưng chưa từng thấy heo chạy." Viên Cồn Cồn gãi gãi đầu, vẫn rất thành thật, đoàn quân bảo bối của cô không có loại heo chạy này.

Long Tịch Bảo hít một hơi, suyt chút nữa làm mình nghẹn chết, Hắc ác ma à Hắc ác ma, em đã bắt đầu đồng tình với anh, em nghĩ em có thể hiểu được 'đau khổ' của anh rồi.

"Bạn liền chủ động dán môi của mình lên môi anh ấy, liếm liếm, mút nhẹ, cắn cắn một cái, sau đó thẹn thùng nhìn anh ấy, nói (em muốn hôn nhẹ), như vậy có được hay không?" Long Tịch Bảo đau đầu vỗ cái trán, kiên nhẫn dạy, không ngừng nói với mình, có dạy không giống, có dạy không giống, mình có

thế, mình có thể dạy dỗ được học trò này thì trong giới giáo dục thế giới liền không ai có thể đánh bại mình rồi.

"Ách...mình thử xem." Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng nói.

"Buổi tối lúc ngủ bạn liền chủ động tiến vào trong lòng anh ấy, dùng đầu cọ tới cọ lui ở trước ngực anh ấy, sau đó nói (người ta muốn chơi đùa với anh) như vậy có được hay không?" Long Tịch Bảo nhẹ nhàng thở ra tiếp tục 'dạy'.

"Choi cái gì?" Viên Cồn Cồn không hiểu hỏi, là một 'học trò tốt' 'chăn học hỏi tốt'.

"Đến lúc đó tự nhiên Hắc ác ma sẽ chơi với bạn, chơi trò chơi công và thụ, bạn chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp, thỏa mãn 'thú tính' của anh ấy là được rồi." Long tịch bảo hảo ti khí giải thích.

"Nhất định phải như vậy sao?" Viên Cồn Cồn sợ hãi hỏi.

"Nhất định phải như vậy! Cồn Cồn à, vì ngày mai tốt đẹp, liều mạng đi, liều mạng mới có thể thắng, nói không chừng sau lần này Hắc ác ma sẽ dịu dàng giống anh Hiên vậy." Long Tịch Bảo bỏ mồi, cô gắng hấp dẫn 'cá ngốc' nào đó.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, cuối cùng nhẹ nhàng nói "Vậy được rồi."

"Ngoan, đừng quên lên trộm hộ chiếu đấy." Long Tịch Bảo cười khê dặn dò.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 142: Viên Cồn Cồn lấy lòng!

"Ừ, mình thử xem." Viên Cồn Cồn khẩn trương nói, muốn trộm đồ ở chỗ của Triệt, nếu bị bắt sẽ...

"Tốt lắm, cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng, mình chờ bạn ở nhà họ Long, cố lên." Long Tịch Bảo tức giận hăng chí nói.

"Ừ, mình sẽ cố lên." Viên Cồn Cồn nghiêm túc gật gù đầu.

"Tốt lắm, trẻ con dễ dạy, mình cúp máy đây, nhớ những gì mình dạy cho bạn, nhất định phải làm đấy." Long Tịch Bảo lo lắng dặn dò.

"Ừ, mình sẽ làm." Viên Cồn Cồn lại gật gù đầu.

"Được, vậy bái bái." Rốt cuộc Long Tịch Bảo cũng yên tâm cúp điện thoại.

Mãi đến khi nghe tiếng ngắt máy trong điện thoại, Viên Cồn Cồn mới sững sờ. Quyền rũ sao? Rất khó đấy...

Buổi tối 8 giờ, Hắc Viêm Triệt vừa mở cửa ra liền thấy Viên Cồn Cồn ngồi trên thảm trải sàn, hình như là đang đợi anh.

Viên Cồn Cồn đứng dậy hơi xấu hổ thút ngón tay nhỏ giọng nói "Anh đã về, em...em đang đợi anh."

Cô đang đợi anh? Dựa theo tính cách của cô, bây giờ nên nằm trên giường ủ khúc rầu rĩ không vui mới đúng, đây xem như chủ động bày tỏ?

"Ừm...Em làm cơm chiều, anh muốn cùng ăn hay không?" Viên Cồn Cồn nhìn anh không nói chuyện, hơi đau thương.

Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm, vốn định trách cứ chuyện cô vào phòng bếp, nhưng mà thấy vẻ mặt dè dặt cẩn thận của cô nên nhin xuống.

"Em...Em đi ăn cơm." Viên Cồn Cồn nhìn anh nhíu mày, bộ dáng hình như là không vui vội vàng xoay người muốn chạy.

Hắc Viêm Triệt giữ chặt tay nhỏ bé mím mím của cô, nhàn nhạt nói "Cùng ăn."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngây ngốc gật gù đầu.

Hắc Viêm Triệt dắt cô đi vào nhà ăn.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô gái nhỏ ngồi ở trên chân anh ngoan ngoãn khác thường, không rõ cô làm sao.

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn kẹp thịt đưa vào trong miệng Hắc Viêm Triệt, vì sao anh lại nhìn cô như vậy, chẳng lẽ lộ rồi hả? Hu hu...Cô thật sự không biết làm sao để làm anh vui nữa.

"Tiểu com nắm." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt kêu, giọng nói lạnh lùng đại diện cho nhân cách lúc này của anh là lạnh lùng.

Người nào đó bị gọi đến tên thì quát to một tiếng "Có!" Sau đó khản trương nhìn anh, chỉ thiếu chút nữa cúi chào thôi.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm đẹp, mắt tím lạnh lẻo chớp mắt nhìn chăm chăm vào cô, dường như có thể nhìn thấu tất cả trong lòng cô.

Viên Cồn Cồn khản trương đến không dám thở, sợ hãi nhìn lại anh.

"Em muốn làm cái gì?" Một lúc sau, người lãnh đạo mở miệng.

"Không... Không muốn làm cái gì cả." Con nhóc nào đó lắp bắp nói.

"Em lại nói dối anh hả? Quên dạy dỗ lần trước rồi phải không? Cần anh giúp em nhớ lại không?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng kéo khóa miệng, lộ ra một cái cười lạnh đáng sợ.

Viên Cồn Cồn vội vàng lắc đầu, giống như trúng thuốc.

"Vậy thì nói thật, anh cho em một cơ hội nữa." Hắc Viêm Triệt vươn tay cố định đầu cô lại, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn nuốt từng ngụm nước bọt, dè dặt cẩn thận meo meo "Em... Em chỉ muốn làm anh vui vẻ."

Làm anh vui vẻ? Thật sự là tin lạ, cô thông suốt từ lúc nào rồi hả? Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn cô, muốn xem lời nói của cô là thật hay giả.

Viên Cồn Cồn bị ánh mắt của anh làm cho đỏ mặt, tuy tính tình anh xấu xa, vừa bạo lực vừa u ám, nhưng thật sự là anh rất đẹp trai.

"Em muốn làm sao để anh vui vẻ?" Hắc Viêm Triệt khẽ hỏi.

"Ách..." Viên Cồn Cồn đỏ mặt, chậm rãi dâng môi đỏ mọng của mình lên, sau đó dựa theo cách mà Long Tịch Bảo dạy, sợ hãi liếm liếm cánh môi hoàn mỹ của Hắc Viêm Triệt.

Cô chủ động hôn anh? ! Hắc Viêm Triệt hơi kinh ngạc.

Viên Cồn Cồn thấy anh không có phản ứng, lại thử hút hút bờ môi của anh, còn phát ra tiếng chặc chặc.

Hắc Viêm Triệt buồn cười nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, bộ dáng ngây ngốc không biết nên làm cái gì bây giờ, thật sự rất đáng yêu, chỉ là thật sự không dám khen tặng kỹ thuật của cô.

Viên Cồn Cồn sốt ruột nhìn Hắc Viêm Triệt vẫn không hề phản ứng, đột nhiên lộ răng trắng ra, cứng rắn cắn lên môi mọng của anh.

"Ừm..." Hắc Viêm Triệt phát ra một tiếng kêu, không thể tin được mình bị cắn. Vươn tay vỗ vỗ cái cái mông tròn trịa vênh cao của cô, ý bảo cô nhả ra, thật sự là phục cô rồi.

Viên Cồn Cồn nói răng trắng của mình ra, nhìn về mặt bất đắc dĩ của Hắc Viêm Triệt, trong lòng rất buồn bực, tại sao có thể như vậy? Cách Bảo Bảo dạy đều không có hiệu quả.

Hắc Viêm Triệt vỗ về môi mọng bị cô cắn sắp chảy máu, buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thất vọng trước mắt, bắt đầu tin cô thật sự muốn lấy lòng anh, nhưng vì sao?

"Tiểu com nắm, những thứ này là ai dạy em?" Hắc Viêm Triệt không đành lòng nhìn về mặt thất vọng của cô, vươn tay nheo nheo mặt trắng non mềm của cô.

"Bảo Bảo dạy." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng trả lời.

Long Tịch Bảo? Vì sao?

"Cô ấy dạy em lấy lòng anh?" Hắc Viêm Triệt khẽ hỏi.

A, hình như có tác dụng, dường như tâm trạng của Triệt không tệ.

Viên Cồn Cồn cười gật gật đầu

"Vì sao?" Hắc Viêm Triệt tiếp tục hỏi.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, meo meo "Bạn ấy nói như vậy anh sẽ thương em hơn."

Nói cái gì! Bình thường anh không thương cô sao? Nhưng Long Tịch Bảo dạy cô những thứ này cũng cũng không tệ, anh thích.

Cười khẽ một chút, vỗ vỗ cái mông của cô, "Em liền làm thế nào để làm anh vui? Cần anh?"

Viên Cồn Cồn úy khuất meo meo nói "Là Bảo Bảo nói, liếm liếm, hút khê, cắn cắn một cái, anh sẽ vui vẻ."

Long Tịch Bảo, xem ra bình thường cô ấy đã làm như vậy để đối phó với song bào thai.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 143: Hắc Viêm Triệt đỏ mặt?

"Chỉ như vậy? Còn gì nữa?" Hắc Viêm Triệt bế cô lên để hai chân cô mở ra ngồi ở trên chân anh, hình thành một tư thế mờ ám.

Viên Cồn Cồn suy nghĩ, đột nhiên hưng phấn nói "Còn có 'em muốn thân mật'."

"Em muốn thân mật?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm nghiệm ngẫm, nhẹ giọng hỏi

"Đúng vậy, chính là 'em muốn thân mật'." Viên Cồn Cồn vui vẻ gật gù đầu

"Được, như em mong muốn." Hắc Viêm Triệt cười khê cúi đầu hôn lên môi mịn hồng hào của cô, bắt đầu công thành chiếm đất.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn phát ra tiếng mờ ám, còn chưa phản ứng kịp đã xảy ra chuyện gì.

Vừa hôn xong, Hắc Viêm Triệt vẫn chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi đỏ mọng của cô, giọng khàn khàn nói "Anh thích em lấy lòng, tiểu com nắm."

Viên Cồn Cồn dán mặt lên trên ngực khêu gợi của anh, không ngừng thờ phỉ phò, cảm giác được có cái gì đó ở dưới mông cô, mặt liền ửng hồng như cà chua

"Anh muốn em." Hắc Viêm Triệt ôm lấy cô, đứng lên.

"Đợi một chút, chúng ta còn chưa ăn com..." Viên Cồn Cồn làm nũng gọi to.

"Không ăn, để lát ăn sau." Hắc Viêm Triệt cũng không quay đầu lại ôm cô đi vào phòng ngủ, tâm trạng đặc biệt tốt, cô nhóc nhà anh đã thông suốt rồi.

Trái lại Viên Cồn Cồn lại bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, ai oán nhìn món ngon đầy bàn, lặng lẽ nói bốn chữ trong lòng, (nhưng mà, em đói)...

Một tuần sau

"Triệt..." Viên Cồn Cồn mặt mày nhẹ giọng kêu.

"Hả?" Hắc Viêm Triệt ôm chặt cô từ phía sau lưng, yêu thương hôn hôn bả vai trắng nõn của cô.

"Em muốn đi tìm Bảo Bảo." Vừa mới qua một trận 'đại chiến' mãnh liệt, Viên Cồn Cồn không đủ sức meo meo nói.

"Vì sao?" Mười ngón tay thon dài của Hắc Viêm Triệt phủ lên bộ ngực của người nào đó.

"Được không, em rất nhớ bạn ấy." Viên Cồn Cồn meo meo.

"Không được, không cho đi." Hắc Viêm Triệt nhíu đầu mày, không vui nhéo nhéo nơi mềm mại của người nào đó.

Viên Cồn Cồn khê kêu một tiếng, hất móng vuốt ma quỷ của anh ra, xoay người đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

"Vì sao? Bảo Bảo nói muốn dạy em nấu ăn, em muốn học về nấu cho anh ăn." Viên Cồn Cồn nói theo lời dạy của Long Tịch Bảo, không sai một chữ.

"Bây giờ em nấu cũng không khó ăn, không cần học." Hắc Viêm Triệt vuốt tóc ướt đầm mồ hôi của cô ra sau tai

"Đi mà, van xin nh mà, cho em đi đi, em cam đoan không gây rắc rối, anh cùng đi với em trông coi em cũng không sao?" Viên Cồn Cồn học theo giọng điệu mà Long Tịch Bảo dạy, vừa nói vừa đóng đưa tay anh.

Hắc Viêm Triệt nhíu nhíu mày kiểm, cô đang làm nũng với anh? Lại là Long Tịch Bảo dạy? Có lẽ để cô tiếp cận Long Tịch Bảo nhiều một chút cũng không phải là chuyện xấu.

"Thật sự muốn đi?"

"Thật sự thật sự, người ta muốn đi, người ta muốn học." Viên Cồn Cồn kêu meo meo

"Tốt lắm, quyến rũ anh, làm anh vừa lòng liền cho em đi." Hắc Viêm Triệt lộ ra một tươi cười tà mị.

"Nhưng chúng ta đã nhiều lần rồi..." Viên Cồn Cồn khó xử nhìn anh.

"Không đồng ý? Vậy thôi, em liền ngoan ngoãn ở nhà đi." Nói xong Hắc Viêm Triệt xoay người đưa lưng về phía cô, không nói chuyện nữa.

"... .." Viên Cồn Cồn bất đắc dĩ nhìn đường cong lưng gợi cảm của anh, cắn chặt răng, vươn tay nhỏ bé vòng ôm em anh từ phía sau lưng, chậm rãi từ vị trí bụng nhẹ nhàng di chuyển lên trên.

Hắc Viêm Triệt hơi cứng ngắc cảm nhận đụng chạm của cô, vốn chỉ muốn trêu chọc cô nhưng không nghĩ tới cô sẽ làm thật, tuy rằng không lưu loát nhưng lại mê người đáng chết.

Viên Cồn Cồn khăn trương dùng ngón tay vẽ vòng vòng trên hạt đậu màu hồng của anh, cố gắng nhớ lại tấm ảnh dạy động tác quyến rũ người khác mà Long Tịch Bảo đã gửi cho cô ở trên mạng.

Hắc Viêm Triệt hít vào một hơi, không tự chủ được đỏ mặt, bộ ngực mềm mại của cô kề sát phần lưng của anh, thỉnh thoảng ma sát, không biết là cố ý hay là vô tình.

Viên Cồn Cồn kề sát lỗ tai của anh, trước là cảm thán hình dạng lỗ tai hoàn mỹ của anh, sau đó lè lưỡi nhẹ nhàng xẹt qua vành tai của anh liếm liếm giống như liếm kem lạnh.

Hắc Viêm Triệt nắm chặt hai quả đấm, không khỏi run run một chút, bị cô gái ngu ngốc không lưu loát khiêu khích thành bộ dáng này, anh cảm thấy vô cùng thất bại.

Viên Cồn Cồn cảm nhận được anh run rẩy, trong lòng bắt đầu muốn đưa giỡn liền thổi hơi vào lỗ tai của anh.

Rốt cuộc Hắc Viêm Triệt không chịu nổi xoay người đè lên người cô, hơi thở hơi thô gấp.

"Ha ha, anh mặt đỏ." Viên Cồn Cồn cười hi hi dùng ngón tay chọc chọc mặt anh.

"Buồn cười không?" Hắc Viêm Triệt kéo ra cười khề nguy hiểm, nhỏ giọng hỏi.

"Buồn cười." Viên Cồn Cồn cười đến vẻ mặt xán lạn thành thật trả lời, hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm tồn tại.

Hắc Viêm Triệt cùng bắt lấy hai bên trắng nõn mềm mại của cô, bắt đầu bóp trái nhào phải.

"Ừm..." Tươi cười của Viên Cồn Cồn cứng lại, trên mặt nhanh chóng hiện lên hai vết hồng hồng.

"Buồn cười thì đừng đè nén bản thân, hi vọng em có thể cười đến 'cuối cùng' ." Hắc Viêm Triệt kéo khéo môi ta mị, đoạt lại quyền chủ động.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, mới phản ứng kịp mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn đến cỡ nào, vuột râu hổ, không đúng, là râu báo...

Vì thế, thời gian kế tiếp, trong phòng liên vây quanh tiếng ngâm mềm mại mờ ám và tiếng khóc nức nở của cô gái, không còn có nghe thấy tiếng cười nữa...

Hôm sau, nhà lớn họ Long

"Cồn Cồn, rốt cục bạn cũng để, mình nhớ bạn muốn chết." Long Tịch Vào hưng phấn ôm Viên Cồn Cồn ở cửa, rốt cuộc Hắc ác ma cũng nhả ra, ngày lành của các cô sắp đến rồi.

Song bào thai có hơi ngạc nhiên nhìn hai 'vị khách ngoài ý muốn' ở cửa, anh lại có thể để tiểu tâm can của mình ra cửa, thật sự là kỳ quái, dựa theo tính cách của anh, không nhốt cô ở nhà nửa năm, làm sao có thể để cô ra cửa?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 144: Chúng ta cùng bỏ trốn!

"Bảo Bảo, mình cũng nhớ bạn." Viên Cồn Cồn thấy Long Tịch Bảo thì gần như là nước mắt quanh tròn, rốt cục cô cũng hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này, vì ngày này cô đã không đếm được mình đã hiến thân bao nhiêu lần rồi.

"Đi, mình dạy bạn nấu ăn." Long Tịch Bảo nắm tay nhỏ bé mũm mĩm của Viên Cồn Cồn, lập tức đi vào phòng bếp, để lại song bào thai ngạc nhiên và hơi khó chịu nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Cậu lại dẫn cô ấy đến đây, đồi tính sao?" Long Tịch Bác dựa vào ghế sofa, nhìn anh em tốt ngồi đối diện mình.

"Thế nào? Mình không thể tới sao?" Hắc Viêm Triệt cảm lấy lý cà phê trên bàn nhấp một ngụm.

"Cũng không phải, mình chỉ cảm thấy kỳ quái, dựa vào hiểu biết của mình đối với cậu, mình còn tưởng rằng không nửa năm thì cậu tuyệt đối sẽ không để cô ấy ra khỏi nhà một bước, hay là... Mình còn chưa hiểu rõ cậu?" Long Tịch Bác cười khẽ nói.

Hắc Viêm Triệt ngẩng đầu nhìn anh ta "Tiểu công chúa nhà các cậu rất lợi hại."

"Bảo Bảo (Tịch Nhì)?" Long Tịch Bác và Long Tịch Hiền không hiểu liếc nhau một cái.

"Ừ."

"Liên quan gì tới cô ấy?"

"Cô ấy dạy Cồn Cồn làm sao để lấy lòng mình." Hắc Viêm Triệt chơi đùa chiếc nhẫn tộc báo trên ngón tay mình, nhẹ nhàng nói.

"Lấy lòng cậu? Nói thí dụ?" Long Tịch Bác nhú nhú mày kiếm.

"Thí dụ như liếm liếm, hút khê hút, cắn cắn một cái." Hắc Viêm Triệt lộ ra một tươi cười tà mị.

Về mặt song bào thai đầy vạch đen nhìn anh, 'động từ' mờ ám như vậy, sẽ không phải... Trời ạ, rốt cuộc là cô nhóc chết tiệt này làm sao biết những mảy mảy này.

"Mình nói chính là miệng, các cậu không cần nghĩ lung tung." Hắc Viêm Triệt cười chỉ ra chỗ sai.

"Khốn kiếp!" Song bào thai không hện mà cùng mắng nhỏ.

"Đây là 'người tài' một tay các cậu nuôi lớn, xem ra cuộc sống bình thường của các cậu trôi qua rất 'dễ chịu' rồi." Hắc Viêm Triệt khẽ cười ra tiếng.

Song bào thai liếc nhau, thờ dài, khổ mà không nói được...

Trong phòng bếp

"Cồn Cồn, có trộm hộ chiếu ra hay chưa?" Long Tịch Bảo nhỏ giọng hỏi.

"Trộm được, nhưng mà Bảo Bảo, chúng ta thật sự phải làm như vậy sao?" Viên Cồn Cồn lấy hộ chiếu từ trong túi ra đưa cho cô ấy.

"Đừng do dự, tin tưởng mình, sau lần này nhất định là Hắc ác ma sẽ đối với bạn dịu dàng hơn một chút." Long Tịch Bảo nhận hộ chiếu trong tay cô, sờ sờ đầu của cô.

"Nhưng mà nếu anh ấy không đối với mình dịu dàng hơn mà ngược lại muốn phạt mình thì sao?" Viên Cồn Cồn nghĩ tới khả năng này không khỏi run một cái.

"Bạn làm ơn, cho dù là như vậy, cùng lắm thì chính là cái móng đi đánh vểnh lên thôi, mười tám ngày sau bạn vẫn là một cái com nắm, sợ cái gì. Bình thường bạn còn thiếu bị ngược sao! Nhưng bạn nghĩ xem, nếu lần này bạn trốn đi có thể kêu gọi lương tri của anh ấy, cuộc sống sau này liền được giải phóng, có lẽ còn có cơ hội 'xoay người làm công' đấy, cho dù không kêu gọi nổi 'lương tri' của anh, bạn cũng đi chơi một lần, cũng không lỗ đúng không?" Long Tịch Bảo nói một hơi.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, hơi hơi gật gật đầu.

"Ngoan, nghe mình, không sai." Long Tịch Bảo nheo nheo gò má đáng yêu của cô, xoay người lấy ra một gói đồ từ trong tủ quần.

"Đây là cái gì?" Cô nhóc nào đó tò mò hỏi.

"Đây là thứ làm cho bọn họ ngủ." Long Tịch Bảo trả lời.

"Bạn muốn để vào thức ăn cho bọn họ ăn sao?" Cô nhóc nào đó tiếp tục hỏi.

"Đúng vậy, bọn họ không ngủ làm sao chúng ta trốn?" Long Tịch Bảo liếc cô một cái.

"Nhưng mũi của Triệt rất thính, anh ấy sẽ ngửi ra được." Cô nhóc nào đó nhỏ giọng nhắc nhở.

Đúng rồi, đã quên mất anh không phải là người bình thường, vậy làm sao bây giờ? Thôi, thực hiện kế hoạch thứ hai đi.

"Còn Còn, bạn nghe đây, động tác càng nhanh càng tốt, động tĩnh càng nhỏ càng tốt, chúng ta đi từ cửa sau của phòng bếp ra ngoài, sau khi đi ra ngoài lập tức chạy ra phía ngoài, sẽ có tài xế xe taxi chờ chúng ta, đến lúc đó chúng ta liền đi thẳng đến sân bay, chỉ có một cơ hội, biết không?" Long Tịch Bảo nghiêm túc nói, cô ấy đánh cuộc ông trời đứng bên phía của cô.

"Ừ." Viên Cồn Cồn khăn trương gật gật đầu.

Long Tịch Bảo động viên vỗ vỗ đầu của cô, lấy một tờ giấy từ trong túi áo ra đặt lên bàn, dùng cái ly đè xuống, sau đó kiểm tra những thứ cần thiết cá nhân, hít sâu một cái, nhẹ giọng nói "Đi thôi."

"Tờ giấy này là cái gì?" Viên Cồn Cồn không hiểu xem cô ấy.

"Đây là nhấn lại với bọn họ, đi thôi" Long Tịch Bảo nhẹ chân nhẹ tay nhập mật mã, ấn ngón tay lên mặt trên máy móc, một lúc sau, cửa liền tự động mở ra, cô ấy kéo Viên Cồn Cồn nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

"Chúng ta phải đi đâu? Bảo Bảo." Viên Cồn Cồn vừa chạy vừa nhỏ giọng hỏi.

Long Tịch Bảo lộ ra tươi cười nghịch ngợm, khẽ mở môi đỏ mọng "Las Vegas..."

1 tiếng sau.

"Sao lại thế này? Sao còn chưa ra?" Long Tịch Bảo nhẹ giọng nói.

Long Tịch Bảo nhíu nhíu đầu mày, bước nhanh đi vào phòng bếp, chiếu vào mắt anh ta không có một bóng người và một tờ lẻ loi, đáng chết, anh ta liền biết...

Hai người đàn ông anh tuân theo kịp phía sau cũng ngây ngốc nhìn toàn bộ.

Hắc Viêm Triệt cầm lấy tờ giấy trên bàn, trong mắt tím toàn bộ đều là mưa gió bão táp sắp đến.

(Thân gửi anh Hiền, anh Bác và anh Triệt, căn cứ vào các người áp bức dài hạn, em quyết định dẫn theo Cồn Cồn đáng yêu bỏ trốn, anh Bác anh còn nhớ không, anh đã nói em đã có bản lĩnh bảo vệ các anh, ngay cả các anh em cũng có thể bảo vệ được, đương nhiên bảo vệ bản thân và Cồn Cồn sẽ không thành vấn đề, yên tâm đi. Đúng rồi, em lấy một khoảng tiền trong thẻ không giới hạn anh cho em để mua hai tấm vé máy bay, vì thế em đại diện Cồn Cồn và chính em cùng bản thân ta cảm tạ các anh, nhưng nếu các anh muốn điều tra lịch sử em quẹt thẻ, em nghĩ là rất không có khả năng, bởi vì em đã lấy 'một chút' tiền nhỏ chuyển qua thẻ khác, làm chi phí đi lại cho em và Cồn Cồn, mà này chủ thẻ là em đến chợ đen mua 'thân phận mới'. Được rồi, liền nói tới đây, còn có chính là, chúng em là người độc lập, cũng không thuộc về ai, lại càng không phải 'thứ cung' các anh muốn ngược đãi liền ngược đãi, muốn mắng cứ mắng, đừng trách em, nếu các anh có thể thay đổi tính cách bá đạo lại ích kỷ, liền tới tìm chúng em, nếu các anh không thể, vậy thì thả chúng em đi đi... Đúng rồi, anh Triệt, yên tâm đi, em sẽ dùng mạng sống bảo vệ tốt tâm can của anh, đừng lo lắng, tin tưởng em, không sai. Cứ như vậy, bái bái. Em gái Long Tịch Bảo đáng yêu của các anh.)

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 145: Tôi đối với cô ấy không tốt sao?

Xem xong tờ giấy, cả người Hắc Viêm Triệt đều tản ra một chất khí, cái loại chất khí này có tên khoa học là 'sát khí', chỉ thấy khuôn mặt hoàn mỹ tuấn tú của anh không chút biểu tình, chỉ có cặp con ngươi màu tím nhạt bắt đầu biến thành tím đậm.

Long Tịch Bảo lấy tờ giấy qua, cẩn thận nhìn một lần, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Long Tịch Hiền nói "Bị em nói trúng rồi."

Long Tịch Hiền tiếp nhận tờ giấy, cố nén nổi tức giận sắp bùng nổ nhìn tờ giấy, cuối cùng lấy điện thoại ra.

"Phượng Kiệt, dẫn người đến sân bay tìm trong ngoài không bỏ sót một chỗ nào, sau nửa tiếng không tìm thấy Long Tịch Bảo, liền ép buộc toàn bộ máy bay ngừng bay, tìm một lần nữa, nghe đây, nếu tìm được cô ấy mà cô ấy dám phản kháng, không cần nói nhiều, liền đánh gãy xiềng xích mang về"

"Dạ." Phượng Kiệt 'chuyên nghiệp' trả lời, không cần hỏi cũng biết người nào đó đã làm ra chuyện tốt gì.

Long Tịch Hiền ấn phím kết thúc, nhìn Hắc Viêm Triệt "Thật xin lỗi, Triệt, chuyện này là do nhà họ Long chúng mình dạy dỗ không tốt, nhưng mình cam đoan, nhất định sẽ để Cồn Cồn trở về bên cạnh cậu mà không tổn thương một sợi tóc nào."

Hắc Viêm Triệt cười lạnh "Không tổn thương một sợi tóc nào? Chờ cô ấy bị mình bắt được, mình muốn cô ấy 'lông cũng mất sạch' !" Thì ra gần đây cô ngoan ngoãn nghe lời, đáng yêu cũng là có mục đích, Viên Cồn Cồn, tốt nhất em nên cầu nguyện cho bản thân đừng để bị anh bắt được.

Long Tịch Bảo nghĩ nghĩ, cầm điện thoại ra ấn số Phượng Lăng "Phượng Lăng, đột nhập vào trong cơ sở dữ liệu ở sân bay, cho người tìm hành trình lịch

sử chuyến bay trong vòng 3 tiếng mới đây, chỉ cần phù hợp điều kiện thì liền để mạng lưới tình báo Phụng Minh cẩn thận chú ý chỗ Long Tịch Bảo đáp xuống, tìm được cô ấy mới thôi."

"Dạ." Phụng Lăng cung kính nói, trời ạ, Bảo Bảo chạy trốn?

Long Tịch Bảo kìm nén quá độ động trên đất, cảm giận hết lớn "Long Tịch Bảo, em đừng để anh tìm được, bằng không em nhất định phải chết." Rõ ràng xoay người trở về phòng.

"Minh đi về trước, mình sẽ gọi 'người trong tối' đi khắp nơi tìm bọn họ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, sau đó đi ra ngoài

Long Tịch Hiền đau đầu ngất mi tâm, Bảo Bảo, vì sao khiêu chiến giới hạn cuối cùng của bọn anh, vì sao...

Long Tịch Bảo và Viên Cồn Cồn ngồi ở trên máy bay riêng, uống chút rượu, ăn chút thịt.

"Bảo Bảo, vì sao chúng ta không ngồi máy bay mà lại ngồi máy bay riêng? Không phải bạn mua đã mua vé sao? Không cần lãng phí đâu" Viên Cồn Cồn meo meo gọi.

"Ngốc quá, mình mua vé máy bay vì muốn dời sức chú ý của bọn họ, làm cho bọn họ đã nghĩ chúng ta đi nước Pháp, dựa theo cách làm việc của bọn họ, nhất định sẽ cho anh Kiệt đến sân bay tìm, chị Lăng đột nhập bộ phận cơ sở dữ liệu của sân bay, thăm dò lịch sử cất cánh gần nhất, cho nên mình dùng tên của mình mua hai vé máy bay đến Pháp, nhưng thực ra chúng ta đã đi trên đường đến LasVegas, đã hiểu chưa?" Long Tịch Bảo tao nhã cất bút tắt thành từng miếng nhỏ, sau đó đưa vào trong miệng, thỏa mãn ăn.

Trái lại Viên Cồn Cồn lại không vui vẻ như vậy, "Bảo Bảo, mình nhớ Triệt rồi."

Long Tịch Bảo nhìn nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp của cô, an ủi "Bạn yên tâm, dựa theo năng lực của bọn họ, không đến năm ngày, nhiều nhất bảy ngày liền tìm được chúng ta, cho nên trong khoảng thời gian này chúng ta liền buông lỏng mà đi chơi đi, coi như nghỉ phép, được không?."

Viên Cồn Cồn gật gù đầu, cái miệng nhỏ nhắn tiếp nhận bút tắt Long Tịch Bảo đút tới, vui vẻ nở nụ cười

"Hi hi, chúng ta đi trải nghiệm sức hấp dẫn của thành phố không ngủ đêm đi." Long Tịch Bảo hô to.

Hai cô gái vui sướng ồn ào, không biết đàn ông của các cô đã sắp điên rồi.

2 tiếng sau, nhà họ Long

"Tôi dẫn em 5000 anh em đến sân bay tìm hết trong ngoài vẫn không thấy Tịch Bảo, tuyệt đối là cô ấy không có ở đó." Phụng Kiệt hoàn thành trách nhiệm báo cáo.

Nghe vậy, sắc mặt song bào thai càng khó coi hơn.

Đúng lúc này, di động Long Tịch Hiền vang lên.

"Alo?"

"Hiền thiếu gia, tôi là Phụng Lăng, di động của Bác thiếu gia gọi không được, cho nên..."

"Được rồi, nói trọng điểm."

"Trọng điểm chính là chúng tôi tra được có một hành khách họ Long, tên Tịch Bảo, mua hai vé máy bay đến Pháp, thời gian cất cánh là ba tiếng rưỡi trước."

"Đã biết, tiếp tục tra."

"Dạ."

Long Tịch Hiền cúp điện thoại, hơi hơi nhíu mày kiểm

"Như thế nào? Có tin tức sao" Long Tịch Bác sốt ruột hỏi

"Phụng Lăng nói tra được một người tên Long Tịch Bảo mua hai vé máy bay đến pháp, cất cánh ba tiếng rưỡi trước." Long Tịch Hiền nhẹ nhàng nói.

"Ba tiếng rưỡi trước?" Long Tịch Bác hỏi

"Ừ."

"Rất không có khả năng, ba tiếng rưỡi trước là Triệt vừa đưa Cồn Cồn đến không bao lâu, cho dù động tác của bọn họ nhanh, nhưng từ nơi này chạy tới sân bay ít nhất cũng phải 30 phút." Long Tịch Bác phân tích.

"Đúng là rất không có khả năng." Long Tịch Hiền cong ngón tay không ý thức gõ lên bàn, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, mở máy tính ra, mười ngón tay thon dài nhảy múa ở trên bàn phím, một lúc sau trầm thấp mở miệng "Căn bản là cô ấy không đến sân bay."

"Cái gì?"

"Em vừa mới tra xét thẻ không hạn anh làm cho cô ấy, cô ấy lấy một số tiền lớn, em nghĩ cô ấy không chỉ mua vé máy bay, có lẽ còn mua máy bay." Long Tịch Hiền nhàn nhạt giải thích

"... .."

Nhà lớn họ Hắc.

Á Tư nhìn Hắc Viêm Triệt ngồi trên ghế da không nói chuyện, nói thật, dựa theo tính cách của Cồn Cồn, có thể làm ra loại chuyện này thật sự là làm cho tất cả mọi người rớt mắt kính.

"Chủ nhân, tôi đã nhấn mệnh lệnh của ngài, từ giờ phút này tất cả người trong tôi trên thế giới sẽ tìm chỗ của Cồn Cồn, ngài đừng quá sốt ruột."

Hắc Viêm Triệt không có đáp lời, con người màu tím nhạt lẳng lặng nhìn ánh trắng mê người ngoài cửa sổ, anh đã sớm biết bản thân không thể không có cô, nhưng thật không ngờ thì ra một ngày không có cô lại trôi qua khó hơn trong tưởng tượng của anh nữa.

Á Tư không có được câu trả lời của anh, thức thoi im lặng đứng tại chỗ.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt vốn im lặng lại đột nhiên mở miệng "Á Tư, tôi đối với cô ấy không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 146: Sòng bài Las Vegas.

Á Tư ngẩn người, "Chủ nhân, vì sao hỏi như vậy? Ngài yêu Cồn Cồn thế nào mọi người đều biết."

"Vậy vì sao tất cả mọi người biết, chỉ có mình cô ấy không biết?" Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, trong con người màu tím nhạt mang theo nhàn nhạt một mối và bất đắc dĩ.

"Chủ nhân, cách sùng của ngài không phải ai cũng có thể cảm nhận được, nhất là Cồn Cồn, ngài cũng biết, cô ấy...Ừ... Rất đơn thuần." Á Tư nghĩ nghĩ tìm cái quanh co hình dung từ.

"Ngu xuẩn liền ngu xuẩn, anh không cần phải nói úp mở như vậy." Hắc Viêm Triệt quét mắt nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt nói.

"Ha ha." Á Tư cười gượng hai tiếng.

"Á Tư, anh nói xem cô gái ngu xuẩn này có thể vì ăn mà bán chính mình hay không?" Hắc Viêm Triệt nghĩ nghĩ, nhú mày.

Ở góc độ anh không nhìn thấy, Á Tư trợn trừng mắt, chủ nhân âm trầm tàn nhẫn này của anh ta chỉ cần đụng tới chuyện của Viên Cồn Cồn liền biến thành thẳng nhóc nhỏ, "Ngài yên tâm đi chủ nhân, tiểu thư Tịch Bảo ở bên cạnh Cồn Cồn, cô ấy sẽ không để xảy ra chuyện này."

"Ừ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt lên tiếng.

Không khí lại bắt đầu yên lặng, một lúc sau, Hắc Viêm Triệt lại mở miệng rồi "Cô ấy có đá chẵn hay không?"

"Ách? Đây... Cồn Cồn có thói quen đá chẵn hay không thì chỉ có chủ nhân ngài mới biết được chứ?" Á Tư bị anh hỏi hơi lờ mờ.

"Nhất định là Na Tịch Thịnh Duệ cũng biết!" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, dùng giọng nói lạnh băng chết người nói.

Á Tư bị ánh mắt không vui của anh làm cho hoảng sợ, không nói gì đứng tại chỗ, tuy bây giờ bộ dáng anh rất lạnh khốc, nhưng vì sao...Anh ta lại cảm thấy anh rất đáng yêu... Dù sao thì nét mặt đó cũng là loại cảm giác tốt, thì ra biến thái như Hắc Viêm Triệt cũng sẽ có một mặt đáng yêu như vậy.

Hắc Viêm Triệt thu tầm mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng thì thào "Con bé ú đáng chết, rốt cuộc đã chết ở đâu rồi hả ?"

Á Tư bất đắc dĩ nhìn anh thất thường, thì ra không có Cồn Cồn anh sẽ biến thành như vậy.

"Á Tư, đêm nay anh cũng đừng ngủ, ngắm trăng với tôi đi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Dạ?" Á Tư sững sờ tại chỗ, anh mời anh ta ngắm trăng? Chủ nhân của anh lại có nhã hứng ngắm trăng?

"Anh có ý kiến?" Hắc Viêm Triệt không vui nhìn anh ta, trong mắt ẩn chứa lửa giận hùng hực chạm vào là nổ ngay.

"Không... Đương nhiên là không ý kiến, đây là vinh hạnh của tôi." Á Tư cười gượng nói.

Hắc Viêm Triệt lại chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện nữa, anh không muốn trở về phòng, không muốn trở về căn phòng không có cô, cũng không muốn đi ngủ, không muốn ngủ ở trên giường không có cô, anh phải ở dưới lâu chờ, nói không chừng con bé ú chết tiết kia đột nhiên lạc đường biết quay lại, anh sẽ lấy roi trói cô lại, sau đó anh nhất định... Nhất định phải cán chết cô!

Las Vegas, thế giới giải trí, thành phố tội ác, ngoại trừ "thế giới sòng bạc" và "thiên đường tình dục", nơi này còn là một "thế giới tự sát" và với thiên đường kết hôn ly hôn, ở Las Vegas kết hôn chỉ cần 15 phút, ly hôn chỉ cần 5 phút. Nơi này có rất nhiều cảm dỗ, xúc xắc, rượu ngon, tiền tài, phụ nữ, kim cương, không cái nào là không khiêu khích thần kinh yếu ớt của con người, tà ác lại làm cho người ta mê muội trong đó.

"Bảo Bảo?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng kêu, tuy cảnh đêm ở đây rất xinh đẹp, nhưng ánh mắt của người qua đường đều rất đáng sợ.

"Cồn Cồn đừng sợ, bọn họ nhìn bạn thì đại biểu rằng bạn quyến rũ, yên tâm đi, nếu bọn họ dám đi lại chạm vào bạn, mình sẽ đá bay đưa bọn họ về nhà uống sữa." Long Tịch Bảo nắm tay nhỏ bé mũm mĩm của cô, cười khê an ủi.

"Bảo Bảo, chúng ta đi đâu a?" Viên Cồn Cồn lo lắng hỏi.

"Ngốc quá, nếu tới nơi mà không đi sòng bạc thì không phải là uống công sao." Long Tịch Bảo cũng không quay đầu lại nói.

"À, vậy chúng ta đi sòng bạc là phải đánh bạc sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

"Cồn Cồn, có đôi khi mình rất nghi bạn dùng cái gì để nói chuyện, là dùng phổi? Hay là dùng mông? Vì sao nói ra không phải là lời thừa thì chính là nói nhảm! Đi sòng bạc không đánh bạc chẳng lẽ muốn ở đó thuê người đếm tiền sao?" Long Tịch Bảo không chịu nổi nắm lấy tóc.

"Không được, Bảo Bảo, bị Triệt biết thì anh ấy sẽ đánh chết mình." Viên Cồn Cồn lớn tiếng nói.

"Tin tưởng mình, anh ấy đánh chết chính mình cũng không đành lòng đánh chết bạn đâu, đừng sợ." Long Tịch Bảo ngoảnh mặt làm ngơ kéo tiểu com nắm tiếp tục đi tới.

Viên Cồn Cồn lo lắng không yên đi theo sau lưng cô ấy, bị cô ấy kéo đi.

Sòng bạc.

Viên Cồn Cồn nhìn bên trong kiến trúc xa hoa này có đủ loại người, sợ hãi nắm chặt cánh tay Long Tịch Bảo, không dám lên tiếng. Long Tịch Bảo hưng phấn giống như phát hiện vùng đất mới, nhìn trái nhìn phải một chút, cuối cùng đi đến một cái bàn trước mặt, cái bàn này là chơi đánh một đôi, tùy tiện cầm một hạt châu nhỏ, để cho người khách kia có lợi thế, số lượng hạt châu đánh cược là số lẻ hoặc số chẵn. Long Tịch Bảo cười đến tươi ngọt lấy ra một chồng đôla để lên hai bên, sau đó chờ kết quả.

"Twenty, pair." Người đàn ông tuần tú tóc vàng mắt xanh thét lên.

"A! Cồn Cồn chúng ta thắng tiền đây." Long Tịch Bảo vui vẻ ôm Viên Cồn Cồn, vì lần đầu tiên mình đánh bạc thắng mà cảm thấy vui vẻ không thôi.

Mà người bên cạnh các cô ngoài ngạc nhiên nhìn Long Tịch Bảo xinh đẹp và Viên Cồn Cồn đáng yêu ra, lại càng bị các cô thu hút hơn.

Long Tịch Bảo xem như không thấy những ánh mắt ngạc nhiên ao ước này, lấy tất cả tiền thắng được đặt lên, khăn trương đợi kết quả.

Người đàn ông tuần tú tóc vàng cũng không khỏi nhìn hai cô gái đặc biệt ở trước mắt thêm một chút, sau đó tiếp tục làm việc của mình.

Một lúc sau "Fifteen, Odd."

Long Tịch Bảo lại hưng phấn kêu to lên "Lại thắng, Cồn Cồn, bạn nói xem có phải đánh bài là thiên phú của mình hay không."

Viên Cồn Cồn nhìn cô ấy vui vẻ thì gật gật đầu, tâm trạng vốn căng thẳng cũng bị vui vẻ của cô ấy truyền nhiễm.

Trong thời gian tiếp theo, Long Tịch Bảo đánh đâu thắng đó, mà tất cả mọi người bên cạnh đều đặt cược theo cô ấy, tiền càng ngày càng nhiều, người cũng càng ngày càng hỗn tạp, đột nhiên...

"Oh, shit" Một câu thô tục từ miệng người nước ngoài phun ra.

"You want to steal my money?" Long Tịch Bảo bắt lấy một cánh tay to khỏe, lạnh giọng hỏi.

"Fuck you, Bitch!" Người nước ngoài không để con nhóc nào đó vào mắt mà nhục mạ.

"Say again?" Long Tịch Bảo hơi hơi nheo mắt đẹp lại, dám mắng người, xem lão nương dầy vò chết hấn không.

“Fuck you, Bitch! So?” Người nước ngoài không biết sống chết dùng vẻ mặt dâm loạn lặp lại một lần.

Đột nhiên Long Tịch Bảo lộ ra tươi cười như đóa hoa, nhẹ tay động đây liền nghe một tiếng ‘rắc’, sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết như heo chết của người nước ngoài.

Viên Cồn Cồn sợ hãi nắm chặt ống tay áo của Long Tịch Bảo, sợ hãi nói “Bảo Bảo, thôi, dù sao chúng ta cũng không tổn thất cái gì, chúng ta đi thôi, mình rất sợ.”

Long Tịch Bảo buông cổ tay bị bề gãy của người đàn ông ra, tiện tay ném hần ngã xuống đất, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Viên Cồn Cồn dịu dàng nói “Đừng sợ, ai bảo miệng tên này hèn hạ như vậy, Cồn Cồn nhớ kỹ, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, hắc hắc...” Nói xong Long Tịch Bảo lộ ra một nụ cười quý dị, Viên Cồn Cồn không khỏi run một cái.

Long Tịch Bảo đi đến trước mặt người đàn ông, cười khê dâm xuống vết thương của hần, còn chưa tính buông tha hần.

“Vị tiểu thư này, ông chủ của chúng tôi muốn mời ngài uống một ngụm trà, nể mặt chứ?” Một người đàn ông mặc tây trang màu đen lễ phép nói ra một câu hỏi tiếng Trung chân chính.

Long Tịch Bảo ngẩng đầu nhìn, a a, nhiều bảo vệ như vậy là muốn hù dọa ai chứ?

Cười lạnh một tiếng "Nếu tôi không nể mặt thì sao?"

"Ông chủ của chúng tôi cũng không có ác ý, chỉ muốn mời ngài uống trà mà thôi, nếu ngài không nể mặt, chúng ta sẽ làm vong hồn dưới sủng." Mặt của người đàn ông không cảm xúc nói, dường như người chết không phải là anh ta vậy.

Long Tịch Bảo nhú nhú đầu mày, không nói một câu nhìn anh ta.

Viên Cồn Cồn kéo kéo quần áo của cô ấy, meo meo gọi "Bảo Bảo, chúng ta đừng làm khó người khác."

Long Tịch Bảo nghĩ nghĩ, buông lỏng chân ngọc thon dài dẫm lên cánh tay của người nước ngoài ra, nhìn bộ dáng đau đớn của hần, lạnh lùng nói :

"Next time, clean your mouth before you get out the door."

Nói xong dắt Viên Cồn Cồn đi theo sau người đàn ông đi uống trà! Hừ, tên tầm thường, dám trộm đồ trên đầu của chị, lúc chị trộm chìa khóa cất giữ đồ ăn vặt này còn chưa sinh ra đấy!

Long Tịch Bảo nhìn người đàn ông ở trước mắt, trai đẹp, tuyệt đối là trai đẹp, vừa đẹp trai lại vừa đáng yêu, mày rậm mắt to, cái mũi rất đỉnh, miệng rất thanh tú, khuôn mặt rất cân xứng, oa, thật đáng yêu, thật sự rất muốn véo một cái, là một mẫu người rất thích hợp làm tiểu thụ, sớm biết có một người đẹp trai đáng yêu như thế, lúc người này mời thì cô ấy nên chạy nhanh đến đây rồi, , thật sự rất đáng yêu.

Nam Cung Viễn buồn cười xem ngời ở hần đối diện hai cô bé nhỏ, gầy teo cái kia, một mặt háo sắc bộ dáng, mình mục trương dâm không chút nào che giấu xem hần, Viên Viên cái kia tắc vụng trộm xem hần, mắt thật to lí thật rõ ràng để lộ ra đối hần bề ngoài ca ngời, thật đáng yêu hai cái hài tử a.

"Tiểu thư..." Nam Cung Viễn nhỏ giọng gọi.

"Tôi họ Long, tên Tịch Bảo, đừng gọi tiểu thư tiểu thư, khó nghe muốn chết." Long Tịch Bảo hào phóng báo tên họ.

Nam Cung Viễn nhìn nhìn cô ấy tươi cười ngay thẳng, không khỏi khê cười ra tiếng "Chú họ Nam Cung, tên một chữ Viễn, con có thể gọi chú là chú Nam Cung."

"Chú? ! Tôi còn muốn gọi anh là em trai đấy, chú sao...Anh đừng chiếm tiện nghi của tôi." Long Tịch Bảo hô to ra tiếng

"Năm nay chú đã 40 tuổi, con nói con muốn gọi chú là chú hay là 'em trai' ?" Nam Cung Viễn nhẹ nhàng nói.

"40 tuổi? ! Chú là yêu quái sao? 40 tuổi còn có gương mặt muốn gây họa như vậy?" Miệng của Long Tịch nói không ngừng, oh,my,god, người đàn ông giống như bồ nhí nhỏ bé này lại nói cho cô ấy biết là ông 40 tuổi, muốn làm tức chết ai chứ!

"Ha ha, con thật trực tiếp, nhưng chú thật sự đã 40 tuổi rồi." Nam Cung Viễn cười khê nhìn cô ấy, không biết vì sao, từ lần đầu tiên mắt thấy cô ấy liền có loại thiện cảm không hiểu, giống... Muốn yêu thương cô ấy.

"Như vậy, chú Viễn, chú có thể thu nhận hai đứa nhỏ lang thang chúng con không?" Long Tịch Bảo cười ngọt ngào hỏi, người đàn ông trước mắt cho cô ấy cảm giác rất thân thiết, dù sao ở bên ngoài cũng không bằng ở lại chỗ ông, ông còn có thể bảo vệ các cô nữa.

Nam Cung Viễn sững sốt, thật không ngờ cô ấy sẽ đưa ra yêu cầu này, dù sao bọn họ cũng mới gặp lần đầu.

"Không được sao? Chú cũng biết ở đây rất rối loạn, thiếu nữ có bộ dạng đáng yêu tay trái gà không chặt như chúng con ở lại bên ngoài rất nguy hiểm, chú cũng biết đây mỗi ngày đều bị mưu sát, bắn chết, cướp bóc, cưỡng gian, tội ác tràn lan, chú hẳn tâm sao, nếu chúng con gặp phải trò gian trá mà chết ở đây, cha mẹ chúng con sẽ đau lòng chết, hơn nữa..." Long Tịch Bảo đáng thương tội nghiệp nhìn, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng lú lú.

"Ngừng, chú đồng ý với con là được." Nam Cung Viễn bắt đầu đi nhìn cô gái nhỏ đáng yêu trước mắt, bắt đầu tưởng tượng bộ dáng cha mẹ cô ấy, cha mẹ thế nào mà có thể dạy dỗ đứa nhỏ lanh lợi như vậy?

"Bao ăn bao ở là được, con không cần tiền công." Long Tịch Bảo bày ra vẻ mặt con không có yêu cầu gì vui vẻ nói.

Suýt chút nữa thì Nam Cung Viễn ngã xuống khỏi ghế, đứa nhỏ này...

"Bảo Bảo, mình đói bụng." Viên Cồn Cồn mở miệng.

"Chú Nam Cung, chú nghe thấy không, chị của con đói bụng." Long Tịch Bảo sờ sờ đầu Viên Cồn Cồn, quay đầu chờ mong nhìn Nam Cung Viễn

"Cô bé này là chị? ! Con là em gái? !" Nam Cung Viễn không dám tin hỏi

"Đúng vậy, chú không biết em nhỏ bây giờ đều thông minh sao?" Long Tịch Bảo đắc ý nhìn ông.

Nam Cung Viễn sững sờ nhìn cô ấy, không biết nên nói cái gì mới tốt.

"Chú Nam Cung, chú có thể gọi con là Tịch Bảo, gọi chị con là Cồn Cồn, những ngày tiếp theo xin trông cậy vào chú."

Long Tịch Bảo cười đến xán lạn nhìn Nam Cung Viễn, A! Tìm được chỗ dựa vững chắc rồi.

Long Tịch Bảo mở to mắt, mênh mông nhìn trần nhà một chút, một lúc sau mới nhớ tới, đây là người chú 'chỗ dựa vững chắc', nhưng lại nói tiếp cô ấy thật sự rất may mắn, ra cửa gặp người cao sang, chú Viễn lại có tiền, tâm lòng lại thiện lương, người lại dịu dàng, đối với vợ càng là che chở trăm điều, người đàn ông như vậy phải đi đâu tìm đây. Nhìn nhìn tướng ngũ đáng yêu của Viên Cồn Cồn, không nhịn được véo véo gương mặt cô, chỉ nghe cô meo meo gọi.

"Triệt..."

Ai... Xem ra Cồn Cồn rất ý lại vào Hắc ác ma, từ lúc đi đến bây giờ, trong lòng nhớ, miệng gọi, ngoại trừ ăn thì chính là Hắc ác ma, lần này dẫn cô cùng đi là đúng? Hay là sai?

Nhưng ai bảo ba người đàn ông xấu xa bọn họ quá đáng như vậy, cô ấy không sai, phải kiểm điểm chính là bọn họ!

Long Tịch Bảo rời giường đi dạo một vòng trong vườn hoa rồi trở lại phòng, nhìn nhìn Viên Cồn Cồn đã chần ngủ say ở trên giường, đẩy đẩy cô "Cồn Cồn, thức dậy, Cồn Cồn mau thức dậy, bóc cháy rồi."

Viên Cồn Cồn meo meo vài tiếng, xoay người tiếp tục ngủ

"Cồn Cồn, Cồn Cồn, thức dậy, lửa thiêu mông rồi." Long Tịch Bảo sốt ruột hô to ở bên tai cô.

Người nào đó vẫn không để ý cô ấy, tiếp tục ngủ

"Viên Cồn Cồn, ăn cơm!" Long Tịch Bảo không tin tiếp tục tà ác hét lên

Chỉ thấy người nào đó bật dậy, mắt còn chưa mở liền meo meo gọi "Ở đâu? Ở đâu?"

Suýt chút thì Long Tịch Bảo té ngã trên đất, mình phục bạn rồi, Viên Cồn Cồn...

Sau khi ăn bữa sáng xong, Nam Cung Viễn dẫn theo ba 'cô gái nhỏ' rất có tư tưởng vui chơi, dạo chơi chỗ này một chút chỗ kia một chút, phía sau còn đi theo một lượng lớn bảo vệ, đầu tiên là đi thủy cung Rặng Cá Mập ở vịnh Mandalay, sau đó đi xem tất cả đài phun nước âm nhạc ở cửa khách sạn lớn và sông bạc, tiếp đó là đi khu bảo tồn suối nước, suốt cả đường đi 'ba cô gái làm thành cái chợ', ríu ra ríu rít không ngừng, Nam Cung Viễn vừa muốn bảo vệ họ, vừa muốn nói chuyện với họ, thần kinh căng thẳng, không dám thả lỏng một phút nào, bởi vì nơi này là Las Vegas, mà ông lại là nhân vật rất được chú ý, không thể không đề phòng

"Chơi đủ chưa? Chơi lâu như vậy rồi, ngày mai lại tiếp tục ra ngoài chơi có được không?" Nam Cung Viễn dịu dàng ôm vợ yêu, lau mồ hôi trên trán của bà.

"Không được, người ta còn muốn chơi." Long Tịch Bảo điên cuồng chơi đùa dậm chân không chịu

"Con cũng muốn." Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nhìn ông.

"Em cũng muốn chơi." Tiêu Lộ Trúc làm nũng kéo ống tay áo của ông xã mình.

Bảo vệ phía sau ngạc nhiên nhìn ông chủ của bọn họ, ông chủ bọn họ nổi tiếng thâm độc, nhưng cũng nổi tiếng là yêu thương vợ, nhưng từ lúc nào thì hai cô gái này cũng có thể làm cho ông dịu dàng như vậy chứ?

"Heo nhỏ, thân thể em không tốt, nghe lời, ngày mai lại đến chơi." Nam Cung Viễn vẫn dịu dàng nói.

"Em muốn ngoạn mà" Tiêu Lộ Trúc không chịu chu môi, đầu còn là sự thành thực của một người phụ 35 tuổi nên có.

Long Tịch Bảo không chịu nổi nhìn hai vợ chồng yêu nghiệt này, vì sao bên cạnh cô ấy không thể có một người lớn 'bình thường' một chút chứ? Lấy tên cũng đủ tuyệt, Bàng Đô Đô? Béo mập? Tiêu Lộ Trúc? Heo nhỏ? Chắc chắn, cha mẹ của bọn họ thật sự là rất có tài.

"Chú Viễn, dẫn bọn con đi thêm một chỗ, chúng ta liền ngoạn ngoạn về nhà được không?" Long Tịch Bảo ngọt ngào nói.

"Chú có thể nói không sao? Con muốn đi đâu?" Nam Cung Viễn bắt đầu dĩ cười khê.

"Tháp Stratosphere..." Long Tịch Bảo meo meo nói.

Tháp Stratosphere là tháp ngắm cảnh miễn phí cao nhất đẹp nhất, cũng là tòa kiến trúc cao nhất phía tây sông Mississippi. Bên trong tháp sắp xếp nhà hàng xoay tròn, phía trong có đài ngắm cảnh bên ngoài, phòng ăn theo chủ đề, trung tâm thương mại, và một chỗ cao nhất thế giới, gọi là trò Yun-night Speed của The High Roller. Từ đỉnh tháp nhìn xuống toàn bộ Las Vegas đều chiếu vào trong mắt, hơn nữa lên đỉnh tháp vào ban đêm, là ánh đèn xanh vàng rực rỡ khắp Las Vegas, giống như cô nàng ca múa trang điểm đẹp đẽ ở giữa sân, lấp lánh ở giữa sa mạc Mojave, cũng có thể thấy được mơ hồ ánh đèn của các căn hộ ở thành phố bên cạnh.

Long Tịch Bảo đứng ở trong tháp, 'Như hồ rình mò' nhìn trò Yun-night Speed cao nhất thế giới trong truyền thuyết kia. Cô ấy mong chờ nó đã rất lâu, cực cung, chờ tao, tao lập tức tới 'ngồi' may ngày.

Đang lúc cô ấy hưng phấn, đột nhiên Viên Côn Côn khẩn trương kéo tay áo của cô ấy, run run nói "Bảo Bảo, Triệt..."

"Từ bỏ*? ! Không có cửa đâu, mình không ngồi vào nó, mình chết cũng không từ bỏ." Long Tịch Bảo lớn tiếng kêu lên, đùa giỡn cái gì, bây giờ bảo mình từ bỏ, đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có!

*Từ Triệt cũng có nghĩa là từ bỏ, LTB hiểu lầm CC kêu cô ấy từ bỏ.

"Không... Không phải, mình nói là Triệt! Triệt!" Viên Côn Côn sốt ruột dậm dậm chân.

"Vậy không phải từ bỏ sao? Mình không từ bỏ!" Long Tịch Bảo hơi nhú mày nhìn cô.

"Không... Không phải, bạn nhìn phía trước." Viên Côn Côn gấp đến độ nước mắt sắp tuôn trào.

Long Tịch Bảo nghe vậy nhìn tới phía trước, ôi má ơi, thật sự phải từ bỏ rồi.

Một con người màu xám bạc, người đàn ông tuấn tú bộ dạng như thiên sứ, hai tay ham muốn chiếm hữu ôm lấy cô gái tóc quăn màu đỏ thanh tú đáng yêu đi tới gần các cô, trong mắt người đàn ông có mùi vị tìm tòi nghiên cứu.

Hắc Viêm Triệt hơi nhú mày kiểm, nhìn hai cô gái có mùi vị của anh trai và bạn tốt của mình, nghe nói Triệt vì tìm bà xã chạy trốn của anh, đã điều động người tới trong cả nước, mà trên thân thể cô lại có mùi vị không cho phép người đụng tới của anh trai, đây đại diện cho cô chính là bà xã chạy trốn của anh trai anh ta?

Viên Côn Côn nhìn người đàn ông quen thuộc ôm một cô gái khác đi tới gần cô, đột nhiên trong lòng đau đớn, đau đến cô hồng tự chủ được mà rơi nước mắt.

Long Tịch Bảo bình tĩnh lại, mới nhớ tới, đó không thể là Hắc Viêm Triệt, Hắc Viêm Triệt không thể có gái khác, hơn nữa, ánh mắt của Hắc Viêm Triệt... là màu tím a... như vậy... người đàn ông này... chính là... Hắc Viêm Minh?! Ông trời ơi, không phải là người đùa giỡn với con chứ! Mua vé số cào cũng không dễ trúng thưởng như vậy.

Hắc Viêm Minh đi tới trước mặt hai cô gái 'đáng nghi', mới phát hiện, 'Thần Bài' của Las Vegas đồng thời cũng là 'bố già Las Vegas' Nam Cung Viễn cũng ở đây. Nếu như hai cô gái này thật sự là người bọn họ muốn tìm, vậy tại sao hai người họ lại dính dáng đến ông ta?

"Bác Nam Cung, đã lâu không gặp, gần đây bác khỏe không?" Hắc Viêm Minh kéo nụ cười nhạt, lễ phép mở miệng.

"Ha ha, không tệ, còn cậu?" Nam Cung Viễn cười lại, Hắc Viêm Minh là "ông hoàng bóng tối" ở Las Vegas, toàn thân tập hợp tiền tài và quyền lực, tuy rằng tuổi trẻ nhưng không thể khinh thường.

"Con cũng không tệ, hai vị này là con gái của bác sao?" Con người màu xám bạc của Hắc Viêm Minh quét nhìn hai cô gái đang theo đuôi suy nghĩ của mình, nhẹ giọng hỏi.

"Không, không phải, hai đứa là khách của bác, rất đáng yêu đúng không." Nam Cung Viễn cung chiêu sờ sờ đầu Long Tịch Bảo nhẹ nhàng nói.

"Đúng, thật sự rất đáng yêu." Hắc Viêm Minh suy nghĩ giật giật khóe miệng, có trò hay để xem rồi.

Viên Côn Côn đau lòng nhìn anh ta, trong lòng anh chính là cô gái lần trước anh hôn môi ở nhà, mà anh lại làm bộ như không biết cô, Triệt, vì sao...

"Côn Côn, sao con khóc? Không thoải mái ở đâu sao?" Tiêu Lộ Trúc không rõ sự thật nhìn Viên Côn Côn mặt lưng trông, dịu dàng hỏi.

Viên Cồn Cồn rất úy khuất nhìn chăm chăm Hắc Viêm Minh, nhỏ giọng kêu "Triệt..."

"Rút lui! Chúng ta phải rút lui rồi! Đi thôi, chúng ta về nhà đi, hôm nay chơi rất mệt rồi, chú Viễn." Đột nhiên Long Tịch Bảo lớn tiếng tiếng nói, muốn che giấu cái tên người nào đó kêu ra miệng, sau đó tay trái lôi kéo Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp, tay phải lôi kéo Tiêu Lộ Trúc không hiểu gì đi ra ngoài cửa, muốn chết, cái này không cần 7 ngày, đại khái là ngày mai sẽ bị bắt trở về.

"Bảo Bảo, chậm một chút!" Nam Cung Viễn đau đầu thét lên, thân thể của vợ ông không tốt mà.

Bảo Bảo? Cồn Cồn? Ha ha, tìm được! Hắc Viêm Minh lộ ra một nụ cười quỷ dị, nhìn bóng lưng các cô rồi đi.

"Ha ha, trẻ con không biết lễ phép, cậu thông cảm, vậy bác đi trước, hai người từ từ chơi." Nam Cung Viễn nhẹ giọng nói, sau đó bước nhanh đuổi theo cô nhóc nghịch ngợm 'bắt cóc' vợ của mình...

Hắc Viêm Minh khẽ cười một tiếng, cúi đầu nhìn Tô Anh Lạc vẫn còn đang hồn dỗi ở bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Anh Anh, chúng ta có trò hay để xem rồi."

Tô Anh Lạc bất mãn xoay mặt đi. Hừ! Vừa ra cửa còn đánh người ta, bây giờ lại bày ra một bộ dáng dịu dàng, ai thèm để ý đến anh ta chứ!

"Chắc chắc, tiểu lưu manh của anh còn đang tức giận sao? Ở đâu ra con giận lớn như vậy chứ?" Hắc Viêm Minh vuốt ve gương mặt của cô ta.

"Bạo Quân, biến thái!" Tô Anh Lạc không vui nói.

"Tiểu lưu manh, em thật thô lỗ." Hắc Viêm Minh nhạo báng.

"Có thô lỗ như anh sao? Còn đánh người, em chán ghét anh, không bao giờ muốn để ý đến anh nữa." Tô Anh Lạc tức giận dậm chân.

"Ai bảo em đi đụng vào người khác, anh đã từng nhắc nhở em rồi, là chính em không nhớ." Hắc Viêm Minh bắt đầu hơi không vui...

"Ai cần anh lo, em muốn đụng, em chính là thích đụng vào, thì sao?!" Tô Anh Lạc không phục kêu to.

Nghe vậy, đôi mắt màu xám bạc của Hắc Viêm Minh lóe lên, lạnh giọng nói: "Em thích đụng chạm phải không, vậy bắt đầu từ hôm nay, em sẽ không thấy được người nào khác ngoài anh." Nói xong không để ý tới cô ta kháng nghị, liền ôm lấy cô ta đi ra khỏi cửa, hừ, không biết điều...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 147: Tìm được!

Nhà họ Nam Cung

"Cồn Cồn, đừng khóc, anh ta không phải Hắc ác ma, để sau này mình giải thích với bạn." Long Tịch Bảo đau lòng nhìn nước mắt của Viên Cồn Cồn tuôn rơi không dứt, nhẹ giọng an ủi.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bảo Bảo, con quen Hắc Viêm Minh sao?" Nam Cung Viễn cau mày nhìn các cô.

"Nên nói như thế nào đây, chú Viễn, trong một lúc con không biết nói với chú như thế nào nữa, con muốn đưa Cồn Cồn về phòng trước được không?" Long Tịch Bảo sốt ruột lau nước mắt cho người nào đó.

Nam Cung Viễn nhìn nhìn Viên Cồn Cồn khóc đến điềm đăm đáng yêu, gật gật đầu.

Long Tịch Bảo dắt 'người nước mắt' Viên Cồn Cồn trở về phòng

Trong phòng

"Cồn Cồn, đừng khóc, bạn hãy nghe mình nói, anh ta không phải là Triệt, anh ta là em trai của Triệt, anh ta tên Hắc Viêm Minh, người không phát hiện hấn ánh mắt là màu xám bạc à?" Long tịch bảo vỗ nhẹ khóc đến nấc cục Viên cuộn cuộn.

"Bạn không cần an ủi mình, bọn họ giống nhau như đúc..." Viên Cồn Cồn nói.

"Xin bạn đấy, song bào thai đương nhiên là sẽ giống nhau như đúc, giống như anh Hiên và anh Bác, nhưng màu mắt của bọn họ không giống nhau, bạn không để ý xem sao?" Long Tịch Bảo tròn trừng mắt, thật sự là không chịu nổi.

"Song bào thai? Nhưng từ trước đến giờ Triệt chưa từng nói với mình." Viên Cồn Cồn vừa nắc cựa vừa nói.

"Nam chính trong 'cảnh ngoại tình' mà bạn thấy ở phòng khách hôm trước cũng là anh ta, Hắc ác ma giận bạn nói muốn ly hôn mới cố ý để bạn hiểu lầm, không giải thích với bạn, trên thực tế, từ lúc còn rất nhỏ Hắc Viêm Minh liền mọc rễ ở đây, cho nên mình cũng vừa biết Hắc ác ma có một em trai song sinh, chỉ là quên nói với bạn." Long Tịch Bảo rót ly nước đưa đến bên miệng cô.

Viên Cồn Cồn liền uống ừng ực ừng ực đến ly ngược đáy lên trời, mở to đôi mắt hồng hồng nhìn cô ấy "Nói như vậy là mình hiểu lầm Triệt hả ?"

"Ách, có thể nói như thế." Long Tịch Bảo cất ly thủy tinh, lại đi vào phòng tắm lấy một tấm khăn lông ra lau mặt cho cô, trời ạ, mình lại trải nghiệm cảm giác làm mẹ trước rồi.

"Hu hu... Vậy làm sao bây giờ? Bảo Bảo, mình nhớ Triệt, mình rất nhớ Triệt, mình rất nhớ anh ấy, hu hu, mình muốn về nhà." Nước mắt của Viên Cồn Cồn vừa ngừng một chút lại bắt đầu tràn ra đứng lên.

"Được được được, về nhà về nhà, yên tâm, bạn không muốn về nhà cũng không được, nhanh nhất đêm nay, chậm nhất ngày mai, sẽ có người tự mình đến 'đón' chúng ta về nhà, đừng khóc, nghe lời." Long Tịch Bảo nhẹ giọng dỗ dành, thì ra Cồn Cồn ý lại Hắc ác ma như vậy, xem ra là loại hình tiểu thụ thích ngược đãi rồi, nhưng cô ấy cũng rất nhớ song bào thai, chẳng lẽ cô cũng là tiểu thụ cuồng ngược?

Nghe vậy Viên Cồn Cồn nức nở rầu rĩ mới ngừng rơi nước mắt, điềm điềm đáng yêu nhìn Long Tịch Bảo

"Đừng khóc Cồn Cồn, bạn còn khóc thì mắt sẽ sưng lên, ngày mai Hắc ác ma thấy thì mình còn mạng để sống sao?" Long Tịch Bảo thở dài một hơi, bắt đầu nói.

Viên Cồn Cồn gạt gạt đầu, cười bỏ nhào tới chỗ Long Tịch Bảo, cọ xát làm nũng, ngày mai... Ngày mai là có thể gặp Triệt rồi.

Long Tịch Bảo buồn cười sờ sờ đầu của cô, người đơn thuần như thế, đoán chừng Chỉ có một ở trên thế giới thôi.

Một lúc sau, Viên Cồn Cồn khóc mệt mỏi yên tĩnh ngủ say, Long Tịch Bảo đắp chăn cho cô xong thì đi ra ngoài.

Ban đêm, nhà lớn họ Hắc.

"Anh trai thân mến của em, gần đây có khỏe không?" Hắc Viêm Minh dùng vẻ mặt triều tức nhìn Hắc Viêm Triệt.

"có việc thì nói, không có việc gì thì đi đi." Hắc Viêm Triệt mỗi một ngời ở trên ghế xoay, cầm trong tay một ly rượu đỏ, 3 ngày, cô đã đi 3 ngày, không có anh chăm sóc, cô có tốt hay không, buổi sáng thức dậy có uống sữa tươi hay không, gấp rắc rồi có người giúp thu dọn hiện trường rồi rửa hay không, buổi tối ngủ có đá chăn hay không, làm cho anh lo lắng chính là, Long Tịch Bảo có dạy hư cô hay không, Tiểu Bàn em ở đâu? Chỉ cần em trở về anh có thể bỏ qua chuyện cũ, vì sao vẫn chưa trở về...

"Chắc chắn, anh thật lạnh lùng, thiết thời cho em buổi tối không ngủ 'trăm cay nghìn đắng' treo non lợi suối' tới tìm anh." Hắc Viêm Minh vẫn là bộ dáng bồn chồn.

"Hắc Viêm Minh, nếu như em thông minh thì không nên đến đây gây chuyện với anh vào lúc này." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Anh có biết hôm nay em gặp ai không?" Hắc Viêm Minh đi thẳng đến quầy rượu, tao nhả rót một ly sâm banh cho mình.

"Trong mắt em trừ Tô Anh Lạc ra, còn có người khác sao?"

"Đừng nhắc cô ấy, cô gái không biết tốt xấu." Đột nhiên giọng của Hắc Viêm Minh trở nên nặng nề.

Hắc Viêm Triệt nhìn em trai của mình, yên lặng uống rượu đo.

"Được rồi, đừng có bộ dáng hờn bay phách lạc nữa, hôm nay em gặp một cô nhóc tròn trĩnh ở trên người còn có mùi của anh, bên cạnh cô ấy còn có một cô gái nhỏ xinh đẹp trên trán có hình ngọn lửa nhỏ, anh nói xem, thế giới này có phải rất trùng hợp hay không?" Hắc Viêm Minh nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Hắc Viêm Triệt liền đứng lên, không hề nghĩ ngợi, tiến lên vùng một quyền, tốc độ nhanh như nháy mắt.

Hắc Viêm Minh vui cười né tránh, nghịch ngợm nói: "Này! Đừng tưởng rằng anh không phải 'người' thì có thể khi dễ em."

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn em trai đáng đánh đòn của mình, "Anh không phải 'người', em chính là 'người' sao? Khôn kiếp, em đã biết từ lâu, vì sao đến bây giờ mới nói."

Hắc Viêm Minh nhún vai, không sợ nói: "Em không dám xác định, em sợ ngộ nhờ không phải, anh sẽ giết em vì nói dối quân tình", anh cũng biết anh là một người 'tìm như tro tàn' mà, được một chút hi vọng vậy rồi cuối cùng lại thất vọng, thì cái gì anh cũng làm ra được."

"cút! Em gặp bọn họ ở đâu, nói mau." Hắc Viêm Triệt nóng nảy quát.

Hắc Viêm Minh cười tà mị, khẽ mở môi mỏng "Las vegas."

ằm, máu khí dâng lên trên đầu của Hắc Viêm Triệt, Long Tịch Bảo tôi phải giải quyết cô, chỗ loạn như vậy cô cũng dám dẫn cô ấy đi!

“Anh có biết bọn họ ở cùng ai không?” Hắc Viêm Minh vẫn bày ra bộ dáng xem kịch rất vui.

“Ài?” Một chữ lạnh như băng phun ra khỏi miệng Hắc Viêm Triệt.

“Nam Cung Viễn” Hắc Viêm Minh cười uống một ngụm rượu đỏ.

“Bố già Las Vegas?” Hắc Viêm Triệt lạnh giọng hỏi.

“Yes! Yoy know now.” Hắc Viêm Minh cầm ly rượu làm tư thế kính rượu với anh.

“....”

Buổi tối ở Las Vegas, bao phủ giữa ngọn đèn lồng lầy, khắp nơi đều là cảnh tượng ăn chơi trác táng, tùy ý có thể thấy được giao dịch tà ác, bất luận là thân thể, hay là súng ống, thứ càng đẹp thì độc tính càng mạnh, đây là miêu tả đúng nhất về Las Vegas.

Trong sòng bạc.

Long Tịch Bảo dắt Viên Cồn Cồn tới chơi ‘trò chơi yêu thích một lần cuối cùng’, cô ấy rất rõ ràng ngày mai phải đối mặt với chuyện gì... nếu không thả lỏng thoải mái một chút, vậy thì rất có lỗi với bản thân.

“Bảo bảo... tại sao lại tới đây?” Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi, cô không thích nơi này, mặc dù rất náo nhiệt nhưng không khí ở đây làm cho cô rất không thoải mái.

“Tới chơi ‘canh bạc cuối cùng’ của chúng ta, bạn cho rằng sau này bạn sẽ còn cơ hội tới đây sao?” Long Tịch Bảo cũng không quay đầu lại nói.

“Đến ngoạn chúng ta ‘cuối cùng canh bạc’ người cho là người về sau còn sẽ có cơ hội tới nơi này sao?” Long Tịch Bảo cũng không quay đầu lại nói đến.

“Minh không thích nơi này chút nào.” Viên Cồn Cồn nói nhỏ.

“Vậy bạn có muốn đi lên lầu tìm chú Viễn hay không? Long Tịch Bảo nhẹ giọng hỏi.

“Không muốn, mình thích đi theo bạn.” Viên Cồn Cồn meo meo làm nũng.

“Được, được, chơi thêm một chút nữa rồi chúng ta trở về.” Long Tịch Bảo xoa đầu của cô, an ủi.

“Ừ.” Người nào đó ngoan ngoãn gật đầu.

Long Tịch Bảo quay đầu tiếp tục chơi, hoàn toàn không phát hiện... trong đám người lộn xộn, một cánh tay người đàn ông trắng kiện chậm rãi giơ lên, trong tay cầm một vật thể hình ống màu đen lạnh lẽo, mục tiêu chính là công chúa nhỏ nhà họ Long đang chơi hăng say...

‘pằng’ một tiếng... đám người liền rơi vào hỗn loạn, người la hét người bỏ chạy, còn có người vừa hét vừa chạy, dù sao cũng chính là gà bay chó sủa, hỗn loạn không chịu nổi.

Long Tịch Bảo nhanh nhẹn che chở cho tiểu com nắm nào đó còn chưa phản ứng kịp, ngồi xổm xuống, nhanh chóng lấy một khẩu súng lục từ trong váy dài của mình ra, đề phòng nhìn khắp nơi... còn bà nó... chỗ này không hợp với bất tự của cô ấy sao? Tại sao mỗi lần tới đều xảy ra chuyện. Nhìn nhìn cơ thể người đàn ông ngã xuống, oa, kỹ thuật bắn súng thật chuẩn xác, một phát chết ngay, Úa... Trên tay của hắn cũng cầm súng, nói như vậy... hắn cũng muốn nổ súng sao? Nhưng còn chưa kịp nổ súng đã bị người ta làm ‘bê đầu’ rồi?

Đợi chút... cái tên nước ngoài này sao lại quen như vậy a? Không phải là...

Không đợi Long Tịch Bảo suy nghĩ nhiều, trước mắt bỗng xuất hiện một loạt giày da... sáng bóng... làm cho cô ấy không khỏi ngẩng đầu nhìn lên... nhưng bởi vì vấn đề tầm nhìn nên cô ấy chỉ có thể nhìn thấy ‘vị trí chính giữa’ người của bọn họ, mà không thấy được phía trên của bọn họ, càng không thấy được khuôn mặt của bọn họ, tuyệt đối không phải là cô ấy háo sắc đâu... không phải cô ấy cố ý nhìn chăm chăm ‘cái bộ phận đó’ của người ta đâu, chỉ vì trùng hợp thôi... chỉ là... chân của bọn họ cũng không tệ, không biết... khuôn mặt như thế nào... là công hay là thợ... đáng ghét... thật mong đợi mà...

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc cắt đứt cảm nghĩ trong đầu của cô ấy

"Ra đây."

Long Tịch Bảo sững sốt, giọng nói này là... Không thể nào! Sao lại xui xẻo như vậy...

Long Tịch Bảo thử nhô đầu ra khỏi bàn đánh bạc để thăm dò, chỉ nhìn thoáng qua, vội vàng rút đầu về, nhắm mắt lại nói thầm: "Đây là ảo giác, đây là ảo giác."

Viên Cồn Cồn còn ở trong trạng thái mơ hồ, ngây ngốc hỏi: "Bảo Bảo, ảo giác gì?"

Long Tịch Bảo hận không thể đụng vào bàn đánh bạc mà chết đi, lại nhỏ giọng lầm nhảm nói: "Quan Thế âm Bồ Tát Đại Từ Đại Bi, Cứu Khổ Cứu Nạn, Như Lai Phật Tổ, chúa Jesus tấm lòng lương thiện, phù hộ cho con, phù hộ cho con."

"Bảo Bảo, cậu bạn làm sao vậy?" Viên Cồn Cồn vẫn còn mang vẻ mặt ngây ngô

"Suýt... mình nhìn thấy quý." Long Tịch Bảo nhìn Viên Cồn Cồn bằng vẻ mặt ‘chưa tỉnh hồn’.

"Quý?! Ở đâu?" Viên Cồn Cồn sợ hãi ôm cô ấy, khăn trương muốn chết.

"Viên Cồn Cồn, ra đây." Giọng nói lạnh lùng từ miệng của Hắc Viêm Triệt

Cô nhóc nào đó sững sờ, vui vẻ ‘xoạt’ một cái chui ra khỏi bàn đánh bạc, Long Tịch Bảo muốn kéo cũng không kéo được

Viên Cồn Cồn hưng phấn nhìn Hắc Viêm Triệt, vui vẻ muốn nhào vào trong ngực của anh, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt lạnh buốt trên mặt anh.

Hắc Viêm Triệt không nghĩ ngợi liền nâng tay tát cô một cái, 'Bốp' một tiếng, không chỉ thanh thúy mà còn có tiếng vọng lại.

Long Tịch Bảo nghe tiếng, vội vàng chui ra khỏi bàn, đỡ lấy thân thể của Viên Cồn Cồn, quên cả sợ hãi, không biết trời cao đất rộng mà rống với Hắc Viêm Triệt: "Này! Anh đánh bạn ấy làm gì, bạn ấy rất ngoan ngoãn, mỗi ngày trong lòng trong miệng trừ ăn ra thì chỉ nhắc tới anh, anh có lương tâm hay không, vừa thấy mặt đã ra tay, thật là quá đáng."

Hắc Viêm Triệt nhìn cũng không nhìn Long Tịch Bảo, trực tiếp kéo Viên Cồn Cồn từ trong tay Long Tịch Bảo vào trong ngực mình, ôm cô thật chặt, gần như muốn siết chết cô, giọng nói trầm thấp mang theo chút run rẩy: "Em có biết mới vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm hay không, suýt chút nữa thì em đã mất mạng rồi." Vĩnh viễn cô cũng sẽ không biết, lúc anh nhìn cô bị người dùng súng chia vào, anh có cái cảm giác gì, suýt chút nữa thì anh không kìm nén nổi mình 'biến thân' tại chỗ, anh không thể mất đi cô, sao cô có thể không hiểu chuyện như vậy. Một lần lại một lần để chính mình rơi vào nguy hiểm, còn cười đến rục rỉ giống như mình chưa làm cái gì.

Viên Cồn Cồn khóc nức nở, còn không biết mình phạm lỗi gì mà anh phải vung tay tát cô như vậy, từ trước đến bây giờ cũng chưa từng tát cô.

Long Tịch Bảo nghi ngờ nhìn Hắc Viêm Triệt đang kích động, ý của anh là... vừa nãy họ mới gặp nguy hiểm sao? Cô nhớ ra rồi, người đàn ông kia... chính là kẻ muốn trộm đồ của cô, kết quả lại bị cô bê gãy tay đây mà... Muốn chết, tao chỉ là bê gãy tay mày, mày lại muốn bắn vỡ đầu tao... quá ác độc rồi. Khinh bỉ nhìn cái xác chết trên mặt đất, đáng đời, ai bảo mày phạm sai. Lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai khuôn mặt tuần tú giống nhau như đúc... xong rồi... lần này thật sự là xong rồi... hu hu...

Song bào thai hung hăng nhìn chằm chằm người nào đó vẫn 'đùa giỡn', ánh mắt lạnh lẽo này gần như là sắp xuyên thủng cô ấy, chẳng những cô ấy to gan lớn mật dám đến Las-Vegas, dám đến sông bạc, còn không biết có quan hệ gì với 'Thần Bài', đáng giận nhất là... cô cũng không biết hối lỗi một chút nào!

Long Tịch Bảo bị ánh mắt của bọn họ ép lui về phía sau từng bước một, nhìn Nam Cung Viễn ở cách đó không xa, co chân chạy, giống như luyện khinh công... Anh mắt của bọn họ thật là đáng sợ...

Núp ở sau lưng Nam Cung Viễn, Long Tịch Bảo khiếp sợ thét lên: "Chú Viễn, cứu con với."

Song bào thai nhìn thấy cô ấy bay trốn ở sau lưng người đàn ông khác, tức đến sắp nổi điên.

"Long Tịch Bảo, qua đây." Long Tịch Bắc không muốn ở trước mặt người ngoài mà mắt không chế nên hít sâu một hơi.

"Không, đánh chết anh em cũng không qua!" Long Tịch Bảo hoảng sợ gạt đầu một cái.

Nghe vậy, Hắc Viêm Minh và đám thuộc hạ bọn họ dẫn tới, tất cả đều nở nụ cười, đương nhiên, trừ Hắc Viêm Minh ra thì không ai dám cười thành tiếng.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn Long Tịch Bảo một cái, xem thường hừ lạnh một tiếng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh sưng của Viên Cồn Cồn lên, cẩn thận xem xét thật kỹ.

Nam Cung Viễn cũng không khỏi nhếch nhếch miệng, cô nhóc này thật là...

Long Tịch Bắc hận không thể bóp nát cô ấy, gắt gao trừng mắt nhìn cô, Long Tịch Bảo sợ hãi nép sau lưng Nam Cung Viễn, không dám nhìn nữa.

"Bảo Bảo, qua đây, chúng ta về nhà." Long Tịch Hiên 'dịu dàng' nói.

"Không... các anh về trước đi.. em chờ cho các anh..." Long Tịch Bảo nghe giọng nói của anh ta thì không khỏi run rẩy, lại bắt đầu nói năng lộn xộn.

Hắc Viêm Minh cười lớn tiếng hơn nữa, "Trời ơi, bảo bối của Hiên và Bắc thật đúng là vật quý."

Song bào thai và Hắc Viêm Triệt lạnh lùng quay đầu lại nhìn anh ta một cái, thì ra anh ta đến xem kịch hay, Viên Cồn Cồn cũng không nhịn được nhìn

người đàn ông hại cô hiểu lầm kia, nước mắt rùng rùng, bộ dáng thật là đáng thương.

“Chị dâu, khuôn mặt của chị làm cho người ta rất muốn khi dễ chị.” Hắc Viêm Minh cười nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, khăn trương chui vào trong lòng Hắc Viêm Triệt, sợ anh ta sẽ đến khi dễ cô thật.

Hắc Viêm Triệt ôm cô, ném cho Hắc Viêm Minh một ánh mắt cảnh cáo.

Hắc Viêm Minh tao nhã nhún vai, tiếp tục dồn chú ý vào chỗ Long Tịch Bảo.

“Bảo Bảo, buông tay con muốn kéo rách quần áo của chú sao?” Nam Cung Viễn cười khề nói, ông không muốn ‘áo rách quần manh’ ở trước mặt nhiều người như vậy.

Long Tịch Bảo khăn trương lắc đầu một cái. “Yên tâm, chú Viễn, kéo rách con sẽ mua cái mới đền cho chú.”

Nam Cung Viễn im lặng nhìn trời, không biết nên nói cái gì cho phải, nhìn ánh mắt gần như muốn ăn thịt người của song bào thai, bắt đầu thấy lo lắng cho người nào đó.

Lúc này, Long Phi Tịch ôm Phụng Vũ Mặc đi vào, liếc mắt nhìn xác chết trên mặt đất, lại nhìn đám khách đánh bạc ở chung quanh bị dọa đến ngồi chồm hóm trên mặt đất, không dám lên tiếng, nhủ may một cái.

Phụng Vũ Mặc vừa vào tới liền dịu dàng hỏi: “Bảo Bóa của mẹ đâu?” long Tịch Bảo nghe tiếng, không thể tin được có cái đầu nhỏ từ sau lưng Nam Cung Viễn ra, sau khi nhìn thấy người tới, hưng phấn cao giọng hô: “Mẹ Vũ! Ba Tịch!”

Suýt chút nữa là cô ấy đã làm thủng màng nhĩ của Nam Cung Viễn.

Phụng Vũ Mặc thừa dịp Long Phi Tịch không để ý, nhanh nhẹn rời khỏi lồng ngực chồng, định xông tới chỗ Long Tịch Bảo, kết quả còn chưa chạy được hai bước, liền bị người ta kéo lấy cổ áo, đứng tại chỗ vùng vẫy hai tay chân.

Long Phi Tịch không vui kéo lấy cổ áo của vợ yêu, nhàn nhàn nhìn Long Tịch Bảo dịu dàng hiềm thấy mà nói: “Bảo Bảo, qua đây, về nhà thôi.”

Long Tịch Bảo liếc nhìn song bào thai đang nổi giận, theo bản năng lắc đầu.

“Bảo Bảo, nghe lời, về nhà đi, rảnh rồi thì chú Viễn sẽ đến thăm con.” Nam Cung Viễn thờ dai ‘tóm’ lấy cô ở phía sau kéo ra ngoài, mặc dù rất luyến tiếc nhưng cô bé dù sao cũng là con gái nhà người ta.

“Bảo Bảo, con không cần mẹ sao? Huhu...” Phụng Vũ Mặc vừa nghĩ tới sau này không có ai xem tiểu thuyết BL với mình, không có ai thảo luận chuyện ‘tình yêu con trai’ với bà thì sốt ruột khóc lên.

Long Tịch Bảo khó xử nhìn Phụng Vũ Mặc đáng thương tội nghiệp, hít sâu một hơi, sợ cái gì, không phải nhiều nhất thì bị đánh một trận thôi sao, cũng không phải là chưa từng bị, da cô ấy càng mắng càng dày! Thịt thì càng đánh càng co giãn! Coi như ‘sửa sắc đẹp’ đi, không thêm để ý nữa!

“chú Viễn, con về đây, chú rảnh rồi nhất định phải dẫn đi Trúc đến thăm con đấy, địa chỉ nhà họ Long là...” Long Tịch Bảo lại gần lỗ tai của Nam Cung Viễn nhỏ giọng nói.

Song bào thai nhìn thấy cảnh này, không chỉ có lửa giận, bây giờ cả lửa ghen cũng bắt đầu bốc cháy... cô gái đáng chết.

Chỉ thấy Nam Cung Viễn gật đầu cười, cung chiêu xoa đầu cô ấy, dịu dàng nói: “Đi đi.”

Thật sự không nhịn được rồi, Long Tịch Bảo xông tới, kéo cô ấy vào trong ngực, sức lực lớn đến mức muốn bóp nát cô ấy, không quan tâm đến tiếng kêu khê của cô, ‘lễ phép’ nhìn Nam Cung Viễn, trầm giọng nói: “Cảm ơn bác Nam Cung mấy ngày qua đã chăm sóc Tịch nhi, nhà họ Long vô cùng biết ơn, hi vọng sau này có thời gian rảnh, bác có thể tới nhà họ Long làm khách.” Nói xong ôm lấy Long Tịch Bảo đang giãy giụa không ngừng đi ra cửa.

Hắc Viêm Triệt ôm Viên Cồn Cồn khóc thầm đi theo ở phía sau, ‘đại đội người khổng lồ’ cũng lục tục xoay người, mở đường trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 148: Hắc Viêm Triệt thay đổi?

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

Từ Las Vegas trở về Viên Cồn Cồn đều yên lặng ngồi ở trên giường lớn, cúi đầu không dám nói tiếng nào, toàn bộ nhớ nhung của cô đối với anh đều vì

cái tát kia mà biến thành sợ hãi. Không phải Bảo Bảo nói anh sẽ trở nên dịu dàng sao? Cho dù không dịu dàng thì nhiều nhất cũng chính là đánh vào mông cô, nhưng mà...Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới, anh sẽ vung tay tát cô, lần này, thật sự anh rất rất tức giận.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng run rẩy của cô, dù là con tức lớn cũng bởi vì một cái tát mà dần dần tiêu tan, sao lại tát tay cô chứ, tuy hành động của cô đáng giận, nhưng chẳng lẽ anh không có trách nhiệm sao? Lý do lớn nhất khiến cô rời nhà trốn đi chính là vì anh, anh đối với cô ham muốn chiếm lấy, anh bá đạo với cô, anh không dịu dàng với cô, đây đều là lý do khiến cô trốn đi, cho dù là con thỏ ngoan hiền bị bức ép cũng sẽ cắn người, có phải anh nên thay đổi hay không, nếu không thì có phải cô sẽ rời xa anh mãi mãi hay không..

Viên Cồn Cồn sợ hãi lên liếc mắt nhìn Hắc Viêm Triệt không nói gì, loại tình huống này, kết cục của cô đều rất thảm.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt mở miệng . " Đi tắm đi."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn anh, cô không có nghe lầm chứ?

Hắc Viêm Triệt lấy áo ngủ và quần lót của cô từ trong tủ ra để ở trên người cô, lặp lại một lần "Đi tắm đi."

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, ngoan ngoãn ôm quần áo đi vào phòng tắm.

Hắc Viêm Triệt ra khỏi phòng.

Chờ lúc Viên Cồn Cồn tắm sạch sẽ đi ra phòng tắm thì Hắc Viêm Triệt đã ngồi ở trên giường, như là đang đợi cô.

"Tối đây." Hắc Viêm Triệt thấy cô đi ra, nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Viên Cồn Cồn chậm rãi đi qua, hơi khàn khản.

Hắc Viêm Triệt lấy thuốc mỡ bạc hà từ trong tủ ra, vươn tay kéo cô ngồi yên ở trên giường.

"Triệt, em..."

"Được rồi, không cần phải nói." Hắc Viêm Triệt ngắt lời của cô, xoay mở nắp thuốc mỡ bôi lên trên má sưng đỏ của cô.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, chỉ có thể ngồi yên tại chỗ, anh không có tức giận? Hay là anh đã lười phát giận với cô nữa rồi?

"Sấy tóc khô rồi ngủ đi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng của anh, không biết vì sao, trong lòng cực kỳ bức rứt, anh như vậy làm cho cô không quen, vậy là đại biểu cho cái gì chứ? Vì sao cô cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ bỗng trở nên xa hơn...

Hắc Viêm Triệt nằm ở trong bồn tắm, con người màu tím nhạt lẳng lặng nhắm lại, trong đầu thoáng qua hình ảnh, mỗi một cái đều là hình ảnh anh và cô ở chung, cô đi đến bên cạnh anh đã 4 năm, 4 năm qua cô cũng chưa từng thay đổi, ngược lại là anh, mỗi ngày đều thay đổi, mỗi một ngày lại càng yêu cô hơn so với trước kia, mà cô... Vẫn gốc như trước, thậm chí là một cô nhóc chậm hiểu.

Thời gian 4 năm cũng không khiến cho cô trở nên trưởng thành hơn, tuy trong lòng anh cũng không hi vọng cô thay đổi, nhưng có đôi khi... Anh thật sự rất hi vọng cô có thể thông minh một chút, chỉ cần một chút thôi không cần nhiều, chỉ cần thông minh đủ để hiểu tình cảm của anh đối với cô là tốt rồi. Ở trong lòng cô rất sợ anh sao, nhớ tới cách anh đối đãi luôn quản tất cả của cô, tuy rằng đều là vì tốt cho cô nhưng cô cũng sẽ cảm thấy không có tự do, có phải loại cảm giác này làm cho cô hít thở không thông hay không? Thừa lúc cô còn ý lại anh thì nên thay đổi, nếu chậm, có lẽ cô sẽ thật sự rời khỏi anh, anh sẽ không quên, ở thế giới này còn có một tình địch Na Tịch Thịnh Duệ yêu cô say đắm. Nhưng làm sao để thay đổi? Anh đã quen cách đối xử này với người khác, muốn sửa, nói dễ hơn làm...Rốt cuộc Hắc Viêm Triệt đã dùng cách gì mới khiến cho Khấu Lê Lạc tự nguyện bị ông trói buộc, yêu ông không oán không hối? Nhớ ngày đó anh khinh thường hình thức ở chung của đôi vợ chồng này như vậy, mà lúc này, anh rất hi vọng, mình và cô cũng có thể giống như bọn họ, yêu đối phương sâu đậm... Từng phút từng giây đều muốn ở cùng nhau.

Viên Cồn Cồn làm tổ ở trong chăn và đợi Hắc Viêm Triệt, đôi mắt trong suốt trắng đen rõ ràng khi nghe thấy tiếng mở cửa thì khép chặt lại, cô cũng nhanh chóng cảm giác được vị trí bên cạnh bị người ta chiếm giữ, mà mùi hương dễ ngủ trên người anh làm cho cô cảm thấy yên tâm, nhưng mà... Anh sẽ trừng phạt cô giống lần trước sao? Nghĩ đến đây, người nào đó không khỏi khàn khản.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng giả bộ ngủ của cô, trong lòng rất rõ cô sợ cái gì, anh biết bởi vì lần đầu tiên anh đối với cô tàn bạo làm cho cô cũng bị ám ảnh ít nhiều về chuyện này, anh cho rằng năm vài lần cô sẽ quên chuyện lần đó sự, nhớ kỹ cảm giác tình dục làm cho người ta say mê, nhưng không biết là vì trí nhớ của cô không tốt hay vì sao, mỗi lần 'thoải mái' qua đi liền quên đó là cảm giác ai cho cô, là vì làm chuyện gì mới có cảm giác như vậy, sau đó vẫn luôn bài xích như vậy... Điểm này cũng làm cho anh tương đối bất đắc dĩ và thất bại.

Viên Cồn Cồn cảm giác cánh tay anh vòng qua eo của cô, ôm cô vào trong lòng anh, hơi chấp nhận mà nhắm hai mắt lại, nhất định anh sẽ không bỏ qua cô.

Hắc Viêm Triệt cảm nhận được cô cứng ngắc, cười khổ một cái nhắm mắt tím lại, tuy anh rất nhớ cô, nhưng mà thôi đi.

Viên Cồn Cồn đợi thật lâu cũng không thấy động tác bước tiếp theo của anh, bên tai là tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh, anh không làm gì cô? Không đánh cô? Thậm chí không mắng cô? Anh làm sao vậy...

Sáng sớm hôm sau, nhà ăn

Quần gia Bạch có chút kinh ngạc nhìn Viên Cồn Cồn trên bàn cơm, đây... Đây là chuyện rất lạ, bà chưa từng nghĩ tới hôm nay còn có thể cô bé ú đáng yêu này ngồi trên bàn cơm, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, giờ phút này chắc là cô còn nằm liệt ở trên giường, mà hôm nay cũng là ngày thứ hai cô phạm phải 'tội lớn ngập trời' mà cô lại có thể ngồi ở chỗ này, hơn nữa thời gian bây giờ là 8h30 sáng, đây thật sự là chuyện rất không thể tưởng tượng được, càng làm cho bà thấy lạ chính là cô không có ngồi ở trên đùi Hắc Viêm Triệt trên đùi mà là ngồi trên cái ghế của mình, mà Hắc Viêm Triệt cũng không có ý kiến, đây... Xem như là bão điểm báo trước cơn bão sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 149: Em là bùa mê trong lòng anh!

Viên Cồn Cồn cúi đầu ăn bữa sáng, thỉnh thoảng lên nhìn Hắc Viêm Triệt ngồi ở bên cạnh, anh làm sao vậy, ngay cả cô quên phải ngồi lên trên chân anh mà ngồi trên ghế dựa anh cũng không dùng loại ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo cô, không biết vì sao, cô lo lắng, cực kỳ lo lắng.

Hắc Viêm Triệt tao nhã ăn bữa sáng, cố gắng chịu đựng cảm giác thiếu 'thứ gì đó' trong lòng, ở ngoài ngoài mặt thì bình tĩnh tao nhã không khác gì bộ dáng bình thường, thật ra trong lòng đã buồn bực, anh muốn ôm com nắm của anh... Cô là vợ của anh, vì sao anh phải làm khó chính mình như vậy? ! Nhưng một giọng nói khác lập tức nháy ra, không phải anh đã nói phải thay đổi mình sao? Sẽ bắt đầu từ việc nhỏ, anh phải cho cô ấy có đủ tự do, nếu không một ngày nào đó cô ấy sẽ vì anh bá đạo mà phui mờ nói bái bái với anh! Cứ như vậy... Trong lòng của người nào đó giao chiến kịch liệt, ăn xong bữa cơm này làm cho buổi sáng của anh cực kỳ khó chịu.

Á Tư và Nhã Tư không hiểu liếc nhau một cái, đương nhiên cũng không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi com nước xong, theo thói quen Viên Cồn Cồn muốn đến công ty với Hắc Viêm Triệt, nhưng Hắc Viêm Triệt nhìn cô, nhàn nhạt nói "Em không cần đi, sau này liên lạc ở nhà đi." Anh biết cô không thích đến công ty, Co cũng đã nói với anh rất nhiều lần rồi nhưng đều bị anh bác bỏ, thực ra ở trong công ty có cô hay không cũng không quan trọng, nhưng anh lại muốn mỗi phút mỗi giây cô đều ở bên cạnh anh, nhưng mà bây giờ anh nên học cách để cô có thời gian và không gian của riêng mình, .

Viên Cồn Cồn ngờ ngạc nhìn anh, trong lòng xẹt qua một chút khổ sở, anh đang trừng phạt cô sao? Cho nên không ôm cô ăn cơm nữa, cũng không muốn cô đi với anh...

"Anh đi đây." Hắc Viêm Triệt đè nén xúc động muốn đến bế cô đi, cắn răng xoay người rồi đi.

Viên Cồn Cồn nhìn hướng anh đi xa, đứng ngây tại chỗ không biết mình nên làm cái gì, thì ra thiếu anh bên người, ngay cả chính cô cũng không biết nên làm gì, trước kia cô luôn không muốn đến công ty, bởi vì cô không muốn nghe những lời đồn đãi nhảm nhí, không muốn đối mặt với những người bề ngoài luôn khách sáo nhưng lại thâm chí trở sau lưng, từ trước đến bây giờ đều không đồng ý, cho nên cô cũng tập thói quen đi theo anh, nhưng thì ra lúc anh thật sự thỏa mãn mong ước của cô, cô sẽ không biết làm thế nào như vậy... Loại cảm giác này không thoải mái chút nào.

7 giờ tối.

Khi Hắc Viêm Triệt về đến nhà thì Viên Cồn Cồn đang ôm một gói khoai tây chiên xem tivi ở phòng khách, thấy anh đã trở về lập tức bỏ khoai tây chiên ra mong chờ nhìn anh.

"Ăn cơm chiều chưa?" Hắc Viêm Triệt có hơi không vui hỏi.

"Còn chưa, em..."

"Không ăn cơm chiều em liền dám ăn đồ ăn vặt? Lại coi lời nói của anh như gió thổi bên tai?" Gương mặt lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt không từ chủ được tăng giọng điệu.

"Em..." Viên Cồn Cồn hơi ủy khuất nhìn anh, cô chỉ là đang đợi anh ăn cơm, bởi vì đói bụng cho nên mới ăn chút khoai tây chiên lót dạ.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô cúi đầu xoắn ngón tay, hơi chán nản, sao lại thế này... Nói cho cô tự do.

Một lúc sau

"Em ăn đi, anh đi ăn cơm"

Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt nhìn bóng lưng của anh, anh nói... Em ăn đi? ! Là anh nói sai hay là cô nghe lầm hả ? Anh không có nắm lỗi tại cũng không véo mông cô? Còn cho cô tiếp tục ăn? Viên Cồn Cồn vươn tay véo mạnh lên mặt mình, rất đau! Nói cách khác đây không là mơ? Là thật? !

Hai tuần lễ sau, 11 giờ, phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

Viên Côn Côn ngủ ở bên cạnh Hắc Viêm Triệt, lẳng lặng nghe tiếng hít thở của hai người bọn họ, anh không có chạm vào cô, mỗi ngày đều quan hệ là thói quen của anh, ngoại trừ lúc cô đang trong kỳ sinh lý, mỗi ngày anh đều sẽ muốn cô, nhưng mà đã qua 14 ngày, anh không muốn cái kia với cô nữa sao? Vì sao trong lòng lại chưa xót? Trước kia không phải là cô luôn hi vọng dục vọng của anh có thể ít một chút sao? Bây giờ anh không chạm vào cô vì sao cô lại cảm thấy khổ sở như vậy?

Hắc Viêm Triệt nhắm mắt lại vừa chớp mắt vừa đấu tranh với dục vọng sôi trào của mình, hai tuần lễ nay, anh cho cô đủ tự do và không gian, liền bởi vì cái dạng này, đa số thời gian anh chỉ có thể trốn tránh cô, bởi vì anh phát hiện anh không có khả năng nhìn thấy cô ăn đồ ăn vật sẽ làm như không thấy, không có khả năng khi cô 'tiếp xúc thân mật' với đám động vật đáng chết kia thì không nổi giận, cũng không có khả năng khi cô và người làm từng có động tác thân mật thì không hung hăng đóng gói cô mang đi, cho dù đó là nữ, anh không có cách nào, anh thật sự không có cách nào, anh có thể cho cô tự do thì chỉ có thể là hy sinh bán thời gian của chính mình để đổi lấy, anh cũng sắp không nhịn được nữa, muốn phát nộ, như vậy thì làm sao để qua ngày? Thậm chí vì để cô cảm nhận được anh 'tôn trọng' cô, anh đã không 'thân thiết da thịt' với cô vồn vện 14 ngày 5 tiếng, anh sẽ ghen chết, muốn cô chủ động muốn thì căn bản là chuyện không thể, mà anh lại không muốn làm cố gắng mấy ngày nay đều uống phở, làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Một đêm nay, người đàn ông và cô gái đều chưa từng ngủ, miên man suy nghĩ đến ngày mai...

Sáng sớm, ăn xong bữa sáng, lúc Hắc Viêm Triệt xoay người thì Viên Côn Côn kéo tay anh lại.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, xoay người lại nhìn cô.

"Triệt..." Viên Côn Côn nhẹ giọng kêu.

"Sao hả?" Hắc Viêm Triệt bị tiếng kêu mềm mại của cô làm cho trong lòng ấm áp, đột nhiên cảm thấy tất cả đều đáng giá.

"Em có thể đến công ty với anh không?" Viên Côn Côn chờ mong nhìn anh.

"Em muốn đi?" Hắc Viêm Triệt nhíu mày kiểm, hơi không hiểu suy nghĩ của cô, không phải là cô không thích đi sao?

"Dạ."

"Vì sao? Không phải là em luôn không muốn đi sao?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Em..." Viên Côn Côn nhìn anh, không biết nên nói như thế nào? Cô nên nói như thế nào đây? Nói cô rất nhớ anh, rất nhớ anh? Nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy dường như là anh đang trốn cô, hơn nữa đã rất lâu anh không chạm vào cô rồi, có phải bởi vì chuyện cô và Bảo Bảo rồi nhà trốn đi nên anh đã thất vọng về cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 150: Tất cả đều chỉ vì yêu sao?

Hắc Viêm Triệt nhìn cô muốn nói lại thôi, đợi đáp án của cô.

"Nếu... Nếu không tiện liền thôi." Viên Côn Côn buông tay anh ra, hơi xấu hổ muốn chạy trốn.

Hắc Viêm Triệt kéo cô lại "Đi thôi."

Viên Côn Côn xoay người nhìn nhìn anh, đột nhiên rất muốn rất muốn nói với anh, nói với anh rằng cô thương anh bao nhiêu, cô ý lại vào anh bao nhiêu, cô không thích anh thay đổi bao nhiêu, tuy rằng cô biết nói như vậy rất hèn mọn, nhưng cô đã quen anh quản mọi thứ của cô, sắp xếp tất cả mọi việc, bây giờ anh mặc kệ cô, mặc kệ cô rốt cuộc một ngày đã ăn bao nhiêu đồ ăn vật, có phải cuối cùng cũng không cần cô ở bên cạnh anh không, cái loại cảm giác này thật giống như anh đã không cần cô nữa, chuyện rồi nhà trốn đi thật sự làm cho anh tức giận sao sao? Trôi qua 2 tuần, anh vẫn không muốn tha thứ cho cô sao?

"Sao vậy." Hắc Viêm Triệt nhìn ánh mắt ủy khuất của cô, vẫn không đoán ra trong lòng cô đang nghĩ cái gì, nhưng anh sợ nhìn thấy ánh mắt làm cho anh không đoán ra như vậy, cái loại cảm giác này thật giống như cô cách anh rất xa, nói không chừng một giây sau cô sẽ nói, em muốn ly hôn, em hối hận đã gả cho anh. Thì ra thứ làm người ta khó nắm bắt nhất chính là người đơn giản, anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết, rốt cuộc ở trong cái đầu đơn giản của cô đang suy nghĩ cái gì, giống như cô vĩnh viễn sẽ không biết, trong cái đầu âm trầm của anh đang suy nghĩ cái gì, có phải anh nên nói chuyện rõ ràng với cô hay không?

"Không có gì." Viên Côn Côn lắc lắc đầu lộ ra một chút cười ngọt ngào với anh.

Hắc Viêm Triệt mấp máy môi, dắt cô đi ra ngoài. Dù, anh chịu đủ rồi, tối hôm nay nhất định phải nói chuyện rõ ràng với cô, nói cho cô biết anh yêu cô bao nhiêu, vì cô mà có thể không tiếc thay đổi tính tình của mình, nói cho cô biết anh sẽ rất rất yêu cô, sẽ cưng chiều cô cả đời. Sau đó...sau đó anh phải dốc sức 'ăn' cô, đương nhiên phải là tình huống cô tự nguyện, cô sẽ tự nguyện chứ? Sẽ chứ? Nhất định sẽ!

Viên Cồn Cồn đi sau lưng anh, nhìn nhìn bàn tay to của anh nắm chặt bàn tay của mình, cô không muốn mất cái loại ấm áp từ nhiệt độ cơ thể bao chặt này, tối hôm nay cô phải xin lỗi anh thật tốt, cô muốn nói anh, cô thương anh bao nhiêu, cô ỷ lại anh bao nhiêu, cô sợ hãi anh cười cô vì chịu trách nhiệm bao nhiêu, cô sợ hãi anh sẽ không cần cô nữa, cô sợ hãi anh không quản cô nữa, cô có bao nhiêu sợ hãi ... Cô sợ hãi sẽ có cô gái khác cướp anh đi bao nhiêu, sau đó cô muốn dùng cách Bảo Bảo dạy quyền rũ anh, anh sẽ bị quyền rũ không? Sẽ không? Anh còn muốn cô không?

Cứ như vậy, hai người khổ sở vì yêu, ngồi lên xe đều có suy nghĩ riêng.

"Đưa đến bộ phận Marketing." Hắc Viêm Triệt dùng ngón tay gõ gõ một phần tài liệu đặt trên bàn, nhìn cũng chưa từng nhìn nói với thư ký.

"Dạ, tổng giám đốc." Thư ký khom người xoay đi, cầm lấy tài liệu đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn buông tạp chí trong tay ra, đi đến trước mặt Hắc Viêm Triệt nhỏ giọng nói "Triệt, thật ra em...em có thể giúp anh."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, "Giúp anh?"

"Dạ, em có thể đưa tài liệu giúp ah, liền giống như trước đây." Viên Cồn Cồn thì thào, từ trước đến nay cô cũng chưa từng giúp anh làm gì, ngoại trừ lúc này.

"Không cần, có thư ký sẽ làm, nếu em nhàm chán có thể chơi máy tính, hoặc là đi dạo phố, anh kêu Á Tư bảo vệ em." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Em..." Đột nhiên Viên Cồn Cồn có một loại xúc động muốn khóc, nhìn anh mà không biết nên nói cái gì.

"Sao vậy? Không muốn đi? Vậy anh kêu Á Tư mua bánh ngọt về cho em?" Hắc Viêm Triệt nhẹ giọng lại, hi vọng cô có thể biết được lòng của anh.

"Không cần, em muốn đi tìm chị Phong." Viên Cồn Cồn cúi đầu che giấu bộ dáng cô đơn của mình.

"Tìm cô ta làm gì!" Hắc Viêm Triệt hơi không vui lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì, dường như đang chờ đợi cái gì.

"Đi đi..." Hắc Viêm Triệt quay đầu, kiểm chế bản tính bá đạo sắp bộc phát của mình.

"..." Viên Cồn Cồn im lặng, xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Á Tư và Nhã Tư liếc nhau một cái, Á Tư mở miệng.

"Chủ nhân, tôi không biết vì sao mấy ngày nay hành vi của ngài lại kỳ lạ như vậy, nhưng ngài không cảm thấy Cồn Cồn rất không vui sao? Các người không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, lập tức nhú mày lạnh lùng nhìn anh ta.

Á Tư nhìn về mặt của anh thì vội vàng cúi đầu "Thật xin lỗi, là tôi vượt ranh giới rồi."

Hắc Viêm Triệt tức giận vỗ bàn, lớn tiếng nói "Tôi càng không vui hơn!"

Á Tư nuốt nước miếng, không nói gì, may mắn cái vỗ kia không có vỗ lên trên người anh ta.

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, nhú nhú lông mày, không nói chuyện nữa.

Viên Cồn Cồn không có đi tìm Phong Tình, mà là đi nhà vệ sinh nữ, không biết bắt đầu từ lúc nào, lúc cô khổ sở liền có thói quen đến chỗ này khóc, tuy thường xuyên nghe lời nói xấu về mình ở chỗ này, nhưng vẫn thích ở trong này trút hết cảm xúc của mình. Nhưng không đợi cô ngồi nóng mông, liền nghe thấy tiếng nói топ năm топ ba truyền đến, mà vấn đề thảo luận lại là mình.

"Vị phu nhân tổng giám đốc không tài không đức kia của chúng ta đã thật lâu chưa có tới công ty, các người biết tại sao không?"

"Không biết, nhưng tôi đoán chắc là cuối cùng tổng giám đốc đã không chịu nổi cô ta, vứt bỏ ở nhà, thuận tiện cho mình tìm phụ nữ khác."

"Nghe nói không lâu trước cô ta còn rời nhà trốn đi đấy, thật sự là người xấu nhiều quỷ phá, cô ta cho rằng như vậy là có thể khiến cho tổng giám đốc chú ý, thật sự là quá buồn cười, điều kiện giống như cô ta, cho dù có được chú ý nhưng cuối cùng cũng sẽ làm cho người ta chán ngán, các người nói phải hay không?"

"Ha ha, nói đúng."

Viên Cồn Cồn cắn chặt môi dưới, dùng sức mở ra cửa nhà vệ sinh ra, phát ra một tiếng động lớn.

Đám người nói chuyện phiếm bị liền giật mình, tất cả đều trừng mắt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 151: Lại không thấy Cồn Cồn nữa?

Viên Cồn Cồn nước mắt lưng tròng nhìn các cô, gần từng tiếng nói "Rất cuộc là tôi đã làm mất lòng các chị ở chỗ nào, các chị phải nói lập đi lập lại nhiều lần ở sau lưng tôi như vậy?" Dù, cô chịu đủ rồi, cho dù cô và anh khác nhau một trời một vực, vậy cũng là chuyện giữa bọn họ, vì sao cô phải chịu được những người này sỉ nhục như vậy.

Ba người phụ nữ kia thì nhìn cô cô nhìn tôi, không nói gì.

"Cho dù tôi vừa xấu vừa ngốc, tôi cũng là cô gái mà Hắc Viêm Triệt lấy về nhà, các người có thể khinh thường, nhưng cũng không nên luôn nói xấu ở sau lưng tôi." Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa lau nước mắt, lời nói ở miệng và nét mặt của cô hoàn toàn trái ngược.

Một người phụ nữ trong đó hừ lạnh một tiếng, nhìn nét mặt yếu đuối mặc cho người ta khi dễ của cô, lạnh giọng nói "Cô thật sự là da dày, cô cho là tổng giám đốc vì sao muốn kết hôn với cô? Nếu không là vì cô có thể tùy ý đụng chạm ngài ấy, khẳng định là nữ chủ nhà họ Hắc bây giờ không phải cô mà là một trong những người chúng tôi?"

Viên Cồn Cồn sững sốt, lui về sau một bước.

"Cô chỉ là có số tốt mà thôi, nếu không phải vì ngài ấy không bài xích đụng chạm của cô, cô cho là dựa vào điều kiện của ngài ấy sẽ sẽ nhìn cô nhiều hơn một cái sao? Đừng nói giỡn, xin cô soi gương đi, toàn thân cao thấp của cô có chỗ nào nhất là hấp dẫn? Bộ dạng không tốt lại tròn như vậy, còn ngu xuẩn nữa, cô sẽ không cho rằng tổng giám đốc cưới cô vì ngài ấy thích cô chứ? Hơn nữa... Ai biết lúc trước cô đã dùng thủ đoạn gì làm ngài ấy lấy cô vào cửa, lên xe trước mua vé bỏ sung sau, ha ha, cô cũng đủ đề tiện rồi."

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, bị cô ta ép lui từng bước một, cho đến khi dựa vào trên tường.

"Cô hỏi vì sao chúng tôi phải nói ở sau lưng cô như vậy, tôi nói cho cô biết, bởi vì chúng tôi thích nói, chúng tôi yêu muốn nói, chúng tôi chính là nhìn cô không thuận mắt, miệng ở trên người chúng tôi thì muốn nói như thế nào là tự do của chúng tôi, cô còn có thể gọi người khâu miệng chúng tôi lại sao?"

Viên Cồn Cồn nhìn nét mặt châm chọc của cô ta, còn có gương mặt hai cô gái phía sau cũng là khinh thường, từng giọt nước mắt chảy xuống khuôn mặt.

"Nếu cô thật sự thông minh thì nên thức thối một chút, rời khỏi tổng giám đốc, đừng làm xấu mặt nữa, cô có biết trên thế giới này có bao nhiêu người cảm thấy cô là bãi phân chiếm lấy hoa tươi không? Viên Cồn Cồn."

Viên Cồn Cồn không nói gì, cúi đầu lẳng lặng nghe cô ta sỉ nhục mình.

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, làm như không có việc gì thông thả bước đến trước gương sửa sang lại rồi đi ra nhà vệ sinh, trong không gian to lớn chỉ còn lại có một mình Viên Cồn Cồn ngồi dựa vào ở góc tường, nước mắt rơi đầy mặt.

Ba giờ chiều, Hắc Viêm Triệt chờ mòn chờ mỏi, không đợi được Viên Cồn Cồn trở về, không biết vì sao trong lòng có dự cảm không tốt, cầm lấy điện thoại ấn dãy số của cô, lại nghe được giọng nói di động đã tắt máy, cúp điện thoại, lạnh giọng nói "Đi tới chỗ Phong Tinh tìm Viên Cồn Cồn, dẫn cô ấy trở về."

Á Tư khom người, đi ra ngoài.

Sau đó không lâu, Á Tư hơi lo lắng đứng ở trước mặt Hắc Viêm Triệt, nhẹ giọng nói "Chủ nhân, Phong tiểu thư nói Cồn Cồn không có tới tìm cô ta..."

Hắc Viêm Triệt nhíu mày "Vậy người đâu?"

"Đây... Không rõ." Á Tư dè dặt cẩn thận trả lời, sợ bị người khác biến thành nơi trút giận.

"Tìm! Đi tìm!" Hắc Viêm Triệt rống lớn nói, cầm lấy áo khoác xông ra cửa.

Á Tư bị anh làm giật mình, nhìn anh đã biến mất không thấy bóng dáng, cực kỳ đau đầu, Cồn Cồn sẽ không... Sẽ không trốn nhà đi ra ngoài nữa chứ.

Nhà lớn họ Long.

Hắc Viêm Triệt nhanh chóng ngừng xe xong, ấn chuông cửa, cửa vừa mở ra, song bảo thai còn chưa phản ứng kịp, Hắc Viêm Triệt đã đứng ở trước mặt Long Tịch Bảo, trong con người màu tím đậm là tức giận có thể thiêu cháy tất cả.

Long Tịch Bảo hơi sợ hãi nhìn anh, không khỏi lui về phía say, đây là như thế nào?

"Long Tịch Bảo, Viên Cồn Cồn ở đâu." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng hỏi, con người màu tím đậm vô cùng khát máu.

"Cồn Cồn? Không phải ở chỗ của anh sao?" Long Tịch Bảo không hiểu nhìn anh.

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt vươn tay bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của cô ấy, nâng cô ấy lên.

Long Tịch Bảo đau đớn nhắm mắt lại, hoàn toàn không dám dựa, nhìn nhìn đôi mắt tím hung ác của anh, nhắm hai mắt lại.

Song bào thai liền hoảng sợ, vội vàng vọt tới, không nói hai lời liền đánh nhau với anh.

Bởi vì Hắc Viêm Triệt đột nhiên buông tay Long Tịch Bảo nặng nề té xuống mặt đất, tham lam hít thở. Sức tay thật đáng sợ, quá khủng bố.

Phượng Vũ Mặc bị dọa đến ngây người, sau khi phản ứng kịp vội vàng quỳ trên mặt đất, nâng Long Tịch Bảo có vẻ mặt yếu ớt lên, "Bảo bối, con không sao chứ, con đừng dọa mẹ."

Long Tịch Bảo thở hổn hển, hơi hơi lắc đầu.

Phượng Vũ Mặc đau lòng nhìn dấu tay màu tím đen trên cần cổ của cô ấy, Triệt, đứa nhỏ này cũng quá độc ác, lại có thể ở trong thời gian ngắn làm người ta bị thương đến như vậy, nếu trễ một bước thì không chừng Bảo Bảo liền mất mạng.

"Hắc Viêm Triệt, cậu điên rồi sao?" Long Tịch Bảo gào lớn, cho Hắc Viêm Triệt một quyền.

Hắc Viêm Triệt che bụng ngăn người, nhìn anh ta.

Song bào thai dừng tay, vọt tới bên người Long Tịch Bảo, che chở cô ấy ở trong ngực. Long Tịch Bảo nhìn nhìn dấu tay rõ ràng trên cần cổ cô ấy, ánh mắt chìm ung bắn về phía Hắc Viêm Triệt đang ngu ngơ "Cậu nổi điên làm gì, tốt nhất là cậu nói cho rõ ràng."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bọn họ, đi tới.

"Cô giấu Cồn Cồn ở đâu rồi hả ?" Vẫn là giọng điệu lạnh lùng, chỉ là con người màu tím đậm đã dần dần biến thành tím nhạt.

Long Tịch Bảo nhìn nhìn anh, bắt được chỗ quan trọng, không thấy Cồn Cồn nữa? Anh nghĩ cô ấy dẫn Cồn Cồn đi, nói cách khác là tự Cồn Cồn rời nhà trốn đi? Vì cái gì? Khẳng định là anh hung hăng ngược đãi cô, nếu không làm sao cô có thể dám rời nhà trốn đi?

"Anh có thể giết tôi, tôi sẽ không nói."

Nghe vậy, ánh mắt của Hắc Viêm Triệt lại bắt đầu đổi màu rồi...

"Bảo Bảo, em đang nói cái gì, căn bản là em không có liên lạc với Cồn Cồn." Long Tịch Bảo nhếch mày kiểm nhìn Long Tịch Bảo ở trong lòng.

Long Tịch Bảo cũng không có liếc nhìn anh ta một cái, gạt bọn họ ra, miễn cưỡng đứng dậy, nhìn thẳng ánh mắt Hắc Viêm Triệt "Anh giết tôi đi, ra tay đi."

"Cô nghĩ rằng tôi không dám?" Đột nhiên Hắc Viêm Triệt kéo lên nụ cười hung ác.

Long Tịch Bảo ôm lấy Long Tịch Bảo lui về sau mấy bước, Long Tịch Bảo che ở trước mặt Long Tịch Bảo "Triệt, cục cưng chưa từng liên lạc với Cồn Cồn, cô ấy đang nói dối."

"Tôi không có nói dối, Cồn Cồn là tôi dẫn đi, tôi không nhìn được anh ngược đãi bạn ấy, tôi không nhìn được anh khi dễ bạn ấy, cho nên tôi trối bạn ấy bắt đi rồi, về phần bạn ấy ở đâu, tôi tuyệt đối sẽ không nói với anh." Long Tịch Bảo giãy dụa muốn tránh thoát ra khỏi lòng của Long Tịch Bảo, lại vô ích.

"Long Tịch Bảo, em câm miệng, đừng ép anh ra tay!" Long Tịch Bảo ôm chặt cô ấy, vô cùng tức giận, vì sao mỗi lần cô ấy đều phải ngang ngược như vậy, tùy hứng như vậy, chẳng lẽ không nhìn ra Triệt đã sắp điên cuồng sao, vì sao liên không hiểu chuyện như vậy...

Long Tịch Bảo bị anh ta rống, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên, nhìn nhìn anh ta, quật cường hất mặt đi.

"Cô nói tôi ngược đãi cô ấy? Khi dễ cô ấy?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Long Tịch Bảo cắn chặt môi dưới, vành mắt đỏ hoe nhìn anh, nếu không phải như vậy, làm sao Cồn Cồn có thể rời nhà trốn đi.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô ấy, đột nhiên xoay người đi ra cửa, xem ra lần này thật sự không phải cô ấy làm, nếu không cô ấy sẽ không nói hấn anh ngược đãi cô, khi dễ cô, lần này... Ngoại trừ một cái tát kia, căn bản là anh không chưa từng đánh cô nữa, biết cô sợ hãi làm tình, còn kìm nén dục vọng của mình, ép bản thân thay đổi, còn cho cô có đủ tự do đủ không gian, chỉ sợ cô lại rời khỏi anh, vì sao anh đối với cô như vậy, cô lại còn phải rời khỏi anh? Có phải anh không nên cố chấp đuổi theo nữa hay không hả?

Q.2 - Chương 152: Em ở Paris!

Nhà lớn họ Hắc.

Hắc Viêm Triệt chờ dẫn bước vào cửa nhà, nhìn quân gia Bạch nhàn nhạt hỏi "Viên Cồn Cồn từng trở về sao?"

"Từng trở về, nói là lấy tài liệu thiếu gia bỏ quên, sao vậy thiếu gia?" Quân gia Bạch nhíu mày nhìn bộ dáng khác thường của anh.

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt nở nụ cười châm chọc, lắc lắc đầu đi tới phòng sách.

Quân gia nhìn bóng lưng hồn bay phách lạc của anh thì hơi không hiểu, nhưng cảm giác nói cho bà biết đã xảy ra chuyện.

Hắc Viêm Triệt ngồi lên ghế da rộng rãi, mắt tím lẳng lẳng nhìn cái hộp gỗ lim ở ngăn kéo cạnh bàn, không biết qua bao lâu mới vừa tay kéo nó ra, bên trong là một quyển hộ chiếu lẻ loi tro tro, mà quyển hộ chiếu vốn nằm cạnh nó đã không cánh mà bay, miễn cưỡng giật giật khóe miệng. Hắc Viêm Triệt một mắt tựa lưng vào ghế ngồi, nếu nói lần đầu tiên cô bị Long Tịch Bảo hấp dẫn, như vậy lúc nào là vì cái gì? Cho dù anh làm như thế nào, cô vẫn luôn muốn thoát khỏi anh....

"Chủ nhân." Á Tư lễ phép gõ gõ cửa, đứng ngoài cửa nhẹ giọng kêu.

"Vào đi."

Á Tư mở cửa nhìn nhìn vẻ mặt đau lòng suy sụp của Hắc Viêm Triệt, không biết nên mở miệng thế nào.

"Tìm không thấy phải không?" Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, nhàn nhạt nói.

"Dạ." Á Tư gật đầu, "Tìm khắp nơi gần đây, bao gồm nhà họ Viên, cũng không tìm thấy Cồn Cồn."

"Biết tại sao không?" Hắc Viêm Triệt cười cười tự giễu.

"..." Á Tư nhìn anh, không biết nên trả lời thế nào.

"Chắc là anh biết rõ, không sai, cô ấy lại bỏ nhà trốn đi." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng nói, bộ dáng như chuyện này không liên quan đến mình.

"Chủ nhân..."

"Tôi mệt mỏi, không muốn tiếp tục lún sâu nữa." Hắc Viêm Triệt nhắm mắt lại, không biết là đang nói với Á Tư hay là đang nói với chính mình. Anh mệt mỏi, nếu cô thật sự muốn thoát khỏi thế giới của anh như vậy thì anh để cô được như ý, cũng buông tha chính mình, dù sao anh vốn là một mình, lúc trước cũng định một mình nhìn thế gian di chuyển, ngày tháng trôi qua, cô chính là một giấc mơ ngoài ý muốn trong cuộc đời dài đằng đẵng của anh, bây giờ cũng nên tỉnh giấc.

"Chủ nhân, ngài đừng nói như vậy, Cồn Cồn..."

"Đủ, đi ra ngoài đi, sau này đừng nhắc đến ba chữ Viên Cồn Cồn ở trước mặt tôi nữa." Hắc Viêm Triệt cắt ngang lời anh ta, nhàn nhạt nói.

"Chủ nhân.." Á Tư hơi sốt ruột.

"Ra ngoài!" Hắc Viêm Triệt quát một tiếng, vật dụng xung quanh đều đang rung động.

Á Tư vội vàng che lỗ tai, đành xoay người đi ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt tắt đèn, để mình ngồi im trong bóng đêm.

*****

Nước Pháp, Paris.

Viên Cồn Cồn với đôi mắt ửng hồng sợ hãi nhìn người qua lại ở sân bay, làm sao bây giờ? Cô lại làm chuyện ngu ngốc rồi, không thấy cô nữa anh sẽ để ý sao? Sẽ tìm cô sao? Chắc sẽ không thể nào gần nhất thái độ của anh đã rất rõ ràng, anh đã không muốn cô nữa, lau nước mắt, Viên Cồn Cồn vừa đi vừa mở di động ra, nhìn nhìn ẩn dật số đã thật lâu chưa ấn vào.

"Thượng Quan tiên sinh, rất vui có thể hợp tác với ngài, lần sau nếu có tới đây nữa, hãy để tôi làm người chủ thật tốt." Nay tịch thịnh duệ lễ phép cùng Thượng Quan Thụy nắm tay, này đặc hữu tính tiếng nói luôn làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

"Đâu có, có thể hợp tác với Na tiên sinh là vinh hạnh của tôi, nếu ngài có rảnh đến Bắc Kinh thì liên lạc với tôi, để tôi tiếp đón ngài thật tốt." Thượng Quan Thụy hơi sợ hãi nói, đối với thanh niên trai trẻ này càng kính nể hơn.

"Như vậy, lên đường bình an." Na Tịch Thịnh Duệ thu tay của mình lại, lộ ra tươi cười hờ hững lại có lẽ.

"Cảm ơn, chúng tôi đi đây." Thượng Quan Thụy gật gật đầu, dẫn theo thư ký của mình xoay người rời đi.

Na Tịch Thịnh Duệ vô ý ngẩng đầu nhìn bảng thông tin chuyến bay, lúc nhìn thấy NewYork, sâu trong đáy lòng dâng lên một chút đau đớn, cảm điện thoại ra muốn lục cái tên số điện thoại quen thuộc kia, cho dù là nhìn thôi cũng được. Ngay lúc tay anh ta chạm vào hai chữ Cồn Cồn, một tiếng nhạc vang lên, làm anh ta hơi ngẩn người, vừa thấy tên trên điện thoại càng giật mình, nhưng vẫn lập tức tiếp điện thoại.

"Cồn Cồn?!"

Viên Cồn Cồn nghe được giọng của Na Tịch Thịnh Duệ, lỗ mũi chua xót, nước mắt ào ạt chảy ra khỏi hốc mắt.

"Cồn Cồn, là em sao?" Na Tịch Thịnh Duệ nghe thấy giọng nức nở trong điện thoại, nhăn mày lại.

Viên Cồn Cồn nắm chặt di động khóc lớn lên, khiến cho người qua đường chỉ trỏ.

"Cồn Cồn, em làm sao vậy? Đừng dọa anh." Na Tịch Thịnh Duệ nóng nảy, người luôn luôn bình tĩnh biến thành đầu không chất xám.

"Anh Duệ... Hu hu..." Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa kêu tên của anh ta.

"Ở đây, anh ở đây, hu, đừng khóc, xảy ra chuyện gì?" Na Tịch Thịnh Duệ vừa hỏi vừa bước nhanh tới bãi đậu xe.

"Hu hu...Em..Em..." Viên Cồn Cồn nói chuyện không thành câu.

"Đừng khóc, Cồn Cồn ngoan, bây giờ anh trở về gặp em được không? Đừng khóc." Na Tịch Thịnh Duệ bị tiếng khóc của cô làm cho tim nín chặt lại.

"Trở về? Trở về đâu?" Viên Cồn Cồn không hiểu hỏi.

"NewYork." Na Tịch Thịnh Duệ tự nhiên nói.

"Nhưng mà....Nhưng mà em không ở Newyork." Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, nhỏ giọng thì thào.

"Không ở Newyork? Vậy em ở đâu?" Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ giọng hỏi.

"Em ở Paris." Viên Cồn Cồn ra sân bay, đi lung tung không có mục đích.

"Cái gì! Em ở Paris?!" Na Tịch Thịnh Duệ ngạc nhiên lớn tiếng nói.

"Ừm..."

"Em đừng nói với anh là em tới một mình đây." Giọng nói của Na Tịch Thịnh Duệ nặng trĩu, rất rõ ràng là không vui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 153: Mang thai ba tuần?

"Ừm...Em..." Viên Cồn Cồn cúi đầu áp ứng.

"Được rồi, tạm thời không nói chuyện này, nói với anh em đang ở đâu?" Na Tịch Thịnh Duệ ngồi trên xe, không biết cảm giác sâu trong đáy lòng là lo lắng hay là vui vẻ.

"Em vừa mới xuống máy bay."

"Ở sân bay sao? Vị trí cụ thể ở đâu?"

"Em..Em không biết." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn cảnh tượng xa lạ xung quanh, bắt đầu sợ hãi.

Na Tịch Thịnh Duệ thở dài, vừa định nói chuyện liền nghe thấy tiếng thét chói tai.

Viên Cồn Cồn hoảng sợ nhìn cái người kéo lấy túi xách của cô, kêu to không chịu buông tay.

"Buông tay!" Tên cướp mặc áo jacket quần jeans, mặt mày hung ác quát lớn.

"Không, cái này không được." Viên Cồn Cồn nắm chặt túi xách, dùng sức đến khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch, túi xách bằng da cũng bị móng tay của cô để lại dấu.

"Shit." Tên cướp mắng một tiếng, vươn tay đánh cô một bạt tay, dùng sức đẩy.

Viên Cồn Cồn còn chưa có phản ứng kịp đã bị tên đó đẩy ra đường lớn, một giây sau liền bị một chiếc xe con đựng bay ra ngoài, nặng nề té xuống mặt đất.

Tên cướp không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này liền muốn chạy trốn, nhưng bị vài người Pháp khỏe mạnh bắt lấy, đè ở trên mặt đất.

Viên Cồn Cồn nhắm mắt lại, máu bắt đầu lan tràn ra xung quanh cô, trước khi cô mất đi ý thức, ý nghĩ duy nhất ở trong đầu chính là, cái bóp da trong túi kia có một tấm ảnh do cô chụp, tấm ảnh là một người đàn ông có đôi con ngươi màu tím, lúc này...Cô có thể không cần sợ hãi, không cần sợ hãi sẽ mất đi nữa, cũng không cần chờ mong anh nói anh yêu cô nữa, tất cả đều kết thúc, nhưng vì sao khổ sở như vậy không muốn như vậy, cô...Rất muốn rất muốn nói với anh là cô thương anh, cô rất muốn....Rất muốn sinh cục cưng cho anh, ánh mắt giống anh, miệng giống anh, lông mày cái mũi đều giống anh, toàn bộ đều giống anh...Giống anh...

Na Tịch Thịnh Duệ giống như phát điên tìm kiếm khắp sân bay, tiếng thét chói tai sợ hãi và tiếng thắng xe, bao gồm này tiếng va chạm anh ta đều nghe được rất rõ ràng, sẽ không. Cồn Cồn của anh ta sẽ không có việc gì, ngay lúc anh ta gấp đến sắp điên, rốt cục thấy đám người vây quanh và xe cứu thương. Na Tịch Thịnh Duệ bay nhanh xuống xe vọt vào đám người, lúc anh ta thấy trên cánh cửa thương là gương mặt quen thuộc, đôi mắt sắc bén trợn lớn vọt tới bên cạnh cô rống lớn.

"Cồn Cồn! Cồn Cồn, nói chuyện với em đây."

"Tiên sinh, bình tĩnh một chút, cô ấy cần cấp cứu." Nhân viên cứu hộ mặc quần áo màu trắng kéo anh ta ra, nhàn nhạt nói.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn người đó, thử cố gắng không kích động và sợ hãi, giọng run run nói, "Tôi là người nhà của cô ấy, tôi muốn cùng đi với các người."

"Được, ngài liền đi cùng đi." Nhân viên cứu hộ gạt gạt đầu, ngồi vào trong xe.

Na Tịch Thịnh Duệ lên xe, lẳng lặng ngồi ở trên ghế nhìn bóng dáng màu trắng bận rộn ở bên người cô, mà anh ta im lặng như một pho tượng, mặt không biểu cảm cũng không nhúc nhích. Cồn Cồn em gây tai họa rồi, chờ em tỉnh anh phải dạy dỗ em thật tốt, cô bé ngốc không nghe lời này, em nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu em có chuyện anh phải làm sao đây? Cồn Cồn...

Căn phòng to lớn, toàn bộ là màu trắng, trong không khí có mùi sát trùng, Na Tịch Thịnh Duệ ngồi ở cạnh giường lớn màu trắng, lẳng lặng nhìn Viên Cồn Cồn còn mê man trên giường, nghe hơi thở mong manh của cô, cả trái tim cũng buông lỏng một chút.

Tiếng đập cửa vang lên, một người trung niên mặc áo dài trắng dẫn hai y tá đi đến.

Na Tịch Duệ gạt đầu với ông ta.

Người trung niên kiểm tra thân thể Viên Cồn Cồn và dụng cụ bên cạnh một chút, cảm báo cáo tình trạng của cô nhìn nhìn, nhẹ giọng nói "Ngài phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đầu bị tổn thương giống như cô ấy thì rất có khả năng sẽ mất trí nhớ, hoặc là nói sau khi tỉnh lại thì trí nhớ sẽ bị thoái hóa, nếu nói là mất trí nhớ, như vậy chỉ có thể xem ông trời, nếu là trí nhớ bị thoái hóa, có thể dùng thuốc chữa trị, giúp cô ấy từ từ bình phục, trừ cái này ra, cô ấy đã không có gì, đứa nhỏ cũng bình an."

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, không xác định nhìn ông "Đứa nhỏ?"

Bác sĩ gạt đầu, nhìn nhìn báo cáo nhẹ giọng nói "Vợ của ngài đã mang thai khoảng 3 tuần, ngài không biết sao?"

Na Tịch Thịnh Duệ đứng ngây tại chỗ, lắc lắc đầu.

"Vậy...Nếu ngài muốn có thể đến khoa phụ sản tư vấn, cho dù là giữ thai hay là phá thai, bọn họ đều sẽ cho ngài đề nghị tốt." Bác sĩ nhìn nét mặt dờ dẩn của anh ta, thăm thò dài trong lòng, nét mặt như vậy nhất định là không muốn đứa nhỏ.

"Ai nói muốn phá thai hả?!" Na Tịch Thịnh Duệ nhú mày, không vui nói.

"Hả? À không, ngài đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác." Bác sĩ ngẩn người xấu hổ giải thích.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn Viên Cồn Cồn, không nói gì.

"Như vậy chúng tôi đi ra ngoài trước, có chuyện gì thì xin rung chuông." Bác sĩ nhẹ nhàng nói xong, dẫn theo y tá đi ra ngoài.

Na Tịch Thịnh Duệ ngồi về trên ghế, vuốt ve bụng mềm mại của cô, cô mang thai, nơi này chứa đựng đứa bé của cô và Hắc Viêm Triệt, là kết tinh của bọn họ, cô biết không? Mấy năm nay rất tốt sao? Nhất định là rất vui vẻ, dù sao lúc trước lựa chọn của cô cũng là Hắc Viêm Triệt, nhưng mà, nếu là như vậy, hôm nay cô khóc chạy đến Paris tìm anh ta là vì sao? Là vì bị khi dễ sao? Hay là... Hay là hối hận lựa chọn lúc trước bây giờ muốn chọn lại một lần nữa? Có lẽ, cô chỉ là nhớ anh ta, như thế mà thôi. Điều cũng đã như vậy, anh ta còn đang chờ mong cái gì? Anh ta còn có thể chờ mong cái gì?

Buổi chiều hôm sau, Newyork, nhà họ Viên.

"Con lại đánh mất con gái cha rồi hả?" Viên Tĩnh Lư chậm rãi rót nước ấm vào ấm trà tử sa.

"Là con gái của cha vứt bỏ con rồi." Hắc Viêm Triệt nhìn ấm trà tử sa được rót đầy, nhân nhạ nói, khi nào thì anh mới có thể rót đầy lòng mình, quyết định thả cô về.

"Con không đi tìm con bé ngược lại đến chỗ cha là có gì muốn nói sao?" Viên Tĩnh Lư quơ quơ ấm tử sa đồ bỏ lượt nước đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 154: Cha Cỗn phúc hắc.

"Dạ." Hắc Viêm Triệt nhìn ông, đối với người cha vợ này thì anh luôn kính trọng.

"Nói đi." Viên Tĩnh Lư nhìn nhìn anh, rót nước ấm vào ấm tử sa một lần nữa.

"Cin quyết định trả cô ấy lại cho cha." Hắc Viêm Triệt nghĩ nghĩ, cuối cùng nói ra miệng.

"À? Nói như vậy là con muốn ly hôn?" Viên Tĩnh Lư bình tĩnh hỏi, ngay đầu cũng không nâng lên, dường như tất cả đều ở trong dự tính của ông.

Hắc Viêm Triệt im lặng, không nói gì.

"Hắc tiên sinh có lá gan rất lớn, đánh mất con gái của tôi còn dám ở trước mặt tôi hùng hồn nói muốn 'trả' con bé lại cho tôi? Cậu cho rằng tôi nên cho cậu cái đáp án gì? Có phải cậu đã quên tôi là cha ruột của Viên Cỗn Cỗn hay không. Cậu chơi chán lại vứt bỏ con bé?" Viên Tĩnh Lư nhân nhạ nói, rót nước trà mới pha vào ly tử sa nho nhỏ.

"Cha biết rõ là không phải." Hắc Viêm Triệt cười tự giễu, cũng không có tức giận.

Viên Tĩnh Lư đẩy ly tử sa đến trước mặt Hắc Viêm Triệt, lại lấy một tờ thỏa thuận ly hôn và một cái bút máy từ ngăn bí mật dưới bàn trà ra đặt lên trên bàn, nhìn Hắc Viêm Triệt hơi kinh ngạc "Đã như vậy, Cỗn Cỗn tôi sẽ tự đi tìm, làm một chút 'thủ tục giao nhận' đi."

Hắc Viêm Triệt ngây ngốc nhìn cây bút máy kia, hơi mờ mịt cảm nó lên, thời gian như đứng im vào giây phút này, anh vẫn không mở bút ra, đặt nó trở về trên bàn.

"Thế nào? Có vấn đề gì sao? Trên giấy thỏa thuận ly hôn viết rất rõ ràng, Cỗn Cỗn không cần bất cứ thứ gì của cậu, cậu cũng không cần phải chi trả tiền nuôi dưỡng, cậu chỉ cần ký tên là có thể kết thúc quan hệ vợ chồng của hai người rồi rồi." Viên Tĩnh Lư nhẹ nhàng nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn giấy thỏa thuận hỏi "Đây là cô ấy chuẩn bị sao? Cô ấy ở chỗ của cha?"

"Không, thật sự không thấy con bé nữa, tôi đã phái người đi tìm, giấy thỏa thuận này là tôi chuẩn bị." Viên Tĩnh Lư cầm lấy ly tử sa uống một hớp.

"Vậy sao..." Dường như Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng thờ ra, thì thảo lắm bầm.

"Ký đi, cậu đã quyết định rồi." Viên Tĩnh Lư cong ngón tay gõ gõ lên giấy thỏa thuận.

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt đứng lên nhân nhạ nói "Chờ lúc cha tìm được cô ấy, con lại giáp mặt ký tên với cô ấy, con không có keo kiệt như vậy, cô ấy nên được thứ gì của con đều sẽ không thiếu." Nói xong vội vàng xoay người, bước nhanh rời đi.

"Viêm Triệt." Viên Tĩnh Lư nhẹ nhàng kêu tên của anh, đây là lần đầu tiên ông dùng cách gọi vô cùng thân thiết như vậy.

Hắc Viêm Triệt dừng bước đứng tại chỗ, nhưng không có quay đầu.

"Con vẫn không biết rốt cuộc Cỗn Cỗn muốn là cái gì." Viên Tĩnh Lư gằn từng tiếng nói.

"Bây giờ con biết cô ấy muốn cái gì rồi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói qua, ở góc độ không có người nhìn thấy lộ ra nét mặt đau khổ làm người ta thương tiếc.

Viên Tịnh Lưu nhìn bóng lưng càng đi càng xa của anh, lắc lắc đầu, nhẹ giọng thở dài.

Bàng Đô Đô luôn trốn ở một bên đi đến ngồi xuống bên cạnh ông, nhẹ nhàng cắn môi dưới, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Muốn hỏi cái gì liền hỏi." Viên Tịnh Lưu cười cười vươn tay ôm bà vào lòng hôn lên cái trán của bà.

"Tịnh Lưu, thật ra em luôn muốn hỏi anh, vì sao năm đó lúc bọn nó kết hôn thì anh cũng đã chuẩn bị giấy thỏa thuận ly hôn xong rồi hả? Anh đã sớm đoán được bọn nó sẽ có ngày này sao?" Bàng Đô Đô ngẩng đầu nhìn người đàn ông mình yêu sâu sắc.

"Ừ, Hắc Viêm Triệt quá lạnh lùng thâm trầm, Cồn Cồn lại quá đơn thuần ngây ngốc, hai người như vậy không thể hiểu biết suy nghĩ trong lòng lẫn nhau, dần dà sẽ sinh ra mâu thuẫn và hiểu lầm, mà Hắc Viêm Triệt sẽ không nói, Cồn Cồn càng không dám nói, Hắc Viêm Triệt đối với Cồn Cồn là ham muốn mạnh mẽ chiếm hữu và cách quản thúc phương thức đều biểu lộ cậu ta yêu Cồn Cồn rất sâu sắc, mà Cồn Cồn lại ý lại và nghe theo cậu ta cũng biểu lộ ở trong lòng con bé địa vị của cậu ta là không thể thay thế được, thậm chí là Cồn Cồn ngưỡng mộ kính sợ cậu ta, cho dù ngưỡng mộ và kính sợ này làm con bé tự ti, khiến cho con bé lo được lo mất, dựa vào tính cách của Hắc Viêm Triệt thì không thể nào biểu đạt tình cảm của mình qua miệng, cho nên tình cảnh hôm nay là bình thường." Viên Tịnh Lưu vuốt ve tóc của nàng, giọng điệu bình thản lại bao hàm nồng đậm ôn nhu.

"Lúc trước anh đã biết bọn nó không có kết quả tốt sao còn tán thành bọn nó kết hôn?" Bàng Đô Đô bĩu môi dưới, hơi tức giận.

"Anh có lựa chọn sao? Thứ nhất, chúng ta vốn là thiếu nhà họ Hắc một cái ân tình, không có bọn họ thì căn bản là Cồn Cồn không sống quá 5 tuổi, thứ hai, nếu anh không đồng ý thì nhất định Cồn Cồn sẽ khó chịu, thứ ba cho dù anh không đồng ý, Hắc Viêm Triệt cũng sẽ nghĩ cách lừa con bé về nhà, anh đây phí công làm kẻ xấu, huống chi từ trước đến nay anh cũng chưa từng nói giữa bọn nó sẽ không có kết quả tốt." Viên Tịnh Lưu vẫn về cái miệng bĩu ra của bà, cười nhìn bộ dáng nhăn mày của bà.

Bàng Đô Đô kéo bàn tay giờ trò xấu của ông ra, vội vàng hỏi "Nói như vậy bọn nó vẫn có cơ hội ở cùng sao?"

"Có lẽ, xem ý trời đi." Viên Tịnh Lưu tao nhã nhún vai cầm lấy ấm trà từ sa rút cho mình một ly trà.

"Anh đã nhìn ra vấn đề giữa bọn nó vậy sao không trực tiếp nói cho bọn nó biết?" Bàng Đô Đô vẫn không rút cuộc ông suy nghĩ cái gì.

"Loại chuyện này cần người trong cuộc tự mình tìm hiểu, giống như anh năm đó." Viên Tịnh Lưu uống một ngụm trà nhàn nhạt nói.

Bàng Đô Đô ngăn người hốc mắt nhanh chóng đỏ lên, nhớ lại chuyện bọn họ từng trải qua, có cười có khóc có khổ có đau lại có tổn thương, nghĩ đến đây không khỏi ôm sát cổ của ông, nếu không phải cuối cùng ông 'hiểu được', bọn họ sẽ bởi vì hiểu lầm mà mỗi người một nơi khác nhau, may mắn... May mắn không có bỏ qua.

Viên Tịnh Lưu ôm chặt bà, biết bà đang nghĩ cái gì, cười khẽ một chút thì thầm ở bên tai của bà "Thật ra là anh không cam lòng mình đã trải qua 'cảm giác' đau khổ như vậy mà dựa vào cái gì anh phải chỉ dẫn tên nhóc thối tha lạnh lùng đó, để cho cậu ta thử cảm giác sống không bằng chết, không phải rất tốt sao?"

Bàng Đô Đô nín khóc mỉm cười, hờn dỗi meo meo "Người xấu."

Viên Tịnh Lưu hôn lên gương mặt bà, cũng cười rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 155: Em là Na Tịch Liễm Diễm!

"Vậy nếu cậu ta không tỉnh ra thì sao? Cồn Cồn phải làm sao bây giờ?" Bàng Đô Đô nghĩ nghĩ, hơi lo lắng nói.

"Vậy thì xem ý trời, con cháu đều có phúc của con cháu, em nghĩ nhiều cũng chẳng giúp được gì." Viên Tịnh Lưu hờ hững nói.

"Đúng rồi! Vậy Cồn Cồn đâu? Bây giờ con bé ở đâu?" Bàng Đô Đô khẩn trương hỏi.

"Còn chưa tìm được, nhưng anh nghĩ là anh biết con bé ở đâu." Viên Tịnh Lưu thâm sâu gật gật khóe miệng, trên đời này hiểu biết Viên Cồn Cồn nhất chính là người cha này.

Nước Pháp, bệnh viện thánh tư Phill Paris

Na Tịch Thịnh Duệ chậm rãi mở to mắt, nhìn nhìn Viên Cồn Cồn vẫn ngủ say, đứng dậy hoạt động gân cốt đi vào toilet, rửa mặt xong thì kéo rèm cửa sổ ra, nắng sớm màu vàng không keo kiệt mà chiếu tất cả tốt đẹp vào trên người anh ta, nhanh chóng bày ra một mặt sáng chói rọi làm người ta hít thở không thông. Ngay trong lúc này, Viên Cồn Cồn ở trên giường mở mắt, mờ mờ ảo ảo bị nơi lóe mắt trong căn phòng tối hấp dẫn. Căn phòng trắng làm cho người ta có cảm giác thần thánh, mà Na Tịch Thịnh Duệ đứng ở cửa sổ được ánh mặt trời che chở lại càng là xinh đẹp không giống người phạm, Viên Cồn Cồn giật giật miệng, hơi suy yếu nhẹ giọng phun ra hai chữ "Đẹp quá..."

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, vội vàng xoay người đi đến bên cạnh cầm lấy tay cô , lộ ra chút tươi cười buông lỏng "Rất cực em cũng tỉnh, em hù chết anh Duệ rồi, lần sau tuyệt đối không thể đi lung tung một mình nữa biết không, cô ngốc!"

Viên Cồn Cồn híp mắt để thích ứng ánh sáng, một lúc sau mới yếu ớt mở miệng nói "Anh là ai?"

Na Tịch Thịnh Duệ sững sốt, tươi cười cương cứng ở khóe miệng

"Đầu đau quá... Tôi là ai?" Viên Cồn Cồn nhăn mày lại, lã chã chực khóc.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, mấp máy môi mỏng không nói gì.

"Hu hu... Đây là đâu? Tôi là ai?" Nước mắt của Viên Cồn Cồn nhanh chóng chảy xuống khuôn mặt, cái loại cảm giác trống rỗng làm cô cảm thấy rất sợ hãi.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn bộ dạng mờ mịt khủng hoảng của cô, tim như bị bóp chặt.

"Tôi là ai? Tôi là ai?" Viên Cồn Cồn hơi kích động lấy tay đánh đầu của mình.

Na Tịch Thịnh Duệ vội vàng bắt lấy tay cô, ấn chuông ở cạnh đầu giường.

"Không muốn không muốn..." Viên Cồn Cồn sợ hãi muốn tránh thoát tay anh ta lại bị anh ta ôm vào trong ngực.

"Hừ, đừng sợ, em là bảo bối của anh, anh sẽ bảo vệ em thật tốt, đừng sợ, tin tưởng anh." Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô, an ủi vỗ nhẹ sống lưng, giọng nói từ tính mang theo cung chiêu vô hạn, làm Viên Cồn Cồn dần dần yên tĩnh lại, ở trong lòng anh ta nhỏ giọng nức nở.

Nửa tiếng sau, hành lang.

"Na tiên sinh, vợ của ngài đã mất trí nhớ rồi." Bác sĩ nhìn báo cáo và kết quả xét nghiệm tiếc nuối nhìn Na Tịch Thịnh Duệ.

"Có cách trị liệu hay không?" Na Tịch Thịnh Duệ nhàn nhạt hỏi.

"Không có, loại tình huống này, bệnh nhân có thể sẽ mau chóng khôi phục trí nhớ, nhưng cũng có thể cả đời cũng không khôi phục, không có cách nào trị liệu, nhưng ngài có thể thử thường dẫn cô ấy đến những nơi trước kia cô ấy thích đi, hoặc là tái diễn lại chuyện rất quan trọng làm cho cô ấy có ấn tượng sâu sắc, có lẽ cô ấy sẽ nhớ lại một ít."

"Làm phiền ông, khi nào thì cố ấy có thể xuất viện?" Na Tịch Thịnh Duệ dờ dẫm gật gật đầu, nhẹ giọng nói.

"Theo dõi thêm hai ngày là có thể rồi." Bác sĩ cười cười nhìn anh ta.

"Làm phiền rồi." Na Tịch Thịnh Duệ cũng cười nhạt một chút.

"Nên làm, như vậy tôi đi trước." Bác sĩ lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Na Tịch Thịnh Duệ cầm điện thoại, ấn số điện thoại di động của Viên Tịnh Lư, nhưng ngón tay cái để ở chỗ quay số điện thoại chậm chạp chưa động, cuối cùng anh ta để điện thoại vào túi lại, đi vào phòng bệnh, để anh ta ịch kỷ một lần, một lần là được rồi.

Viên Cồn Cồn ngồi ở đầu giường hai tay ôm gối đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đều là vết nước mắt.

Na Tịch Thịnh Duệ đi qua ngồi ở bên cạnh cô, vươn tay vuốt ve tóc của cô, dịu dàng nói "Đừng khóc có được không?"

Viên Cồn Cồn đáng thương tội nghiệp nhìn anh ta, giống như chú chó con bị bỏ rơi "Tôi không nhớ rõ, cái gì tôi cũng không nhớ, anh và bác sĩ nói tôi cũng không hiểu."

"Đó là tiếng Pháp, nghe không hiểu cũng không sao, em có thể từ từ học, anh có thể dạy em." Na Tịch Thịnh Duệ lộ ra một chút cười khê an ủi linh hồn rối loạn của cô.

"Vậy anh là ai? Tôi là ai?" Viên Cồn Cồn sốt ruột hỏi.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, thật lâu mới khẽ mở môi mỏng, phun ra năm chữ "Anh là chồng của em."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngây ngốc nhìn anh ta.

"Anh tên là Na Tịch Thịnh Duệ, em là Na Tịch Liễm Diễm, chúng ta là vợ chồng, em gặp cướp cho nên bị tai nạn xe cộ làm mất trí nhớ, nhưng mà đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em, tất cả đều giao cho anh là được, tin tưởng anh được không?" Na Tịch Thịnh Duệ ôm cô vào trong ngực không dám nhìn ánh mắt trong suốt đơn thuần của cô.

Viên Cồn Cồn ru rú ở trong lòng anh ta, nhắm hai mắt lại, mùi hương trên người anh ta rất dễ chịu, ôm ấp của anh ta cũng rất ấm áp, làm cô có cảm giác rất quen thuộc rất quen thuộc, loại cảm giác này làm cô cảm thấy yên tâm.

"Liễm Liễm, em mang thai 3 tuần, phải làm mẹ rồi." Na Tịch Thịnh Duệ khẽ vuốt sống lưng của cô, chịu đựng đau đớn ở trong lòng nhẹ nhàng nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, vẻ mặt mê mang.

"Nói cho anh biết, em có muốn đứa nhỏ không?" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, vẫn là giọng nói dịu dàng.

"Đứa nhỏ..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng thì thào, theo bản năng người mẹ mà vươn tay phủ lên bụng của mình.

"Đúng vậy, đứa nhỏ, em... Muốn không?" Na Tịch Thịnh Duệ vươn tay phủ lên tay cô, dè dặt cẩn trọng, động tác rất mềm nhẹ.

"Muốn, em muốn đứa nhỏ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu, kiên định nhìn anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ bị ánh mắt kiên cường tràn đầy tình mẹ của cô đâm một cái, nhưng vẫn là cười khẽ "Vậy thì phải ngoan ngoãn, phải nghe của anh có được không?"

Viên Cồn Cồn nghiêm túc gật gật đầu, bộ dáng nghiêm túc thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 156: Chương 156

Na Tịch Thịnh Duệ yêu thương hôn lên cái trán của cô, ôm cô vào trong ngực, nhắm mắt lại lắng lắng hưởng thụ giây phút hạnh phúc làm cho người ta mơ màng này, hạnh phúc rất tốt đẹp, cho nên dễ dàng vỡ tan, nhưng ít nhất anh có thể có cơ hội nắm bắt thời gian.

Ban đêm, Viên Cồn Cồn ăn bữa ăn dinh dưỡng Na Tịch Thịnh Duệ sắp xếp xong thì ngoan ngoãn nằm ở trên giường, Na Tịch Thịnh Duệ nằm nghiêng ở bên cạnh cô, một tay chống cằm, vỗ nhẹ nhàng sống lưng đỡ cô vào giấc ngủ.

Viên Cồn Cồn mở to mắt to trắng đen rõ ràng, ngây ngốc nhìn Na Tịch Thịnh Duệ.

"Sao vậy?" Na Tịch Thịnh Duệ lộ ra chút cười khẽ dịu dàng.

"Anh thật xinh đẹp." Viên Cồn Cồn cũng lộ ra nụ cười ngây ngô.

"Nói với em rất nhiều lần rồi. Không thể dùng từ xinh đẹp để miêu tả đàn ông." Na Tịch Thịnh Duệ nhẹ nhàng quẹt quẹt mũi của cô, hơi bất mãn cách chọn từ của cô.

Viên Cồn Cồn cau cái mũi, vẫn không chớp mắt nhìn anh ta.

"Nhắm mắt lại, ngủ đi." Na Tịch Thịnh Duệ bị vẻ mặt đáng yêu của cô hấp dẫn, không nhịn được hôn lên ánh mắt cô.

Viên Cồn Cồn tự nhiên nhắm mắt lại cảm nhận nụ hôn mềm nhẹ như lông chim của anh ta, loại cảm giác này cũng rất quen thuộc, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, số của cô thật tốt, có người chồng dịu dàng như vậy, nhất định là ký ức giữa bọn họ tràn ngập ấm áp. Cô rất muốn nhớ lại chuyện trước kia, cảm thấy mình đã quên một số chuyện rất quan trọng hoặc là một người rất quan trọng. Là anh ta sao.

Đúng lúc này, một tiếng nhạc đánh vỡ không khí dịu dàng vốn có, Na Tịch Thịnh Duệ nhíu nhíu mày cảm điện thoại ra nhìn nhìn, lại nhìn Viên Cồn Cồn rồi nói khẽ: "Ng ngoan ngoãn đi ngủ đi, anh lập tức quay lại."

"Dạ, " Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Na Tịch Thịnh Duệ cười cười, xuống giường đi ra cửa, đến khi cửa phòng đóng lại mới nhấn phím call.

"Cha nuôi."

"Thịnh Duệ, có khỏe không?" Giọng nói lạnh lạnh đặc biệt của Viên Tĩnh Lưu từ trong điện thoại truyền đến.

"Cũng không tệ, còn cha nuôi?" Giọng của Na Tịch Thịnh Duệ hơi khản trương.

"Rất tốt, nhưng Cồn Cồn không tốt." Viên Tịnh Lưu nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói.

"Cồn Cồn...Sao lại không tốt?" Theo bản năng Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cửa phòng đóng kín một chút.

"Không thấy con bé nữa, mà Hắc Viêm Triệt cũng không tính tìm con bé."

"Cái gì?" Na Tịch Thịnh Duệ hơi kinh ngạc tròng mắt to, là anh ta nghe lầm sao? Hắc Viêm Triệt không tính tìm Cồn Cồn? Ý là... Ý là anh không cần cô nữa?

"Rất kinh ngạc sao? Là vì không thấy Cồn Cồn mà kinh ngạc, hay là vì Hắc Viêm Triệt không tìm con bé mà kinh ngạc?" Viên Tịnh Lưu cười cười, vẫn là giọng điệu không cao không thấp, làm cho người ta không đoán ra trong lòng ông đang nghĩ cái gì.

"Anh ta...Không cần Cồn Cồn sao?" Na Tịch Thịnh Duệ không có trả lời câu hỏi của ông, đè nén đáy lòng đang nhảy nhót, nhẹ giọng hỏi.

"Trước mắt mà nói, phải." Viên Tịnh Lưu lại nhấp một ngụm trà.

"Vậy sao." Na Tịch Thịnh Duệ dựa lưng vào tường, khoe miệng nhếch lên độ ấm vui mừng

"Thịnh Duệ, Cồn Cồn ở chỗ con sao?" Viên Tịnh Lưu hỏi câu quan trọng.

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, im lặng không nói gì.

Một lúc sau, Viên Tịnh Lưu nhàn nhạt nói: "Chăm sóc con bé thật tốt."

"Con sẽ như vậy, cha nuôi." Na Tịch Thịnh Duệ cười khẽ, quả nhiên không thể gạt được ông.

"Có rảnh trở về thăm chúng ta, cứ như vậy, tạm biệt." Viên Tịnh Lưu nhẹ nhàng nói, nhanh nhẹn cúp điện thoại.

Na Tịch Thịnh Duệ cắt di động, đi vào căn phòng có cô, anh ta tin đây là cơ hội và bù đắp của ông trời cho anh ta.

Nhà lớn họ Hắc.

"Chủ nhân ở bên trong làm gì? Ngồi ấy đã vào rất lâu rồi, có phải gặp chuyện không may hay không?" Nhã Tư nhìn cánh cửa gỗ lim đóng chặt, hồ hững hồ hỏi.

"Tôi tương đối lo lắng cho quân đoàn động vật của Cồn Cồn, biết cái gì gọi là vì yêu sinh hận không? Nói không chừng bên trong đang diễn ra một trận tàn sát rất bi thảm." Á Tư giật giật khoe miệng lộ ra tươi cười lưu manh.

Nhã Tư ngẩn người, dường như đang tưởng tượng đến cảnh đó..

"Anh còn tưởng thật sao, đúng là đứa nhỏ hồn nhiên." Á Tư nhìn vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ của anh ta, không nhịn được cười lên tiếng.

Nhã Tư nhìn anh ta, mắt xéch xinh đẹp chứa đựng không vui.

"Em trai Nhã Tư, chủ nhân tuyệt đối sẽ không gạt bỏ thứ gì có liên quan đến Cồn Cồn, ngài ấy yêu cô ấy quá sâu, bây giờ người mất, nếu như ngay cả nhìn vật nhớ người cũng không có vậy ngày tháng sau này ngài ấy phải trải qua thế nào?" Á Tư thu khuôn mặt tươi cười lại, thờ dãi nói.

Nhã Tư lại đặt chú ý vào trên cánh cửa, tình yêu thật sự có sức mạnh lớn như vậy? Ngay cả Hắc Viêm Triệt cũng sẽ trở nên mù quáng sao?

Hắc Viêm Triệt đứng trong căn phòng khắp nơi đều là động vật, đám động vật nhỏ này cũng bị anh làm cho hoảng sợ mắt to tròng mắt nhỏ, không biết qua bao lâu, anh tao nhã ngồi lên thảm quý báu, mặt không cảm xúc nhưng là trong ánh mắt màu tím nhạt lại nổi lên hơi nước, tuy rằng chỉ có một chút, nhưng lại làm cho anh nhìn như ánh sáng lung linh xinh đẹp.

Tiểu Viên làm thủ lĩnh quân đoàn động vật, đứng ở vị trí đầu tiên, mở to mắt to tròn khản trương nhìn anh, chúng nó chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày một mình anh xuất hiện ở đây.

Hắc Viêm Triệt lẳng lẳng nhìn Tiểu Viên, bộ dáng vừa đáng thương tội nghiệp vừa khản trương làm anh không khỏi nhớ tới cô gái ngốc kia, cô luôn àm anh tức giận sau đó lại là bộ dáng vừa vô tội vừa sợ hãi, làm cho người ta muốn khi dễ cô, bây giờ chắc là cô rất vui vẻ rồi. Thiếu anh trói buộc cô, khẳng định là cô cảm thấy thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Chỉ có anh còn đứng chỗ này, ôm hi vọng không có khả năng, một mình rơi vào ở trong kỷ niệm, thật sự là quá buồn cười, nhớ tới buổi sáng hôm nay nhìn thấy giấy thỏa thuận ly hôn. Trong phút chốc tờ giấy trắng mực đen này gần như là làm cho anh ngừng hô hấp, cái loại đau đớn giống như bụi gai phủ kín toàn thân, ngay cả hô hấp cũng sẽ cảm thấy đau đớn kịch liệt, sau khi biết đó không phải ý của cô thì những bụi gai đó lại nhanh chóng biến mất, Hắc Viêm Triệt cười cười châm chọc, vì sao anh không ký tên? Chẳng lẽ còn chờ cô trở lại sao? Biết rõ là không thể vẫn tự cho mình một hi vọng, rõ là...rất ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 157: Na Tịch Hách?

1 năm sau.

"A... Hách Hách không thể." Một tiếng gọi duyên dáng từ miệng cô gái thon thả tóc dài đến hông phát ra, ánh mắt cô tươi đẹp động lòng người, mũi cô vênh cao đáng yêu, môi mềm mại, hồng hào, mà lông mày lại mang theo u buồn, đáng thương tội nghiệp, giờ phút này cô khản trương nhìn đứa trẻ nằm ở trên giường, Ách... là một đứa trẻ rất không bình thường.

Nằm trên giường to lớn là một cậu bé tóc trắng mất tím, làn da trắng nõn, bộ dạng vô cùng xinh đẹp, mà lúc này tất cả vật dụng khắp phòng đều lơ lửng trên không trung, hơn nữa đều di chuyển theo tầm mắt của cậu.

"Mẹ đòi sách khác đọc cho con nghe con được không!" Viên Cồn Cồn à không, phải gọi là Na Tịch Liễm Diễm bắt đầu nhìn con trai của mình, nhỏ giọng nói.

Vừa dứt lời, tất cả vật dụng trong phòng đều nặng nề rơi xuống trên mặt đất, phát ra tiếng vang.

Na Tịch Liễm Diễm che lỗ tai bệt bệt miệng, thả cuốn truyện công chúa Bạch Tuyết trở lại trên giá sách, lại chọn một quyển cô bé lọ lem, sau đó vui vui vẽ vẽ nằm xuống bên người cậu, "Ngày xưa ngày xưa, có một chỗ..."

Không đợi người nào đó nói xong, toàn bộ vật dụng trong phòng lại trôi nổi ở trong không trung, xiêu xiêu vẹo vẹo khắp nơi.

Na Tịch Liễm Diễm thất bại đóng cuốn cô bé lọ lem trên tay lại, ủy khuất nhỏ giọng meo meo "Sách con thích nghe quá khó, bên trong có nhiều chữ mẹ không biết đọc, con nghe tạm một chút được không?"

Cậu bé dùng cặp con ngươi tím nhạt xinh đẹp nhìn cô, nói với cô rất rõ ràng là không được.

"Vậy... Vậy chờ ba ba trở về đọc cho con nghe được không, Hách Hách?" Na Tịch Liễm Diễm lấy lòng nhìn cậu, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của cậu.

Na Tịch Hách phát ra một tiếng a, xem như thỏa hiệp rồi. Tiếp theo vật dụng lại nặng nề rơi trên mặt đất.

"Thật ngoan." Na Tịch Liễm Diễm nói trái lòng, còn tặng cậu một cái cười ngọt ngào thật lớn.

Na Tịch Hách không để ý cô, đôi mắt xinh đẹp nhìn trái nhìn phải cho hết thời gian.

Na Tịch Liễm Diễm cười nhìn cậu, Hách Hách của cô là một đứa bé kỳ quái, không đúng, phải nói là đứa bé không giống người thường, nhớ tới hai tháng trước lúc sinh cậu ra, bác sĩ muốn bỏ mông của cậu, đột nhiên có một 'vật gì đó bay tới' bốp một cái nện vào ót bác sĩ, bác sĩ trực tiếp ngã xuống đất ngất đi. Mà y tá cũng không dám chạm vào cậu, sau này cũng là anh Duệ ôm cậu đi tắm rửa, Hách Hách vừa sinh ra thì mắt đã mở, đường nét trên mặt cũng rất rõ ràng, là một đứa nhỏ xinh đẹp, nhưng lại không giống cô cũng không giống ba của cậu, mỗi khi cô hỏi anh Duệ về vấn đề màu tóc và mắt của cậu, anh Duệ luôn nói là di truyền cách đời, ở trong gia tộc của anh cũng từng có một vị tổ tiên như vậy. Mắt của Hách Hách sẽ đổi màu, bình thường là màu tím nhạt xinh đẹp, mà lúc cậu nổi giận mắt liền biến thành tím đậm, cô dẫn cậu đi bệnh viện kiểm tra nhưng bác sĩ đều nói kiểm tra không có vấn đề gì. Hách Hách rất bú sữa bình, ngoại trừ cô và anh Duệ thì ai cũng không cần, chỉ cần không theo ý của cậu cậu liền làm cho tất cả những thứ trên mặt đất lơ lửng trên không trung, nếu lại không làm theo ý cậu, cậu sẽ làm đồ vật bay vào trên vách tường, nếu vẫn không làm theo ý cậu cậu sẽ làm cho cửa sổ kính vỡ vụn, anh Duệ nói đây là siêu năng lực, sau này Hách Hách sẽ là người rất giỏi, nhưng nếu không dạy tốt, cậu liền biến thành 'hung khí di động'.

Tiếng mở cửa vang lên, kéo Na Tịch Liễm Diễm yên lặng suy nghĩ trên giường về hiện thực, chỉ thấy cô vui vẻ nhảy xuống từ trên giường nhào lên người người đàn ông đang đi vào, giống như gặp được cứu tinh "Anh Duệ, anh đã trở về."

Na Tịch Thịnh Duệ cười khẽ đón lấy cô ngã vào lòng dịu dàng in lên trên môi cô một cái hôn, nhẹ giọng nói "Anh đã trở về."

"Hách Hách không thích em đọc chuyện xưa cho con nghe, con thích nghe cái mà ngày hôm qua anh đọc, nhưng cái kia khó như vậy, em xem cũng không hiểu." Na Tịch Liễm Diễm bệt miệng, nhỏ giọng oán giận.

Na Tịch Thịnh Duệ cười cười đi đến bên giường bé Na Tịch Hách dậy, hôn hôn mặt cậu "Bảo bối, ba ba tắm cho con rồi sau đó đọc sách được không?"

Na Tịch Hách nắm nắm tay nhỏ, a một tiếng tỏ vẻ tán thành, giọng ngọt ngào ngây thơ này làm cho người ta yêu thương từ đáy lòng.

"Em cũng muốn giúp." Na Tịch Liễm Diễm nhủ mảy, bất mãn cha con bọn họ luôn hài hòa như vậy.

"Được rồi, tuy em luôn là càng giúp càng rồi." Na Tịch Thịnh Duệ vừa nói vừa cười đi vào phòng tắm.

Mà lúc này Na Tịch Hách rất phối hợp phát ra tiếng ừ ừ a a, dường như là đang phụ họa lời nói của Na Tịch Thịnh Duệ.

"Các người thật quá đáng." Na Tịch Liễm Diễm bắt đầu đi sau lưng bọn họ, cửa phòng tắm thủy tinh không lần át được tiếng cười của bọn họ, ánh mặt trời màu vàng mềm nhẹ chiếu vào phòng, cực kỳ ấm áp.

Buổi tối, 12 giờ

Na Tịch Liễm Diễm là tổ ở trong chặn đợi Na Tịch Thịnh Duệ đang tắm, sau đó không lâu Na Tịch Thịnh Duệ mặc áo ngủ đi ra, vừa mới tắm xong làm cho đuôi tóc của anh ta mang theo hơi nước, nhìn như rất tà mị gợi cảm.

"Anh Duệ anh xem em có ngoan không, em đã ủ chăn ấm rồi." Na Tịch Liễm Diễm cười tủm tỉm nói.

Na Tịch Thịnh Duệ cười cười tắt đèn nằm vào trong chăn, quả nhiên là đã ấm.

Na Tịch Liễm Diễm chờ anh ta nằm xuống lập tức chui vào trong lòng anh ta, làm nũng cọ cọ trong ngực anh ta.

Hơi thở của Na Tịch Thịnh Duệ hơi khác thường, xoay người một cái đè cô ở dưới thân thể.

Na Tịch Liễm Diễm kêu một tiếng, hơi kinh ngạc động tác của anh.

Na Tịch Thịnh Duệ cúi đầu hôn lên môi của cô, giữa dịu dàng lại mang theo một chút vội vàng xao động.

"Anh Duệ..." Na Tịch Liễm Diễm nhắm mắt lại, theo bản năng vươn tay đẩy anh ta.

"Hừ, đừng từ chối anh, Liễm Liễm, anh sẽ không làm em đau." Na Tịch Thịnh Duệ khàn khàn nói.

Na Tịch Liễm Diễm ngẩn người, hơi cứng ngắc, cô nghĩ chắc là cô yêu anh Duệ, anh ta đối với cô tốt như vậy, cưng chiều như vậy, mà cô cũng thích anh ta, nhưng phải làm loại chuyện này thì cô vẫn luôn bài xích, tuy không biết lý do bài xích là cái gì, nhưng cô thật không muốn... Nhưng mà cô là vợ của anh ta cô không nên từ chối anh ta, huống chi từ lúc mang thai đến bây giờ anh ta cũng không có chạm vào cô, cô biết, đối với một người đàn ông mà nói thì rất không dễ dàng, nhưng mà... Vì sao đau lòng?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 158: Cảm nhận của cô quan trọng hơn tất cả!

Na Tịch Thịnh Duệ cảm nhận được cô cứng ngắc, âm thầm kiềm nén khát vọng ở đáy lòng, dè dặt cẩn trọng vuốt ve thân thể của cô.

Na Tịch Liễm Diễm cắn môi, hai tay gắt gao nắm chặt drap giường bên cạnh ép buộc chính mình không thể từ chối, nhưng khi bàn tay to của Na Tịch Thịnh Duệ phủ lên ngực vì sinh con mà đầy đặn hơn của cô, một giọt nước trượt khỏi khóe mắt cô rơi xuống ở trên gối. Đây vốn là chuyện bình thường chuyện nhưng không biết vì sao lại làm cho cô khô sở như vậy.

Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng dùng môi mút hôn cái cổ trắng nõn của cô, để lại dấu vết mập mờ phía trên.

"Ừm..." Na Tịch Liễm Diễm hừ nhẹ ra tiếng, sợ ngứa rứt cổ lại.

Na Tịch Thịnh Duệ bị tiếng ngâm khẽ của cô kích thích hơi vội vàng xao động, vươn tay kéo quần lót của cô xuống, mang theo thở gấp hôn lên môi của cô.

"Ừm..." Na Tịch Liễm Diễm hơi sợ hãi run run, anh đối với cô luôn luôn là dịu dàng săn sóc, yêu thương có thừa, đây là lần đầu tiên, anh ta dùng cách mạnh mẽ thậm chí là có chút ép bức với cô như vậy.

"Liễm Liễm, Liễm Liễm" Na Tịch Thịnh Duệ kề bên môi cô lẩm bẩm.

"..." Na Tịch Liễm Diễm nhắm mắt lại, lặng lẽ rơi nước mắt.

Na Tịch Thịnh Duệ hôn môi cô, lại dính ướt át rơi xuống này.

Na Tịch Liễm Diễm vội vàng quay đầu không muốn anh ta phát hiện nước mắt của mình.

Lòng Na Tịch Thịnh Duệ như lửa nóng khi va chạm vào nước mắt lạnh lẽo này liền giống như bị người ta hắt một gáo nước lạnh, vươn tay mở ra đèn ngủ, ngọn đèn mờ nhạt ấm áp xua đuổi bóng tối.

Na Tịch Liễm Diễm lấy tay che mắt, đợi thích ứng với đèn.

Na Tịch Thịnh Duệ thấy cái mũi hồng hồng và khuôn mặt đầy nước mắt của cô, mấp máy môi không nói gì.

Na Tịch Liễm Diễm nhìn về mặt không biểu cảm của anh ta, nhỏ giọng meo meo "Thật xin lỗi anh Duệ, em... Em chỉ hơi sợ."

Na Tịch Thịnh Duệ nghe tiếng nói nghẹn ngào của cô thì vờn tay lau nước mắt trên mặt cô.

"Em...Em biết giữa vợ chồng thì làm chuyện này là thật bình thường, nhưng em không có trí nhớ, em rất lo sợ, em...Em không cố ý từ chối anh,em...Em..."

"Hừ... Không sao, không cần nói cái gì nữa, thả lỏng." Na Tịch Thịnh Duệ hôn hôn lên mắt cô, từ trên người lật xuống dưới, dịu dàng chỉnh sửa quần áo hỗn độn của cô.

Na Tịch Liễm Diễm nhìn anh ta, đột nhiên một loại cảm giác quen thuộc trào lên trong lòng, nhưng cái loại cảm giác này quá nhanh, chỉ chọt lóe lên làm cô muốn bắt cũng không bắt được, chỉ có thể ngăn người.

"Là anh không tốt, quá nóng vội dọa em rồi, em không muốn thì chúng ta sẽ không làm, chờ em có thể hoàn toàn tiếp nhận thì chúng ta lại làm, đừng khóc." Na Tịch Thịnh Duệ kéo cô vào trong ngực, vỗ nhẹ phần lưng của cô, an ủi hôn nhẹ lên mặt cô.

"Không sao, e có thể, em chỉ là..."

"Không cần nói nữa, còn nói anh sẽ tức giận." Đột nhiên Na Tịch Thịnh Duệ trầm giọng, không giận tự uy.

Na Tịch Liễm Diễm nhìn anh ta, hơi ỳu khuất.

Na Tịch Thịnh Duệ thở dài, nhẹ nhàng nói "Liễm liễm, lúc ở cùng với anh thì không cho em miễn cưỡng bản thân, lúc nào cũng không được, không muốn làm chính là không muốn làm, vậy không có gì, anh có thể hiểu, so với làm tình thì anh càng để ý cảm nhận của em hơn, em hiểu không?"

Na Tịch Liễm Diễm vui mặt vào trong lòng anh ta, không dám nhìn thẳng đôi mắt sắc bén tràn đầy thâm tình của anh ta, đôi mắt làm cô có loại cảm giác tội ác rất sâu, loại tội ác này làm cho cô rất bứt rứt, vì sao cô lại cảm thấy mình rất hổ thẹn với anh ta?

"Liễm Liễm, anh yêu em." Na Tịch Thịnh Duệ ôm chặt cô, thì thào nói.

Na Tịch Liễm Diễm ngẩn người, nhỏ giọng nói "Em cũng yêu anh Duệ."

Na Tịch Thịnh Duệ cười khổ một cái, tình cảm của cô đối với anh ta và tình cảm anh ta đối với cô thì làm sao có thể giống nhau... Cô vẫn luôn xem anh ta là anh trai, là người thân, ở sâu trong trí nhớ của cô, vẫn luôn vì người đàn ông bị lãng quên kia mà giữ mình.

Newyork, nhà lớn họ Hắc.

Hắc Viêm Triệt để tài liệu lên trên bàn, mệt mỏi ngã ở trên giường lớn, đôi mắt tím vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng ngậy ngốc nhìn chằm chằm trần nhà, một lúc sau anh lấy một cái áo ngủ màu đen dưới đáy gối ra, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt nhẹ trên vải lụa kia, cuối cùng dừng ở một vùng nhỏ hơi lồi lên. Chỗ đó dùng chỉ màu đen thêu bốn chữ cái 'DOVE', không cần thận nhìn thì căn bản là không nhìn ra, Hắc Viêm Triệt sờ qua từng chữ từng chữ, động tác này đã lặp lại hơn 1 năm nay, rốt cuộc chữ DOVE này có ý nghĩa gì? Vì sao ở trên áo, áo trong của anh, thậm chí là trên khăn tắm đều có, là cô làm sao? Nếu phải, như vậy thì ý của cô là cái gì? DOVE trong tiếng Đức chỉ bồ câu, cô làm như vậy là muốn nói cho anh biết, cô muốn giống như bồ câu giương cánh bay lượn sao? Hắc Viêm Triệt lắc lắc đầu, kéo ra một chút cười khê, làm sao cô có thể có chỉ số thông minh cao như vậy, hoặc là chữ DOVE này chỉ là vì lúc anh không cho cô ăn chocolate, là con đường để cô trút giận, cô muốn nói cho anh biết, cô muốn ăn chocolate Dove chắc là vậy... Dựa theo lối suy nghĩ của một người ngốc, đây là đáp án có khả năng nhất. Hắc Viêm Triệt xếp áo ngủ lại thả lại dưới đáy gối, hơi ảo não thở dài, rốt cuộc là anh đang làm cái gì, người cũng đã đi, vì sao anh còn phải nghiền cứu chuyện cô từng làm là xuất phát từ tâm trạng và động cơ gì, thật sự là rất ngu xuẩn, vì sao lâu như vậy còn chưa học quên được? Từ khi nào thì khả năng học tập của anh bị thoái hóa đến nước này... Cười cười tự giễu, nhắm hai mắt lại.

Nhà lớn họ Long

"Long Tịch Bảo, anh không cho đi, em có nghe hay không!" Long Tịch Bác nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn Long Tịch Bảo đang thu dọn đồ đạc.

Long Tịch Bảo quay đầu về mặt nghiêm túc nói "Em mặc kệ, thật vất vả mới điều tra được chỗ của Côn Côn, đánh chết em em cũng phải đi."

"Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đây là chuyện của nhà Triệt không cho em quản." Long Tịch Bác nhú mày không khỏi cao giọng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 159: Lăn đầu gặp mặt?

"Xì! Ai muốn quần cái con báo con phụ tình kia, em chỉ đau lòng cho Cồn Cồn, em phải mau đến xem rốt cuộc bây giờ bạn ấy sống có tốt không, em phải biết được lúc trước đã xảy ra chuyện gì." Long Tịch Bảo trừng lớn mắt đẹp, vẻ mặt lòng đầy căm phẫn, cô ấy đối với Hắc Viêm Triệt có ý kiến rất lớn.

"Em..." Long Tịch Bác không vui nhìn động tác thô lỗ của cô ấy, mở miệng muốn trách cứ lại bị Long Tịch Hiền đứng bên cạnh ngăn lại.

Long Tịch Hiền nhìn vẻ mặt kiên trì của Long Tịch Bảo nhẹ giọng nói "Một tháng, nhiều hơn một ngày cũng không được."

Long Tịch Bảo suy nghĩ, gật đầu thỏa hiệp.

"Không cần thu dọn đồ đạc, tới đó rồi mua." Long Tịch Hiền đi qua dắt tay cô ấy, vươn tay cung chiều sờ sờ mũi cô ấy.

"Cũng được." Long Tịch Bảo vui vẻ hôn một cái lên trên mặt anh ta.

"Vây đi thôi." Long Tịch Hiền nhìn anh trai của mình, dắt cô ấy đi tới ngưỡng cửa, Long Tịch Bác đành chịu lắc lắc đầu, cũng đi ra phía trước.

"Các anh cũng đi? !" Long Tịch Bảo nhìn bọn họ, ai oán ra tiếng.

"Em có ý kiến?" Long Tịch Bác vốn là không vừa ý lại bực tức nữa.

"Không, không ý kiến, đại gia, mời ngài". Long Tịch Bảo vội vàng cười lấy lòng, vươn tay ôm cánh tay anh ta đi ra cửa phòng, kẻ thức thời là trang tuần kiết, cô biết rõ đạo lý này. Paris tôi đến đây, Cồn Cồn mình đến đây, chờ mình đây...

Paris, 12 giờ trưa

"Hách Hách đang ngủ?" Na Tịch Thịnh Duệ cười khê ôm Na Tịch Liễm Diễm bên cạnh anh ta lên đùi, dịu dàng hỏi.

"Dạ." Na Tịch Liễm Diễm vừa mới cho con bú xong, đỏ mặt hơi ngượng ngùng.

"Không phải lần trước em nói muốn học làm gốm sao, anh mới cho em một người làm gốm, lát nữa người đó sẽ đến." Na Tịch Thịnh Duệ cầm một khối chocolate trên bàn trà thủy tinh lật giấy gói kẹo đưa đến trong miệng cô.

Na Tịch Liễm Diễm há mồm ăn, tò mò nhìn anh ta "Thật sao? Là nam hay là nữ? Không phải là anh không muốn em học sao? Vì sao lại cho em học rồi?"

"Người đó là nữ, xấp xỉ tuổi với em, không phải là anh không muốn em học mà anh không muốn em đi ra bên ngoài học, thế giới bên ngoài rất rối loạn, anh không muốn em bị thương, hiểu không?" Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng vuốt ve tóc dài của cô.

Na Tịch Liễm Diễm ngoan ngoãn gật gật đầu, tuy rất muốn đi ra bên ngoài trải nghiệm cuộc sống khác nhau một chút, nhưng nếu anh không muốn, cô sẽ không làm, dù sao mỗi ngày ở nhà cô xem tivi, chơi máy tính chăm sóc Hách Hách cũng rất vui vẻ.

"Thật ngoan, anh đến công ty, đợi lát cô giáo tới em dẫn cô ấy đến phòng khách lầu ba, anh đã sắp xếp chỗ đó thành phòng học làm gốm, cái công cụ gì cũng có, nhưng nhớ kỹ phải cẩn thận, nếu em làm mình bị thương thì sau này sẽ không cho em học nữa, được không?" Na Tịch Thịnh Duệ hôn mặt của cô, hải lòng với mềm mại của cô.

"Được." Na Tịch Liễm Diễm cười cười, cũng hôn lên mặt anh ta, anh luôn nói không cho phép nhưng sau đó lại hỏi cô được không, cách nói chuyện này rất kỳ quái, nhưng cô cũng đã thành thói quen.

"Đúng rồi, cô giáo của em họ Long, cũng là người Trung Quốc, cô ấy tên là Long Tịch Nhi." Na Tịch Thịnh Duệ đặt cô ở trên ghế sofa, đứng dậy sửa sang lại quần áo.

"Long Tịch Nhi..." Na Tịch Liễm Diễm nhỏ giọng lẩm bẩm tên này, đột nhiên trong đầu hơi rối loạn.

"Ừ, bánh ngọt trà chiều anh để ở trong tủ lạnh, chuẩn bị hai phần, nếu em thích thì có thể nói chuyện phiếm với cô ấy, lâu như vậy em cũng nên học cách nói chuyện với người lạ." Na Tịch Thịnh Duệ sờ sờ đầu cô, nét mặt rất dịu dàng.

"Dạ, cảm ơn anh Duệ..." Na Tịch Liễm Diễm lộ ra chút cười ngọt ngào, hai má lún đồng tiền làm cô càng đáng yêu hơn.

"Cô bé ngoan, anh đi đây." Na Tịch Thịnh Duệ cười cười hôn lên cái trán của cô, đi ra cửa.

Na Tịch Liễm Diễm nhìn bóng lưng của anh ta, nằm sấp ở trên ghế sofa nhỏ giọng đọc "Long Tịch Nhi...Long Tịch Nhi...Hình như đã nghe qua ở đâu rồi."

Long Tịch Bảo đem hết tất cả vốn liếng của mình rốt cục cũng thoát khỏi cái nhìn ép bức của song bào thai, nhìn căn biệt thự xa hoa trước mắt này thì cảm động đến suýt rơi nước mắt đầy mặt, nhưng nghĩ đến người ở bên trong thì lập tức tươi cười xán lạn, Cồn Cồn thân mến, mình đến đây.

Na Tịch Liễm Diễm ở phòng khách xem tivi, nghe được chuông cửa lập tức đứng lên đi mở cửa, vừa mở cửa ra liền thấy Long Tịch Bảo tươi cười ngọt ngào thần thái sáng láng, không khỏi ngẩn người.

Trong phút chốc Long Tịch Bảo nhìn thấy cô cũng ngây ngốc, đây là Cồn Cồn đáng yêu của cô ấy sao? Từ khi nào thì Cồn Cồn đáng yêu của cô ấy trở nên thon thả gầy ốm như vậy? Nhưng ánh mắt trong suốt đơn thuần này là Cồn Cồn không sai, làm sao cô có thể biến thành như vậy? Bị ai ngược đãi hả?

Na Tịch Liễm Diễm nhìn cô ấy, sau đó lộ ra nụ cười ngọt ngào. Hơi ngượng ngùng nhỏ giọng đến “Cô là Long tiểu thư sao? Tôi là Na Tịch Liễm Diễm, lần đầu gặp mặt xin chỉ dạy nhiều hơn.”

Long Tịch Bảo cứng đờ, lẩm bẩm “Lần đầu gặp mặt?”

“Có cái gì không đúng sao?” Na Tịch Liễm Diễm nhìn phản ứng của cô ấy thì hơi không hiểu, nhẹ giọng hỏi.

“Không, không có gì, chỉ cảm thấy bộ dạng của bạn rất đáng yêu, giống như nhân vật trong truyện tranh.” Long Tịch Bảo lắc lắc đầu, vội vàng che giấu thất thố của mình.

Na Tịch Liễm Diễm hơi ngượng ngùng đỏ mặt, cười cười “Mời vào.”

“Được.” Long Tịch Bảo đi theo cô đi vào.

“Long tiểu thư uống cái gì?” Na Tịch Liễm Diễm đi vào phòng bếp dịu dàng hỏi.

“Tùy ý, bạn không cần gọi mình là Long tiểu thư, gọi mình là Bảo Bảo đi, mình gọi bạn là Liễm Liễm như vậy được không?” Long Tịch Bảo nói nhanh, bộ dáng hoạt bát làm cho đầy lòng người ta cảm thấy thoải mái.

“Được.” Na Tịch Liễm Diễm ngoan ngoãn gật đầu, lấy một chai trà sữa từ trong tủ lạnh đưa cho cô ấy.

“Vây Liễm Liễm, chúng ta bắt đầu lên lớp đi.” Long Tịch Bảo nhận trà sữa cười nói.

“Được, ở trên này.” Na Tịch Liễm Diễm dẫn cô ấy lên lầu ba.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 160: Con của Hắc Viêm Triệt!

"Đến đây, nhào nặn đất sét lặp lại như vậy, mục đích là để đất sét cứng mềm đồng đều, loại bỏ bọt khí, cái này gọi là luyện đất." Long Tịch Bảo mặc tạp dề ra sức nhào nặn đất sét trên thớt gỗ, làm mẫu cho Na Tịch Liễm Diễm xem.

Na Tịch Liễm Diễm cũng học bộ dáng của cô ấy, nghiêm túc làm.

Một lúc sau, Long Tịch Bảo đem đất sét đã nhào nặn xong đặt trên đĩa quay chuyên dụng chế tạo đất sét, mở chót mỏ, đĩa quay nhanh chóng di chuyển, hai tay Long Tịch Bảo kéo theo bùn đất, đi theo tốc độ chuyển động của đĩa quay, chậm rãi biến đất sét thành hình cái bình hoa.

Na Tịch Liễm Diễm ngưỡng mộ nhìn cô, trong đôi mắt xinh đẹp tất cả đều không giấu được sùng bái.

"Bảo Bảo, bạn rất lợi hại."

Long Tịch Bảo nghe thấy xưng hô quen thuộc này không khỏi kéo khóe miệng nhẹ giọng nói "Liễm Liễm cũng có thể, cũng không khó, luyện tập nhiều là được rồi."

Trong thời gian kế tiếp, hai cô gái xuất sắc như nhau nói nói cười cười vừa làm vừa nói chuyện, nhanh chóng trở thành bạn tốt.

Không biết qua bao lâu, tiếng đập cửa vang lên, một người phụ nữ trung niên mặc quần áo bình thường đi đến, vẻ mặt sốt ruột.

“Sao thế chị Trương? Có phải Hách Hách thức dậy không?” Na Tịch Liễm Diễm ngừng tay, nhìn bà ấy.

“Dạ phu nhân, tiểu thiếu gia đã thức.” người được gọi là chị Trương gật đầu, khấn trương nói.

“Em lập tức đi qua, chị có thể đi nghỉ ngơi, làm phiền chị rồi.” Na Tịch Liễm Diễm đứng lên dịu dàng nói.

“Đạ, phu nhân.” Bà ấy xoay người rời khỏi phòng.

Na Tịch Liễm Diễm quay đầu nhìn Long Tịch Bảo như đang kinh ngạc, ngượng ngùng cười nói “Bảo Bảo, mình nghĩ hôm nay học đến đây thôi, bởi vì con trai của mình đã thức, thằng bé...Thằng bé rất búống bình.”

“Con trai của bạn...Bạn có con rồi hả?” Long Tịch Bảo trừng lờn mắt, còn chưa thể tin được.

“Đúng vậy, hơn 2 tháng rồi.” Na Tịch Liễm Diễm vừa nói vừa đi vào phòng tắm rửa tay rửa mặt.

Long Tịch Bảo đi sau lưng cô, sốt ruột hỏi “Mình có thể đi xem thằng bé không?”

“Ách...cái này...” Na Tịch Liễm Diễm hơi do dự.

“Không tiện sao?” Long Tịch Bảo mấp máy môi, vẻ mặt thất vọng.

“Không phải là không tiện, là thằng bé có tính tình không tốt, hơn nữa cũng khác với đứa nhỏ bình thường.” Na Tịch Liễm Diễm nhỏ giọng nói.

“Không sao, mình không để ý, mình thích nhất trẻ con, mình có thể đi xem bảo bối nhỏ của Liễm Liễm không?” Long Tịch Bảo nhìn cô, vẻ mặt chờ mong.

“Vậy được rồi, chúng ta cùng đi.” Na Tịch Liễm Diễm gật gật đầu, không có cách nào từ chối về mặt đó của cô ấy.

Lúc Long Tịch Bảo nhìn thấy Na Tịch Hách thì cả người đều cương cứng tại chỗ, không thể nhúc nhích. Đây...đây rõ ràng chính là giống y hệt Hắc Viêm Triệt.

“Hách Hách...” Na Tịch Liễm Diễm nhìn “xác” vật dụng lung tung ở trên đất, ôm lấy Na Tịch Hách ở trên giường vỗ nhẹ sống lưng an ủi nóng nảy câu gắt của cậu.

Na Tịch Hách mở to mắt tím xanh đẹp, cổ tròn, hai gò má phúng phính, bộ dáng vô cùng bất mãn, vô cùng đáng yêu.

Long Tịch Bảo đi qua nhìn cậu, không biết nên nói cái gì.

“Hách Hách ngoan, đừng tức giận, mẹ thương.” Na Tịch Liễm Diễm ôm cậu lấy lòng, hôn lên gò má non mềm của cậu.

Na Tịch Hách a a hai tiếng quay mặt qua chỗ khác không tiếp nhận.

“Đừng như vậy mà.” Na Tịch Liễm Diễm nhỏ giọng dỗ cậu.

“Liễm Liễm, mình đi trước, ngày mai lại đến, bạn tiếp tục đi.” Long Tịch Bảo vỗ vỗ vai cô, nhẹ giọng nói.

“Được, hôm nay vất vả cho bạn, mình tiễn bạn.” Na Tịch Liễm Diễm gật đầu, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Không cần, bạn chăm sóc cậu nhóc đáng yêu này đi, tự mình đi là được rồi.” Long Tịch Bảo lắc lắc đầu, đi ra phòng, trời ạ, nếu Hắc Viêm Triệt biết tâm can bảo bối của anh biến thành “sào trúc” như vậy, còn mất trí nhớ, còn sinh cho anh một đứa nhỏ, không biết có điên lên hay không, quan trọng nhất là, đứa nhỏ và vợ của anh đều bị người khác thu nhận rồi...vậy....Có nên nói cho anh biết hay không...

“Đứa nhỏ? !”

Trong biệt thự xa hoa truyền ra một tiếng kêu to.

Long Tịch Bảo bật lấy lỗi tai bất mãn nhìn Long Tịch Bác “Anh Bác, anh kích động như vậy làm gì, cũng không phải đứa nhỏ của anh.”

“Nói cái gì đấy nhóc con chết tiệt kia.” Long Tịch Bác nâng tay cốc vào đỉnh đầu người nào đó.

“A...” Long Tịch Bảo đau kêu một tiếng, từ trên chân anh ta tuột xuống dưới chui vào trong lòng Long Tịch Hiền.

Long Tịch Hiền bế cô ấy lên trên đùi bình tĩnh nói “Lập tức thông báo Triệt.”

“Không!” Long Tịch Bảo lớn tiếng ngăn cản “Không cho nói với anh ấy, các anh nếu ai dám nói cho anh ấy biết em sẽ trốn nhà đi nữa.”

“Em có thể thử xem xem” Long Tịch Bác nhìn cô, toàn thân phát ra khí lạnh.

“Em mặc kệ, dù sao cũng không thể nói, lúc trước là chính anh ấy không cần Cồn Cồn, hơn nữa tuyệt tình không đi tìm bạn ấy, còn không cho người khác nhắc tới bạn ấy ở trước mặt anh ấy, đã như thế này, bây giờ chúng ta cần gì phải nói cho anh ấy biết, hơn nữa cho dù nói thì thế nào, anh ấy sẽ để ý sao? Anh ấy là con báo con lạnh lùng vô tình, lúc trước Cồn Cồn đi là đúng, em thấy bây giờ bạn ấy rất tốt, cứ như vậy đi.” Long Tịch Bảo hờn dỗi nói.

“Bảo Bảo đừng ngang bướng, em biết rõ là Triệt yêu Cồn Cồn sâu sắc như thế nào, hơn nữa em có thể khẳng định ở trong lòng Cồn Cồn không muốn trở lại bên cạnh Triệt không? Nếu cô ấy không có mất trí nhớ, em xác định cô ấy sẽ không tự trở về tìm Triệt sao?” Long Tịch Hiền bình tĩnh nói, giọng

điều có trấn áp có sức làm yên lòng người.

Long Tịch Bảo mấp máy môi, không thể phản bác.

“Em nghe đây, Viên Cồn Cồn phải trở lại bên cạnh Hắc Viêm Triệt.” Long Tịch Bác nghiêm mặt nói.

“Không biết là ai nói không cho nhúng tay vào chuyện vợ chồng người ta.” Long Tịch Bảo bĩu môi nhỏ giọng nói thầm.

Long Tịch Bác lườm cô ấy một cái, “Nếu đứa nhỏ này là con của Triệt thì đứa bé có được dị năng không phải là đùa, lúc đứa bé năm tuổi sẽ xảy ra một ít thay đổi, giờ phút đó đứa bé phải ở bên cạnh Triệt, giống như Triệt lúc trước cũng không rời đi Khẩu một cm nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 161: Di truyền cách đời?

Long Tịch Bảo cắn môi, trong lòng đang đánh nhau.

"Tịch Nhi, em chỉ nhìn thấy Triệt tuyệt tình, nhưng em không biết ở phía sau tuyệt tình như vậy ẩn chứa bao nhiêu đau khổ, nếu không thấy em nữa, anh và Hiền sẽ điên mất." Long Tịch Bác thở dài, giọng nói mềm nhẹ.

"Nhưng chính anh ấy vứt bỏ Cồn Cồn ra..." Long Tịch Bảo nhỏ giọng phản bác, rõ ràng không đủ sức.

Long Tịch Bác chỉ nhìn cô ấy, không nói gì.

Long Tịch Bảo bị anh nhìn hơi không được tự nhiên, lớn tiếng nói "Em đã biết, em dẫn Cồn Cồn về bên cạnh anh ấy được chưa."

Long Tịch Bác gật gật đầu, rất hài lòng cô ấy đã nghĩ thông.

"Nhưng không phải là bây giờ." Long Tịch Bảo bỏ ngón tay cái vào trong miệng cắn cắn, đôi mắt to xinh đẹp lóe ra tia sáng tính kế.

"Em muốn làm cái gì?" Long Tịch Hiền dịu dàng hỏi, vờn tay lấy ngón tay cái trong miệng cô ấy ra không để cô ấy cắn.

"Không muốn làm gì, chỉ muốn cho anh ấy khó chịu hơn một chút, ai kêu khi đó anh ta hất tay các anh nói là sau này Cồn Cồn không có quan hệ gì với anh ấy." Long Tịch Bảo tức giận nhìn Long Tịch Hiền.

"Không được, em không cho quấy rối." Long Tịch Bác nghiêm mặt cầm điện thoại lên.

Long Tịch Bảo thấy động tác của anh ta lập tức trề miệng, một giây sau nước mắt như hạt đậu lớn liên châu xuống dưới khuôn mặt, bắt đầu meo meo nói "Em thật hối hận, nếu cha mẹ không vứt bỏ em thì em sẽ không gặp các anh, nếu không gặp các anh thì các anh cũng sẽ không thể nhặt em về nuôi trong nhà, nếu không phải là các anh nhặt em về nuôi trong nhà thì các anh cũng sẽ không thích em, nếu các anh không thích em thì em cũng sẽ không bị các anh đánh, nếu không phải em bị các anh đánh thì mặt non mềm của em cũng không sưng lên còn đau sắp chết, nếu không phải mặt non mềm của em đau sắp chết thì các anh cũng không đến thăm em thì em cũng sẽ không thể leo cửa sổ trốn đi, nếu không phải em leo cửa sổ trốn đi thì em cũng sẽ không thể phát hiện em thật sự rất yêu các anh, nếu không phải em phát hiện em thật sự rất yêu các anh thì em cũng sẽ không thể ở lại chỗ đau lòng này, nếu không phải em ở chỗ đau lòng này thì anh cũng sẽ không có cơ hội khi dễ em, nếu không phải..."

"Ngừng! Em cầm miệng." Long Tịch Bác đi qua che miệng cô ấy, đầu như muốn nổ tung.

"..." Long Tịch Bảo nước mắt rùng rùng nhìn anh ta, cực kỳ đáng thương.

"Em...Em đừng tưởng rằng có thể dùng cách như vậy, anh nói cho em biết..."

Không đợi Long Tịch Bác nói xong nước mắt của Long Tịch Bảo liền nhỏ giọt xuống, vừa khéo rơi xuống bàn tay to của Long Tịch Bác đang che miệng cô ấy.

Long Tịch Bác giống như bị bỏng liền hất tay ra, đau lòng rồi.

"Được, theo ý em." Long Tịch Hiền vờn tay lau nước mắt trên mặt cô ấy, tuy biết đây là thủ đoạn cô ấy buộc bọn họ thỏa hiệp, nhưng vẫn không tự chủ được mà đau lòng.

"Thật vậy sao?" Long Tịch Bảo giả vờ nước nứa rầu rĩ.

"Ừ."

"Hiên..." Long Tịch Bác không khỏi nhúm mày, bọn họ quá cưng chiều cô ấy rồi.

"Anh có cách tốt hơn?" Long Tịch Hiên nhìn anh ta, nhẹ giọng hỏi.

Long Tịch Bác nhìn nhìn cô gái nhỏ mặt đầy nước mắt kia, cuối cùng mấp máy môi mỏng xoay người đi vào phòng tắm.

Long Tịch Bảo nín khóc mỉm cười, làm nũng ôm cổ Long Tịch Hiên nhỏ giọng meo meo "Cảm ơn anh Hiên."

"Đừng quá đáng đấy Bảo Bảo, em đành lòng để anh Triệt của em đau khổ sao? Đừng quên, cậu ấy nhìn em lớn lên, lúc nhỏ cũng rất thương em." Giọng của Long Tịch Hiên vẫn nhẹ nhàng, dịu dàng như ngọc.

"Em biết, em sẽ không quá đáng." Long Tịch Bảo gật đầu.

Long Tịch Hiên cười khẽ sờ sờ đầu của cô ấy.

Long Tịch Bảo ru rú ở trong lòng anh ta, lộ ra nụ cười ngọt ngào thỏa mãn, có hai người đàn ông cưng chiều che chở cô như vậy, cuộc đời này đã đủ.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày Long Tịch Bảo đều ở cùng Na Tịch Liễm Diễm, mà Na Tịch Liễm Diễm cũng rất thích cô ấy, trừ bỏ đoạn trí nhớ bị mất, các cô liên giống trước kia vậy, tình cảm tốt giống như chị em.

"Liễm Liễm, vì sao bạn luôn muốn khắc chữ DOVE lên trên toàn bộ tác phẩm, chúng nó đối với em có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Long Tịch Bảo nhìn những bình hoa và ly trà cô làm ra, tò mò hỏi.

Na Tịch Liễm Diễm ngẩn người, dừng tay "Mình không biết, trong đầu mình luôn hiện ra 4 chữ cái này, anh Duệ từng dẫn mình đi tới bác sĩ, bác sĩ nói đây rất có khả năng là thứ gì đó rất quan trọng trong trí nhớ của mình."

"Thứ rất quan trọng sao?" Long Tịch Bảo nhìn cô, nhỏ giọng thì thào.

"Đúng vậy, nhưng sau này mình nghĩ Dove có nghĩa là chocolate, bởi vì anh Duệ nói mình rất thích ăn chocolate Dove." Na Tịch Liễm Diễm gãi gãi đầu, vẻ mặt thật thà.

Long Tịch Bảo đảo cặp mắt trắng dã, mình cũng nghĩ vậy, cái này tương đối phù hợp với lối suy nghĩ của cô.

Na Tịch Liễm Diễm ngưng ngưng cười ngây ngô hai tiếng, tiếp tục dùng dao khắc lên đất sét.

"Liễm Liễm, em thích màu 'đen' không?" Long Tịch Bảo bộ dáng nghiêm túc của cô, nhẹ giọng hỏi.

"Thích." Na Tịch Liễm Diễm gật gật đầu.

"Vậy màu đỏ? Màu đỏ giống như 'lửa nóng'."

"Thích."

"Thích 'triệt' để không?" Long Tịch Bảo chưa từ bỏ ý định hỏi.

*đen = Hắc, lửa nóng = Viêm, triệt để = Triệt.

"Hả?" Na Tịch Liễm Diễm hơi không hiểu nhìn cô ấy, cảm thấy hôm nay cô ấy nói chuyện hơi lạ.

"Thôi... Bạn tiếp tục khắc đi." Long Tịch Bảo thở dài, không có sức nói.

"Bảo Bảo... Có phải bạn có gì muốn nói với mình không?" Na Tịch Liễm Diễm buông dao khắc trong tay ra, ngồi bên cạnh Long Tịch Bảo.

"Liễm Liễm, bạn không phát hiện bộ dáng của Hách Hách với bạn và Na tiên sinh cũng không giống sao?" Long Tịch Bảo nghĩ nghĩ, hỏi bóng gió.

"Đúng vậy, anh Duệ nói là di truyền cách đời, trước kia nhà bọn họ cũng có một vị tổ tiên tóc trắng mắt tím." Na Tịch Liễm Diễm hồn nhiên nói, hoàn toàn không có nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 162: Về Newyork?

Long Tịch Bảo có một loại xúc động muốn đập đầu, nói dối sứt sẹo như vậy mà cô lại không hề nghi ngờ, cứ như vậy mà tin toàn bộ.

"Sao vậy Bảo Bảo?" Na Tịch Liễm Diễm ngây ngốc nhìn về mặt cứng ngắc của Long Tịch Bảo.

"Liễm Liễm mình hỏi bạn, bạn yêu Na Tịch Thịnh Duệ không?" Long Tịch Bảo quyết định không quanh co lòng vòng trực tiếp nói thẳng vào đề.

Na Tịch Liễm Diễm ngẩn người, không biết nên trả lời thế nào.

"Liễm liễm, bạn yêu không?" Long Tịch Bảo hỏi lại một lần.

"Minh. . Chắc là yêu, anh ấy là chồng của mình, là ba của Hách Hách nếu mình không thương anh ấy thì làm sao mình có thể có đứa nhỏ với anh ấy?" Na Tịch Liễm Diễm hơi lúng túng.

Long Tịch Bảo nhìn cô, không biết nên nói cái gì.

Na Tịch Liễm Diễm cúi đầu, nhỏ giọng nói "Mình quên toàn bộ những chuyện trước kia, Bảo Bảo bạn có thể hiểu được loại cảm giác trắng xóa này không? Mình mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy chính là anh Duệ, anh ấy làm mình yên tâm, anh ấy vì mình mà sắp xếp tất cả, mình chỉ cần làm theo là được rồi, anh ấy không thích mình ra ngoài mình liền ở nhà, ở bên trong căn nhà anh ấy xây dựng cho mình, anh Duệ rất dịu dàng, rất quan tâm rất thương mình, thương Hách Hách, anh ấy là người đàn ông tốt người chồng tốt nhất trên thế giới này, mình nên thương anh ấy, nhưng mất đi trí nhớ làm cho mình lo lắng không yên, mình cảm thấy. . . Mình cảm thấy mình đã mất đi thứ gì đó rất quan trọng, nhưng mình không biết là cái gì, giống như chữ DOVE, mình không biết ý nghĩa của nó, nó với mình có cái ý nghĩa đặc biệt gì mình cũng không nhớ rõ, Bảo Bảo. . . Thật ra mình rất sợ hãi, rất sợ hãi. . "

Long Tịch Bảo nhìn bộ dáng mờ mịt bất lực của cô thì hốc mắt không khỏi đỏ lên, vươn tay ôm cô nhẹ giọng an ủi "Liễm Liễm đừng sợ, sẽ khá hơn, nhất định sẽ có một ngày bạn nhớ lại."

Na Tịch Liễm Diễm ôm cô ấy, khóc rống nghẹn ngào, trút hết tất cả cảm xúc mà cô không dám biểu hiện ở trước mặt Na Tịch Thịnh Duệ ra ngoài.

Long Tịch Bảo cũng rơi nước mắt theo cô, Viên Cồn Cồn đã từng đơn thuần đáng yêu như vậy, trong lòng chỉ có ăn và Hắc Viêm Triệt, sao liền biến thành như bây giờ, thật sự là rơi trên người sao. . .

Ban đêm

Na Tịch Liễm Diễm đứng sau lưng Na Tịch Thịnh Duệ mát xa bả vai cho anh ta, đột nhiên Na Tịch Thịnh Duệ bắt lấy tay cô kéo đến trước mặt mình ôm lên trên đùi, nhẹ giọng nói "Liễm Liễm, đã hơn 1 năm, có phải nên trở về đi gặp ba mẹ rồi không?"

Na Tịch Liễm Diễm cứng đờ, ngẩng đầu nhìn anh ta, trong mắt xinh đẹp tràn đầy lo lắng.

"Còn chưa chuẩn bị xong sao? Liễm Liễm, dù sao thì em cũng phải đối mặt, huống chi bọn họ là cha mẹ em, là người yêu em nhất, em sợ cái gì chứ?" Na Tịch Thịnh Duệ ôm thân thể của cô nhẹ nhàng lay động giống như đang dỗ đứa trẻ.

"Em. . . Em không nhớ bọn họ, nhất định bọn họ sẽ rất khó chịu." Na Tịch Liễm Diễm nhỏ giọng thì thào.

"Khó chịu là không thể tránh được, nhưng bọn họ vẫn thương em giống như trước đây vậy." Na Tịch Thịnh Duệ dịu dàng nói.

Na Tịch Liễm Diễm cắn cắn môi, không nói chuyện.

"Em định cả đời cũng không gặp bọn họ sao? Như vậy bọn họ sẽ rất khó chịu." Na Tịch Thịnh Duệ kéo tay nhỏ bé mềm yếu của cô để vào lòng bàn tay mình.

"Em. . . Em không muốn bọn họ khó chịu." Na Tịch Liễm Diễm khàn khàn nói.

"Vậy thì trở về gặp bọn họ đi, cuối tháng này chúng ta trở về được không?" Na Tịch Thịnh Duệ cười cười hôn một cái ở bên má cô.

"Được." Na Tịch Liễm Diễm suy nghĩ, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Thật ra, người không muốn cho em trở về nhất là anh." Na Tịch Thịnh Duệ yếu ớt nói.

"Vì sao?" Na Tịch Liễm Diễm không hiểu nhìn anh ta.

"Bởi vì anh sợ sau này em có bọn họ liền không cần anh nữa." Na Tịch Thịnh Duệ nửa thật nửa giả nói.

"Sẽ không, em sẽ không không cần anh Duệ." Na Tịch Liễm Diễm nhăn mày, vẻ mặt nghiêm túc.

"Thật sao?" Na Tịch Thịnh Duệ cười khế, nhắm hai mắt lại nhẹ nhàng để cằm ở trên vai cô, Newyork. . . Không chỉ có cha mẹ của em, còn có một người đàn ông ẩn sâu ở trong lòng em, em bảo làm sao anh yên tâm đây, nhưng mà, anh không thể vĩnh viễn nhốt em ở trong này, Cồn Cồn, anh chỉ có thể đánh cược lần nữa, Cồn Cồn, anh thật sự có thể vĩnh viễn có được em giống như bây giờ sao? Em không biết, chỉ cần có thể ôm em nhìn em giống như vậy, cho dù em vĩnh viễn không muốn xảy ra quan hệ với anh, cho dù trong lòng em vĩnh viễn có Hắc Viêm Triệt, anh cũng bằng lòng. . .

Chiều hôm sau.

"Bạn muốn đi Newyork?" Long Tịch Bảo trừng lớn mắt Na Tịch Liễm Diễm trước mắt.

"Đúng vậy, mình phải đi gặp cha mẹ mình." Na Tịch Liễm Diễm nhìn trà sữa trong ly thủy tinh, dùng ống hút khuấy khuấy.

"Bạn nhớ được cha mẹ của mình?" Long Tịch Bảo lại là sừng sốt.

"Không nhớ, nhưng anh Duệ nhớ, anh ấy muốn dẫn mình về gặp bọn họ." Na Tịch Liễm Diễm buông ly thủy tinh, nhìn cô ấy.

Long Tịch Bảo nhìn cô, không nói gì.

"Nhưng mình sẽ không đi lâu lắm đâu Bảo Bảo, chờ mình trở lại bạn lại đến dạy mình làm gốm được không? Mình chỉ có một mình bạn là bạn thôi." Na Tịch Liễm Diễm hơi khấn cầu nhìn cô ấy.

Long Tịch Bảo vội vàng lộ ra một nụ cười rục rờ vui vẻ nói "Liễm Liễm, mình có từng nói với bạn chưa, nhà của mình ở Newyork, mình là đến Paris du lịch."

"Cái gì?" Lúc này đôi lại là Na Tịch Liễm Diễm trừng mắt to, hơi kinh ngạc.

"Cho nên bạn thân mến, bạn không cần lo lắng sẽ không có người chơi với bạn rồi." Long Tịch Bảo néo néo mặt cô, dịu dàng nói.

"Ha ha, thật trùng hợp, chúng ta thật có duyên." Na Tịch Liễm Diễm giữ chặt tay cô ấy, vui vẻ lắc qua lắc lại.

Long Tịch Bảo để mặc cô lắc tay mình, lộ ra một nụ cười âm hiểm, về Newyork, Hắc Viêm Triệt anh chờ xem em làm thế nào để báo thù cho bản thân mến của em.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 163: Đôi mắt của anh giống Hách Hách!

Thời gian qua rất mau, chỉ chớp mắt lại một năm

Newyork

"Liễm Liễm, tiểu Hách Hách đang ngủ sao?" Nêu câu hỏi chính là một cô gái, một cô gái xinh đẹp tóc dài đến chân.

"Đang ngủ, Bảo Bảo, bạn môn dẫn mình đi đâu chơi? Anh Duệ trở về không thấy mình sẽ tức giận." Trả lời cũng là một cô gái, một cô gái đáng yêu tóc dài đến hông.

Không sai, cô gái tóc dài đến chân chính là Long Tịch Bảo, mà cô gái tóc dài đến hông chính là Na Tịch Liễm Diễm

"Liễm Liễm, bạn không muốn đi chơi sao?" Long Tịch Bảo khuôn mặt đáng yêu của cô, muốn quyến rũ cô.

Na Tịch Liễm Diễm giả vờ nhìn cô một chút, cuối cùng không chịu nổi quyến rũ mà gật gật đầu "Mình muốn đi."

"Vậy thì đi thôi, cùng lắm thì mình dẫn bạn về sớm một chút." Long Tịch Bảo đứng dậy nắm tay cô, một năm, cô ấy nghĩ tới nghĩ lui, quyết định chính là hôm nay, cô ấy muốn làm Hắc Viêm Triệt tức chết để báo thù cho Côn Côn thân mến.

Na Tịch Liễm Diễm hơi do dự nhìn cô "Anh Duệ sẽ tức giận."

"Thật không có tiền đồ, bạn có đi hay không, không đi thì sau này mình không để ý bạn nữa." Long Tịch Bảo làm bộ tức giận bỏ tay cô ra.

Na Tịch Liễm Diễm nghĩ nghĩ, vẫn là đứng lên, lấy lòng nắm tay cô ấy đi theo phía sau, đi ra khỏi ngõ voi bảo vệ cô hai năm, từng bước một bước về chỗ cô quên mất và một người giấu sâu trong trí nhớ...

Tập đoàn【 Hắc Viêm 】, tầng cao nhất

Hắc Viêm Triệt thờ ơ nhìn hai người bạn tốt ngồi trên ghế sofa uống rượu, không biết nên nói cái gì.

"Ánh mắt của cậu là gì, chờ Tịch Nhi đến chứng minh liền đi." Long Tịch Bảo nhìn nhìn anh, uống một ngụm rượu đỏ.

"Vi sao phải hẹn chờ ở chỗ này?" Hắc Viêm Triệt dò tìm mắt từ trên người bọn họ xuống tài liệu, nhàn nhạt hỏi.

"Không vì sao, vì muốn khoe ra tình cảm đậm thắm của chúng mình." Long Tịch Bác cười khẽ vén vén tóc.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, không nói chuyện nữa, ký tên mình phía dưới tài liệu, khép lại, lại cầm lấy một phần khác.

Long Tịch Hiên nhìn nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Hắc Viêm Triệt, lại nhìn đồng hồ treo trên tường, khoe miệng một chút tươi cười như có như không... Bảo Bảo...Sắp đến rồi.

"Bảo Bảo, đây là đâu? Không phải là chúng ta đi chơi sao?" Na Tịch Liễm Diễm không hiểu hỏi.

"Đúng vậy, anh Bác và anh Hiên chờ chúng ta ở đây, gặp bọn họ chúng ta liền cùng đi." Long Tịch Bảo cười khẽ sờ sờ đầu cô, ở trước mặt cô, cho dù thế nào cũng có cảm giác mình là chị, muốn thương yêu 'em gái' thật tốt.

"Bảo Bảo, chỗ này..." Na Tịch Liễm Diễm hơi nhú lông mày, không biết vì sao có cảm giác là lạ, dường như... Trước kia cô đã tới chỗ này...

"Chỗ này như thế nào? !" Long Tịch Bảo hơi kích động hỏi ra miệng.

"Chỗ này thật cao, có mấy tầng lầu?"

"... 100 tầng." Long Tịch Bảo rầu rĩ trả lời. Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"A, lát nữa chúng ta đi đâu chơi?" Na Tịch Liễm Diễm vui vẻ nhìn cô ấy.

"Phố người Hoa, ở đó mới mở một quán ăn và một cửa hàng thú cưng, có muốn đi không?" Long Tịch Bảo biết rõ sở thích của cô.

"Muốn!" Na Tịch Liễm Diễm gật gật đầu, cười đến vô cùng xán lạn.

"Vậy thì đi nhanh lên." Long Tịch Bảo nắm tay nhỏ bé của cô đi vào thang máy chuyên dụng của Hắc Viêm Triệt.

"Tổng giám đốc, Long tiểu thư đến, còn dẫn theo một người bạn." Giọng nữ dễ nghe từ cái loa truyền đến.

"Cho bọn họ vào." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt dặn dò.

Sau đó không lâu thì cửa mở ra, Long Tịch Bảo nhào về phía song bào thai như con gió xoáy, suýt chút nữa làm cho rượu đỏ trong tay bọn họ đều đổ ra.

"Chậm một chút, bao lớn rồi còn liều lĩnh như vậy." Long Tịch Bác buông ly thủy tinh trong tay xuống, cúi đầu khiển trách.

Long Tịch Bảo vui vẻ hôn ở trên mặt bọn họ mỗi người một cái, đi đến bên cạnh Na Tịch Liễm Diễm nắm tay cô đi tới.

"Chào Anh Bác, anh Hiên." Na Tịch Liễm Diễm cười ngọt ngào chào hỏi.

Hắc Viêm Triệt vốn cúi đầu xem tài liệu bị giọng nói này làm giật mình, gần như là theo phản xạ nâng khuôn mặt tuấn tú lên.. Giọng nói này là...

Long Tịch Bảo tình mắt động tác của Hắc Viêm Triệt, dắt Na Tịch Liễm Diễm đi đến trước bàn làm việc của anh, cười ngọt ngào nói "Anh Triệt, đây là Na Tịch Liễm Diễm, bạn tốt của em, có phải rất đáng yêu hay không."

Hắc Viêm Triệt ngây ngốc nhìn khuôn mặt mỗi ngày đều xuất hiện trong trong đầu anh, nói không ra lời, nhưng vì sao cô trở nên gầy như vậy... Cô xuất hiện ở đây... Là trở về tìm anh sao?

"Bảo Bảo..." Na Tịch Liễm Diễm ngượng ngừng kéo kéo góc áo Long Tịch Bảo, meo meo.

"Liễm Liễm bạn biết anh ấy không? Cần mình giới thiệu cho bạn không?" Long Tịch Bảo cười khẽ sờ sờ đầu của cô.

Mắt tím của Hắc Viêm Triệt chột lóe, không rõ rốt cuộc là bọn họ đang làm cái quỷ gì...

"Mình biết anh ấy." Na Tịch Liễm Diễm cười ngọt ngào với anh, meo meo nói.

Hắc Viêm Triệt gắt gao nhìn chăm chăm cô, hoàn toàn không nói nên lời, làm sao cô có thể không biết anh, đây không phải là nói nhầm sao...

"Anh ấy chính là vị tổng giám đốc trên tivi, họ Hắc đúng không, mình nhớ được ánh mắt của anh ấy là màu tím giống như mắt của Hách Hách." Na Tịch Liễm Diễm chỉ chỉ ánh mắt hấn, cười đến thật vui vẻ.

"Đúng vậy, bạn nhớ anh ấy không?" Long Tịch Bảo nhẹ giọng hỏi, ánh mắt lại chú ý đến nét mặt của Hắc Viêm Triệt.

"Nhớ, lần trước mình nói với anh Duệ là mắt của Hách Hách và mắt của anh ấy giống nhau, anh Duệ còn tức giận đấy." Na Tịch Liễm Diễm nhỏ giọng

meo meo.

"Vậy sao? Vậy được rồi, đã nhận biết xong, chúng ta liền đi chơi đi, anh Triệt chúng ta sẽ không quấy rầy anh, bái bái." Long Tịch Bảo cười vẫy vẫy tay với Hắc Viêm Triệt, dắt Na Tịch Liễm Diễm xoay người rời đi.

"Đứng lại." Hắc Viêm Triệt hô lớn một tiếng, Long Tịch Bảo lập tức dừng bước, xoay người lại không hiểu hỏi "Sao vậy anh Triệt?"

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 164: Chỗ nào là nhà của em? !

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cô, đi đến trước mặt Na Tịch Liễm Diễm, nhỏ giọng kêu "Cồn Cồn..."

Na Tịch Liễm Diễm sùng sốt, lập tức cắn chặt môi dưới, bộ dáng muốn khóc, ủy khuất dựa vào bên người Long Tịch Bảo, "Bảo Bảo, anh ta mắng chửi người."

Long Tịch Bảo nhìn Hắc Viêm Triệt kinh ngạc thì tiểu ác ma trong lòng đã nằm bò trên mặt đất mà cười, Hắc ác ma à Hắc ác ma, thấy được vẻ mặt này của anh, thật sự là em không uống cuộc đời này rồi..."Đừng khóc, mình dẫn bạn đi chơi, chúng ta không để ý anh ta." Nói xong nắm tay nhỏ bé của cô xoay người muốn chạy.

Hắc Viêm Triệt ngăn cản trước mặt các cô, mắt tím gắt gao nhìn chăm chăm Na Tịch Liễm Diễm ủy khuất, sao ánh mắt cô nhìn anh xa lạ như vậy, dường như chính là không quen biết anh, vì sao? Còn có, vì sao cô ấy nói cô tên là Na Tịch Liễm Diễm? Anh Duệ trong miệng cô là ai, là Na Tịch Thịnh Duệ? Hách Hách là ai... Lo lắng trong lòng càng ngày càng nhiều, hai năm kiên trì, ngay lúc nhìn thấy cô đã hoàn toàn hóa thành tro tàn, tế bào toàn thân của anh đều kêu gào muốn hung hăng ôm cô vào trong ngực, lại muốn hung hăng đánh cô một trận, càng muốn yêu cô thật nhiều...

Na Tịch Liễm Diễm sợ hãi trốn vào trong lòng Long Tịch Bảo, không biết người đàn ông trước mắt muốn làm cái gì.

"Anh Triệt, anh còn có chuyện gì sao?" Long Tịch Bảo nhếch lông mày, nhàn nhạt hỏi, thật ra trong lòng đã lật chuyển, em giả vờ cho anh xem!

"Nói rõ ràng, em có ý gì?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô ấy, trong mắt tím rõ ràng có nộ nóng.

"Em không có ý gì, em chỉ là dẫn bạn của em ra ngoài chơi thôi." Long Tịch Bảo nghiêng đầu, vẻ mặt không rõ tình hình.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô ấy một cái, không nói hai lời liền kéo Na Tịch Liễm Diễm từ trong lòng cô ấy qua, gần từng tiếng nói "Viên Cồn Cồn, em nói với anh, anh là ai?"

Na Tịch Liễm Diễm bị lời anh nói làm cho không vui, nhỏ giọng nói "Anh mới tròn vo... Anh mới mập phì đấy..."

Long Tịch Bảo nghe vậy kiềm nén kích động muốn cười, cắn chặt môi dưới liều mạng kiềm nén mình không cười ra, ngay cả song bào thai cũng không nhìn được mà nhếch khóe miệng.

Hắc Viêm Triệt bị một câu nói của cô làm cho thất thần tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

"Anh buông tôi ra, buông tôi ra..." Na Tịch Liễm Diễm giãy dụa, không biết vì sao, theo bản năng cô cảm thấy người đàn ông này sẽ khi dễ cô, nhưng lại không quá chán ghét anh...

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô một cái, liền giống như hình thức bọn họ ở chung trước kia, quả nhiên, người nào đó lập tức im lặng, chỉ là ủy khuất nhìn anh.

Một lúc sau mới yếu ớt nói một câu "Anh còn không buông tôi ra, tôi kêu anh Duệ đánh anh đấy."

Nghe vậy, mắt tím Hắc Viêm Triệt chợt lóe, con ngươi màu tím nhạt bắt đầu chuyển màu tím đậm.

Na Tịch Liễm Diễm kinh ngạc nhìn biến hóa của anh không khỏi há to mồm "Anh... Mắt của anh cũng sẽ đổi màu? !" Thì ra trên cái thế giới này ngoại trừ Hách Hách còn có người đổi màu mắt.

Tổng hợp lại những lời nói hành động kỳ lạ của cô, Hắc Viêm Triệt biết cô mất trí nhớ, là thật sự mất trí nhớ, mắt của cô sẽ không gạt người, cô quên rồi... Quên anh... Thậm chí quên bản thân... Quên tất cả những chuyện giữa bọn họ... Nghĩ đến gần như là anh muốn phát điên, lửa giận trong lòng thiêu đốt linh hồn của anh, làm sao cô có thể quên anh... Làm sao có thể...

"Anh...Anh muốn làm gì?" Na Tịch Liễm Diễm sợ hãi nhìn anh một chút, chuyển ánh mắt tới Long Tịch Bảo "Bảo Bảo, mình phải về nhà, mình không muốn ra ngoài chơi nữa."

Long Tịch Bảo nhìn cô một cái, lại nhìn mắt của Hắc Viêm Triệt, thật sự là không dám đi lên đi cứu cô, phải biết rằng, lúc quan trọng thì nghĩa khí chính là một loại chất khí, không thể làm com ăn...

"Anh Triệt, anh dọa Liễm Liễm rồi, buông bạn ấy ra được không?" Long Tịch Bảo nuốt nước miếng một cái, thử hỏi.

"Đề cô ấy lại, các người về đi." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô ấy, trong mắt tím là kiên quyết không cho từ chối.

"Đây...Bạn ấy là vợ của người ta..." Long Tịch Bảo làm bộ khó xử nói.

"Em lặp lại lần nữa? Cái gì gọi là vợ của người ta?" Hắc Viêm Triệt giận quá hóa cười nhìn cô.

Theo bản năng Long Tịch Bảo lui về sau hai bước, nhỏ giọng nói "Cho dù không phải là vợ cũng là tâm can của người ta, người ta chung sống với người yêu, anh như vậy làm em rất ăn nói với bạn trai của bạn ấy." Ai bảo anh ra về, lão nương làm anh tức chết.

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, nhìn cô gái nhỏ hốc mắt ửng đỏ ở trong tay, lạnh lùng nói "Nhanh như vậy đã tìm được người mới rồi sao?"

Khóe mắt Na Tịch Liễm Diễm dính nước nhìn anh, "Tôi không biết anh đang nói cái gì, anh buông tôi ra, tôi phải về nhà."

Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, trên khóe miệng đều là hung ác "Về nhà? Chỗ nào là nhà em?"

"Bạn ấy sắp khóc, anh buông bạn ấy ra đi, cô gái đáng yêu này có bao nhiêu đáng thương chứ, con của người ta còn chờ bạn ấy ở nhà đấy!" Long Tịch Bảo làm bộ sốt ruột nói.

Một câu nói, giống như một tiếng sấm vang, bỏ vào trên người Hắc Viêm Triệt, con của cô... Cô lại dám có con với người khác... Con...

Long Tịch Bảo nhìn nét mặt của người nào đó, không dám khiêu chiến tới ranh giới của anh nữa, "Đúng vậy, là một bé trai đã hơn một tuổi, rất đẹp trai, tóc trắng mắt tím."

Hắc Viêm Triệt hoàn toàn cứng ngắc, không dám tin cô gái nhỏ sợ hãi trước mắt, liền từ địa ngục thăng lên thiên đường, nhưng mà đi theo chính là lửa giận to lớn, tóc trắng mắt tím, là con của anh... Là con của anh...hơn một tuổi... Nói như vậy, năm đó lúc cô đi, đã mang thai con của anh? Cô lại dám đối với anh như vậy, lại dám mang theo con của anh ở cùng một người đàn ông khác.

"Bảo Bảo, hu hu...Minh muốn về nhà, hu hu." Rốt cuộc Na Tịch Liễm Diễm không nhịn được sợ hãi trong lòng, khóc ra thành tiếng.

"Liễm Liễm đừng khóc, mình..." Long Tịch Bảo mềm nhẹ an ủi cô gái đang thút thít, còn chưa nói xong, chỉ nhìn thấy Hắc Viêm Triệt đi chuyển gần như là trong nháy mắt... Mang người biến mất trước mắt cô ấy... Làm cô ấy không kịp phản ứng.

Long Tịch Hiền đi đến cạnh cô ấy, dịu dàng nói "Chúng ta về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 165: Bắt gian tại giường?

Long Tịch Bảo nhìn anh ta, lại nhìn hướng phòng trong, hơi cảm thấy áy náy meo meo nói "Cồn Cồn sẽ không có chuyện gì chứ, anh xem bộ mặt Hắc ác ma dữ tợn như vậy."

"Bây giờ mới cảm thấy áy náy, có phải quá muộn rồi không?" Giọng điệu chế nhạo của Long Tịch Bác từ phía sau truyền đến.

Long Tịch Bảo tức giận quay đầu lại, lớn tiếng nói "Ai cần anh lo, không trải qua mưa gió thì làm sao thấy được cầu vồng, đây là thử thách tình yêu của bọn họ."

Long Tịch Bác liếc mắt nhìn cô ấy một cái, không nói gì, chỉ là trong mắt chứa khinh bỉ hết sức rõ ràng.

"Ánh mắt của anh như vậy là ý gì? ! Em..." Long Tịch Bảo phồng hai gò má muốn xông lên 'tranh luận'.

"Được rồi Bảo Bảo, mau gọi điện thoại cho Na Tịch Thịnh Duệ, cái khác chúng ta không thể xen vào nữa rồi." Long Tịch Hiền ôm lấy eo của cô ấy, nhắc nhở.

Long Tịch Bảo nghe vậy, vội vàng cầm điện thoại ra, gọi một cú điện thoại.

"Alo?" Một giọng nam dễ nghe từ di động truyền đến.

"Alo, Thịnh Duệ sao? Anh mau tới tập đoàn【 Hắc Viêm 】, Liễm Liễm bị Hắc Viêm Triệt bắt đi rồi." Long Tịch Bảo 'sốt ruột' nói.

Vừa mới dứt lời, chợt nghe tiếng ngắt di động. Xem ra, anh ta sẽ nhanh chóng chạy tới, thở dài, hơi thất thần nhìn di động trong

tay, vì sao ông trời luôn thích trêu chọc con người... Anh Thiên như thế, Thịnh Duệ cũng như thế, yêu người không yêu mình, thì chính là vĩnh viễn không thể kết thúc hay sao? Rốt cuộc mình có làm sai hay không, có lẽ Cồn Cồn ở cùng Thịnh Duệ cũng không phải chuyện xấu, nhưng có ấy cảm thấy, người Cồn Cồn yêu vẫn là Hắc ác ma...

"Bảo Bảo, chuyện bọn họ dừng lại ở đây, không cho em nhúng tay vào nữa, biết không?" Long Tịch Hiên nhìn cô ấy, dịu dàng nói.

"Dạ." Long Tịch Bảo ngoan ngoãn gật đầu.

"Về nhà đi." Long Tịch Bắc nắm tay cô ấy đi về nhà của mình.

Hắc Viêm Triệt ném cô gái nhỏ khóc lớn tiếng trên tay lên trên giường, lớn tiếng quát "Em nói đi, lúc trước em trốn đi có phải vì Na Tịch Thịnh Duệ không!"

Na Tịch Liễm Diễm không ngừng đi chuyển đến đầu giường, bộ dáng than thở khóc lóc giống như đối mặt với tội phạm cường gian.

"Em dám mang con của anh sống cùng với anh ta? ! Em có thai con của anh còn dám trốn khỏi anh? Em đang nghĩ cái gì? Rốt cuộc là em đang nghĩ cái gì? !" Hắc Viêm Triệt kích động tiến đến bờ vai cô dùng sức đóng đũa.

"Đừng..." Na Tịch Liễm Diễm khóc càng dữ hơn, trong đôi mắt bỏ câu tràn đầy hoảng sợ.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, ép buộc mình tỉnh táo, nhưng cô lại nhìn anh bằng ánh mắt xa lạ làm anh không có cách nào bình tĩnh được.

"Viêm Cồn Cồn, em gạt anh phải không? Em còn nhớ rõ anh đúng không? Đúng không?"

Na Tịch Liễm Diễm bất lực lắc lắc đầu, khóc không thành tiếng.

"Sao em có thể không nhớ anh? Sao em có thể không nhớ anh? Anh không cho! Không cho!" Hắc Viêm Triệt phát điên đứng dậy vung tay gạt hết tất cả những vật xung quanh mình, mà chúng nó vô tội trở thành vật hi sinh cho cơn giận của Hắc Viêm Triệt, phát ra tiếng bùm bùm.

"Đừng... Huh u... Anh Duệ..." Na Tịch Liễm Diễm lui mình cuộn tròn thành quả cầu nhỏ, sợ hãi đến cả người run run.

"Không cho em gọi anh ta, không cho!" Hắc Viêm Triệt gào lớn, toàn bộ giá sách thủy tinh liền vỡ vụn.

Na Tịch Liễm Diễm vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong đầu gối, dùng hai tay che lỗ tai không dám nhìn anh nữa.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô hoảng sợ run run, thất bại đóng chặt mắt, đi qua kéo ôm cô vào trong ngực, khẽ vuốt tóc dài của cô, nhỏ giọng "Thật xin lỗi, thật xin lỗi tiểu com nắm, là anh không tốt, đều là anh không tốt."

Na Tịch Liễm Diễm cứng đờ, mùi hương trên người anh làm cho cô cảm thấy rất quen thuộc, không khỏi làm cho cô càng thêm tiến sát vào anh hơn, dường như đang tìm kiếm che chở.

Hắc Viêm Triệt ôm cô, tham lam ngửi mùi thơm cơ thể thuộc về cô, đã bao lâu? Đã bao lâu rồi anh không có ôm cô vào lòng như vậy, mỗi lúc trời tối lúc anh vừa mới giữ chặt tay cô thì cô liền biến mất, sau khi tỉnh mộng, trời đã sang, anh lại phải một mình đối mặt từng phút từng giây không không có cô, rốt cuộc là anh đang cố chấp cái gì, giả bộ như vậy lượng cái gì? Rõ ràng không có cô sẽ không có linh hồn vì sao còn phải thả cô đi, cô không thương anh, anh có thể chậm rãi chờ cô, thời gian dài như vậy cuối cùng cô sẽ yêu anh, bây giờ tốt rồi,... Cô mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ rõ, anh còn mất đi thời gian 2 năm... Rốt cuộc là anh đang làm cái gì..

Na Tịch Liễm Diễm nhắm mắt lại lẳng lặng cảm nhận nhịp tim của anh, thoải mái gần như sắp ngủ, hoàn toàn đã quên anh vừa hung dữ.

Thời gian như đứng im, anh ôm cô mà cô cũng dựa vào anh, hai người trùng khớp giống như một bức tranh, thiếu ai cũng không hoàn mỹ.

Không biết qua bao lâu một tiếng người hỗn động vang lên. "Rầm" một tiếng cửa bị người ta đá vỡ.

"Liễm Liễm..." Na Tịch Thịnh Duệ thở phì phò nói nhưng khi nhìn thấy bức tranh trước mắt này thì cương cứng tại chỗ.

Na Tịch Liễm Diễm ngờ ngác nhìn về phía cửa, như ở trong mộng mới tỉnh đẩy Hắc Viêm Triệt ra, về mặt như ngoại tình bị chồng bắt gặp, ngập ngừng nói "Anh Duệ..."

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn cô, trông mắt không giấu được đau khổ.

Hắc Viêm Triệt bị cô đẩy ra, tâm trạng vốn bình tĩnh lại bắt đầu hung bạo, cô lại dám vì Na Tịch Thịnh Duệ mà đẩy anh ra, cô lại dám.

"Anh Duệ... Em., Em..." Na Tịch Liễm Diễm sốt ruột muốn giải thích, nhưng nghĩ lại cô và người đàn ông khác ôm ấp là sự thật không thể tranh cãi, cô

đắm chìm ở trong lòng anh cũng là sự thật không thể ngụy biện, vì thế chỉ có thể lấp bấp hốc mắt đỏ lên.

“Tới đây, chúng ta về nhà” NA Tịch Thịnh Duệ đóng chặt mắt, vươn tay ra với cô.

Na Tịch Liễm Diễm nhìn Hắc Viêm Triệt ở bên cạnh, bị đôi mắt tím đậm đầy sát khí của anh làm cho hoảng sợ, vội vàng muốn xuống giường, đi tới chỗ Na Tịch Thịnh Duệ.

Hắc Viêm Triệt thấy động tác này của cô, lừa giận trong lòng lại bị rót vào một thùng dầu lửa, trực tiếp đốt lên đỉnh đầu, thô lỗ lôi cô vào trong ngực, không để ý cô giãy dụa lạnh giọng nói “Nhà em là ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 166: Các cậu đều dùng sai cách!

"Hắc tiên sinh, mời anh buông vợ của tôi ra, anh đã dọa cô ấy rồi." Na Tịch Thịnh Duệ đi lên phía trước giữ chặt tay Na Tịch Liễm Diễm, giọng lạnh như băng.

"Vợ của anh? Lúc anh nói những lời này không cảm thấy lo lắng trong lòng sao? Na tiên sinh." Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, nhìn anh ta.

"Vì sao tôi phải lo lắng trong lòng? Chúng tôi sống cùng một chỗ, mỗi ngày ôm nhau ngủ, còn có một đứa con, vào lúc anh không cần cô ấy là tôi bảo vệ, yêu thương cô ấy, còn anh, lúc trước anh đã tự tay buông tha bây giờ muốn về là về sao? Trong lòng anh không lo lắng sao?" Na Tịch Thịnh Duệ thẳng thắn, câu nói mãnh mẽ.

Hắc Viêm Triệt bị của anh ta nói chặn, oán hận nhìn anh ta.

"Mời anh buông tay, con trai của chúng tôi còn ở nhà chờ mẹ." Na Tịch Thịnh Duệ lạnh lùng nói.

"Con trai của các người? Con trai của các người giống như tôi, có mắt màu tím tóc màu trắng, cũng có dị năng giống như tôi, xin hỏi đó là di truyền từ anh hay là di truyền từ cô ấy?" Hắc Viêm Triệt cười trào phúng, giọng điệu khinh thường.

Na Tịch Thịnh Duệ sững sốt, không nói gì.

"Anh giàu đồ bìm leo, nói dối lừa gạt cô ngốc mất trí nhớ này, tiếp nhận vợ và con của người khác bây giờ còn dùng vẻ mặt đúng lý hợp tình, anh thật sự không thẹn với lòng sao? !" Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, từng chữ đều lạnh như băng.

"Tôi tiếp nhận chính là vợ và con mà anh 'không cần', là chính anh buông tha cho cô ấy, trong hai năm anh chẳng quan tâm, lúc cô ấy mất trí nhớ là tôi ở cạnh cô ấy, lúc khó sinh cũng là tôi nắm tay cô ấy, người mà đứa nhỏ sinh gặp lần đầu khi sinh ra cũng là người 'ba ba' này, anh có cái tư cách chất vấn tôi có thẹn với lòng hay không? !" Na Tịch Thịnh Duệ nheo mắt sắc bén, giọng điệu hơi kích động.

"Anh..."

"Các người đừng ăm ỉ nữa! Các người đều là kẻ lừa đảo, toàn bộ đều là kẻ lừa đảo!" Na Tịch Liễm Diễm luôn im lặng đột nhiên lớn tiếng thét lên, tránh thoát ôm ấp của Hắc Viêm Triệt cũng tránh thoát tay Na Tịch Thịnh Duệ, khóc vọt vào phòng tắm, phịch một tiếng đóng cửa lại, khóa hai người đàn ông kinh ngạc ở bên ngoài. Già... Đều là già, chồng là già, thân phận là già, rốt cuộc cô là ai? Rốt cuộc cô thuộc về nơi nào? Rốt cuộc quá khứ của cô là cái dạng gì? Cô không biết, toàn bộ cô đều không biết, ai cũng có thể bịa đặt nói dối lừa gạt cô, ai cũng có thể lừa cô...

Na Tịch Thịnh Duệ và Hắc Viêm Triệt cùng vọt tới ngưỡng cửa phòng tắm, hai người nhìn nhau như kẻ địch, sau đó bắt đầu gõ cửa.

"Liễm Liễm em ra đây, nghe anh Duệ giải thích."

"Viên Côn Côn em ra đây, anh nói sự thật cho em biết."

"Tránh ra! Các người tránh ra!" Na Tịch Liễm Diễm khóc thét lên, dựa lưng vào trên cửa khóc đến không kịp thở.

"Liễm Liễm!"

"Côn Côn!"

"Em muốn cha mẹ, em chỉ muốn bọn họ, các người đều tránh ra đi!" Na Tịch Liễm Diễm hơi kích động hô to, vừa hô vừa gõ đầu của mình.

"Được được được...Bọn anh đi, em đừng kích động, anh lập tức kêu ba mẹ tới được không?" Na Tịch Thịnh Duệ bị giọng kích động của cô làm cho hoảng sợ, hơi sốt ruột dõ dành.

"Hu hu..."

Đáp lại anh ta chính là tiếng khóc, mỗi một tiếng đều là đau khổ.

Hắc Viêm Triệt mấp máy môi, cũng bị bộ dáng kích động của cô dọa sợ, sợ hãi cô làm chuyện điên rồ.

Hai người đàn ông liếc nhau, rất ăn ý hừ lạnh một tiếng, quay đầu tránh ra hai hướng khác nhau.

Na Tịch Liễm Diễm lảng lạng cuộn thân thể lại, yên lặng rơi nước mắt, cho đến khi mơ mơ màng màng ngủ thiếp.

20 phút sau, Viên Tịnh Lưu ngồi ở trong phòng khách, nhìn hai thanh niên xuất sắc như nhau đang xụ mặt, nhàn nhạt nói

"Cồn Cồn đâu?" 1 năm trước Na Tịch Thịnh Duệ dẫn Viên Cồn Cồn mất trí nhớ trở về, tìm ông cũng đau muốn chết, ông trách cứ Thịnh Duệ giấu diếm nhưng lại không đành lòng trách móc quá nặng nề, dù sao anh ta cũng yêu Cồn Cồn như vậy, may mắn Cồn Cồn vốn có tính cách vui vẻ, liền nhanh chóng loại bỏ cảm giác xa lạ với bọn họ, ý lại bọn họ như giống trước kia, yêu thương làm nũng như trước kia, nhưng ông biết cô rất lo sợ, chuyện đã đến nước này ông không thể để Cồn Cồn chịu kích thích gì nữa.

"Cha đã biết cô ấy mất trí nhớ hơn nửa còn sinh con của con từ lâu rồi đúng không?" Hắc Viêm Triệt không trả lời câu hỏi của ông mà hỏi ngược lại ông.

"Đúng vậy." Viên Tịnh ưu nhàn nhạt trả lời.

"Cha lại không nói với con, đứa bé là con của con, cô ấy là vợ của con!" Hắc Viêm Triệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Cậu sai rồi, hai năm trước chính miệng cậu nói với tôi, cậu trả con bé lại cho tôi, nói cách khác từ nay về sau các người là người xa lạ." Viên Tịnh Lưu cầm lấy ly trà nhàn nhã dùng nắp vuốt vuốt lá trà bập bênh trên nước.

Hắc Viêm Triệt nghẹn lời, ảo não nhìn bộ dáng nhẹ nhàng không có gì của ông, lại không tìm thấy lời nói gì phản bác ông.

"Cha nuôi, Cồn Cồn nhốt mình ở trong phòng tắm, cha đi khuyên nhủ cô ấy để con đưa cô ấy về nhà đi, Hách Hách còn chờ cô ấy ở nhà." Na Tịch Thịnh Duệ khẩn cầu nói.

"Đưa Hách Hách đến nhà của cha, từ hôm nay trở đi mẹ con con bé sẽ trở về nhà họ Viên." Viên Tịnh Lưu nhấp một miệng trà, nhàn nhạt ra quyết định.

"Cha nuôi..." Na Tịch Thịnh Duệ sốt ruột muốn nói cái gì đó, lại bị Viên Tịnh Lưu đánh gãy.

"Thịnh Duệ, hai năm trước lúc cha gọi điện thoại cho con thì Cồn Cồn đã mất trí nhớ, con lại giấu diếm không nói, còn hù dọa cho con bé một đoạn trí nhớ không tồn tại, 1 năm trước con mới dẫn con bé trở về, cha không trách móc nặng nề là vì cha biết do con quá yêu con bé, nhưng mà không có nghĩa là cha tán thành việc làm của con, cũng không có nghĩa là cha tha thứ cho con, hiểu không?" Viên Tịnh Lưu gần từng tiếng nói, giọng điệu không cao không thấp lại tràn đầy uy hiếp.

Na Tịch Thịnh Duệ âm ỉ rủa mắng xuống, không nói gì.

"Hai cậu đều mang đến tổn thương cho con gái của tôi, tuy rằng yêu nhưng đều dùng sai cách, bây giờ tôi dùng thân phận cha của Cồn Cồn mệnh lệnh các cậu không được ép con bé nữa, để tự con bé bình tĩnh một chút, mặc kệ cuối cùng con bé chọn ai tôi đều không ngăn cản, đương nhiên cũng có khả năng là con bé không chọn ai, các người tự giải quyết cho tốt, Hắc tiên sinh, dẫn đường, tôi muốn dẫn con gái tôi về nhà." Viên Tịnh Lưu đứng lên, nhàn nhạt nhìn Hắc Viêm Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 167: Con nên trưởng thành!

Hắc Viêm Triệt nắm chặt hai đấm, đứng dậy đi tới phía trước.

"Thịnh Duệ, đừng trách cha nuôi, nếu con thật sự yêu Cồn Cồn thì nên hiểu rõ tính toán của cha." Viên Tịnh Lưu nhìn Na Tịch Thịnh Duệ vẫn thất vọng ngồi trên ghế sofa thì nhẹ giọng nói, sau đó đi theo Hắc Viêm Triệt ra ngoài.

Na Tịch Thịnh Duệ suy sụp dựa vào trên ghế sofa, quả nhiên... Vẫn mất đi, chăm sóc thương yêu và cưng chiều nhiều hơn nửa cũng vô ích, cô không thương anh ta, anh ta vẫn luôn biết, như vậy... Hay là buông tay đi, coi như hai năm qua là giấc mộng đẹp mà ông trời lên ban cho anh ta. Vừa biết là mơ liền phải tỉnh lại...

Viên Tịnh Lưu nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng tắm, nhàn nhạt nói "Bảo bối mở cửa, là cha."

Không phản ứng...

Viên Tịnh Lưu nhíu mày tăng sức tay mạnh hơn "Liễm Liễm con có ở đó hay không? Nói chuyện."

Na Tịch Liễm Diễm mở to mắt mơ màng, sau đó mở cửa.

Viên Tịnh Lưu và Hắc Viêm Triệt đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn qua khe cửa kia là cô gái nhỏ có đôi mắt lim dim ngồi dưới đất.

"Cha?" Na Tịch Liễm Diễm nhỏ giọng kêu.

"Là cha, đến, cha tới đón con về nhà." Viên Tịnh Lưu vươn tay ra với cô, giọng điệu mềm mỏng.

Một đôi tay nhỏ bé trắng non mềm vươn ra, lúc vừa sắp đụng tới tay ông lại rút trở về.

"Người... Người thật sự là cha của con sao?" Na Tịch Liễm Diễm cầm lấy tay của mình, về mặt phòng bị.

"Đương nhiên, nếu con không tin cha có thể dẫn con đi làm xét nghiệm DNA." Viên Tịnh Lưu cười cười ngồi xổm xuống đối diện với cô, sờ sờ đầu cô giống như an ủi động vật nhỏ.

Na Tịch Liễm Diễm mím môi, không biết có nên tin tưởng ông không.

"Con xem, mắt của con giống mẹ con, miệng giống cha, lông mày giống mẹ con, lông mi giống cha, cái mũi giống mẹ con, lỗ tai giống cha, con là kết tinh của cha và Bàng Đô Đô, không thể nghi ngờ." Viên Tịnh Lưu cười khẽ, sờ soạng đường nét trên mặt cô mấy lần, cuối cùng còn cưng chiều quệt quệt cái mũi nhỏ của cô,

Na Tịch Liễm Diễm nghĩ nghĩ, vươn tay ôm cổ ông khóc lên tiếng "Cha..."

"Ngoan, chúng ta về nhà được không?" Viên Tịnh Lưu đỡ cô dậy, dịu dàng dỗ dành.

"Được." Na Tịch Liễm Diễm nghẹn ngào gật gật đầu.

Viên Tịnh Lưu ôm lấy vai cô, đi tới ngưỡng cửa.

"Côn Côn!" Hắc Viêm Triệt nhìn bóng dáng của cô càng đi càng xa, không nhịn được lớn tiếng hét lên.

Na Tịch Liễm Diễm quay đầu sợ hãi nhìn anh một cái, lại vội vàng vui mặt vào trong lòng Viên Tịnh Lưu, bả vai mảnh khảnh bởi vì thút thít mà hơi rung động.

Viên Tịnh Lưu không quay đầu nhìn anh, ôm lấy Viên Côn Côn đi ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt cứ trơ mắt nhìn cô đi xa như vậy, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa, nóng nảy đánh một quyền lên trên bàn làm việc, một quyền này liên làm cho cái bàn gỗ lim tốt nhất chia làm hai, phát ra tiếng vang rất lớn, anh sẽ không buông tay, nhất định sẽ không, cô không thể quên anh, không thể quên quá khứ bọn họ cùng có được, không thể!

Nhà lớn họ Viên.

Na Tịch Liễm Diễm lẳng lặng nằm ở trên giường lớn màu hồng nhạt, mở to mắt hơi sưng đỏ không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiếng đập cửa vang lên, Viên Tịnh Lưu và Bàng Đô Đô đi vào.

Na Tịch Liễm Diễm nhìn bọn họ, ngồi dậy, nhỏ giọng kêu "Cha, mẹ."

Bàng Đô Đô đi qua ôm cô vào trong ngực, khẽ vuốt tóc dài của cô, đau lòng không thôi.

Viên Tịnh Lưu cầm một cái ghế ngồi ở cạnh giường, nhàn nhạt nói "Tĩnh táo rồi? Muốn nghe quá khứ chân thật của con không?"

Na Tịch Liễm Diễm do dự một chút, vẫn gật đầu.

"Con không phải tên Viên Liễm Diễm, cũng không phải vì gả cho Thịnh Duệ mới sửa họ Na Tịch, con tên là Viên Côn Côn, là con gái của cha, vợ của Hắc Viêm Triệt, chính xác mà nói là vợ bỏ trốn của cậu ta." Viên Tịnh Lưu nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

"Vợ bỏ trốn?" Viên Côn Côn không hiểu lặp lại mấy chữ này.

"Đúng vậy, 18 tuổi con gả cho Hắc Viêm Triệt, 22 tuổi rời nhà trốn đi Paris tìm Thịnh Duệ, hôm đó xảy ra tai nạn xe cộ nên mất trí nhớ."

"Con... Vì sao con phải rời nhà trốn đi tìm anh Duệ? Rốt cuộc con và anh ấy có quan hệ gì? Ý của con là con đã có chồng mà con cùng với anh ấy..." Viên Côn Côn sốt ruột nhìn ông, hơi kích động.

"Bình tĩnh một chút Cồn Cồn, không phải như con nghĩ." Viên Tịnh Lưu vỗ vỗ đầu cô, an ủi nói.

Viên Cồn Cồn hít thở sâu, chân tay luống cuống nhìn ông.

"Thịnh Duệ nhìn con lớn lên, con coi cậu ấy như anh trai, là người thân, nhưng cậu ta lại yêu con, sau khi con lựa chọn Hắc Viêm Triệt cậu ta liền di cư đến Paris, tuy rằng cha không biết vì sao con phải trốn khỏi Hắc Viêm Triệt, nhưng cha khẳng định con không có một chân đứng hai thuyền."

Viên Cồn Cồn nhìn ông, hơi kích động nói "Cha đã biết anh Duệ đang dối gạt con, hừ cái mặt trí nhớ không tồn tại cho con, vì sao không nói với con, cha cũng là đồ siêu lừa đảo."

Viên Tịnh Lưu nhăn mày lạnh giọng nói "Nếu không phải lúc trước con tùy hứng làm bậy thì làm sao có thể có xảy ra chuyện ngày hôm nay, con cho là con không có sai sao? Con cho là chỉ có con là người bị hại sao? Tuy rằng Thịnh Duệ lừa con là không đúng, nhưng cũng bởi vì quá yêu con, vì yêu con mà cậu ta đã trốn đến nước Pháp, mà con còn muốn đi cho cậu ta hi vọng không thể có này, trận tai nạn xe là ngoài ý muốn, không có một người đàn ông nào buông bỏ cơ hội tốt này, tất cả của hôm nay đều là con gieo gió gặt bão không oán người khác được! Mà cha không nói cho con biết hoàn toàn là xuất phát từ một người cha muốn bảo vệ con gái của mình."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhìn bộ dáng nghiêm nghị của ông, ủy khuất trốn vào trong lòng Bàn Đồ Đồ.

"Tịnh Lưu..." Bàn Đồ Đồ ôm cô, hơi bất mãn nhìn chồng của mình.

Viên Tịnh Lưu thở dài, giọng nói mềm lại "Cồn Cồn, chuyện đã như thế này cha cũng không muốn trách cứ con cái gì nữa, con đường sau này phải đi như thế nào thì tự con quyết định, cho dù cuối cùng con lựa chọn chính là Thịnh Duệ hay là Hắc Viêm Triệt, hoặc là không cần cả hai, cha đều sẽ không nhúng tay, nhưng cha hi vọng con học được quý trọng, con cũng nên trưởng thành."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 168: Vì sao không phải là anh?

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn ông, không nói gì.

Viên Tịnh Lưu đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ của cô.

Ban đêm.

Na Tịch Thịnh Duệ ôm Na Tịch Hách có vẻ mặt khó chịu nhẹ nhàng gõ cửa phòng Viên Cồn Cồn.

"Liễm Liễm, là anh Duệ đây."

Theo bản năng Viên Cồn Cồn muốn mở cửa nhưng tay vừa đụng tới tay cầm cửa liền cứng lại.

"Liễm Liễm, mở cửa được không?" Na Tịch Thịnh Duệ không đợi cô đáp lại, buồn bã nói khẽ.

Viên Cồn Cồn cắn cắn môi dưới, vẫn không nhúc nhích.

"Cho dù em không muốn gặp anh, chẳng lẽ ngay cả Hách Hách em cũng không cần sao?" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn Na Tịch Hách ở trong lòng, lộ ra một chút cười khổ, tuy cũng là tóc trắng cũng là mắt tím nhưng anh ta đối với cậu là thật lòng cưng chiều, bởi vì, mặc kệ như thế nào, trong thân thể cậu vẫn chảy dòng máu của cô.

Viên Cồn Cồn mở cửa, mặt không biểu cảm nhìn anh ta.

Na Tịch Thịnh Duệ đi vào thả Na Tịch Hách ở trên giường, bị bộ dáng lạnh lùng của cô hung hăng tổn thương.

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, cũng không nói cái gì.

"Liễm Liễm, tôi của anh thật sự không thể thứ sao?" Na Tịch Thịnh Duệ cười cười tự giễu, giọng nói yếu ớt làm người ta thương tiếc.

Viên Cồn Cồn xoay người, nhỏ giọng nói "Em không phải là Liễm Liễm, em là Viên Cồn Cồn."

Na Tịch Thịnh Duệ ngẩn người, đi đến phía sau cô "Nếu Cồn Cồn có thể yêu anh, sao anh có thể bạ đặt một thân phận Na Tịch Liễm Liễm cho em."

Viên Cồn Cồn cứng đờ, nơi mềm yếu nhất trong lòng bị đâm một cái.

"Nhưng sự thật chứng minh, cho dù em đã mất trí nhớ, tiếp nhận thân phận anh giả đặt nhưng em vẫn không thương anh, mặc kệ em là Viên Cồn Cồn hay là Na Tịch Liễm Diễm, thời gian 2 năm anh cũng không thể tiến vào trong lòng em, em vẫn ở trong thế giới của anh ta, cho dù trong trí nhớ của em đã không có anh ta, nhưng trong tiềm thức em vẫn vì anh ta mà từ chối anh, ở trong lòng em thì anh là anh trai, là nơi che chở em muốn tìm kiếm lúc bị tổn thương, là người em muốn tâm sự, nhưng lại không phải là người em giao cả thân thể và linh hồn, Cồn Cồn, em có biết, nếu em bằng lòng cho anh một chút tình cảm em giành cho Hắc Viêm Triệt, cho dù là một chút thôi, anh cũng sẽ không lừa gạt em, anh cũng không muốn mỗi ngày lo lắng đề phòng sợ em đột nhiên nhớ ra, mỗi ngày lừa gạt chính mình có một ngày em sẽ yêu anh, nhưng anh không có cách nào, anh đã lún vào quá sâu, không rút ra được, tất cả lỗi của anh là vì yêu em, em có thể tha thứ cho anh không?" Na Tịch Thịnh Duệ gần từng tiếng nói, một đôi mắt chim ưng sắc bén bỗng lên chút mờ mịt.

Viên Cồn Cồn xoay người nhìn anh ta, nước mắt, một giọt tiếp một giọt chảy xuống theo gò má, tuy cô không có trí nhớ, nhưng nét mặt bất đắc dĩ và đau khổ của anh ta lại quen thuộc như vậy, giống như thật lâu trước kia cô đã thấy qua, cái loại cảm giác đau lòng khắc vào xương cốt, giờ phút này đang đau đớn âm ỉ.

Na Tịch Thịnh Duệ vươn tay ôm lấy cô, giọng run run nhẹ nhàng nói "Vì sao không thể không có anh ta? Rõ ràng là anh quen em trước, là anh nhìn em lớn lên, là anh luôn luôn bảo vệ em từ một cô bé 5 tuổi đang yêu ngây thơ đến cô gái xinh đẹp 18 tuổi, Cồn Cồn, vì sao không phải là anh?"

Viên Cồn Cồn cũng khoát tay lên trên lưng anh ta, không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này, toàn bộ vật dụng xung quanh đều trôi nổi ở giữa không trung, Na Tịch Hách bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn không vui cha mẹ đứng ôm nhau vút bỏ cậu một bên thật lâu.

Na Tịch Thịnh Duệ buông Viên Cồn Cồn ra, để cô đi đến bên giường đỡ dành ông cụ nhỏ tính khí không tốt kia.

"Hách Hách ngoan, đừng như vậy." Viên Cồn Cồn đi qua ôm lấy cậu, trên mặt đều là vết nước mắt.

Na Tịch Hách nhăn lông mày xinh đẹp vừa dùng tay nhỏ bé chà lau lưng tung ở trên mặt cô, vừa ngọt ngào ngây thơ nói "Xấu... Xấu "

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, hôn một cái ở trên mặt cậu.

Na Tịch Thịnh Duệ nhìn bọn họ tình cảm mẹ con sâu đậm, nhẹ giọng nói "Thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, nhe răng cười nhỏ giọng meo meo "Vậy còn anh..."

"Anh ngủ ở phòng khách." Na Tịch Thịnh Duệ cười cười, giấu đi toàn bộ đau khổ của mình.

Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, không nói gì.

Na Tịch Thịnh Duệ xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị cô gọi lại.

"Anh Duệ...Em...Em không trách anh."

Na Tịch Thịnh Duệ cười cười không có quay đầu, nhỏ giọng nói "Cảm ơn."

Đột nhiên Na Tịch Hách y y a a, giọng non nớt kêu "Ba ba...Hôn..."

Tím của Na Tịch Thịnh Duệ giống như bị người ta đâm một cái, có loại xúc động muốn rơi nước mắt, lảng lảng bước đến bên cạnh cậu dịu dàng ấn nhẹ một nụ hôn lên mặt cậu.

"Hách Hách ngủ ngon, phải nghe lời mẹ có biết không."

"Ngủ ngon..." Rốt cuộc Na Tịch Hách nguôi giận thả vật dụng lại chỗ cũ, người nhỏ rộng lượng gật gật đầu. Đường như rất vừa lòng tất cả mọi người đều chúc cậu ngủ ngon.

Na Tịch Thịnh Duệ không sờ sờ gò má trắng nõn mềm mại của cậu, đi ra phòng.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng của anh ta, trong lòng đau âm ỉ, hay là không cần thay đổi tình trạng này đi, anh Duệ thật sự yêu cô, cô cũng không nhớ chuyện trước kia nữa, bắt đầu lần nữa không phải rất tốt sao? Nhưng mà... Vì sao cặp mắt tím đậm không chớp xuất hiện ở trước mặt cô, giống như đang lên án cô phản bội và bỏ trốn... Làm cô có cảm thấy đau đớn khó hiểu.

Buổi tối 12 giờ, nhà lớn họ Hắc.

Hắc Viêm Triệt ngồi ở trên giường lớn, cầm trong tay chính là áo ngủ màu đen mỗi ngày bị anh 'tàn phá', ngón tay thon dài vuốt ve trên chữ cái lồi lên, một chút lại một chút, vẫn luôn rối rắm trong ý nghĩa đối với chủ nhân của nó.

"Thiếu gia, bên ngoài có một vị tiên sinh tự xưng là Na Tịch Thịnh Duệ muốn gặp ngài." Quản gia Bạch nhẹ nhàng gõ cửa, cung kính nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn áo ngủ trong tay, lạnh lùng phun ra một chữ "Mời."

"Dạ." Quân gia Bạch xoay người đi xuống lầu.

Hắc Viêm Triệt buộc chặt ngón tay, trên mặt là khát máu tàn nhẫn, ai cũng không thể cướp cô nhóc béo của anh, nếu không thì phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 169: Dám bóp tôi? !

Lúc Hắc Viêm Triệt xuống lầu thì Na Tịch Thịnh Duệ đã ngồi ở trên ghế sofa chờ anh rồi.

"Có phải tôi nên bội phục lá gan của anh không, bây giờ còn dám tới tìm tôi." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói.

"Vì sao không dám?" Na Tịch Thịnh Duệ nhìn anh, giọng điệu lạnh nhạt.

Một giây sau, vù một tiếng Hắc Viêm Triệt đã đứng ở trước mặt anh ta, ngón tay thon dài bóp chặt cổ anh ta, cả người đều tản ra sát khí làm cho người ta sợ hãi.

"Na Tịch Thịnh Duệ, tôi muốn giết anh còn đơn giản hơn nuốt nước miếng."

Na Tịch Thịnh Duệ không sợ nhìn thẳng vào anh lộ ra một chút cười nhạt "Vậy ra tay đi."

Hắc Viêm Triệt phẫn nộ buộc chặt ngón tay, lạnh lùng nhìn mặt anh ta dần dần chuyển xanh, lại không chút giẫy dụa, vẻ mặt bình tĩnh. Đúng lúc này trong đầu anh xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đáng thương tội nghiệp, câu nói đừng tổn thương anh trai em còn vang bên tai... Bất chợt liền buông lỏng tay ra.

Đột nhiên được tự do, Na Tịch Thịnh Duệ ho khan vài tiếng, tham lam hít thở không khí. Nhưng trên mặt vẫn không có một chút vẻ hoảng sợ nào, bình tĩnh làm cho người ta không đoán ra.

"Biến, đừng để tôi gặp anh nữa." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, xoay người rời đi.

"Hai năm trước Cồn Cồn gọi điện thoại cho tôi, khóc đến rất đau lòng, cô ấy nói đang ở sân bay, giọng nói run run hoàn toàn không biết làm sao, giống như bị uy khuất rất lớn, tôi còn chưa kịp đến đón cô ấy, thì cô ấy bị tai nạn xe, chờ lúc tôi đến chỉ nhìn thấy trên đất là máu tươi và cô nằm trên cánh cửa cứu thương."

Lời nói của Na Tịch Thịnh Duệ thành công làm Hắc Viêm Triệt dừng bước, đứng tại chỗ.

"Bác sĩ nói với tôi cô ấy không có gì, mẹ con bình an, tôi mới biết được cô ấy mang thai, ở trong bụng cô ấy tồn tại đứa con của anh, đã 3 tuần rồi. Sau khi Cồn Cồn tỉnh lại liền mất trí nhớ, quên tôi, quên anh, quên cha mẹ cũng quên chính mình, vì thế tôi nghĩ đây là cơ hội mà ông trời cho tôi, tôi không thể buông tha, thân phận Na Tịch Liễm Diễm cứ vậy mà xuất hiện."

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt xoay người oán hận nhìn anh ta, không nói chuyện.

"Anh hỏi tôi có áy náy trong lòng hay không, lúc vừa mới bắt đầu thật sự là tôi cảm thấy áy náy, cho đến khi cha nuôi điện thoại đến, cha thử tôi, nói với tôi không thấy Cồn Cồn nữa, lại nói với tôi anh không tính đi tìm cô ấy, cuối cùng bảo tôi chăm sóc Cồn Cồn thật tốt có rảnh dẫn cô ấy trở về thăm bọn họ, mà tôi che giấu chuyện Cồn Cồn xảy ra tai nạn xe, mất trí nhớ hơn nửa đã mang thai, ngay lúc đó tôi cảm thấy ông trời cũng đang giúp tôi, cho nên, Hắc Viêm Triệt, tôi không thẹn với lòng, là anh buông tha Cồn Cồn cho tôi cơ hội." Na Tịch Thịnh Duệ nhìn anh, gần từng tiếng nói.

Hắc Viêm Triệt biến sắc, vẫn không nói gì.

"Sau khi bị tai nạn xe cô ấy liền nhanh chóng gầy đi, mỗi ngày đều mờ mịt nhìn ngoài cửa sổ, trở nên buồn bực không vui, mỗi một ngày đều không yên, nhưng cô ấy rất ngoan, vì đứa nhỏ trong bụng, mặc kệ tôi muốn cô ấy ăn canh bồ gi cô ấy đều ăn sạch sẽ, nhưng mặc dù là như vậy cô ấy vẫn càng ngày càng gầy hơn, cho nên lúc Hách Hách ra đời thì khó sinh."

Hắc Viêm Triệt nắm chặt hai đấm, không nói nên lời chỉ có thể lặng lẽ nghe.

"Sau khi sinh Hách Hách, cô ấy trở nên sáng sủa hơn rất nhiều, nhưng vẫn không cách nào giải thoát sự thật mình bị mất trí nhớ, 1 năm trước tôi dẫn cô ấy về Newyork, biết rõ các người sẽ chạm mặt nhưng tôi vẫn còn đưa cô ấy trở về, bởi vì tôi không thể dẫn theo cô ấy trốn anh cả đời cũng không thể giấu cha nuôi chuyện cô ấy mất trí nhớ." Na Tịch Thịnh Duệ cười cười tự giễu, lấy một tấm ảnh từ trong túi áo ra đặt ở trên bàn trà

"Hai năm trước lúc cô ấy tới tìm tôi, trong túi chỉ có một cái ví tiền, trong ví tiền cũng không có tiền mặt, chỉ có một tấm hình này, tôi không biết rốt cuộc giữa các người đã xảy ra vấn đề gì, nhưng tôi hi vọng anh đừng làm cô ấy khóc nữa, tôi ở bên cô ấy từ một cô bé 5 tuổi đến thiếu nữ 18 tuổi, cô ấy đã

quen gặp được ủy khuất liền chạy đến tìm tôi, cô ấy là vô tâm, tôi lại để ở trong lòng, tôi cho rằng chỉ cần anh không cần cô ấy thì cô ấy sẽ học yêu tôi, nhưng sự thật chứng minh, hai năm qua chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi."

Hắc Viêm Triệt đi qua cầm lấy tấm ảnh trên bàn trà, không khỏi ngẩn ngơ, trong ảnh là một người đàn ông đang nằm ở trên giường lớn, một đầu tóc trắng dưới ánh mặt trời rất là chói mắt, mà anh đang nhắm mắt rất rõ ràng là anh đang ngủ, như vậy tấm hình này là cô chụp, chụp lúc nào... Cô đặt nó ở trong ví tiền mang theo đi là có ý gì? Lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Lý do cô rời nhà trốn đi thật sự là vì muốn thoát khỏi thế giới của anh sao...

"Hai năm nay chúng tôi cùng giường chung gối, nhưng lại không có xảy ra quan hệ gì." Na Tịch Thịnh Duệ lẳng lẳng nói, cầm tách trà đã lạnh nhấp một ngụm, vị chua sốt liên giống như tim của anh ta, là tương tự như vậy.

Hắc Viêm Triệt lại sùng sốt, hơi kinh ngạc nhìn anh ta.

"Tốt lắm, về căn bản chuyện đã xảy ra trong hai năm tôi đều đã nói với anh, nếu anh muốn nghe kỹ càng, liền tìm vợ của mình về sau đó từ từ hỏi cô ấy đi, dù sao thời gian hai năm nói dài cũng không dài lắm nói ngắn cũng không ngắn lắm, tôi không thể nói được hết chuyện đã xảy ra mỗi ngày cho anh, mình mất đi thời gian thì tự mình đi tìm về, nếu không muốn mất đi nhiều thì nên học nắm chắc, đừng nói gặp lại, anh là tên khôn làm người ta oán hận." Na Tịch Thịnh Duệ đứng lên đi ra ngoài cửa.

"Cảm ơn." Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng cô đơn của anh ta, nhẹ giọng nói.

Na Tịch Thịnh Duệ cứng đờ, hơi không được tự nhiên.

"Không cần nói lời cảm ơn, nếu cô ấy có một chút tình cảm với tôi, tôi cũng sẽ không quyết định như thế, tôi chỉ có thể nói, anh là tên khôn may mắn."

Hắc Viêm Triệt không có tức giận, chỉ lẳng lẳng nhìn anh ta.

Đột nhiên Na Tịch Thịnh Duệ đi ngược trở lại, đánh một quyền vào trên mặt của anh, xụ mặt chỉ chỉ đầu ngón tay trên cằm cổ mình lạnh giọng nói "Đám bóp tôi, một quyền này có lợi cho anh quá rồi."

Hắc Viêm Triệt bị anh ta đánh một quyền không chút lưu tình làm cho lui về sau mấy bước, vuron tay lau máu tươi chảy ra ở khóe miệng, vẫn không nhúc nhích và tức giận.

Na Tịch Thịnh Duệ hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Hắc Viêm Triệt cầm lấy tấm ảnh trong tay đặt ở ngực, kéo khóe miệng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 170: Chú học tôi!

Viên Cồn Cồn mở to mắt, mơ màng nhìn xung quanh, trời đã sáng... Chỉ thấy cô nhẹ nhàng thở ra ngồi dậy lau mồ hôi lạnh trên trán, làm sao có thể mơ thấy anh chứ, đối với cô mà nói, mặc kệ là trước kia giữa bọn họ có quan hệ gì, thì bây giờ anh cũng chỉ là một người xa lạ vừa gặp ngày hôm qua mà thôi, vì sao ở trong mơ đều là anh, đối với cô thì anh có sức ảnh hưởng lớn như vậy sao? Nhìn nhìn bảo bối ngủ say ở bên cạnh, không nhận được hôn nhẹ lên trên má non mềm của cậu, tóc trắng mất tím, thì ra là di truyền từ người đàn ông kia, ngay cả tính cách cũng rất giống nhau, đều xấu như vậy...

Nhà ăn

"Bảo bối đến đây, mẹ làm cơm nắm con thích ăn nhất, ăn nhiều một chút, con xem con gầy thành như vậy, rất khó coi." Đũa của Bàn Đô Đô không ngừng gắp đồ ăn vào trong bát cơm của Viên Cồn Cồn.

"Cảm ơn mẹ." Viên Cồn Cồn cười cười, ngoan ngoãn bắt đầu ăn, thỉnh thoảng còn liếc trộm Viên Tịnh Lưu ngồi ở bên cạnh.

Viên Tịnh Lưu thấy vẻ mặt như trộm của cô, đứng dậy rót một ly sữa chocolate để ở trước mặt cô, nhàn nhạt nói "Cha không có giận con, con không cần như vậy, nhìn như một cô bé ngu ngốc."

Viên Cồn Cồn bị ông nói trúng, mặt đỏ cúi đầu ăn nhanh.

Viên Tịnh Lưu buồn cười lắc đầu tiếp tục chậm rãi ăn bữa sáng.

Viên Cồn Cồn ăn được một nửa đột nhiên nhỏ giọng hỏi "Anh Duệ đâu? Còn chưa thức dậy sao?"

"Cậu ta đi rồi, còn để lại cho con một lá thư." Viên Tịnh Lưu nhấp một ngụm cà phê, trả lời.

Viên Cỏn Cỏn ngo ngác xem ông, không nói nên lời.

"Thư để ở trong tủ đầu giường con, com nước xong rồi mới cho xem." Viên Tịnh Lưu gấp một cái com nắm để trong chén của cô, giọng điệu lạnh lạnh nhưng lại tràn đầy tình thương của cha.

Viên Cỏn Cỏn mấp máy môi tiếp tục ăn, nhưng mỗi một thứ ăn vào trong miệng đều giống như ăn sáp, làm cô khó có thể nuốt xuống.

(Cỏn Cỏn, trí nhớ của em ở chỗ anh ta, tương lai của em thì ở trong tay em, nếu muốn lấy lại trí nhớ đã mất đi thì trở về đến bên cạnh anh ta chậm rãi tìm kiếm, bởi vì đối với em mà nói, đó là đoạn trí nhớ rất quý giá, em cũng rất muốn nhớ có phải hay không? Chăm sóc bản thân cho tốt, tính cách Hách Hách hay cầu kinh nhưng cũng không thể theo ý con mọi chuyện được, như vậy sẽ làm con hư hỏng, có rảnh anh sẽ trở về thăm em, ngoan ngoãn nghe lời biết không?)

Viên Cỏn Cỏn cầm thư, từng giọt nước mắt nhỏ lên từng chữ ở rỗng bay phượng múa đó, nước mắt làm bọt nó nhuộm đầm lœ ra, cầm lấy điện thoại bấm dãy số quen thuộc, truyền đến là tiếng trống không. Viên Cỏn Cỏn ngồi trên giường ngu ngơ nhìn Na Tịch Hách còn đang ngủ say, nước mắt rơi đầy mặt.

12 giờ trưa.

"Ngày hôm qua tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?" Viên Tịnh Lưu nhìn Hắc Viêm Triệt đột nhiên xuất hiện, nhàn nhạt hỏi.

"Nói rất rõ ràng, con cũng nghe rất rõ ràng, con đến không phải là muốn ép cô ấy quyết định cái gì, con chỉ là muốn gặp cô ấy, gặp con trai của chúng con, yêu cầu như vậy cũng không quá đáng chứ." Hắc Viêm Triệt xem hắn, thiếu bình thường ngạo khí.

Không đợi Viên Tịnh Lưu trả lời, trên lầu liền truyền đến tiếng ầm ầm choang choang còn kèm theo tiếng khóc của Viên Cỏn Cỏn.

Gần như là cùng một lúc, Hắc Viêm Triệt và Viên Tịnh Lưu chạy lên lầu, sốt ruột mở cửa phòng ngủ của cô ra, chỉ thấy vẻ mặt cô đầy nước mắt, luống cuống đứng ở góc, mà tất cả vật dụng đều trôi nổi va chạm nhau ở trên không, gần như là muốn rời ra. Na Tịch Hách ngồi trên giường có vẻ mặt khó chịu, con người màu tím nhạt chậm rãi biến thành tím đậm.

Hắc Viêm Triệt chạy đến bên Viên Cỏn Cỏn kéo cô vào trong ngực, vung tay lên, toàn bộ vật dụng liền rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang.

Viên Cỏn Cỏn ngăn người, ngo ngác nhìn anh.

Na Tịch Hách cũng ngăn người, lập tức tò mò đánh giá người đàn ông xa lạ này.

Viên Cỏn Cỏn hơi ngượng ngừng đẩy anh ra, yếu ớt nhìn Viên Tịnh Lưu ở cửa.

Viên Tịnh Lưu đi qua nhàn nhạt hỏi "Sao vậy?"

"Hách Hách không thấy anh Duệ nên tức giận..." Viên Cỏn Cỏn nhỏ giọng meo meo, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên đau xót.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhóc con ngồi trên giường giống anh như đúc, trong lòng bỗng có chua xót không tên, con của anh vì không thấy người đàn ông khác mà tức giận, nếu lúc trước anh không có quyết định ngu xuẩn kia, như vậy thì bây giờ, cậu có bởi vì không thấy anh mà tức giận không?

"Mẹ...Ôm..." Na Tịch Hách và Hắc Viêm Triệt nhìn nhau nửa ngày, đột nhiên ngọt ngào ngày thơ nói với Viên Cỏn Cỏn.

Viên Cỏn Cỏn nhận "thánh chỉ" lập tức đi đến bên giường bế cậu dậy.

Na Tịch Hách vươn tay nhỏ bé trắng trẻo mập mạp ra, chỉ chỉ hướng của Hắc Viêm Triệt, vẻ mặt kiêu ngạo, giống như mình là một hoàng đế nhỏ.

Viên Cỏn Cỏn hơi do dự nhìn Hắc Viêm Triệt, không biết nên làm như thế nào.

"Đi...Tới đó..." Hoàng đế nhỏ nhăn mày, hơi bất mãn cô đứng không động.

Viên Cỏn Cỏn đành phải cúi đầu chậm rãi đi tới gần Hắc Viêm Triệt, không dám nhìn vào mắt của anh.

Na Tịch Hách nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, đột nhiên không vui chỉ vào mặt anh, y y a a nói "Chú...học tôi..."

Viên Cỏn Cỏn ngẩng đầu Hắc Viêm Triệt, hơi xấu hổ.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, nhàn nhạt nói "Là con học cha mới đúng."

"Nói lung tung..." Hoàng đế nhỏ nhăn mày, không vui vì người khác phản bác lời nói của cậu, vì thế vật dụng trong phòng lại bay lên va chạm vào nhau.

Hắc Viêm Triệt lại nhẹ nhàng vung tay lên, vật dụng lại rơi xuống trên mặt đất lần nữa, chỉ thấy anh có khuôn mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nói "Nhóc con, đừng ngang ngược quá."

Na Tịch Hách không phục lại làm một lần nữa, lúc này đây vì biểu đạt bất mãn của cậu, tất cả vật dụng đều bay thẳng vào trên tường biến thành mảnh vụn.

"Hách Hách đừng như vậy...." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói, hi vọng cậu có thể nghe cô.

Na Tịch Hách không để ý cô, tiếp tục tùy hứng.

Sức nhẫn nại của Hắc Viêm Triệt vốn là không tốt rồi cực tuyên bố tan biến, nhấn mảy vung tay lên, Na Tịch Hách liền lơ lửng ở giữa không trung, hình thức treo ngược lên.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 171: Biến thành một điều bí ẩn?

"Đừng như vậy..." Viên Cồn Cồn đau lòng đi qua, vươn tay muốn ôm Na Tịch Hách ở trên không, nhưng vì vấn đề độ cao làm cô với tay thế nào cũng không với tới, chỉ thấy cô nhảy dựng nhảy dựng muốn với lên, bộ dáng ngốc nghếch thật tha cực kỳ đáng yêu.

Na Tịch Hách nhìn Hắc Viêm Triệt, quát cường không chịu nói chuyện, nhưng dù sao cũng là một đứa trẻ, vẫn không nhịn được mà đỏ hốc mắt, suy cho cùng thì từ sinh ra đến bây giờ chưa có người nào đối với cậu như vậy.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng gấp gáp của Viên Cồn Cồn, đành phải giật giật ngón tay đặt cậu ở trên giường.

"Hách Hách..." Viên Cồn Cồn vội vàng xuống giường, an ủi vỗ nhẹ sống lưng của cậu.

Na Tịch Hách hất mặt bĩu môi.

Viên Tịnh Lưu nhìn bọn họ, đi ra ngoài.

"Chúng ta nói chuyện." Hắc Viêm Triệt không vui đi qua kéo Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn dè dặt cẩn thận nhìn anh, giống như con thỏ nhỏ phòng bị người có lòng tham.

"Anh không làm em bị thương." Hắc Viêm Triệt kiềm nén tính tình, dùng giọng nói hết sức hòa nhã nói.

Viên Cồn Cồn nhìn Na Tịch Hách giận mà không dám nói gì, hơi do dự.

"Đi." Hắc Viêm Triệt kéo cô, đi tới ngưỡng cửa.

"Đợi một chút... Nhưng mà Hách Hách..."

"Con cần bình tĩnh lại, không cho em cưng chiều con như vậy!" Hắc Viêm Triệt bỏ qua bất mãn của cô, không khỏi lên giọng.

Viên Cồn Cồn liền hoảng sợ, úy khuất cắn môi dưới không nói chuyện.

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, kéo ra một cái tươi cười thật 'dịu dàng', nhẹ giọng nói "Ý của anh là, lúc đứa nhỏ làm việc gì sai, em phải trừng phạt thích hợp, hiểu không?"

Viên Cồn Cồn bị tươi cười uốn éo không tự nhiên của anh dọa sợ, gật đầu liên tục, không dám có dị nghị nữa.

"Tốt lắm, vậy đi thôi." Hắc Viêm Triệt dắt tay cô ra khỏi phòng.

Na Tịch Hách nhìn bọn họ đi ra ngoài, giận dữ dùng tay nhỏ bé vỗ vỗ giường lớn, nhưng không có dùng vật dụng há giận nữa.

Viên Cồn Cồn đối mặt với nguy hiểm Hắc Viêm Triệt, lo lắng thất ngón tay.

Hắc Viêm Triệt nhìn động tác nhỏ của cô, nhân nhợt nói "Anh đáng sợ như vậy sao?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức lắc lắc đầu.

"Vậy em khẩn trương như vậy làm gì?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm.

"Tôi... Tôi sợ người lạ." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

"Sợ người lạ? Anh và em không chỉ là chung sống bốn năm, em còn sinh đứa nhỏ cho anh, em lại còn nói em sợ người lạ?" Hắc Viêm Triệt nghe được từ người lạ này liền không khống chế nổi lạnh giọng nói, đến bây giờ, anh vẫn không tiếp nhận được sự thật cô coi anh là người xa lạ.

"Đúng... Thật xin lỗi..." Viên Cồn Cồn nhảy cảm nghe ra anh không vui, lập tức sợ hãi đỏ hốc mắt.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng của cô, hận không thể đánh một quyền, rốt cuộc anh đang làm sao, biết rõ ràng là cô mất trí nhớ còn nói như vậy, khi nào thì anh cũng biến thành ngu ngốc rồi, chẳng lẽ ngu ngốc sẽ truyền nhiễm sao? Lại hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói "Cồn Cồn, theo anh về nhà được không?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không biết nên làm như thế nào.

"Em không muốn nhớ lại chuyện đã xảy ra trước kia sao? Anh có thể giúp em." Hắc Viêm Triệt chọn một lý do chính đáng nói.

Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Vì sao?" Hắc Viêm Triệt cố gắng áp chế tính tình mạnh mẽ của mình, bình tĩnh hòa nhã hỏi.

"Anh... Hai năm trước đã không cần tôi nữa." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng trả lời, không rõ cảm giác đau đớn trong lòng là vì sao, anh là người xa lạ... Không có trong trí nhớ của cô.

"Là em không cần anh! Là em một lần lại một lần trốn đi!" Hắc Viêm Triệt không nhịn được rống to.

Viên Cồn Cồn trừng lớn mắt, sợ tới mức rút vào góc sofa.

Hắc Viêm Triệt mắng nhỏ một tiếng đứng dậy ngồi bên cạnh ôm chặt cô vào trong ngực, nhỏ giọng nói

"Thật xin lỗi, anh không phải cố ý."

Viên Cồn Cồn không có từ chối anh ôm, vẫn không nhúc nhích ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi anh, không biết là không dám nhúc nhích hay là không muốn tránh thoát ôm ấp ấm áp quen thuộc này.

"Cồn Cồn, sau khi em mất trí nhớ thì tất cả chuyện hai năm trước đều biến thành một bí ẩn, anh và em đều không biết chuyện gì, anh không biết vì sao em phải đi, em cũng không nhớ rõ vì sao em phải đi, nhưng đừng nói là anh không cần em, đối với anh là không công bằng, biết không?" Hắc Viêm Triệt tựa đầu ở trên vai cô, nhẹ nhàng nói, lơ đãng tiết lộ mong nhớ và yếu ớt không muốn người khác biết trong hai năm nay.

Bởi vì anh nói chuyện ở bên tai cô, hơi thở ấm áp làm cho lỗ tai ngứa cô ngứa, không nhịn được rụt rụt cổ vươn tay nhỏ bé gãi gãi.

Hắc Viêm Triệt nhìn động tác nhỏ đáng yêu của cô thì tâm trạng trở nên tốt hơn một chút, vì thế ở bên tai cô nhẹ giọng quỵến rừ "Theo anh về nhà đi, tất cả mọi người đều rất nhớ em, đảm bảo bố của em cũng rất nhớ em."

Viên Cồn Cồn không nhìn được dùng tay nhỏ bé để ở trên cằm anh hơi hơi dùng sức đẩy mặt anh ra xa lỗ tai của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng nhỏ giọng meo meo "Rất ngứa, đừng thổi hơi ở bên tai của em..."

"Theo anh về nhà." Hắc Viêm Triệt nhắc lại một lần nữa.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, vẫn có chút do dự.

"Cồn Cồn, theo anh về nhà đi, tiểu quý thối kia là con anh, con thừa kế dòng máu của anh, đến lúc 5 tuổi thì con phải ở bên cạnh anh mới được." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, vẻ mặt nghiêm cần.

"Con tên là Hách Hách, không phải là tiểu quý thối." Viên Cồn Cồn bất mãn kháng nghị sau đó mới phản ứng kịp "Rốt cuộc anh là loại người nào? Vì sao lại có năng lực kỳ quái này? Vì sao lúc Hách Hách 5 tuổi nhất định phải ở bên cạnh anh?"

"Em theo anh trở về anh sẽ nói cho em biết." Hắc Viêm Triệt hơi vô lại nói.

"Anh nói cho em biết trước." Viên Cồn Cồn tò mò xem anh.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bão Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 172: Theo anh về nhà!

"Theo anh trở về trước." Hắc Viêm Triệt kiên trì nói.

"Anh nói cho em biết trước." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu.

"Đi về trước."

"Nói trước..."

"Sao em lại không nghe lời!" Giọng nói không tốt của Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô, bất mãn phản kháng của cô.

Viên Cồn Cồn bĩu môi, không dám hé răng nữa.

"Nghe lời có được không?" Hắc Viêm Triệt vuốt nhẹ tóc của cô, nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn gật gật đầu theo bản năng, cũng không có từ chối động tác vô cùng thân thiết của anh.

"Thật ngoan, đi thu dọn đồ đạc đi." Hắc Viêm Triệt kéo khoe miệng, lộ ra một nụ cười nhạt.

Viên Cồn Cồn nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của anh, đắm chìm trong nụ cười yếu ớt của anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu nổi lên một chút đỏ ửng.

"Muốn anh giúp em không?" Hắc Viêm Triệt 'quan tâm' hỏi, không cho cô đường chối ý.

"Ách? À... Không cần, tự em có thể." Viên Cồn Cồn ngẩn người, thật thà gãi gãi đầu ngượng ngùng tránh thoát ôm ấp của anh, đứng dậy.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, cảm giác trống rỗng trong lòng làm cho anh rất không thoải mái, nhưng thời gian còn nhiều, bây giờ điều quan trọng nhất chính là gạt cô về nhà trước.

"Em...Em đi thu dọn đồ." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói xong, bước chân đi hơi không ổn.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, cười lắc lắc đầu, cô vẫn ngốc nghếch chân thật như vậy, cái gì cũng viết ở trên mặt.

1 tiếng sau, Viên Cồn Cồn ôm Na Tịch Hách vẫn còn tức giận như cũ ở trước mặt Viên Tịnh Lưu, ấp úng không biết nên nói như thế nào.

Viên Tịnh Lưu nhìn một nhà ba người trước mắt, cảm thấy tách trà nhấp một ngụm nhàn nhạt nói "Là tự con quyết định sao?"

Viên Cồn Cồn nhìn Hắc Viêm Triệt, không nói gì.

"Con không có ép cô ấy." Hắc Viêm Triệt trợn mắt nói dối, vẻ mặt nghiêm túc.

Viên Tịnh Lưu nhìn Viên Cồn Cồn, chờ đợi đáp án của cô.

"Cha, con...Con muốn tìm lại trí nhớ trước kia." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

"Đi đi, chỉ cần đây là lựa chọn của con." Viên Tịnh Lưu gật gật đầu, nhàn nhạt nói.

"Vậy cha vợ, con đưa Cồn Cồn về nhà trước, có rảnh con sẽ dẫn cô ấy trở về thăm các người." Hắc Viêm Triệt nắm tay Viên Cồn Cồn, bày tỏ thân phận của mình.

Viên Tịnh Lưu nhìn anh, nhẹ nhàng ừ một tiếng, cũng không có phủ nhận thân phận của anh, dù sao chỉ cần là anh không ký tên lên đơn thỏa thuận ly hôn thì anh vẫn là một nửa kia của Cồn Cồn, huống chi cô bé ngốc này đã lựa chọn rất rõ ràng rồi.

"Tạm biệt." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng thở ra, biết Viên Tịnh Lưu đã chấp nhận anh, lôi kéo tay nhỏ bé của Viên Cồn Cồn mở bước chân ra.

"Đợi một chút... Mẹ còn chưa trở về." Viên Cồn Cồn đứng tại chỗ, muốn tạm biệt Bằng Đô Đô.

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, liếc mắt nhìn Viên Tịnh Lưu một cái.

Viên Tịnh Lưu ngẫm hiểu, nhàn nhạt nói "Cha sẽ nói với bà ấy, con đi đi, thu xếp mọi thứ thật tốt, nếu muốn có thể trở lại gặp bà ấy."

Viên Cồn Cồn do dự nhưng vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu "Được rồi...Tạm biệt cha."

"Ừ, tạm biệt." Viên Tịnh Lưu lại nhấp một ngụm trà, trên mặt vẫn lạnh lùng như trước không thay đổi.

Hắc Viêm Triệt vội vàng kéo cô đi tới cửa.

Viên Tịnh Lưu nhìn bộ dáng gấp gáp của anh, lộ ra một nụ cười khế, quả nhiên là vô quyết định có móng tay nhọn, ở ngoài mặt là Cồn Cồn bị anh ăn đến sít sao, trên thực tế...Cồn Cồn mới là người nắm lấy trái tim của anh.

"Hách Hách, ở đây mẹ có kẹo, cho con ăn." Viên Cồn Cồn ngồi ở trên chiếc xe xa xỉ, lấy ra một viên chocolate từ trong túi áo lấy lòng đưa cho Na Tịch Hách.

Đôi mắt tím xinh đẹp của Na Tịch Hách nhàn nhạt nhìn thoáng qua, hất mặt đi không tiếp nhận nịnh hót của cô.

Viên Cồn Cồn mấp máy môi, mở giấy gói ra bỏ kẹo vào trong cái miệng nhỏ của mình, ngay lúc sắp đưa vào miệng thì phát hiện Hắc Viêm Triệt nhìn cô chăm chăm, hơi ngượng ngừng bàn tay cầm chocolate đưa đến trước mặt anh nhỏ giọng nói "Anh muốn ăn sao?"

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, môi mông khêu gọi mở ra liền cắn tay cô một cái.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, đột nhiên cảm thấy động tác như vậy rất mờ ám, vội vàng thu tay, đỏ mặt.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, tùy ý để vị ngọt ngấy của chocolate lan tràn ở trong miệng anh, cho dù không thích hương vị này, nhưng lại cảm thấy không phải chán ghét như vậy.

Viên Cồn Cồn nắm chặt nửa viên chocolate còn lại, không biết nên đưa ánh mắt để ở đâu.

"Em còn cảm như vậy sẽ tan đấy." Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng không được tự nhiên của cô, nhàn nhạt nói nói.

Viên Cồn Cồn cứng đờ, sau đó nhanh chóng nhét nửa viên chocolate thừa lại vào miệng Na Tịch Hách, cười ngây ngô vài tiếng rồi lấy khăn giấy lau tay.

Tâm trạng Na Tịch Hách vốn là không tốt liền trở nên mây đen dày đặc, đôi mắt tím lạnh lùng nhìn mẹ ruột của mình, suy nghĩ có nên phun thứ ngọt ghê tởm ở trong miệng mình lên trên khuôn mặt cười ngây ngô của cô hay không.

"Hách Hách, buổi tối mẹ đọc sách cho con nghe." Viên Cồn Cồn ôm chặt cậu dùng ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn cậu.

"Không...Muốn..." Na Tịch Hách cố gắng dùng giọng nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng giọng nói này vẫn rất ngọt ngào non nớt, lại phối với khuôn mặt mũm mĩm của cậu, thật sự là đáng yêu lắm cho người ta phát điên mất.

"Hách Hách con thật đáng yêu." Viên Cồn Cồn lập tức bị điện giật, ba ba ba hôn mấy cái kêu vang ở trên mặt cậu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Na Tịch Hách liền chuyển đen, lựa chọn không nhìn cô.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng cô cười đến vui vẻ, nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, anh không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không thừa nhận, nụ cười rộ trên mặt cô là vì người khác làm cho anh cực kỳ khó chịu, cho dù người kia là con anh...Thằng nhóc thôi không làm cho người ta thích một chút nào! Lần sau nhất định phải sinh con gái mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 173: Anh là người xa lạ?

Quản gia Bạch không dám tin nhìn một lớn một nhỏ ở trước mắt, kích động đến hốc mắt hơi đỏ, chậm rãi đi tới gần cô đau lòng nói "Cồn Cồn, sao lại gây đến như vậy."

Theo bản năng Viên Cồn Cồn trốn phía sau Hắc Viêm Triệt, nhìn nhìn bà không biết nên nói cái gì.

"Sao vậy? Con không nhận ra vú Bạch sao?" Quản gia Bạch nhìn ánh mắt xa lạ của cô, nhú mày.

"Cô ấy mất trí nhớ, vú Bạch." Hắc Viêm Triệt động viên nắm tay Viên Cồn Cồn, nhàn nhạt nói.

"Mất trí nhớ..." Quản gia Bạch ngăn người, càng đau lòng hơn.

"Vú Bạch, đi chuẩn bị trà chiều đưa đến phòng tôi." Hắc Viêm Triệt không muốn bà hù dọa Viên Cồn Cồn ở sau lưng, nhìn bà một cái ý bảo bà đừng quá kích động.

Quản gia Bạch hiểu ý gật gật đầu, xoay người rời đi.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng mất mát của bà.

Hắc Viêm Triệt sờ sờ đầu của cô, nhẹ giọng nói "Không sao, từ từ em sẽ nhớ ra."

"Ừm..." Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng lên tiếng, kéo ra nụ cười ngọt ngào.

"Đi thôi, đi xem phòng của em." Hắc Viêm Triệt dắt cô chạy lên lầu.

Phòng ngủ chính.

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn tấm ảnh cưới lớn treo trên tường ở đầu giường, cô gái trong ảnh chụp có dáng người và khí chất hoàn toàn khác với trước mắt, mập mạp đầy đặn, cô mặc quần váy cưới đuôi dài trắng tinh, cười tươi như hoa, hai cái lúm đồng tiền đáng yêu tràn đầy hạnh phúc, mà ôm lấy eo cô là một người đàn ông, cả đầu tóc màu trắng, một đôi con ngươi màu tím nhạt cũng làm cho anh hoàn mỹ không vết, môi của anh hôn lên cái trán của cô gái, tất cả nhìn như đều ấm áp như vậy, không khỏi làm cô nhìn đến ngây ngốc.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô ngẩn người, không nhìn được kéo lấy eo cô từ phía sau, nói nhỏ ở bên tai cô "Đây là chứng cứ em gả cho anh."

Viên Cồn Cồn ngẩn người liền thu tầm mắt lại, tránh thoát khỏi ngực anh, tùy tiện nói "Thật sự là em quá gầy, không nhìn ảnh cũng không biết thì ra trước khi em sinh Hách Hách lại tròn như vậy."

Hắc Viêm Triệt hơi bất mãn cô tránh thoát, nhưng vẫn kiềm nén cảm xúc không vui xuống, tự nói với mình không thể gấp.

"Thả con... Xuống dưới..." Na Tịch Hách ngọt ngào ngâm thơ nói.

Viên Cồn Cồn đặt cậu lên trên giường lớn.

Na Tịch Hách chớp mắt một cái nhìn chăm chăm vào tấm ảnh cưới, nhìn một lát lại đưa ánh mắt nhìn Hắc Viêm Triệt, một lúc sau mới hất mặt đi giống như là đang hờn dỗi.

Viên Cồn Cồn ngồi ở bên cạnh cậu sờ sờ mái tóc mềm mại tóc nhìn Hắc Viêm Triệt "Hách Hách có phòng riêng không? Con thích tự ngủ một mình."

"Có, bây giờ em muốn đi không?" Hắc Viêm Triệt nhìn Na Tịch Hách buồn bực không hé răng, nhàn nhạt nói.

"Để sau được rồi, con mới vừa..."

"Con... Muốn đi..." Không đợi Viên Cồn Cồn nói xong, Na Tịch Hách liền ngắt lời của cô.

"Con muốn đi ngủ sao? Hách Hách." Viên Cồn Cồn không hiểu nhìn cậu.

Na Tịch Hách không để ý cô chỉ nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Vậy đi thôi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói xong, đi trước.

Viên Cồn Cồn muốn ôm Na Tịch Hách rời giường, ai ngờ cậu tự xuống giường, lắc lắc thân mình nhỏ bé đi theo phía sau Hắc Viêm Triệt, từ chối cô ôm.

Viên Cồn Cồn bất đắc dĩ thở dài, đi theo sau bọn họ.

Hắc Viêm Triệt mở cửa phòng cách phòng ngủ chính không xa, hờ hững nói "Đây là phòng của con."

Na Tịch Hách lao đảo đi vào, bộ dáng vui vẻ vui vẻ thật đáng yêu, đương nhiên nếu vẻ mặt của cậu không nghiêm túc như vậy, sẽ càng đáng yêu hơn.

Không đợi Viên Cồn Cồn đi vào, cửa liền rầm một tiếng đóng lại, nhốt Hắc Viêm Triệt và cô ở ngoài cửa.

Viên Cồn Cồn nhìn Hắc Viêm Triệt, áy náy nói "Thật xin lỗi, có thể vì con không thấy anh Duệ, cho nên tâm trạng hơi không tốt."

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cửa phòng khép chặt trước mắt lại nhìn cô "Em nhất định phải khách sáo như vậy sao?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, lập tức cúi đầu nhỏ giọng thì thào "Đối với người không có trí nhớ như em, anh là người xa lạ em vừa quen, mặc kệ trước kia chúng ta từng xảy ra chuyện gì, em đều đã không nhớ rõ, em về đây với anh chính là muốn tìm lại trí nhớ trước kia, em chỉ là muốn biết, rốt cuộc hai năm trước đã xảy ra chuyện gì, như vậy, đối với anh, đối với em, đối với anh Duệ đều có thể có một công bằng."

Hắc Viêm Triệt nắm chặt hai đấm, lạnh lùng nhìn cô "Không cần em nhắc nhở anh cái sự thật chúng ta là 'người xa lạ' này!"

Nghe vậy, đầu Viên Cồn Cồn cúi càng thấp.

Hắc Viêm Triệt tràn ngập lửa giận không chỗ phát tán, chỉ có thể xoay người rời đi, để cô ở lại tại chỗ.

Viên Cồn Cồn nghe thấy tiếng bước chân của anh đi xa sau mới ngẩng đầu nhìn hướng anh rời đi, xoay người đi về căn phòng vừa đi ra.

*****

"Thiếu gia, ngài đi đâu?" Quản gia Bạch bụng một cái khay bạc không hiểu nhìn Hắc Viêm Triệt nổi giận đùng đùng từ trên lầu đi xuống, hỏi.

Hắc Viêm Triệt nhìn bà lại nhìn thức ăn nhẹ trên tay bà, trong con giận dữ nâng tay gạt đồ khay bạc lạnh giọng nói "Không cần đưa lên, chúng ta 'người xa lạ' này không nên quấy rầy cô ta."

Quần gia Bạch nhìn anh, thờ dài ngồi xỏm xuống nhứt thức ăn nhẹ và bánh ngọt lên "Thiếu gia, sao lại tức giận như vậy, Cồn Cồn cũng không muốn mất trí nhớ, nhưng mà không có cách nào, chuyện đã như vậy ngài tức giận cũng không có ích gì, ngược lại sẽ hù dọa con bé."

Hắc Viêm Triệt nhìn bà, không nói gì.

"Thiếu gia, cho dù bây giờ đối với con bé chúng ta là người xa lạ thì thế nào chứ, dựa theo tính cách của Cồn Cồn, không đến hai tuần con bé sẽ hòa mình ở đây, ngài cho con bé thêm chút nhân nại, con bé sẽ ý lại ngài giống như trước đây vậy."

"Cô ấy sẽ vậy sao?" Hắc Viêm Triệt không xác định hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 174: Đây là phòng của anh!

"Thiếu gia quên rồi sao, sáu năm trước, lúc Cồn Cồn vừa tới đây thì chúng ta đều là người xa lạ của con bé, nhưng vừa mới qua bao lâu, chúng ta liền từ người xa lạ biến thành người nhà của con bé, con bé đơn thuần đáng yêu như vậy, muốn bước vào trong lòng con bé thì có bao nhiêu khó chứ." Quần gia Bạch cười cười, cầm lấy khay bạc đứng lên.

"Không giống! Bây giờ cô ấy không nghe lời chút nào!" Hắc Viêm Triệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Vậy ngài liền chiều con bé một chút, cưng chiều con bé một chút, đừng luôn nổi giận, như vậy sẽ làm con bé không dám tới gần ngài, ngài muốn như vậy sao?"

Hắc Viêm Triệt mấp máy môi, không nói gì.

"Thiếu gia, ngài ức hiếp Cồn Cồn lâu như vậy, cũng nên để tình hình hòa nhau một chút? Coi như con bé đang làm nũng với ngài là được." Quần gia Bạch cười cười, bởi vì trên mặt anh thay đổi vận vận rất đáng yêu.

"Ức hiếp? ! Vú cảm thấy trước kia tôi không tốt với cô ấy?" Hắc Viêm Triệt nghe thế lập tức bắt mắt nhìn lại mày.

Quần gia Bạch chỉ cười không nói.

"Phiền chết rồi !" Hắc Viêm Triệt mắng một tiếng, đi xuống lầu.

Quần gia Bạch nhìn bộ dáng vội vàng kích động của anh lắc lắc đầu, hai đứa nhỏ này... Vẫn phải nẫu như đây.

Ban đêm, Viên Cồn Cồn tắm rửa xong nằm ở trên giường lẳng lặng nhìn ảnh cưới, nét mặt như vậy, trước kia bọn họ rất yêu nhau sao? Nếu giữa bọn họ thật sự là hạnh phúc giống như bức ảnh, vì sao cô phải đi? Trên ảnh chụp dường như là cô rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, nhất định là trước kia cô yêu người đàn ông này rất sâu đậm.

"Đang nghĩ cái gì?"

Một câu nói kéo Viên Cồn Cồn từ trong suy nghĩ trở về, liền giật mình nhìn nam chính trong hình đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng bị dọa của cô, nhàn nhạt nói "Sợ anh như vậy?"

"Anh đột nhiên xuất hiện đương nhiên là em sẽ sợ, anh đi thế nào mà cũng không có tiếng động..." Viên Cồn Cồn ngồi dậy hơi oán giận bĩu môi.

"Chúng ta nói chuyện." Hắc Viêm Triệt ngồi vào bên cạnh cô, thờ ơ nói.

Viên Cồn Cồn gật gật đầu, ngoan ngoãn ngồi yên, giống như học sinh đang chờ thầy giáo giảng dạy.

"Anh là người báo, có được khả năng đặc biệt, vốn là sống lâu từ 600 đến 700 năm, nhưng do quan hệ huyết thống của cha anh, anh không già không chết, mà em là một người bình thường, bởi vì kết hôn với anh, ký kết 'khế ước trọn đời' cho nên cũng có được thân thể không già không chết, về phần thằng nhóc thối kia, rất rõ ràng là kẻ thừa dòng máu của anh, vào lúc con năm tuổi sẽ bắt đầu biến thân lần đầu tiên, giờ phút này phải có anh ở bên cạnh con tự mình dạy, bằng không sẽ có nguy cơ chết non." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, không ngoài dự tính nhìn về mặt mơ màng của cô.

Viên Cồn Cồn ngơ ngác nhìn anh, một lúc sau mới hỏi "Không phải không già không chết sao? Vì sao sẽ chết non?"

"Điều kiện trước tiên là con phải sống qua năm tuổi." Hắc Viêm Triệt không biểu cảm trả lời.

"Vậy làm sao bây giờ? Hách Hách sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Viên Cồn Cồn sốt ruột hỏi.

"Ở bên anh liền sẽ không." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nhìn cô, hơi ghen tị khi cô sốt ruột vì người khác.

Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng thở ra nhỏ giọng thì thào "Nguy hiểm thật... Nếu không phải lần này gặp anh, đến lúc Hách Hách năm tuổi năm chẳng phải là sẽ nguy hiểm sao, thật sự là may mắn..."

"Anh nói cho em biết bí mật đó, có phải em cũng nên nói với anh chút gì không?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt.

"Anh muốn biết cái gì?" Viên Cồn Cồn ngốc nghếch mắc mưu.

"Anh hỏi, em sẽ thành thật trả lời?"

"Chỉ cần em biết." Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Em và Na Tịch Thịnh Duệ ngủ cùng nhau?" Hắc Viêm Triệt đè nén không vui trong lòng xuống.

"..." Viên Cồn Cồn nhìn anh, đỏ mặt.

"Đúng? Hay không?"

"Đúng..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng đáp.

"Làm tình không?" Hắc Viêm Triệt gần như là hung tợn phun ra ba chữ kia.

"Không...không có..." Viên Cồn Cồn ấp úng, bị ánh mắt sắc bén của anh đâm thủng.

"Hôn môi?" Hắc Viêm Triệt tiếp tục hỏi.

"Anh...Anh..." Mặt của Viên Cồn Cồn đỏ giống như bị người ta nấu chín, lắp bắp nói không nên lời.

"Có đúng hay không?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng nói.

Viên Cồn Cồn quay đầu tránh né ánh mắt anh.

"Hừ." Hắc Viêm Triệt nặng nề hừ lạnh một tiếng, nằm ở trên giường đưa lưng về phía cô.

Viên Cồn Cồn bóng lưng anh cương tại chỗ không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Qua một lúc lâu, Hắc Viêm Triệt còn không có ý ngồi dậy, Viên Cồn Cồn không nhịn được đẩy nhẹ vào anh nhỏ giọng meo meo "Anh đừng ngủ, muốn ngủ thì về phòng anh ngủ đi."

"Đây là phòng của anh." Hắc Viêm Triệt xoay người không vui nhìn cô, tức giận kéo chăn qua phủ lên người.

"Nhưng rõ ràng anh nói đây là phòng của em." Viên Cồn Cồn bất mãn trề miệng, tính trẻ con đoạt lấy chăn trên người anh, ôm vào trong ngực.

"Nói nhảm, chúng ta là vợ chồng, phòng của em đương nhiên chính là phòng của anh, đưa chăn cho anh." Hắc Viêm Triệt vừa nói vừa vươn tay đến đoạt chăn trong lòng cô.

"Không cho... Anh đổi phòng khác, em thích phòng này." Viên Cồn Cồn ôm chặt chăn chơi xấu xoay người đưa lưng về phía anh, đề phòng không cho anh cướp lại.

"Anh không đổi, anh cũng thích phòng này." Hắc Viêm Triệt ôm cô từ sau lưng, gãi ngứa cô.

"A... Đừng gãi, em ngứa..." Viên Cồn Cồn lập tức nhích tới nhích lui giống như bọ chét, vừa trốn vừa không nhịn được cười.

"Hừ, em kêu lớn tiếng như vậy không sợ đánh thức thằng nhóc thối kia sao?" Hắc Viêm Triệt vươn tay che miệng Viên Cồn Cồn, nhìn hai gò má ửng hồng, mắt to sáng lấp lánh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 175: Biến thái sẽ không nói lý!

Viên Cồn Cồn thờ phỉ phò ngơ ngác nhìn anh, liền mất hồn, hoàn toàn không phát hiện mình đã bị anh đè ở dưới thân thể.

"Tiểu Bàn..." Hắc Viêm Triệt không tự chủ được gọi ra tiếng.

Viên Cồn Cồn nhìn đến gần như là quên hô hấp. Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Mặt của hai người càng ngày càng gần, gần đến lông mi cũng 'chém giết' nhau, cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở của đối phương, Hắc Viêm Triệt nới bàn tay to đang phủ trên miệng nhỏ nhắn của cô ra, nhắm mắt lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Viên Cồn Cồn mở to mắt đẹp, lẳng lặng nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, lông mi dài dài giống như cây quạt nhỏ, lúc này chỉ nhẹ nhàng bao trùm ở dưới hốc mắt của anh, làm anh nhìn như tạo nhả xinh đẹp đặc biệt, dường như không phải là một người thật mà là mơ, vừa chạm vào sẽ tan.

Hắc Viêm Triệt dịu dàng dùng môi mình day nhẹ, Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn chạm nhẹ vào môi cô, sau khi cảm thấy cô không phản kháng mới thăm dò về loạn, cắn nhẹ trên cánh môi cô.

"Ưm..." Viên Cồn Cồn than nhẹ ra tiếng, vươn tay đẩy đẩy bờ vai của anh.

"Đừng nhúc nhích... Chỉ hôn một chút, một chút là được rồi..." Hắc Viêm Triệt dùng giọng nói nhẹ nhàng nỉ non nói, làm cho không người nào có thể từ chối.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không biết vì sao bây giờ anh làm cho cô đau lòng, nhìn anh dè dặt cẩn thận giống như cô là thứ quý giá, dường như...Dường như anh đã chờ cô rất lâu, rất lâu rồi.

Không lâu thì Hắc Viêm Triệt đã xâm nhập vào môi cô, vốn là cái hôn dịu dàng lại trở nên hơi thô lỗ, bắt buộc cô đẩy đưa miệng lưỡi với anh, Viên Cồn Cồn không biết nên làm như thế nào, nhưng thân thể lại bắt đầu đáp lại anh, cảm giác này không giống với lúc cô ở cùng anh Duệ.

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi cô cảm thấy đầu óc trống rỗng, không thờ được nữa, Hắc Viêm Triệt mới buông cô ra, mặt không đỏ hơi thở không gấp nhìn cô thờ hạo hèn gương mặt ửng hồng, cười khẽ "Kỹ thuật vẫn còn kém, lượng hô hấp vẫn thấp như vậy, còn chờ day dỗ."

Viên Cồn Cồn vừa nghe, khuôn mặt vốn là rất hồng liền giống như trứng tôm bị nấu chín, nhìn anh bủn xỉn, một đôi mắt to sáng lấp lánh không hề chứa tạp chất, hấp dẫn người khác hăm sâu.

Hắc Viêm Triệt vươn tay nhẹ nhàng miêu tả hình dạng ánh mắt cô, mang theo nhớ nhung vô hạn, từ lúc nào thì anh bắt đầu yêu cô ngốc này? Là lúc cô khờ khạo cầm cây thông bòn cầu đứng ở bên cạnh giường anh? Là lúc cô ngã vào trong lòng anh, lấy tay 'phi lễ' anh? Là lúc cô không sợ chết ngăn cản anh uống thuốc? Là lúc cô vừa mát xa cho anh vừa dùng giọng nói ngọt ngào nói giỡn? Hay là lúc cô khóc đến đáng thương hỏi anh vì sao phải khi dễ cô? Không biết...Anh hoàn toàn không biết từ khi nào thì anh bắt đầu yêu cô, anh chỉ biết là lúc anh phát hiện mình yêu cô, muốn thoát ra đã quá trễ rồi...

Viên Cồn Cồn hắt mặt, nhỏ giọng meo meo "Rất khuya rồi, anh mau về ngủ đi."

"Em muốn anh về đâu ngủ? Đây là phòng của anh." Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt mất tự nhiên của cô, hơi không vui lạnh giọng nói.

"Vậy em đi ngủ cùng Hách Hách, ngày mai anh sắp xếp lại cho em một căn phòng khác là được." Viên Cồn Cồn nói xong muốn đẩy anh ra, lại phát hiện không cách nào di chuyển đc anh, mà anh cũng không có ý đứng lên

"Nghe rõ đây, chỗ này là phòng của 'chúng ta'." Hắc Viêm Triệt đè ép không vui trong lòng gần từng tiếng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn bộ dáng cương ép của anh như vậy, không khỏi cũng không vui, mấp máy môi nhẹ giọng nói "At before." (Trước đây)

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, con tức liền bị một câu đơn giản như vậy khiêu khích.

"Em muốn đứng lên..." Viên Cồn Cồn né tránh ánh mắt bốc lửa của anh, nhỏ giọng meo meo.

"Em còn nhúc nhích nữa xem." Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng, cuối cùng không thể đèn nén nổi tính cách mạnh mẽ.

Viên Cồn Cồn ngẩn người, cương cứng tại chỗ.

Hắc Viêm Triệt tà mị kẻ sát vào lỗ tai cô nhàn nhạt nói "Em có thể không nhớ rõ trước kia chúng ta làm việc gì ở trên chiếc giường này nhưng anh nhớ rất rõ, nếu bây giờ em muốn 'nhớ lại' một chút, vậy em cứ tiếp tục khiêu chiến độ nhẫn nại của anh đi, nếu em không muốn thì anh đây khuyên em tốt nhất là nghe lời."

Viên Cồn Cồn nhìn anh, không rõ sao anh lại thay đổi thành một người khác, vừa này rõ ràng là dịu dàng như vậy...

"Muốn anh nhắc nhở em trước kia chúng ta làm chuyện gì không?" Hắc Viêm Triệt vươn tay vuốt nhẹ mặt cô, chậm rãi xẹt cổ, trên mặt treo một nụ cười thân nhiên nhưng lại không đến đáy mắt.

Đột nhiên Viên Cồn Cồn cảm thấy hơi ỳ ứ, nước mắt lập tức vận sức tích tụ trong hốc mắt chờ phát động, vừa nhìn làm cho người ta thương mến, nhưng càng thúc giục dục vọng người khác muốn khi dễ cô, nhất là vị ác bá trước mặt này, mà dường như là Hắc Viêm Triệt còn xấu xa hơn cả ác bá.

"Chúng ta ở trên chiếc giường này hôn môi, yêu, xoa nhẹ, vui thích, yêu, thẳng nhóc thối kia chính là chứng cứ tốt nhất, em cũng không có cách nào phủ nhận, không phải sao?" Hắc Viêm Triệt khiêu khích khê cần lỗ tai cô khiến cho cô run rẩy.

Viên Cồn Cồn bị bộ dáng hiện tại của anh dọa sợ, không nhịn được hừ nhẹ một tiếng, khóc lên.

Hắc Viêm Triệt lau chùi hết nước mắt của cô, nhìn bộ dáng nước mắt lưng tròng của cô, lạnh giọng "Cho dù em không nhớ rõ chuyện trước kia cũng không em gạt bỏ sự thật đã tồn tại này, Viên Cồn Cồn, em là vợ của anh, cho dù em mất trí nhớ hay không, em cũng là vợ của anh.

Viên Cồn Cồn bấu môi dùng mu bàn tay che mắt, tự nhiên khóc.

Hắc Viêm Triệt nhìn động tác trẻ con, lửa giận cũng biến mất hơn phân nửa, vươn tay kéo tay cô, nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn ở trên mặt cô "Anh thích nhất là nhìn bộ dáng em khóc, em còn khóc đi nữa anh liền không nhịn được muốn 'xâm phạm' em đấy."

"Biến thái " Viên Cồn Cồn bình luận không khách sáo.

"Biết là tốt rồi, ngàn vạn lần đừng chọc anh, biến thái sẽ không nói lý." Hắc Viêm Triệt gật gật đầu tiếp nhận từ hình dung này, lưu loát lật xuống từ trên người cô, kéo cô ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 176: Chiến tranh giữa cha và con trai?

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi nhắm mắt lại không nói chuyện.

Hắc Viêm Triệt bộ dáng thỏa hiệp của cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, kéo chăn phủ lên bọn họ, nói câu ngủ ngon, sau đó tắt đèn, cũng nhắm hai mắt lại.

Viên Cồn Cồn vốn hôn dỗi không muốn để ý anh, nhưng cũng nhanh chóng phát ra tiếng hít thở đều đều, đã ngủ say, cuối cùng còn chủ động chui chui vào trong lòng Hắc Viêm Triệt, tìm vị trí thoải mái thở dài tiếp tục ngủ.

Hắc Viêm Triệt vuốt ve tóc của cô, hôn môi lên trên đầu cô, xa cách hai năm, rốt cục anh có thể ngủ ngon rồi. *Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn*

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ mà vào, rúc ròi lên thân người đàn ngủ say trên giường, chỉ thấy anh giật giật không yên, tay thon dài lung tung sờ lung tung ở trên giường, giống như đang tìm kiếm cái gì, không tới một giây ánh mắt người đàn ông lập tức mở, sột ruột đứng dậy ra khỏi phòng.

Viên Cồn Cồn cầm cái chén nhỏ đúc cho Na Tịch Hách ăn từng muỗng từng muỗng, mà Na Tịch Hách lại nhăn lông mày xinh đẹp y y a a nói "Con...Tự ăn."

"Hách Hách lớn thật nhanh, cảm giác giống như mới nháy mắt con đã có thể nói, có thể đi rồi." Viên Cồn Cồn cầm chén đưa cho cậu, dịu dàng nhìn cậu.

Na Tịch Hách tiếp nhận chén, nhìn nhìn cô, không có hé răng.

"Hách Hách, con đừng không vui, nếu con không vui mẹ cũng sẽ không vui, mẹ biết con nhớ anh Duệ, nhưng anh ấy đi rồi, mẹ cũng không biết khi nào thì anh ấy sẽ về, hoặc nói căn bản là mẹ không biết anh ấy có về hay không, cho nên chúng ta đều phải học thói quen không có anh ấy, con hiểu không?" Viên Cồn Cồn vừa nói hốc mắt vừa đỏ ửng.

Na Tịch Hách tiếp tục ăn cơm, không có tiếp lời.

"Hách Hách, mẹ vẫn cho rằng mẹ yêu ba con cho nên mới có con tồn tại, trước kia mẹ cho rằng anh Duệ chính là ba con, liền chính là nơi trở về của mẹ, nhưng đột nhiên mẹ phát hiện mọi chuyện không phải như vậy, cái loại cảm giác này rất khổ sở, nhưng sự thật chính là sự thật, chúng ta đều phải chấp nhận, bộ dạng của con và anh ta giống nhau như đúc, ngay cả mẹ muốn phủ nhận cũng không có cách nào, con là con anh ta, là máu thịt của anh ta..." Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng nói, cho dù cô không biết cậu nghe có thể hiểu được không.

Đúng lúc này, cửa bị mở ra thô lỗ, 'rầm' phát ra một tiếng vang thật lớn.

Viên Cồn Cồn liền giật mình, nhìn về phía cửa.

"Em, cái cô gái này sao lại thế này, rồi giường cũng không nói một tiếng?" Gương mặt Hắc Viêm Triệt lạnh lùng đi qua kéo cô đứng lên hơi kích động lớn tiếng nói.

"Em..." Viên Cồn Cồn không biết vì sao anh tức giận lớn như vậy, hơi ngu ngơ nói không nên lời.

Đột nhiên một cái chén nhỏ nhẹ nhàng bay bổng, xuất hiện độ cong 'tạo nhà' trên không sau đó đáp xuống trên đầu Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt không hề phòng bị cứ như vậy mà cả đầu dính đầy đồ ăn.

"A... Hách Hách..." Viên Cồn Cồn kêu một tiếng, gần như là không dám nhìn sắc mặt xanh mét của Hắc Viêm Triệt.

"Không cho... Ông... Khi dễ mẹ..." Na Tịch Hách ngọt ngào ngây thơ nói, nhưng biểu cảm lại lạnh lùng không khác gì Hắc Viêm Triệt, trời sinh liền mang theo khí phách.

Hắc Viêm Triệt cười lạnh, không biết là nên khen thưởng là gan của cậu hay là nên bóp chết đứa con trai bất hiếu này.

"Thật xin lỗi... Hách Hách còn nhỏ không hiểu chuyện, anh mau đi tắm rửa đi." Viên Cồn Cồn vừa nói xin lỗi vừa kiễng chân gạt bỏ com và thức ăn trên đầu anh.

Hắc Viêm Triệt đi tới gần Na Tịch Hách, đứng ở trước mặt cậu nhìn cậu, không nói chuyện.

Na Tịch Hách ngẩng đầu lên, vẻ mặt ông muốn thể nào đồ đáng ghét.

Viên Cồn Cồn nhìn bầu không khí rút kiếm giương cung, không khỏi nuốt nuốt nước miếng, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo Hắc Viêm Triệt, dùng giọng nói gần như là cầu xin "Hách Hách là con trai anh...Đừng so đo với con."

Tâm trạng Hắc Viêm Triệt vốn tối tăm nhưng vì những lời này liền sáng sủa lên, không khỏi kéo khỏe miệng.

Na Tịch Hách lại nhìn anh bằng vẻ mặt khinh thường.

Đột nhiên Hắc Viêm Triệt ôm lấy cậu, giờ lên hơn đầu, sau đó quẹt hết toàn bộ thức ăn trên đầu anh lên trên quần áo cậu, cuối cùng còn lấy một cọng rau xanh ở trên đầu anh xuống, sau đó thì tâm trạng rất tốt đi ra khỏi phòng, trở về phòng tắm rửa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Na Tịch Hách đen kịt, cứng ngắc nhìn bóng lưng anh, nắm chặt nắm tay nhỏ.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn nhìn cả người Na Tịch Hách tản ra khí lạnh, không biết nên nói cái gì.

Đột nhiên Na Tịch Hách vươn tay nhỏ bé, chỉ về hướng Hắc Viêm Triệt rồi đi y y a a nói "Chán ghét...ông ấy."

Viên Cồn Cồn cười gượng vài tiếng, ôm lấy cậu đi vào phòng tắm "Đừng nóng giận, mẹ tắm cho con thơm thơm, sau đó lại làm đồ ăn ngon cho con."

Na Tịch Hách mấp má cái miệng nhỏ nhắn, không nói chuyện nữa.

Chờ Hắc Viêm Triệt tắm sạch sẽ, sáng khoái tinh thần đi đến phòng Na Tịch Hách, không ngoài dự đoán nhìn khuôn mặt căm thù của Na Tịch Hách.

"Tiểu quỷ, cha phải dẫn mẹ con đi ăn sáng, con có đi hay không?"

Na Tịch Hách không để ý anh, để mặc Viên Cồn Cồn dùng khăn lông lau tóc trắng ướt sũng của cậu.

"Đừng đi, có thể mang lên đây ăn không?" Viên Cồn Cồn vừa nói vừa cầm đầu máy sấy tóc dịu dàng sấy tóc cho Na Tịch Hách.

"Không thể, ăn cơm phải ăn ở nhà ăn." Hắc Viêm Triệt nhăn mày, nhìn động tác dịu dàng của cô.

"Vậy chờ em sấy tóc cho Hách Hách xong rồi em tự đi, anh đi ăn trước đi." Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng nói.

Hắc Viêm Triệt không để ý cô, tự ý ngồi ở trên giường lớn.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, cũng không nói cái gì nữa.

Không bao lâu thì Viên Cồn Cồn liền ngừng động tác sấy tóc, vừa mới chuẩn bị nhỏ đầu cắm, liền thấy Na Tịch Hách bay bổng lên sau đó an ổn ngồi trên giường, lại thấy Hắc Viêm Triệt ngồi trên chiếc ghế nhìn cô từ trong gương nói "Tóc của anh cũng phải sấy khô."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 177: Căng chặt bụng em cũng phải căng ra cho anh!

Viên Cồn Cồn sờ sờ tóc của anh, sấy tóc cho anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn nét mặt của Na Tịch Hách từ trong gương, cười đắc ý.

Na Tịch Hách hừ lạnh một tiếng, y y a a phun ra hai chữ "Con...Trước..."

Nụ cười của Hắc Viêm Triệt cương cứng ở trên môi, nhưng rất nhanh liền bắt đầu phản kích.

"Lúc mẹ con sấy tóc cho cha thì con còn chưa có sinh ra, đứa nhỏ thôi."

Na Tịch Hách từ trên giường đứng lên vươn tay nhỏ bé chỉ vào anh lớn tiếng nói "Chú...Lão già...thôi..."

"Cái gì? Con nói lớn tiếng một chút, giống như muỗi kêu." Hắc Viêm Triệt lấy tay nguẩy nguẩy tai, vẻ mặt khinh thường.

"Lão...điếc..." Na Tịch Hách cũng không yếu thế.

"Tiểu quỷ thôi..." Hắc Viêm Triệt nhăn mày muốn nói gì đó, nhưng Viên Cồn Cồn lại tắt máy sấy tóc, nhỏ đầu cắm, đứng ở giữa bọn họ bắt đắc dĩ thờ dài "Em đói bụng."

Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng đứng dậy, dắt tay cô đi ra cửa.

"Đợi một chút..." Viên Cồn Cồn tránh tay hấn anh ôm Na Tịch Hách từ trên giường xuống, cười kéo tay phải nhỏ nhỏ của cậu nhét vào giữa bàn tay to của Hắc Viêm Triệt, sau đó thì mình nắm tay trái của cậu đi ra cửa.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn cái tay mập mập trắng mềm trong tay mình, không khỏi nhẹ nhàng nắm giữ, không nói nên lời cái cảm giác trong lòng là gì, chỉ cảm thấy tay của cậu rất nhỏ, rất non mềm, dường như chỉ dùng sức một chút sẽ hư mất.

Na Tịch Hách muốn thu tay mình lại, nhưng động tác nắm giữ nhẹ nhàng của Hắc Viêm Triệt làm cho cậu quên giãy dụa, chỉ có thể hất mặt không nhìn anh, không muốn thừa nhận cái loại cảm giác này cũng không tệ, tay anh, rất lớn, rất ấm áp, tuy con người thật đáng ghét nhưng tay cũng không tệ...

Nhà ăn

Theo thói quen Viên Cồn Cồn ôm Na Tịch Hách ở trên người nhưng lại bị Hắc Viêm Triệt chặn lại

"Không cần luôn ôm đến ôm đi, để con tự ngồi." Hắc Viêm Triệt ôm Na Tịch Hách từ trên tay Viên Cồn Cồn thả lên trên một cái ghế.

"Không sao, vừa rồi con cũng chưa ăn cơm xong, em muốn đút con ăn trước." Viên Cồn Cồn vừa nói vừa vươn tay tới hướng Na Tịch Hách.

"Con có thể tự ăn." Hắc Viêm Triệt nhăn mày kéo tay cô trở về, nhét một cái muỗng vào trong tay cô "Em tự lo cho mình được rồi."

Viên Cồn Cồn đang muốn nói cái gì, nhưng Na Tịch Hách đã cầm lấy muỗng không khách khí bắt đầu ăn.

Hắc Viêm Triệt bắt đầu không ngừng gấp thức ăn vào trong chén Viên Cồn Cồn, thuận tay cũng gấp cho Na Tịch Hách.

Na Tịch Hách nhìn nhìn 'núi nhỏ' trong chén mình lại nhìn nhìn 'núi lớn' trong chén Viên Cồn Cồn, khinh bỉ liếc mắt nhìn Hắc Viêm Triệt một cái.

"Nhìn cái gì, con có thể ăn những thứ này sẽ rất tốt." Hắc Viêm Triệt nhận thấy ánh mắt của cậu, không sao cả nói.

Na Tịch Hách quay đầu không để ý anh nữa, tiếp tục ăn.

"Đủ đủ... Em ăn không hết." Viên Cồn Cồn dúi chén của mình đi, nhỏ giọng nói.

"Căng chặt bụng em cũng phải căng ra cho anh." Hắc Viêm Triệt đoạt lấy chén của cô tiếp tục gấp thức ăn.

"Em không cần." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu muốn cướp chén mình lại, nhưng lại bị ánh mắt sắc bén của Hắc Viêm Triệt làm dừng lại, cứ thế mà không dám lấy lại chén trong tay anh.

Hắc Viêm Triệt vừa lòng cô thức thối, lại gấp mấy miếng thịt bò mới cầm chén để ở trước mặt cô, không cho từ chối phun ra một chữ "Ăn."

Viên Cồn Cồn nhăn khuôn mặt nhỏ nhăn nhìn chén lớn đầy đồ ăn trước mắt không biết nên bắt đầu ăn từ đâu.

"Mau lên, ăn sạch toàn bộ." Hắc Viêm Triệt cầm chiếc đũa gõ gõ chén của cô.

"..." Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, bắt đắc dĩ bắt đầu ăn.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò, nhìn thế nào cũng không thoải mái, anh vẫn là thích Viên Cồn Cồn mập mạp, ôm lấy đều là thịt kia.

Sau đó không lâu, Na Tịch Hách ăn cơm xong dùng khăn lau cái miệng nhỏ nhắn sau nhìn Viên Cồn Cồn đấu tranh với đồ ăn, thành thạo nâng ly thủy tinh uống một ngụm sữa.

Viên Cồn Cồn nhìn Na Tịch Hách, vội đứng dậy giả vờ nói "Hách Hách, con ăn no rồi nhất định là muốn đi ngủ, mẹ ôm con trở về phòng."

"Ngồi xuống." Hắc Viêm Triệt dịu dàng phun ra hai chữ, mắt tím không chớp mắt nhìn cô gái ngốc muốn chạy trốn kia.

"Em phải ôm Hách Hách về ngủ." Viên Cồn Cồn còn vùng vẫy giãy chết.

"Con không phải heo, sẽ không ăn no rồi muốn ngủ." Hắc Viêm Triệt nhìn Na Tịch Hách nhàn nhạt nói.

"Hách Hách, con muốn ngủ không?" Viên Cồn Cồn ôm tia hi vọng cuối cùng tha thiết mong chờ nhìn Na Tịch Hách.

Na Tịch Hách nhìn cô, lưu loát ném ra một chữ "Không."

Viên Cồn Cồn mấp máy môi, ngoan ngoãn ngồi về trên ghế.

Hắc Viêm Triệt nhét đĩa vào trong tay cô, nhìn trong chén cũng còn hơn phân nửa đồ ăn, đè nén tính khí sắp bùng nổ nhàn nhạt nói "Mau ăn."

"Em ăn không vô." Viên Cồn Cồn khó xử nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt vỗ bàn một cái, phát ra một tiếng bốp, chén trên bàn đều đang rung động.

Viên Cồn Cồn rụt rụt cổ, cực kỳ ủy khuất.

Hắc Viêm Triệt hít sâu một hơi, kéo ra một nụ cười 'dịu dàng', sau đó lấy chén của cô qua, cầm lấy muỗng múc một muỗng nhẹ giọng nói "Đến đây, há mồm."

Viên Cồn Cồn mấp máy môi, hơi hơi mở miệng.

Hắc Viêm Triệt không chút khách khí nhét vào.

Viên Cồn Cồn vừa nhai nuốt vừa nhìn anh lấy chén canh muỗng một muỗng đưa tới bên môi thử thử độ ấm sau đó lại đưa đến bên miệng cô, đột nhiên trong đầu chọt lóe lên mấy hình ảnh, nàng cố gắng muốn thấy rõ nhưng lại vô ích.

"Sao vậy?" Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng cô ngần người, nhàn nhạt hỏi.

Viên Cồn Cồn chỉ nhìn anh, không nói chuyện.

"Không thoải mái?" Hắc Viêm Triệt buông chén xuống, vươn tay sờ sờ cái trán của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 178: Đi dạo!

"Không có gì." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, hơi cô đơn.

"Thật sự ăn không vô hả?"

"Ừ." Viên Cồn Cồn gật gật đầu. Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

"Uống hết canh sẽ không miễn cưỡng em ăn nữa." Hắc Viêm Triệt chuyển chén canh qua trước mặt cô, đẩy chén cơm đi.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn chén canh trước mắt, nâng lên uống ừng ực ừng ực, liền nhanh chóng uống xong, lau miệng hơi khó chịu.

"Em rất gầy, từ hôm nay trở đi ăn nhiều một chút, nuôi lớn dạ dày, không cần giống như gà con mổ thóc." Hắc Viêm Triệt uống một ngụm nước nhàn nhạt nói.

"Dạ." Viên Cồn Cồn lên tiếng không có ý kiến.

"Thay quần áo đi, chúng ta đi ra ngoài." Hắc Viêm Triệt đứng dậy chủ động ôm lấy Na Tịch Hách.

Na Tịch Hách nhìn anh, không có giấy dựa chỉ vuron tay lôi kéo tóc của anh.

Viên Cồn Cồn nhìn bọn họ, không khỏi lộ ra chút mỉm cười, bộ dạng bọn họ giống nhau, đôi mắt giống nhau, tóc giống nhau, cho dù đối với Hách Hách anh vẫn là người xa lạ, nhưng dòng máu trời sinh là không có cách nào phủ nhận, bọn họ là cha con.

"Đừng kéo loạn!" Hắc Viêm Triệt kéo móng vuốt nhỏ của Na Tịch Hách đang giờ trò ở trên đầu anh xuống.

Na Tịch Hách bất mãn nhũ nhũ đầu mày, nhe răng trắng ra hung hăng cắn một cái ở trên mặt anh.

"Hách Hách hôn anh đấy, con rất ít chủ động thân thiết với người khác." Viên Cồn Cồn kinh ngạc nhìn động tác của Na Tịch Hách.

Hắc Viêm Triệt đẩy mặt Na Tịch Hách ra, chỉ vào trên mặt đầy nước miếng và dấu răng lạnh giọng nói "Em nhìn cho rõ, con là đang cắn không phải là hôn."

Viên Cồn Cồn cười gượng hai tiếng, xấu hổ muốn ôm Na Tịch Hách đi, lại bị Hắc Viêm Triệt né tránh.

"Em đi thay quần áo trước, anh ôm tiểu quý này đi thay." Hắc Viêm Triệt lau nước miếng trên mặt nhàn nhạt nói.

"Không cần, anh thay trước đi, em ôm Hách Hách đi thay là được rồi." Viên Cồn Cồn lại vuron tay, sau đó lại bị từ chối.

"Anh thay." Hắc Viêm Triệt kiên trì nói.

Viên Cồn Cồn nhìn bộ dáng không cho chống lại của anh, lại nhìn nhìn Na Tịch Hách không có dấu hiệu chống đối, gật gật đầu, đi về phòng.

Hắc Viêm Triệt nhìn Na Tịch Hách cũng ôm cậu trở về phòng của cậu.

Trong phòng

Hắc Viêm Triệt lấy ra một bộ quần áo trẻ em màu đen để trước mặt Na Tịch Hách, bắt đầu cởi áo cho cậu.

Na Tịch Hách nhìn bộ dáng không thuần thực của anh, cố ý nhích tới nhích lui khiến anh không cởi nút được.

"Đừng động!" Hắc Viêm Triệt nặng một tiếng không vui nhìn cậu.

Na Tịch Hách kéo khoe miệng phun ra một chữ "Ngốc."

Hắc Viêm Triệt nhìn tươi cười trào phúng của cậu không khỏi nhũ nhũ mày, vuron tay chỉ vào cậu làm một cái tư thế tay, chỉ nghe thấy tiếng vải bị xé nát, tiếp theo là toàn bộ quần áo trên người cậu đều biến thành mảnh nhỏ.

Na Tịch Hách liền vội vàng vuron tay che bộ vị quan trọng của mình, căm giận nhìn Hắc Viêm Triệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú nổi lên màu đỏ nhàn nhạt.

"Ngượng ngùng, không cần thận 'cởi' luôn quần lót của con rồi." Hắc Viêm Triệt lộ ra tươi cười đắc ý, trên mặt không hề có hối hận, nhìn không ra anh 'ngượng ngùng' chỗ nào.

"Đi...Ra." Na Tịch Hách oán hận nói, nét mặt rất thành thực, giọng nói rất đáng yêu.

"Không ra." Hắc Viêm Triệt khoanh hai tay trước ngực buồn cười nhìn bộ dáng lúng túng uốn éo của cậu.

Na Tịch Hách nhếch miệng nhỏ, đôi máu màu tím nhạt bắt đầu biến thành tím đậm.

Hắc Viêm Triệt nhìn cậu, xoay người lấy ra một cái quần lót khác từ trong tủ quần áo để bên cạnh cậu.

"Tự mặc hay cha mặc cho con?"

Na Tịch Hách nhìn anh, gần như là rít ra từ trong miệng "Tự... Mặc."

Hắc Viêm Triệt tao nhã nhún vai, 'lịch sự' xoay người không nhìn cậu.

Na Tịch Hách mặc quần áo xong lẳng lặng ngồi ở trên giường, oán hận trừng mắt nhìn bóng lưng Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt xoay người lại nhìn bộ dáng cậu ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trên giường, vuron tay chọc chọc mặt của cậu

"Nhóc con, con nghe đây, lúc ở bên ngoài không thể dùng khả năng đặc biệt, cũng không thể tức giận liên đổi màu mắt, nếu không sẽ rất phiền phức, con cần phải hiểu rõ, thế giới luôn không tha một 'tộc khác' như chúng ta."

Na Tịch Hách quay mặt không để ý anh.

Hắc Viêm Triệt đứng lên ra khỏi phòng.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt một tay nắm tay mình, một tay ôm Na Tịch Hách, không biết thế nào, đột nhiên cảm thấy thật thỏa mãn, có lẽ cô đã từng đã yêu anh rất sâu, cái loại cảm giác này trong mơ hồ cô còn có thể cảm nhận được đấy, tuy là nhạt nhưng lại tồn tại chân thật.

Na Tịch Hách nhìn Viên Cồn Cồn và Viên Cồn Cồn nắm tay thật chặt, mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, quay đầu đi.

"Tiểu quý, con muốn đi đâu?" Hắc Viêm Triệt nhìn Na Tịch Hách, thờ ơ hỏi.

"Tùy... Tiện." Na Tịch Hách không sao cả nói.

"Đi mua quần áo? Sở thú? Hay là khu vui chơi?" Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn.

"Nếu có thể em muốn đi đến nơi trước kia chúng ta từng đến." Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, trả lời.

"Chúng ta từng đi qua rất nhiều nơi, em muốn đi đâu?"

"Ừ... Đến nơi nào thường xuyên nhất?"

"Trong nhà và công ty."

"... Vậy thì đến công ty anh đi."

"Được, nhưng mà đi dạo một chút, chờ em tiêu hóa bữa cơm, bữa cơm tiếp theo em sẽ ăn được nhiều hơn một chút." Hắc Viêm Triệt vừa nói vừa thả Na Tịch Hách xuống trên mặt đất, nắm tay nhỏ bé của cậu nhàn nhạt nói "Còn con nữa, tự mình đi nhiều một chút."

Na Tịch Hách không có ý kiến cũng không nói gì, lắc lắc thân mình bước đi.

Cứ như vậy, Hắc Viêm Triệt một tay nắm tay vợ một tay nắm tay con, người một nhà chậm rãi đi dạo xung quanh ở biệt thự, tuy rằng nói không nhiều lắm, nhưng nhìn vào cũng là hình ảnh vô cùng ấm áp, quản gia Bạch nhìn bọn họ, lặng lẽ lau nước mắt ở khóe, thiếu gia trưởng thành rồi... Trong lúc vô tình, ngài ấy đã là cha, trải qua lần này ngài ấy sẽ phải bắt đầu học biểu đại tình i cảm của mình, bà chỉ hy vọng ông trời đừng trêu chọc người có tình nữa, để cho bọn họ luôn luôn hạnh phúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 179: Ý loạn tình mê?

Viên Cồn Cồn nhìn tòa nhà cao ngất trước mắt này, trong lòng có nhiều cảm xúc đan xen, ông trời thật trêu đùa, không lâu trước đây cô xuất hiện tại đây với thân phận là khách, không nghĩ tới sau tìm ra được sự thật, trở lại đây thì thân phận của cô đã là tổng giám đốc phu nhân.

Từ lúc một nhà ba người tiến vào, trên dưới công ty đều kinh ngạc nhìn bọn họ, không nói đến chuyện Hắc Viêm Triệt nắm tay một người phụ nữ có bao nhiêu người giật mình, chỉ là nhìn anh ôm Na Tịch Hách trên tay cũng đủ để mắt của bọn họ phá kính, Na Tịch Hách và anh chính là giống như từ một khuôn đúc mà ra, muốn phủ nhận quan hệ của bọn họ cũng không thể, ai cũng không nghĩ tới, tổng giám đốc đã có con, nhớ lúc trước ở công ty đồn đãi, sau khi tổng giám đốc phu nhân rời đi, tổng giám đốc cũng không đi tìm phụ nữ, vậy bây giờ cô gái xinh đẹp và đứa bé trai này là từ chỗ nào xuất hiện... Cho nên nói chỉ cần còn sống, thì không chỗ nào không có kỳ tích.

Na Tịch Hách không vui quét nhìn ánh mắt nhìn chăm chăm của họ, nhất là ánh mắt của cô gái nào đó nhìn Viên Cồn Cồn làm cho cậu cực kỳ khó chịu.

Hắc Viêm Triệt liếc mắt đảo qua, gần như là lập tức, mỗi người đều không hẹn mà cùng cúi đầu bắt đầu làm bộ bận rộn.

Viên Cồn Cồn hơi không quen nép sát vào bên người Hắc Viêm Triệt, tự nhiên tìm kiếm che chở của anh.

Hắc Viêm Triệt kéo vai cô qua, hưởng thụ sự ỷ lại của cô.

"Trước kia em theo anh cùng đi làm sao?" Viên Cồn Cồn nhỏ giọng hỏi.

"Ừ."

"Vì sao?"

"Em là thư ký của anh."

"Thư ký... Nghe qua thật mờ ám." Viên Cồn Cồn nghĩ nghĩ, trong đầu xuất hiện một hình ảnh tình cảm.

"Đồ ngốc, em đang nghĩ cái gì." Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng gõ gõ đầu của cô, khiển trách.

Viên Cồn Cồn xoa xoa đầu, lộ ra nụ cười ngây ngô với anh.

Lúc Hắc Viêm Triệt đưa Viên Cồn Cồn đến tầng cao nhất, cả trai lẫn gái vốn đang làm việc đều đứng lên cung kính khom người cùng gọi "Tổng giám đốc."

"Ừ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt lên tiếng, sau đó đi vào văn phòng, không nhìn về mặt kính ngác của bọn họ.

"Vì sao dưới lầu nhiều người như vậy mà trên lầu chỉ có mấy chục người?" Viên Cồn Cồn ngồi ở trên ghế sofa không hiểu nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Bọn họ là thư ký." Hắc Viêm Triệt thả Na Tịch Hách lên trên ghế sofa, mở tủ lạnh ra nhìn nhìn.

"Toàn bộ đều là thư ký?" Viên Cồn Cồn hơi choáng váng.

"Ừ."

"Nhưng không phải thư ký thì chỉ có một sao?"

Hắc Viêm Triệt sững sốt, đóng tủ lạnh nhìn cô, những lời này lần đầu tiên cô tới đây cũng từng nói qua, nhưng mà bây giờ cô đã không còn nhớ những gì trước kia nữa, chỉ còn lại một mình anh còn nhớ mỗi một câu nói cô từng nói, mỗi một việc mà cô từng làm.

"Sao vậy? Em nói sai cái gì sao?" Viên Cồn Cồn bị anh nhìn không được tự nhiên, nhỏ giọng meo meo.

Hắc Viêm Triệt lắc đầu tự giễu "Những lời này sáu năm trước em cũng hỏi qua, khi đó em mới 18 tuổi."

Lúc này đổi lại là Viên Cồn Cồn sững sốt, một lúc sau mới nhẹ giọng nói "Chuyện sáu năm trước mà anh còn nhớ rõ như vậy, thật lợi hại."

"Anh... Không thể quên được." Hắc Viêm Triệt nhìn cô, vô tình lộ ra chút suy sụp.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập, cô nghĩ cô đã động lòng với anh, cho dù là không có quá khứ, anh vẫn hấp dẫn toàn bộ chú ý của cô như trước.

Hắc Viêm Triệt giống như bị mê hoặc đi đến bên người cô vờn tay nhẹ nhàng xoa mặt cô, lẩm bẩm tên của cô "Cồn Cồn..."

Viên Cồn Cồn run run một chút, tim đập càng dữ dội hơn, giống như một giây sau sẽ chui ra từ trong miệng.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn và mắt to lấp lánh ánh sáng của cô, khó kìm lòng nổi áp sát cô từng tấc, ngay lúc môi của bọn họ còn kém mấy millimet liền hôn nhau thì một đôi tay nhỏ bé trắng nõn cứng rắn xuyên vào giữa bọn họ, làm cho hai người ý loạn tình mê như ở trong mộng mới tỉnh nhìn chủ nhân cái tay nhỏ bé, còn tách ra giấu đầu hở đuôi.

Viên Cồn Cồn ho nhẹ hai tiếng muốn che giấu xấu hổ của mình.

Trong lòng Hắc Viêm Triệt thờ dài nuối tiếc, cảm điện thoại ra bấm số...

"Là tôi, đi mua một ít sữa tươi và pudding kem lạnh tới đây."

Á Tư ở đầu điện thoại kia ngẩn người, không xác định nhìn số điện thoại một chút rồi nhỏ giọng hỏi "Là chủ nhân sao?"

"Anh nói đi?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng hỏi lại.

"Ngài muốn tôi mua sữa tươi và pudding kem lạnh đem tới đâu?" Á Tư nhìn Nhã Tư ở bên cạnh cũng đang ngạc nhiên, tiếp tục hỏi.

"Công ty."

"Là ngài muốn ăn sao?" Á Tư nghĩ nghĩ, vẫn không nhận được mà hỏi.

"Bắt đầu từ khi nào thì anh trở nên dong dài như vậy?" Hắc Viêm Triệt không kiên nhẫn nhếch mày kiếm.

"Nhưng mà chủ nhân, chúng tôi còn chưa tìm được lão gia và phu nhân." Á Tư thất bại nói.

"Không cần tìm, bọn họ muốn xuất hiện tự nhiên sẽ đi ra."

"Dạ, bây giờ chúng tôi trở về."

"Ừ, sữa tươi và pudding kem lạnh phải mua ở cửa hàng Viên Cồn Cồn thích nhất, cứ như vậy đi." Hắc Viêm Triệt nói xong luống cúp điện thoại.

"Chủ nhân? Alo? Alo?" Á Tư nghe tiếng cúp máy, không phản ứng kịp nhìn Nhã Tư.

"Xảy ra chuyện gì?" Nhã Tư nhàn nhạt hỏi.

"Chủ nhân bảo chúng ta mua sữa tươi và pudding kem lạnh về công ty, phải mua ở cửa hàng Cồn Cồn thích nhất."

"... .."

"Anh...Anh làm việc đi, em dẫn Hách Hách đi xung quanh xem xem." Trên mặt Viên Cồn Cồn vẫn chưa hết ửng hồng, hơi cà lăm nói.

"Anh đi với em."

Hắc Viêm Triệt muốn dắt tay cô lại bị cô cọ quẹt né tránh, đỏ mặt meo meo nói "Không cần, em đi một chút sẽ trở lại." Nói xong cũng không cho anh cơ hội phản đối, ôm Na Tịch Hách vọt đi trốn ra khỏi văn phòng.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng hốt hoảng của cô, không khỏi kéo ra nụ cười nhạt, cô thẹn thùng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 180: Chuyện đổ máu!

Viên Cồn Cồn bước đi khắp nơi, đi thang máy tới lầu 53, cô cũng không biết vì sao nhiều tầng như vậy mà cô lại cố tình chọn tầng này, cảm giác giống như trước kia từng đến đây, đối với số này có cảm giác rất đặc biệt.

Mặc kệ ở đâu, chỗ có người sẽ có lời đồn đãi, tuy Viên Cồn Cồn chỉ xuất hiện hơn vài phút trước, nhưng đã truyền khắp toàn bộ công ty, đi đến đâu cũng có tiếng xì xào ngạc nhiên. Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Viên Cồn Cồn sợ hãi ôm Na Tịch Hách bước đi, suy nghĩ có nên trở về hay không, dù sao thì đối với cô mà nói đây cũng là một nơi xa lạ, hơn nữa cô có thể cảm giác được người ở đây chỉ trố cô, nhưng nếu bây giờ trở về cô phải một mình đối mặt với Hắc Viêm Triệt, chuyện vừa này còn làm cho cô hơi xấu hổ, so sánh hai bên, cô vẫn quyết định đi tiếp tốt hơn.

Đột nhiên vang lên một tiếng kêu tiếng chói tai, hấp dẫn tất cả chú ý của mọi người lên trên người một người phụ nữ, chỉ thấy một quyển tài liệu vô dầy cứng rắn xuyên mạnh qua giày cao gót trên chân làm cho móng chân cô ta đổ máu.

Viên Cồn Cồn bị tiếng thét chói tai của cô ta làm cho giật mình, bởi vì khoảng cách giữa bọn họ rất gần.

Na Tịch Hách lạnh lùng nhìn người phụ nữ trang điểm lòe loẹt ngồi xổm xuống ôm chân mình kêu rên, trong mắt tím không có một chút độ ấm, bộ dáng lạnh như băng này quả thực chính là phiên bản nhỏ Hắc Viêm Triệt.

Không đợi Viên Cồn Cồn phản ứng kịp, người phụ nữ kia liền chửi mắng Viên Cồn Cồn "Cô là yêu nữ, dám dùng đồ đánh tôi."

Viên Cồn Cồn ngây ngốc nhìn cô ta, không rõ nguyên nhân.

"Đề tiện." Người phụ nữ vừa nói vừa cầm lấy đồ trang trí bằng thủy tinh ở trên bàn hung hăng ném vào mặt Viên Cồn Cồn.

Nhưng kỳ lạ chính là vật kia cách mấy cm trước mặt Viên Cồn Cồn thì dừng lại, sau đó vù một tiếng bay ngược lại hướng vừa này, chỉ nghe thấy một tiếng bịch, người hành hung bị đập ngã xuống đất, cái trán bắt đầu chảy máu không ngừng.

"A..." Viên Cồn Cồn kêu to một tiếng, buồng Na Tịch Hách ra đi đến đỡ cô ta dậy hơi sốt ruột hỏi "Cô không sao chứ? Thật xin lỗi." Người khác có thể không biết, nhưng mà cô biết rất rõ ràng, đây là Na Tịch Hách làm.

Người phụ nữ choáng váng một chút, đẩy cô ra, mắng một tiếng thô lỗ giơ tay lên, theo bản năng Viên Cồn Cồn quay đầu che mặt, bốp một tiếng, một cái tát liền rơi vào trên đầu cô.

Viên Cồn Cồn đau kêu một tiếng, hốc mắt đỏ lên.

Đúng lúc này con dao không biết từ nơi bay đến, bay thẳng về phía người phụ nữ đánh Viên Cồn Cồn.

"Hách Hách dừng!" Viên Cồn Cồn kêu một tiếng, vội vàng nhào tới làm Na Tịch Hách ngã xuống đất. Mà cây dao cũng bởi vì động tác này mà ngừng lại, sau đó rơi thẳng xuống đất, cắm vào bàn tay người phụ nữ. Tiếng giết heo lại vang lên một lần nữa, tiếng này làm cho người xem kịch tỉnh lại, bắt đầu hỗn loạn.

Na Tịch Hách nhìn Viên Cồn Cồn, nhũn mảy tỏ vẻ bây giờ cậu cực độ khó chịu.

"Sao con có thể như vậy!" Viên Cồn Cồn tức giận hô khẽ.

Na Tịch Hách hừ lạnh một tiếng, không để tức giận câu cô vào mắt.

Trong lúc hỗn loạn, một cô gái đẩy đám người bao phủ Viên Cồn Cồn ra, hơi kích động nói "Em là Cồn Cồn? Trời ạ, em không sao chứ?"

Viên Cồn Cồn ngẩn người, nhẹ nhàng lắc đầu.

Phong Tinh không dám tin nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp trước mắt, vui vẻ ôm cô vào trong ngực "Cồn Cồn, em đã trở lại, cô bé ngoan, vì sao phải đi chứ."

Viên Cồn Cồn cương cứng ở trong lòng cô ấy, không biết nên nói cái gì.

"Quản lý, chị xem..." Trong đám người có người mở miệng nhắc nhở các cô, còn có một người đầy máu đang nằm ở đây.

Phong Tinh buông Viên Cồn Cồn ra nhìn người phụ nữ trên đất, khinh thường nhũn mảy lạnh giọng nói "Gọi điện thoại kêu xe cứu thương."

"Tránh ra!" Hai chữ lạnh như băng từ ngoài đám người truyền vào.

Không cần một phút, đám người đã tự động rẽ ra hai bên, ngay ngắn giống như quân đội, trăm miệng một lời nói "Tổng giám đốc."

Hắc Viêm Triệt cau mày đi tới gần Viên Cồn Cồn, bình tĩnh lại tao nhã, mang theo sức hấp dẫn trí mạng.

Viên Cồn Cồn thấy anh lập tức bủn rủn, bộ dáng muốn khóc.

Hắc Viêm Triệt ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ sống lưng của cô, bộ dáng dịu dàng làm cho tất cả mọi người sững sờ.

"Sao lại thế này?" Hắc Viêm Triệt nhìn người phụ nữ trên đất và nét mặt giống như con thú nhỏ phòng bị của Na Tịch Hách, nhàn nhạt hỏi.

"Tổng giám đốc, ngài phải làm chủ cho tôi, tôi cũng chưa làm cái gì lại bị Viên Cồn Cồn biến thành như vậy." Người phụ nữ trên đất khóc thút thít, cố gắng duy trì hình tượng yếu đuối của mình.

Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn ở trong lòng mình, không nói gì.

Viên Cồn Cồn cúi đầu không dám nghênh đón ánh mắt của anh.

"Chuyện cô làm còn ít sao?" Phong Tinh cười lạnh châm biếm.

"Chỉ có ý gì, ta không biết." Nét mặt người phụ nữ càng thay đổi, nhỏ giọng nói.

"Không biết? Quên rồi sao, không phải trí nhớ của Dương tiểu thư rất tốt sao." Phong Tinh không muốn nhiều lời với cô ta, nhìn cũng lười nhìn cô ta.

Dương Vân tiếp tục nhìn Hắc Viêm Triệt, khóc đến đầm đìa đáng yêu, trên mặt trang điểm của cô ta nhìn qua rất nhếch nhác.

"Thật xin lỗi..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói.

"Cô nói Viên Cồn Cồn làm cô thành như vậy, vì sao cô ấy phải làm cô thành như vậy? Làm thế nào biến cô thành như vậy?" Hắc Viêm Triệt vươn tay che môi Viên Cồn Cồn, lạnh lùng nhìn Dương Vân, nhàn nhạt nói.

"Tôi... Tôi cũng không biết, thế nào cũng chính là cô ta, ngài tin tưởng tôi." Dương Vân hơi cà lăm, chột dạ rũ mắt giả khóc.

"Trong các người, có ai thấy là Viên Cồn Cồn ra tay làm cô ta bị thương thành như vậy không?" Mắt tím của Hắc Viêm Triệt nhãn nhàn nhật đảo qua đám người, giọng điệu không cao không thấp.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 181: Làm tốt lắm!

Mọi người lác đầu, trước tiên không nói đến không ai dám đắc tội Hắc Viêm Triệt mà trên thực tế, bọn họ thật sự không có thấy Viên Cồn Cồn ra tay làm cô ta bị thương, nhưng chỉ thấy cô ta vừa đập vừa đánh, tuy không biết tại sao cuối cùng lại biến thành bộ dạng như vậy nhưng tất cả mọi người đều thông minh không theo đuổi suy nghĩ cảnh kỳ lạ vừa xuất hiện khi này.

"Bọn họ nói dối, rõ ràng chính là Viên Cồn Cồn làm." Dương Vân ra vẻ ủy khuất khóc hô.

Đột nhiên một cái nhô lên tiếng, hấp dẫn tất cả sự chú ý lên người cô ấy.

"Thật ra... Là Dương tiểu thư vuron chân muốn làm vị tiểu thư này ngã nhưng không biết tại sao tập tài liệu trên bàn lại đập vào chân cô ta, sau đó Dương tiểu thư bỗng tức giận rống to, hơn nữa còn cầm lấy đồ thủy tinh trên bàn ném vị tiểu thư này, nhưng đồ thủy tinh lại bay ngược về đập vào trán cô ta, vị tiểu thư này muốn đỡ cô ta, nhưng Dương tiểu thư không biết ơn còn đánh vị tiểu thư này, cây dao liền bay tới liền biến thành như bây giờ."

"Cô ta đánh em?" Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn, giọng điệu lạnh lẽo.

Viên Cồn Cồn nhìn về mặt của anh, mấp máy miệng không dám nói lời nào.

"Đánh ở đâu hả ?" Hắc Viêm Triệt tiếp tục hỏi.

"Đã không đau nữa rồi..." Viên Cồn Cồn lác lác đầu, nhỏ giọng meo meo, hơi sợ hãi nét mặt bây giờ của anh.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn Dương Vân vẫn ngồi trên đất, lộ ra một nụ cười nhạt như ác ma "Cô thật to gan, ngay cả vợ của tôi cũng dám động."

Dương Vân co rúm lại một chút, muốn giải thích "Không phải, tổng giám đốc..."

"Ném cô ta đi ra ngoài, truyền tin ra bên ngoài ai dám tuyên dụng cô ta chính là kẻ thù của【 Hắc Viêm 】." Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô ta, lạnh lùng ra lệnh.

"Đừng mà tổng giám đốc, van xin ngài, đừng đuổi tôi ra ngoài." Dương Vân bắt chấp đau đớn, dùng cả tay và chân bò tới bên người Hắc Viêm Triệt, lớn tiếng khóc hô.

Hắc Viêm Triệt chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, không có một chút thương hại nào, trên cái này thế giới này người làm cho anh mềm lòng chỉ có một, chính là Viên Cồn Cồn.

Dương Vân sốt ruột vuron tay kéo lấy chân Hắc Viêm Triệt, lời cầu xin tha thứ còn không nói ra miệng đã bị anh hung hăng đá bay ra ngoài, nặng nề té ngã trên mặt đất.

"Đừng chạm vào tôi." Hắc Viêm Triệt chán ghét nhăn mày kiểm, giọng nói lạnh như băng khiến mọi người đều run một cái.

"Đừng như vậy..." Viên Cồn Cồn không nhận được muốn đi đỡ người phụ nữ nằm trên đất rên rỉ không ngừng, lại bị Hắc Viêm Triệt kéo lấy cổ áo.

"Không cho đi, theo anh." Hắc Viêm Triệt dùng một tay kéo cô, một tay xách Na Tịch Hách bên cạnh lên, đi về phía thang máy, chôn kháng nghị của Viên Cồn Cồn vào không khí.

Bọn vừa bước đi, bảo vệ liền kéo Dương Vân hấp hối trên đất lên, kéo vào thang máy giống như kéo đồ bỏ đi, chuẩn bị ném ra bên ngoài.

Mọi người thấy một đường máu bị kéo đi, không khỏi ôm lấy quần áo, thật bạo lực, thật đầm máu, nhưng mà nhìn thật thích.

Phong Tinh nhìn xung quanh đủ mọi sắc mặt, lạnh giọng nói "Còn ngây ngẩn làm gì, trở về làm việc."

Đám người quần chúng rất thức thời tản ra, lại bắt đầu công việc bận rộn, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sau khi Phong Tinh trở về văn phòng, vừa đi vừa suy nghĩ mình nên mua món gì đó thật ngon để dụ dỗ cô bé gốc kia xuống ôn lại chuyện cũ đây.

"Thật xin lỗi... Hách Hách không có ý." Viên Cồn Cồn che chắn phía trước Na Tịch Hách, dè dặt cẩn thận nhìn về mặt không tốt của Hắc Viêm Triệt.

"Tránh ra." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt phun ra hai chữ, không vui nhăn mày lại, cô sợ anh như vậy làm gì.

Viên Cồn Cồn lác lác đầu, khăn trương giấu Na Tịch Hách ở phía sau.

Hắc Viêm Triệt không nói nhiều với cô, trực tiếp ôm lấy Na Tịch Hách từ phía sau cô lên trên người mình.

"Anh...Anh... Có chuyện từ từ nói." Viên Cồn Cồn khăn trương xem anh, bộ dáng anh giống như sẽ ăn thịt Na Tịch Hách vậy.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không phục của Na Tịch Hách, nhàn nhạt nói "Làm tốt lắm, lần sau ai khi dễ mẹ con nữa, không cần khách sáo, giết là được."

Na Tịch Hách ngẩn người, không ngờ rằng anh sẽ nói như vậy.

Viên Cồn Cồn càng là trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được lại có người dạy đứa bé như vậy.

"Em còn không bằng con trai của em, ngu ngốc." Hắc Viêm Triệt tức giận nhìn Viên Cồn Cồn, vươn tay chọc chọc cái trán của cô.

"Sao anh có thể nói như vậy." Viên Cồn Cồn bị anh chọc chọc lùi về phía sau, bắt mắt nhỏ giọng cãi lại.

"Vậy em muốn anh nói như thế nào? Em ngu ngốc đến mức bất cứ ai cũng có thể khi dễ em, Viên Cồn Cồn, rốt cuộc là em có hiểu rõ hay không, với thân phận và địa vị bây giờ của em thì chỉ có em khi dễ người khác chứ không phải người khác khi dễ em." Hắc Viêm Triệt buông Na Tịch Hách ra, tiếp tục chọc chọc cái trán của cô.

"Không phải là anh đang khi dễ em sao..." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng nói thầm.

"Trừ anh ra!" Hắc Viêm Triệt tức giận nín thở tai cô lên, mà lúc này đây Na Tịch Hách cũng không có tấn công anh.

"Đau..." Viên Cồn Cồn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, đau kêu ra tiếng.

Hắc Viêm Triệt buông tay ra, nhìn bộ dạng khờ khạo xoa lỗ tai của cô.

Viên Cồn Cồn sợ hãi nhìn anh một cái, nhỏ giọng meo meo "Cô ấy cũng không có khi dễ em, thôi đi, anh đừng đuổi cô ấy ra ngoài, hơn nữa anh làm như vậy sẽ không còn công ty nào dám mướn cô ấy, cô ấy không có việc làm thì phải sinh hoạt thế nào, như vậy hơi quá đáng."

"Tốt nhất em nên thu lại lòng đồng cảm buồn cười này đi, em cho rằng cô ta sẽ cảm ơn em sao?" Hắc Viêm Triệt lạnh giọng đến.

"Em..."

"Đừng dài dòng, anh không muốn vì cô ta mà tranh cãi với em." Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô, nhíu mày.

Viên Cồn Cồn mấp máy môi, hơi không vui.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 182: Lớn lên không thể học theo ba!

Hắc Viêm Triệt ôm lấy Na Tịch Hách, nắm tay cô đi vào phòng trong, thả Na Tịch Hách lên trên giường, mở ti vi.

"Các người ở trong này nghỉ ngơi một chút, anh xử lý một ít công việc rồi chúng ta trở về nhà."

Viên Cồn Cồn ngồi ở trên giường hờn dỗi xoay lưng về phía anh, không nói chuyện.

Hắc Viêm Triệt cũng không có so đo với cô, lập tức đi ra ngoài.

"Hách Hách, sau này con lớn lên ngàn vạn không thể bá đạo và không phân rõ phải trái giống ba con như vậy." Viên Cồn Cồn nhìn Na Tịch Hách nghiêm túc nói.

Na Tịch Hách lười biếng nhìn cô một cái, cầm lấy điều khiển từ xa đổi đài.

Viên Cồn Cồn thất bại nằm sấp ở trên giường thở dài, họ đều là đồ xấu tính...

Hắc Viêm Triệt cầm lấy điện thoại ấn vài số

"Gọi Phong Tinh lên."

"Dạ, tổng giám đốc." Trong điện thoại truyền đến giọng nữ cung kính.

Hắc Viêm Triệt gác điện thoại, ngồi ở trên ghế da có vẽ đấm chiêu.

Không lâu sau, vang lên tiếng đập cửa, quý rỗi suy nghĩ của Hắc Viêm Triệt.

"Vào đi."

Phong Tinh mở cửa đi tới trước mặt anh.

"Tổng giám đốc tìm tôi?"

"Ngồi," Hắc Viêm Triệt nhìn cô ta.

Phong Tinh tao nhã ngồi xuống, mặt không biểu cảm, không chút che giấu kiến to lớn đối với Hắc Viêm Triệt.

"Vừa rồi cô nói những lời kia là có ý gì? Trước kia Viên Cồn Cồn bị người khác khi dễ?" Hắc Viêm Triệt ra vẻ tùy tiện hỏi.

"Loại vấn đề này tổng giám đốc nên hỏi Cồn Cồn thì tốt hơn, sao lại hỏi tôi?" Phong Tinh cười cười châm chọc, không có trả lời trực tiếp.

"Cô ấy mất trí nhớ rồi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, cũng không bị thái độ chọc náo của cô ta làm tức giận.

"Cái gì?" Phong Tinh nhăn mày, không xác định nhìn anh.

"Giống như cô nghe được, cô ấy mất trí nhớ, bây giờ tôi muốn biết đáp án vấn đề vừa này." Hắc Viêm Triệt nhìn cô ta, vẻ mặt hơi không kiên nhẫn.

Phong Tinh nhìn nhìn về mặt của anh, nhẹ giọng nói "Cồn Cồn không muốn tôi nói với ngài."

"Cung Thiệu Kiệt vừa đến Newyork hai ngày trước, đang đàm phán mở rộng dự án GR, quản lý Phong có muốn tiếp nhận dự án GR này hay không?" Hắc Viêm Triệt cảm lấy lý trả rất nhỏ ở trên bàn quơ quơ, không nhanh không chậm nói.

Cả người Phong Tinh cứng đờ, không tự giác nắm chặt hai đấm.

Ánh mắt Hắc Viêm Triệt không bỏ qua động tác nhỏ của cô ta, nắm chắc mười phần phun ra một chữ "Nói."

Phong Tinh hít một hơi, khẽ mở môi đỏ mọng "Thật ra cho dù tổng giám đốc không đem Cung Thiệu Kiệt ra uy hiếp tôi tôi cũng sẽ nói, ghen lâu như vậy không nói thật đúng là có chút không vui."

Hắc Viêm Triệt nhìn cô ta, chờ đợi câu sau.

"Tổng giám đốc ngồi ngồi tít trên cao, dù là bề ngoài hay là ý nghĩ đều làm người thường không thể bằng được, nhưng ngài hoàn mỹ như vậy lại cố tình chọn Cồn Cồn đơn giản thậm chí là bình thường như vậy, cho dù phía sau cô ấy có Viên thị bảo vệ nhưng cũng không cách nào khiến cô ấy không trở thành đối tượng bị những cô gái khác ghen tỵ tấn công."

"Bắt đầu từ khi nào?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng hỏi.

"Bắt đầu từ ngày đầu tiên ngài dẫn cô ấy đến công ty, từ lâu ở trong lòng mọi người ngài đã là thần tượng không thể chạm tới, ai cũng không thể đụng chạm, Cồn Cồn xuất hiện như vậy không thể nghi ngờ là đã đánh vỡ cân bằng này, sau khi các người kết hôn, loại tình huống này liên càng ngày càng nghiêm trọng, tuy không phải là tổn thương trên thân thể, nhưng lời đồn đãi chuyện nhảm cũng đủ ám cho người ta đau lòng, Cồn Cồn là người lương thiện đến ngu ngốc, mặc kệ bị lời nói tổn thương đến đâu cũng luôn cười ngây ngốc nói bọn họ nói đều là sự thật, sau đó làm bộ không thèm để ý trở về bên cạnh ngài, mà ngài... Lại không có phát hiện một chút nào, thứ lỗi cho tôi xen vào việc của người khác hỏi ngài một câu, ngài không có phát hiện hay căn bản không thèm để ý?" Phong Tinh nhìn anh, cảm thấy giận dữ thay Viên Cồn Cồn.

"Cô là bạn, biết cô ấy chịu ủy khuất, vì sao không tìm tôi nói?" Hắc Viêm Triệt nhăn mày, hơi tức giận.

"Ha ha, thật sự là buồn cười đấy tổng giám đốc, ngài cũng biết tôi chỉ là bạn cô ấy, tôi đây cũng muốn hỏi một câu, là chồng của cô ấy là người mà cô dựa dẫm nửa đời sau, vì sao tự ngài không bảo vệ tốt cô ấy, ngược lại muốn tôi đến báo cáo với ngài ở bên ngoài cô ấy có bị ủy khuất hay không?" Phong Tinh cười mỉa mai, lời nói sắc bén.

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn cô ta, nắm chặt nắm tay.

"Tôi cũng muốn nói với ngài nhưng Cồn Cồn không để tôi nói, dù sao đây cũng là chuyện giữa vợ chồng các người, cô ấy đã không muốn ngài biết, tôi cũng không nên nói nhiều, nhưng chẳng lẽ chính ngài không cảm nhận được sao? Tự ti, khổ sở, lo lắng của cô ấy, ngài và cô ấy sống cùng mỗi ngày lại không cảm nhận được một chút nào?"

Hắc Viêm Triệt không nói một câu, dường như đang suy nghĩ cái gì.

"Thật sự không biết Cồn Cồn gả cho ngài là may mắn hay không may mắn..." Phong Tinh lắc lắc đầu đứng lên.

"Có ý gì?" Hắc Viêm Triệt nhăn mày lại.

"Tổng giám đốc đại nhân tự suy nghĩ đi, tôi phải trở về làm việc, à, đúng rồi, tốt nhất là ngài nên để tôi tiếp nhận dự án GR, tuy bây giờ Cồn Cồn mất trí nhớ nhưng nếu có một ngày cô ấy nhớ lại, biết ngài đối với tôi như vậy nhất định sẽ tức giận, ngài tìm tôi hỏi những chuyện này biểu đạt ngài cũng để ý cô

ấy, tôi nghĩ tổng giám đốc đại nhân nhất định hiểu được cân nhắc nặng nhẹ mới phải." Phong Tình vừa nói vừa dẫm lên giày cao gót lắc lắc eo thon nhỏ. cộc cộc cộc đi ra khỏi văn phòng.

Người phụ nữ này... Không chỉ dám biết không báo mà còn dám uy hiếp anh, nể tình cô ta là bạn của Tiểu Bàn, anh liền làm chuyện tốt đi, Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của Phong Tình, lộ ra nét cười lạnh.

Đi ra khỏi văn phòng Phong Tình run một cái, có loại dự cảm xấu.

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

Á Tư và Nhã Tư xách hai túi đồ ăn vặt cung kính làm lễ với Hắc Viêm Triệt.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt lên tiếng.

Nhã Tư tiếp nhận bịch xốp chứa sữa tươi và đồ ăn vặt trên tay Á Tư bỏ vào tủ lạnh.

"Dạ... Chủ nhân, đột nhiên ngài bảo chúng tôi mua đồ, chẳng lẽ là Cồn Cồn đã trở lại sao?" Á Tư nhìn nhìn khắp nơi, đã ngửi được mùi thuốc về Viên Cồn Cồn.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 183: Kế hoạch?

"Tự ngửi, cái mũi của anh bị phé rồi sao!" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn anh ta.

"..." Á Tư không nói gì nhìn Nhã Tư, kỳ lạ, mùi thuốc súng này là vì sao, chẳng lẽ là bọn họ đã về trễ?

"Cô ấy mất trí nhớ, lúc gặp đừng dọa cô ấy sợ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói xong, đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy hộp sữa tươi nhỏ và pudding kem tươi đi vào phòng trong. Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Á Tư và Nhã Tư hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Hắc Viêm Triệt vừa mở cửa ra liền thấy Viên Cồn Cồn ôm Na Tịch Hách nằm ở trên giường xem tivi, cực kỳ dịu dàng, làm anh có chút ghen tị với con trai của mình.

Viên Cồn Cồn nghe thấy tiếng mở cửa nhìn nhìn Hắc Viêm Triệt, lập tức quay đầu không để ý anh.

Hắc Viêm Triệt ghim ống hút vào hộp sữa rồi đặt trên tay Na Tịch Hách, cậu cũng không khách sáo mà tiếp nhận, hai tay nâng lên uống ừng ực ừng ực.

"Đừng ẩm ỉ với anh." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, đưa pudding kem tươi cho Viên Cồn Cồn.

"Vì sao em phải ẩm ỉ với anh chứ? Em cũng không phải là gì của anh." Viên Cồn Cồn nhận pudding, hờn dỗi nói.

Hắc Viêm Triệt nhú nhú đầu mày, lạnh giọng nói "Em là mẹ của con anh, còn cần anh nhắc nhở em phải không?"

Viên Cồn Cồn mấp máy môi, không dám sờ mông báo con nừa, đành phải rầu rĩ mở pudding ra bắt đầu ăn.

"Em còn muốn đi đâu không? Anh đưa em đi." Hắc Viêm Triệt cố gắng đè nén không vui, dùng giọng nói mềm mỏng hỏi.

"Tùy tiện, dù sao ý muốn của em cũng phải được tổng giám đốc Hắc đồng ý trước, cũng không cần nghĩ."

Rất rõ ràng, Viên Cồn Cồn thuộc loại người không thức thời.

"Vậy thì về nhà, cũng đừng đi đâu!" Hắc Viêm Triệt không nhịn được lớn tiếng nói, nổi giận dùng dùng đập cửa mà đi.

Viên Cồn Cồn liền giật mình, chớp chớp mắt nhìn hướng anh rồi đi, hơi phản ứng không kịp.

Na Tịch Hách nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, không thêm để ý mà chỉ yên tĩnh uống sữa của cậu.

Không lâu sau, vang lên tiếng đập cửa, Viên Cồn Cồn xuống giường đi mở cửa.

Trong nháy mắt khi cửa mở ra Á Tư ngây ngốc tại chỗ, đây là Cồn Cồn?

Viên Cồn Cồn thấy là người xa lạ, hơi lo lắng nhìn anh ta, nhỏ giọng nói "Xin hỏi... Có chuyện gì sao?"

"Cồn Cồn, đã lâu không gặp." Á Tư tao nhã kéo lên nụ cười yếu ớt, ấm áp như lúc trước.

Viên Cồn Cồn ngăn người, ngơ ngác nhìn anh ta.

"Anh tên Á Tư, trước kia em đều gọi anh là anh Á, đến đây đi, anh đưa em về nhà." Á Tư dịu dàng nói.

"Anh...Á?" Viên Cồn Cồn nhìn anh ta, thì thào ra tiếng, giống như đang nhớ lại cái gì.

"Đúng vậy, có ấn tượng không?" Á Tư cười khê nhìn cô.

"Thật xin lỗi... Em không nhớ rõ." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, hơi ngượng ngùng.

"Không sao, một ngày nào đó sẽ nhớ lại, đi thôi." Á Tư không nhận được sờ sờ đầu cô, an ủi sự lo lắng vì trí nhớ trống trống của cô.

"A, được." Viên Cồn Cồn ngăn người, đi trở về bên giường ôm lấy Na Tịch Hách.

Sự chú ý của Á Tư lập tức bị Na Tịch Hách hấp dẫn, không dám tin hỏi "Đây là?"

"Đây là con em, Na Tịch Hách." Viên Cồn Cồn ngại ngùng cười.

"Thật... Thật sự là rất đẹp trai, ha ha..." Á Tư cười gượng hai tiếng, đi ở trước mặt, trời ạ, ai tới nói cho anh ta biết, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mất trí nhớ? Sinh con? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong hai năm qua...

Ban đêm

Chờ Hắc Viêm Triệt phát tiết xong lửa giận trở lại phòng thì lại phát hiện người nào đó vốn nên ở trong phòng đã không biết chạy đi đâu rồi, vì thế, lửa giận vừa dập tắt lại dấy lên lần nữa, hơn nữa dấy lên đến không thể cứu vãn.

"Người đâu?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng hỏi.

Á Tư nhìn nhìn vẻ mặt xanh mét của anh, tiểu Á Tư trong lòng đã ngồi ở góc tường vẽ vòng tròn, vì sao? ! Vì sao? ! Vì sao mỗi lần đều là anh ta làm vật hi sinh? ! Vì sao mỗi lần bị thương đều là anh ta? Chẳng lẽ người tốt thì nhất định không có quả báo tốt sao?

"Ách... Cồn Cồn chuyển đến khách phòng."

"Phòng?"

Á Tư bị giọng nghiêng răng nghiêng lợi của anh làm sợ tới mức lạnh run một cái, nhẹ giọng nói :

"Phòng số 74."

Tốt lắm, vô cùng tốt, cái cô gái này ngay cả chọn số phòng cũng đáng giận như vậy, 74? Tức chết? Quà nhiên là cô muốn làm anh tức chết! Hắc Viêm Triệt không nói hai lời dẫm chân lên phần nộ chuẩn bị đi đại chiến với cô.

"Chủ nhân, đợi một chút..." Á Tư suy nghĩ mãi, quyết định tiếp tục làm người tốt.

"Chuyện gì? !" Hắc Viêm Triệt quay đầu lại gầm nhẹ, con tức khá lớn.

"Là như vậy, trải qua nghiên cứu của tôi và Nhã Tư, chúng tôi nhất trí cho rằng ngài không nên xúc động đi tìm Cồn Cồn như vậy, bởi vì như vậy thì các người cũng sẽ cãi nhau, có lẽ ngài sẽ cô ấy sợ." Á Tư nghiêm túc.

Nhã Tư đứng ở một bên nhếch mày nhìn Nhã Tư, mình nghiên cứu với anh ta lúc nào? Tên khốn này, luôn muốn kéo mình xuống nước.

Hắc Viêm Triệt nghĩ nghĩ, phiền chán nói "Vậy anh có cách nào?"

Á Tư lộ ra một nụ cười gian, nói ra kế hoạch của mình.

Một lúc sau, Hắc Viêm Triệt và Nhã Tư dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn anh ta, không nói chuyện.

"Các người không thấy đây là một kế hoạch rất tốt sao?" Á Tư chớp chớp mắt buồn nôn, bắt chước bộ dáng ngây thơ của Khấu Lê Lạc.

Hắc Viêm Triệt và Nhã Tư không hẹn mà cùng run rẩy, toàn thân đều nổi da gà.

Á Tư cười cười lơ đãng.

Một lúc sau, truyền đến giọng nói uốn éo của Hắc Viêm Triệt "Liên... Liên làm theo anh nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 184: Phòng 74 có án mạng?

"Dạ, chủ nhân." Á Tư xoay người, cười đến vẻ mặt đắc ý.

"Nếu như không thành công, ha ha, Á Tư..." Hắc Viêm Triệt lộ ra nét cười lạnh, tràn đầy ý cảnh cáo.

"Nếu như không thành công, tùy chủ nhân xử trí." Á Tư tràn đầy tự tin nói.

"Đi đi." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Á Tư và Nhã Tư đi ra ngoài.

Hắc Viêm Triệt nằm ở trên giường thờ dài, Viên Cồn Cồn, em là cô gái ngốc, vì em, ngay cả cách mất mặt như vậy anh cũng dùng, khi nào thì em mới có thể hiểu rõ tình cảm anh đối với em là để ý là yêu khắc sâu như vậy.

Đêm khuya hai ngày sau, ngoài cửa phòng ngủ chính vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng, không cần thận nghe căn bản là nghe không hiểu, nhưng đối với người nào đó có kế hoạch trước thì tiếng này giống như tiếng trời vọng lại.

Viên Cồn Cồn ôm một cái gối, đi chân trần đứng ở cửa phòng, đáng thương tội nghiệp gõ cửa, ngọn đèn mờ mờ ở hành lang và tiếng gió ủa ở trên cửa sổ khiến cô không rét mà run.

Hắc Viêm Triệt mở cửa, không ngoài ý muốn nhìn Viên Cồn Cồn đáng thương giống như con thỏ bị hoảng sợ, đè nén mừng thầm trong lòng, nhàn nhạt nhìn cô, không nói chuyện.

"Em..." Viên Cồn Cồn bị ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn hơi khó chịu, hốc mắt không tự chủ được mà đỏ lên.

"Đã trễ thế này còn có chuyện gì?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt.

"..." Viên Cồn Cồn cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn đóng đóng mở mở, cứ thế không nói được ra lời.

"Nói." Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dạng của cô, hơi sốt ruột thúc giục.

Nhưng lời này nghe tới tai Viên Cồn Cồn lại cực kỳ giống như là anh không kiên nhẫn, muốn đuổi cô đi.

"Không có chuyện gì... Em trở về phòng đây." Viên Cồn Cồn cúi đầu nhỏ giọng nói xong, xoay người đi về.

Hắc Viêm Triệt trừng lớn mắt nhìn cô bước đi từng bước, trong lòng không ngừng mắng, làm sao vậy Hắc Viêm Triệt, mày dọa cô ấy chạy rồi, nhưng lại không thể đưa tay giữ chặt cô, chỉ có thể sốt ruột nhìn vị trí của cô càng ngày càng xa mình, đúng lúc này, truyền đến một tiếng khóc yếu ớt ai oán của phụ nữ, giống như mang theo đau buồn vô hạn, ở trong biệt thự to lớn này lại càng có vẻ âm u ma quái.

Viên Cồn Cồn run lên, vứt bỏ gối đầu trong lòng, liều lĩnh xoay người chạy đến tới chỗ Hắc Viêm Triệt, lấy đà nhảy một cái ôm lấy cổ của anh, hai cái chân thon dài trắng nõn kẹp chặt lấy thắt lưng của anh, khóc lên "Có quý, anh có nghe thấy không?"

Hắc Viêm Triệt bị thay đổi bất thành linh liên giật mình, nhưng phản ứng lại rất nhanh, vươn tay nâng móng tròn của cô, dùng sức ấn đầu hủ, còn muốn giả bộ không có chuyện gì, duy trì giọng nói vững vàng, nhàn nhạt phun ra hai chữ "Không có."

"Có, có, anh nghe kỹ..." Viên Cồn Cồn ôm sát cổ của anh, vùi mặt vào cổ anh khóc hu hu, hoàn toàn không phát hiện suy nghĩ tà ác của người nào đó.

Hắc Viêm Triệt kéo lên cười khẽ thỏa mãn, dùng loại tư thế vô cùng mờ ám bế cô vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Viên Cồn Cồn chỉ dựa vào anh, sau đó khóc hu hu không dứt.

Hắc Viêm Triệt ngồi ở trên giường, kéo ra khoảng cách giữa bọn họ, nhìn cái mũi của cô khóc đến hồng hồng, có loại xúc động muốn hung hăng hôn một cái.

"Khóc cái gì, thật xấu xí."

"Hu hu... Có quý." Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa meo meo.

"Ở đâu? Có phải em xem phim ma quá nhiều hay không?" Hắc Viêm Triệt vươn tay lau nước mắt rơi không ngừng của cô.

"Làm sao anh biết em xem nhiều phim ma?" Viên Cồn Cồn ngẩn người, ngây ngốc hỏi.

"Đương nhiên là đoán, đáng đời, không học gì tốt, lại xem mấy thứ linh tinh làm gì." Hắc Viêm Triệt nói mà mặt không đỏ hơi thở không gấp, hoàn toàn đã quên đây là mệnh lệnh của anh.

"Là vú Bạch và bọn họ bảo em cùng em, tất cả mọi người đều có phần, anh Á và anh Nhã cũng có xem." Viên Cồn Cồn ừm ừm meo meo.

"Em còn cãi?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, nhìn như là tức giận.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh, ừm ừm bặt bặt miệng.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, đè nén xúc động sắp cười ra, tiếp tục đùa.

"Không phải em cấu kính với anh sao? Còn tới tìm anh làm gì?"

"Em cũng không muốn tới tìm anh, nhưng không biết hôm nay vú Bạch và mọi người đã đi đâu chơi, tất cả đều không ở nhà, ngay cả Hách Hách cũng bị bọn họ đưa ra ngoài chơi." Viên Cồn Cồn thành thật nói.

Tâm trạng của Hắc Viêm Triệt vốn là đang tốt nhưng sau khi nghe câu này liền biến mất không còn thấy tăm hơi.

"Bọn họ không ở đây em mới tìm anh, coi anh là cái gì hả?"

Tuy rằng biết đây là một phần của kế hoạch, nhưng chính tai nghe cô nói ra như vậy cũng cực kỳ khó chịu.

"..." Viên Cồn Cồn nhếch căng miệng, quên cả thút thít.

"Đi ra ngoài, anh muốn ngủ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói, buông lỏng tay ôm cô ra.

"Em, em ngủ với anh." Viên Cồn Cồn mặt dày meo meo.

"Không cần." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Vậy... Vậy anh ngủ với em."

"Không."

"..." Viên Cồn Cồn cắn chặt răng, từ trên chân anh tuột xuống dưới, đi tới ngưỡng cửa.

Hắc Viêm Triệt nằm ở trên giường ra vẻ vô ý nói "Đúng rồi, nếu nửa đêm em nghe được ai kêu tên của em thì ngàn vạn lần đừng lên tiếng trả lời, nếu không sẽ xuất hiện cái gì anh cũng không dám chắc đâu."

Viên Cồn Cồn ngẩn người, cương cứng tại chỗ.

"Anh nhớ phòng số 74 từng xảy ra một án mạng, có một nữ giúp việc lúc quét dọn đèn thủy tinh lớn treo trên trần nhà rơi xuống, chặc chặc, hoàn toàn thay đổi, khắp thảm trên sàn đều là máu tươi, à, đúng rồi, chính là căn phòng em đang ở, màu đỏ trên thảm kia anh đã quên gọi người tẩy sạch, ngày mai em kêu Á Tư tẩy sạch một chút, dù sao mấy thứ này rất dễ gọi hồn." Hắc Viêm Triệt tiếp tục nhàn nhạt nói, nói dối đến cả mắt cũng không chớp.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 185: Làm nũng?

Viên Cồn Cồn vừa nghe chân liền mềm nhũn, không có tiền đồ ngồi xổm xuống dưới đất mở cổ họng lớn tiếng khóc lên.

"Àm ỉ muốn chết, muốn khóc thì em ra ngoài khóc." Hắc Viêm Triệt chắc chắn người nào đó không dám đi ra ngoài, bắt đầu được một tác lại muốn tiến một thước.

Đáp lại anh chính là tiếng thút thít của Viên Cồn Cồn càng lớn hơn.

Hắc Viêm Triệt xuống giường kéo cô lên từ mặt đất, lau nước mắt của cô, nhàn nhạt nói "Còn ầm ĩ với anh nữa không?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, ừ ừ nức nở không nói chuyện.

"Nói chuyện, nếu không đuổi em ra ngoài".

"Em cũng không có ầm ĩ với anh." Viên Cồn Cồn mang theo tiếng khóc nức nở nhỏ giọng nói.

"Không ầm ĩ với anh? Không ầm ĩ với anh vì sao lại chuyển phòng? Không ầm ĩ với anh vì sao hai ngày nay nhìn thấy anh đều coi anh như không khí?." Hắc Viêm Triệt bắt đầu nhíu mày.

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi, đôi mắt to mê người bởi vì nước mắt nhìn như sương mù vô cùng mê hoặc.

"Anh báo thù cho em mà em còn giúp kẻ thù giặc dối anh? Có phải là đã dùng sức sai rồi không?." Hắc Viêm Triệt véo gương mặt cô nhưng không có dùng sức thật.

Viên Cồn Cồn chỉ nhìn anh, không nói chuyện.

"Còn ầm ĩ với anh hay không?." Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiếm không vui rồi.

Viên Cồn Cồn vẫn là không nói gì chỉ mấp máy miệng nhìn anh.

"Được, không nói chuyện vậy em đi ra đi." Hắc Viêm Triệt ôm cô chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn vội vàng ôm chặt lấy cổ của anh, nước mắt vừa mới ổn định lại không thể cứu vãn.

"Em không ra hu hu không ra."

"Vậy thì nói chuyện." Hắc Viêm Triệt kéo ra tay ôm chặt cổ anh ra, lạnh lùng nói. Anh cũng không tin anh còn không trị được cô?

"Hu hu anh khi dễ em, anh khi dễ em! Em sinh cho anh một đứa bé anh còn khi dễ em như vậy, anh sẽ gặp báo ứng! Hu hu" Viên Cồn Cồn mở cổ họng vừa khóc vừa gào.

"Anh đã gặp báo ứng từ lâu rồi nếu không thì sao lại cưới em?" Hắc Viêm Triệt buồn cười, nói đến báo ứng quả thực chính là tai họa nếu không làm sao anh có thể không chọn ai khác mà cố tình chọn cô gái này để yêu.

Viên Cồn Cồn sững sốt lập tức khóc lớn tiếng hơn, còn dùng nắm tay nhỏ đánh lên người anh "Vậy thì ly hôn hu hu dù sao bây giờ em cũng không nhớ cái gì, chúng ta ly hôn là được."

Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay cô, lạnh nhạt nói "Đừng ầm ĩ."

"Ai ầm ĩ với anh, ly hôn ly hôn!" Viên Cồn Cồn tránh thoát kiềm chế của anh tiếp tục hoạt động nắm tay nhỏ đánh lên trên vai của anh.

"Viên Cồn Cồn tốt nhất là em nên có chừng mực." Hắc Viêm Triệt lại bắt lấy móng vuốt nhỏ không an phận một lần nữa, giọng nói hơi giảm xuống.

"Không phải anh nói cưới em là báo ứng sao? Vậy thì ly hôn, sau khi ly hôn em không cần cái gì chỉ cần Hách Hách." Viên Cồn Cồn khóc đến mặt đầy nước mắt, không rõ cảm giác chua xót trong lòng là gì.

Gân xanh trên trán của Hắc Viêm Triệt bởi vì lời của cô mà nhảy lên rất sinh động, dùng sức giữ lấy cô trong lúc cô còn chưa có phản ứng kịp hung hăng vỗ một cái lên trên mũi của cô, một tiếng rất là thanh thúy.

Viên Cồn Cồn kêu đau một tiếng cương cứng tại chỗ, không dám tin nhìn người đàn ông vừa bạo lực với cô "Anh...Anh đánh em."

"Thế nào? Chê một cái quá ít hả?" Hắc Viêm Triệt cau mày lạnh lùng nói.

Viên Cồn Cồn ôm ngực nóng bừng nhìn bộ dáng anh lạnh như băng không dám la lối nữa ủy khuất vui mặt vào gối khóc.

Hắc Viêm Triệt nhìn nhìn bàn tay mình hơi ửng hồng bàn tay, kéo gối đè trên người cô ra, nhàn nhạt hỏi : "Đánh đau rồi?."

Viên Cồn Cồn nức nở gật gật đầu, cực kỳ đáng thương.

"Không phải anh đã nói em đừng ầm ĩ sao, từ khi nào thì trở nên không nghe lời như vậy." Hắc Viêm Triệt lau nước mắt, vươn tay xoa xoa cái mũi của cô.

Viên Cồn Cồn ủy khuất nhìn anh, nước mắt rơi xuống vừa khóc vừa meo meo : "Ai kêu anh nói cưới em là báo ứng."

"Ai kêu em vẫn luôn ằm ỉ." Hắc Viêm Triệt vừa lau nước mắt vừa xoa cho cô.

"Em mặc kệ, anh đánh em chính là anh không đúng." Viên Cồn Cồn khóc đến đôi mắt ai oán mang nước nhìn anh, môi trái tim hơi hơi cong lên, ngay cả chính cô cũng chưa phát hiện cô đang làm nũng với anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô không khỏi vuron tay xoa khuôn mặt đáng yêu tinh xảo của cô.

"Được, là anh không đúng đừng khóc nữa."

Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng hừ một tiếng, thì thào "Không có chút thành ý nào."

Hắc Viêm Triệt hơi hơi héch miệng bởi vì vẻ mặt bây giờ của cô rất đáng yêu

"Vậy phải thế nào mới có thành ý? Cho em đánh lại chỗ đó của anh?"

Viên Cồn Cồn nhìn cười khê hiêm thấy của anh, đỏ mặt lấp bắp nói : "Không không cần."

"Vậy thế này đi." Hắc Viêm Triệt suy nghĩ cúi đầu phủ lên trên môi mềm mại của cô.

Viên Cồn Cồn sùng sốt ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú bỗng phóng to trước mặt.

Vốn là Hắc Viêm Triệt chỉ muốn trêu chọc cô nhưng lúc môi anh chạm vào môi cô thì anh phát hiện anh muốn không chỉ là trêu chọc mà thôi anh muốn cô đến không thể nhịn nữa.

"Ừm" Viên Cồn Cồn phát ra tiếng than nhẹ nhàng như lông chim càng làm cho lòng Hắc Viêm Triệt nóng rực.

Hắc Viêm Triệt dùng đầu lưỡi vẽ môi xinh đẹp, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cánh môi của cô, từ mềm mọng vội vàng, chẳng qua chỉ trong vài giây thì anh không cách nào không chế bản thân vội vàng xâm chiếm môi của cô, không cách nào không nhắm nháp tốt đẹp thuộc về cô, đã rất lâu rất rất lâu rồi anh không có loại cảm giác kích động này...là từ sau khi cô đi...

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 186: Lần đầu sau hai năm.

"Đừng...ừm." Kỹ thuật hôn của Viên Cồn Cồn vốn không tốt lại bị anh tấn công đến mơ màng không rõ, không phải là cô từ chối anh nhưng cô không cách nào đuổi kịp nhịp của anh.

"Cồn Cồn." Hắc Viêm Triệt khẽ sát môi cô, khẽ gọi.

Viên Cồn Cồn bị anh kêu như vậy làm xương cốt đều rợn rợn, từ trước tới bây giờ chưa từng nghĩ tới người đàn ông lạnh lùng bá đạo như vậy sẽ dùng giọng điệu này để gọi cô, loại cảm giác này thật tốt.

Hắc Viêm Triệt vừa hôn vừa vuron tay lôi kéo áo ngủ vương vãi trên người cô, không tới một phút Viên Cồn Cồn đã bị cời trống trơn như trẻ sơ sinh.

"Đừng." Hai tay Viên Cồn Cồn ôm ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng thì thào nói, ngay cả cô cũng cảm thấy câu đừng này không có sức thuyết phục.

"Anh muốn, em cũng muốn." Hắc Viêm Triệt không cho cô nhiều thời gian để thẹn thùng, cời bỏ quần áo trên người mình, hơi ngang ngược tách hai chân cô ra trêu chọc nơi nguyên thủy nhất.

"Đừng ở đó." Viên Cồn Cồn sùng sốt, theo bản năng muốn đẩy ngón tay chen vào cơ thể cô ra.

Hắc Viêm Triệt cúi người hôn lên môi của cô, tay cũng phủ lên mềm mại của cô.

"Ừm..." Viên Cồn Cồn vận vẹo không yên, dần dần lý trí bị tấn công của Hắc Viêm Triệt đẩy đi xa, trong lúc không hay biết cô đã bắt đầu chậm rãi đáp lại.

Hắc Viêm Triệt hôn qua cổ hôn qua xương quai xanh xinh đẹp hôn qua mềm mại vểnh cao, ở mỗi một chỗ đều bá đạo in lại dấu vết của riêng mình, loại cảm giác xôn xao sôi trào này đã nhớ làm anh thức bao nhiêu đêm cũng không nhớ rõ, bởi vì không có cô tồn tại nên anh cảm thấy lạnh lẽo cô đơn mà bây giờ thân thể mềm mại ở trong lòng anh là chân thật, nhiệt độ cơ thể của cô cũng là thật, tất cả đều là thật không phải giấc mơ?

Viên Cồn Cồn bị Hắc Viêm Triệt biến thành cả người mềm yếu như nước, híp mắt đắm chìm vào đó nhưng ngay lúc cô thoải mái hừ hừ, lại bị cảm giác

đau đớn xuyên qua truyền khắp toàn thân làm cho đôi mắt tròn to kêu đau.

Hắc Viêm Triệt thở phì phò mở đôi mắt tím mông lung nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất của cô.

Toàn thân Viên Cồn Cồn cứng ngắc, đã khóc.

Hắc Viêm Triệt cảm nhận được cô gắt gao bao trùm, cảm giác ấm áp làm cho anh gần như phát điên nhưng anh còn vì cô kêu đau mà ngừng động tác, anh nhớ anh vẫn nhớ cô sợ đau.

"Hừ đừng khóc."

"Đau." Viên Cồn Cồn khóc hu hu.

"Em vẫn yếu ớt như vậy." Hắc Viêm Triệt cười cười thương tiếc hôn lên nước mắt của cô.

"Đau quá." Viên Cồn Cồn vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, mắt to ngập nước đáng thương tội nghiệp nhìn anh, thật ra cũng không phải đau như vậy nhưng về mặt và sự dịu dàng của anh như vậy làm cô không khỏi muốn làm nũng muốn anh thương tiếc nhiều hơn.

"Đau như vậy? Anh xoa xoa." Hắc Viêm Triệt hôn lên trên môi cô, vờn tay đến chỗ hai người kết hợp xoa xoa.

Viên Cồn Cồn run nhẹ lên một cái, ngay cả chỗ nào đó cũng co rút theo.

Co rút này không thể nghi ngờ chính là khảo nghiệm Hắc Viêm Triệt, chỉ thấy anh cứng đờ không nhận được động đậy.

"Hu hu anh đừng động." Viên Cồn Cồn vội vàng vờn tay chống đỡ anh.

"Không động không động em cũng đừng động." Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay cô, giọng cũng run lên.

Viên Cồn Cồn hừ hừ hai tiếng nhìn anh, không nói chuyện.

Môi Hắc Viêm Triệt lại bắt mềm mại của cô tranh thủ khiêu khích cô trong thời gian ngắn nhất.

"Ừm." Viên Cồn Cồn run run một chút không không chế nổi mình kêu ra tiếng.

Hắc Viêm Triệt không ngừng cố gắng dùng sức tay miệng làm toàn thân đều bị nhuộm thành màu hồng mềm mại.

Viên Cồn Cồn giật giật không rõ vì sao chỗ bụng dưới của mình dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ nhưng mà cô biết đây là động tình.

"Còn đau không?" Hắc Viêm Triệt mờ hơi đầy đầu ngẩng đầu giọng khàn khàn hỏi.

Viên Cồn Cồn mở đôi mắt nước khấp hờ ra nhìn bộ dáng anh hơi chật vật, xấu bụng gật gật đầu : "Đau đau muốn chết."

Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm, không phải là anh đa nghi nhưng anh thấy trong mắt cô chột lóe sáng lên.

"Đau ở đâu?"

"Toàn thân đều đau." Viên Cồn Cồn nhin cười, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Hả, thật sao." Hắc Viêm Triệt kéo khóe miệng tà ác, giọng điệu rất là dịu dàng.

"Thật." Viên Cồn Cồn dùng sức gật gật đầu chứng minh mình không nói dối.

"Vậy thì chịu đựng."

Hắc Viêm Triệt nói xong dùng sức vùi sâu mình vào trong cơ thể cô.

Viên Cồn Cồn sững sờ không đợi cô phản ứng kịp lại đón nhận một lần thăng tiến vào sâu khiến cô không khỏi kêu ra tiếng, trong thời gian sau vẫn không ngừng như vậy cho đến sáng sớm.

Viên Cồn Cồn giống như bị yêu quái hút hết hơi sức, nằm sấp không nhúc nhích chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng chứng minh rồi cô còn sống, ngược lại tinh thần của Hắc Viêm Triệt sáng khoái rạng rỡ giống như yêu quái vừa mới hút hơi sức của con người vui vẻ xuất hiện ở nhà ăn.

Quản gia Bạch nhìn Hắc Viêm Triệt cười cười thì hiểu, xem ra kế hoạch đã thành công, nhà họ Hắc sẽ nhanh chóng có lại sức sống mà từ ngày Cồn Cồn đi không xuất hiện.

"Chủ nhân, Hiên thiếu gia và Bác thiếu gia đưa thiệp cưới tới mời ngài và Cồn Cồn tới tham dự hôn lễ của bọn họ." Á Tư cung kính đưa một tấm thiệp màu đỏ khảm vàng bên trên, cười khê nói.

Q.2 - Chương 187: Thích em cho nên mới khi dễ em?

Hắc Viêm Triệt nhận thiệp cưới mở ra nhìn nhìn sau đó tiếp tục tao nhã ăn bữa sáng.

"Thiếu gia, tuy bây giờ Cồn Cồn đã trở lại nhưng lại có thêm tiểu thiếu gia, có phải nên tìm lão gia và phu nhân không? Có lẽ lão gia có thể chữa bệnh mắt trí nhớ của Cồn Cồn." Quân gia Bạch nhìn Hắc Viêm Triệt, nhẹ giọng nói.

"Cha không muốn xuất hiện thì ai có thể tìm ông ấy." Hắc Viêm Triệt uống một ngụm nước nhàn nhạt nói.

Quân gia Bạch nghĩ nghĩ, im lặng.

"Thuận theo tự nhiên đi vú Bạch." Hắc Viêm Triệt ăn miếng cuối cùng, đứng dậy đi về phòng, chỉ cần cô có thể ở lại bên cạnh anh thì dù không nhớ lại cũng không sao, bọn họ có rất nhiều thời gian không dùng hết có thể từ từ tạo dựng trí nhớ mới.

10 giờ tối, cô gái bị 'yêu quái' hút hết hơi sức mơ mơ màng màng mở mắt ra giật giật thân thể phát ra tiếng hừ hừ khó chịu.

"Tình? Ngủ thật tài."

Viên Cồn Cồn nhìn về chỗ phát ra tiếng, chỉ thấy Hắc Viêm Triệt mặc áo ngủ ngồi ở trên ghế sofa vắt chân trên đùi còn có một ít tài liệu, nhìn rất yêu mị.

"Thức dậy rửa mặt ăn cái gì đi." Hắc Viêm Triệt đặt tài liệu lên bàn đứng dậy tới chỗ cô.

Viên Cồn Cồn nhìn thấy anh đi tới vội vàng dùng chăn che đầu ước gì mình có thể tàng hình.

Hắc Viêm Triệt ngồi ở bên giường vươn tay lôi kéo chăn của cô, cho rằng cô còn đang giận đối anh.

"Sao em còn ầm ĩ nữa sao?"

Viên Cồn Cồn cảm thấy thật chặt chỉ là không chịu lộ mặt.

Sự nhẫn nại của Hắc Viêm Triệt luôn luôn rất ít liền dùng sức kéo chăn rách ra thành hai, lông chim bay khắp nơi.

Viên Cồn Cồn không nghĩ tới sức của anh lớn như vậy đột nhiên bị lông chim bay ra làm cô sặc một cái, trong mũi và trong miệng đều có.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô vươn tay gạt bỏ lông chim trước mặt lại càng làm ngốc hơn, vung tay lên lông chim liền bay về mặt tường như mũi tên.

Viên Cồn Cồn ngây ngốc nhìn lông chim cắm sâu vào trong tường, trừng lớn mắt nhìn anh.

"Mau dậy ăn cơm." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn thấy mặt anh đã nghĩ đến đêm qua vội vàng vươn tay che mặt mình không muốn cho anh thấy.

Lúc này Hắc Viêm Triệt thật sự không vui kéo tay cô ra, nhỏ giọng trách mắng: "Rốt cuộc là em ầm ĩ cái gì?"

Khuôn mặt Viên Cồn Cồn đỏ bừng hơi ỳ khuất nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ như cà chua, ngăn người

"Em thẹn thùng?"

Viên Cồn Cồn bị anh hỏi như vậy mặt càng đỏ hơn, hất mặt đi không nói một câu.

"Ha ha có cái gì mà thẹn thùng chúng ta là vợ chồng thì làm tình là chuyện rất bình thường." Hắc Viêm Triệt cười lên tiếng vươn ngón tay chọc chọc khuôn mặt hồng hồng của cô.

"Không được nói!" Viên Cồn Cồn thẹn quá hóa giận, vươn tay che cái miệng của anh, lông mày vo thành một nắm.

Hắc Viêm Triệt dễ dàng kéo tay nhỏ bé của cô ra, tiếp tục đùa: "Sao lại không được nói?"

Viên Cồn Cồn nhìn bộ dáng lười nhác của anh, có một loại xúc động muốn cắn anh.

"Về mặt của em như thế chẳng lẽ là muốn hôn anh sao?" Hắc Viêm Triệt cũng không biết làm sao mình có thể nói ra câu này nhưng nhìn bộ dáng xấu hổ và giận dữ của cô, cảm thấy thật đáng yêu.

"Anh nói lung tung!" Viên Cồn Cồn sốt ruột nhào tới lấy tay che cái miệng của anh.

Hắc Viêm Triệt bị cô nhào tới như vậy liền ngã xuống chính xác mà nói là bị cô đè dưới thân thể.

Viên Cồn Cồn tức giận nhìn anh, cũng chưa phát hiện toàn bộ sau lưng mình đều lộ ra không khí, đương nhiên cũng lộ ra dưới mắt tím của Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt buồn cười nhìn cô thở phì phì, không buông tha cơ hội tốt ăn đậu hủ này vươn tay phủ trên mông vừa trắng vừa mềm.

Viên Cồn Cồn cứng đờ nhìn lại chỉ nhìn thấy một đôi tay đặt ở trên mông cô, cảm giác không phải là bình thường.

Hắc Viêm Triệt thu ngón tay bấm một cái ở trên mông cô.

"Anh..." Viên Cồn Cồn lập tức như bị giật điện lật xuống người anh.

Hắc Viêm Triệt không cho cô cơ hội xoay người trực tiếp đè cô ở dưới thân thể.

Viên Cồn Cồn vẽ mặt trêu tức của anh, thất bại đồ hốc mắt.

"Vậy cũng muốn khóc?" Hắc Viêm Triệt sững sờ cúi người hôn một cái ở trên môi cô.

"Hu hu anh khi dễ em." Viên Cồn Cồn lấy mu bàn tay che mắt, nước mắt liền rơi xuống từ hốc mắt.

"Hu không khóc không khóc". Hắc Viêm Triệt lật xuống người cô, lấy một nửa thân bị xé phủ lên người cô.

Viên Cồn Cồn hờn dỗi quay lưng lại không để ý anh.

Hắc Viêm Triệt ôm cô từ phía sau lưng ôm, hiếm khi tốt tính dụ dỗ "Tiểu Bàn, đừng khóc."

"Anh mới béo cả nhà anh đều béo." Viên Cồn Cồn tức giận nói.

"Cả nhà anh cũng bao gồm cả em." Hắc Viêm Triệt buồn cười lau nước mắt cho cô.

Viên Cồn Cồn hung hăng trừng mắt nhìn anh, tiếp tục khóc.

"Anh thích em mới khi dễ em hiểu không?" Hắc Viêm Triệt nghĩ nghĩ, hơi không tự nhiên nói.

Viên Cồn Cồn ngẩn người quay đầu nhìn anh "Anh thích em?"

"Ừ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt đáp lời, lần đầu tiên đỏ mặt.

"Thật?" Viên Cồn Cồn không xác định hỏi.

"Thật." Hắc Viêm Triệt hôn nhẹ lên trên mặt cô.

Viên Cồn Cồn ngờ ngác nhìn anh, không biết nên phản ứng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 188: Bắt máy bay?

"Còn em? Thích anh không?" Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt hỏi nhưng chỉ có anh biết trong lòng mình có bao nhiêu khăn trương thậm chí là hơi sợ hãi, nghĩ lại cũng thật là châm chọc, chưa từng có ai bắt cứ chuyện gì có thể làm anh sinh ra loại cảm giác tên sợ hãi, chỉ riêng cô có thể.

Viên Cồn Cồn đỏ mặt không thể nhận gật gật đầu. Cô thích anh và loại cảm giác thích anh Duệ không giống nhau, cô rất biết rõ anh chính là người đàn ông làm cô động lòng.

"Dùng miệng nói." Hắc Viêm Triệt kẻ sát môi cô mở miệng.

"Em thích anh." Viên Cồn Cồn nhìn đôi mắt tím như có sức quyến rũ, không tự giác học nói ra lời anh muốn nghe.

"Thật ngoan." Hắc Viêm Triệt thì thảo hôn lên môi cô.

"ừm" Viên Cồn Cồn kêu một tiếng, nhắm mắt lại ngoan ngoãn ôm cổ anh, dẫu đưa miệng lưỡi với anh.

Sau khi kết thúc nụ hôn Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng vỗ về gò má ửng hồng của cô, trong lòng là thỏa mãn không nói nên lời.

"Vậy anh yêu em không?" Viên Cồn Cồn thở phò phò nhỏ giọng hỏi.

Hắc Viêm Triệt ngẩn người không nói gì.

"Rất khó trả lời sao?" Viên Cồn Cồn hơi thất vọng nhìn anh.

"Không khó trả lời."

"Vậy..."

"Chờ ngày nào đó em nhớ lại anh sẽ nói đáp án cho em nghe." Hắc Viêm Triệt véo véo mặt cô nhàn nhạt nói.

Viên Cồn Cồn nhìn anh, khẽ gật đầu.

"Ng ngoan, ngồi dậy ăn chút gì đi." Hắc Viêm Triệt hôn hôn mũi cô, ngồi dậy.

Viên Cồn Cồn bực chần cũng ngồi dậy.

Hắc Viêm Triệt biết cô ngưng ngừng, xuống giường lấy một bộ quần áo từ trong tủ quần áo đưa cho cô.

"Động tác mau một chút, anh đòi em ở nhà ăn."

"Dạ."

Hắc Viêm Triệt xoay người đi ra ngoài.

Viên Cồn Cồn nhìn bóng lưng của anh, ôm bộ áo ngủ lộ ra nụ cười ngây ngô.

Thời gian thoi đưa, chớp mắt đã qua thêm một tháng. Trong một tháng này Viên Cồn Cồn hòa mình cùng trên dưới nhà họ Hắc, quan hệ với Hắc Viêm Triệt càng ngọt ngào người ta mà Hắc Viêm Triệt lại rất cưng chiều và dung túng cô gần như là nâng cô lên trời, hôm nay là ngày kết hôn của song bào thai và Long Tịch Bảo mà bọn họ là phù dâu phù rể.

Long Tịch Bảo thấy cô lập tức ôm cô ai oán nói : "Mau cho mình ăn một chút, người ta thật đói."

"Bảo Bảo không thể ăn được." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu.

"Liếm Liếm, bạn béo rồi." Long Tịch Bảo nhìn Viên Cồn Cồn, vui vẻ nắm bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm của cô.

"Em gọi cô ấy là cái gì? Hắc Viêm Triệt vì xung hô này mà neho mắt tím không vui.

"Ách Cồn Cồn." Long Tịch Bảo ngập ngừng nói.

Hắc Viêm Triệt kéo Viên Cồn Cồn về bên cạnh mình không để ý đến cô ấy.

Hôn lễ rất thuận lợi cũng làm Viên Cồn Cồn cảm động đến khóc vài lần, phải biết rằng hôn lễ một nữ hai nam là có bao nhiêu kinh ngạc sợ hãi, phải cần bao lớn dũng khí mới có thể thân nhiên đối mặt với toàn bộ thế giới mà tấm lòng của song bào thai đối với Long Tịch Bảo lại càng làm cho cô cảm động hơn, cô ấy tràn đầy hạnh phúc đứng ở giữa 2 người xuất sắc bọn họ, cô cảm thấy vui vì Long Tịch Bảo có một kết thúc tốt như vậy.

"Vui cũng khóc không vui cũng khóc, không cho khóc." Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng nước mắt lưng tròng của cô, ôm cô vào trong ngực, theo thói quen lau nước mắt cho cô.

"Bảo Bảo rất hạnh phúc." Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi thì thảo.

"Ý em là em không hạnh phúc?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm.

"Không có, em không có ý này." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu sợ anh hiểu lầm.

"Chúng ta về nhà." Hắc Viêm Triệt dắt tay cô đi ra cửa phòng tiệc.

"Làm sao có thể, Bảo Bảo và bọn họ đều còn chưa đi." Viên Cồn Cồn đứng tại chỗ không chịu động.

"Bây giờ bọn họ tiếp khách, tiếp khách xong rồi sẽ về nhà động phòng sẽ không đếm xỉa tới em." Hắc Viêm Triệt nói trắng ra.

Vì thế Viên Cồn Cồn đỏ mặt bị anh dắt đi ra ngoài mà bọn họ cũng chưa về nhà, Hắc Viêm Triệt dẫn cô đi xung quanh gần nhà chậm rãi dạo bộ.

"Về nhà đi ăn no không muốn hoạt động rồi." Viên Cồn Cồn sờ sờ bụng hơi lười ra làm nũng kéo kéo ống tay áo của Hắc Viêm Triệt.

"Không được, hoạt động khiến chúng nó tiêu hóa để sau khi trở về em mới nuốt trôi bữa ăn khuya." Hắc Viêm Triệt không cần suy nghĩ liền từ chối yêu cầu của cô.

"Còn ăn, anh xem em là heo nhỏ để nuôi sao." Viên Cồn Cồn bĩu môi dưới nhõ giọng thì thào.

"Đừng phi báng heo, nó ngoan hơn em." Hắc Viêm Triệt nhéo nhéo mũi cô.

Viên Cồn Cồn nhìn anh hừ hừ hai tiếng.

Đúng lúc này trên không trung truyền đến tiếng máy bay, Viên Cồn Cồn lập tức ngừng đầu đi tìm vị trí máy bay khi nhìn thấy vội vàng chấp hai tay tạo thành hình chữ thập nhắm mắt lại giống như đang cầu nguyện.

"Em lại đang làm chuyện ngu xuẩn gì?" Hắc Viêm Triệt bộ dáng cô nghiêm túc, nhàn nhạt hỏi.

Viên Cồn Cồn mở to mắt nghiêm túc nhìn anh "Anh không nên nói lung tung, đây mới không phải chuyện ngu xuẩn cái này gọi là bắt máy bay."

"Cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm.

"Bắt máy bay, anh chưa nghe qua sao? Lúc thấy máy bay bay qua thì nói lên nguyện vọng của anh để máy bay chở nguyện vọng của anh bay trong không trung đợi đến khi anh bắt đến chiếc máy bay thứ 1000 thì nguyện vọng của anh sẽ biết bay trở về và nguyện vọng được thực hiện."

Viên Cồn Cồn cười thật ngọt ngào nhìn anh, bộ dáng ngây thơ không dính hạt bụi làm cho Hắc Viêm Triệt không đành lòng cười nhạo cô ngây thơ cũng không muốn phá hư sự đơn thuần của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 189: Cha đánh con trai?

"Vậy nguyện vọng của em là gì?" Hắc Viêm Triệt nhìn gió nhẹ thổi bay tóc dài của cô, không nhịn được vươn tay vuốt tóc cô ra sau tai, mắt to lấp lánh lóe ra tia sáng chờ mong, sáng rực trong suốt hồn nhiên giống như thiên sứ sắp vỗ cánh tung bay.

Động tác này của anh làm cho Viên Cồn Cồn đỏ mặt, tuy chuyện mờ ám hơn bọn họ cũng đã làm qua nhưng anh dịu dàng như vậy làm cô càng rung động hơn.

"Nói ra sẽ không linh."

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt cô bỗng ứng hồng, giờ trò xấu tiến gần hơn cúi người nhìn xuống từ trên cao, tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô còn có ý dùng môi day nhẹ, chạm nhẹ vào lỗ tai cô nhẹ giọng: "Vậy em bắt bao nhiêu máy bay?"

"Em...em" Viên Cồn Cồn bị anh làm như vậy liền run một cái chân cũng mềm nhũn.

Hắc Viêm Triệt ôm lấy cô giống như ôm Na Tịch Hách, một tay liền bế cô làm ra bộ dáng ước chừng, vẫn còn rất nhẹ.

Viên Cồn Cồn ôm cổ anh, vươn tay gỡ gỡ lỗ vừa này anh thổi hơi làm cô cảm thấy rất ngứa.

"Tiểu Bàn, nếu em muốn cầu nguyện vậy ngày mai anh dẫn em đến sân bay của nhà họ Hắc cho em bắt đủ một lần." Hắc Viêm Triệt ôm cô vừa đi vừa nói chuyện.

"Đừng mà, cố ý làm như vậy không tính." Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu vuốt tóc của anh.

"Yêu cầu quá nhiều."

"Ê em có thể hỏi anh một vấn đề hay không?" Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng kéo kéo tóc của Hắc Viêm Triệt nhỏ giọng meo meo.

"Ê cái gì, kêu tên của anh." Hắc Viêm Triệt không vui trách mắng.

"Hắc Viêm Triệt."

"Anh biết rồi, em đang ám chỉ đêm qua anh chưa thỏa mãn em cho nên cố ý quên lời nói của anh." Hắc Viêm Triệt nhếch lên một nụ cười quỷ dị nhìn vừa tà ác vừa quyến rũ.

Viên Cồn Cồn đánh anh một cái, lại mặt đỏ

"Anh đừng luôn nói mấy lời này."

"Vậy em nên gọi anh là cái gì?"

"Triệt."

"Tốt lắm hỏi đi." Hắc Viêm Triệt vừa lòng gật gật đầu nhàn nhạt nói.

"Anh có biết DOVE có ý nghĩa đặc biệt gì đối với em không?"

Hắc Viêm Triệt sừng sốt vào đỉnh hóng mát ngồi.

"Vì sao hỏi như vậy?"

Bởi vì ta sau khi mất trí nhớ trong đầu em thường xuyên hiện ra bốn chữ cái này, bác sĩ nói rất có khả năng là thứ gì đó rất quan trọng trong trí nhớ mà em đã mất." Viên Cồn Cồn rúc vào trong lòng anh, cọ xát tìm kiếm ấm áp.

Hắc Viêm Triệt cởi áo khoác phủ lên trên người cô, nắm tay nhỏ bé hơi lạnh dùng nhiệt độ cơ thể mình ủ ấm cho cô.

"Thật ra anh cũng muốn biết rốt cuộc chữ này có ý nghĩa gì với em, em đi rồi anh mới phát hiện em dùng chỉ thêu cùng màu thêu lên áo tắm, áo ngủ thậm chí là thảm lông cũng có, anh đã nghĩ rất lâu cũng chưa nghĩ ra bốn chữ cái này có ý nghĩa đặc biệt gì với em, ý nghĩa phù hợp nhất với em có thể là em muốn ăn chocolate Dove mà anh không cho em ăn cho nên em mượn cái này nói ra."

"Anh Duệ cũng nói như vậy, chẳng lẽ ở trong lòng các người em chính là một người tham ăn như vậy sao?" Viên Cồn Cồn mím môi hơi không vui meo meo.

"Em đúng là vậy." Hắc Viêm Triệt cố ý xem nhẹ ba chữ làm cho anh không vui, nếu như là trước đây anh nhất định sẽ phát giận với cô nhưng bây giờ bỏ đi, anh không thể quá tham lam, Na Tịch Thịnh Duệ cũng trả giá không kém anh, làm sao anh có thể yêu cầu trong lòng cô chỉ có anh thôi. Chỉ là loại cảm giác này rất không tốt.

"Muốn ngủ, chúng ta về nhà đi." Viên Cồn Cồn cọ xát ở trong ngực anh, buồn ngủ meo meo như mèo kêu.

"Được, chúng ta về nhà." Hắc Viêm Triệt cười cười ôm cô đi về nhà, đi về nơi của anh cũng chính là nhà của cô.

Mấy ngày này Viên Cồn Cồn cảm thấy thật hạnh phúc, Hắc Viêm Triệt cưng chiều dung túng cô làm cho cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên cái thế giới này thậm chí cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không thể nhớ lại cũng không sao nhưng cô không nghĩ tới giữa bọn họ luôn có một việc hơi không hiểu nhau chính là Na Tịch Thịnh Duệ và người kích nổ chuyện mâu thuẫn giữa hai người chính là Na Tịch Hách.

"Con muốn cha."

Na Tịch Hách nhìn Viên Cồn Cồn, đôi đã biến thành màu tím đậm làm cho người ta không rét mà run, ngang ngược rét lạnh giống như cha ruột của cậu.

"Hách Hách, không phải mẹ từng nói với con là cha đã đi rồi sao, đừng bướng bỉnh nữa được không?" Viên Cồn Cồn bắt đầu nhìn vật dụng bị ném lung tung và miêng thủy tinh xung quanh một chút, nhẹ nhàng nói.

"Con muốn cha." Na Tịch Hách cố chấp ;ặp lại.

"Mẹ biết con nhớ cha mẹ cũng nhớ nhưng mẹ không tìm được con muốn mẹ làm sao bây giờ?" Viên Cồn Cồn hơi khó sở hóc mắt đỏ lên.

Na Tịch Hách nhìn cô, không nói chuyện.

"Hách Hách ngoan, đừng náo loạn được không nếu chú Hắc thấy thì sẽ tức giận." Viên Cồn Cồn muốn đến gần cậu lại bị một cái tủ quần áo giữa không trung ngăn cản.

"Con muốn cha." Na Tịch Hách quát to một tiếng tất cả đèn treo thủy tinh trên trần nhà đột nhiên phát ra tiếng nổ trong trẻo, Viên Cồn Cồn sợ tới mức ngồi xuống che lỗ tai.

Cũng đúng lúc này cửa 'Ầm' một tiếng mở ra Hắc Viêm Triệt từ cửa lập tức đi tới chỗ Na Tịch Hách không hề nghĩ ngợi trực tiếp nâng tay cho cậu một cái tát.

'Bốp' một tiếng đánh làm cho mặt Na Tịch Hách lệch qua một bên cũng đánh vào tim Viên Cồn Cồn.

"Hách Hách." Viên Cồn Cồn đứng dậy chạy đến bên giường ôm Na Tịch Hách vào trong ngực.

"Con mới mấy tuổi? Cần rõ đến không để ý đến an nguy của người khác? Có biết có bao nhiêu nguy hiểm hay không?" Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nhìn Na Tịch Hách, giọng điệu cũng vô cùng lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 190: Nhốt?

Na Tịch Hách cũng lạnh như băng nhìn anh.

"Không cần ông quản."

Hắc Viêm Triệt không nói gì gờ tay lên lại đánh thêm một cái nhưng lần này không có đánh vào mặt cậu mà đánh vào trên lưng Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn khó chịu một tiếng không thể tin được anh lại dùng sức lớn như vậy để đánh con trai của mình, ngẩng đầu hơi kích động nói : "Hách Hách vẫn là đứa nhỏ sao anh có thể đánh mặt con còn dùng sức như vậy, sao anh lại ra tay với con trai ruột mình như thế!

"Nó sao? Nếu tôi nhớ không lầm vài phút trước ở trong miệng em nó vẫn là con trai Na Tịch Thịnh Duệ tôi chỉ là 'chứ' mà thôi." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng trào phúng nhìn cô.

"Anh..."

"Không phải em cũng rất nhớ 'cha' nó sao? Ngủ cùng hai năm cũng không giống như em nói phải không?" Hắc Viêm Triệt bị lòng đố kỵ kích thích miệng nói chuyện không chừng mực.

"Đúng, không sai em nhớ 'cha' của Hách Hách muốn chết, ít nhất từ trước tới bây giờ anh ấy đều không tổn thương đến chúng tôi chút nào, anh ấy là người đàn ông dịu dàng chu đáo không giống với Hắc tiên sinh." Viên Cồn Cồn tức giận trả lời lại một cách mỉa mai.

"Không sai, anh ta dịu dàng chu đáo tôi lạnh lùng tàn bạo nhưng là em tình nguyện leo lên giường của tôi cũng không cần anh ta, xem ra em cũng không phải mặt hàng gì tốt." Hắc Viêm Triệt gần từng tiếng nói, những câu đều xé rách tim Viên Cồn Cồn.

"Cũng không biết Na Tịch Hách nghe hiểu được đối thoại giữa bọn họ hay là nhìn thấy sắc mặt Hắc Viêm Triệt đối với Viên Cồn Cồn không tốt, chỉ thấy tay nhỏ bé của cậu vừa động một cái ghế liền bay thẳng đến đầu Hắc Viêm Triệt, mà lần này Hắc Viêm Triệt không cho cậu cơ hội, bốp một tiếng ghế liền rách nát trong không trung.

Hắc Viêm Triệt đoạt lấy Na Tịch Hách từ trong lòng Viên Cồn Cồn, mất đi lý trí nắm chặt cổ của cậu, lạnh giọng nói : "Tôi có thể sinh con ra cũng có thể giết chết con."

Na Tịch Hách quật cường nhìn anh, không phát ra một tiếng gì chỉ lạnh lùng đối mặt với anh.

"Hắc Viêm Triệt anh điên rồi sao? Anh buông tay buông tay!" Viên Cồn Cồn khóc đứng dậy đánh đấm anh, không biết tại sao bọn họ có thể biến thành như vậy.

Hắc Viêm Triệt bị tiếng khóc của cô kéo một chút lý trí về buông Na Tịch Hách ra, nhìn cậu mở miệng hít thở nắm chặt hai đấm, rốt cuộc anh đang làm cái gì dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ vì sao anh lại nghiêm túc với cậu.

Viên Cồn Cồn ôm lấy Na Tịch Hách đau lòng khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu : Hách Hách đừng sợ mẹ đưa con về nhà ông ngoại."

Hắc Viêm Triệt ngăn ở trước mặt cô, không nói gì.

Viên Cồn Cồn sợ hãi lui về sau mấy bước, phòng bị nhìn anh

"Anh còn muốn làm cái gì?"

Hắc Viêm Triệt bị thái độ phòng bị của cô đâm bị thương, thái độ vốn mềm yếu lại bắt đầu căng cứng.

"Em coi đây là chỗ nào? Tùy em muốn tới thì tới còn muốn đi liền đi?"

"Tôi muốn đi đâu mặc mớ gì đến anh dù sao 'cha' của con tôi cũng không phải anh không cần anh để ý chúng tôi đi đâu." Viên Cồn Cồn vừa sợ hãi run run vừa quật cường nói trái lòng

Hắc Viêm Triệt nhìn cô, mấp máy môi mỏng.

Viên Cồn Cồn cũng nhìn anh, ôm chặt Na Tịch Hách.

"Tốt lắm, xem ra chúng ta lại trở về điểm xuất phát." Một lúc sau Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt.

"Sớm biết như thế tôi thà rằng vĩnh viễn ở nước Pháp cũng không muốn trở về lại gặp anh." Viên Cồn Cồn chảy nước mắt nhỏ giọng nói.

"Lặp lại lần nữa." Mắt tím của Hắc Viêm Triệt hí hí, phun ra từng chữ lạnh như kết băng.

"Tôi...tôi thà rằng..."

Không đợi Viên Cồn Cồn nói xong Hắc Viêm Triệt liền đoạt lấy Na Tịch Hách ở trong lòng cô. bắt lấy cổ áo cô tàn nhẫn nói "Tôi đây cũng nói cho em biết sớm biết như thế này thì lần đầu tiên nhìn thấy vào sáu năm trước thì tôi nên giết em."

Viên Cồn Cồn sững sờ không thể tin được anh sẽ nói như vậy, dường như dịu dàng mấy ngày nay đều là ảo giác.

"Viên Cồn Cồn tốt nhất em biết làm tôi tức giận sẽ có kết cục gì." Hắc Viêm Triệt làm một tư thế tay với Na Tịch Hách đang sót ruột, cậu liền ngã xuống nhắm hai mắt lại.

"Anh làm cái gì." Viên Cồn Cồn kích động đánh đấm anh, muốn tránh thoát kiềm chế của anh.

"Em muốn gặp Na Tịch Thịnh Duệ? Muốn con trai của em? Từ hôm nay trở đi ai em cũng không gặp được." Hắc Viêm Triệt cười lạnh một tiếng thô lỗ lôi cô ra khỏi phòng.

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

Á Tư và Nhã Tư canh giữ ở cửa, thấy bộ dáng tàn bạo của anh không đành lòng khê gọi.

"Từ hôm nay trở đi cắt đứt mọi thông tin, ném cô ta vào phòng không cho phép ra khỏi phòng một bước làm trái chết." Hắc Viêm Triệt ném Viên Cồn Cồn đến bên người bọn họ giống như vứt rác, trong con ngươi tím đậm tràn đầy ý lạnh như băng.

Á Tư đỡ lấy Viên Cồn Cồn không dám ở lâu, đưa cô về phòng ngủ chính.

"Hắc Viêm Triệt hu hu anh không có quyền đối với tôi như vậy hu hu buông tôi ra."

Viên Cồn Cồn vừa giãy dụa vừa khóc hô.

"Trên cái này thế giới chỉ có tôi không muốn làm không có chuyện tôi không được làm, tốt nhất em nên biết rõ điều này."

Hắc Viêm Triệt lạnh lùng nói xong xoay người rời đi.

Nhã Tư nhìn nam một hướng trái nữ một hướng phải thờ dài, tốt rồi, làm sao có thể biến thành như vậy. đây là muốn mọi việc tốt phải trải qua khó khăn?

Hắc Viêm Triệt đang đưa cái ly để dài trong tay, nhìn chất lỏng màu đỏ lay động ra tia sáng mê hoặc dưới ánh đèn, sau đó nâng ly uống cạn lại rót một ly mới, anh không say rượu, từ trước tới bây giờ cũng không có tiệc rượu nào làm cho người ta mất đi lý trí làm cho người ta muốn ngất đi nhưng hôm nay anh thật sự rất muốn ngất một lần không thèm nghĩ đến đứa con trai đáng chết kia cũng không thèm nghĩ đến Viên Cồn Cồn đáng chết, thậm chí muốn ngủ một giấc thật ngon quên đi tất cả, đợi ngày mai tỉnh lại anh vẫn hạnh phúc cùng cô nhưng vì sao không thể uống say?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 191: Tình cha con?

Viên Cồn Cồn nằm sấp không ngừng khóc, ngày hôm qua vành tai và tóc mai bọn họ vẫn chạm vào nhau sao hôm nay anh có thể nói ra lời như vậy và làm ra loại chuyện này cô không hiểu cô thật sự không hiểu, cô chỉ cảm thấy Hách Hách quá nhỏ còn chưa thích hợp biết sự thật nhưng sớm muộn gì cũng sẽ nói cho cậu biết, liền bởi vì chuyện không đáng này mà anh tức giận sao? Anh dùng lời tổn thương cô cũng không sao nhưng sao anh có thể đối với Hách Hách như vậy, chẳng lẽ anh quên Hách Hách là con của anh sao? Anh lại đối xử tàn bạo với con ruột mình như vậy, thật sự là làm cho trái tim cô lạnh băng, người đàn ông cưng chiều cô đến tận trời là anh sao? Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này anh đối tốt với cô đều là ảo giác sao? Nếu không tại sao hôm nay anh lại đối với cô nhẫn tâm như vậy, Hách Viêm Triệt rốt cuộc là chúng ta như thế nào?

Ban đêm toàn thân Hách Viêm Triệt đều là mùi rượu về tới phòng không ngoài ý muốn nhìn thấy Viên Cồn Cồn vì khóc mệt mỏi mà ngủ say, không kiềm nén được thả nhẹ bước chân ngồi bên cạnh cô, vươn tay nhẹ nhàng lau vết nước chưa khô ở khóe mắt, nhìn cô lại ngậm ngón tay và tưởng ngủ trẻ con không khỏi lộ ra một chút cười khê, thói quen của cô cũng không thay đổi chút nào nhưng mà càng ngày càng ngang ngược, trước kia ngay cả nói lớn tiếng với anh cô cũng không có gan hôm nay là vì thằng nhóc thối kia sao? Bởi vì anh ra tay đánh cậu cho nên cô mới trở nên gay gắt như vậy, đây là tình mẹ sao. Hôm nay đúng là anh quá đáng, mặc kệ thế nào thì thằng nhóc kia cũng chỉ là đứa nhỏ hơn 1 tuổi, tuy cái gì cậu cũng biết nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, dù anh cậu suýt làm cô bị thương anh cũng không nên vùng tay tát cậu như vậy, trừng phạt như vậy đối với đứa nhỏ mà nói là quá nghiêm khắc rồi.

Viên Cồn Cồn giật giật nhú mày thì thào "Hách Viêm Triệt."

Hách Viêm Triệt sững sờ nhìn cô nhú mày, không nhìn được lấy tay nhẹ nhàng vuốt ra cho cô. cô mơ thấy anh sao? Ha ha dù không phải là một giấc mơ đẹp anh cũng cảm thấy vui vẻ, ít nhất cô kêu chính là tên của anh mà không phải Na Tịch Thịnh Duệ anh không biết hôm nay mình phát điên cái gì, chỉ là vì cô vô ý nói mấy câu liền làm mọi chuyện biến thành như vậy, lật đổ toàn bộ cố gắng trước đây nhất định là cô hận anh muốn chết rồi. Hách Viêm Triệt thờ dài đi ra ngoài.

Na Tịch Hách mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi ở bên cạnh cậu liền tỉnh táo, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng vẫn quật cường như cũ.

Hách Viêm Triệt tự động bỏ qua bài xích của cậu, lấy cao bạc hà ra nhẹ nhàng bôi lên vết sưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Na Tịch Hách ngẩn người nhưng không có né.

"Nhóc con, con nên biết rõ cha mới là cha của con." Hách Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

Na Tịch Hách nhìn anh, không nói gì.

"Cha không đánh sai con, hành vi hôm nay của con suýt làm mẹ con bị thương, mặc kệ là ai cha đều không cho phép làm cô ấy bị thương." Hách Viêm Triệt tiếp tục bôi thuốc ở trên mặt cậu.

"Con nhớ kỹ, khả năng của con chỉ có thể dùng để bảo vệ mẹ không thể dùng để tổn thương mẹ cho dù là ngộ thương cũng không được, trước khi con chưa không chế được khả năng của mình thì đừng dùng loạn." Hách Viêm Triệt đặt nắp thuốc mỡ đặt ở đầu giường của cậu.

"Lão già thối." Đột nhiên Na Tịch Hách mở miệng vươn tay chỉ chỉ dấu tay trên càn cổ mình.

"Cái đó không cần bôi, qua hai ngày tự hết."

"Muốn bôi." Na Tịch Hách cố chấp nhìn anh.

Hách Viêm Triệt nhìn nhìn cậu, vẫn cầm lấy thuốc mỡ bôi cho cậu.

Sau khi bôi xong Na Tịch Hách vừa lòng gật gù đầu, bộ dáng đắc ý

"Con đói bụng."

Hách Viêm Triệt cắt thuốc mỡ đứng dậy vươn tay ra với cậu, nhàn nhạt nói "Đi."

Na Tịch Hách nhìn nhìn anh, thả tay nhỏ bé lên trên bàn tay to của anh để anh bế cậu dậy.

Hách Viêm Triệt ôm anh đi ra phòng.

"Con thật sự nhớ Na Tịch Thịnh Duệ như vậy?"

"Dạ." Na Tịch Hách lên tiếng.

"Cha tìm anh ta ra cho con xem như bồi thường bóp cổ." Hách Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Thật?"

"Ừ."

"Con đây tha thứ cho cha." Na Tịch Hách kiêu ngạo nói.

"Tùy con." Hắc Viêm Triệt khó chịu lạnh giọng nói.

Na Tịch Hách nhìn nhìn khuôn mặt anh giống như đúc với cậu, vờn tay nhỏ bé ôm cổ anh có lẽ người cha này cũng không tệ nhất cũng muốn bảo vệ một người như cậu, chính là mẹ.

Hắc Viêm Triệt sững sốt, trong lòng dâng lên một chút ảm áp anh có thể trách ai được nếu không phải lúc trước anh anh đi tìm mẹ con bọn họ thì bây giờ cậu cũng sẽ thích anh giống Na Tịch Thịnh Duệ, tuy rằng tình thân của đàn ông trong nhà họ Hắc tương đối nhạt nhưng loại cảm giác này thật ra cũng không tệ, một ngày nào đó cậu cũng sẽ trưởng thành cũng là một người đàn ông, lúc đó cậu liền không có thể thân cận với anh như vậy nữa, giống như anh và Hắc Viêm Tước thật lâu thật lâu trước kia, anh cũng đã cảm thấy thật ảm áp ở trong lòng Hắc Viêm Tước.

Viên Cồn Cồn vừa ngủ dậy phát hiện mình bị người ta ôm vào trong ngực, không cần nghĩ cũng biết chủ nhân vòng tay ôm ấp này là ai.

Hắc Viêm Triệt ngủ rất say ngay cả Viên Cồn Cồn tỉnh cũng không biết.

Viên Cồn Cồn nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ khi ngủ của anh, nhìn dịu dàng vô hại như vậy khác xa bộ dáng bá đạo lạnh lùng thường ngày, tay không tự giác nhẹ nhàng mon trón trên gương mặt anh.

"Tiểu Bàn đừng lộn xộn."

Hắc Viêm Triệt giật giật càng ôm sát thân thể của cô hơn, thì thảo lung tung.

Viên Cồn Cồn giống như bị điện giật rụt tay về, ngày hôm qua anh đối xử với Hách Hách tàn nhẫn như vậy sao cô còn có thể mê luyến anh thậm chí còn muốn ý lại và quyến luyến nhiệt độ cơ thể của anh, nghĩ đến đây Viên Cồn Cồn bắt đầu giãy dụa.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 192: Cách cũ?

Hắc Viêm Triệt bị cô gái nhỏ không an phận ở trong lòng đánh thức, mở mắt tím.

Viên Cồn Cồn tránh thoát ôm ấp cũng không nhìn anh cái nào mà rời giường đi tới phòng tắm.

Hắc Viêm Triệt nhìn bóng lưng của cô, mệt xoa xoa giữa lông mày, cảm thấy đau đầu.

Viên Cồn Cồn cầm bàn chải đánh răng, cố ý xem nhẹ ánh mắt nóng rực phía sau của người nào đó.

Hắc Viêm Triệt cầm lấy bàn chải đánh răng, bắt đầu rửa mặt.

Viên Cồn Cồn rửa mặt xong thì rời, bộ dáng gấp gáp rất rõ ràng chính là không muốn ở cùng anh một giây nào.

Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay cô, nhàn nhạt nói : "Không muốn nhìn thấy anh như vậy?"

Viên Cồn Cồn làm như có mắt không thấy có tai như điếc, chỉ lẳng lặng nhìn sàn nhà.

"Chuyện ngày hôm qua..."

"Là tôi sai, từ lúc vừa mới bắt đầu tôi không nên đưa Hách Hách vào nhà anh, bây giờ tôi chỉ muốn đưa Hách Hách về nhà cha tôi, tôi biết Hắc tiên sinh tài cao quyền lớn, trên cái này thế giới không có chuyện anh không làm được nhưng tôi chỉ là một cô gái bình thường, cô gái bình thường này có thể xin anh giờ cao đánh khẽ được không?"

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã của cô, không vui nhếch mày kiêu, anh kiêu ngạo như vậy cũng bằng lòng buông bỏ tự tôn xin lỗi cô mà cô lại trả lại cho anh như thế? Vậy anh về với thêm chuyện làm gì, anh cũng không tin cách hai năm thì tính cách của cô có thể gay gắt hơn anh.

"Nếu như không tha em thì phải làm thế nào đây?"

"Anh..." Viên Cồn Cồn nhìn anh, trong đôi mắt to tràn đầy ủy khuất.

"Cầu kính với anh? Viên Cồn Cồn hai năm trước không được thì hai năm sau cũng không có khả năng đó, nếu em nghe lời anh còn có thể cho em gặp con trai nếu còn như vậy thì lời nói có gai anh có, cách làm cho em đau khổ cũng có, không tin em có thể thử xem." Hắc Viêm Triệt lạnh lùng gần từng tiếng nói.

Viên Cồn Cồn nhìn đôi mắt tím mắt đi độ ẩm mà lạnh như băng kia, cắn cắn môi dưới không nói một câu.

Hắc Viêm Triệt kẹp chặt cằm của cô, vây cô ở góc tường cúi người mạnh mẽ xâm chiếm môi cô.

Viên Cồn Cồn hừ nhẹ, dùng cả tay chân tấn công lại bị anh hóa giải dễ dàng, cô chỉ có thể ngoan ngoãn mặc anh cắn anh lấy.

Cái hôn này mạnh mẽ thô lỗ hơn so với bình thường, làm cho môi Viên Cồn Cồn đau cũng làm cô đau lòng, ngay lúc cô muốn cắn môi anh, Hắc Viêm Triệt nhanh nhẹn né tránh thừa lúc cô còn chưa kịp phản ứng hung hăng cắn ở trên môi cô, máu tươi chảy ra từ môi của cô, Viên Cồn Cồn còn không kịp kêu đau thì hơi thở liền bị Hắc Viêm Triệt chiếm đoạt.

Sau khi kết thúc nụ hôn, Hắc Viêm Triệt buông Viên Cồn Cồn thở hổn hển ra, ngón tay tà mị lau vết máu trên môi mình, nhàn nhạt nói: "Kết cục phản kháng chính là bị thương, tốt nhất em nên nhớ kỹ."

Viên Cồn Cồn che miệng nước mắt lưng tròng nhìn anh.

Hắc Viêm Triệt đè nén xúc động muốn ôm cô vào trong ngực dụ dỗ, xoay người rời đi.

Viên Cồn Cồn mềm nhũn trượt xuống theo góc tường, ngồi xổm dưới đất sờ sờ vết thương trên môi nhìn vết máu màu đỏ trên ngón tay lảng lảng rơi nước mắt, thì ra lúc anh muốn tàn nhẫn thì có thể rất tàn nhẫn lúc muốn dịu dàng thì có thể rất dịu dàng lúc muốn cứng chiều thì có thể cứng chiều cô lên tận trời, ngược lại có thể đánh cô xuống địa ngục, Hắc Viêm Triệt tối nghĩ tối bắt đầu hiểu anh một chút nhưng vì sao vì sao có biết anh là như thế này, là một người đàn ông nguy hiểm tôi vẫn không có cách nào chán ghét anh.

Liên tục hai ngày, không khí trong nhà họ Hắc đều bị mây đen vây quanh, trong không khí tràn đầy áp lực làm người ta hít thở không thông, Hắc Viêm Triệt tức giận lật đồ bàn, tất cả những thứ trên đó đều rơi khắp nơi trên mặt đất, cô gái đáng chết, sao lại ngang ngược như vậy, tính cách bướng bỉnh như vậy là do ai nuôi ra thật sự là đáng giận.

Á Tư nhìn nhìn rác rơi đầy đất vì không để mình cũng rơi xuống giống như chúng nó, cuối cùng quyết định lại 'chuyện tốt' lần nữa.

"Chủ nhân, nếu ngài muốn làm hòa với Cồn Cồn thì tôi có cách."

"Ai muốn làm hòa với cô ấy? !" Hắc Viêm Triệt đảo mắt tím, hét lớn một tiếng.

"Ha ha tôi nói sai rồi là Cồn Cồn muốn làm hòa với ngài nhưng mà ngài cũng phải cho cô ấy một bậc thang đi xuống." Á Tư cười gượng hai tiếng, nói lời trái lòng.

"Tiếp tục nói." Hắc Viêm Triệt đòi sự chú ý lên người anh ta.

"Cách không sợ dùng lại dùng tốt là được, Cồn Cồn sợ quý như vậy thì dùng lại cách lần trước, ha ha kích thích cô ấy một chút ngài xem được không?"

Hắc Viêm Triệt nhăn mày không nói gì. Anh thật sự là không thích làm cách này nhưng mà...

Á Tư đứng ở một bên đợi mệnh lệnh của anh.

"Anh đi sắp xếp." Một lúc sau Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Dạ." Á Tư cung kính khom lưng xoay người.

Hắc Viêm Triệt đứng dậy đi ra khỏi phòng sách. Quên đi mặc kệ là dùng cách gì chỉ cần có thể làm cho cô thỏa hiệp thì cái khác đều không quan trọng, dù sao cũng không phải chưa từng dùng.

Ánh trăng màu trắng bạc rải rác trên mặt đất, hương thơm mát mẻ ban đêm tràn ngập trong không trung, ban đêm yên tĩnh chất chứa ánh trăng thần bí mờ mờ ảo ảo nhìn qua như rất mềm mòng nhưng lại để lộ ra màu sắc quỷ dị mê say làm người ta điên cuồng, đương nhiên cũng có thể là ngòi nổ sự sợ hãi ở nơi tối sâu trong lòng người.

Viên Cồn Cồn ngồi xem tivi, xem Hắc Viêm Triệt ngồi bên cạnh đang nhìn tài liệu trở thành người tàng hình nhìn, không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình lớn trên tường, dường như câu chuyện ở đó có tình tiết hấp dẫn toàn bộ tinh thần của cô nhưng mà chỉ có chính cô hiểu rõ cô đang lừa mình dối người.

Ngoài Viên Cồn Cồn lừa mình dối người ra còn có Hắc Viêm Triệt, anh cố gắng nói với mình đừng quản cô nhưng mà mở tài liệu ra cũng không động đến một tờ, toàn bộ tinh thần của anh đều đặt trên người cô gái quật cường kia, anh không hiểu cô luôn luôn yếu đuối nhất gan vậy từ khi nào thì trở nên quật cường như vậy, thật sự là không đáng yêu một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 193

Trong bầu không khí im lặng quỷ dị này, đột nhiên Viên Cồn Cồn giật mình nhảy xuống giường.

Hắc Viêm Triệt ngược mắt nhàn nhạt nhìn cô.

Viên Cồn Cồn khẩn trương nhìn khắp nơi, là ảo giác của cô sao? Lúc này có người thổi hơi ở bên tai cô còn dùng loại giọng u oán kéo dài gọi tên của cô.

Viên Cồn Cồn!

Giọng nữ ai oán lại vang lên, Viên Cồn Cồn sợ hãi che lỗ tai, nhớ tới án mạng xảy ra ở phòng số 74 mà Hắc Viêm Triệt từng nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng hoảng sợ của cô, biết rõ còn hỏi: "Sao vậy?"

"Em..." Viên Cồn Cồn nhìn anh, theo bản năng muốn tìm kiếm anh che chở nhưng mới phun ra một chữ liền dừng lại, không được cô không thể không có tiền đồ như vậy không thể ỷ lại anh nữa, không thể để bọn họ có tiếp xúc thân mật gì nữa.

"Mặt tôi đau quá, Viên Cồn Cồn đưa mặt của cô cho tôi, Viên Cồn Cồn"

Giọng nói ai càng ngày càng thâm, dường như Viên Cồn Cồn có thể cảm nhận được có người kéo mặt cô, cảm giác này giống như một giây sau mặt cô sẽ bị kéo xuống, sợ hãi làm cho cơ thể cô run run hốc mắt đỏ lên nhìn bộ dáng lạnh lùng của Hắc Viêm Triệt, cô rất muốn hỏi anh có nghe thấy tiếng đó hay không nhưng mà...

Hắc Viêm Triệt nhìn cô sợ hãi run run lại cắn răng không chịu tỏ ra yếu thế với anh, trong lòng khó tránh khỏi hơi sốt ruột muốn cô nói với anh vì sao phải bướng bỉnh như vậy ngay cả nói chuyện với anh cũng không muốn.

Viên Cồn Cồn dùng chân che đầu giống như làm như vậy là có thể trốn đi.

Hắc Viêm Triệt nhìn 'vật thể' quần chân không ngừng run rẩy trước mắt làm anh giận dữ, cô thà rằng như vậy cũng không chịu cầu cứu anh thậm chí nói thêm một câu cũng không chịu mà anh còn tràn đầy chờ mong cô ngã vào lòng.

Viên Cồn Cồn cuộn mình hằm răng hung hăng cắn môi dưới không để mình khóc ra thành, tiếng kêu vẫn quanh quẩn rõ ràng bên tai, cô chỉ có thể giả vờ như không nghe nói với chính mình không phải là thật.

Hắc Viêm Triệt phát nổ xóc chân phủ trên người cô ra, lửa giận vài ngày này liền bùng nổ trong nháy mắt.

"Em liền bướng bỉnh như vậy?!"

Viên Cồn Cồn hoảng sợ nhìn anh, ở trong trí nhớ của cô anh chưa từng rống lớn tiếng với cô như vậy.

"Sợ vì sao không tìm anh? Em liền chán ghét anh như vậy sao?" Hắc Viêm Triệt kìm chặt cảm cô, hung tợn nói.

Viên Cồn Cồn nước mắt lưng tròng nhìn anh, không biết nên nói cái gì đó.

"Em muốn bướng bỉnh phải không? Anh xem em có thể bướng bỉnh tới khi nào!" Hắc Viêm Triệt thô bạo kéo áo cô xuống, bàn tay to không chút thương tiếc xoa xoa mềm mại của cô, trong mắt tím đậm chỉ có phá hủy tất cả, anh càng lui về sau thì cô càng được một tác lại tiến một thước, đủ rồi anh đã nhận cô quá nhiều rồi, không có ai có thể khiến anh đối xử đến như vậy, cô không quý trọng thì anh liền không khách sáo.

"Dừng tay, anh dừng tay!" Rốt cuộc Viên Cồn Cồn không nhịn được lớn tiếng khóc kêu lên.

Hắc Viêm Triệt ngoảnh mặt làm ngơ, phát huy tính chiếm đoạt vô cùng nhuần nhuyễn.

"Anh khi dễ em thì là đàn ông gì, em chán ghét anh ghê tởm anh." Viên Cồn Cồn giả vờ kịch liệt giống như mèo con bị chọc giận đưa ra móng vuốt lợi hại của mình.

"Anh không phải đàn ông? Thì là ai? Na Tịch Thịnh Duệ? Em nhớ anh ta muốn tìm anh ta trở về. nói cho em biết cả đời đều không thể." Hắc Viêm Triệt mất đi lý trí nắm giữ cổ tay nhỏ bé và yếu ớt, để lại dấu xanh tím trên cổ ta.

"Anh...hu hu...anh..." Viên Cồn Cồn bị anh làm tức giận đến nói không ra lời, biết mình đánh không lại anh chỉ có thể yếu đuối tùy anh đối xử thô bạo.

"Em là của anh, em là của anh!" Hắc Viêm Triệt làm bầm lều bầu. mất đi lý trí giống như phát điên rồi, để lại từng dấu vết trên thân thể, anh không cho cô không nhìn anh như vậy không cho cô không nói chuyện với anh không cho cô không cười ngây ngô với anh, không cho không cho.

"Dừng! !!" Viên Cồn Cồn hô lớn một tiếng, chuyện kỳ lạ đã xảy ra, một ánh sáng màu tím bắn ra từ bụng bằng phẳng của cô sau đó bao phủ toàn thân cô.

Bàn tay của Hắc Viêm Triệt tàn sát bừa bãi trên người cô bị bắn văng ra làm cho anh thoáng tỉnh táo một chút, hơi kinh ngạc nhìn ánh sáng màu tím bao phủ quanh thân thể cô.

Viên Cồn Cồn vội vàng kéo chăn bao trùm thân thể của mình, ngồi dậy cầm giận nhìn Hắc Viêm Triệt : Em chán ghét anh! Chán ghét anh nhất! Em..."
Còn chưa nói xong cơ thể liền mềm nhũn ngã đi.

Hắc Viêm Triệt liền hoảng hốt vươn tay ôm cô vào trong ngực vừa mới nãy là cái gì? Cô không thể có năng lực như vậy, chẳng lẽ...Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng đặt cô lên giường đắp chăn cho cô, tùy tiện sửa sang quần áo lại một chút, cầm lấy điện thoại gọi.

"Á Tư, gọi bác sĩ đến."

"Bác sĩ? Được." Á Tư đầu điện thoại bên kia ngăn người nhưng nhanh chóng phản ứng kịp, trời ạ, sẽ không phải là kế hoạch thất bại nên người nào đó đó thẹn quá hóa giận làm ra chuyện gì với Cồn Cồn chứ, nếu như thật là như thế này thì anh ta thật có lỗi rồi.

Hai mươi phút sau, một người phụ nữ mặc áo khoác trắng từ bên giường đứng lên nhìn Hắc Viêm Triệt đứng một bên sốt ruột, lộ ra cười khẽ.

"Là tin tốt, Hắc tiên sinh ngài sắp làm cha."

Hắc Viêm Triệt ngăn người không biết nên nói cái gì, một lúc sau mới mở miệng "Nên làm như thế nào?"

"Ha ha chờ tôi viết một tờ đơn cho ngài ngài người cứ dựa theo thực đơn trên đó bồi bổ cho phu nhân, ba tháng đầu và ba tháng cuối không nên quá vất vả, từ tháng thứ 4 tháng đến tháng thứ 7 có thể nhưng không nên quá mạnh, còn nữa chính là ngàn vạn lần phải để cho tâm trạng của phụ nữ có thai được tốt bằng không rất dễ bị chứng u buồn trước sinh, những cái khác cũng không vấn đề gì quá lớn." Bác sĩ nữ vừa thu dọn dụng cụ khám bệnh vừa nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 194: Hếch mũi lên mặt!

Hắc Viêm Triệt lẳng lặng nghe, bộ dáng hơi ngu ngơ.

"Xin mời đi theo tôi." Nhã Tư nhìn nhìn bộ dáng Hắc Viêm Triệt, đi tới bên người bác sĩ nữ vươn tay làm tư thế mời.

Bác sĩ buồn cười nhìn bộ dáng sững sốt của người cha tiêu chuẩn nào đó, đi theo Nhã Tư ra ngoài, lại là một sinh mạng nhỏ tràn đầy sức sống xem ra sẽ là một đứa bé hạnh phúc.

"Chủ nhân chủ nhân?" Á Tư gọi Hắc Viêm Triệt hi vọng có thể gọi hồn anh trở về, từ lúc quen Cồn Cồn anh liền trở nên thích bay bổng không động đi vào cõi thần tiên nhưng bộ dáng ngu ngơ vẫn là lần đầu tiên gặp, quả nhiên chỉ cần có Cồn Cồn thì bọn họ có thể nhìn vẻ mặt tương đối giống người của Hắc Viêm Triệt.

Hắc Viêm Triệt nhìn anh ta, không nói gì.

"Chủ nhân cũng nghe được Cồn Cồn đã mang thai rồi, cảm xúc của phụ nữ có thai nếu không ổn định thì đối với cơ thể mẹ và đứa nhỏ đều không tốt cho nên chủ nhân ngài liền nhân nhượng Cồn Cồn một chút đi, đừng phát cáu với cô ấy nữa." Á Tư nhẹ giọng nói.

"Luôn là cô ấy phát cáu với tôi." Hắc Viêm Triệt nhú mày tức giận nói.

"Chủ nhân, thật vất vả Cồn Cồn mới trở về bên cạnh ngài thật sự không sợ lại mất đi sao?" Á Tư thờ dãi nhìn Viên Cồn Cồn mê man

"Nếu cô ấy dám tôi liền đánh gãy hai cái chân ngắn kia để cô ấy không chạy được." Hắc Viêm Triệt hừ lạnh một tiếng, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Á Tư nhìn nhìn anh không nói gì, anh ở trên thương trường lật tay làm gió úp tay làm mưa, anh ở trong tộc Bảo nói một không ai dám nói hai vô cùng tôn quý, nhanh mẽ và lý trí của anh khi đối mặt với Viên Cồn Cồn thì tất cả đều biến mất, một người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn lại trở nên giống như bé con ngây thơ, tình yêu thật sự làm cho người ta nhìn không rõ nghĩ không thấu.

"Á Tư."

"Dạ? Chủ nhân."

Đột nhiên bị gọi đến tên, Á Tư hơi ngây người.

"Anh nói xem phải làm thế nào cô ấy mới có thể vui vẻ?" Hắc Viêm Triệt quay lưng lại che giấu bản vẻ mặt u oán xấu hổ của mình.

Á Tư cười khẽ một tiếng, xem ra tình yêu không chỉ làm cho người ta trở nên ngây thơ còn làm cho người ta trở nên kém thông minh.

"Đầu tiên nói cho cô ấy biết mình có thai, hơn nữa hủy bỏ lệnh không cho cô ấy và tiểu thiếu gia gặp mặt, nói lời nhỏ nhẹ xin lỗi dụ dỗ cô ấy để cô ấy biết ngài rất quan tâm cô ấy, đúng rồi tôi nhớ trước kia Cồn Cồn từng nói rất thích chủ nhân biến thành bộ dáng báo con luôn luôn nói thầm ngài không chịu biến cho cô ấy xem cho nên nếu chủ nhân đồng ý biến thân dụ dỗ cô ấy vui nhất định làm ít lời nhiều."

"Tình cảm của anh và cô ấy thật sự là không tệ, cái gì cô ấy cũng nói với anh." Lời nói lạnh như băng của Hắc Viêm Triệt từ môi mỏng phun ra, giống như một trận gió lạnh làm cho Á Tư cảm giác lạnh lẽo.

"Ha ha thật ra Nhã Tư cũng biết." Mặc kệ thế nào nhưng trước tiên kéo thêm một tên chết cùng cũng không tệ.

"Đi ra ngoài." Hắc Viêm Triệt cũng không quay đầu lại nói.

"Dạ." Á Tư cung kính khom lưng xoay người cười đi ra khỏi phòng, chủ nhân của anh ta thật sự là một thùng dấm chua lớn.

Hắc Viêm Triệt ngồi ở bên giường nhẹ nhàng vỗ về tóc dài của Viên Cồn Cồn, cứ lặng lẽ nhìn chờ cô tỉnh lại.

Lúc Viên Cồn Cồn tỉnh lại đã là chuyện của ba tiếng sau, chỉ thấy cô hừ hừ hai tiếng dùng tay nhỏ bé dụi dụi mắt mơ mơ màng màng mở mắt, hoàn toàn là bộ dáng ngốc nghếch vừa mới tỉnh ngủ không hề có một dấu hiệu choáng váng tức giận nào.

"Tỉnh?" Hắc Viêm Triệt sờ sờ đầu cô, phát hiện mình cũng có thói quen nói nhảm.

Viên Cồn Cồn ngốc ngốc nhìn anh một chút lại nhìn nhìn mình, sừng sốt một chút lập tức xoay người đưa lưng về phía anh để xem thường anh.

Hắc Viêm Triệt cố ý chen lách nằm một chỗ với cô, ôm cô từ phía sau lưng.

"Tiểu Bàn, chúng ta ngừng chiến không náo loạn nữa được không?"

Viên Cồn Cồn không để ý anh vẫn coi anh là trong suốt, kiên quyết thực hiện phương châm không nhìn không nghe không nói.

"Em mang thai, bây giờ ở đây có một đứa bé của anh và em." Hắc Viêm Triệt vươn tay khẽ vuốt bụng của cô, giọng nhẹ nhàng là một trời một vực với bộ dáng hung ác mấy tiếng trước.

Viên Cồn Cồn cứng đờ lập tức nói châm chọc sắc bén "Ồ đâu? Hách Hách là con của tôi và anh Duệ, 'cha' đứa bé là anh ấy không phải Hắc tiên sinh."

Hắc Viêm Triệt nghe vậy không vui lại muốn nổi giận nhưng nghĩ tới lời câu bác sĩ, cứng rắn đè nén tính khí của mình dùng sức ôm chặt cô.

"Đừng nói những lời này nữa."

"Vốn là vậy."

"Viên Cồn Cồn, em đừng hếch mũi lên mặt."

"Tôi liền lên mặt, anh có bản lĩnh thì đánh tôi đi hay là ép buộc tôi giống như lúc này, tốt là tôi làm cho đứa nhỏ biến thành không thấy, hai người chúng tôi liền tan biến." Viên Cồn Cồn cợt người một chút xoay người lại đối mặt với anh, về mặt không phục.

"Anh cũng xin lỗi em rồi em còn muốn thế nào? !" Hắc Viêm Triệt không nhịn được lớn tiếng nói.

"Cái này gọi là xin lỗi sao?!" Viên Cồn Cồn cũng không yếu thế so giọng với anh.

Hai người rống lên giống như hai đứa trẻ vì tranh giành đồ chơi mà ầm ĩ.

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Viên Cồn Cồn vì rống to mà hơi hồng, đột nhiên cảm thấy bộ dáng này của cô thật đáng yêu, mắt to sáng lấp lánh vì lửa giận mà sáng láng, khác xa với bộ dáng con thỏ nhỏ mặc cho người ta khi dễ thường ngày.

Viên Cồn Cồn thở phì phò, cô chưa bao giờ rống to như vậy, bây giờ cô mới phát hiện thì rống người ta cũng là một việc tốn, hơi không cao mà rống thì thật sự rất mệt.

Hai người mất tím trùng mắt đen mắt đen trùng mắt tím so kỹ thuật trùng mắt kỹ, cuối cùng Viên Cồn Cồn bỗng khóc lên Hắc Viêm Triệt lấy được quyết định thắng lợi.

Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn bỗng nhếch miệng khóc lớn, không rõ sao cô có thể trở nên thay đổi nét mặt nhanh như vậy. nói đôi liên đôi, sao trước kia anh lại không phát hiện cô có bản lĩnh này.

Q.2 - Chương 195: Con chó lớn?

Viên Cồn Cồn kéo mở cổ họng bắt kể hình tượng lớn tiếng khóc lên giống như bị úy khuất rất lớn, mặt đầy nước mắt nước mũi như vậy nói có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi nhưng ở trong mắt Hắc Viêm Triệt lại hoàn toàn không phải như vậy mà ngược lại anh cảm thấy năng bộ dạng này cũng rất đáng yêu.

Hắc Viêm Triệt ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ sống lưng của cô nhẹ giọng dỗ : "Suyt, đừng khóc, ngoan, Tiểu Bàn đừng khóc."

"Không cần anh lo." Viên Cồn Cồn mặc kệ há mồm cắn lên ngực của anh, giọng nói hơi không rõ.

Hắc Viêm Triệt không biết từ khi nào thì cô trở nên khó dỗ như vậy, mặc kệ anh tức giận ngược lại cô lại vừa khóc vừa nói không tha thứ, đột nhiên anh cảm thấy ngàn sai vạn sai đều là anh sai.

"Tiểu Bàn, ngày đó anh đánh thẳng nhóc kia là vì nó quá kiêu ngạo, em không có khả năng đặc biệt cho nên không hiểu, có thể người thường không thể tự nhiên làm chúng ta có cảm giác ưu việt hơn người này nhưng nếu không chế không được cảm giác này thì sau này sẽ biến chất hiểu không? Hơn nữa ngày đó nó suýt chút làm em bị thương, trong cơn tức giận anh mới ra tay."

"Vậy anh cũng không nên dùng sức bóp cổ con như vậy còn nói cái gì có chết hay không, anh không sợ Hách Hách chán ghét anh sao? Hay nói căn bản là anh không thích Hách Hách? Hơn nữa anh còn nói em như vậy." Viên Cồn Cồn vừa khóc vừa nói đứt quãng.

"Ai kêu lúc em nói chuyện với con xưng Na Tịch Thịnh Duệ là cha còn anh chỉ là chú, em cho rằng anh nghe những lời như vậy có thể giữ bình tĩnh sao?"

"Hách Hách còn nhỏ nói với con chuyện này đó con cũng không hiểu, em chỉ muốn chờ con lớn hơn một chút lại rồi nói cho con nghe, chuyện này cũng đáng làm cho anh tức giận sao?" Viên Cồn Cồn trừng to mắt, đôi mắt đầm nước tràn đầy ủy khuất nhìn anh.

"Không chỉ vậy, em còn nói em nhớ Na Tịch Thịnh Duệ." Hắc Viêm Triệt nhấn mạnh nhắc nhở cô.

"Vì chuyện này? Liền vì một câu nói vô ý này?"

"Vô ý? Trong lúc vô ý nói ra là sự thật, em dám nói em không nhớ anh ta không?" Hắc Viêm Triệt chưa sót nói.

"Anh..anh...thật không hiểu rõ, em không muốn nói với anh nữa." Viên Cồn Cồn đẩy anh ra, xoay người đưa lưng về phía anh.

Hắc Viêm Triệt vươn tay muốn ôm cô lại bị cô né tránh.

"Không cần anh chạm vào." Viên Cồn Cồn khóc meo meo nói.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô giận dữ, suy nghĩ một chút bước xuống giường.

Một lát sau Viên Cồn Cồn cảm nhận được giường lún nặng xuống một chút sau đó lại yên ổn, một lát sau cô cảm thấy có cái gì đó liếm liếm lỗ tai của cô, quay đầu lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, cặp con ngươi màu tím nhạt không đổi vẫn tồn quý lạnh lùng như cũ nhưng từ lúc nào thân thể anh lại biến thành lông xù rồi? Còn có móng vuốt và đuôi lốm đốm.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng kinh ngạc của cô, hơi khần trương trước khi cô không mất trí nhớ thật sự rất thích bộ dáng sau khi anh biến thân, luôn đeo bám dai dẳng muốn anh biến cho cô xem nhưng bây giờ anh không chắc chắn.

Viên Cồn Cồn đấu tranh ở trong lòng, rốt cuộc là phải tiếp tục chiến tranh lạnh hay là làm hòa với anh? Anh bộ dáng này rất đáng yêu, làm sao bây giờ rất muốn sờ.

Một người một bảo đều tự suy nghĩ khác nhau như vậy, thời gian trôi đi lòng Hắc Viêm Triệt càng ngày càng âm trầm, tuy anh cũng không thích biến thân nhưng mặc kệ là như thế nào đây cũng là một phần của anh nếu cô không thể chấp nhận thì nên làm cái gì bây giờ? Dù sao cô cũng không phải Viên Cồn Cồn hai năm trước.

Rốt cục Viên Cồn Cồn không chịu đựng nổi loại giày vò này, vươn tay nhỏ bé thử sờ sờ da lông sáng mềm của anh, cảm xúc bóng loáng khiến cô vừa sờ liền nghiệm chạm rầy vươn bàn tay nhỏ khác vuốt ve.

Hắc Viêm Triệt nhìn bộ dáng cô rõ ràng là vui vẻ lên, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi thật lớn, may mắn điểm này không thay đổi.

Viên Cồn Cồn hưng phấn vuốt từ cổ đến thân thể anh sau đó đụng tới móng vuốt lớn, sau đó lại chạm vào lỗ tai còn nhẹ nhàng lôi kéo hai lần. lộ ra nụ cười ngây ngô : "Con chó lớn".

Hắc Viêm Triệt không hiểu nhìn cô, không biết cô đang nói cái gì nhưng anh biết cô vui vẻ rồi.

Viên Cồn Cồn càng chơi càng quên hết tất cả, dùng mặt mình cọ xát cổ anh ôm cổ anh thì thắm luyến tiếc buông tay.

Hắc Viêm Triệt bộ dáng ngây ngốc của cô, lè lưỡi liếm một cái ở trên mặt cô.

"Ha ha rất ngứa." Viên Cồn Cồn đã ném chuyện mình chiến tranh lạnh đến chân trời từ lâu, cười ru rú vào lòng anh.

Hắc Viêm Triệt tựa vào cạnh ghế mặc cô sờ sờ bên trái xoa xoa bên phải, dùng cả tay chân và cả người cọ cọ bên người anh, cười đến thỏa mãn, biết sớm là như thế này anh còn phí sức lực làm gì,

Viên Cồn Cồn vui vẻ nâng mặt lông xù mặt của anh, không nhận được hôn một cái ở trên mũi của anh.

Hắc Viêm Triệt ngăn người đột nhiên hơi khó chịu, đây là cái gì? Cùng là một người nhưng bởi vì hình dạng khác nhau lại có đãi ngộ khác nhau như vậy.

Viên Cồn Cồn hôn một cái ở ngoài miệng lông xù sau đó sờ sờ đầu anh giống như sờ con chó nhỏ, khen ngợi nói "Thật đáng yêu."

Hắc Viêm Triệt suy nghĩ trong lòng sao anh lại suy sụp đến nước này nếu như bị người khác thấy vậy vương vị của anh còn ngồi thế nào? Rốt cục không nhận được tránh thoát cô, một ánh sáng màu bạc bỗng từ xung quanh thân thể anh phát ra, Viên Cồn Cồn lấy tay cản ánh mắt không bao lâu liền thét chói tai xuyên qua bầu trời đêm còn vang vọng lại.

~~~~~

"Đừng âm ỉ." Hắc Viêm Triệt biến về hình người nhàn nhạt nói.

"Anh...anh." Viên Cồn Cồn nhìn anh nằm sấp thân thể trần truồng, làm cho cô cảm thấy chói mắt là vật tượng trưng cho người đàn ông của anh đã ngừng đầu giống như đang 'ngăng đầu thăm hỏi' cô.

Hắc Viêm Triệt lạnh nhạt xuống giường đi vào trong tủ quần áo xuất ra áo ngủ màu đen, động tác còn tao nhã đáng ghét không có chút nào là không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Báo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 196: Hiệp ước ngưng chiến.

"Anh...Anh..." Viên Cồn Cồn nhìn anh đi tới gần mình không khỏi lùi về sau vài bước đỏ mặt nói lắp.

Hắc Viêm Triệt ngồi xuống chìa tay liền ôm cô vào trong ngực, xấu xa cắn nhẹ lên vành tai của cô.

"Anh...Anh biến thành báo nhỏ cũng...cũng...giờ trở lại mạnh!" Viên Cồn Cồn vươn tay chống đẩy mặt anh, mặt đỏ như quả cà chua.

"Bị sờ như vậy còn bị khiêu nại." Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay cô, vô cùng thân thiết dùng mặt mình cọ xát tay cô, thích nhìn bộ dáng ngây ngốc ngượng ngùng này.

Viên Cồn Cồn không muốn thảo luận đề tài này với anh nữa, chỉ cố gắng muốn tránh thoát bàn tay to đang lôi kéo của anh.

Hắc Viêm Triệt bá đạo dùng thân thể giữ chặt bờ vai cô, hôn lên lên trên cổ cô.

"Đáng ghét." Viên Cồn Cồn rụt rụt cổ nhìn anh tràn đầy mùi làm nũng.

"Chúng ta một người lùi một bước ngưng chiến đi." Hắc Viêm Triệt cung chiều hôn lên chóp mũi cô nhàn nhạt nói.

"Vậy sau này không cho anh nói như vậy nữa." Viên Cồn Cồn mím môi thì thào.

"Không cho? Luôn là anh không cho cô, từ khi nào thì cô cũng dám nói với anh hai chữ không cho này hả?"

"Không được thì thôi." Viên Cồn Cồn nhìn anh im lặng không tiếng động lại bắt đầu giãy dụa.

"Được." Hắc Viêm Triệt ôm chặt cô, trả lời.

"Không cho đánh Hách Hách nữa." Viên Cồn Cồn tiếp tục đưa ra yêu cầu ký kết "hiệp ước hòa bình".

"Đừng được một tác lại muốn tiến một thước." Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiêu.

"Ít nhất không thể đánh mặt của con, hơn nữa cũng không thể dùng sức như vậy." Viên Cồn Cồn suy nghĩ, lui một bước.

"Ừ." Hắc Viêm Triệt hơi khó chịu, phát ra một chữ này từ lỗ mũi

Lấy được cam kết. Viên Cồn Cồn kéo khoe miệng càng xê dịch vào trong lòng anh hơn.

"Rất đắc ý đúng không?" Hắc Viêm Triệt nhìn hành động cười trộm của cô, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Viên Cồn Cồn nhìn về mặt anh rõ ràng là không vui, chủ động ôm lấy eo vui mặt vào ngực anh.

"Em thích anh Duệ nhưng mà không giống như em thích anh, một là tình cảm nam nữ một là tình cảm anh em cho nên đừng nghi ngờ em nữa sẽ làm em khổ sở."

Hắc Viêm Triệt mấp máy môi mỏng vươn tay khẽ vuốt tóc dài mềm mại của cô, cô cùng giường chung gối với Na Tịch Thịnh Duệ hai năm cũng không có xảy ra quan hệ với anh ta, ở cùng anh không lâu liền giao mình cho anh vì sao còn phải nói những lời tổn thương cô, tất cả đều là vì quá để ý cho nên mới gây khó dễ rồi mất đi lý trí.

"Em muốn gặp Hách Hách." Viên Cồn Cồn ngẩng đầu lên nhỏ giọng meo meo.

"Bây giờ đã mấy giờ rồi, con đã ngủ em cũng nên ngủ." Hắc Viêm Triệt ôm cô nằm xuống kéo chăn qua đắp kín cho cô.

"Em chưa muốn ngủ." Viên Cồn Cồn mở to mắt nhìn.

"Không muốn ngủ cũng phải ngủ, bây giờ em có thai phải sinh hoạt có quy luật." Hắc Viêm Triệt vỗ nhẹ sống lưng dỗ cô đi vào giấc ngủ.

"Đúng rồi, em sắp làm mẹ rồi." Viên Cồn Cồn vươn tay sờ sờ bụng mình cười rất dịu dàng.

"Cho nên ngoan ngoãn nhắm mắt lại." Hắc Viêm Triệt nhẹ giọng dỗ.

"Dạ." Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ở trong lòng anh giật giật tìm vị trí thoải mái nhất.

Hắc Viêm Triệt cứ vỗ về cô như vậy chờ cô đi vào giấc ngủ.

Viên Cồn Cồn vốn là một 'loại' thích ngủ, không bao lâu ý thức đã mơ hồ rồi.

Ngay lúc Hắc Viêm Triệt cho rằng cô ngủ đột nhiên cô nói nhỏ "Em muốn sinh đôi."

Hắc Viêm Triệt cười khẽ hôn lên trán cô "Tốt nhất là con gái."

Viên Cồn Cồn không có trả lời anh đã hoàn toàn tiến vào giấc ngủ.

Hắc Viêm Triệt nghe tiếng hít thở đều đều của cô cũng nhắm hai mắt lại, trong đầu đều là phiên bản thu nhỏ của Viên Cồn Cồn, tưởng tượng thấy cô bé vươn tay nhỏ bé mồm mỉm ngọt ngào ngây thơ nói với anh 'Cha, con muốn ăn kẹo ngọt.' Nghĩ đến đây khoe miệng của anh không khỏi kéo lên chút ý cười dịu dàng, chính là muốn sinh con gái giống cô.

Từ sau khi Viên Cồn Cồn mang thai Hắc Viêm Triệt đối với cô là một tác cũng không rời còn mỗi ngày luôn đút cô ăn canh bỏ còn dẫn cô đi ra ngoài đi dạo cùng 'bắt máy bay' với cô, Na Tịch Hách càng giống một vệ sĩ nhỏ canh giữ bên cạnh Viên Cồn Cồn, mỗi lần ra ngoài đều nghiêm túc đều quảng cáo rùm beng người sống chớ lại gần người quen chớ quấy rầy.

"Hách Hách con muốn em trai hay là muốn em gái?" Viên Cồn Cồn nắm tay nhỏ bé của Na Tịch Hách, dịu dàng hỏi.

"Em gái." Na Tịch Hách không cần suy nghĩ đã trả lời, hiếm khi cùng ý kiến với Hắc Viêm Triệt.

"Vì sao? Em trai không được sao?"

"Con đang sợ sinh ra em trai cũng có tính cách thối như con cho nên mới muốn một em gái ngoan ngoãn thuận tiện cho con khi dễ." Hắc Viêm Triệt nhàn nhạt nói.

"Không phải." Na Tịch Hách mở miệng phản bác.

"Vậy vì sao?" Viên Cồn Cồn cười khẽ sờ sờ đầu của cậu.

"Không thể giống lão già thối." Na Tịch Gách nâng cằm nhỏ khiêu khích nhìn Hắc Viêm Triệt.

"Thằng nhóc thối, dường như con giống cha." Hắc Viêm Triệt ôm cậu đứng lên bóp chặt khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cậu.

"Là cha giống con." Na Tịch Hách cũng không cam lòng yếu thế vươn tay nhỏ bé bóp chặt mặt anh.

Hai đôi mắt tím giống nhau như đúc đôi mắt bọc phát ra ngọn lửa nhỏ sinh động.

Viên Cồn Cồn nhìn tiết mục diễn ra mỗi ngày cười lắc lắc đầu quả nhiên rất giống, đúng lúc này bên tai truyền đến một tiếng động quen thuộc cô vội vã ngừng đầu đi tìm vị trí tiếng động này, tuyệt quá bắt được chiếc thứ 1000 thì nguyện vọng của cô sẽ thành hiện thực.

Hai cha con đang 'liều mạng' cũng chưa phát hiện Viên Cồn Cồn vì tìm máy bay mà đi khỏi phạm vi tầm mắt bọn họ mà phía trước của bọn họ là một con đường lớn.

Tìm được! Viên Cồn Cồn nhìn chiếc máy bay thứ 1000 cười đến thật vui vẻ, mãi đến khi vang lên tiếng kèn chói tai mới kéo thần kinh chậm chạp của cô về, quay đầu chỉ còn kịp thấy một chiếc Benz bay nhanh vọt tới gần cô, trong lúc này trong đầu cô thoáng hiện ra rất nhiều rất nhiều hình ảnh không đợi cô thét chói tai cũng đã rơi vào một vòng tay ấm áp bên tai còn truyền đến tiếng hét tức giận của tài xế nhưng cô đã hoàn toàn ngất người.

Hắc Viêm Triệt gất gao ôm lấy cô thờ hồn hên rống to

"Em cái người ngu ngốc này!"

Viên Cồn Cồn ngu ngơ nhìn anh, ánh mắt mơ hồ không biết suy nghĩ cái gì.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô bị dọa đến ngốc không đành lòng trách móc nặng nề, dùng sức ôm cô vào trong ngực run run thì thảo : "Đồ ngốc, làm anh sợ muốn chết."

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn bị anh ôm về mặt vẫn đại ra đường như bị sợ không nhẹ.

"Đừng sợ không có việc gì, chúng ta về nhà." Hắc Viêm Triệt an ủi sờ sờ đầu cô, một tay dắt tay cô một tay ôm lấy Na Tịch Hách đi tới bãi đậu xe.

Viên Cồn Cồn không nói gì im lặng đi theo bước chân của anh.

Phòng ngủ chính nhà họ Hắc.

Hắc Viêm Triệt đặt Na Tịch Hách cũng bị sợ xuống, vỗ vỗ mặt Viên Cồn Cồn nhẹ giọng nói

"Sao vậy, bị dọa đến ngốc?"

Viên Cồn Cồn nhìn anh, đột nhiên hốc mắt đỏ lên.

"Khóc cái gì anh cũng không có mắng em." Hắc Viêm Triệt nheo nheo mắt cô, hơi buồn cười.

"Triệt." Đột nhiên Viên Cồn ôm lấy eo của anh vùi mặt tiến trong lòng anh.

"Ngao không có chuyện gì, có anh ở đây không có thứ gì có thể làm tổn thương em." Hắc Viêm Triệt ôm lại vỗ vỗ sống lưng cô.

Viên Cồn Cồn khịt khịt mũi không nói gì.

Na Tịch Hách bò đến giữa bọn họ cứng rắn chen lách đi vào, vươn tay nhỏ bé lau nước mắt ở trên mặt Viên Cồn Cồn, nhìn lông mày xinh đẹp ngọt ngào ngây thơ nói "Thật xấu."

Viên Cồn Cồn nín khóc mỉm cười vui mừng ôm cậu vào trong ngực.

"Ngủ trưa đi đến giờ rồi." Hắc Viêm Triệt vươn tay ôm cả cô và Na Tịch Hách.

"Dạ." Viên Cồn Cồn nghe lời nhắm mắt lại.

Na Tịch Hách nhìn Viên Cồn Cồn ôm mình lại nhìn Hắc Viêm Triệt ôm Viên Cồn Cồn, nhắm hai mắt lại lần đầu tiên cậu cảm thấy chen chúc một chỗ như vậy cũng không tệ.

Hắc Viêm Triệt dịu dàng vỗ nhẹ lưng Viên Cồn Cồn, động tác dỗ cô ngủ này đã là thói quen dần dần chính anh cũng đã ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 197: I DO!

Không biết qua bao lâu Viên Cồn Cồn mở to mắt lẳng lặng nhìn Hắc Viêm Triệt đã ngủ, vươn tay dịu dàng khẽ vuốt khuôn mặt hoàn mỹ, nguyện vọng của cô đã thành

hiện thực đoạn trí nhớ bị mất kia đã quay lại.

Không ổn, rất không ổn, Hắc Viêm Triệt nhủ mảy mĩu nhìn Viên Cồn Cồn lại rơi vào trạng thái ngẩn người, từ ngày đó về sau cô liền thường xuyên ngẩn người về mặt nặng nề đầy tâm sự.

“Một tiếng em chỉ ăn được như vậy là muốn anh tức giận.” Hắc Viêm Triệt gấp khúc ngón tay gõ gõ trước chén com, thu hút sự chú ý của cô.

Viên Cồn Cồn ngẩn người vội vàng cầm lấy chén xới miếng com to.

“Dùng bữa.”

Giọng nói trầm thấp từ miệng Hắc Viêm Triệt phun ra, biểu hiện tâm trạng anh không được tốt lắm.

Viên Cồn Cồn nhận được mệnh lệnh lập tức gấp thức ăn đưa trong miệng, nét mặt giống như con trâu cần quát roi mới bước đi.

Hắc Viêm Triệt không nhịn được lấy chén com và đĩa của cô qua, bế cô lên trên người mình sau đó bắt đầu chia thức ăn cẩn thận dùng muỗng múc một muỗng com rồi lại gấp thức ăn để ở mặt trên đĩa đến bên miệng cô.

Viên Cồn Cồn ngượng ngùng nhìn anh một chút, há mồm ăn.

“Rốt cuộc là em làm sao hả? Không thoải mái chỗ nào?”

Hắc Viêm Triệt vừa dứt cô vừa nhẹ nhàng hỏi, từ sau khi cô mang thai anh liền trở nên dịu dàng hơn không dám tùy tiện lớn tiếng với cô sợ cô không vui nên chỉ có thể học bao dung độ dễ cưng chiều.

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu chỉ nhìn anh.

“Vậy vì sao không vui cả ngày ngẩn người buồn rầu, em đang nghĩ cái gì?” Hắc Viêm Triệt lấy một cái chén không múc canh bỏ.

“Không có gì, Triệt em bàn với anh một chuyện được không?” Viên Cồn Cồn mềm mỏng nói.

“Ừ nói đi.”

“Nếu lần này em sinh con gái vậy để con bé theo họ của em được không?”

“Vì sao?” Hắc Viêm Triệt thổi thổi canh sau khi thử độ ấm mới đưa đến bên miệng Viên Cồn Cồn.

Viên Cồn Cồn ngoan ngoãn uống xong mới chậm rãi nói: “Bởi vì con gái họ Hắc nghe không êm tai, phải đặt tên thế nào? Hắc Quả Phụ? Hắc Mân Côi? Hắc Hắc? Hắc Long Đông?”

Hắc Viêm Triệt nghe vậy tay cầm chén run một chút không nói gì nhìn cô.

“Sao anh nhìn em như thế? Chẳng lẽ không đúng sao? Hơn nữa, không phải là tên Hách Hách đã đổi thành Hắc Viêm Hách sao, để cho con gái theo họ em đi.” Viên Cồn Cồn chớp chớp mắt biểu cảm rất là vô tội.

Quên đi, dựa vào chỉ số thông minh của cô thì cũng không thể yêu cầu quá xa vời.

“Được, vậy nếu là con gái em muốn đặt tên gì?”

“Viên Cầu Cầu?” Viên Cồn Cồn đắc ý tuyên bố cái tên mình suy nghĩ mấy ngày mới nghĩ ra được, cực kỳ vừa lòng.

Tay cầm chén của Hắc Viêm Triệt lại run lên, nhìn cô không biết nên nói cái gì.

“Không hay sao?” Viên Cồn Cồn nhìn anh im lặng lập tức trề miệng làm một bộ dáng lả chã chực khóc.

“Rất hay.” Hắc Viêm Triệt né tránh ánh mắt trong suốt của cô tiếp tục múc canh để tới bên miệng thổi nguội.

“Thật sao?” Viên Cồn Cồn lập tức nâng khuôn mặt tươi cười lên, thay đổi sắc mặt cực nhanh làm cho người ta nhìn thôi là đủ rồi.

“Ừ.”

“Nếu là sinh đôi thì làm sao bây giờ?” Viên Cồn Cồn ôm cổ anh làm nũng.

“Lại đặt thêm một cái tên.” Hắc Viêm Triệt phun ra một câu nói nhảm.

“Vậy thì đặt tên gì? Viên Đóa Đóa được không? Viên Đóa Đóa thật đáng yêu.” Viên Cồn Cồn hưng phấn nói.

“Ừ đáng yêu.” Hắc Viêm Triệt tiếp tục nói trái lòng.

“Vậy nếu là sinh ba.”

“Đến lúc đó lại nói, mau ăn com.” Hắc Viêm Triệt ngắt lời cô, nhét một miếng com ngăn chặn miệng của cô.

Viên Cồn Cồn nhìn nhìn anh cười thật ngọt ngào, có phải là nên nói cho anh biết rồi không, đêm nay cứ nói đi.

Buổi tối hơn mười giờ, Viên Cồn Cồn ru rú trong lòng Hắc Viêm Triệt xem tivi, cầm trong tay là đồ ăn vặt của riêng phụ nữ có thai mà Hắc Viêm Triệt gọi người nghiên cứu chế tạo cho cô, vừa ăn vừa xem giống một con mèo nhỏ rất được cưng chiều dựa vào trong lòng chủ nhân không chịu động.

“Nên ngủ, đi đánh răng.” Hắc Viêm Triệt lấy đồ ăn vặt trên tay cô, vỗ vỗ mông tròn nhấc nhỏ.

“Vì sao anh không đánh răng?” Viên Cồn Cồn liếm liếm ngón tay lười biếng không muốn động.

Hắc Viêm Triệt kéo ngón tay trong miệng cô ra, lấy khăn giấy lau cho cô.

“Anh đã đánh răng rồi, còn nữa không cho liếm tay như thế.”

“Hôm nay em không muốn đánh răng cũng không muốn động.” Viên Cồn Cồn làm nũng chui vào lòng anh cọ cọ.

“Không được, mau đứng lên anh đi với em.” Hắc Viêm Triệt vươn tay vuốt vuốt tóc dài của cô.

Viên Cồn Cồn bẹt bẹt miệng, nghe lời từ trên người anh tuột xuống ngoan ngoãn đi tới phòng tắm đánh răng.

Sau khi đánh răng xong, Viên Cồn Cồn giang hai tay cười ngây ngô với Hắc Viêm Triệt bên cạnh: “Ông xã, ôm.”

Hắc Viêm Triệt ôm cô lên tắt đèn đi trở về bên giường nhẹ tay nhẹ chân đặt cô xuống mình cũng nằm xuống.

Viên Cồn Cồn chủ động ôm eo Hắc Viêm Triệt, mặt dán vào ngực anh nghe tiếng tim đập mạnh mẽ hít vào một hơi sau đó nhẹ nhàng mở miệng: “Triệt em kể chuyện xưa cho anh nghe được không?”

“Được.” Hắc Viêm Triệt dịu dàng vuốt tóc dài của cô, đừng nói nghe cô kể chuyện xưa chỉ cần cô muốn nói anh đều cho.

Mùa xuân năm 1919, vương thất nghèo hèn Lục Xâm Bảo (Luxembourg) nghèo đón công chúa Charlotte kế thừa vương vị đồng thời nàng lại gả cho vương tử Felix hậu duệ Bourbon.

Leon một phụ bếp của vương thất hết sức bận rộn, cả ngày đều dọn dẹp bát đĩa và mâm, hai tay nứt ra rất nhiều lỗ hồng lúc hân đang dùng nước muối lau miệng vết thương thì một bé gái đã đi tới nói với hắn: "Như vậy nhất định sẽ rất đau?"

Bé gái này chính là người ảnh hưởng đến cả đời hắn, công chúa Ba Toa. Bọn họ cứ gặp nhau như vậy, Leon chưa từng có người yêu thương gặp Ba Toa tốt bụng. Bởi vì Ba Toa chính là bà con xa của vương tử Felix cho nên ở vương thất có địa vị rất thấp.

Kem lạnh là một loại thức ăn hiếm lạ thật sự là không tới phiên nàng đến thử. Vì thế mỗi đêm Leon sẽ lặng lẽ lủi vào phòng bếp để làm kem vì Ba Toa, hai người luôn vừa ăn kem vừa nói chuyện xưa, Ba Toa còn dạy tiếng Anh cho Leon.

Mối tình đầu ngọt ngào quanh quẩn giữa bọn họ nhưng vào thời đại bảo thủ cấp bậc, bởi vì thân phận và tình cảnh đặc biệt nên bọn họ đều không có nói ra tình yêu trong lòng mình chỉ yên lặng chôn phần tình cảm này dưới đáy lòng.

Thế kỷ 20, lúc đầu địa vị của Lục Xâm Bảo cũng lớn mạnh trên toàn bộ Châu Âu, Lục Xâm Bảo ký kết đồng minh với Bỉ, vì cùng có quan hệ hai nước cưới hôn vương thất trở thành cách tốt nhất mà người bị lựa chọn chính là công chúa Ba Toa. Liên tục vài ngày Leon đều không gặp Ba Toa.

lòng hắn nóng như lửa đốt. Rốt cục vào một tháng sau Ba Toa xuất hiện ở trên bàn com nhưng mà nàng đã gầy đi một vòng lớn cả người nhìn rất tiêu tụy. Leon đang chuẩn bị món điểm tâm ngọt, dùng chocolate nóng viết vài chữ cái tiếng anh lên kem mà Ba Toa ăn, 'DOVE' là chữ tiếng Anh viết tắt của 'DO YOU LOVE ME'.

Hắn tin tưởng Ba Toa nhất định có thể đoán được tiếng lòng hắn nhưng mà Ba Toa ngây ngốc rất lâu mãi đến khi chocolate nóng tan đi. Hắc Viêm Triệt sững sờ, chờ đợi câu sau của cô. Vài ngày sau Ba Toa lấy chồng.

Một năm sau không chịu được nỗi nhớ tương tư hành hạ Leon rời khỏi phòng bếp vương thất mang theo nỗi khổ riêng trong lòng lặng lẽ tới một nhà hàng cao cấp làm.

Ông chủ nơi này rất coi trọng hắn còn gả con gái cho hắn. Thời gian trôi qua gia đình an bình sự nghiệp vững vàng còn có một đứa con trai cũng chưa thể

an ủi đầy lòng bị thương của Leon. Tâm sự của hắn không tránh được ánh mắt của vợ, nàng phần nộ đau lòng rồi khỏi. Từ đó về sau Leon luôn cô đơn dẫn theo con kinh doanh cửa hàng bánh kẹo. Có một ngày Leon nhìn đến con trai đuổi theo chiếc xe kem, cửa trí nhớ liền bị phá.

Từ khi Ba Toa rời đi Leon liền không làm kem nữa. Lần này Leon quyết định tiếp tục vì Ba Toa trong quá khứ hoàn thành nghiên cứu. Trải qua mấy tháng tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo bơ sữa, đồng thời khi sản xuất kem được chocolate phủ quanh cũng khắc bốn chữ cái này. Con trai hồn nhiên hỏi Leon "LOVE" có ý gì. Leon nhẹ nhàng mà nói: Đây là tên kem. Kem đưa ra liền được khen ngợi. Mà chính vào lúc này Leon nhận được một lá thư từ Lục Xâm Bảo, thư là do một người cùng làm trong phòng bếp viết cho hắn nói công chúa Ba Toa từng phái người về nước hỏi thăm tin tức của hắn hi vọng hắn có thể đi thăm nàng nhưng biết được hắn không đi. Bởi vì ảnh hưởng của Chiến Tranh Thế Giới Lần Thứ II nên lá thư đến tay Leon trễ một năm lẻ ba ngày. Leon trải qua trăm cay nghìn đắng rốt cuộc tìm được Ba Toa. Lúc này Ba Toa và Leon đều đã già đi, Ba Toa suy yếu nằm ở trên giường đôi mắt trong suốt bỗng bèn đã trở nên mờ mịt.

Leon nhào tới bên giường nàng không cách nào kìm nén nước mắt mà nhỏ giọt trên mu bàn tay tái nhợt của nàng. Ba Toa vươn tay ra nhẹ nhàng đung vào tóc Leon dùng giọng nói gần như mong manh đến nghe không rõ kêu tên Leon. Ba Toa nhớ lại lúc đó ở Lục Xâm Bảo nàng rất yêu Leon, cũng từng tuyệt thực từ chối kết hôn, nàng bị giam một tháng, nàng biết rõ bản thân tuyệt đối không có thể trốn thoát vận mệnh liên hôn huống chi Leon chưa bao giờ nói yêu nàng càng không có hứa hẹn gì. Vào thời đại kia, phụ nữ cải lại gia đình chính là phải trả một cái giá thật lớn. Cuối cùng nàng chỉ có thể thỏa hiệp nhưng điều kiện là hi vọng trước khi rời khỏi Lục Xâm Bảo có thể về Vương Cung uống trà chiều một lần bởi vì nàng muốn tạm biệt Leon lần cuối cùng ở đó. Nàng ăn kem chocolate hắn đưa nhưng không có nhìn thấy chữ cái hòa tan. Nghe đến đó Leon khóc không thành tiếng, trải qua hiểu lầm rốt cuộc có đáp án. Nhưng tất cả đều đã quá muộn, ba ngày sau Ba Toa rời khỏi thế gian. Leon nghe người hầu nói từ khi Ba Toa gả đến đây suốt ngày buồn bực không vui khiến cho bệnh tật vây thân, khi biết được hắn rời khỏi Lục Xâm Bảo cũng là sau khi kết hôn liền bệnh không dậy nổi. Leon vô cùng bi thương nếu năm đó kem trên chocolate nóng không hòa tan, nếu Ba Toa hiểu rõ tiếng lòng của hắn như vậy nàng nhất định sẽ thay đổi quyết định bỏ trốn với hắn. Nếu chữ trên chocolate này là cố định liên vĩnh viễn không hòa tan thì hắn liền sẽ không mất đi cơ hội cuối cùng. Leon quyết định chế tạo một loại chocolate cứng khiến cho nó có thể bảo quản càng lâu. Trải qua nghiên cứu chế tạo vất vả rốt cuộc đã chế tạo thành công chocolate hương thuần độc đáo, mỗi một khối chocolate đều khắc rõ chữ LOVE, Leon xem đây là kỷ niệm lỡ mất tình yêu của hắn và Ba Toa. Cho nên LOVE là có ý nghĩa này, nhắc nhở mọi người nếu có(anh) thương anh(cô ấy) thì xin lập tức để người yêu biết được cũng nhớ là yêu thật sâu đừng buông tay.

Viên Cồn Cồn lau nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, lấy ra một khối chocolate LOVE từ trong túi áo ngủ đưa cho Hắc Viêm Triệt nhẹ nhàng hỏi:

"DO YOU LOVE ME?"

Hắc Viêm Triệt thật bình tĩnh nhìn mặt cô nhưng trong lòng đã là sóng lớn mãnh liệt, chỉ thấy anh vươn tay tiếp nhận khối chocolate này dịu dàng kiên định nói ra đáp án của mình.

"I DO."

Viên Cồn Cồn nở nụ cười, cười đến đặc biệt xinh đẹp, xán lạn trong nháy mắt thế giới đều mất màu.

"Ngủ ngon." Hắc Viêm Triệt ôm chặt cô, giọng run run thì thầm.

"Câu hỏi này em đã muốn hỏi anh rất lâu rồi nhưng mà em không dám hỏi, em sợ nghe được đáp án từ chối, anh hoàn nỡ như vậy còn em bình thường như vậy, chúng ta một trời một vực người khác đều nói anh vì trách nhiệm mới có thể cưới em, người khác đều nói anh hoa tươi em là phân trâu, mỗi ngày nghe bọn họ nói như vậy em đều rất khổ sở nhưng lại không có cách nào phản bác bởi vì em biết đây là sự thật. Triệt, anh ở trên cao vô cùng tôn quý làm cho em yêu anh yêu đến rất mệt cũng yêu đến rất sợ hãi, em sợ một ngày nào đó anh sẽ hối hận, hối hận cưới một người như em, một người không đủ thông minh trợ giúp sự nghiệp của anh cũng không đủ sắc đẹp làm anh nở mặt nhưng em thật sự rất yêu anh yêu đến đều cũng đau rồi." Viên Cồn Cồn nhìn anh, lần đầu tiên mở rộng lòng mình như vậy, nước mắt giống như từng hạt thủy tinh óng ánh trong không ngừng chảy xuống từ khóe mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 198: Đại Kết Cục (1)

Hắc Viêm Triệt đau lòng lau nước mắt của cô, lộ một chút cười nhạt bất đắc dĩ nhẹ giọng đến nói "Tiểu Bàn, cái gì anh cũng có chỉ thiếu một mình em, em không cần phải thông minh hơn người không cần phải xinh đẹp không cần phải có tri thức hiểu lễ nghĩa cũng không cần phải có tài có đức, em chỉ cần ngoan ngoãn để anh nâng trong lòng bàn tay đặt ở dưới đáy lòng là đủ rồi, Diên.Đàn.Lê.Quý.Đôn vì sao em không hiểu từ trước đến nay thứ anh muốn đều chính là em và cũng chỉ có em, mặc kệ em có bao nhiêu chỗ thiếu hụt anh muốn vẫn chính là một mình em cũng không tệ gì chỉ là em không biết thôi."

"Thật vậy sao?" Viên Cồn Cồn nhìn bộ dáng dịu dàng như có thể nhỏ ra nước của anh, không xác định hỏi.

"Thật, anh yêu em chỉ yêu em thôi Viên Cồn Cồn." Hắc Viêm Triệt ôm chặt lấy cô không để cô nhìn thấy anh vì kích động mà đôi mắt đã nổi hơi nước, thì ra bọn họ đều yêu nhau sâu đậm lại bởi vì không hiểu rõ nhau mà phí thời gian lâu như, suýt chút nữa anh còn mất đi cô, sớm biết là như thế này thì sao anh có thể kiên trì cái gọi là tự tôn không chịu mở miệng nói yêu nàng cô, từ trước tới bây giờ anh đều không biết đơn giản như cô cũng sẽ có tâm sự của mình, anh luôn cho rằng mỗi ngày cô chỉ cần có ăn sẽ thật vui vẻ thật thỏa mãn, Diên.Đàn.Lê.Quý.Đôn là anh không để ý đến tâm trạng của cô

không để ý đến lo lắng của cô càng không để ý tới sẽ có người dám nói lung tung ở sau lưng cô, là anh không tốt tất cả đều là anh không tốt, anh có thể tưởng tượng được khi cô cảm từng cái áo ngủ từng cái thảm lông thêu chữ 'DOVE' là cô đơn thế nào, là anh không cho cô có cảm giác an toàn thế nên ngay cả mở miệng hỏi anh cô cũng không có dám.

"Em cho rằng...cho rằng cả đời này cũng sẽ không nghe được anh nói yêu em." Viên Cồn Cồn ru rú ở trong lòng anh, cảm động đến khóc rả rích ồ ào.

Hắc Viêm Triệt khẽ vuốt sống lưng cô, lặng lẽ an ủi cô, cười cười tự giễu chỉ số thông minh cao tới đâu nhưng ở trong tình yêu không ai có thể không ngốc, tất cả đều bị yêu làm cho choáng váng không bị tổn thương không đau thì mãi mãi không hiểu mình sai ở đâu.

Viên Cồn Cồn ở trong lòng Hắc Viêm Triệt khóc đến nấc cục, mặt đầy nước mắt nước mũi xấu xí nhưng Hắc Viêm Triệt hoàn toàn không chê bần dưng áo ngủ của mình lau nước mắt lấy khăn giấy lau nước mũi cho cô, ôm cô dậy lấy nước cho cô uống, nhìn cô uống nước xong hai tay nâng ly thủy tinh khóc đến bộ dáng co rút, nhẹ dõ dành "Ngaoan, đừng khóc."

Viên Cồn Cồn mở to đôi mắt hồng hồng ánh hơi ngượng ngùng nhìn anh, bộ dáng chật vật như vậy cũng chỉ có cô mà thôi, thật mất mặt.

Hắc Viêm Triệt ngồi tới bên cạnh quệt quệt cái mũi nhỏ đỏ rục của cô : "Thành thật khai báo nhớ lại từ lúc nào?"

"Chính là mấy ngày trước lúc em suýt bị xe đụng đột nhiên liền nhớ ra một chút, hai ngày sau mới nhớ hết hoàn toàn." Viên Cồn Cồn nhỏ giọng meo meo.

"Vì sao ngày đó không nói với anh?"

"Em muốn cho anh một bất ngờ." Viên Cồn Cồn đỏ mặt.

"Hai năm trước vì sao phải đi? Vì sao muốn đi tìm Na Tịch Thịnh Duệ? Khi đó em muốn rời xa anh mãi sao?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô hỏi ra chuyện trong lòng muốn biết nhất.

Viên Cồn Cồn ngăn người già ngu nhìn ra ngoài cửa sổ : "Triệt, anh biết không bắt máy bay thật sự rất linh ngày em nhớ lại vừa đúng lúc bắt được chiếc máy bay thứ 1000 mà nguyện vọng của em muốn chính là nhớ lại này đoạn trí nhớ bị mất đi cho nên..."

"Viên Cồn Cồn không cần đổi đề tài." Hắc Viêm Triệt nhếch mày kiểm nâng mặt cô lên nhìn thẳng vào anh.

"Em nói anh cũng không được tức giận" Viên Cồn Cồn áp ứng.

"Đừng bàn điều kiện với anh, nói mau." Giọng của Hắc Viêm Triệt thấp xuống vài độ.

"Từ lúc em và Bảo Bảo rời nhà trốn đi rồi sau khi trở về anh liền trở nên là lạ không thương không quan em, hơn nữa cũng không chạm vào em, em nghĩ anh không muốn em cho nên tâm trạng luôn rất sa sút, sau ngày đó em ở trong toilet

nữ nghe được có người nói một ít lời không dễ nghe, nếu không phải thân thể của anh chi tiếp nhận được đụng chạm của em thì dựa vào mặt hàng như em là không thể ngồi trên vị trí thiếu phu nhân nhà họ Hắc... dù sao cũng chính là một số lời đồn không tốt thôi, trong lúc em đau lòng kích động đã chạy đến Pháp tìm anh Duệ."

Hắc Viêm Triệt nhìn Viên Cồn Cồn, cả người đều tản mát ra hơi thở đáng sợ, Viên Cồn Cồn sợ tới lại nói "Em vừa đến Pháp liền hối hận nhưng em lại không dám trở về sợ anh đánh em, hơn nữa em quên đem tiền, sau khi mua vé máy bay mới phát hiện trong ví không có bao nhiêu tiền mặt. Em cũng không biết đường, vốn là em chỉ muốn gặp anh Duệ kể về chuyện ủy khuất rồi để anh ấy đưa em trở về nhưng không nghĩ tới em lại xui xẻo như vậy, vừa xuống máy bay không bao lâu liền đụng phải cướp. Anh ta lấy túi của em, em không chịu anh ta liền đẩy em ra đường, chuyện kể tiếp thì anh đã biết rồi."

Hắc Viêm Triệt bị cô làm tức giận đến sắc mặt xanh mét hung tợn trừng mắt ép tới gần cô.

"Anh... anh muốn làm gì... hu hu đừng đánh em, em biết sai rồi." Viên Cồn Cồn khóc than, khuôn mặt nhỏ nhắn quay ra sau.

"Em cái người ngu ngốc này, tên đó muốn túi vì sao em không đưa?! Còn giành giật lại, trong đầu em toàn là nắm móc có phải không?! Phải hay không?! Khi đó em còn có thai!" Hắc Viêm Triệt không thể nhịn được nữa hét lớn với cô, hơi ngửa tay tưởng muốn véo cô.

"Nhưng khi đó em cũng không biết mình có Hách Hách." Viên Cồn Cồn phòng bị che chở đầu của mình, ủy khuất meo meo.

"Em có thể cho anh ta túi xách nhưng bóp tiền không được, em có đồ quan trọng ở bên trong"

"Đồ quan trọng gì?"

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu: "Không thể nói, dù sao cũng chính là đồ rất rất quan trọng"

Hắc Viêm Triệt nghĩ nghĩ lấy một tấm ảnh từ ngăn kéo đầu giường ra ném tới trước mặt cô lạnh giọng hỏi "Có phải cái này không?"

Viên Cồn Cồn nhìn "bức ảnh người đàn ông tuần tú" vội vàng cầm lên vui vẻ nhìn anh "Sao có thể ở chỗ của anh? Em còn tưởng rằng bị tên cướp kia lấy đi cùng túi xách rồi."

Hắc Viêm Triệt nhìn khuôn mặt tươi cười đơn thuần của cô, không nói rõ được cảm giác trong lòng là gì liền vì một tấm hình này, sao cô có thể ngu ngốc

như vậy làm người ta thương tiếc như vậy, khiến anh không biết là nên hung hăng trách mắng cô hay là ôm chặt lấy cô.

“Ừm. Tầm hình này là em... Anh đừng nóng giận được không?” Viên Cồn Cồn nhìn anh lặng không tiếng động, bộ dáng hơi cà lăm nói.

“Em hiểu lầm anh rồi trốn đi, bị ủy khuất cũng không nói với anh, em nói xem anh nên phạt em thế nào?” Hắc Viêm Triệt cố ý nghiêm mặt lạnh lùng nhìn cô.

“Anh... anh muốn phạt thế nào.” Viên Cồn Cồn nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt con thỏ nhỏ bị sói xám lớn dọa sợ.

“Anh muốn hung hăng đánh em một trận!” Hắc Viêm Triệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Viên Cồn Cồn phản xạ che đầu mình đáng thương tội nghiệp nhìn anh. “Em... Em mang thai... anh không thể đánh em.”

Hắc Viêm Triệt kéo cô vào trong ngực mình véo véo gò má mềm mại của cô “Ghi sổ chờ em sinh xong rồi tính với em.”

Viên Cồn Cồn nhẹ nhàng thở ra, nói như vậy thì cô còn có ‘kim bài miễn tử’ có thể dùng trong 9 tháng?

“Nói là người nào nói nhảm ở trước mặt em” Hắc Viêm Triệt cắn cắn lỗ tai cô, nhàn nhạt hỏi.

“Chính là cô gái bị anh ném ra công ty còn không cho người tuyển dụng đấy.” Viên Cồn Cồn sợ ngửa gãi gãi nhò giọng trả lời, rốt cuộc bây giờ cô cũng biết vì sao lúc trước cô ta đều nhắm vào cô rồi.

“Còn ai nữa? Tiếp tục nói.”

“Không... không có.”

“Hà? Nghĩ kỹ rồi nói.” Hắc Viêm Triệt nhú mày, trong giọng nói mang theo uy hiếp rõ ràng.

Viên Cồn Cồn vươn tay ôm cổ anh chủ động hôn lên môi mỏng của anh.

“Bỏ đi, đừng so đo, coi như tích phúc cho bé cưng trong bụng của em đi hơn nữa trôi qua chuyện lần trước em nghĩ về sau cũng sẽ không có ai khi dễ em nữa.”

“Không được.”

“Đi mà... Triệt, ông xã, thiếu gia, ba đứa nhỏ...” Viên Cồn Cồn làm nũng cọ cọ ở trong lòng anh giống như thú cưng không an phận.

Hắc Viêm Triệt bị cô làm như vậy vất vả và ngăn chặn thứ gì đó đang dừng mảnh gương cao, không chịu nổi kiềm chặt đầu hôn lên môi của cô.

“Ừm” Viên Cồn Cồn sùng sốt một chút sau đó nhắm mắt lại chủ động ôm cổ anh bắt đầu đáp lại nụ hôn.

Hơi thở của hai người đều rối loạn, lần đầu tiên Viên Cồn Cồn chủ động cởi bỏ áo ngủ của Hắc Viêm Triệt lộ ra dáng người của anh.

“Không được.” Hắc Viêm Triệt bắt lấy tay nhỏ bé ở trên người mình, giọng khàn khàn thì thào cũng không biết là nói cho cô nghe hay là nói cho mình nghe.

Viên Cồn Cồn chớp chớp mắt trong suốt, nghi ngờ có phải mình nghe lầm hay không, bình thường đều là cô nói không được, lúc này vất vả lắm cô mới chủ động anh lại nói với cô không được? Vậy có được xem là phong thủy luân chuyển hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Bảo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 199: Đại Kết Cục (2)

Hắc Viêm Triệt thờ phỉ phò ôm cô nằm ở trên giường, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng của cô trầm giọng nói "Trễ rồi ngủ đi."

Viên Cồn Cồn lại bất ngờ vươn tay sờ vật tượng trưng kiều ngạo của đàn ông, phun ra một câu tức chết người "Rõ ràng anh có phản ứng sao lại không được?"

Hắc Viêm Triệt hít một hơi liều chết kéo 'bàn tay quấy rối' của cô ra nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ "Ngủ! Đi!"

"Nhưng rõ ràng là anh..."

"Câm miệng không phải là anh không được là em không được, hiểu hay không? !

"Em không được? Em được, em không có tới tháng."

Hắc Viêm Triệt mắng nhỏ một tiếng, bình thường lúc anh muốn thì cô chê anh quá phóng túng, bây giờ anh không thể muốn cô thì ngược lại cô lại nhất định muốn, ở trong vấn đề này thật muốn đánh cho cô tỉnh.

"Em mang

Thai!"

"Ách? Mang thai không thể làm tình sao? Em nhớ là có thể." Viên Cồn Cồn vẫn nhất quyết không tha.

"Dù sao bây giờ là em không thể, câm miệng ngủ." Hắc Viêm Triệt kéo chăn qua đắp kín cho cô không muốn dây dưa cái vấn đề miễn cảm ở đây.

"Dạ."

Ngay lúc Hắc Viêm Triệt cho rằng cô ngoan ngoãn đi ngủ thì 'bàn tay quỷ rối' của Viên Cồn Cồn lại đưa tới chỗ nóng bỏng đến đau đớn của anh lần nữa khiến cho anh không khỏi run rẩy một chút.

"Viên Cồn Cồn! Em muốn làm gì?!"

"Anh hung dữ như vậy làm gì, người ta muốn giúp anh." Viên Cồn Cồn trề miệng hơi úy khuất.

"Cái gì?" Hắc Viêm Triệt nhìn cô phản ứng hơi không kịp.

Viên Cồn Cồn nhìn anh đỏ mặt kéo quần xuống vươn tay nắm lấy dục vọng nóng bỏng.

"Em..."

"Đề em giúp anh." Viên Cồn Cồn nhìn anh giọng kêu meo meo.

Hắc Viêm Triệt nhìn cô không phản bác được.

Viên Cồn Cồn nhớ lại hai năm trước Long Tịch Bảo đã cho cô xem 'bức ảnh đào tạo' để cố gắng lấy lòng Hắc Viêm Triệt mà từ lúc bắt đầu hết sức căng chặt càng về sau càng thả lỏng bắt đầu hưởng thụ, đầu hơi trống rỗng anh chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có một ngày cô chủ động lấy lòng anh, dù sao thì lần đầu tiên cũng là anh thô bạo với cô làm cô có ám ảnh với làm tình. Mà hành động bây giờ của cô làm anh vui vẻ không nói nên lời, ít nhất chứng minh cô đã không bài xích chuyện này nữa rồi.

Viên Cồn Cồn nhìn Hắc Viêm Triệt nhắm mắt lại, xốc chăn lên chuyển mình đối mặt với dục vọng của anh, nghĩ nghĩ há mồm ngậm vào.

Hắc Viêm Triệt mở mắt ra nhìn cái đầu cô hoạt động lên lên xuống xuống không khỏi ngòai dậy ngăn cản động tác của cô.

"Đừng."

"Sao vậy? Không thoải mái sao?" Viên Cồn Cồn xoa xoa gò má búng ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Không phải, nhưng mà em không cần như vậy..."

"Anh không vui sao?" Viên Cồn Cồn hơi mất mát nhìn anh.

"Cũng không phải." Hắc Viêm Triệt không biết nên nói như thế nào, bị cô trêu chọc càng làm cho máu trong toàn thân anh sôi trào, anh sợ làm cô bị thương cũng không muốn cho cô vì anh làm loại chuyện này bởi vì hắn không muốn.

"Vậy thì đừng quấy nhiễu em, thật vất vả em mới tìm được một chút kỹ thuật, anh rất đáng ghét." Viên Cồn Cồn oán giận nhìn anh một cái lại há mồm ngậm vào trong miệng.

"Ừm... Đừng..." Hắc Viêm Triệt hừ nhẹ ra tiếng cảm thấy không có sức.

Viên Cồn Cồn không để ý anh tiếp tục vui đầu cố gắng.

Rốt cuộc Viên Cồn Cồn dùng lý thuyết kết hợp thực tế giành được đột phá tiến bộ trong kinh nghiệm, chỉ thấy đầu Hắc Viêm Triệt đầy mồ hôi ẩm ở hấp hối, à không là hưởng thụ dư vị.

Viên Cồn Cồn ho khan hai tiếng cũng mềm nhũn nằm xuống khoe miệng có dịch trắng đục mờ ám.

Hắc Viêm Triệt bế cô về trong lòng đau lòng khê vuốt môi trái tim hơi sung đỏ "Cũng đã nói không cần rồi, có khó chịu không?"

Viên Cồn Cồn lắc lắc đầu, nói một câu ngây ngốc, “Nếu của anh nhỏ một chút thì miệng của em liền sẽ không mệt mỏi như vậy.”

Đầu Hắc Viêm Triệt đầy vạch đen, không biết nên nói cái gì.

“Thật ra hai năm trước vào ngày em đi, em liền tính buổi tối làm như vậy, nhưng mà sau này... ha ha, dù sao thì rốt cục em cũng đã làm, cũng không có phụ lòng Bảo Bảo cho em xem đĩa phim đó. “Viên Cồn Cồn tiến vào trong lòng anh, nhỏ giọng thì thào.

“Long Tịch Bảo, rốt cuộc em đã thừa cơ hội không có anh dạy cho cô ấy bảo nhiêu thứ lung tung rồi.”

“Triệt, hỏi anh một chuyện được không?” Viên Cồn Cồn hơi mệt mỏi nhắm mắt lại, nhưng vẫn là muốn biết đáp án.

“Được.”

“Nếu lúc trước em cũng giống như người khác không thể đụng chạm vào anh, anh có lựa chọn em không?”

Hắc Viêm Triệt ngẩn người, không có trả lời.

“Nói cách khác nếu em không phải người duy nhất có thể tùy ý đụng chạm người của anh, có phải anh cũng yêu em không?”

“Không có nếu, trên cái thế giới này không có nếu. Tiểu Bàn, không nên suy nghĩ bậy bạ, lại càng không nên cho rằng vì anh không thể nào lựa chọn mới có thể yêu em, nếu không phải vì động lòng với em, căn bản là anh không nghĩ tới sẽ lấy vợ sinh con, trước khi gặp em thì anh đã chuẩn bị cả đời cô đơn rồi, cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới sẽ có một ngày anh sẽ yêu một cô gái sâu đậm như vậy, yêu đến không có cô ấy liền không có linh hồn. Đừng hỏi anh loại vấn đề này nữa, em chỉ cần nhớ anh vốn chỉ có em, nguyên nhân cũng chỉ có một là vì nơi này.” Hắc Viêm Triệt cầm lấy tay nhỏ bé của cô đặt bên ngực trái của mình, chậm rãi nói “Chỉ chứa nổi một mình em.”

Viên Cồn Cồn cười ngây ngô một tiếng, rốt cuộc bỏ được khúc mắc của mình, chìm vào mộng đẹp.

Hắc Viêm Triệt dịu dàng hôn lên mắt cô, anh biết từ đây giữa bọn họ không còn chướng ngại, có thì chính là càng ngày càng yêu sâu đậm hơn, rốt cuộc bây giờ anh có thể cảm nhận được cảm giác của Hắc Viêm Triệt và Khấu Lê Lạc, là một loại hạnh phúc như thế nào.

END

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều Bảo Bối: Nô Lệ Tình Yêu Của Báo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.